

Giới thiệu Tác Đồng

Truyện Tác Đồng của tác giả Neleta là câu chuyện cung đình đam mỹ cổ đại về vương gia và con nuôi của mình.

Trên đường ra chiến trường chinh chiến hần đã gặp một thiếu phụ vì sinh khó mà chết, nhưng đứa trẻ kia có cặp mắt khác người. Cuối mùa xuân năm thứ tư của Bắc Lịch, thần võ Đại tướng quân. Lân thân vương Nhiễm Mục Lân - theo biên quan quay về kinh, ở trên đường nhặt được một đứa bé khiến kẻ khác sợ hãi, đặt tên là Nhiễm Mặc Phong, ngụ ý đôi mắt một bên đen, một bên đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

CHƯƠNG 1

“Điện hạ! Thế tử! Đừng đánh, xin đừng đánh!”

Một đám thái giám người hầu vây xung quanh hai người con trai ôm nhau thành một đoàn lo lắng mà hô to. Có người tiến lên nghĩ muốn đem hai người tách ra, nhưng khi nhìn đến ánh mắt phẫn nộ của đứa nhỏ, liền sợ tới mức rút trở về.

Trên mặt đất, một đứa nhỏ không biết lượng sức mà vùng quỳ nện vào mặt của một đứa nhỏ khác so với nó lớn hơn một chút, nắm tay cứ vùng xuống liên tục, mặc kệ thân phận của đối phương ra sao. Mà đối phương cũng không chút nào yếu thế, đem hết sức mình, xoay người đem đứa nhỏ kia đặt ở dưới thân, há miệng liền cắn xuống.

Đứa nhỏ bị cắn đau cũng không lên tiếng, hai đùi dùng sức đem đối phương đá văng ra, tiếp theo lại là một quyền vùng qua.

“Chuyện này là sao?”

Ngay tại thời điểm hai người con trai đánh nhau túi bụi, có người đột nhiên “A” một tiếng. Nhìn người đang đi tới, những người đang vây quanh vội vàng quý xuống: “Hoàng Thượng tha mạng”

Mà hai đứa con trai đang đánh nhau lại giống như không hề nghe thấy, vẫn như trước tiếp tục đánh nhau.

“Còn không mau đem bọn họ tách ra?” Hoàng đế Nhiễm Mục Kỳ hét lớn.

Ngay tại lúc những người quý xung quanh muốn đứng dậy tách hai người con trai ra, thì có một người so với bọn họ nhanh hơn, nhanh nhẹn đi đến trước mặt hai người con trai, không bận tâm mà đem cái đứa lớn hất qua một bên, mặc cho hắn ngã trên mặt đất, rồi mới nhanh tay đem đứa nhỏ còn muốn chồm người qua đánh tiếp ôm vào trong lòng ngực, vỗ vỗ an ủi, cười nói: “Phong Nhi, sao lại cùng thái tử đánh nhau vậy?”

Đứa nhỏ nguyên bản vẫn còn đang giãy dụa, sau khi nghe được thanh âm bên tai, liền ngừng đầu nhìn lại, sau khi nhận ra là ai, nó liền đột nhiên ôm lấy đối phương, vùi đầu vào cổ của đối phương. Nó không có trả lời câu hỏi của người nọ, chính là ôm thật chặt đối phương, thân mình nhỏ nhỏ cương cứng ngất, bà vai kịch liệt phập phồng, không biết là do dùng quá nhiều sức hay là đang phẫn nộ.

“Thái tử, con nói xem, xảy ra chuyện gì? Vì sao lại cùng Phong Nhi đánh nhau!” Nhìn thái tử bị bầm tím con mắt cùng với khóe miệng và má phải sưng đỏ, Nhiễm Mục Kỳ chất vấn.

Thái tử quỳ trên mặt đất, phẫn hận mà nhìn người đang được ôm, cúi đầu nói: “Phụ hoàng, nhi thần vừa rồi thấy Mặc Phong ngồi ở chỗ kia, nhi thần liền tiến lên cùng hắn nói chuyện, hắn không chỉ không để ý tới nhi thần, còn đá nhi thần, nhi thần nhất thời tức giận, nên đã cùng hắn đánh nhau.”

“Ha ha.” Thái tử vừa nói xong, Nhiễm Mục Lân – người vừa rồi tách hai đứa nhỏ ra – cười ha ha, coi như hai đứa nhỏ vừa rồi đánh nhau chỉ là đùa giỡn, cũng không giống như huynh trưởng tỏ ra tức giận, hắn vỗ vỗ đứa nhỏ đang bọc chặt thân mình trong lòng ngực, cúi đầu đối với nó nói: “Phong Nhi, con không để ý tới thái tử thì thôi, sao lại có thể đá người chứ?”

Nhiễm Mục Kỳ quay đầu nhìn về phía bảo đệ, thấy hắn vẫn cúi thấp đầu đùa đứa con, y liền quay đầu lại hỏi thái tử: “Đúng vậy, Phong Nhi không phải không để ý tới con sao? Vì sao lại đá con?”

Thái tử nháy mắt, lộ ra vẻ mặt khẩn trương, khom người quỳ rạp trên mặt đất, nói: “Nhi thần”

“Thôi thôi.” Nhiễm Mục Lân lại mở miệng, không quan tâm mà xua xua tay, nói: “Bất quá là hai đứa nhỏ đánh nhau, hoàng huynh cũng không tất phải tra hỏi. Hai chúng ta trước kia cũng không phải thường xuyên cãi nhau cùng đánh nhau sao? Đều đứng lên đi.”

Ra hiệu cho nô tài ở phía sau đem thái tử nâng dậy, Nhiễm Mục Lân lộ ra vẻ không đành lòng, “Phong Nhi, sau này phụ vương sẽ không mang theo con

tiến cung nữa, con xem xem, con đem mặt thái tử đánh thành cái gì rồi?” Đứa nhỏ này giờ vẫn im lặng nằm úp vào trên người hắn, cũng không giải thích, chỉ là ôm lấy phụ vương càng chặt hơn.

“Lân, để thái y xem Phong Nhi có bị thương chỗ nào không?” Phất tay để người hầu đem thái tử dẫn đi, Nhiệm Mục Kỳ đi đến trước mặt Nhiệm Mục Lâm, muốn nhìn đứa nhỏ hiền nhiên còn đang tức giận ở trong lòng ngực hắn. So sánh thái độ của Nhiệm Mục Kỳ đối với thái tử, y càng hướng về cha của đứa nhỏ này.

“Hoàng huynh, ngài nên xem chính là thái tử, không phải Phong Nhi.” Nhiệm Mục Lâm bước lui sau từng bước, né tránh tay của Nhiệm Mục Kỳ, nói: “Đệ mang Phong Nhi hồi phủ.” Nói xong cũng không chờ hoàng đế lên tiếng, Nhiệm Mục Lâm xoay người rời đi, đi được hai bước, hắn quay đầu lại đối với hai tên nô tài còn quy trên mặt đất, nói: “Còn không đứng lên? Hay muốn ở lại trong cung làm nô tài?” Lời này chỉ là Nhiệm Mục Lâm vui đùa nói ra, nhưng hai tên người nô tài lại vội vàng theo trên mặt đất đứng dậy, run rẩy mà đi theo sát hắn.

Ôm chặt đứa con, Nhiệm Mục Lâm bước đi. Nhiệm Mục Kỳ vẫn nhìn theo hắn, thẳng đến khi không thấy còn hắn, y mới xoay người lại, ngồi lên trên ghế dựa mềm mại mà nô tài vừa đưa đến, nhìn chằm chằm ba gã tiểu thái giám đang quỳ trên mặt đất,

“Tốt lắm, mọi người đã đi rồi, nói đi, chuyện như thế nào?” Hơi tò mò hỏi, con người Nhiệm Mục Kỳ nhiễm một tầng âm u xa cách, làm cho người ta nhìn không rõ cảm xúc.

“Bẩm... bẩm hoàng thượng, thái tử điệm hạ... thấy... thấy thế tử ngồi ở chỗ kia...” Một gã thái giám trong ba gã mở miệng nói, rồi chỉ chỉ ghế đá cách đó không xa.

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ...” Nhiệm Mục Kỳ miễn cưỡng nói, rồi mới ngoắc ngoắc ngón tay, hộ vệ bên người y đi lên trước, đem tên thái giám vừa nói kéo lên, một quyền đánh vào bụng gã.

“Nói thật... Trẫm muốn nghe chính là lời nói thật.” Nhiệm Mục Kỳ cười mà không cười nhìn tên thái giám bị đánh phun ra bọt máu tươi kia, nói.

“Hoàng... Hoàng Thượng tha mạng...” Tên nô tài đó vẫn không dám nói, lại trúng một quyền.

“Nói thật, nhanh lên, kiên nhẫn của trẫm có hạn.” Lại vung tay một cái, tên nô tài cầu xin tha thứ lại bị đánh bay ra xa, hôn mê bất tỉnh.

“Thực thích bị đánh.” Đôi mắt Nhiệm Mục Kỳ vừa chuyển, chuyển tới trên người một tên nô tài khác, người nọ sợ tới mức hét lớn lên, “Hoàng thượng tha mạng!”

“Vậy nói cho trẫm biết – rốt cuộc vì sao thái tử cùng thế tử lại đánh nhau, trẫm tò mò.” Theo trên người lấy ra một túi mút hoa quả, Nhiệm Mục Kỳ là một bộ dáng nghe diễn. Mà thị vệ bên người y đã đem tên thái giám kia kéo lại gần ngay trước mặt y.

“Hoàng... Hoàng Thượng tha mạng...”

“Tốt, trẫm tha cho ngươi, vậy ngươi phải làm cho trẫm cao hứng.”

Nhiệm Mục Kỳ đem hột của mút hoa quả phun ra, thúc giục nói.

“Bẩm... bẩm hoàng... hoàng thượng... là... là thái tử điệm hạ nói... nói thế tử là đã loại, là quý tử... là...”

“Đủ rồi.”

Nhiệm Mục Kỳ nhướn mi, cười: “Trẫm biết ngay chuyện là như thế.” Rồi y đứng dậy đuổi đuổi thất lung, đem mút hoa quả còn lại thả lại trong túi, đối với thị vệ nói, “Tốt lắm, thả hắn ra đi. Đem tên bên kia cũng nâng xuống đi. Ba nô tài này lưu lại cũng là chết, vậy đưa đến phủ vương gia đi, làm cho người đó hết giận đi.”

Lười nhác mà nói xong, Nhiệm Mục Kỳ chậm rì rì bỏ đi. Tuy không nói rõ là làm cho ai hết giận, nhưng mọi người đều hiểu rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

CHƯƠNG 2

Hoàng hậu Ngũ thị là chất nhi (cháu) của nguyên lão Ngũ Văn Trung, nữ nhi (con) của tể tướng Ngũ Vũ Khôn. Lúc trước Nhiệm Mục Kỳ có thể lật đổ thái tử đi lên ngôi vị hoàng đế, ngoại trừ công lao của Nhiệm Mục Lâm, còn có một phần nhờ vào sự ủng hộ của Ngũ Văn Trung, bởi vậy Ngũ thị thuận lý thành chương mà trở thành hoàng hậu, con trai của nàng trở thành thái tử.

Ngũ thị là một người rất hiểu biết, có chừng mực, cũng rất ít cùng nhóm phi tử của Nhiễm Mục Kì tranh dành tình cảm, khả con trai của nàng – thái tử Nhiễm Lạc Thành lại không thừa hưởng được tính tình của nàng.

“Thành Nhi, mẫu hậu đã nói với con rất nhiều lần, không cần đi trêu chọc Mặc Phong, vì sao con lại không chịu nghe lời?”

Đem được thoa lên vết thương cùng vết bầm trên người con, Ngũ thị thở dài. Thái tử so với Mặc Phong lớn hơn bốn tuổi, nhưng lại bị đánh cho chật vật thế này, đối với đứa nhỏ kia, Ngũ thị cũng giống như bao người khác, trong lòng sợ hãi.

“Thành Nhi, mẫu hậu biết con không thích nó, nhưng nó là nghĩa tử (con nuôi) của hoàng thúc (chú) con, năm trước lại được phụ hoàng con phong làm thế tử, sau này nó chính là chủ tử của Lâm vương phủ. Mà hiện tại, Hoàng thúc con tay cầm trọng binh, ông cố ngoại của con lại đã qua đời, tương lai con đáng sợ, còn cần hoàng thúc con mạnh mẽ phụ tá, con cứ cùng Mặc Phong tranh cãi, hoàng thúc con tuy rằng không nói ra, nhưng trong lòng của thúc ấy khẳng định không thoải mái.”

Nhìn khuôn mặt của con trai bị đánh sưng thừng, Ngũ thị vô cùng đau lòng.

“Mẫu hậu, con ghét nó!” Nhiễm Lạc Thành oán hận nói: “Nó là yêu nghiệt, là quỷ tử, là dã loại mà hoàng thúc nhặt được! Vậy mà phụ hoàng đem ‘Mặc Kim’ sẽ đưa cho con lại ban cho nó!”

“A?” Hoàng hậu sững sốt, “Thật có chuyện này ư?” ‘Mặc Kim’ là khi Kì đế tuổi còn nhỏ được tiên đế ban cho – chém sát như chém bùn, phi thường thích hợp cho đứa nhỏ khoảng độ tuổi như thái tử sử dụng, nhưng Kì đế lại đưa cho Nhiễm Mặc Phong mới năm tuổi.

“Thành Nhi, đây là sự thật?”

“Là thật! Không tin mẫu hậu có thể đi hỏi Tăng công công.”

Nhiễm Lạc Thành lớn tiếng nói, đôi mắt cùng phụ hoàng cực kỳ giống nhau tràn đầy phẫn nộ cùng ủy khuất, còn có không cam lòng.

“Thành Nhi...” Hoàng hậu sau khi kinh ngạc qua đi, liền khuyên nhủ, “Phụ hoàng con làm như vậy, tự nhiên là có dụng ý của người. Làm thái tử, đầu tiên phải học chính là nhẫn, hiểu không?” Nam nhân kia chính là học xong nhẫn, mới có thể từng bước đi đến được ngày hôm nay.

“Mẫu hậu, con vì sao phải nhẫn? Con là thái tử, là thái tử. Tên quỷ kia là thứ gì mà con phải nhẫn nó? Nó không chỉ đoạt ‘Mặc Kim’ của con, mà còn đoạt phụ hoàng của con!” Thái tử chín tuổi đem tất cả phẫn uất lâu ngày từ đáy lòng phơi bày ra.

“Thành Nhi!” Ngũ thị kêu lớn một tiếng, thái tử khóc lên.

“Thành Nhi, phụ hoàng con cùng hoàng thúc con là huynh đệ tình thâm, Mặc Phong là thế tử, phụ hoàng con đối với nó tốt cũng là chuyện bình thường. Thái phó chẳng lẽ không dạy cho con điều này sao? Bốn phía Bắc Uyên toàn địch nhân, nếu không có hoàng thúc con đóng quân ở biên quan nhiều năm, ngôi vị của phụ hoàng con sao có thể ngồi vững chắc được? Con trong tương lai sao có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước? Thành Nhi, mặc kệ thân phận của Mặc Phong, hay thái độ của phụ hoàng con đối với nó, vì tương lai của con, con không thể cùng Mặc Phong đối địch được. Sau này, nó rất có thể sẽ là thần vô tướng quân kế tiếp, con hiểu rõ ý của mẫu thân không? Thành Nhi!”

Hoàng hậu đem tất cả phải trái nói cho thái tử hiểu, nàng rất rõ nguy hiểm trong cung cấm này, rất rõ sự hấp dẫn của cái vị trí kia. Nhiễm Mục Kì như thế nào bức tử tiên thái tử, như thế nào đi lên ngôi vị hoàng đế, nàng tất cả đều rõ ràng, chính vì biết rõ như thế, nàng mới phải làm cho con trai hiểu rõ ràng điểm này. Nhưng trở trêu thay, con trai của nàng lại đem toàn bộ tâm tư lãng phí trên sự ghen tị với đứa nhỏ kia.

“Thành Nhi, tính cách của hoàng thúc con tuy rằng phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, khả con lại 3 lần 4 lượt tìm Mặc Phong gây phiền toái, thúc ấy cũng sẽ mất hứng. Thành Nhi, mẫu hậu sẽ trợ giúp con thuận lợi đăng cơ, nhưng trước đó, con phải học được một thứ – đó là NHẪN. Mặc Phong cho dù được phụ hoàng con yêu thích cỡ nào đi nữa, thì nó cũng không thể trở thành thái tử. Đối với con mà nói – có nhiều trợ lực tốt hơn so với có nhiều kẻ địch.”

Thái tử tuổi nhỏ ngẩng đầu nhìn mẫu hậu, những lời này mẫu hậu đã đối với nó nói qua rất nhiều lần, nhưng thật sự là nó không thể thích được kẻ kia, kẻ có đôi mắt đáng sợ, còn giống như một tên cầm đầu. Nó vĩnh viễn không quên được nụ cười của phụ hoàng khi lần đầu tiên gặp được kẻ đó, là nụ cười mà phụ hoàng chưa bao giờ đối với nó lộ ra.

.....

Ra cung lên ngựa, Nhiễm Mục Lâm vẫn ôm chặt đứa con. Người trong lòng ngực vẫn cứ úp mặt lên cổ hắn, làm cho người ta không nhìn thấy được mặt của nó. Nhiễm Mục Lâm cũng không thấy được đứa con bị đánh ra sao, chính là càng không ngừng mỉm cười, nói: “Phong Nhi, lần này là phụ vương sai, sau này phụ vương nhất định sẽ mang con theo bên người, đồng ý không? Phong Nhi là đang tức giận với phụ vương sao?”

Nhiễm Mặc Phong giống cái hũ nút, không mở miệng, trừ bỏ dùng tất cả khí lực mà ôm chặt lấy cổ phụ vương.

Nhiễm Mục Lâm bắt đầu đỡ đỡ mà cong cong khoeo mắt, mày kiếm giãn ra, dùng râu hai ngày chưa cạo mà cọ cọ hai má của con trai: “Phong Nhi, phụ vương nói cho con một chuyện cực vui nè.”

“.....” Lặng yên

“Hoàng bá con ban cho con một thanh kiếm, là thanh kiếm lần trước con dùng để múa kiếm trong phòng hoàng bá đó. Hoàng bá con thấy con thích, liền

ban cho con.”

“.....” Tiếp tục lặng yên.

“Phong Nhi...” Nhiễm Mục Lân vẫn tiếp tục cọ cọ con trai, “Nếu như con không thích thì phụ vương sẽ đem nó trả lại cho hoàng bá con.”

“.....” Né tránh râu của phụ vương cọ cọ lên mặt, Nhiễm Mặc Phong vẫn là bảo trì lặng yên.

Bất quá đối với Nhiễm Mục Lân mà nói, đứa con động, hẳn liền thắng lợi một nửa. Ôm chặt con trai, không hề tiếp tục trêu chọc nó, Nhiễm Mục Lân giục ngực phi nhanh quay về phủ.

Sau khi vào phủ, Nhiễm Mục Lân cũng không cho quân gia Tổng Du đi gọi thái y trong phủ, mà là ôm chặt đứa con trực tiếp trở về Lân Phong Hiên của hắn.

“Phong Nhi, để phụ vương nhìn xem con có hay không bị thương.” Sau khi đóng cửa phòng lại, nụ cười trên mặt Nhiễm Mục Lân liền biến mất không còn sót lại chút gì.

“Không có.” Nhiễm Mặc Phong cuối cùng mở miệng, vẫn là ôm chặt phụ vương không thả ra.

Nhiễm Mục Lân ôm con trai ngồi ở trên ghế nằm, vỗ vỗ nhẹ lưng con trong chốc lát, hẳn mới nói: “Phong Nhi, phụ vương biết vì sao con cùng thái tử đánh nhau. Nó nghĩ cái gì, phụ vương rất rõ. Phong Nhi, ngẩng đầu lên, để phụ vương nhìn con.”

Qua hơn nửa ngày, Nhiễm Mặc Phong mới ngẩng đầu lên – trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn có hai đạo vết cào sâu, bên khóe mắt trái một khối xanh tím rõ ràng, còn có má phải hồng hồng bị hắn dùng râu cọ. Nhiễm Mục Lân cởi áo của con ra, xem xét vết thương trên người con, sau khi hắn nhìn thấy trên cổ con có một vết thương do bị cắn thật sâu, hắn nhũ nhũ mày.

“Thái tử y chang con chó, mà răng của con chó này đúng là lợi hại.” Theo trên người lấy ra chiếc khăn, Nhiễm Mục Lân lau đi bùn đất trên mặt con, cùng với vết máu trên cổ con, “Lần sau con cũng cắn nó đi, Phong Nhi là hổ, tuyệt đối so với con chó kia lợi hại hơn.”

“Phụ vương.” Nhiễm Mặc Phong kêu lên, không thích phụ vương đem nó so sánh thành lão hổ.

“Ha ha.....” Nhiễm Mục Lân cười rộ lên, ở trên cổ bị cắn của con liếm liếm mấy phát, “Bị chó cắn dễ dàng nhiễm bệnh, phụ vương liếm sạch sẽ cho con.”

“Phụ vương.....” Nhiễm Mặc Phong sợ nhột cũng không né tránh, chỉ là kêu lên làm cho phụ vương dừng liếm.

“Phong nhi.....” Nhiễm Mục Lân không liếm nữa, ôm chặt đứa con, nếm nếm vị máu tươi dính trên đầu lưỡi, ở bên tai con thấp giọng nói, “Lần tới... Thái tử còn dám chọc giận con, con cứ đem nó đánh chết, phụ vương cho con chỗ dựa.”

“Phụ vương, chúng ta khi nào trở về?” Nghĩ đến lời mắng của thái tử, một con mắt của Nhiễm Mặc Phong thay đổi.

Thấy mắt phải của con thay đổi màu sắc, Nhiễm Mục Lân ôm con càng chặt thêm: “Trên người con đều là đất, cùng phụ vương tắm rửa đi.”

“Chúng ta khi nào trở về?” Nhiễm Mặc Phong túm túm tóc phụ vương, lại hỏi.

“Phong nhi nghĩ muốn quay về biên quan?” Nhiễm Mục Lân sờ sờ cằm, việc này..... có chút phiền phức a.

“Àn. Khi nào trở về?”

“Này..... Phụ vương suy nghĩ một chút.”

“Con muốn trở về.”

“Hoàng bá con không cho chúng ta đi, người nói hai năm không gặp con, nhớ con. Phải làm sao đây?”

“..... Con không tiến cung.”

“Vậy, trước cùng phụ vương tắm rửa đã, thì sao?”

Ôm con thẳng hướng ôn tuyền phía sau vương phủ mà đi, Nhiễm Mục Lân vì tạm thời áp chế được ý niệm quay về biên quan của con trai mà cao hứng, lại vì con trai không muốn lại tiến cung mà phiền não. Con trai không muốn tiến cung, vậy hẳn mang con quay về kinh cũng chẳng có ý nghĩa.

—

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

CHƯƠNG 2

Hoàng hậu Ngũ thị là chất nhi (cháu) của nguyên lão Ngũ Văn Trung, nữ nhi (con) của tể tướng Ngũ Vũ Khôn. Lúc trước Nhiệm Mục Kì có thể lật đổ thái tử đi lên ngôi vị hoàng đế, ngoại trừ công lao của Nhiệm Mục Lân, còn có một phần nhờ vào sự ủng hộ của Ngũ Văn Trung, bởi vậy Ngũ thị thuận lý thành chương mà trở thành hoàng hậu, con trai của nàng trở thành thái tử.

Ngũ thị là một người rất hiểu biết, có chừng mực, cũng rất ít cùng nhóm phi tử của Nhiệm Mục Kì tranh dành tình cảm, khả con trai của nàng – thái tử Nhiệm Lạc Thành lại không thừa hưởng được tính tình của nàng.

“Thành Nhi, mẫu hậu đã nói với con rất nhiều lần, không cần đi trêu chọc Mặc Phong, vì sao con lại không chịu nghe lời?”

Đem được thoa lên vết thương cùng vết bầm trên người con, Ngũ thị thở dài. Thái tử so với Mặc Phong lớn hơn bốn tuổi, nhưng lại bị đánh cho chật vật thế này, đối với đứa nhỏ kia, Ngũ thị cũng giống như bao người khác, trong lòng sợ hãi.

“Thành Nhi, mẫu hậu biết con không thích nó, nhưng nó là nghĩa tử (con nuôi) của hoàng thúc (chú) con, năm trước lại được phụ hoàng con phong làm thế tử, sau này nó chính là chủ tử của Lân vương phủ. Mà hiện tại, Hoàng thúc con tay cầm trọng binh, ông cố ngoại của con lại đã qua đời, tương lai con đáng sợ, còn cần hoàng thúc con mạnh mẽ phụ tá, con cứ cùng Mặc Phong tranh cãi, hoàng thúc con tuy rằng không nói ra, nhưng trong lòng của thúc ấy khẳng định không thoải mái.”

Nhìn khuôn mặt của con trai bị đánh sưng thũng, Ngũ thị vô cùng đau lòng.

“Mẫu hậu, con ghét nó!” Nhiệm Lạc Thành oán hận nói: “Nó là yêu nghiệt, là quỷ tử, là dã loại mà hoàng thúc nhặt được! Vậy mà phụ hoàng đem ‘Mặc Kim’ sẽ đưa cho con lại ban cho nó!”

“A?” Hoàng hậu sùng sốt, “Thật có chuyện này ư?” ‘Mặc Kim’ là khi Kì để tuổi còn nhỏ được tiên đế ban cho – chém sắt như chém bùn, phi thường thích hợp cho đứa nhỏ khoảng độ tuổi như thái tử sử dụng, nhưng Kì để lại đưa cho Nhiệm Mặc Phong mới năm tuổi.

“Thành Nhi, đây là sự thật?”

“Là thật! Không tin mẫu hậu có thể đi hỏi Tăng công công.”

Nhiệm Lạc Thành lớn tiếng nói, đôi mắt cùng phụ hoàng cực kỳ giống nhau tràn đầy phần nộ cùng ủy khuất, còn có không cam lòng.

“Thành Nhi...” Hoàng hậu sau khi kinh ngạc qua đi, liền khuyên nhủ, “Phụ hoàng con làm như vậy, tự nhiên là có dụng ý của người. Làm thái tử, đầu tiên phải học chính là nhẫn, hiểu không?” Nam nhân kia chính là học xong nhẫn, mới có thể từng bước đi đến được ngày hôm nay.

“Mẫu hậu, con vì sao phải nhẫn? Con là thái tử, là thái tử. Tên quý kia là thứ gì mà con phải nhẫn nó? Nó không chỉ đoạt ‘Mặc Kim’ của con, mà còn đoạt phụ hoàng của con!” Thái tử chín tuổi đem tất cả phần uất lâu ngày từ đáy lòng phơi bày ra.

“Thành Nhi!” Ngũ thị kêu lớn một tiếng, thái tử khóc lên.

“Thành Nhi, phụ hoàng con cùng hoàng thúc con là huynh đệ tình thâm, Mặc Phong là thế tử, phụ hoàng con đối với nó tốt cũng là chuyện bình thường. Thái phó chẳng lẽ không dạy cho con điều này sao? Bốn phía Bắc Uyên toàn địch nhân, nếu không có hoàng thúc con đóng quân ở biên quan nhiều năm, ngôi vị của phụ hoàng con sao có thể ngồi vững chắc được? Con trong tương lai sao có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước? Thành Nhi, mặc kệ thân phận của Mặc Phong, hay thái độ của phụ hoàng con đối với nó, vì tương lai của con, con không thể cùng Mặc Phong đối địch được. Sau này, nó rất có thể sẽ là thần võ tướng quân kế tiếp, con hiểu rõ ý của mẫu thân không? Thành Nhi!”

Hoàng hậu đem tất cả phải trái nói cho thái tử hiểu, nàng rất rõ nguy hiểm trong cung cấm này, rất rõ sự hấp dẫn của cái vị trí kia. Nhiệm Mục Kì như thế nào bức tử tiền thái tử, như thế nào đi lên ngôi vị hoàng đế, nàng tất cả đều rõ ràng, chính vì biết rõ như thế, nàng mới phải làm cho con trai hiểu rõ ràng điểm này. Nhưng trớ trêu thay, con trai của nàng lại đem toàn bộ tâm tư lãng phí trên sự ghen tị với đứa nhỏ kia.

“Thành Nhi, tính cách của hoàng thúc con tuy rằng phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, khả con lại 3 lần 4 lượt tìm Mặc Phong gây phiền toái, thúc ấy cũng sẽ mất hứng. Thành Nhi, mẫu hậu sẽ trợ giúp con thuận lợi đăng cơ, nhưng trước đó, con phải học được một thứ – đó là NHẪN. Mặc Phong cho dù được phụ hoàng con yêu thích cỡ nào đi nữa, thì nó cũng không thể trở thành thái tử. Đối với con mà nói – có nhiều trợ lực tốt hơn so với có nhiều kẻ địch.”

Thái tử tuổi nhỏ ngẩng đầu nhìn mẫu hậu, những lời này mẫu hậu đã đối với nó nói qua rất nhiều lần, nhưng thật sự là nó không thể thích được kẻ kia, kẻ có đôi mắt đáng sợ, còn giống như một tên cầm đầu. Nó vĩnh viễn không quên được nụ cười của phụ hoàng khi lần đầu tiên gặp được kẻ đó, là nụ cười mà phụ hoàng chưa bao giờ đối với nó lộ ra.

.....

Ra cung lên ngựa, Nhiễm Mục Lân vẫn ôm chặt đứa con. Người trong lòng ngực vẫn cứ úp mặt lên cổ hấn, làm cho người ta không nhìn thấy được mặt của nó. Nhiễm Mục Lân cũng không thấy được đứa con bị đánh ra sao, chính là càng không ngừng mỉm cười, nói: “Phong Nhi, lần này là phụ vương sai, sau này phụ vương nhất định sẽ mang con theo bên người, đồng ý không? Phong Nhi là đang tức giận với phụ vương sao?”

Nhiễm Mục Phong giống cái hũ nút, không mở miệng, trừ bỏ dùng tất cả khí lực mà ôm chặt lấy cổ phụ vương.

Nhiễm Mục Lân bắt đầu dĩ mà cong cong khoe mắt, mày kiếm giãn ra, dùng râu hai ngày chưa cạo mà cọ cọ hai má của con trai: “Phong Nhi, phụ vương nói cho con một chuyện cực vui nè.”

“.....” Lặng yên

“Hoàng bá con ban cho con một thanh kiếm, là thanh kiếm lần trước con dùng để múa kiếm trong phòng hoàng bá đó. Hoàng bá con thấy con thích, liền ban cho con.”

“.....” Tiếp tục lặng yên.

“Phong Nhi...” Nhiễm Mục Lân vẫn tiếp tục cọ cọ con trai, “Nếu như con không thích thì phụ vương sẽ đem nó trả lại cho hoàng bá con.”

“.....” Né tránh râu của phụ vương cọ cọ lên mặt, Nhiễm Mục Phong vẫn là bảo trì lặng yên.

Bất quá đối với Nhiễm Mục Lân mà nói, đứa con động, hấn liền thắng lợi một nửa. Ôm chặt con trai, không hề tiếp tục trêu chọc nó, Nhiễm Mục Lân giục ngực phi nhanh quay về phủ.

Sau khi vào phủ, Nhiễm Mục Lân cũng không cho quản gia Tổng Du đi gọi thái y trong phủ, mà là ôm chặt đứa con trực tiếp trở về Lân Phong Hiên của hấn.

“Phong Nhi, để phụ vương nhìn xem con có hay không bị thương.” Sau khi đóng cửa phòng lại, nụ cười trên mặt Nhiễm Mục Lân liền biến mất không còn sót lại chút gì.

“Không có.” Nhiễm Mục Phong cuối cùng mở miệng, vẫn là ôm chặt phụ vương không thả ra.

Nhiễm Mục Lân ôm con trai ngồi ở trên ghế nằm, vỗ vỗ nhẹ lưng con trong chốc lát, hấn mới nói: “Phong Nhi, phụ vương biết vì sao con cùng thái tử đánh nhau. Nó nghĩ cái gì, phụ vương rất rõ. Phong Nhi, ngẩng đầu lên, để phụ vương nhìn con.”

Qua hơn nửa ngày, Nhiễm Mục Phong mới ngẩng đầu lên – trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn có hai đạo vết cào sâu, bên khóe mắt trái một khối xanh tím rõ ràng, còn có má phải hồng hồng bị hấn dùng râu cọ. Nhiễm Mục Lân cởi áo của con ra, xem xét vết thương trên người con, sau khi hấn nhìn thấy trên cổ con có một vết thương do bị cắn thật sâu, hấn nhíu nhíu mày.

“Thái tử y chang con chó, mà răng của con chó này đúng là lợi hại.” Theo trên người lấy ra chiếc khăn, Nhiễm Mục Lân lau đi bùn đất trên mặt con, cùng với vết máu trên cổ con, “Lần sau con cũng cắn nó đi, Phong Nhi là hổ, tuyệt đối so với con chó kia lợi hại hơn.”

“Phụ vương.” Nhiễm Mục Phong kêu lên, không thích phụ vương đem nó so sánh thành lão hổ.

“Ha ha.....” Nhiễm Mục Lân cười rộ lên, ở trên cổ bị cắn của con liếm liếm mấy phát, “Bị chó cắn dễ dàng nhiễm bệnh, phụ vương liếm sạch sẽ cho con.”

“Phụ vương.....” Nhiễm Mục Phong sợ nhột cũng không né tránh, chỉ là kêu lên làm cho phụ vương đừng liếm.

“Phong nhi.....” Nhiễm Mục Lân không liếm nữa, ôm chặt đứa con, nếm nếm vị máu tươi dính trên đầu lưỡi, ở bên tai con thấp giọng nói, “Lần tới... Thái tử còn dám chọc giận con, con cứ đem nó đánh chết, phụ vương cho con chỗ dựa.”

“Phụ vương, chúng ta khi nào trở về?” Nghĩ đến lời mắng của thái tử, một con mắt của Nhiễm Mục Phong thay đổi.

Thấy mắt phải của con thay đổi màu sắc, Nhiễm Mục Lân ôm con càng chặt thêm: “Trên người con đều là đất, cùng phụ vương tắm rửa đi.”

“Chúng ta khi nào trở về?” Nhiễm Mục Phong túm túm tóc phụ vương, lại hỏi.

“Phong nhi nghĩ muốn quay về biên quan?” Nhiễm Mục Lân sờ sờ cằm, việc này..... có chút phiền phức a.

“Àn. Khi nào trở về?”

“Này..... Phụ vương suy nghĩ một chút.”

“Con muốn trở về.”

“Hoàng bá con không cho chúng ta đi, người nói hai năm không gặp con, nhớ con. Phải làm sao đây?”

“..... Con không tiến cung.”

“Vậy, trước cùng phụ vương tắm rửa đã, thì sao?”

Ôm con thắng hướng ôn tuyền phía sau vương phủ mà đi, Nhiễm Mục Lân vì tạm thời áp chế được ý niệm quay về biên quan của con trai mà cao hứng, lại vì con trai không muốn lại tiến cung mà phiền não. Con trai không muốn tiến cung, vậy hẳn mang con quay về kinh cũng chẳng có ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Tác Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

CHƯƠNG 4

Lâm triều, Nhiễm Mục Kì ngồi trên ngai vàng nghe chúng đại thần thượng tấu, y khóe miệng mang ý cười mà nhìn nhìn vị trí của Nhiễm Mục Lân, hôm nay nơi đó không có ai.

“Bệ hạ, Vệ Quốc ở biên cảnh tăng thêm hai mươi vạn binh mã, thắng bức Nhân Xương, Quan Sư, Lạc Bắc của chúng ta, đã tâm của Vệ Quốc đối với Bắc Uyên đã hiển thị rõ ràng.” Tể tướng Ngũ Vũ Khôn quỳ trên mặt đất thượng tấu.

Ngũ Vũ Khôn, phụ thân của hoàng hậu Ngũ thị, gần 50 tuổi, tiền trưởng vệ ngự phòng, chương quân điều hành binh mã của kinh đô.

“Vậy các vị ái khanh có cao kiến gì?” Sắc mặt Nhiễm Mục Kì trầm xuống, ngồi thẳng người lại, hỏi.

“Theo thần thấy, chiến sự mặc dù hết sức căng thẳng, nhưng cử chỉ này của Vệ Quốc mang nặng tính uy hiếp hơn là xâm chiếm.” Thái úy Trương Chiêu Xương nói.

Trương Chiêu Xương, phụ thân của Trương phi, ông ngoại của Nhị hoàng tử Nhiễm Lạc Tín, cùng Ngũ Vũ Khôn nắm giữ quan quyền ngang nhau.

“Nga? Dùng cái gì thấy được?” Nhiễm Mục Kì hỏi.

“Bệ hạ, ” Trương Chiêu Xương đứng dậy, quỳ gối ở giữa sảnh nói, “Kim Quốc cùng Nam Quốc cho tới giờ vẫn luôn bo bo giữ mình, nhưng thần lại nghĩ rằng bọn họ chính là đang tìm cơ hội. Lãnh thổ này, Sở Quốc cùng Vệ Quốc đứng đầu, nhưng thực lực của Kim Quốc cùng Bắc Uyên cũng không thể khinh thường. Nếu Vệ Quốc hướng Bắc Uyên xuất binh, Kim Quốc cùng Nam Quốc cũng rất có thể liên thủ đối với Vệ Quốc xuất binh. Môi hở răng lạnh, nếu Vệ Quốc lớn mạnh, Kim Quốc cùng Nam Quốc đồng dạng tránh không khỏi vận rủi. Cho nên, Kim Quốc cùng Nam Quốc, nhất là Kim Quốc, phía trái là Vệ, phía phải là Sở, tuyệt đối sẽ không thể để cho một trong hai bên lớn mạnh vượt qua bên còn lại, chỉ có hai bên ức chế nhau, Kim Quốc mới an toàn.”

“Cho nên. Ngươi cho rằng Vệ Quốc chính là đang uy hiếp Bắc Uyên? Cũng không tính toán thật sự xuất binh?”

“Vâng, thưa bệ hạ. Thần nghĩ rằng, chúng ta nên phái người đi Vệ Quốc do thám, tìm xem ý đồ thật sự của Vệ Quốc là gì.”

“Thần. Không tán thành.” Tể tướng Ngũ Vũ Khôn cũng quỳ ra giữa, nói: “Bệ hạ, lời nói của Thái úy tuy có lý, nhưng thần nghĩ rằng hành động lần này của Vệ Quốc không phải uy hiếp. Kim Quốc cùng Nam Quốc tuy rằng kiêng kị Vệ Quốc cùng Sở Quốc, nhưng đồng dạng cũng đối với Bắc Uyên ta thêm khát. Kim Quốc địa thế hiểm trở, lương thảo thiếu thốn; Bắc Uyên ta đất đai phì sa, lương thảo phong phú. Vệ Quốc đối với Bắc Uyên xuất binh, Kim Quốc cùng Nam Quốc nếu thừa dịp này hiệp trợ Vệ Quốc, không những được trở thành liên bang của Vệ Quốc, tìm kiếm che chở, đồng thời cũng có thể phân chia đất đai của Bắc Uyên, chuẩn bị cho sự thống trị sau này. Thiên hạ nhất thống, nghiệp lớn trăm năm, thần không nghĩ lần này Kim Quốc cùng Nam Quốc sẽ không bỏ qua cơ hội làm cho Bắc Uyên suy yếu.”

“Thần đồng ý lời nói của Thái úy.” Tư Đồ Bình quỳ ra giữa, nói, “Vệ, Sở, Kim, Nam, Bắc Uyên mặc dù thường thường xung đột, dòm ngó lẫn nhau. Sở Quốc thực lực cực mạnh, có thể đánh bại Yên Quốc, nhưng cũng chỉ dám thu về làm thuộc địa, mà không dám sát nhập thành một phần của Sở Quốc. Thiên hạ nhất thống, chiến sự không thể tránh né, khả Vệ Quốc tuyệt sẽ không tự chủ động khơi mào chiến sự, để chính mình rơi vào hiểm cảnh. Vạn nhất thất bại, sẽ đánh mất đi thực lực chống lại Sở Quốc, cho nên Vệ Quốc sẽ không làm ra chuyện ngốc nghếch này.”

“Thần đồng ý lời nói của tể tướng.” Tư Mã Kiên quỳ ra giữa, “Từ khi bệ hạ đăng cơ tới nay, Vệ Quốc đã vài lần quấy phá dân chúng ở biên cảnh nước ta, mà Kim Quốc cùng Nam Quốc chưa bao giờ che dấu sự hâm mộ đối Bắc Uyên ta đầy lương thảo. Lần này Vệ Quốc đột nhiên ở biên cảnh tăng thêm hai mươi vạn binh mã, nhất định đã có cách giải quyết ổn thỏa Kim Quốc cùng Nam Quốc, nếu không Vệ Quốc làm như vậy, sẽ chỉ khiến cho Kim Quốc cùng Nam Quốc cảnh giác.”

“Thần đồng ý lời của tướng quốc.”

“Thần đồng ý lời của Thái úy.”

Trong lúc nhất thời, hai phe – Tể tướng cùng Thái úy – bên nào cũng cho là mình phải, không ai nhường ai. Nhưng cũng có vài quan viên ngậm chặt miệng, bảo trì lặng yên.

“Diệp Khanh, người nghĩ thế nào?”

Tại trong một mảnh ồn ào, Nhiệm Mục Kì hỏi người quỳ gối ở vị trí thứ hai từ trên xuống bên sườn trái — Ngự Sử thái y Diệp Trung Tường.

“Lời nói của Tể tướng cùng Thái úy đều đạo lý. Thần nghĩ rằng, không bằng nghe một chút ý tứ của Lân Vương gia. Vương gia hàng năm đóng ở Nhân Xương, đối với tình huống ở biên cảnh sẽ so với chúng ta hiểu biết hơn nhiều. Lúc này, đánh hay là không đánh, cần nên trung cầu ý kiến của Vương gia.”

Hắn vừa nói xong, cả triều đình lập tức lặng im.

Nhiệm Mục Kì mặt mang sầu tư, nói: “Mục Lân sớm không bệnh, muộn không bệnh, cố tình hôm nay lại bệnh.”

Trương Chiêu Xương nhìn Ngũ Vũ Khôn liếc mắt một cái, trong mắt đối phương hiện lên xấu hổ cùng ảo não. Chuyện trong cung không thể gạt được nhóm thần tử này, Nhiệm Mục Lân vì sao không vào triều, trong lòng mọi người đều rõ ràng.

“Chuyện này để trầm cần thận nghĩ lại, Diệp Khanh nói đúng, trầm hẩn là nên nghe một chút ý kiến của Mục Lân.” Nhiệm Mục Kì đứng lên, đối người bên cạnh mình, nói: “Hi Nhạc, thái y mà trầm phái đi xem bệnh cho Vương gia nói thế nào?”

“Bẩm Hoàng Thượng, thái y nói Vương gia chính là bị Tâm bệnh.” thanh âm Hi Nhạc không lớn, thế nhưng mọi người ở đây đều nghe được rành mạch, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Ngũ Vũ Khôn.

“Tâm bệnh?” Nhiệm Mục Kì kinh ngạc, “Đệ ấy làm sao lại bị tâm bệnh? Trầm phái đi xem một chút.” Nói xong, Nhiệm Mục Kì đột nhiên nhìn xuống phía dưới, “Không lâu sau Vương gia phải quay về biên quan, các người đi cùng trầm qua đó xem một chút, không thể để đệ ấy mang theo tâm bệnh mà quay về.”

“Dạ, bệ hạ.”

Trên mặt Ngũ Vũ Khôn hiện lên mặt tự nhiên, cúi đầu đi theo sau Nhiệm Mục Kì.

“Tăng Quyền, những thứ thuốc bổ, điểm tâm, kẹo còn có vài vốc này người thay ta đưa đến vương phủ. Cùng Vương gia nói – việc thái tử vô lễ với thể tử, ta dĩ thường tự trách, mấy thứ này đều là ta vì Mặc Phong mà chuẩn bị, ta thay thái tử hướng thể tử bồi tội, sau này ta sẽ càng nghiêm quản giáo thái tử hơn, cũng thỉnh Vương gia không cần tức giận với chất tử nữa.”

Chỉ một đồng hộp lớn trên bàn, hoàng hậu nói.

“Dạ, nương nương, nô tài lập tức đi ngay.” Tăng Quyền gọi người đem đồ vật này nọ mang đi.

“Cùng Vương gia nói – nếu thuận tiện thì mang theo Mặc Phong tiến cung, để cho thể tử cùng thái tử gặp nhau vài lần, bọn họ là huynh đệ, tuy đánh nhau, nhưng vẫn là huynh đệ.”

“Dạ, nương nương.”

Thờ dài, Ngũ thị quay đầu đối với người đứng ở góc tối, nói: “Thành Nhi, nếu Mặc Phong tiến cung, con nhất định phải nhớ kỹ lời mẫu hậu, không được khó xử nó.”

Thái tử trầm mặt, không đáp lại. Vết thương của nó so với yêu nghiệt kia nghiêm trọng hơn, thế nhưng phụ hoàng cũng không tới thăm nó, còn làm cho mẫu hậu đem ba thái giám bên người nó đi xử tử, bây giờ còn muốn nó nhận lỗi, nó là thái tử, vì sao phải đối kẻ thấp kém kia hạ mình.

“Thành Nhi.” Hoàng hậu kéo thái tử đến bên người, lời đầy thâm thía nói, “Sáng nay, Hoàng thúc con cáo ốm không vào triều, thái y nói là tâm bệnh. Thành Nhi, con còn không biết là vì sao ư? Phụ hoàng con mang cả triều văn võ đi thăm hoàng thúc con, đây là phụ hoàng con đang thay con nhận lỗi với hoàng thúc con.”

“Mẫu hậu! Chỉ bởi vì hoàng thúc tay cầm trọng binh, cho nên phụ hoàng phải đối với nghiệt súc kia so với con còn tốt hơn sao? Mẫu hậu, nó là quý! Chỉ có quý mới có con mắt đỏ sẫm như máu. Mẫu hậu, ngài chưa thấy qua, khi nó tức giận sẽ biến thành tựa như muốn chảy máu ra ngoài vậy, toàn bộ ánh mắt. Toàn bộ ánh mắt tựa như một con trai chết đỏ sẫm, cái gì cũng không có, ngay cả ánh ngược của người cũng đều không có.”

“Thành Nhi, Thành Nhi.” Hoàng hậu ôm lấy đứa con, trấn an nó, “Đừng nghĩ đến những thứ đáng sợ đó nữa, con đừng nghĩ đến nữa.”

“Mẫu hậu, nó là quý, nó thật sự là quý.” Nhiệm Lạc Thành phát run mà ôm chặt lấy mẫu thân, con mắt kia làm cho nó gặp ác mộng vô số lần, thế nhưng phụ hoàng lại thương yêu nó như thế!

“Thành Nhi.” Hoàng hậu đau lòng đến chảy nước mắt, “Ngũ gia tuy rằng quyền thế to lớn, nhưng con phải hiểu rằng – càng là như thế, thì kẻ thù của Ngũ gia lại càng nhiều, nhất là khi ông cố ngoại của con đã tạ thế. Mà phụ hoàng con tuyệt sẽ không cho phép có ai uy hiếp đến địa vị của người, cho nên Ngũ gia đã sớm không bằng dĩ vãng. Con phải học được giấu tài, vô luận là học thức hay là võ công, đều phải là hoàng tử xuất sắc nhất, nếu

không.” Hoàng hậu cũng không nói hết lời. Nhiệm Mục Kỳ tuy vẫn đang trọng dụng Ngũ gia, thế nhưng đám người Thái úy cùng Ngũ gia phân đỉnh đầu tranh cũng là dưới sự ngầm đồng ý của Hoàng Thượng. Thế cục trong cung cũng tựa như thế cục ở biên quan, tứ phía đều là địch.

.

“Nga? Hoàng Thượng tự mình mang chúng quan viên đi vương phủ thăm Vương gia?”

“Dạ, nương nương. Chuyện này trong cung đều truyền mờ. Sáng nay, Vương gia không vào triều, nói là bị tâm bệnh.”

“Tâm bệnh? Ha ha.” Trương phi che miệng cười rộ lên, “Đau lòng đứa con ở trong cung bị người khi dễ, quả thật được cho là tâm bệnh.”

“Nương nương, hoàng hậu nương nương tặng rất nhiều đồ vật đến vương phủ, nói là cấp cho thế tử. Triệu phi nương nương cùng Nghiễn phi nương nương cũng phái người tặng đồ qua đó.”

Buồng tay áo, đôi mắt óng ánh của Trương phi chuyển chuyển, cái miệng nhỏ nhắn anh đào nhếch lên: “Vậy chúng ta cũng không thể thua kém. Quách Hải, đi hỏi thăm xem các nàng tặng qua đồ thứ gì?”

“Dạ, nương nương.”

Ở trên mặt tú phẩm (vải thêu) nhẹ nhàng xuyên qua mấy kim, Trương phi đối với người vừa từ buồng trong đi ra, nói: “Tín Nhi, nương tin chắc rằng lần này hoàng thúc con sẽ không bỏ qua dễ dàng.”

“Mẫu phi, con rất bội phục thái tử, hấn thế nhưng lại dám cùng con quý kia đánh nhau. Con ngay cả nhìn cũng không dám nhìn nó.” Nhị hoàng tử Nhiệm Lạc Tín ngồi ở bên người mẫu phi nói, tuy rằng mới bảy tuổi, nhưng bộ dạng lại cùng Trương phi giống nhau là mặt búp bê, thoạt nhìn đáng yêu đến cực điểm.

“Thân mình của Tín Nhi không thể tập võ, cho nên chuyện đánh nhau này a nhất định không thể dính vào, vạn nhất làm bị thương khuôn mặt xinh đẹp của con, nương sẽ đau lòng chết mất.” Ôm chằm đứa con hôn nhẹ, đôi mắt Trương phi chuyển a chuyển, “Tín Nhi, con cần phải rút ra bài học từ chuyện này, biết không?”

“Con biết.” Nhiệm Lạc Tín lộ ra hai cái má lúm đồng tiền cùng mẫu thân giống nhau, “Con nếu gặp được con quý kia, nhất định đem nó coi thành đệ đệ mà yêu thương.”

“Hi hi, con ta thật thông minh.” Trương phi ở trên mặt con hôn lại hôn, một lúc sau mới buông nó ra, “Tín Nhi, con quý kia nếu không nhìn ánh mắt thì bộ dạng rất xinh đẹp, thật đáng tiếc. Bất quá như vậy cũng tốt, những người khác sẽ không dám tiếp cận nó.”

“Thật không hiểu hoàng thúc sao lại lượm về một kẻ như thế, tới buổi tối khuya nhất định càng thêm dọa người.” Nhiệm Lạc Tín run run thân mình, bủn rủn.

“Năm nay, hoàng thúc con cũng đã hai mươi lăm, qua hai năm nữa sẽ cưới hoàng phi, rồi có con của chính mình, tên quý kia sẽ rơi vào kết cục gì cũng đều rất khó nói. Bất quá hoàng thúc con hiện tại thích nó, vậy con cũng phải thích nó.” Nụm khuôn mặt con vài cái rồi Trương phi buông nó ra, tiếp tục thêu hoa, “Nương thêu cho phụ hoàng con chiếc khăn có hình giang sơn, người nhất định sẽ cao hứng.”

“Con sẽ ở đây bồi ngài.”

“Được, con ngoan, hi hi.”

—

Trời tháng tám nóng bức khó chịu. Sáng sớm, Nhiệm Mục Lâm liền xắn cao tay áo, khiêng con trai trên vai ở trong sân múa côn, phụ tử hai người chiêu thức nhất trí, luyện được rất hăng say, thế nhưng quân gia Tổng Du lại là kinh hồn táng đảm, vạn nhất thế tử trật tay một cái thì cây côn trong tay sẽ đánh xuống đầu Vương gia. Bất quá Phúc Quý vẫn luôn đi theo bên người Nhiệm Mục Lâm lại chẳng lo lắng gì mà tránh dưới bóng râm của cây cổ thụ ngồi xem biểu diễn.

Nhớ đến mục đích tới đây, Tổng Du vội vàng tiến lên nói: “Vương gia, bệ hạ mang theo các vị đại thần cũng gần sắp đến vương phủ, nói là đến thăm ngài.”

Nhiệm Mặc Phong cười ở trên vai phụ vương vừa nghe hoàng bá đến đây, liền thu tay, nháy nháy ánh mắt cúi đầu nhìn phụ vương.

“Phong Nhi, hoàng bá con dẫn theo một đám người đến thăm con, con có muốn gặp không?” Nhiệm Mục Lâm không lo lắng hỏi.

Nhiệm Mặc Phong chính là nhìn phụ vương, không trả lời. Nhiệm Mục Lâm cũng hiểu được: “Vậy phụ vương đi một người.”

Đem đứa con theo trên vai ôm xuống dưới, Nhiệm Mục Lâm giang tay, Phúc Quý cùng Tổng Du vội vàng mặc xiêm y cho hấn.

“Phong Nhi, bên ngoài quá nóng, con tới dưới tàng cây ngồi nghỉ một lát. Phúc Quý, đi lấy quả dâu đưa lên cho thế tử ăn.”

“Vương gia, nô tài đã sớm bảo người ngâm trong băng. Nô tài đi lấy ngay.”

Hầu hạ Nhiễm Mục Lân mặc xiêm y xong, Phúc Quý liền chạy đi.

Mặc xiêm y chỉnh tề, lau mồ hôi, Nhiễm Mục Lân kéo đứa con cũng đồng dạng xắn cao tay áo đến bên người mình, ngồi xổm xuống vừa lau mặt cho con vừa nói: “Phong Nhi, con chờ phụ vương, phụ vương nhất định sẽ trút giận cho con.” Không quên sờ sờ lên vết thương trên cổ cùng trên mặt của con.

“Phụ vương,” Nhiễm Mục Phong cầm lấy tay của phụ vương, lắc đầu, “Con không đau.” Tiếp theo nó nhếch miệng, lại nói, “Phụ vương, con không đau.”

“Ha ha,” Nhiễm Mục Lân cười rộ lên, “Ý con là chuyện này liền như thế bỏ qua?” Đối phương lập tức gạt đầu.

“Kia không được, ai cũng không thể khi dễ con ta, cho dù hần là Thiên Vương lão tử cũng không được, huống chi là một tên thái tử.”

“Phụ vương, con không đau.” Nhiễm Mục Phong không biết khuyên người, nên vẫn cứ là một câu kia, nhưng có vẻ có chút nóng nảy.

“Phong Nhi, phụ vương biết rồi.” Vỗ vỗ cái trán của con, Nhiễm Mục Lân đứng lên, “Phụ vương đi gặp hoàng bá con, con ở chỗ này ăn dâu đi.”

“Àn.”

Buông phụ vương ra, Nhiễm Mục Phong nhìn phụ vương đi ra khỏi sân, rồi mới ngồi lên chiếc ghế nhỏ chính mình. Trong khoảng thời gian đợi chờ quả dâu được mang tới, nó im lặng ngồi tại chỗ luyện quyền.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

CHƯƠNG 5

“Hoàng huynh, thần đệ bất quá là có chút không thoải mái, ngài sao lại làm lớn chuyện như thế, làm kinh động đến các vị đại nhân, thần đệ sao có thể nhận nổi a.”

Nhìn thấy Nhiễm Mục Kì, Nhiễm Mục Lân đầu tiên là một cái quỳ lễ, tiếp theo đứng dậy nhân tiện nói.

“Nghe nói thần đệ bị tâm bệnh, trầm đương nhiên phải đến thăm rồi, hơn nữa đệ lại sắp phải về biên quan, trầm sao có thể để cho đệ mang theo tâm sự mà quay về.” Nhiễm Mục Kì ngồi ở thượng vị (chỗ gia chủ), đối với người đứng ở bên phải mình nói, “Mục Lân, nhân đây có đồng đủ các vị triều thần, đệ có tâm sự gì cứ nói ra đi. Nếu trầm giúp đệ giải quyết không được, có nhiều người ở đây thế này, chắc chắn có thể giúp đệ nghĩ ra biện pháp.”

Nhiễm Mục Lân thờ dài, lắc đầu, lại nói: “Không có gì, chỉ là hai ngày nay trong lòng có chút khó chịu.”

Nhiễm Mục Kì “Hòa ái” mà cười cười: “Lân đệ, với hoàng huynh mà cũng khách khí như thế sao? Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Nghe Nhiễm Mục Kì thúc giục, Nhiễm Mục Lân mới khổ sở nói: “Hoàng huynh, ngài biết, đệ chỉ có một mình Phong Nhi là con. Năm ấy đệ mới vừa nấn nhợ quán chi năm (vừa qua hai mươi tuổi) thì có Phong nhi, chỉ chớp mắt hiện tại Phong Nhi đều đã năm tuổi. Nó tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng không sợ khổ, đệ hàng năm ở biên quan, sinh tử khó liệu, ít nhiều có Phong Nhi theo giúp đệ, đệ mới sẽ không tịch mịch. Phong nhi đứa nhỏ này cùng với những đứa nhỏ khác có điểm bất đồng, thế nhưng hoàng huynh ngài hẳn cũng là biết rõ – Phong nhi tuyệt đối là đứa nhỏ tốt. Nó năm nay năm tuổi, đệ vốn định thừa dịp lần này quay về kinh để cho nó ở lại trong cung cùng với các hoàng chất cùng nhau học tập, khả hiện tại xem ra, thần đệ là suy nghĩ không chu toàn, đã quên đặc thù của Phong Nhi. Chính là thần đệ lần này đi khỏi, không biết là có mệnh trở về không? Nếu đệ mất, Phong Nhi.”

Nói tới đây, thanh âm Nhiễm Mục Lân đều ách, vẻ mặt cũng có vẻ thực kích động, nói được đến làm cho Nhiễm Mục Kì cũng cảm động.

“Tâm che chở của Vương gia đối với thế tử lệnh thần cảm động.” Nhiễm Mục Lân vừa nói xong, Ngũ Vũ Khôn liền đứng lên, nói: “Bất quá, Vương gia ngài cứ yên tâm mà để thế tử ở lại trong cung. Bệ hạ đối thế tử cũng như các hoàng tử khác là hết mực yêu thương, hoàng hậu ôn nhu hiền đức, nhất định là có thể chiếu cố tốt thế tử. Cụ thể thần nghe nói hôm qua thái tử diện hạ cùng thế tử có chút không thoải mái, khả Vương gia không cần bởi vậy mà sầu lo. Thế tử trong năm năm quay về kinh thành chỉ có vài ba lần, khó tránh khỏi thái tử cùng thế tử không thân quen. Tục ngữ nói không đánh không quen biết, thái tử cùng thế tử hôm qua đánh nhau, ngày mai sẽ thành bằng hữu. Thái tử thân là huynh trưởng, cũng sẽ dạy các vị hoàng tử cùng thế tử giao hảo. Cho nên, Vương gia hoàn toàn không cần quá lo lắng.”

Sắc mặt Nhiễm Mục Lân thoáng tốt lên một ít, khả vẫn mang đầy lo lắng.

Thấy thế, Thái úy Trương Chiêu Xương cũng lập tức đứng dậy, nói: “Lời tể tướng nói rất có lý. Thái tử hôm qua tuy có chút lỗ mãng, nhưng cũng không chứng tỏ là thái tử không thích thế tử. Nhị hoàng tử tính cách ôn hòa, tam hoàng tử văn tĩnh, tứ Hoàng Tử là ngoại tôn (cháu) của Triệu tướng quân,

Vương gia cùng Triệu tướng quân lại là bạn cũ, thế tử ở trong cung sao có thể lại chịu ủy khuất?”

Nhiệm Mục Lân gật đầu, chính là vẫn như cũ có bản khoán, các vị đại thần đều khuyên giải.

Nhiệm Mặc Phong mặc một kiện áo choàng ngắn, ngồi một mình dưới tàng cây bóng râm ở trong sân, một tay cầm quả dâu ăn, một tay cầm sách, trước mặt là một chậu chứa đầy quả dâu được đặt trên một cái bàn nhỏ, băng bên trong đang từ từ tan chảy.

Khi hai tuổi, Nhiệm Mặc Phong liền theo phụ vương tập viết, tuy rằng không thành qua tiền sinh, khả năng đã sớm có thể đọc sách viết chữ. Bất quá Nhiệm Mặc Phong không thích xem thi từ ca phú, lại càng không xem lễ nghi đạo đức, nó đặc biệt thích xem binh thư, đối với võ công quyền pháp lại lĩnh ngộ cực cao thường thường gây cho Nhiệm Mục Lân kinh hách.

Lật qua một trang, Nhiệm Mặc Phong lại giương mắt nhìn nhìn cửa, rồi mới đem cái bàn hương dưới tàng cây mà kéo qua, làm cho băng trong chậu tan chậm một chút. Cho dù là ở trong vương phủ “Nhà mình”, nó cũng rất ít ra khỏi Lân Phong Hiên. Nó biết bộ dạng chính mình đáng sợ, cũng biết người khác không dám nhìn nó, cho nên nó tận lực không rời khỏi nơi ở của mình cùng phụ vương.

Lại lật thêm một trang nữa, Nhiệm Mặc Phong ăn xong quả dâu trên tay, nhìn nhìn cửa, phụ vương vẫn chưa trở về, nó đặt binh thư xuống. Hôm qua cùng thái tử đánh nhau chọc giận phụ vương, phụ vương nhất định muốn báo thù cho nó. Nó cùng thái tử đánh nhau không phải bởi vì thái tử mắng nó là quỷ tử, là yêu nghiệt, mà là bởi vì thái tử mắng nó là dã loại do phụ vương nhất được, cho dù được phong làm thế tử, cũng không thể thật sự trở thành đứa con của phụ vương.

Phụ vương nói qua, hai phụ tử bọn họ phải sống nương tựa lẫn nhau, nó là con của phụ vương, nó không cho phép bất luận kẻ nào nói nó cùng phụ vương không phải phụ tử.

Quý, yêu nghiệt — bởi vì nó sinh ra có đôi mắt đỏ như máu. Sờ lên con mắt phải của mình — màu đỏ, con mắt phải đáng sợ, Nhiệm Mặc Phong mím chặt môi, phụ vương nói qua, mắt phải của nó là trần bảo quý nhất trong thiên hạ.

“Phong Nhi, xảy ra chuyện gì? Mắt đau? Mau để phụ vương nhìn xem.”

Vừa nghe được thanh âm lo lắng của phụ vương, thân thể nhỏ bé của Nhiệm Mặc Phong đã bị bế lên.

“Phụ vương, ăn dâu.” Nghĩ muốn đem quả dâu đưa cho phụ vương, nhưng thân mình lại bị ôm chặt.

“Phong Nhi? Mắt không thoải mái?” Ngồi lên trên ghế, Nhiệm Mục Lân lo lắng mà xem xét mắt phải của con.

Lắc đầu, Nhiệm Mặc Phong túm túm phụ vương: “Ăn dâu, băng sẽ tan.”

Cẩn thận kiểm tra mắt phải của con một lúc, phát hiện thật sự không có gì, Nhiệm Mục Lân mới ‘ha ha’ cười rộ lên, ở trên mặt con hôn hai phát: “Phụ vương cũng đang rất nóng đây, Phong Nhi để dành cho phụ vương sao?”

“Băng sẽ tan.” Thúc giục phụ vương mau ăn, Nhiệm Mặc Phong im lặng ngồi ở trên đùi của phụ vương. Nó cùng phụ vương đều thích ăn dâu, chính là biên quan điều kiện gian khổ, thường thường chỉ có mùa hè mới được ăn một ít dâu, càng đừng nói đến băng.

“Phong Nhi, hoàng bá này giờ đứng ở đây, sao vậy lại không mời hoàng bá ăn dâu chứ.” Đột nhiên truyền đến một thanh âm ai oán, Nhiệm Mặc Phong quay đầu lại, mới phát hiện hoàng bá đứng ở cửa viện.

Ôm chặt đứa con, Nhiệm Mục Lân nói: “Hoàng huynh có nhiều con như vậy chẳng lẽ không có ai tặng dâu cho huynh ăn sao?” Phất tay làm cho những người khác lui ra.

“Mục Lân, đệ còn không bằng Phong Nhi nhỏ tuổi.” Nhiệm Mục Kỳ cũng ra lệnh cho người đi theo ra trước viện chờ y, rồi chậm rì rì đi đến trước người Nhiệm Mục Lân ngồi xuống, cầm lấy một quả dâu cắn hai miếng, nói: “Chuyện này trầm không tốt ra mặt nhiều lời, hôm nay Ngũ Vũ Khôn đã nói đến thế, mà hoàng hậu bên kia nếu còn không biết nên như thế nào làm, thì nàng sẽ không phải từ Ngũ gia đi ra.”

“Nếu hoàng hậu có thể quản tốt thái tử, Phong Nhi sẽ không bị nó đánh.” Nhiệm Mục Lân làm cho hoàng huynh thấy rõ vết thương trên mặt con, lại chỉ chỉ lên cổ con, “Huynh xem Phong Nhi bị nó cắn này. Ở biên quan, ai dám khi dễ con đệ!”

“Phụ vương, con không đau.” Túm túm tay phụ vương, Nhiệm Mặc Phong thúc giục, “Băng sẽ tan.”

“Hừ!” Hướng Nhiệm Mục Kỳ hừ một tiếng, Nhiệm Mục Lân cười tủm tỉm cắn một miếng dâu thật to, đối với con hấn chưa bao giờ nổi giận.

“Đệ cho là người khác đều như đệ và huynh sao? Người trên đời này đều là phạm phu tục tử, có thể nhìn thấy được Phong Nhi là người tốt, sợ là chỉ có đệ và huynh.” Nhiệm Mục Kỳ chê cười nói, rồi mới nhìn Nhiệm Mặc Phong vẫy vẫy tay, “Phong Nhi, đến bên người hoàng bá này. Hoàng bá đã hơn hai năm không thấy con, trở về hơn một tháng, phụ vương con mới mang con vào cung một lần.”

“Vậy mà con đệ còn bị đánh.” Càng ôm chặt con, Nhiệm Mục Lân không bỏ qua.

“Phụ vương, con không đau.” Nhiệm Mặc Phong ngẩng đầu nhìn phụ vương, không biết nên làm sao để cho phụ vương nguôi giận.

“Keo kiệt, đệ thật sự là không bằng Phong Nhi.” Nhiệm Mục Kỳ ‘hừ’ một tiếng, rồi ném một nửa quả dâu còn lại vào miệng, cầm lấy khăn tay trên bàn

lau tay, “Chờ đệ” Thấy Nhiễm Mục Lân thay đổi sắc mặt một chút, y liền nuốt xuống câu sắp nói ra, “Sau này trăm sẽ có cơ hội ôm Phong Nhi.”

“Phong Nhi, đem chữ con tập viết ra cho hoàng bá nhìn xem đi.” Thả con xuống, Nhiễm Mục Lân đột nhiên như hiến vật quý mà nói.

“Ân.” Đáp lời, Nhiễm Mục Phong xoay người đi đến thư phòng của phụ vương.

Nó vừa vào phòng, Nhiễm Mục Lân vội vàng hạ giọng nói: “Phong Nhi còn chưa biết đệ muốn đem nó để ở lại kinh thành, huynh cũng đừng để lộ ra.”

“Đệ tính khi nào mới nói nó biết?” Nhiễm Mục Kì nhìn nhìn cửa thư phòng, cũng thấp giọng hỏi.

Nhiễm Mục Lân khó xử mà lắc đầu: “Đệ không biết làm sao mở miệng.”

“Phong Nhi đi ra .” Đứng thẳng người dậy, Nhiễm Mục Kì cười nói, “Mau đem tới hoàng bá nhìn xem nào.”

Đem chữ mình tập viết đưa cho hoàng bá, Nhiễm Mục Phong ngồi vào trên ghế nhỏ của riêng mình.

Mở ra một trang giấy viết chữ thật lớn, Nhiễm Mục Kì nhìn nhìn, nói: “Ân, chữ của Phong Nhi viết rất khá, có bút phong của phụ vương con, xem ra Phong Nhi luyện chữ thực cố gắng.”

Không có vui sướng khi được hoàng bá khích lệ, Nhiễm Mục Phong vẫn cứ im lặng ngồi đó.

“Tốt lắm, trăm cũng nên hồi cung , đỡ phải có người trong cung nhớ thương.” Nhiễm Mục Kì không có đem chữ Nhiễm Mục Phong tập viết trả lại, mà là xếp lại cất vào trong ngực, trong mắt Nhiễm Mục Phong hiện lên kỳ quái, thực đậm, bất quá nó không có hỏi, chỉ đứng lên tiễn hoàng bá.

“Phong Nhi, ” sờ sờ đầu Nhiễm Mục Phong, Nhiễm Mục Kì cúi đầu nhìn nó, “Không cần vì lời nói của người không quen biết mà tức giận, con là thế tử, đã nói lên hết thấy. Hoàng bá cho dù vô cùng thích con, cũng sẽ không tùy tiện phong con làm thế tử.”

Nhiễm Mục Phong ngẩng đầu nhìn hoàng bá, con người đỏ sẫm trong suốt hiện lên kiên định, nó nắm chặt tay phụ vương, kiên định mà nhìn thẳng đối phương để cho đối phương thấy rõ tâm của nó.

“Đứa bé ngoan.” Nhiễm Mục Kì cười nhẹ, rồi mới ngửa mặt lên trời thở dài, “Lại phải quay về trong cái ***g nhảm chán kia. Có đôi khi, trăm thật sự hoài niệm những ngày còn bọn người Mục Hưu.”

“Chờ các hoàng tử trưởng thành, hoàng huynh sẽ không còn cảm thấy nhảm chán .” Ôm lấy con, Nhiễm Mục Lân nói.

Nhiễm Mục Kì nhìn nhìn hán, hơi thâm ý mà cười rộ lên: “Cũng đúng, một cửa này, chỉ cần là hoàng tử, ai đều trốn không được.” Tiếp theo, y lại sờ sờ đầu Nhiễm Mục Phong, đột nhiên cảm thán nói, “Có lẽ còn có Phong Nhi.”

“Hoàng huynh, thần đệ sẽ quản tốt Phong Nhi, hoàng huynh cũng phải quản tốt bọn họ.” Nhiễm Mục Lân nghiêm túc nói, Nhiễm Mục Kì chỉ là cười cười.

Tiếp theo, y đột nhiên chỉ vào cằm Nhiễm Mục Lân: “Mục Lân, cằm của đệ bị làm sao vậy? Tên nô tài nào dám cạo mặt cho đệ mà làm đệ bị thương?” Tên nào tay chân vụng về như vậy.

Nhiễm Mục Lân cười hắc hắc, xóc xóc người trong lòng ngực: “Đương nhiên là con của đệ a. Tối hôm qua, khi Phong nhi cạo mặt cho đệ mà đệ lộn xộn, kết quả”

Nhiễm Mục Phong sờ nhẹ nhẹ lên cằm bị thương của phụ vương, đêm qua là chính nó không cẩn thận. Nắm lấy tay nhỏ bé của con, Nhiễm Mục Lân lấy mặt cọ cọ vào mặt nó: “Phong nhi cạo rất tốt.”

Bầu môi, Nhiễm Mục Kì mặt mang ghê tởm mà bỏ đi. Nhiễm Mục Phong túm túm phụ vương, nó không hiểu hoàng bá vừa nói câu kia là có ý gì, nhưng nó nghe ra được – khi hoàng bá nói câu đó cũng rất không vui.

“Phong Nhi, ” Nhiễm Mục Lân ôm chặt con quay về phòng, “Bọn người thái tử đó, sau này con cũng không cần phải để ý tới ai, cho dù bọn họ đối với con thật tốt.”

“Phụ vương, ” Nhiễm Mục Phong mờ to ánh mắt đỏ sẫm, “Chúng ta khi nào quay về biên quan?”

“Ách. Phong Nhi, phụ vương còn có chút việc phải giúp hoàng bá con xử lý, chờ xử lý xong rồi, chúng ta sẽ trở về biên quan.” Nhiễm Mục Lân ở trước khi đưa con tiếp tục hỏi, vội vàng nói, “Đi, cùng phụ vương tắm rửa đi, buổi tối phụ vương mang con đi ‘Phúc Tĩnh lâu ’ ăn cơm”

.

Trong bể tắm to lớn, Nhiễm Mục Phong nằm ở bên cạnh ao, Nhiễm Mục Lân ngồi ở một bên gội đầu cho nó.

“Phong Nhi . . . Con năm nay đều đã năm tuổi . . . Ngày tháng sao lại trôi qua mau như thế? Mới hôm qua phụ vương còn tay chân vụng về mà thay tã cho con, hôm nay con đã có thể giúp phụ vương cạo mặt .”

“Phụ vương, quay về biên quan.” Nhiễm Mục Phong lại nhắc tới, nó nghĩ muốn trở về, cùng với phụ vương trở về.

Nhiệm Mục Lân không đáp lại, chính là thành thạo gọi đầu cho con, theo từ lần đầu tiên con mở mắt nhìn hấn, ánh mắt của con chưa từng thay đổi, tựa như hiện tại vậy, không có tạp niệm gì. Rồi từ từ, ngũ quan của con chậm rãi nảy nở, hấn mới giật mình phát giác – thì ra con hấn lại có một khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp như vậy, là một trân bảo xinh đẹp nhất trong thiên hạ — hấn thực may mắn lúc trước đã không nghe theo lời của Phúc Quý.

“Phụ vương.” Ánh mắt không có rời khỏi phụ vương, Nhiệm Mặc Phong lại lên tiếng, đã quen với phụ vương ở trên mặt nó sờ tới sờ lui, “Gọi đầu.”

Nhiệm Mục Lân buông gáo nước, tháo dây buộc tóc của mình ra. Nhiệm Mặc Phong đứng lên, đứng ở bên cạnh ao, mức nước.

Nhiệm Mục Lân nhắm mắt lại, nước thuận theo từ trên đầu chảy xuống mặt, hấn luyện tức nghĩ: lần này ra đi, không biết đến khi nào mới có thể gặp lại con, không biết. Có còn mệnh đề gặp lại con không nữa? Không, hấn nhất định phải sống, sống trở về gặp con.

Nhiệm Mặc Phong không rõ tâm tư lúc này của phụ vương, chỉ đang chăm chú tỉ mỉ gọi đầu cho phụ vương, bàn tay nho nhỏ ở mỗi chỗ trên đỉnh đầu của phụ vương đều nhẹ nhàng gọi qua. Theo lần đầu tiên nó mở mắt ra, nó liền nhớ rõ hết thảy – được phụ vương ôm, được phụ vương che chở, phụ vương chưa từng . . . dù chỉ một lần sợ nó.

—

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

CHƯƠNG 6

Mở mắt ra, trong lòng ngực đang ôm gối đầu của phụ vương, Nhiệm Mặc Phong theo trên giường ngồi xuống, biết phụ vương đã vào triều. Tự mình xuống giường rửa mặt, đánh răng, mặc quần áo, đem chăn của mình cùng phụ vương xếp lại, Nhiệm Mặc Phong đi ra phòng ngủ.

“Thiếu gia, ngài tỉnh a. Ta đi điểm tâm lấy cho ngài.” Phúc Quý thủ ở bên ngoài thấy Nhiệm Mặc Phong vừa đi ra, lập tức đi lấy điểm tâm cho nó.

Nhiệm Mặc Phong ngủ cực tỉnh, trừ phi có phụ vương ở bên, nếu không chỉ cần có người vào phòng, nó liền tỉnh, cho nên Nhiệm Mục Lân hạ lệnh trước khi nó tự rời giường ai cũng không được phép vào phòng ngủ, hơn nữa Nhiệm Mặc Phong từ nhỏ đi theo bên người phụ vương, cho nên nó không có người hầu của riêng mình, mà nó cũng không thích có người hầu bên người. Từ sau khi nó biết đi, chỉ cần phụ vương không ở bên, nó liền tự mình chiếu cố mình.

Ăn điểm tâm xong, Nhiệm Mặc Phong liền đi vào trong phòng luyện công để luyện công. Nó biết chiến sự ở biên quan rất khẩn trương, mà nó cũng sẽ giống phụ vương trở thành một tướng quân, tương lai sẽ giúp phụ vương chia sẻ khó khăn.

Suốt một buổi sáng, Nhiệm Mặc Phong cũng ra khỏi phòng luyện công, mồ hôi nhỏ giọt trên sàn nhà, nó một mình im lặng ngồi trung bình tấn, luyện quyền, luyện binh khí.

“Ngô.”

Đột nhiên mắt phải truyền đến đau đớn như xé tim, Nhiệm Mặc Phong đau đớn mà ngã xuống trên mặt đất. Ôm ánh mắt, chờ đợi cơn đau đớn kia qua đi, Nhiệm Mặc Phong nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, đợi hơn nửa ngày, ánh mắt cũng không đau nữa, nó mới theo trên mặt đất ngồi dậy, rất nhanh chạy về Lân Phong Hiên.

Vọt vào trong phòng, leo lên ghế, Nhiệm Mặc Phong thở hắt hắt nhìn vào gương đồng, người trong gương đồng có khuôn mặt nhỏ nhắn, trên trán bị mồ hôi phủ đầy, động cả lên trên lông mày, đôi môi mỏng đang mím chặt lại, cái mũi khéo léo kiên nghị, mà cặp mắt làm cho người ta không dám nhìn thẳng kia đang thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn chính mình trong gương, chính xác ra, là mắt phải của nó.

Mắt trái là màu đen, đồng tử cùng xung quanh là một màu đen nhất thể; mắt phải là màu đỏ thán nhiên, lại nhìn không thấy đồng tử, khi chuyển động, giống như một hạt châu đỏ, làm cho trái tim người ta băng giá.

Mở to hai mắt, Nhiệm Mặc Phong cẩn thận xem xét mắt phải, chẳng có gì khác biệt, nhưng cơn đau vừa rồi kia làm cho nó thiếu chút nữa hét ra tiếng, nên đã làm cho nó nghĩ rằng mắt của nó xảy ra vấn đề.

Nhiệm Mặc Phong không thích hai mắt của mình, ngay cả nó đều rất ít nhìn. Nhưng phụ vương lại thực thích, luôn ôm lấy mặt nó mà nhìn ánh mắt của nó, nói ánh mắt của nó xinh đẹp như thế này như thế nọ, nó không muốn hai mắt của mình trở nên càng dọa người.

Nhìn nửa ngày, không phát hiện khác thường, Nhiệm Mặc Phong lau mồ hôi trên mặt, từ trên ghế nhảy xuống, tiếp tục quay về phòng luyện công để luyện công.

“Mục Lân, Vệ Quốc đã có động tĩnh.” Dem tấu chương mật của Nhân Xương đưa cho Nhiễm Mục Lân, Nhiễm Mục Kỳ vẻ mặt nghiêm túc nói, “Hai mươi vạn đại quân của bọn chúng đã bắt đầu xây dựng thế công, lúc này đang hướng Bắc Uyên di chuyển đến. Nam Quốc cùng Kim Quốc hiện tại một chút động tĩnh đều không có, trầm lo lắng. Bọn họ có trá.”

Xem xong tấu chương mật, Nhiễm Mục Lân trầm thanh nói: “Hoàng huynh, đệ sẽ lập tức khởi hành quay về Nhân Xương. Nhân Xương có bọn người Mạc Khiêm đang trấn giữ, tạm thời không lo. Đệ trước khi quay về kinh đã viết thư công đạo Chu Nam Ngạn cùng Đoạn Lương, hai người bọn họ đóng ở Quan Sư cùng Lạc Bắc, phải vạn phần cẩn thận.”

“Mục Lân, lần này trăm chỉ có thể cho đệ mười vạn binh mã.” Nhiễm Mục Kỳ nói, bốn phía Bắc Uyên toàn kẻ địch, điều động binh mã đến phía nào nhiều lên, thì những phía còn lại kia sẽ ít đi, y không thể không phòng Sở Quốc.

“Hoàng huynh, mười vạn binh mã đã đủ.” Nhiễm Mục Lân kiên định nói, “Thần đệ mười hai tuổi liền ra chiến trường, còn chưa từng cùng Vệ Quốc giao tranh trực tiếp, lúc này hãy để cho thần đệ giết chết nhuệ khí của chúng nó.”

“Mục Lân, nhất định phải sống trở về.” Nhiễm Mục Kỳ đi đến trước người Nhiễm Mục Lân, giơ tay lên.

Nắm lấy tay hoàng huynh, Nhiễm Mục Lân gật đầu: “Hoàng huynh, thần đệ nhất định sẽ sống trở về để đón Phong Nhi đi. Phong Nhi thần đệ liền giao cho huynh. Nếu thái tử còn dám khi dễ con đệ, lần tới thần đệ trở về, nhất định sẽ lột quần của nó, đem cái mông của nó đánh thành tám cánh hoa.”

“Ha ha.” Nhiễm Mục Kỳ nắm chặt tay Nhiễm Mục Lân, cười rộ lên, rồi mới nghiêm mặt nói: “Mục Lân, hoàng huynh sẽ thay đệ chiếu cố tốt Phong Nhi. Đệ phải cố gắng quay về, huynh đợi đệ trở về đón Phong Nhi.” Giờ phút này Nhiễm Mục Kỳ không có vui cười như lúc bình thường, ở trước mặt bảo đệ, y mới lộ ra quan tâm cùng luyện tiếu hiếm có.

“Hoàng huynh, không được để cho con đệ bị khinh thị, nếu khi đệ trở về mà nó thiếu một cân thịt, đệ liền cắt của huynh một cân thịt.” Buông tay huynh trưởng ra, Nhiễm Mục Lân cười cười mà vui đùa.

Nhiễm Mục Kỳ không đứng đắn mà xắn tay áo lên, lấy tay so so: “Đệ xem thịt chỗ nào dễ cắt, huynh để dành đợi đệ về.”

Hai huynh đệ nhìn nhau cười, giống như nhớ tới mười lăm năm trước đây, một đêm kia bọn họ không thể không cười mà tách ra.

“Phong Nhi, con ngẩng đầu nhìn phụ vương đi.” Ở bên người con vòng vo hai vòng, đều không chiếm được đáp lại của con, Nhiễm Mục Lân không còn cách nào khác, chỉ có thể ngồi xổm trên mặt đất đáng thương hệ hệ mà nhìn con, “Phong Nhi, chờ bên kia an toàn, phụ vương nhất định sẽ trở về đón con.”

“Con muốn đi.” Cúi đầu không nhìn phụ vương, khi biết được phụ vương muốn đem một mình nó để lại kinh thành thì khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiễm Mục Phong trầm xuống, nói.

“Phong Nhi.” Nhiễm Mục Lân làm ra vẻ tươi cười, cầm lấy tay nhỏ bé của con lắc qua lắc lại, “Vệ Quốc con đệ con kia muốn tìm phụ vương gây phiền toái, phụ vương sợ bọn họ sẽ làm con bị thương, chờ phụ vương thu thập bọn chúng xong, nhất định sẽ lập tức quay về đây đón con.”

“Không.” Quay đầu sang một bên, nó không cần ở lại kinh thành một mình, nó không sợ nguy hiểm, nó phải cùng với phụ vương ở chung một chỗ.

“Phong Nhi.” Nửa quỳ trên mặt đất, đem thân mình buộc chặt của con ôm vào trong ngực, Nhiễm Mục Lân thở dài, “Phụ vương cũng luyện tiếu con a. Hai phụ tử chúng ta cho tới bây giờ chưa từng tách ra. Nhưng lần này quay về thật sự rất nguy hiểm, hơn nữa Phong Nhi cũng nên đọc sách. Hoàng bá tìm cho con một người đặc biệt lợi hại dạy con đọc sách, con cứ ở lại bên người hoàng bá, đảm thái tử kia con không cần để ý tới chúng nó, có hoàng bá cho con ở đó, chúng nó không dám khi dễ con. Nếu chúng nó vẫn không biết điều, con liền nhớ kỹ lời phụ vương nói – đánh chết bỏ. A, Phong Nhi, đừng giận phụ vương, phụ vương cam đoan nhất định mau chóng trở về đón con.”

Nhiễm Mục Phong cắn chặt răng, ở trong lòng ngực phụ vương không lên tiếng, không gật đầu.

“Phong Nhi.” Nhiễm Mục Lân không để ý tới thân phận Vương gia của mình, ôm con ngồi vào trên mặt đất, vuốt ve cổ con, nói nhỏ, “Phong Nhi, phụ vương cũng rất luyện tiếu để con ở lại kinh thành một mình. Hai phụ tử chúng ta sống nương tựa lẫn nhau năm năm, phụ vương sao nỡ đem con giao cho người khác chiếu cố? Thế nhưng Phong Nhi đã lớn, phải đọc sách, hơn nữa Vệ Quốc thế tới rào rạt, phụ vương sợ không rảnh chiếu cố con, con là vận mệnh tử của phụ vương, cũng không thể có nửa điểm sơ xuất. Nghe lời, Phong Nhi, phụ vương đáp ứng con, chỉ lần này thôi, sau này sẽ không bao giờ đem con để lại một mình nữa.”

Nhiễm Mục Phong sờ sờ ngón tay của phụ vương, nghe đến những lời này, nó héch miệng, rồi mới vươn hai tay ôm chặt lấy cổ phụ vương, đem chính mình chôn vào trong lòng ngực của phụ vương.

“Phong Nhi, ở trong cung mặc kệ ai đối với con tốt, con cũng không cần để ý đến họ. Con nhớ kỹ – mọi người trong cung đều xấu xa, nhất là nữ nhân cùng đứa nhỏ, con cách bọn họ càng xa càng tốt. Tâm của bọn họ không ở trong ánh mắt, đều ở dưới bụng, nhìn không thấu, cho nên mỗi ngày Phong Nhi chỉ để ý đọc sách, luyện võ cùng nghĩ về phụ vương, những chuyện khác cũng không cần để ý tới.”

Ôm chặt lấy đứa con vẫn như cũ không nói lời nào, Nhiễm Mục Lân biết nó nghe được, con hắt một đôi con ngươi sạch sẽ trong suốt, trong lòng nghĩ gì

hắn đều biết rõ, người nào có thể so với con hắn sạch sẽ hơn chứ?

Cứ như vậy ôm con ngồi trên mặt đất, Nhiễm Mục Lâm hưởng thụ cảm giác ở chung cùng con trong một ngày cuối cùng.

“Một lần.” Qua thật lâu, Nhiễm Mặc Phong ở trong lòng phụ vương nói.

“Phụ vương đáp ứng con, chỉ lần này thôi.” Thấy con cuối cùng chịu ngẩng đầu nhìn hắn, Nhiễm Mục Lâm cười rộ lên, chạy nhanh cọ cọ lên mặt con để lấy lòng con.

Mắt phải của Nhiễm Mặc Phong chậm rãi xuất hiện đồng tử, màu đỏ trở nên đậm màu, mắt Nhiễm Mục Lâm rõ ràng hiện lên trong mắt con. Màu đỏ của đồng tử nhẹ nhàng lan tràn ra khắp trông mắt, thẳng đến toàn bộ ánh mắt đều biến thành màu đỏ, con người trong suốt lóe sáng, nhìn qua giống như mã não màu đỏ vô cùng thuần khiết. Mà mắt trái của con, màu quang màu đen cùng mắt phải chiếu rọi tương giao.

Nụ cười của Nhiễm Mục Lâm nhạt dần, hắn sờ sờ đôi mắt của con vì phần nộ cùng bất mãn mà phát sinh biến hóa, một bên hôn một cái.

“Phụ vương thề, chỉ lần này thôi, lần sau sẽ không bao giờ lặp lại nữa.”

Nắm chặt lấy cổ áo của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong biết lúc này phụ vương là tuyệt đối sẽ không dẫn nó theo. Nó giận chính mình vì sao không mau lớn lên, giận chính mình vì sao không thể cùng phụ vương ra chiến trường. Nó tuyệt đối không cần trở thành trói buộc của phụ vương, nó phải nhanh trở nên cường đại, nó sẽ cùng với phụ vương tiến lên trước giết địch.

“Phong Nhi, sau khi tiến cung, con có muốn cùng hoàng bá con ở chung một chỗ không?” Đưa con ngủ không tốt, là chuyện mà Nhiễm Mục Lâm không yên lòng nhất.

“Không.” Từ chối, Nhiễm Mặc Phong lại ôm chặt phụ vương, ghé vào vai trên hắn, “Phụ vương, người phải quay về đón con.”

“A, phụ vương nhất định sẽ trở về đón con, không có Phong Nhi ở bên người, phụ vương cũng ngủ không ngon a.” Cuối cùng cũng làm cho con đồng ý, Nhiễm Mục Lâm trộm nhẹ nhàng thở ra. Thế cục càng ngày càng ác liệt, hắn phải nên như thế nào để bảo vệ tốt con của hắn, thân bảo của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

CHƯƠNG 7

Đứng trên đài cao, Nhiễm Mục Kỳ trình trọng mà đem ‘tướng quân kiếm’ giao cho Nhiễm Mục Lâm một thân áo giáp hoành tráng. Dưới đài là sáu vạn binh lính sẽ theo Nhiễm Mục Lâm quay về biên quan trước.

“Mục Lâm, những lời muốn nói thì hôm qua trăm đã nói hết với đệ, Phong Nhi trăm sẽ chiều cố tốt nó.” Nắm chặt tay Nhiễm Mục Lâm một cái, Nhiễm Mục Kỳ buông ra, nói với đối phương nhất định phải sống trở về.

“Hoàng Thượng, Phong Nhi thần đệ liền phó thác cho ngài.” Sau khi quỳ một gối hành lễ, Nhiễm Mục Lâm đứng lên, xoay người đi xuống đài cao, lên ngựa. Ở trong đám người bốn phía xem xét một phen, Nhiễm Mục Lâm phát roi thúc ngựa bước đi — Phong Nhi vẫn đang tức giận, không chịu tới tiễn hắn.

Dân chúng bên ngoài hô vang rung trời, nghênh tiễn đại quân tiến đến biên quan, mà trong Lâm Phong Hiên của phủ Đại tướng quân, Nhiễm Mặc Phong lại đem chính mình nhốt tại trong thư phòng của phụ vương, ngoài phòng — người của Nhiễm Mục Kỳ phải tới đón nó đã đợi hơn hai canh giờ, lại không ai dám thúc giục.

Ở trước khi phụ vương quay về, Nhiễm Mặc Phong đều phải ở tại hoàng cung, đây là lần đầu tiên nó cùng phụ vương tách ra lâu nhất.

“Thế tử, ngài nên tiến cung.” Quân gia Tổng Du nhìn không được, ở bên ngoài kêu. Thế tử hàng năm đều cùng Vương gia ở biên quan, gã tuy là quân gia, nhưng cũng không dám nhiều lời. Ánh mắt của thế tử dọa người, thế nhưng ở trong vương phủ, phạm là ai dám đối với thế tử biểu hiện ra một tia sợ hãi, đều bị Vương gia bí mật xử trí. Thế tử lúc bình thường thì gã còn dám nhìn xem, nhưng khi thế tử tức giận — cặp mắt kia ngay cả gã đều thấy sợ. Không ai hiểu được vì sao Vương gia lại sùng ái thế tử như thế, chỉ sợ là cũng chỉ có Hoàng Thượng hiểu rõ.

Đội trong chốc lát, trong phòng vẫn không có động tĩnh, Tổng Du nhìn nhìn vài vị công công đang thỉnh cầu gã thúc giục người, gõ gõ cửa: “Thế tử, ngài nên tiến cung.”

Nhiễm Mặc Phong nhìn nhìn cửa phòng, đem một ít đồ vật này nọ bỏ vào trong bao vải nhỏ của mình, rồi mới cầm lấy một miếng vải đen đặt ở trên bàn, tiếp theo nhìn nhìn chính mình trong gương đồng chốc lát, sau đó nó đem mảnh vải che lên trên con mắt phải của mình.

Mở cửa thư phòng ra, Nhiễm Mặc Phong ôm bao vải của mình, không để ý tới người ngoài cửa sau khi nhìn thấy nó thì lộ ra tia kinh ngạc, xoay người nhìn nhìn thư phòng của phụ vương, rồi mới đóng cửa lại.

“Thế tử?”

Nhiễm Mặc Phong thế nhưng lại mang bịt mắt, điều này làm cho Tống Du cùng ba vị công công tiến đến đón nó có chút hoảng hốt.

Nhiễm Mặc Phong “độc nhãn” nhìn nhìn mấy người đó, tiếp theo ôm chặt bao vải trong lòng ngực, hướng ra ngoài đi.

“Thế tử, ngài đây là?” Hi Nhạc đuổi theo trước tiên, thật cẩn thận hỏi. Tuy rằng thế tử như vậy có vẻ “đẹp” hơn rất nhiều, không làm cho người ta phải sợ hãi, khả Hoàng Thượng thấy được thế này cũng sẽ không vui a, nếu để cho Vương gia biết được Hi Nhạc nhắm mắt theo sát phía sau Nhiễm Mặc Phong.

Lặng yên ra khỏi vương phủ, Nhiễm Mặc Phong trực tiếp leo lên một chiếc xe ngựa đang chờ ở bên ngoài, trên đường cái ồn ào náo nhiệt gần đó hầu hết đã ngừng kinh doanh, nó nhìn phương hướng phụ vương ly khai, thẳng đến khi màn xe được buông xuống.

“Phong Nhi, sao lại mang cái thứ này, mau lấy xuống, hoàng bá không thích.” Quay về cung đội nửa ngày, kết quả là thấy được người nguyên bản có khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại mang trên mặt một cái bịt mắt màu đen xấu xí, Nhiễm Mặc Kỳ vừa thấy mày liền nhíu chặt.

Vẫn ôm bao vải của mình, Nhiễm Mặc Phong “độc nhãn” nhìn hoàng bá, bất động.

“Lấy xuống lấy xuống.” Nhiễm Mặc Kỳ mặc kệ đối phương có nguyện ý hay không, trực tiếp kéo người đến trước mặt mình, một tay tháo xuống miếng vải đen, ném lên trên mặt đất, tay trái nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng đầy quật cường, cười âm hiểm, nói, “Trẫm nói Phong Nhi a, con đây là đang trách hoàng bá đi, àn? Nên mới mang cái thứ xấu xí này?” Ngón tay sờ sờ lên con mắt vì tức giận mà đồng tử trở nên thay đổi kia, Nhiễm Mặc Kỳ có vẻ thực vui sướng, “Phong Nhi, con muốn cho phụ vương con biết con mang thứ này, để phụ vương con trở về kinh tìm hoàng bá tính sổ đi? Có phải Phong Nhi ôm ý niệm này trong đầu nên mới mang nó?”

Màu đỏ trong mắt phải của Nhiễm Mặc Phong phai nhạt đi một ít, như vậy phụ vương có thể trở về sao? Nó vừa mới nghĩ nghĩ như thế, Nhiễm Mặc Kỳ đã cúi người nhặt lên miếng vải đen, nhét vào trong tay áo, rồi gỡ đầu Nhiễm Mặc Phong một cái, vui cười nói: “Nguyên lai Phong Nhi giao hoạt như vậy, hoàng bá cũng sẽ không mắc mưu của Phong Nhi.”

Kéo lấy tay áo hoàng bá, Nhiễm Mặc Phong nghĩ nghĩ có phải làm như vậy thì phụ vương sẽ trở về hay không? Đầu lại bị nâng lên, Nhiễm Mặc Phong không thể không nhìn về phía hoàng bá, biểu tình của đối phương làm nó không hiểu.

“Phong Nhi. phụ vương con sẽ rất nhanh trở về đón ngươi.” Nhiễm Mặc Kỳ cầm lấy tay Nhiễm Mặc Phong hướng ra ngoài đi, đáy lòng thờ dài, rõ ràng luyến tiếc phụ vương đi, cũng không đến tiền phụ vương, cặp phụ tử này thật hết nói a.

“Phong Nhi, phòng của ngươi ngay tại trong tầm cung của hoàng bá.” Mang Nhiễm Mặc Phong đi vào một gian phòng gần kề bên phòng của y, Nhiễm Mặc Kỳ chỉ chỉ bố trí trong phòng, nói, “Phong Nhi, muốn thứ gì liền nói với hoàng bá, hoàng bá chính là thân huynh trưởng của phụ vương con, con cũng có thể đem hoàng bá trở thành của phụ vương con.”

Những lời này, bọn thái giám đi theo phía sau Nhiễm Mặc Kỳ vừa nghe thấy liền kinh hãi, thế nhưng y lại coi như không biết trong lời nói của mình có bao nhiêu không thích hợp, còn đem Nhiễm Mặc Phong bế lên.

Nhiễm Mặc Phong có chút kháng cự, lại không giãy dụa, cúi đầu nhìn hoàng bá, con ngươi màu đỏ trong mắt phải lóe sáng xoay tròn.

Nhiễm Mặc Kỳ đưa lưng về phía những người khác, cười thật sâu, rồi mới tiếp tục vui cười nói: “Phong Nhi a, phụ vương con cũng không cho hoàng bá ôm con, lúc này tên đó không ở đây, ha ha, hoàng bá có thể ôm con đến thỏa thích.” Nói xong, y thế nhưng ở trên mặt Nhiễm Mặc Phong hôn một cái, chính là trộm hôn, không chỉ có làm cho những người khác sợ hãi, liền ngay cả Nhiễm Mặc Phong đều kinh ngạc mà ôm mặt.

“Ha ha ha.” Nhiễm Mặc Kỳ cười ha ha, “Trẫm có thể tưởng tượng – nếu Mặc Lâm không sớm chút trở về, trẫm liền đem con của đệ ấy đoạt đi.” Tiếp theo, vừa muốn trộm hôn tiếp, nhưng Nhiễm Mặc Phong đã hướng người ra sau, không quen có ai khác ngoài phụ vương hôn nó.

Thế nhưng Nhiễm Mặc Kỳ há có thể buông tha nó, ôm chặt Nhiễm Mặc Phong liên tục hôn vài phát, ánh đỏ trong mắt đứa nhỏ trong ngực càng lúc càng mờ nhạt, sau khi đứa nhỏ năm tuổi lộ ra một tia bối rối khó có được mà ở tuổi của nó nên có, y mới chịu buông tha Nhiễm Mặc Phong, cười đến phá lệ đắc ý.

Lau lau mặt, Nhiễm Mặc Phong cúi đầu nghe tiếng cười của hoàng bá, mong phụ vương có thể sớm quay trở về đón nó.

Cuối cùng đùa giỡn đã thỏa thích, Nhiễm Mặc Kỳ thu hồi tiếng cười, đối với người ở phía sau nói: “Các người đều đi xuống đi, trẫm muốn nói chuyện với Phong Nhi, Hi Nhạc, đi đem người mang đến.”

“Tuân lệnh Bệ hạ.”

Bọn thái giám rất nhanh lui ra, không đến một khắc chung, việc Nhiễm Mặc Kỳ xem Nhiễm Mặc Phong như một hoàng tử được truyền khắp cả hậu cung.

Sau khi trong phòng chỉ còn lại hai người, thần sắc Nhiễm Mực Kì đột nhiên trở nên nghiêm túc, y ngồi xổm xuống, nhìn thẳng Nhiễm Mặc Phong, nói: “Phong Nhi, hoàng bá biết để con ở lại trong cung là ủy khuất con, hoàng bá có thể làm cho tất cả mọi người không sợ con, nhưng lại không thể làm cho bọn họ đối đãi với con thiết tình, Phong Nhi, tại trong hoàng cung này, vô luận là ai khi dễ con, cho dù là thái tử, con cũng không cần phải nhường nhịn, nhớ kỹ không?”

Nhiễm Mặc Phong nhìn nhìn hoàng bá, mím chặt môi. Không hiểu vì sao hoàng bá lại đối với nó tốt như thế, bất quá nó sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ mình, nó sẽ không trở thành trói buộc của phụ vương.

Nhiễm Mực Kì cười nhẹ, biết nó nghe được, sờ sờ đầu của nó, nói: “Phong Nhi, hôm nay phụ vương con quay về Nhân Xương, con không đến tiễn phụ vương con, phụ vương con rất là buồn.” Nhiễm Mặc Phong cúi đầu, nắm chặt bao vải trong lòng.

Nhiễm Mực Kì thở dài, thấp giọng nói: “Phong Nhi, viết thư cho phụ vương con đi, đừng để phụ vương con lo lắng.”

“Hoàng bá.” Nhiễm Mặc Phong ngẩng đầu, rồi lại ngậm miệng. Nó muốn đi tìm phụ vương, khả hoàng bá sẽ không đồng ý, cho dù chính nó gặp được phụ vương, cũng sẽ bị phụ vương đuổi về lại. Cho nên, nó đem lời nguyên bản muốn hoàng bá đưa mình qua đó nuốt trở về.

Nhìn ra Nhiễm Mặc Phong muốn nói cái gì, Nhiễm Mực Kì nhẹ nhàng mà sờ sờ đầu của nó, cùng lúc đó y nghe phía sau lưng mình truyền đến tiếng bước chân, y liền treo lên mặt một nụ cười thật tươi.

“Bệ hạ. người đã mang đến.” Hi Nhạc mang hai tiểu thái giám đi vào.

“Phong Nhi, phụ vương con tuy nói con không thích có người khác hầu hạ, nhưng hoàng bá nghĩ con ở trong cung cũng nên có nô tài hầu hạ bên người. Hôm qua, hoàng bá đã tự mình chọn cho con hai tên nô tài, mấy ngày con ở trong cung này cứ để bọn họ hầu hạ con, chờ khi phụ vương con tới đón con, nếu con muốn mang theo thì mang, không thì cứ để bọn họ ở lại trong cung.”

Xoay người, Nhiễm Mực Kì đem Nhiễm Mặc Phong đẩy ra phía trước.

“Nô tài khấu kiến bệ hạ, khấu kiến thế tử điện hạ.”

Hai tên tiểu thái giám tuổi ước chừng mười tuổi quỳ trên mặt đất, nơm nớp lo sợ mà dập đầu.

“Trẫm rất dọa người sao?” Ngừ điệu kéo dài, Nhiễm Mực Kì không kiên nhẫn nói, “Ngẩng đầu lên.”

Hai tên tiểu thái giám kinh hoàng mà ngẩng đầu, sau khi nhìn đến Nhiễm Mặc Phong liền sợ tới mức rũ xuống ánh mắt.

Nhiễm Mực Kì nhíu mi, Hi Nhạc vừa thấy, vội vàng tiến lên nói: “Bệ hạ, nô tài đem bọn họ dẫn đi, tái chọn vài tên nô tài khác đem lại đây.”

“Hoàng bá,” Nhiễm Mặc Phong bình tĩnh mà nhìn hai người quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nói, “Con có thể tự chiếu cố mình.”

Nhiễm Mực Kì một tay đặt ở trên đầu của nó, đối với người đang phát run cả người, nói: “Hôm qua, những lời trẫm nói với các người. . . . Các người đã ném đi đâu?” Rồi y mới tức giận nhìn về phía Hi Nhạc, “Hi Nhạc, đây là nô tài do người quản giáo?”

“Thỉnh bệ hạ bớt giận, nô tài biết sai, nô tài lập tức thay người.” Hi Nhạc quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, hai tên tiểu thái giám càng không ngừng dập đầu.

“Hoàng bá.” Con mắt phải của Nhiễm Mặc Phong trở nên đỏ sẫm, “Con có thể tự chiếu cố mình.”

“Không được,” Nhiễm Mực Kì tiến lên hai bước, dùng chân nâng mặt của một người lên, “Con ở trong cung của trẫm, thế nhưng trẫm lại chọn không ra được một tên nô tài để hầu hạ con, vậy trẫm cần dùng những tên nô tài này làm gì?”

“Bệ hạ. Nô tài. Nô tài.” Tiểu thái giám bị dọa đến chết khiếp, tuy vừa mới vào cung, nhưng đã biết rõ ý nghĩ của câu này là chết.

“Hoàng bá,” tiến lên túm túm tay áo hoàng bá, Nhiễm Mặc Phong ngửa đầu, nó ăn nói vụng về nên không biết làm sao để trấn an hoàng bá, chỉ có thể lập lại một lần nữa, “Con có thể tự chiếu cố mình, cho bọn họ đi đi.”

“Bệ hạ bớt giận. Thế tử điện hạ bớt giận.”

Hai tên tiểu thái giám khóc lên, dùng ánh mắt khẩn cầu mà nhìn Nhiễm Mặc Phong, lời nói của bệ hạ vào giờ phút này so với hai tròng mắt của thế tử lại đáng sợ hơn nhiều.

“Hoàng bá. cho bọn họ đi đi, con có thể tự chiếu cố mình.” Xoay người, tận lực không cho bọn họ nhìn đến mắt phải của mình, Nhiễm Mặc Phong ngửa đầu nói.

Nhưng Nhiễm Mực Kì lại vô cùng mất hứng, lạnh giọng nói: “Trẫm tự mình chọn các người, nhưng các người lại làm cho trẫm mất mặt. Đem bọn họ đuổi ra khỏi cung.”

“Bệ hạ. Bệ hạ tha mạng, bệ hạ.” Tiểu thái giám không biết sao lá gan lại phình to lên, vờn người bắt lấy vạt áo của Nhiễm Mặc Phong đang

đứng ở trước người bọn họ, kinh sợ mà thấp giọng cầu xin.

“Phản rồi, mau đem bọn chúng kéo xuống!” Nhiễm Mục Kỳ khom người muốn đem tay của hai người đó hất ra, thế nhưng lại có một bàn tay nhỏ bé cầm lấy tay y.

“Hoàng bá.” Nhiễm Mặc Phong nắm chặt tay y, sợ y thật sự đem người đuổi ra khỏi cung. Bên người nó cho tới bây giờ cũng chỉ có mình phụ vương, loại sự tình này là lần đầu tiên nó gặp phải, nó không muốn có người chiếu cố nó, thế nhưng cũng không muốn thấy hoàng bá đem hai người kia đuổi ra khỏi cung, tuy rằng đối với chuyện trong cung không hiểu rõ, nhưng xem bộ dáng của hai người kia cũng biết bọn họ sẽ bị phạt.

“Phong Nhi, trong cung có chút người không dạy dỗ thì không được, bọn họ là do hoàng bá tự mình chọn cho con, mà còn dám như thế, nếu không dạy dỗ bọn họ, sau này trong cung sẽ không ai còn nghe hoàng bá nói.”

“Hoàng bá, ” Nắm chặt tay hoàng bá, Nhiễm Mặc Phong có vẻ nóng nảy, “Bọn họ Là do ta.” Bọn họ chính là sợ ánh mắt của nó.

“Phong Nhi, con đây là đang cầu tình cho bọn chúng sao?” Tức giận của Nhiễm Mục Kỳ giảm đi một nửa, hỏi.

Nhiễm Mặc Phong gật đầu.

“Bọn chúng vô lễ với con như vậy, con còn vì bọn chúng cầu tình?” Nhiễm Mục Kỳ đối với hai người kia cười lạnh, nói, “Loại nô tài không biết ơn này, vẫn là không nên giữ ở bên người mới tốt. Trẫm không tin, chọn không ra hai tên nô tài cam nguyện hầu hạ con.”

“Bệ hạ, nô tài nguyện ý hầu hạ thế tử điện hạ, nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.” Hai tên tiểu thái giám liên tục tát vào mặt mình.

Mắt phải của Nhiễm Mặc Phong biến thành màu đỏ, buông tay hoàng bá ra, xoay người giữ chặt tay của hai tên tiểu thái giám, bao vải đánh rơi trên mặt đất. Thấy đối phương sau khi nhìn đến nó thì thân mình run mạnh lên, nó cúi đầu nói: “Hoàng bá. cho bọn họ đi đi.”

“Các người muốn đi?” Nhiễm Mục Kỳ mặt lạnh hỏi.

“Nô tài không đi, thỉnh thế tử điện hạ lưu lại nô tài, nô tài không đi, thỉnh thế tử điện hạ lưu lại nô tài.”

Tiểu thái giám khóc lóc cầu xin.

“Phong Nhi, con nếu muốn thì giữ lại bọn chúng, nếu không muốn thì hoàng bá sẽ đem bọn chúng đuổi khỏi cung, dù sao giữ lại bọn chúng cũng là vì chiếu cố con.” Nhiễm Mục Kỳ đem quyền quyết định giao cho Nhiễm Mặc Phong, biết rõ đối phương không nghĩ muốn.

Thấy hai người không còn đánh chính mình nữa, Nhiễm Mặc Phong buông tay bọn họ ra, xoay người, lại nhìn về phía hoàng bá, không hiểu hoàng bá vì sao phải tìm người chiếu cố nó, nó có thể tự chiếu cố mình.

“Phong Nhi, ý của con?” Nhiễm Mục Kỳ một chút cũng không muốn tùy theo ý nguyện của Nhiễm Mặc Phong.

Màu đỏ trong mắt phải giống như có thể chảy ra máu, làm cho Hi Nhạc không cẩn thận nhìn thấy được sợ tới mức cả người co rúm lại một chút, mà Nhiễm Mục Kỳ lại giống như vô cảm mà nhìn chằm chằm người đang bất mãn – cười cười.

“Phong Nhi, ý tứ của con?” Y vẫn thúc giục.

Nhiễm Mặc Phong nhìn nhìn Nhiễm Mục Kỳ, đối phương không có một tia ý niệm thay đổi chủ ý, nó lặng yên mà nhặt lên bao vải vừa mới bị rơi xuống trên mặt đất, rồi xem như bảo bối mà nhét vào trong vạt áo.

“Phong Nhi?”

Cúi thấp đầu, qua hơn nửa ngày, Nhiễm Mặc Phong mới không cam lòng mà nhẹ nhàng gật đầu.

Nhiễm Mục Kỳ nở nụ cười, đối với hai tên vẫn đang run rẩy như cũ, nói: “Mệnh này của các người là do thế tử cứu, chiếu cố tốt thế tử, lần tới trẫm cũng sẽ không mềm lòng.”

Hai tên tiểu thái giám bị dọa đến chết khiếp dập mạnh đầu, nói không ra lời.

“Được rồi. Hi Nhạc, dẫn bọn chúng đi xuống tắm rửa, thông tri ngự thiện phòng, trẫm sẽ cùng Phong Nhi dùng ngự thiện.”

“Dạ, bệ hạ.”

Hi Nhạc vội vàng cho người kéo hai tên tiểu thái giám chân đã nhuyển lui xuống.

Nhiễm Mục Kỳ đi đến trước mặt Nhiễm Mặc Phong, ôm lấy người đang có chút tức giận: “Phong Nhi, thừa dịp phụ vương con không ở đây, hoàng bá ôm con đi dạo khắp nơi trong cung. Phụ vương con thật ích kỷ, ngày đó ôm con trở về, cho hoàng bá ôm qua con một lần, từ sau đó cũng không cho nữa, hừ.”

Nhiễm Mặc Phong vẫn còn đang bức mình vì chuyện vừa rồi, nó không hiểu hoàng bá vì sao cố ý muốn hai người kia chiếu cố nó, nó có thể tự chiếu cố

mình. Bộ dạng nó dọa người, nó không muốn dọa người khác, lại càng không muốn có người vì nó mà bị phạt, bởi vì kia không phải là lỗi của họ. Nhiệm Mặc Phong lại không biết phụ vương của nó đã vì nó mà âm thầm trừng phạt qua rất nhiều người, đây là lần đầu gặp phải loại sự tình này, nó đem hết thầy đồ lỗi cho hai mắt của mình.

Nhiệm Mặc Kỳ đương nhiên biết việc làm của mình làm cho Nhiệm Mặc Phong không vui, nhưng y cũng không giải thích nguyên nhân. Tại cái nơi đầy nguy hiểm cùng âm mưu xấu xa này, chỉ có người trong lòng mang ơn mới có thể trung tâm. Y cố ý chọn hai tên nô tài nhất gan, là vì muốn làm cho bọn họ cảm động và ghi nhớ ân tình của Phong Nhi, bởi vì y không biết trận chiến này sẽ kéo dài bao lâu, không biết khi nào Lân mới có thể trở về, cho nên để tồn tại trong hoàng cung to lớn này, y phải cấp cho Phong Nhi hai tên nô tài trung tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

CHƯƠNG 8

Nhiệm Mặc Kỳ nói ngọc thiện sẽ cùng ăn với Nhiệm Mặc Phong, thế nhưng Nhiệm Mặc Phong không nghĩ tới chính là – ngọc thiện không chỉ nó và hoàng bá, mà còn có một đồng người. Trừ bỏ tam hoàng tử Nhiệm Lạc Nhân từ nhỏ thể nhược nhiều bệnh không tham dự ra, nữ nhân cùng trẻ con ở hậu cung đều đến đây.

Ngay khi Nhiệm Mặc Phong nhìn thấy đám người trong đại điện, mắt phải màu đỏ của nó chậm rãi xoay tròn, người trong điện – nháy mắt trên mặt xuất hiện sợ hãi không thể che giấu. Nó nhìn bọn họ một vòng, rồi mới chuyển tầm mắt lên trên thức ăn ở trên bàn. Còn Nhiệm Mặc Kỳ chỉ tựa tiểu phi tiểu nhưong mi nhìn thê tử cùng các con của mình.

Hoàng hậu tiến lên trước, quỳ xuống hành lễ, những người khác đi theo phía sau nàng quỳ xuống.

“Bệ hạ, hoàng thúc hôm nay quay về biên quan, đem thể tử để lại trong cung, thiếp thân sợ thể tử lạ chỗ mà không thoải mái, nên đã tự tiện làm chủ thừa dịp ngọc thiện hôm nay để cho Phong Nhi quen biết với các hoàng bá mẫu cùng các vị hoàng huynh hoàng tỷ, để cho Phong Nhi có thể nhanh chóng quen thuộc với cuộc sống trong cung, cũng để cho hoàng thúc có thể an tâm ở biên quan giết địch.”

Hoàng hậu tất cung tất kính thành khẩn nói, trên mặt tận lực bảo trì ôn hòa tươi cười. Nhiệm Mặc Kỳ nhìn nhìn người quỳ trên mặt đất, nói: “Hoàng hậu so với trẫm có tâm hơn, trẫm còn đang nghĩ khi nào thì để cho các nàng cùng Phong Nhi gặp mặt, hiện tại trẫm đã an tâm. Đều đứng lên đi.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Một đám người đều đứng lên, ngẩng đầu nhìn hướng Hoàng thượng, biểu tình của mọi người có chút không tự nhiên đều rơi vào trong mắt Nhiệm Mặc Phong.

Nhiệm Mặc Kỳ cảm tay Nhiệm Mặc Phong đi đến bên bàn ăn, nói, “Đều ngồi đi, Phong Nhi, ngồi vào bên người thái tử đi.” Y vừa nói xong, có người trong mắt hiện lên phần hận. Mà Nhị hoàng tử nguyên bản ngồi ở bên người thái tử phải ngồi lui xuống bên cạnh, Nhiệm Mặc Kỳ tựa hồ vừa lòng mà gật đầu.

Thấy Nhiệm Mặc Phong đã ngồi vào chỗ, Nhiệm Mặc Kỳ cũng ngồi xuống, nâng chén nói: “Hôm nay, Mặc Lân đi biên quan, bởi vì chiến sự lần này cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa Phong Nhi đã tới tuổi phải đọc sách, cho nên đệ ấy đem Phong Nhi phó thác cho trẫm, mong trẫm hảo hảo chiếu cố chất tử. Hoàng hậu. . . .” Nhiệm Mặc Kỳ chuyển hướng về phía Ngũ thị ngồi ở bên cạnh mình, hoàng hậu lập tức giơ lên chén rượu.

“Hậu cung có nàng, trẫm rất yên tâm, mấy ngày Phong Nhi ở trong cung này, mong hoàng hậu chăm sóc.”

“Thiếp thân không dám.” Hoàng hậu vội vàng nói, rồi mới nhìn về phía Nhiệm Mặc Phong, “Phong Nhi cứ xem hoàng cung như là vương phủ, xem bá mẫu cùng với các vị bá mẫu khác như là mẫu thân của con.”

“Hoàng Thượng, thiếp thân cùng với các tỷ tỷ muội muội đều cao hứng khi Mặc Phong có thể ở lại trong cung. Mặc Phong bởi hoàng thúc ở biên quan nhiều năm, sợ là chịu không ít khổ, thời gian dài cũng ảnh hưởng đến thân mình, vẫn là ở trong cung tốt nhất. Mặc Phong cùng ca ca tỷ tỷ rất ít gặp mặt, ở trong cung lâu một chút để mọi người càng thêm quen biết lẫn nhau, tương lai mới không cảm thấy xa lạ. Ngài nói đúng không, tỷ tỷ?”

Trương phi cười duyên nói, trên mặt là tươi cười cực kỳ tự nhiên, tựa hồ đã rất quen thuộc với cặp mắt dị sắc kia đích.

“Muội muội nói rất đúng.” Hoàng hậu khen ngợi nói, rồi mới nhìn Hoàng Thượng liếc mắt một cái, thấy đối phương cho phép, nàng đứng lên, đi xuống, đi tới trước mặt Nhiệm Mặc Phong, đưa tay nói, “Phong Nhi, hoàng bá mẫu mang con đi làm quen với các vị bá mẫu, ca ca cùng tỷ tỷ.”

Nhiệm Mặc Phong ngẩng đầu nhìn nhìn, rồi mới đứng lên, nhưng không có đưa tay ra. Hoàng hậu cũng không để ý, mang nó đi đến trước mặt Trương phi nói: “Trương thực phi nương nương, là nhị hoàng bá mẫu của con.”

Trương phi cười nhẹ đối với Nhiễm Mặc Phong gật đầu, Mặc Phong nhìn nàng một cái, liền rũ mắt xuống.

“Phong Nhi, đây là Triệu thực phi nương nương, là tam Hoàng bá mẫu của con.”

Đối phương cũng là cười nhẹ gật đầu, Nhiễm Mặc Phong lại không rũ mắt xuống, mà là thẳng ngoắc ngoắc nhìn nàng.

“Phong Nhi, đây là Nghiên phi nương nương, là tứ hoàng bá mẫu của con.”

Cuối cùng, hoàng hậu giới thiệu chính là vị phi tử địa vị thấp nhất trong bốn vị, cũng phi tử được sủng ái nhất – Nghiên thị. Đối phương là người đẹp nhất trong bốn người, dáng người rất chuẩn, cũng vì nguyên nhân đó mà nàng mới có thể lấy thân phận vũ nữ vào ở trong Đông cung, trở thành tần phi, vì Nhiễm Mặc Kỳ sinh hạ một trai một gái.

“Mặc Phong.” Nghiên thị mở miệng kêu một tiếng, thanh âm ngọt ngào, Nhiễm Mặc Phong rũ mắt xuống, nhìn thức ăn ở trước mặt nàng.

“Phong Nhi.” Hoàng hậu đột nhiên chủ động kéo tay Nhiễm Mặc Phong, không để ý đối phương không muốn, đem nó đưa tới phía bên hoàng tử kia, đối với một người nói, “Lạc Thành, con là đại ca, con mang trứ Phong Nhi đi làm quen với các hoàng đệ cùng hoàng muội đi.” Nói xong, đem tay Mặc Phong giao cho thái tử.

Nhiễm Mặc Phong rất nhanh rút tay về, màu đỏ trong mặt dần dần đậm lên, mà thái tử tắc cần bản không đưa tay ra, trừng trứ nó.

“Thái tử?” Ngữ khí Nhiễm Mặc Kỳ kéo dài. Thái tử vội vàng đứng dậy khom người nói: “Dạ, phụ hoàng.”

Rồi mới không tình nguyện đi đến trước mặt Nhiễm Mặc Phong, cảm tức liếc nó một cái, xoay người đi, cũng thấp giọng nói: “Đi theo!”

Nhiễm Mặc Phong đứng tại chỗ bất động, thái tử cũng không quản nó, thẳng đi đến trước mặt Nhị hoàng tử, nói: “Nhiễm Lạc Tín.”

“Lạc Thành.” Hoàng hậu lên tiếng nhắc nhở.

Thái tử cắn răng, cần bản không muốn nói đây là Nhị ca của con quý kia.

“Mặc Phong, huynh là lão Nhị, so với đệ lớn hơn một tuổi, đệ gọi huynh là Nhị ca đi.” Nhiễm Lạc Tín cũng không chút nào e ngại đối với Mặc Phong cười nói. Đối phương nhìn hấn liếc mắt một cái, tầm mắt liền chuyển lên trên người thái tử, cừu nhân gấp mặt hết sức đỏ mặt.

Hoàng hậu thấy thái tử ở trước mặt Hoàng Thượng nhưng lại vô lễ như thế, vội vàng tiến lên kéo Mặc Phong qua, rồi mới cầm tay thái tử, đối với Mặc Phong giải thích: “Phong Nhi, mẫu phi của Lạc Tín là nhị hoàng bá mẫu của con.”

Tiếp theo, kéo hai người đi đến trước mặt một vị hoàng tử khác, đối phương tò mò mà nhìn Nhiễm Mặc Phong, trên mặt có sợ hãi, cũng có đầy nghi hoặc.

“Phong Nhi, đây là tứ đệ Lạc Nghĩa của con, cũng lớn hơn con một tuổi, mẫu phi của huynh ấy là Tam Hoàng bá mẫu của con.”

Đối phương nhìn nhìn mình, Nhiễm Mặc Phong cũng nhìn nhìn đối phương.

“Phong Nhi, đây là Nhiễm Tiên, là đại hoàng tỷ của con, lớn hơn con tuổi hai tuổi, cho bá mẫu sở sinh.”

Đối phương sợ tới mức cúi thấp đầu, không dám nhìn Mặc Phong. Hoàng hậu thực xấu hổ, thái độ của hai đứa con do nàng sinh ra đều đối với Nhiễm Mặc Phong không tốt, tất yếu sẽ làm cho Hoàng Thượng bất mãn. Nàng tiếp tục đưa nó cùng thái tử đi đến trước mặt một người cuối cùng, hoàng hậu nói: “Phong Nhi, đây là Nhiễm Thu, nhị hoàng tỷ của con, lớn hơn con một tuổi, do tứ hoàng bá mẫu của con sở sinh.” Cùng đại công chúa giống nhau, Nhị công chúa cũng bị hoàng sợ đến sắp khóc.

“Người ở trong cung tốt nhất ít lộ diện, miễn dọa cho người ta sợ chết khiếp.” Đúng lúc này, thái tử thừa dịp hoàng hậu không chú ý ở bên tai Nhiễm Mặc Phong nói, Nhiễm Mặc Phong – một cái gương mặt, đem thái tử sợ tới mức lui sau hai bước.

Rút tay bị hoàng hậu nắm ra, Nhiễm Mặc Phong một mình đi đến vị trí của mình, ngồi xuống, thái tử trong mắt hiện lên vui sướng, rồi mới xoay người cũng trở lại vị trí của mình. Hoàng hậu nghĩ đến Mặc Phong là bởi vì thái độ của công chúa mà tức giận, bất an mà nhìn nhìn Hoàng Thượng, thấy đối phương cũng không có gì bất mãn, nàng mới mở miệng: “Phong Nhi, con còn có một Tam hoàng huynh, gọi là Lạc Nhân, lớn hơn con một tuổi, so với hai hoàng huynh của con nhỏ hơn ba tháng, bất quá thân mình huynh ấy không tốt, nên không thể tới đây được.”

“Tỷ tỷ, hôm khác muội sẽ dẫn Mặc Phong nhìn gặp Nhân Nhi.” Nghiên phi mở miệng, lại nhìn về phía nữ nhi của mình, “Thu Nhi, đường đệ Mặc Phong ngày đầu tiên tiến cung, sao con có thể vô lễ như vậy?”

Nhiễm Thu ủy khuất mà ngẩng đầu nhìn nhìn mẫu phi, rồi mới khóc lên. Nghiên phi có chút mất hứng, lại không thể ở trước mặt Hoàng Thượng cùng những người khác nổi giận.

“Thu Nhi thân mình không khỏe?” Ngay tại lúc bầu không khí dị thường xấu hổ, Nhiễm Mặc Kỳ mở miệng, “Nghiên phi, nàng mang con đi xuống đi, tìm thái y nhìn xem.”

Trên mặt Nghiên phi có chút bối rối, đứng dậy nói “Dạ”, liền tiến lên mang Nhị công chúa đi. Thấy thế, đại công chúa cũng sắp khóc liền rất nhanh lau

khô mắt, ngẩng đầu làm bộ như vô sự mà nhìn nhìn phụ hoàng, rồi mới bất an mà nhìn về phía mẫu hậu.

Tiếp theo, Nhiệm Mục Kì lại mở miệng: “Tin Nhi, ngày mai Phong Nhi bắt đầu buổi học, tuy các con không cùng phu tử, nhưng con làm huynh trưởng, vẫn nên quan tâm đến Phong Nhi nhiều một chút.”

“Nhi thần chắc chắn sẽ chiếu cố tốt Mặc Phong, thỉnh phụ hoàng yên tâm.” Nhiệm Lạc Tín cao hứng mà nói.

“Nghĩa Nhi tuy rằng sang năm mới bắt đầu đọc sách, bắt quá sớm một năm cũng không sao. Triệu phi, bắt đầu từ ngày mai, làm cho con theo Phong Nhi cùng nhau học đi. Diệp Trung Tường hướng trầm tiến cử đồng hương Khấu Tuyên của hân, nghe nói người này học thức uyên bác, ở Đông quận cực nổi danh, hai người các con phải khiêm tốn cùng hân học tập.”

“Dạ, phụ hoàng.” Nhiệm Lạc Tín vừa nghe có thể sớm đi học, liền vui mừng mà đáp ứng, riêng Nhiệm Mặc Phong nửa điểm phản ứng đều không có.

Nhiệm Mục Kì cầm lấy đĩa, đối trừ mọi người cười cười: “Dùng bữa đi, bận rộn nguyên một buổi sáng, trăm điều đói bụng.”

Lập tức, bọn thái giám bắt đầu hầu hạ các vị chủ tử dùng bữa, Nhiệm Mặc Phong không để cho người phía sau nó gấp thức ăn cho nó, tự mình cúi đầu ăn cơm. Nhiệm Lạc Tín ở bên phải càng không ngừng cùng nó nói chuyện, bảo nó ăn nhiều chút, mà Nhiệm Mặc Phong một câu đáp lại đều không có, ở trong này, trừ bỏ hoàng bá ra, không ai không sợ nó, ngay cả người bên cạnh này.

Ăn cơm xong, Nhiệm Mục Kì còn nói một vài câu vô thưởng vô phạt, rồi mới mang Nhiệm Mặc Phong hồi cung. Sau khi hai người rời đi, những người còn lại ôm tâm tư khác nhau mà tự trở về tâm cung của mình, mà thất vọng nhất chính là hoàng hậu, nguyên thời gian còn lại sau đó, Nhiệm Mục Kì không cùng thái tử nói qua một câu, thậm chí không để cho hân chiếu cố Mặc Phong.

Sau khi mang Nhiệm Mặc Phong hồi cung, Nhiệm Mục Kì phải đi ngự thư phòng tiếp kiến các vị thần tử, để lại nó một mình. Trong phòng, hai tiểu thái giám do Nhiệm Mục Kì chọn đang đứng ở góc tối chờ Nhiệm Mặc Phong sai phái, tuy rằng vẫn e ngại ánh mắt của nó, thế nhưng sau khi trải qua chuyện lúc sáng đã làm cho ý sợ hãi của bọn họ đối nó giảm đi một ít, tăng thêm một vài phần biết ơn.

Nhiệm Mặc Phong không có sai sử bọn họ, thậm chí coi như bọn họ không tồn tại, tự mình ngồi ở trước án thư, mở giấy ra, suy nghĩ nửa ngày, rồi mới cầm lấy bút lông.

“Thế. Thế tử điện hạ.” Thấy nó muốn mài mực, một tiểu thái giám chạy đi tới, muốn giúp nó mài mực, nhưng khi nhìn đến ánh mắt của nó liền sợ tới mức rút lui lại.

Nhiệm Mặc Phong tự mình mài mực, tiếp theo đem bút nhúng mực. Tiểu thái giám cúi thấp đầu, lui ra sau vài bước, hai tay phát run – bất an vì không làm tốt nhiệm vụ, so với cặp mắt kia còn sợ hãi hơn.

Đặt bút xuống, Nhiệm Mặc Phong nhìn nhìn giấy trắng, nghĩ muốn viết thư cho phụ vương, lại không biết nên viết như thế nào. Suy nghĩ hồi lâu, nó mới viết.

Phụ vương,

Dừng lại, lại qua hồi lâu, nó lại viết.

Phụ vương,

Lại dừng lại.

Mím chặt môi, lần này lại qua một hồi lâu, nó lần thứ ba viết xuống.

Phụ vương,

Trên giấy viết ba chữ “Phụ vương”, Nhiệm Mặc Phong buông bút, chăm chú nhìn sáu chữ này. Rũ xuống ánh mắt, nhờ vào hàng lông mi thật dài che khuất đi tình tự bên trong mắt, trên mặt không có cảm xúc dao động, chỉ có đôi môi khẽ nhếch để cho người khác biết được trong lòng nó đang suy nghĩ.

Một đôi tay khô gầy bưng một chum trà (tách trà) thật cẩn thận mà đặt vào trong tay Nhiệm Mặc Phong, tiếp theo nó nghe được một người nói: “Thế tử điện hạ. Nô tài. Nô tài là Xích Đan, thỉnh thế tử điện hạ dùng trà.” Tiểu thái giám lấy hết dũng khí mà nói.

“Nô tài là Xích Đồng.” Một tiểu thái giám khác quỳ trên mặt đất nói.

Nhiệm Mặc Phong nhìn về phía hai người, hai người đều cúi thấp đầu, nó quay đầu tiếp tục xem chữ mình viết, rồi mở miệng nói: “Các người. Đi ra ngoài đi.”

“Điện hạ.” Tiểu thái giám gọi là Xích Đan ngẩng đầu nhìn lên nó một cái, cắn cắn môi, quay đầu lại nhìn xem Xích Đồng, đối phương cũng bất an mà nhìn gã.

“Các người đi ra ngoài đi.” Đầu cũng không nhấc lên mà lập lại câu nói kia, Nhiệm Mặc Phong cầm lấy bút lông, Xích Đồng cùng Xích Đan nhìn xem lẫn nhau một cái, rồi im lặng mà lui xuống.

“Phụ vương”, như trước viết xuống hai chữ này, Nhiễm Mặc Phong lại dừng bút. Có rất nhiều chuyện để nói cùng phụ vương, thế nhưng nó không viết ra được. Qua thật lâu, lâu đến chum trà nóng đã sớm trở nên lạnh, nó cuối cùng đặt bút tiếp tục viết.

“Phụ vương, phụ vương, phụ vương.” – Chữ “Phụ vương” tràn ngập một trang giấy, Nhiễm Mặc Phong buông bút.

“Xích Đồng, có nên vào xem thử không?” Ở bên ngoài đợi nguyên một buổi chiều, Xích Đan nhỏ giọng hỏi.

Xích Đồng nhìn nhìn vào trong phòng vài lần, do dự nói: “Ta cũng không biết. Điện hạ. Chưa gọi chúng ta đi vào.”

Xích Đan lần lần cô tay áo: “Nếu Hi công công trở về biết chúng ta cái gì cũng chưa làm, chắc chắn sẽ phạt chúng ta.”

“Có khi nào ... điện hạ ... đang ngủ?” Xích Đồng hỏi.

Xích Đan lắc đầu: “Không biết, trong phòng một chút động tĩnh cũng không có. Nếu không. Chúng ta vào xem?”

“: Được.” Lấy hết cam đảm, Xích Đồng đi theo sau Xích Đan nhẹ nhàng mà đi vào trong phòng. Hai người vừa mới đi vào, Nhiễm Mặc Phong đã nghe được tiếng. Nó không quay đầu lại, mà là đem ‘thư’ ở trên bàn bỏ vào bao thư.

“Điện hạ.” Xích Đan cúi thấp đầu gọi, chờ Nhiễm Mặc Phong phái gã đi đưa thư.

“Các người đi ra ngoài đi.” Vẫn là câu nói kia, Nhiễm Mặc Phong cũng không quay lại, nói. Xích Đồng cùng Xích Đan không dám hỏi lại, lập tức lui ra ngoài.

Sau khi hai người đi ra ngoài, Nhiễm Mặc Phong mới xoay người nhìn nhìn cửa. Rồi mới cầm phong thư đi đến bên giường, từ dưới đệm giường lấy ra bao vải mà khi nó tiến cung đã mang theo, đem phong thư bỏ vào trong đó. Tại nơi đây, tất cả mọi người đều sợ nó, cho nên phong thư này nó không thể gửi ra ngoài.

Hoàng bá Nghĩ đến hoàng bá, trong mắt Nhiễm Mặc Phong hiện lên khó hiểu, nó vẫn không hiểu được vì sao hoàng bá chỉ gặp qua nó vài lần mà lại đối với nó tốt như vậy, là bởi vì phụ vương sao? Đem bao vải nhét lại dưới đệm giường, Nhiễm Mặc Phong ngồi ở trên giường nghĩ về phụ vương, hiện tại phụ vương đã đi đến đâu rồi.

—

“Mẫu phi, nếu phụ hoàng để cho con chiếu cố con quý kia, thì vì sao lại để cho Tứ đệ cùng nó học chung?” Theo bữa tiệc trở về, Nhiễm Lạc Tín tràn đầy nghi hoặc, hỏi.

Trương phi cũng là thân tình nghi hoặc, nghĩ nghĩ, nàng nói: “Con đã sớm đi học, cho nên phụ hoàng con tự nhiên không thể để cho nó theo con được. Còn Lạc Nghĩa. Có thể là phụ hoàng con xem ở giao tình thâm sâu giữa ngoại công cùng thúc của nó với hoàng thúc của con, muốn dùng một tầng quan hệ này làm cho Mặc Phong ít có cảm giác xa cách một chút, cho nên mới để cho nó cùng Mặc Phong học chung.”

Tiếp theo, Trương phi sờ sờ mặt con, nói: “Tín Nhi, sau này mặc kệ là ở nơi nào, con cũng không thể gọi nó là con quý kia, lỡ như bị người khác nghe được, sẽ đi bắt bâu với phụ hoàng con.”

Nhiễm Lạc Tín gật đầu.

Tiếp theo, Trương phi lại nghĩ nghĩ, rồi mới cười rộ lên: “Nếu như Lạc Nghĩa được ưu tiên, vậy thì Tín Nhi cũng không thể thua kém. Con trai a, ngày thường nếu vô sự, con nên thường xuyên đi tìm đường đệ – cùng đường đệ trò chuyện, dẫn nó đi ra ngoài một chút. Con xem thái độ hôm nay của phụ hoàng con đối với thái tử đi, đã biết phụ hoàng con vô cùng mất hứng. Đường đệ Mặc Phong này của con a, thế lực ngay cả thái tử cũng không thể so sánh được.”

Trong mắt Nhiễm Lạc Tín lướt qua bất mãn, nhẹ nhàng cười, nói: “Mẫu phi, nếu không phải phụ hoàng chính miệng nói qua con quý kia. đường đệ Mặc Phong là do hoàng thúc nhặt được, con còn tưởng rằng nó là thân đệ đệ của con a.”

Trương phi lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, thở dài: “Mẫu phi cũng không rõ. Bất quá phụ hoàng con đối với nó tốt như thế cũng là xuất từ quan hệ giữa nó cùng với hoàng thúc con. Năm đó phụ hoàng con cùng với hoàng thúc con – hai người liên thủ phế đi tiên thái tử Nhiễm Mục Hư, giết các hoàng tử khác, lại bức tử tiên Hoàng thái hậu, làm cho Tiên hoàng không thể không phong người làm thái tử, nửa sau năm Tiên hoàng đột nhiên băng hà, phụ hoàng con đăng cơ vương vị. Khi đó chỉ có hoàng hậu ở bên người phụ hoàng con, tình huống chân thật mẫu phi cũng không rõ, tóm lại chính là phụ hoàng con cùng hoàng thúc con là huynh đệ tình thâm, người yêu ai yêu cả đường đi, tự nhiên sẽ đối tốt với Mặc Phong.”

Nhiễm Lạc Tín lộ ra vẻ kính nể, lập tức trên ót bị gõ một cái.

“Mẫu phi.” Xoa xoa đầu, Nhiễm Lạc Tín đau đến nhe răng.

“Không được suy tính xấu xa. ” Trương phi cột thắt lưng nói, “Nhớ rõ, mặc kệ là chuyện gì, con cũng không có thể chèn ép thái tử, để phụ hoàng con nhìn ra một chút manh mối, xem người như thế nào thu thập con.”

“Mẫu phi.” Nhiễm Lạc Tín bất mãn, “Con làm gì có suy tính xấu xa?”

Trương phi ‘hi hi’ cười rộ lên: “Con ta ta rõ nhất.” Rồi nàng mới ôm mặt con nghiêm mặt nói: “Tín Nhi, con hiện tại quá nhỏ, cho dù con có khôn khéo, cũng trốn không qua ánh mắt của phụ hoàng con, cặp mắt kia của phụ hoàng con có cái gì mà nhìn không thấu, xem không rõ? Cho nên, cái loại ý niệm này trong đầu con tuyệt đối không thể có.”

“Ý niệm gì trong đầu a.” Nhiễm Lạc Tín cũng ôm mặt mẫu phi, nhìn thẳng vào mẫu phi, “Mẫu phi có thể giải thích cho con rõ được không?”

“Con hư.” Ôm lấy đứa con ‘hi hi ha ha’ một trận, sau đó Trương phi còn dặn dò nó thêm một hồi, rồi mới quay về nội cung để nghỉ trưa.

Trở lại chỗ ở của mình, nụ cười trên mặt Nhiễm Lạc Tín càng thêm thâm sâu, nó đứng ở trên khoảng sân trống, trong mắt là khát khao.

Chạng vạng, Nhiễm Mục Kỳ trở lại tẩm cung, trực tiếp vào phòng của Nhiễm Mặc Phong. Ánh nến trong phòng đã được thắp sáng, Nhiễm Mặc Phong đang ngồi ở bên cạnh bàn đọc sách, Xích Đồng cùng Xích Đan đứng ở góc tối.

Đứng đây, Nhiễm Mặc Phong nhìn hoàng bá đang đi vào, đối phương thấy nó cảnh giác mà kinh ngạc, rồi mới cười cười hỏi: “Phong Nhi, đã dùng qua văn thiện chưa?”

“Ân.” Ngửa đầu nhìn người đi đến trước mặt mình, Nhiễm Mặc Phong lập tức bị bé lên.

“Đang xem cái gì?” Đưa tay lấy qua quyển sách mà Nhiễm Mặc Phong đang xem, Nhiễm Mục Kỳ kinh sợ, “Phong Nhi đang xem《Thập quốc chí》?” Đây là một quyển sách sử ghi lại các chiến sự khởi lửa của các quốc gia khi thiên hạ đại loạn của ba trăm năm trước, y cùng Lân đều xem qua rất nhiều lần, không nghĩ tới Phong Nhi nhỏ tuổi như thế cũng đã xem nó.

“Có thể xem hiểu không?” Ôm Nhiễm Mặc Phong ngồi xuống, Nhiễm Mục Kỳ hỏi.

Nhiễm Mặc Phong gạt đầu, phụ vương có giảng giải qua cho nó.

“Phong Nhi, tương lai con muốn làm gì?” Ra đầu cho toàn bộ mọi người ở trong phòng lui ra, Nhiễm Mục Kỳ hỏi.

“Tướng quân.” Nghĩ cũng không cần nghĩ, Nhiễm Mặc Phong liền mở miệng đáp, lại bổ sung thêm một câu, “Cùng phụ vương giống nhau.”

Mông lung (không rõ) trong mắt Nhiễm Mục Kỳ tán đi, đặt quyển sách xuống, hỏi: “Phong Nhi, biết vì sao hoàng bá cho con cùng Lạc Nghĩa học chung không?”

Lắc đầu, không biết.

“Ngoại công của Lạc Nghĩa là Đại tướng quân Triệu Chính, con hần là Triệu Hiền. Người này chắc con biết, hần là thuộc hạ dưới tay của phụ vương con, đi theo phụ vương con đã nhiều năm. Con của hần là Triệu Từ Ương xấp xỉ bằng tuổi con, đang ở trong kinh thành. Hoàng bá cho con cùng Lạc Nghĩa học chung, cũng để cho Từ Ương tiến cung cùng học, coi như con cũng có bạn ở trong cung.” Nhiễm Mục Kỳ kiên nhẫn giải thích.

Nhiễm Mặc Phong rũ mắt xuống nhìn đôi bàn tay cực kỳ xinh đẹp của hoàng bá, trong đầu lại nhớ tới Triệu thúc, biết người kia cùng Triệu thúc có quan hệ, bài xích trong lòng nó cũng giảm đi rất nhiều, các thúc thúc ở biên quan đối với nó vô cùng tốt.

Nhiễm Mục Kỳ mở《thập quốc chí》ra, theo từ trang đầu tiên bắt đầu giảng giải cho Nhiễm Mặc Phong, tuy đối phương đã sớm đọc thuần thục quyển sách này. Đưa nhỏ ít lời ít ngữ ngồi trong lòng y này, cực kỳ giống với Mục Lân khi còn bé, tiếc là Mục Lân hôm nay đã không còn một chút bóng dáng của ngày xưa, chính là hình bóng ấy vẫn còn khắc sâu trong lòng y.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

CHƯƠNG 9

“Tuyên ~ phụ điện học sĩ Khấu Tuyên ~”

Trong phòng im tĩnh, Nhiễm Mục Kỳ không vào triều sớm, đang bán ngồi ở trên ghế nằm cực mềm, thần sắc thích ý mà tựa vào trên người Triệu phi, Nhiễm Mặc Phong, Nhiễm Lạc Nghĩa cùng Triệu Từ Ương phân biệt mà ngồi ở hai bên cách Nhiễm Mục Kỳ không xa. Triệu phi cười duyên mà uy Nhiễm Mục Kỳ ăn trái cây, Nhiễm Lạc Nghĩa cùng Triệu Từ Ương thường thường nhìn lên Nhiễm Mặc Phong cúi đầu không nói.

“Phụ điện học sĩ Khấu Tuyên yết kiến.”

Một đạo thanh âm trẻ trung truyền đến, Hi Nhạc xúc xúc rèm che lên, một vị thiếu niên mặc xiêm y thường phục màu trắng, trong ánh mắt nồng đậm phong độ của người trí thức, ngũ quan bình thường không hề đặc sắc.

“Thần, Khấu Tuyên bá kiến bệ hạ.”

“Đứng lên đi.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Khấu Tuyên vừa tiến đến, Nhiễm Lạc Nghĩa cùng Triệu Tử Ương hưng phấn mà nhìn phu tử của bọn họ, mà Mặc Phong lại giống không nghe thấy vãn cú đầu không nhúc nhích, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Khấu Tuyên sau khi tiến vào – ánh mắt đầu tiên nhìn về phía ba đứa nhỏ, rất nhanh tìm thấy đệ tử vô cùng đặc thù của gã — ‘Quý thể tử’ nổi danh kinh thành — người nợ vãn cú thấp đầu.

“Khấu Tuyên, Diệp Khanh ở trước mặt trăm cực lực tiến cử ngươi, nói ngươi mặc dù mới mười bảy, nhưng tài hoa hơn người, vì thế trăm quyết định để cho ngươi đến dạy hoàng tử cùng thể tử.”

“Diệp đại nhân nâng đỡ, thần sẽ không làm bệ hạ thất vọng.”

Cho Khấu Tuyên ngồi xuống, Nhiễm Mục Kỳ đối người bên người nói: “Triệu phi, Khấu Tuyên trẻ tuổi như thế, nàng không cần lo lắng Lạc Nghĩa học sẽ buồn chán.”

Triệu phi cười, nói: “Bệ hạ, Khấu đại nhân chỉ bất quá hơn Nghĩa Nhi, Mặc Phong và Tử Ương mười tuổi, giữa bọn họ sẽ không có cảm thấy câu nệ, thiếp thân đa tạ bệ hạ nguyện ý để cho Nghĩa Nhi cùng Tử Ương bá Khấu đại nhân làm phu tử.”

Khấu Tuyên đối với lời nói này của Triệu phi cảm thấy nghi hoặc, gã không khỏi nhìn người vãn cú thấp đầu kia nhiều một chút.

Nhiễm Mục Kỳ nhìn Khấu Tuyên đang nghi hoặc, rồi mới nói: “Phong Nhi, đây là phu tử mà hoàng bá tìm cho con, từ hôm nay trở đi, con, Lạc Nghĩa và Tử Ương liền theo hần học tập.” Nhiễm Mặc Phong vẫn như trước cúi thấp đầu, nó biết chữ, có thể tự mình đọc sách, phụ vương đã dạy nó.

Trong phòng nhất thời có chút im lặng, Khấu Tuyên nhìn về phía Hoàng Thượng, phát hiện y cũng không có nửa điểm không vui. Cứ như vậy đợi một hồi lâu, Nhiễm Mặc Phong cũng không ngẩng đầu, chợt nghe Nhiễm Mục Kỳ thở dài cực nhẹ.

“Phong Nhi, đến bên người hoàng bá.”

Theo trên người Triệu phi ngồi thẳng dậy, Nhiễm Mục Kỳ nói.

Nhiễm Mặc Phong động , chậm rãi đứng lên đi qua, nháy mắt khi nó giương mắt lên, Khấu Tuyên cuối cùng thấy được ánh mắt của nó, lúc này lộ ra kinh sợ, bất quá gã rất nhanh áp chế.

Toàn bộ phản ứng của Khấu Tuyên đều dừng ở trong mắt Nhiễm Mục Kỳ, y cười cười kéo Mặc Phong qua, nhìn về phía Tử hoàng tử: “Lạc Nghĩa, con cũng lại đây.”

“Phụ hoàng.” Nhiễm Lạc Nghĩa đứng dậy chạy qua.

Một tay ôm Nhiễm Mặc Phong, một tay ôm Nhiễm Lạc Nghĩa, Nhiễm Mục Kỳ hỏi: “Lạc Nghĩa, con có bằng lòng học chung với Phong Nhi không?”

Nhiễm Lạc Nghĩa nhìn nhìn mẫu phi, gật gật đầu, khoe mắt vẫn là cẩn thận trộm ngắm đối phương.

Nhiễm Mục Kỳ ôm sát Nhiễm Mặc Phong, thanh âm ôn nhu nói: “Phong Nhi, đi qua ra mắt phu tử.” Đem người không muốn đẩy đi ra phía trước, Nhiễm Mục Kỳ lại trở về dựa lên trên người Triệu phi.

Bước về phía trước hai bước, thấy được chân của Khấu Tuyên, Nhiễm Mặc Phong nhìn nhìn đôi giày vải bình thường kia, rồi mới ngẩng đầu.

Nhìn gần cặp mắt dị sắc kia, trái tim Khấu Tuyên đột ngột nhảy lên vài cái, không chế để mình không trở nên thất thố, gã đối với người tràn ngập xa cách kia khẽ cười cười.

Con người đỏ ửng chậm rãi xoay tròn, Nhiễm Mặc Phong xoay người, trở lại vị trí của mình, ngồi xuống.

Vỗ vỗ Tử hoàng tử, làm cho nó cũng trở lại chỗ, Nhiễm Mục Kỳ đối với Khấu Tuyên nói: “Tuy nói là học tập, bất quá không cần quá mức khắc nghiệt, trăm không chỉ muốn ngươi dạy bọn họ học thức, mà càng muốn ngươi dạy bọn họ làm người.”

“Thần ghi nhớ lời bệ hạ.”

“Phong Nhi, Lạc Nghĩa, Tử Ương, các con đi theo phu tử đi. Bắt đầu ngày mai, Phong Nhi cùng Tử Ương mỗi ngày giờ Mùi hai khắc cùng với người khác học võ. Lạc Nghĩa vẫn còn nhỏ tuổi, việc học võ hãy chờ sang năm đi.”

“Dạ, phụ hoàng (bệ hạ).”

“Thần cáo lui.”

Nhiễm Mặc Phong mím môi đứng lên, nhìn nhìn hoàng bá, không tình nguyện mà theo sát Khấu Tuyên đi ra ngoài.

“Khấu Tuyên này nhìn qua tướng mạo đều rất thường thường.” Xuyên thấu qua hành lang dài, Triệu phi nhìn một lớn ba nhỏ đang đi ở phía xa xa.

Nhiễm Mục Kì cũng nhìn về phía bọn họ, bất quá cũng chỉ là đang nhìn người cúi đầu đi ở cuối cùng kia, trong mắt y hiện lên nghi hoặc càng sâu.

“Hoàng hậu quản lý hậu cung khó tránh khỏi bận rộn, quan hệ của nàng cùng Phong Nhi so với những người khác thân cận hơn, thời điểm trầm bận rộn, nàng liền thay trăm chiếu cố Phong Nhi nhiều một chút.”

Triệu phi nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ, ngài cho phép Nghĩa Nhi học cùng Mặc Phong, thiếp thân sao lại không rõ, lúc trước đại ca đã gửi tới vài phong thư, rất sợ Mặc Phong ở trong cung không thoải mái, bệ hạ, thiếp thân sẽ đối đãi với Phong Nhi như Nghĩa Nhi.”

Nhiễm Mục Kì cười thật sâu, khuôn mặt của y rất giống mẫu thân đã mất – có vẻ âm nhu tuấn mỹ, Triệu phi nhìn có chút buồn phiền, vội vàng dời mắt đi. Nhiễm Mục Kì chỉ có bốn nữ nhân, trừ bỏ Nghiên phi xinh đẹp kiều diễm xuất thân từ ca cơ ra, ba người còn lại nhan sắc cũng chỉ bình thường. Mẫu thân của Nhiễm Mục Kì cùng Nhiễm Mục Lân là đệ nhất mỹ nữ của Bắc Uyên, bị tiên hoàng mạnh mẽ ép vào cung, tướng mạo của Nhiễm Mục Kì hoàn toàn di truyền từ mẫu thân, còn Nhiễm Mục Lân thì giống phụ hoàng. Tuy trước khi đăng cơ, Nhiễm Mục Kì cực kỳ *** loạn phóng đảng, thế nhưng sau khi đăng cơ – trong hậu cung của y chỉ còn lại một hậu ba phi, cùng y lúc trước là một trời một vực.

“Triệu phi, tối nay trăm sẽ đến tẩm cung của nàng, nàng chuẩn bị cho trăm một ít điểm tâm nhẹ.”

Thẳng đến khi không nhìn thấy thân ảnh của Nhiễm Mặc Phong nữa, Nhiễm Mục Kì mới thu hồi ánh mắt, nói.

Trond mắt Triệu phi lộ ra vui sướng, thẹn thùng nói: “Dạ, bệ hạ.”

Khấu Tuyên cũng không vội dạy cho ba người thi từ lễ nghi, mà đưa cho bọn họ một trang giấy viết chữ, bảo bọn họ sao chép. Ba đứa nhỏ tuy là ngày đầu tiên đi học, nhưng đã sớm biết viết, bởi vậy mỗi người đều không có gì khó khăn mà cầm bút viết chữ.

Trong đầu Nhiễm Mặc Phong – tất cả đều là hình ảnh khi phụ vương dạy nó viết chữ, rồi nó mới dựa theo trong trí nhớ, từng nét từng nét viết xuống.

“Phong Nhi, này ‘Phong’, chính là ‘Phong’ của Phong Nhi. Biết vì sao phụ vương gọi con là Mặc Phong không? Bởi vì a, ‘Mặc’ ngụ ý ánh mắt trái của Phong Nhi, đen như mực, đen như bầu trời đêm; ‘Phong’ ngụ ý ánh mắt phải của Phong Nhi, đỏ như phong diệp vậy, thật xinh đẹp. Cho nên Phong Nhi phải đem từ ‘phong’ này viết thật tốt, phụ vương thích nhất ‘Phong’.”

“Phong Nhi, đây là ‘Lân’, là ‘Lân’ của phụ vương. Thụy thú Kỳ Lân, hoàng bá con là ‘Kì’, phụ vương là ‘Lân’, bất quá phụ vương so với hoàng bá con lợi hại hơn a, hoàng bá con cho tới bây giờ vẫn đánh thua phụ vương. Tương lai Phong Nhi sẽ so với phụ vương còn lợi hại hơn.”

“Phong Nhi, đây là ‘Hổ’, là vua muôn loài. Phong Nhi là hổ con, sau này lớn lên sẽ thống lĩnh thiên quân vạn mã, như vương giả mà ngạo thị quần hùng. Bất quá a. Phụ vương vẫn hy vọng con hổ con này có thể lớn lên chậm một chút.”

“Thế từ.”

Đứng ở trước bàn của Nhiễm Mặc Phong, Khấu Tuyên cất tiếng. Trong những chữ gã đưa ra cũng không có ba chữ “Phong” “Lân” “Hổ” này, càng không có “Phụ vương”, mà người trước mặt này viết tất cả đều là những chữ này. Nhiễm Lạc Nghĩa cùng Triệu Từ Ương tò mò nhìn lại, hai người không nhận biết “Lân” và “Hổ”, nhưng nhận biết “Phụ vương”.

“Thế từ, ngài phải viết chính là những chữ này.”

Khấu Tuyên một lần nữa lấy ra tờ giấy trắng khác, đặt ở trước mặt Nhiễm Mặc Phong, rồi tránh đi.

Nhìn trang giấy trắng kia, Nhiễm Mặc Phong cúi đầu, lại bắt đầu chăm chú viết, lúc này nó ấn theo chữ mẫu mà viết chữ, thế nhưng khi Khấu Tuyên vòng vo vài vòng đi lại, lại phát hiện chữ mà Nhiễm Mặc Phong viết lại biến thành những chữ trước kia.

—

Buông trang giấy viết chữ xuống, Nhiễm Mục Kì thần nhiên nói: “Trăm đã biết, sau này nó viết cái gì thì ngươi cứ để cho nó viết cái đó, nếu trong lúc ngươi dạy học mà nó không nghe thì ngươi cũng mặc kệ nó. Còn về phần Lạc Nghĩa, ngươi đối với nó nghiêm khắc một chút”

“Dạ, bệ hạ.”

Sau khi buổi học kết thúc, Khấu Tuyên liền đem việc hôm nay bẩm báo cho Nhiễm Mục Kì, gồm cả trang giấy viết chữ của Nhiễm Mặc Phong cũng được trình lên.

“Lui ra đi.”

Cho Khấu Tuyên lui ra, Nhiễm Mục Kì nhìn mấy trang giấy viết chữ “Phụ vương” “Phong” “Lân” “Hổ” trên bàn, trong đó viết nhiều nhất chính là “Phụ vương”.

Nhiệm Mục Kì ôm trán, thở dài thật sâu, rồi đem mấy trang giấy này xếp lại, bỏ vào trong bì thư, tiếp theo cầm bút viết một phong thư, cũng bỏ vào đó.

“Hi Nhạc.”

“Có nô tài.”

“Đem phong thư này đưa đến trên tay Lâm thân vương, phải nhanh.”

“Dạ, bệ hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

CHƯƠNG 10

Trong tẩm cung của Triệu phi, Nhiệm Lạc Nghĩa kể lại cho mẫu phi nghe chuyện phát sinh hôm nay, rồi mới nói: “Mẫu phi, con cảm thấy nó cũng không đến nỗi đáng sợ, hơn nữa nó luôn cúi thấp đầu, không cho người khác nhìn ánh mắt của nó.”

Triệu phi vừa đánh đàn vừa quay đầu nhìn về phía đứa con, nói: “Nghĩa Nhi, nhìn người không thể chỉ nhìn dung mạo. Cậu con thực thích Mặc Phong, cho nên con cùng Mặc Phong phải hảo hảo ở chung, không cần cô phụ mong đợi của phụ hoàng con.”

Nhiệm Lạc Nghĩa mới bốn tuổi còn không thể lý giải được tâm tư của người lớn, chính là bằng vào cảm giác, nói: “Mẫu phi, nó không nói lời nào, cũng không để ý người khác, cũng không chơi đùa cùng con với Từ Ương.”

“Vây các con nên bắt chuyện với nó trước, rồi nó cùng chơi đùa.” Triệu phi sờ sờ đầu con, “Ngày qua ngày, các con sẽ trở thành bằng hữu.”

“Nga.” Nhiệm Lạc Nghĩa bĩu môi, “Tuy lúc nó cúi đầu sẽ không đáng sợ, nhưng con vẫn là không thích nó, một khi nó giương mắt nhìn con, thực đáng sợ.”

Triệu phi ôm con, thấp giọng nói: “Nghĩa Nhi, ở trước mặt Mặc Phong không thể vô lễ, mẫu phi cảm thấy nó chẳng đáng sợ một chút nào, cùng Nghĩa Nhi giống nhau là bé ngoan. Nghĩa Nhi có thể cố gắng cùng Mặc Phong hảo hảo ở chung không?”

Nhiệm Lạc Nghĩa ngửa đầu nhìn mẫu phi, nghĩ nghĩ, gật đầu: “Có thể. Con nghe lời mẫu phi cùng phụ hoàng.”

Triệu phi nở nụ cười, nàng còn chưa thể đối với con giải thích nguyên do trong đó, cũng vô pháp đối với con phân tích lợi hại. Nếu nam nhân kia đã cố ý đem cơ hội này đưa cho con trai của nàng, đã nói lên ở trong lòng nam nhân – nàng vẫn có một vị trí.

Xích Đồng cùng Xích Đan như trước đứng ở góc tối, Nhiệm Mặc Phong sau buổi học trở về liền ở trên ban công luyện công. Cung điện của Nhiệm Mục Kì tọa lạc ở trên vị trí cao nhất trong hoàng cung, nhìn phương hướng phụ vương ly khai, Nhiệm Mặc Phong hy vọng có một ngày chính mình có thể ở nơi này nhìn thấy phụ vương trở về, nó hy vọng ngày đó có thể đến mau mau chút.

“Điện hạ, thỉnh ngài dùng thiện.”

Nhìn đồng hồ cát, Xích Đồng buông đồ ăn xuống, đi đến một bên ban công, nhẹ gọi. Nhiệm Mặc Phong luyện võ hai cái canh giờ, liền thu quyền, tiếp nhận khăn ướt được đưa tới, lau đi mồ hôi đầy trên mặt, rồi nó đi đến trước bàn.

“Điện hạ, ngài muốn tắm rửa không?” Xích Đan hỏi. Tuy vẫn sợ ánh mắt của Nhiệm Mặc Phong, nhưng lại biết vị chủ tử này sẽ không khó xử bọn họ, hai người đã dám can đảm cùng nó nói chuyện.

“Tối nay.” Gật đầu, tiếp nhận cơm do Xích Đan đưa tới, Nhiệm Mặc Phong há to miệng ăn, ăn xong nó còn muốn tiếp tục luyện công.

Đột nhiên, một trận thanh âm “rột rột” truyền đến, động tác ăn cơm của Nhiệm Mặc Phong dừng lại. Chỉ thấy Xích Đồng “Đông” quỳ trên mặt đất: “Nô tài làm bẩn tai của điện hạ, thỉnh điện hạ trách phạt.” Trong cung, các nô tài không thể ăn quá no, để ngừa có khí không sạch sẽ, thế nhưng bọn họ lại đang trong thời kỳ lớn lên, một chút đồ ăn như thế căn bản là không đủ.

Đồ ăn của Nhiệm Mặc Phong cùng các hoàng tử là giống nhau, thậm chí so với các hoàng tử còn phong phú hơn, do ngự thiện phòng chuẩn bị, mỗi bữa cơm đều có gần mười món – một canh và các món chính, ngoài ra còn có bánh bao, điểm tâm làm được cực kỳ tinh xảo, rồi cả hoa quả, tràn đầy một

bàn. Sức ăn của Nhiễm Mặc Phong so với đứa nhỏ cùng tuổi mạnh hơn nhiều, thế nhưng cho dù là thế, nó cũng chỉ có thể ăn hết một nửa bàn thức ăn này.

Theo lý thuyết, các chủ tử ăn dư sẽ thưởng cho nô tài bên cạnh mình ăn, thế nhưng nó không biết điều này, ăn xong rồi sẽ để cho Xích Đồng cùng Xích Đan thu dọn, cũng không nói thưởng cho bọn họ, cho nên hai người không dám ăn, chỉ có thể mang trở lại ngự thiện phòng, rồi từ quân sự công công nhận thức ăn phân chia cho các nhóm nô tài. Hai người tuy là nô tài của Nhiễm Mặc Phong, nhưng ở trong cung cũng không được coi trọng, bởi vì dù sao Nhiễm Mặc Phong cũng không phải là hoàng tử, hơn nữa đối với chuyện của các nô tài nó cũng sẽ không hỏi đến.

“Thỉnh điện hạ bỏ qua cho Xích Đồng, là nô tài giữa trưa ăn nhiều đồ ăn của hần.” Xích Đan cũng quỳ xuống, thay Xích Đồng cầu xin tha thứ, tuy nói thế từ đã từng cứu bọn họ một lần, cũng chưa bao giờ làm khó dễ bọn họ, khá ở thời điểm chủ tử dùng cơm mà phát ra thanh âm đói khát, như thế nào cũng đều là đại bất kính.

Nhiễm Mặc Phong quay đầu nhìn Xích Đồng cùng Xích Đan co rúm lại quỳ trên mặt đất, chậm rãi nuốt xuống đồ ăn trong miệng. Mắt phải đỏ ửng xoay tròn lại bình tĩnh, nhìn trong chốc lát, không làm cho hai người đứng lên, nó cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Xích Đồng cùng Xích Đan trong lòng sợ hãi mà quỳ trên mặt đất, thế từ cái gì cũng chưa nói, bọn họ chỉ có thể nghe được thanh âm thế từ ăn cơm, mùi đồ ăn bay vào trong mũi của hai người, làm cho con thêm khát của bọn họ không sao áp chế được, trong bụng liên tục phát ra tiếng ‘rột rột’, hai người quỳ rạp trên mặt đất, tuy biết người này sẽ không đánh chửi bọn họ, thế nhưng nếu để cho Hi công công biết được việc này, bọn họ nhất định sẽ ăn vãi rồi.

Một lát sau, thanh âm ăn cơm không còn, hai người nhìn thấy một đôi chân xuất hiện ở trước mặt bọn họ, hai người hoảng sợ mà quỳ rạp trên mặt đất, biết điện hạ ăn xong rồi, thế nhưng bụng bọn họ vẫn kêu âm ỉ như cũ, hai người sợ tới mức sắp khóc lên.

‘Cạch’ Đột nhiên, một khay đầy đồ ăn đặt ở trước mặt hai người, rồi đôi chân kia ly khai. Trên khay, cái chén Nhiễm Mặc Phong vừa ăn xong không thấy, mà đôi đũa cùng thìa nó vừa rồi dùng qua lại sạch sẽ.

“Điện hạ. . . .” hai mắt Xích Đồng cùng Xích Đan phấp phồng mà ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy trên ban công, một thân ảnh nhỏ nhoi đang ngồi xếp bằng ở chỗ kia, đưa lưng về phía bọn họ. Nhìn người nọ thật nhỏ bé, thật cô đơn.

“Điện hạ. . . .” Xích Đồng cùng Xích Đan khóc, nâng khay đứng lên, trên bàn, nước trà trong chum nổi lên một tầng dầu, khăn ướt nguyên bản dùng để lau miệng tựa hồ lau qua cái gì đó. Hai người nhìn đôi đũa cùng thìa sạch sẽ trước mặt, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, điện hạ thế nhưng lại đem những thứ ấy rửa sạch sẽ.

Hai người không dám tiến lên quấy rầy người kia, đem toàn bộ thức ăn được ban cho ăn hết, sau đó hai người thu dọn bàn sạch sẽ, rồi lui ra ngoài.

Chờ trong phòng không còn hơi thở của những người khác, Nhiễm Mặc Phong mới quay đầu lại nhìn về phía phòng ở trống rỗng. Phụ vương, nó không thích nơi này, một chút cũng không thích.

—

Trên một mảnh đất trống rộng lớn, những binh sĩ sắp có thể nghỉ ngơi một đêm liền vội vã nấu cơm. Ngồi ở trước một đồng lửa trại, Nhiễm Mặc Lâm chờ lều trại được dựng xong. Tháng tư ở Bắc Uyên còn có chút rét lạnh, Nhiễm Mặc Lâm lần này quay về kinh mục đích chính là đem Nhiễm Mặc Phong mang về, thiên hạ thế cục càng ngày càng loạn, biên quan đã không còn an toàn.

Thế nhưng Nhiễm Mặc Lâm rất nhớ con, rất rất là nhớ con, khi thời điểm hần cưỡi ngựa đi ra cửa thành thì đã bắt đầu nhớ, hần cố hết sức nhẫn nhịn để không quay đầu ngựa lại mà trở về đem con mang đi. Hai phụ tử bọn họ ở từ ngày bắt đầu gặp nhau đó chưa bao giờ tách ra dù chỉ một lần, mà lần này, lại không biết đến khi nào mới có thể gặp nhau. Nghĩ đến đây, Nhiễm Mặc Lâm ở trong lòng đem tổ tông mười tám đời của quốc quân Vệ Quốc mừng xối xả, nếu không phải do gã, hần cũng sẽ không cùng con tách ra, nhưng hần lại hiểu được, mặc kệ là Vệ Quốc, Sở Quốc, hay là Kim Quốc cùng Nam Quốc, chỉ cần hần còn sống, hần không thể không tiếp tục cùng bọn chúng giao chiến, trừ phi Bắc Uyên thống nhất thiên hạ, trừ phi hần chết trận. Bởi vì hần cùng Kì đã sớm hiểu được, chỉ có đem địch nhân ‘trăm thảo trừ căn’, bọn họ mới có thể bình an mà sống sót. Chính là

“Ai. . . .” Thở dài đến lần thứ ngàn lẻ một, Nhiễm Mặc Lâm lại bắt đầu nhớ về đứa con đang ở kinh thành xa xôi. Phong Nhi có nhớ hần không, nhất định là có; có ngủ không tốt không, khẳng định ngủ không tốt; mấy con chó con nhai nhép kia có khi dễ Phong Nhi không, khẳng định khi dễ; Phong Nhi có thích phụ tử tìm riêng cho con không, tuyệt đối không thích. Nhiễm Mặc Lâm chợt nghĩ đến chính mình cứ như vậy đem con để ở lại kinh thành có chính xác hay không?

Một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Nhiễm Mặc Lâm ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy một gã nam tử ăn mặc y phục thị vệ hướng hần chạy tới, hần nhận ra người này, là thị vệ cận thân của Kì. Giây tiếp theo, sắc mặt Nhiễm Mặc Lâm liền thay đổi, đứng dậy, vọt tới trước người nam tử, túm lấy vạt áo của gã, vội hỏi: “Sao người lại đến đây? Có phải Phong Nhi đã xảy ra chuyện gì không?”

“Thỉnh Vương gia yên tâm, thế tử điện hạ rất mạnh khỏe. Nô tài là được bệ hạ phái đến truyền tin.” Từ trong lòng lấy ra một phong thư thật dày, thị vệ hai tay đưa cho Nhiễm Mặc Lâm, nói tiếp, “Bệ hạ nói – sau khi Vương gia xem qua thư, hồi âm ngay để nô tài mang về.”

Nói xong, thị vệ làm một cái lễ, rồi thối lui đến một bên, chờ Nhiễm Mặc Lâm hồi âm để gã lập tức mang về.

Nhìn xem phong thư, Nhiễm Mặc Lâm có chút nghi hoặc: có chuyện gì mà Kì lại viết một phong thư dày như thế, hơn nữa bình thường Kì gửi thư cho hần đều là thư mật, sẽ không lộ liễu để người mang đến đây như thế này. Mang theo nghi hoặc, Nhiễm Mặc Lâm mở thư ra, sau khi hần mở ra một trang giấy tràn ngập chữ, hần chết đứng tại chỗ, trong mắt tràn đầy kích động cùng thương cảm.

“Nguyên lai. Là chữ do Phong Nhi viết.”

Nhiễm Mục Lân trở lại trước lửa trại, chậm rãi ngồi xuống, rồi cẩn thận sờ sờ trang giấy, cười nhẹ hai tiếng: “Chữ của Phong Nhi. viết thật đẹp.”

Theo trên trang giấy viết đầy tên của hai người bọn họ cùng chữ “Phụ vương”, Nhiễm Mục Lân thấy được sự nhớ nhung của con trai đối với mình. Nhìn hồi lâu, Nhiễm Mục Lân đem trang giấy chứa đầy chữ con viết xem như bảo bối mà xếp lại nhét vào trong vạt áo, rồi hẳn mới phát hiện trong bao thư còn có một lá thư do Nhiễm Mục Kì viết cho hắn.

Lân:

Phong Nhi đang ở trong cung, nhưng tâm thần lại luôn ở trên người đệ, vì huynh sẽ thay đệ chiếu cố tốt Phong Nhi, nhưng đệ cũng nên sớm ngày trở về đón nó.

Kì.

Đem thư của Nhiễm Mục Kì ném vào trong lửa trại, Nhiễm Mục Lân nhìn thư từng chút từng chút biến thành tro tàn, rồi đứng dậy, trầm thanh nói: “Phúc Quý, ta đi vào rừng một chút, đừng đi theo.”

“Vương gia.” Phúc Quý lo lắng mà nhìn hắn, Nhiễm Mục Lân lại khoát tay, một mình đi vào rừng rậm cách đó không xa.

Tuy Nhiễm Mục Kì an bài giờ Thìn mới bắt đầu học, nhưng Nhiễm Mục Phong ngủ không an ổn nên giờ mẹo đã rời giường. Xích Đồng cùng Xích Đan ngủ ở trên bực bên giường, nó nhìn nhìn hai người ngủ say, động tác nhẹ nhàng xếp chân lại, rồi bước xuống giường.

Từ sau đêm đó, mỗi lần dùng cơm nó sẽ ăn xong rất nhanh, rồi đem cả bàn thức ăn đó để lại cho hai người. Chủ từ nguyên ý ban thưởng cơm, Xích Đồng cùng Xích Đan rất vui vẻ, mà lượng thức ăn mỗi lần đều rất nhiều. Trải qua chuyện này, hai người đối với Nhiễm Mục Phong không còn sợ hãi nữa, tuy vẫn không dám nhìn thẳng vào cặp mắt hai màu kia của nó, nhưng nỗi sợ hãi đã biến thành kính sợ.

Còn rất lâu thì trời mới sáng, Nhiễm Mục Phong đứng ở trên ban công nhìn không trung tối đen, tựa hồ có cái gì đó dẫn dắt nó, nó nhìn không được mà trèo lên trên lan can, rồi mới từ trên ban công cao hơn mười thước mà trực tiếp nhảy xuống. Tiếng gió ‘suru suru’ thổi vào trong tai, thế nhưng Nhiễm Mục Phong không một chút kinh hoàng.

‘Bính đông’

Tựa như mèo, trở mình một cái mà vững vàng đáp xuống trên mặt đất, trong mắt Nhiễm Mục Phong lộ ra ngạc nhiên, nó thể nhưng thật sự nhảy xuống. Ngửa đầu nhìn lại, ban công tựa hồ ở phía chân trời, mà nó từ phía trên đó nhảy xuống, một chút thương tổn cũng không có. Màu đỏ ửng trong mắt từ từ dâng lên, Nhiễm Mục Phong hoạt động gân cốt một chút, rồi nhìn chăm chú các góc chung quanh, sau đó đề thấp người xuống, phóng chạy.

Trong hoàng cung yên tĩnh, một thân ảnh nho nhỏ né tránh một cái bóng ẩn núp ở chỗ tối trong cung mà rất nhanh chạy trốn. Nửa canh giờ sau, ở Vô Tam điện của Nhiễm Mục Kì đột nhiên đèn đuốc sáng trưng, trong đó còn truyền ra tiếng hét giận dữ của y: “Lập tức tìm Phong Nhi về cho trẫm!”

Trời dần dần sáng, cả hoàng cung đều xôn xao cả lên, thế nhưng không ai phát hiện ra thân ảnh nho nhỏ kia.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

CHƯƠNG 11

“Đông người như thế, mà ngay cả một đứa nhỏ cũng tìm không thấy, một đám phế vật!” Long nhan rất hiếm khi giận dữ, Nhiễm Mục Kì ở trong tâm cung đối với thống lĩnh thị vệ rít gào. Nhiễm Mục Kì mặc một chiếc áo đơn, bên ngoài khoát một ngoại bào màu đen, sắc mặt thật không tốt.

“Xin bệ hạ bớt giận, chỉ cần thế tử điện hạ ở trong cung, thì nhất định sẽ tìm được thế tử.” Ngũ Vũ Khôn nghe được tin tức, liền tới cung, cất tiếng nói.

Cùng gã tiền cung còn có Trương Chiêu Xương, hắn lại nói: “Nhưng điều kiện tiên quyết là thế tử điện hạ vẫn còn ở trong cung. Hiện tại không ai biết điện hạ rời đi như thế nào, thị vệ ngoài điện cả đêm đều ở tuần tra qua lại, căn bản không có khả năng để cho điện hạ theo cửa rời đi. Thần nghĩ rằng thế tử điện hạ có thể đã trốn đi khỏi cung.”

“Tuy nói Vô Tam điện có thị vệ gác, nhưng điện hạ chỉ mới năm tuổi, nếu muốn né tránh thị vệ, vẫn là rất dễ dàng. Nếu điện hạ không phải theo công

vòm trốn ra, chẳng lẽ điện hạ là nhảy xuống sao? Thái úy chó quên, Vô Tam điện cao hơn mười thước. Thần nghĩ rằng điện hạ chính là chuẩn ra đi chơi, sẽ không rời khỏi hoàng cung.” Cùng Trương Chiêu Xương cho tới bây giờ đều là chống đối – Ngũ Vũ Khôn phản bác nói.

Trương Thái úy cũng không đồng ý, lại nói: “Thế tử điện hạ cùng Vương gia hàng năm ở biên quan, hiện giờ Vương gia một mình quay về biên quan, thế tử điện hạ chắc chắn không thoải mái, cho nên thế tử điện hạ.” Hắn còn chưa nói xong, đã bị Nhiễm Mục Kỳ đánh gãy.

“Trẫm không muốn nghe các người ở trong này hồ đoán, mặc kệ thế tử có còn ở trong cung hay không? Ngay hôm nay trẫm phải có được tin tức của Phong Nhi!”

Nhiễm Mục Kỳ vội muốn chết, y vừa mới thức dậy, chợt nghe trong phòng Phong Nhi truyền ra tiếng kêu sợ hãi của nô tài bên người nó, nói nó không thấy đâu. Vạn nhất Phong Nhi bị mất tích, y làm sao ăn nói với Mục Lân.

“Đem hoàng cung cùng kinh thành trong vòng ba thước lật hết lên cho trẫm lấy! Đem Phong Nhi tìm về cho trẫm!” Nhiễm Mục Kỳ đối với mọi người trong phòng hét lớn, sắc mặt y trắng đến dọa người.

“Dạ Bệ hạ.”

Trương Chiêu Xương, Ngũ Vũ Khôn cùng thống lĩnh thị vệ Trác Chiêu cúi thấp đầu lui đi ra ngoài, ngay cả Hi Nhạc cũng bị vẻ giận dữ của Hoàng Thượng làm cho sợ tới mức trốn ở ngoài cửa. Xích Đồng cùng Xích Đan quỳ gối bên ngoài, vì lo lắng cùng sợ hãi mà khóc thút thít.

“Phong Nhi. . . Con rốt cuộc đi đâu.” Nhiễm Mục Kỳ nhắm mắt, thờ dốc.

“Hoàng Thượng.” Một người từ phòng trong đi ra, là Khương Vịnh, “Thân mình của ngài không thể quá kích động, thế tử nhất định còn tại trong cung, thế tử cái gì cũng chưa mang theo, thậm chí ngay cả áo khoác cũng chưa mặc.”

Nhiễm Mục Kỳ chậm rãi mở mắt ra, quay đầu lại nhìn gã, trong mắt dâng lên một ít hy vọng: “Người xác định?”

“Thuộc hạ xác định.” Khương Vịnh nhìn thẳng mặt Nhiễm Mục Kỳ, trầm ổn nói.

Một tay đặt ở trên bàn, Nhiễm Mục Kỳ chậm rãi ngồi xuống: “Khương Vịnh. Ta đã thật lâu chưa từng kích động qua.” Lộ ra một nụ cười tự giễu, y ôm ngực nói, “Nơi này còn có thể đập nhanh như thế, chứng tỏ ta còn sống.” Y không hề tự xưng “Trẫm”, đôi môi cũng không có một chút huyết sắc.

“Bệ hạ. . .” Khương Vịnh tiến lên, quỳ gối trước mặt Nhiễm Mục Kỳ, ngửa đầu nhìn y.

Nhìn chằm chằm dung nhan bị hủy của Khương Vịnh, thanh âm Nhiễm Mục Kỳ ám ách hỏi: “Phong Nhi thật sự còn tại trong cung?”

“Bệ hạ,” Khương Vịnh hạ thấp giọng, giọng nói nguyên bản đã khó nghe lại càng thêm không rõ ràng lắm, “Ngài đi ngủ một lát đi, thuộc hạ nhất định tìm thế tử về cho ngài.”

Nhiễm Mục Kỳ cười cười, con người thanh minh chậm rãi trở nên đen tối không rõ: “Người nói. Phong Nhi là như thế nào chạy đi?”

Khương Vịnh do dự lắc đầu, Nhiễm Mục Kỳ ngồi thẳng dậy, nôn nóng vừa rồi đã không còn, y lại trở về một bộ dáng bất cần đời: “Đợi khi tìm được nó, trẫm nhất định phải hỏi một chút. Khương Vịnh, người không cần đi tìm, nếu Phong Nhi còn tại trong cung, nó nhất định sẽ trở về, người không tiện đi ra ngoài, vẫn là ở bên người trẫm đi.”

“. Dạ, bệ hạ.” Khương Vịnh đứng lên, theo trong ngực lấy ra một cái lược, rồi đi đến phía sau Nhiễm Mục Kỳ giúp y chải đầu, Nhiễm Mục Kỳ nhắm mắt, bàn tay đặt ở trên bàn nắm chặt lại.

—

Ngay tại thời điểm trong cung loạn thành một đoàn do Nhiễm Mục Kỳ mất tích, thế nhưng lại có một nơi hết sức im lặng. Trong viện từng mảng lớn diên vĩ (thuộc họ hoa lay ơn) màu lam trông rất đẹp mắt, phía sau còn có vài bụi hoa trà, cùng với hoa sơn trà màu đỏ nở rộ. Tại trong đám diên vĩ, có một đứa nhỏ ngồi ở dưới ánh mặt trời, nhắm mắt, giống như đang phơi nắng. Tháng sáu ở Bắc Uyên đã có nắng nóng, thế mà đứa nhỏ này lại đắp một cái chăn dày, trên mặt một giọt mồ hôi đều không có.

“Nhũ mẫu, bên ngoài có gì mà ồn ào vậy a?”

Đứa nhỏ nằm ở ghế nằm mở to mắt, tò mò mà nhìn về phía cửa, hỏi.

“Để nhũ mẫu đi xem thử, điện hạ, ngài nằm đi, đừng đứng lên.” Lí mẫu theo trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ hai tay bụn đất, rồi đi ra ngoài.

Trong viện chỉ có đứa nhỏ cùng nhũ mẫu, nhũ mẫu đi ra ngoài nửa ngày cũng chưa trở về, đứa nhỏ không nhìn được tò mò, xốc thân lên, trèo xuống ghế nằm cao, mang hài vào, cũng muốn đi ra ngoài nhìn xem.

Đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng động cực nhỏ, người bình thường có thể không nghe thấy, nhưng đứa nhỏ này đã quen với sự yên lặng nên dễ dàng nghe được. Nó quay đầu lại, nhưng phía sau cái gì cũng không có. Đứa nhỏ không tin chính mình nghe lầm, cũng không để ý bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, nó cẩn thận hướng đám hoa trà phía sau đi đến. Ngay tại thời điểm nó sắp bước tới đó, thì có một cái gì đó trắng trắng bay nhanh qua, hướng

bên phải chạy đi, tuy rằng ‘thứ đó’ chạy rất nhanh, nhưng đứa nhỏ vẫn là thấy được mặt của ‘thứ đó’, rồi mới.

“A! !”

Trong viện phát ra một tiếng thét sợ hãi chói tai, tiếp theo, im lặng như tờ.

Nhiễm Mặc Phong vừa mới chạy ra không xa, thì nghe được tiếng thét chói tai, quay đầu nhìn lại, liền thấy người mà nó muốn trốn đã té ngã trên mặt đất, nó do dự một chút, rồi nhanh chóng chạy về lại, thấy sắc mặt người nọ trắng bệch, miệng sùi bọt mép té xỉu trên mặt đất, nó ngây ngẩn cả người.

“Điện hạ! !”

Lí mẫu nãy giờ ra ngoài tìm hiểu xem chuyện gì xảy ra, vừa mới quay về đứng cách nơi Nhiễm Mặc Phong không xa mà la hoảng lên, mà khi nàng hướng tầm mắt đến người vừa ngã đầu lên, nàng liền hoảng sợ hét ầm lên: “Quý a! ! !” Cũng bất chấp người té xỉu nằm đó, nàng quay đầu bỏ chạy, càng không ngừng hét: “Quý! ! Quý a! ! !”

Không để ý đến người chạy ra xa, Nhiễm Mặc Phong rất nhanh ngồi xổm xuống, thuận thực mà đem người té xỉu nâng dậy, nhanh chóng đi lên mấy đại huyệt ở sau lưng người nọ, rồi mới dùng sức xoa ngực cho người nọ, nó biết chính mình đã dọa cho người nọ té xỉu, loại sự tình này nó đã gặp được rất nhiều lần.

Một đám người từ bên ngoài vọt vào, ngay khi bọn thị vệ nhìn thấy Nhiễm Mặc Phong đang cứu người, đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo còn có người hét lên: “Lập tức đi bẩm báo với bệ hạ, thế tử tìm được rồi!”

“Nhân Nhi.” Đám người bị đẩy ra, Nghiên phi hoảng hốt mà xuất hiện, ngay khi nàng nhìn thấy Nhiễm Mặc Phong cùng với đứa con nằm trên mặt đất sinh tử chưa biết, nàng suýt nữa ngất xỉu đi, “Nhân Nhi!”

Nhiễm Mặc Phong buông ra người sắp tỉnh lại, ở trước khi Nghiên phi hướng lại đây, nó đã nhanh chóng thối lui đến một bên, rồi sau đó nó bị đám người vây quanh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

CHƯƠNG 12

“Nhân Nhi. Nhân Nhi.”

Nghiên phi ngồi ở bên giường khóc gọi đứa con đang hôn mê, Nhiễm Mặc Kỳ nghe được tin chạy tới ngồi ở trên ghế nằm cách đó không xa, còn người “gặp rắc rối” đứng ở phía sau y cúi thấp đầu.

Người hôn mê nằm ở trên giường – trên ngực châm đầy ngân châm, tất cả thái y trong thái y viện đều chạy tới đây.

Nhiễm Lạc Nhân là tam hoàng tử của Kỳ đế, từ nhỏ đã mắc phải bệnh tim rất nặng. Nhất định sống không thọ, khi nó vừa sinh ra liền ở tại Diên Viên nơi thanh tịnh nhất trong hoàng cung. Bởi vì cơ thể của nó rất yếu, cho nên Nhiễm Mặc Phong chưa bao giờ gặp qua nó.

Lại nói tiếp cũng là trùng hợp – Nhiễm Mặc Phong sau khi nhảy xuống Vô Tam điện liền cẩn thận dạo quanh trong cung, nó muốn thử xem chính mình có thể tránh thoát thị vệ trong cung hay không, vì thế nó cứ chạy cứ chạy, đến khi dừng chân lại thì nó đã ở trong Diên Viên. Ở biên quan, trong viện của Nhiễm Mặc Kỳ cùng Nhiễm Mặc Phong trụ cũng trồng đầy những đám diên vĩ, Nhiễm Mặc Phong vừa đến nơi này, liền nhớ tới biên quan, nhớ tới những ngày nó cùng phụ vương ở chung, nhất thời liền yêu thích nơi này. Nó nằm ở trong đám diên vĩ, bất tri bất giác ngủ quên. Đến khi Nhiễm Lạc Nhân đi ra sân mới làm nó choàng tỉnh, nó liền nép người núp xuống.

Thật ra nó cũng không muốn rời đi, nên nó núp ở sau đám hoa sơn trà, đến khi nó nghe được Nhiễm Lạc Nhân hỏi ‘bên ngoài làm gì mà ồn như vậy’, nó mới nhớ tới chính mình là trộm đi ra ngoài, vội vàng vàng muốn quay trở về, lại bị đối phương phát hiện. Thế nhưng nó cũng không ngờ, người bị nó dọa xỉu lại bị bệnh tim bẩm sinh, bị nó dọa như thế, thực có thể chết. Nghĩ đến đối phương là bị chính mình hù chết, Nhiễm Mặc Phong cắn chặt răng, đồ ừng trong mắt phải dần dần tăng lên.

“Ngô.”

Qua thật lâu, trên giường cuối cùng truyền đến tiếng động. Nghiên phi bỏ nhào vào bên người đứa con, hô to: “Nhân Nhi! Nhân Nhi! Mau tỉnh lại! Nhân Nhi! Là mẫu phi, là mẫu phi.”

Nhiễm Mặc Phong cũng vội vàng nhìn qua, bất quá khi đôi mắt của đối phương khẽ nhúc nhích muốn mở ra, nó lại lập tức cúi đầu.

“Ân ngô.”

Thở gấp gấp mấy hơi thở, Nhiễm Lạc Nhân cuối cùng mở mắt, một mệnh theo từ quỹ môn quan được kéo về lại.

“Nhân Nhi.” Thấy con cuối cùng cũng tỉnh, Nghiên phi nhin không được mà khóc rống lên. Nhiễm Mục Kì đứng dậy, thông thả bước qua, ngồi vào bên giường, Nghiên phi nhin y, trong mắt mang đầy u oán.

“Nhân Nhi, cảm thấy thế nào?” Nhiễm Mục Kì không nhìn Nghiên phi, mà là nhẹ cười nhìn đứa con thứ ba.

Nhìn thấy người rất ít xuất hiện, Nhiễm Lạc Nhân cực kỳ vui vẻ: “Phụ hoàng. . . .”

“Cảm thấy thế nào?” Nhiễm Mục Kì lại hỏi.

Nhiễm Lạc Nhân vội vàng gật gật đầu, tiếp theo, nó nhớ tới cái gì đó, sợ hãi mà run run một chút, trên mặt lộ ra hoảng hốt.

Nhiễm Mục Kì vẫn như trước cười cười, quay đầu nhìn về phía người cúi thấp đầu: “Phong Nhi, lại đây.”

“Bệ hạ!” Nghiên phi sợ hãi kêu lên, sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt, chẳng lẽ bệ hạ thật sự muốn hù chết đứa con ruột của mình sao? !

Nhiễm Mặc Phong không đi qua, vẫn cúi thấp đầu. Ngược lại Nhiễm Lạc Nhân nghe được phụ hoàng nói như thế, lại nhin không được tò mò mà nhìn qua, vừa nhìn một cái nó sợ tới mức kinh hô một tiếng. Nghiên phi đưa tay phủ lên ánh mắt của nó, cùng lúc đó, vang lên tiếng nói trở nên thấp trầm của Nhiễm Mục Kì.

“Nghiên phi. Nàng cũng cho rằng Phong Nhi là quý.?”

Nghiên phi lúc này sợ tới mức buông tay xuống, lệ trong mắt chực trào ra.

“Mẫu phi.” Nhiễm Lạc Nhân túm túm mẫu phi, lại nhìn nhìn phụ hoàng, “Phụ hoàng, nó là Mặc Phong?”

Nhiễm Mục Kì lại treo lên nụ cười: “Lạc Nhân, con chưa từng gặp qua Mặc Phong, đúng không? Vậy cùng đường đệ làm quen đi.” Tiếp theo, y hướng người không muốn đi tới – vươn tay, “Phong Nhi, đến bên người hoàng bá nào.”

Nhiễm Mặc Phong cúi thấp đầu, không đi qua. Chợt nó nghe Nhiễm Mục Kì khề thờ dài, đứng lên đi đến trước mặt nó, cầm chặt tay nó, muốn dắt nó đi qua đó, nhưng Nhiễm Mặc Phong thật không muốn đi, khổ nỗi khí lực lại không qua được hoàng bá, bị cưỡng nghạnh kéo tới bên giường. Ngay khi Nhiễm Mặc Phong bị kéo lại đó, Nghiên phi liền nắm chặt tay con, vô cùng khẩn trương mà nhìn chăm chăm đứa con.

Nhiễm Lạc Nhân cố áp chế kinh hoàng mà dò xét người đang đứng ở bên giường, nó vẫn nhớ rõ cặp mắt dị sắc đáng sợ kia. Mà Nhiễm Mục Kì lúc này lại có vẻ cực kỳ nhẫn tâm, y kéo Nhiễm Mặc Phong đến gần giường hơn, nói: “Phong Nhi, đây là Tam ca của con. Thân mình huynh ấy không tốt, cho nên ngày con vừa tới đây mới không gặp được huynh ấy, huynh ấy gọi Lạc Nhân.”

Nhiễm Mặc Phong như trước cúi đầu không nói, nó vẫn không thể hiểu được hoàng bá, nó suýt nữa hù chết người này, vì sao hoàng bá còn muốn ép nó lại đây.

Nhiễm Mục Kì cũng không bỏ qua, y đứng lên, trực tiếp đối với Nghiên phi nói: “Ái phi, nàng cùng trầm đi ra ngoài trước, để nơi này lại cho bọn họ. Phong Nhi không phải cố ý dọa Lạc Nhân, nàng không cần khẩn trương như thế.”

Nghiên phi ngửa đầu nhìn y, trong mắt doanh đầy nước mắt, nhưng Nhiễm Mục Kì đã vươn tay ra, nàng không thể không nắm lấy, bị đối phương kéo đứng lên.

“Nhân Nhi. Mẫu phi. ở bên ngoài, nếu không thoải mái, con liền gọi mẫu phi.” Luyến tiếc mà buông tay đứa con ra, Nghiên phi rơi lệ mà dặn dò con, vì sao nam nhân này lại vô tình như vậy?

Nhiễm Lạc Nhân bối rối mà nhìn mẫu phi cùng phụ hoàng, không hiểu vì sao phụ hoàng lại muốn một mình nó ở riêng với người này. Thế nhưng nó không muốn nhìn mẫu phi khóc, gật gật đầu nói: “Mẫu phi, con hiện tại rất khỏe.”

“Lạc Nhân, Phong Nhi vô ý dọa con sợ, nên đệ ấy rất áy náy, con thay phụ hoàng khuyên nhủ đệ ấy.” Không để ý tới Nghiên phi, Nhiễm Mục Kì cười đối với đứa con nói, rồi kéo theo Nghiên phi đi ra ngoài, cũng cho lui tất cả thái giám cùng nô tài.

Trong phòng chỉ còn Nhiễm Mặc Phong cúi thấp đầu cùng với Nhiễm Lạc Nhân sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường. Qua hơn nửa ngày, trong phòng đều rất im ắng. Chỉ có Nhiễm Lạc Nhân thường thường trộm ngắm vị đường đệ mới gặp này, vì nó đã từng nghe mẫu phi nhắc đến, nên cũng rất tò mò.

Nó còn nhớ rõ ngày đó, mẫu phi tới đây rất sớm, nguyên bản mẫu phi nói phải trễ một chút mới có thể đến thăm nó, bởi vì đường đệ đến đây, phụ hoàng mở tiệc nghênh đón, nàng phải tham dự. Thế nhưng khi mẫu phi đến đây, trông nàng rất buồn, bởi vì hoàng tỷ làm cho phụ hoàng mất hứng, nên phụ hoàng làm cho mẫu phi rời tiệc trước tiên.

Chuyện trong cung, mẫu phi rất ít nói với nó, bởi vì khi nó vừa sinh ra, thái y đã nói nó sống không qua mười sáu tuổi. Mỗi khi ở cùng nó, mẫu phi chỉ có khóc, mà ngày đó, mẫu phi cũng như những lần trước, ôm lấy nó rồi khóc, và ở khi nó sắp đi vào giấc ngủ, nó nghe được mẫu phi nói: “Nếu yêu ta nhất, thì tại sao không cho ta một đứa con?”

Nhiệm Lạc Nhân gượng người ngồi dậy, lại phát hiện người đứng bên giường giật giật, nghĩ muốn ngẩng đầu, rồi lại lập tức cúi xuống. Không biết vì sao, Nhiệm Lạc Nhân có chút muốn cười, và rồi nó cũng cười rộ lên, vị đường đệ này rất thú vị a.

“Huynh nghe nhủ mẩu nói . . . Hoàng thúc nhất được một người . . . Có đôi mắt khác màu nhau, không nghĩ tới . . . Là thật.” Nhiệm Lạc Nhân thờ hồn hèn nói, nó từ nhỏ lớn lên ở “thâm cung”, nói chuyện rất thẳng thừng.

Nhiệm Mặc Phong mím chặt môi, không hề rặng.

“Đệ không nói chuyện được sao? Điều này . . . nhủ mẩu không có kể a.” Nhiệm Lạc Nhân có chút khó hiểu, lại có chút thất vọng.

Đợi nửa ngày, đối phương vẫn bảo trì im lặng, Nhiệm Lạc Nhân ho khan vài tiếng, cảm thấy có chút khát nước, thế nhưng trong phòng trừ bỏ ‘pho tượng’ đứng ở bên giường ra, không ai có thể giúp nó rót nước.

“Uy, huynh khát .” Nhiệm Lạc Nhân lên tiếng.

Nhiệm Mặc Phong giật giật đầu, rồi mới xoay người, đưa lưng về phía Nhiệm Lạc Nhân, ngẩng đầu. Tìm được ấm nước, nó đi đến trước bàn, rót một chum nước, rồi cúi đầu đi đến bên giường, mãi luôn không cho đối phương nhìn thấy mặt nó.

Theo trên tay Nhiệm Mặc Phong cầm lấy chum nước, Nhiệm Lạc Nhân vô cùng khát nước mà há to miệng uống vào, giương mắt lên thì thấy Nhiệm Mặc Phong vẫn cúi thấp đầu đứng ở bên giường, nó nhìn không được cười rộ lên: “Đệ thật thú vị . . . chẳng có chút nào đáng sợ như nhủ mẩu. . . . Cùng hoàng tỷ kể lại cả.” Đối phương đương nhiên vẫn là không lên tiếng.

Nhiệm Lạc Nhân không sợ, vươn tay: “Thêm chum nữa.” Uống nước xong, đau đốn ở ngực cũng giảm đi rất nhiều, làm cho Nhiệm Lạc Nhân cũng bớt ho đi.

Tiếp nhận chum nước, Nhiệm Mặc Phong tiếp tục rót thêm một chum nữa, rồi đưa đến bên giường. Sau khi Nhiệm Lạc Nhân uống hết chum thứ hai, cũng không đòi uống nữa, chỉ đem cái chum rỗng đưa ra ngoài: “Không uống nữa.”

Cầm lấy cái chum rỗng, Nhiệm Mặc Phong đặt lại trên bàn, bất quá cũng không quay về bên giường, mà là đứng im ở bên cạnh bàn. Thật ra nó muốn rời đi, nhưng không biết khi nào thì hoàng bá mới cho nó rời đi. Ngay lúc này đây, nó cực kỳ nhớ phụ vương.

“Uy,” Thấy đối phương chậm chạp không chịu lại đây, Nhiệm Lạc Nhân hai tay chống đỡ ở bên giường, vươn nửa người ra ngoài giường, “Đệ cách xa huynh như vậy làm gì?”

Nhiệm Mặc Phong không phản ứng.

Thờ hồn hèn mấy hơi, xoa xoa ngực luôn đau nhứt, Nhiệm Lạc Nhân lại nói: “Lại đây a. . . . đệ ‘phù phù’ xa như vậy, huynh nói chuyện mệt mỏi quá.”

Chống đỡ hết nổi mà nằm úp sấp xuống, Nhiệm Lạc Nhân vừa ho vừa thở, cứ như vậy lớn tiếng nói nói mấy câu, ngực nó lại bắt đầu đau . Có người đem nó đỡ dậy, Nhiệm Lạc Nhân chấn kinh, vừa muốn ngẩng đầu lên, đã bị người che lại ánh mắt. Trong tích tắc, nó liền biết là ai nâng nó dậy, cái tay đặt trên mắt nó kia vô cùng ấm áp, làm cho nó liền tưởng tới ánh mặt ở bên ngoài. Chính là khi nãy nó chẳng nghe được tiếng bước chân đi tới của người này.

Nhiệm Mặc Phong một tay che mắt Nhiệm Lạc Nhân, một tay đem nó đặt nằm lại trên giường, lại lấy chăn đắp lên cho nó, rồi mới lấy tay ra, cúi thấp đầu đứng ở một bên.

Nhiệm Lạc Nhân lại cười, tuy mẩu phi vẫn luôn dặn dò nó phải ít cười ít giận ít kích động, thế nhưng nó thật sự nhịn không được .

“Mẩu phi nói, đệ gọi là Mặc Phong.” Nhiệm Lạc Nhân vừa nói vừa nằm úp sấp xuống, rồi ló đầu ra đến bên giường, muốn nhìn rõ người đang cúi thấp đầu kia, “Huynh gọi là Lạc Nhân. Khụ khụ khụ.” Đột nhiên, nó ho lên, mặt trướng đến đỏ bừng, tiếp theo có người lướt lại gần bên người nó, vươn tay vỗ vỗ lưng cho nó.

“Khụ khụ khụ.” Ho không ngừng làm cho Nhiệm Lạc Nhân khó chịu đến mức trào ra nước mắt, đột nhiên sau lưng bị người hung hăng vỗ một chưởng, nó “Phốc” ói ra một ngụm máu, lúc này nó sợ tới mức thiếu chút nữa ngất đi, cùng lúc đó mắt nó lại bị người che kín. Kỳ quái chính là . . . nó không còn ho nữa.

“Không được nói.”

Người vẫn không hề rặng cuối cùng mở miệng, Nhiệm Lạc Nhân bị bịt mắt ngay nhiên đến không ngừng nháy mắt, thanh âm của người này rất êm tai a, vậy sao nãy giờ người này không chịu nói?

Nhìn nhìn máu ở bên giường trong chốc lát, Nhiệm Mặc Phong không đi ra ngoài gọi thái y, đó là máu đen nghẹn ở ngực Nhiệm Lạc Nhân, nhỏ ra sẽ không sao. Hỗn loạn vừa rồi cho nó biết người này bị bệnh tim, cùng phụ vương ở biên quan nhiều năm, loại sự tình này không phải chưa từng thấy qua, huống chi nó vừa sinh ra đã có trí nhớ. Bất quá, Nhiệm Mặc Phong nhếch miệng, ánh mắt dưới lông bàn tay càng không nhấp nháy, lông mi làm cho nó cảm thấy có chút nhột, mà nó thì sợ nhất là nhột.

“Mặc Phong, không cần. Kêu thái y. Bằng không, huynh lại phải. Uống được.” Nhiệm Lạc Nhân suy yếu mở miệng. Bàn tay che trên mắt mình rút đi, thế nhưng người nọ cũng đưa lưng về phía nó, lúc này nó mới phát hiện ra người này nhưng lại chỉ mặc một kiện áo lót trong.

Nhiệm Lạc Nhân giật nhẹ tay áo người nọ: “Đệ quay. Lại đây. để huynh nhìn. xem” Nhiệm Mặc Phong bất động.

“Uy. Mặc Phong. đệ. quay lại đây.” Nhiệm Lạc Nhân cảm thấy được ngực lại có chút không thoải mái, nó không để ý tới, trên tay dùng sức, “Vừa rồi, huynh. chưa thấy rõ.”

Tay áo bị kéo nửa ngày, Nhiệm Mặc Phong cũng không quay đầu lại, nó không muốn dọa đối phương ngất xỉu lần nữa. Sau đó, nó nghe được trong lời nói của Nhiệm Lạc Nhân tràn đầy thất vọng: “Ngay cả đệ cũng. . . không muốn. . . chơi cùng huynh sao? Mẫu phi nói huynh. . . còn có hai vị hoàng. . . huynh cùng một. . . vị hoàng đệ, thế nhưng bọn họ. . . Cũng không tìm huynh. . . cùng chơi. . . Khụ khụ khụ. . . “

Ngay tại thời điểm Nhiệm Lạc Nhân vô cùng thương tâm, người vẫn đưa lưng về phía nó – xoay người lại, nó nhìn đối phương, nháy mắt mấy cái.

“Hi hi. Ha ha a”, Nhiệm Lạc Nhân cười rộ lên — đối phương che mắt phải, độc nhãn mà nhìn nó.

Ngay khi Nhiệm Mặc Phong mặt không chút thay đổi mà nhìn Nhiệm Lạc Nhân cười to, đối phương đột nhiên bỏ nhào vào trên người nó, kéo tay phải của nó xuống. Cặp mắt dị sắc kia cứ như vậy mà bại lộ ở trước mặt Nhiệm Lạc Nhân.

Cơ hồ trong nháy mắt tay bị kéo xuống, Nhiệm Mặc Phong liền đem đối phương đặt lại trên giường. Ngay khi nó xoay người đi, Nhiệm Lạc Nhân đã muốn dùng hết toàn lực mà bắt được tay nó, thờ gấp gáp: “Đừng. Đừng kêu. . . Thái. . . Thái y.”

Nhiệm Mặc Phong ngẩn đầu nhìn cặp mắt không có chút nào sợ hãi mình kia, mà chỉ là lo lắng. Nó mím chặt môi, một tay đem Nhiệm Lạc Nhân đặt lại trên giường, rồi đập chân lại cho Nhiệm Lạc Nhân, mà tay trái của nó vẫn bị hai tay Nhiệm Lạc Nhân túm chặt không thả ra.

“Ha ha.” Coi như âm mưu thực hiện được, Nhiệm Lạc Nhân vừa ho vừa cười, “Huynh. nhìn thấy. đệ. Ha ha a.”

Lúc này, miệng của nó cũng bị bịt kín, Nhiệm Mặc Phong không cho nó nói chuyện.

“Ngô ngô ngô.” Đáng tiếc người có bệnh trong người lại chẳng có chút tự giác nào, vẫn cứ cười. Nó vừa vui sướng vừa sợ hãi mà nhìn cặp mắt dị sắc kia, tuy thiếu chút nữa bị đôi mắt này hù chết, thế nhưng hiện tại nhìn lại cũng chẳng có gì đáng sợ, bởi vì. . . Mặc Phong là người đầu tiên nguyện ý cùng chơi với nó

Ngoài cửa, Nhiệm Mục Kỳ này giờ vẫn đang “nhìn lên”, buồng Nghiên phi bị y bịt chặt miệng cùng kiềm chế vào trong ngực ra, trên mặt nàng tất cả đều là nước mắt. Vừa rồi khi Nhiệm Lạc Nhân ho khan học máu, Nghiên phi đã muốn lao vào phòng, kết quả bị Nhiệm Mục Kỳ ngăn lại, mặc cho nàng như thể nào gãy dựa, Nhiệm Mục Kỳ cũng không buông tay, càng không cho nàng phát ra tiếng.

Trong phòng bố trí rất nhiều rèm che, bởi vì Nhiệm Lạc Nhân không thể chịu được gió. Nhiệm Mục Kỳ cách tầng tầng rèm che này nhìn chăm chú vào hai đứa nhỏ bên trong, không cho bất luận kẻ nào đi quấy rầy bọn họ.

“Ái phi, xem ra Lạc Nhân cùng Phong Nhi ở chung rất tốt, nàng đừng lo.” Nhiệm Mục Kỳ thân nhiên đối với người đang ngốc lăng nói, rồi nhắc chân đi vào phòng, “Phong Nhi, hồi cung đi, Lạc Nhân nên nghỉ ngơi.”

“Phụ hoàng. . .” Nhiệm Lạc Nhân được thả miệng ra, nhìn về phía phụ hoàng khẩn cầu, nó không muốn Mặc Phong rời đi, thật vất vả mới có người nguyện ý ở cùng nó.

Nhiệm Mục Kỳ đi đến bên giường, khom người xuống, từ ái mà sờ sờ đầu Nhiệm Lạc Nhân, nói: “Lạc Nhân, Phong Nhi phải đi học. Hơn nửa hôm nay con cũng đã rất mệt, cố gắng nghỉ ngơi, hôm khác phụ hoàng sẽ lại kêu Phong Nhi đến đây. Đừng lại làm cho phụ hoàng cùng mẫu phi lo lắng.”

Vừa nghe phụ hoàng nói Nhiệm Mặc Phong còn có thể đến đây nữa, Nhiệm Lạc Nhân chờ mong địa nhìn về phía nó, đáng tiếc Nhiệm Mặc Phong cái gì cũng không nói, rút ra bàn tay bị nắm ra, xoay người bước đi.

“Mặc Phong.” Nhiệm Lạc Nhân vội vàng kêu một tiếng, nhưng đối phương cũng không quay đầu lại, cứ thế rời đi, nó thương tâm mà nằm xuống, thì ra Mặc Phong cũng không nguyện ý chơi cùng với nó.

“Lạc Nhi.” Nhiệm Mục Kỳ lại cười nói, “Phong Nhi sẽ đến thăm con.”

“Thật sao?” Nhiệm Lạc Nhân không tin, nó có bệnh, không ai nguyện ý chơi với nó.

“Tin tưởng phụ hoàng.” Sửa lại chân cho con, Nhiệm Mục Kỳ khẽ sát vào tai nó nhỏ giọng nói, “Phong Nhi là trộm chạy ra ngoài, vô ý dọa con sợ, nó thực áy náy, nhất định sẽ lại đến thăm con.”

Nhiệm Lạc Nhân cực kỳ kinh ngạc, Mặc Phong dĩ nhiên là trộm chạy ra ngoài.

“Cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai phụ hoàng lại đến thăm con.”

Nói một câu làm cho Nhiệm Lạc Nhân cực kỳ kinh hi, Nhiệm Mục Kỳ đứng dậy nhìn về phía Nghiên phi sắc mặt kinh ngạc, nói: “Ái phi, đêm nay trẫm đến thăm nàng.” Rồi mới ở trong ánh mắt không dám tin của đối phương – quay người rời đi.

“Mẫu phi?” Năm ấy Nhiễm Lạc Nhân sáu tuổi còn không thể hiểu được vì sao mẫu phi đột nhiên khóc lên, chỉ biết lo lắng mà kêu lên.

Nghiên phi chỉ ôm chặt lấy con, mà khóc lớn lên.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

CHƯƠNG 13

Bỏ lại hoàng bá mà chạy đi, Nhiễm Mặc Phong không để ý tới dọc theo đường đi – người nhìn thấy nó – tất cả đều theo bản năng mà tránh qua một bên, cũng không để ý tới thị vệ theo sau nó, cũng không biết khi nó cúi thấp đầu vọt vào Vô Tam điện đã lướt qua ai.

“Điện hạ!”

Chân trước vừa rảo bước tiến vào trong điện, phía bên phải liền truyền đến hai tiếng kêu sợ hãi mang đầy giọng mũi. Nhiễm Mặc Phong quay đầu, chỉ thấy Xích Đồng cùng Xích Đan phủ áo lót quý trên mặt đất, trên mặt là dấu bàn tay xung đò rõ ràng. Hai người vừa thấy nó trở lại, rốt cuộc nhìn không được mà khóc lớn lên.

Mặc kệ thị vệ, công công cùng cung nữ trong điện, Nhiễm Mặc Phong bước nhanh tiến tới mỗi tay kéo mỗi người đứng dậy, đợi cho bọn họ đứng ổn, nó xoay người hướng phòng mình đi đến. Xích Đồng cùng Xích Đan chân trần đứng tại chỗ, kinh hoàng mà không biết có nên đi theo nó hay không?

Nhiễm Mặc Phong đi tới cửa, thấy hai người không theo kịp, nên quay đầu lại nhìn xem, Xích Đồng cùng Xích Đan thấy thế lập tức chạy tới, tiếp theo Nhiễm Mặc Phong xóc rèm cửa lên, vào phòng. Hai người cũng nhanh chóng theo nó đi vào.

Trở lại phòng trong, Nhiễm Mặc Phong đi đến bên giường cảm lấy ngoại sam, Xích Đan vội vàng tiến lên giúp nó mặc xiêm y, lại bị nó né tránh. Thấy Nhiễm Mặc Phong tựa hồ đang tức giận, Xích Đan thối lui đến một bên, thật cẩn thận mà nhìn nó.

Mặc xong xiêm y, Nhiễm Mặc Phong đi đến trước bàn trang điểm cảm lấy lược, tùy tiện chải sơ đầu, rồi lấy sợi dây cột tóc lại, sau đó mới xoay người lại, nhìn về phía Xích Đồng cùng Xích Đan.

Trên mặt hai người vẫn còn dính nước mắt, hai gò má sưng đỏ, hơi run run mà nhìn nó, không phải bởi vì mất phải của Nhiễm Mặc Phong lúc này đã đỏ ửng như sắp trào máu ra, mà là bởi vì đã bị trách phạt cùng sợ hãi.

Nhìn hai người trong chốc lát, trong mắt phải đỏ ửng của Nhiễm Mặc Phong có một chút hỗn loạn, nó đi đến trước mặt hai người, ngửa đầu nhìn Xích Đồng cùng Xích Đan so với nó cao hơn nửa cái đầu.

“Điện hạ. . . . Ngài. . . . Ngài đi đâu vậy? Nó tài còn tưởng rằng. . . . Còn tưởng rằng. . . .” Xích Đồng vừa khóc vừa hỏi, cũng cẩn thận xem xét xem nó có bị thương không.

Nhìn chằm chằm hai người trong chốc lát, Nhiễm Mặc Phong xoay người đi đến ban công, đưa lưng về phía hai người, rồi ngồi xuống. Xích Đồng cùng Xích Đan cũng không dám quấy rầy nó, điện hạ có thể trở về là tốt rồi.

Phụ vương. . . . Nhiễm Mặc Phong ở trong lòng kêu lên. Hai người kia là vì nó mà bị phạt, nó biết. Phụ vương, hôm nay nó thiếu chút nữa hù chết người khác. . . . Phụ vương, nó muốn quay về biên quan, nó không muốn ở lại trong cung.

Nhiễm Mặc Phong đang tưởng nhớ phụ vương, thì phía sau truyền đến tiếng nói vô cùng dè dặt của Xích Đồng: “Điện hạ. . . . Bệ hạ muốn ngài qua đó. . . .”

Nhiễm Mặc Phong vẫn ngồi im, một lúc lâu sau, nó mới đứng lên, lại nhìn mặt Xích Đồng cùng Xích Đan, rồi lặng yên ra khỏi phòng.

Đi vào tấm cung của hoàng bá, Nhiễm Mặc Phong nhìn người đang nằm trên giường ở trước mặt mình, rồi đi lên vài bước, khi cách đối phương khoảng hai thước thì dừng lại.

Nhiễm Mặc Kỳ nhìn nó cười, phất tay làm cho mọi người lui ra ngoài, rồi vỗ vỗ bên người mình. Nhiễm Mặc Phong mím chặt môi, không đi qua.

“Phong Nhi. . . . con đây là đang giận hoàng bá sao?” Nhiễm Mặc Kỳ thở dài, nhưng không có đứng dậy, mà là xít vào phía trong giường, lại vỗ vỗ bên người, “Phong Nhi, lại đây, hoàng bá có chuyện nói với con.”

Nhiễm Mặc Phong thấy hoàng bá vươn tay ra, nó miễn cưỡng mà đi lên phía trước, sau đó bị đối phương kéo vào trong lòng.

“Phong Nhi” Nhiệm Mục Kì nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của Nhiệm Mặc Phong, rồi mới sờ lên mắt phải màu đỏ của nó, “Sáng nay, con thiếu chút nữa hù chết hoàng bá.”

Tựa hồ có chút mệt mỏi, Nhiệm Mục Kì nhắm mắt lại, tựa vào gối mềm, một tay ôm lấy Nhiệm Mặc Phong, cũng không lên tiếng.

Nhiệm Mặc Phong thoáng kỳ quái mà giương mắt nhìn hoàng bá sắc mặt có chút tái nhợt, nó ngủ được trên người hoàng bá có vị được đông y cực nhẹ. Bất mãn trong lòng nó thoáng chốc không còn, nó nhìn nhìn mặt hoàng bá, qua hồi lâu, Nhiệm Mục Kì tựa hồ đã nhận ra, chậm rãi mở to mắt, trong mắt không có mờ mịt, mà là một mảnh trong trẻo.

“Phong Nhi, vừa rồi con giật hoàng bá sao?” Thấy mắt phải của Nhiệm Mặc Phong biến thành màu đỏ nhạt, Nhiệm Mục Kì hỏi.

Nhiệm Mặc Phong nghĩ nghĩ, mở miệng: “Xích Đồng, Xích Đan.”

Nhiệm Mục Kì nở nụ cười, cười thực vui vẻ: “Con đang trách hoàng bá đánh bọn họ?” Đối phương gật đầu.

Nhiệm Mục Kì thấp trầm hỏi: “Con nói cho hoàng bá biết con đi ra ngoài bằng cách nào, sau này hoàng bá sẽ không phạt bọn họ.”

“Ban công.” Nhiệm Mặc Phong thần nhiên trả lời, mà Nhiệm Mục Kì lại lộ ra thần sắc khiếp sợ.

“Phong Nhi, con là từ ban công nhảy xuống?” Ánh mắt của Nhiệm Mục Kì lóe lóe, đối phương lại là hơi hơi gật đầu.

Nhiệm Mục Kì nhìn chằm chằm Nhiệm Mặc Phong, sờ sờ bắp chân của nó, sau khi khiếp sợ qua đi, y cười rộ lên: “Phong Nhi không sợ sao? Ban công cao hơn mười thước, nhảy xuống sẽ bị thương.”

“Không sợ.” Nhiệm Mặc Phong trả lời rõ ràng, hần xoa xoa cằm Mặc Phong, lại hỏi, “Phong Nhi, vì sao muốn nhảy xuống?” Có phải muốn đi tìm phụ vương không? Nhiệm Mục Kì ở trong lòng hỏi.

Nhiệm Mặc Phong hơi hơi mím môi, nó muốn nhảy liền nhảy, không có nguyên nhân. Nhìn ra tâm tư của nó, Nhiệm Mục Kì không hỏi nữa, mà là nói: “Phong Nhi, sau này muốn đi đâu, nhớ rõ phải để thư lại cho hoàng bá, không được giống lần này, chưa nói lời nào đã biến mất không thấy, nếu con xảy ra chuyện gì, hoàng bá làm sao ăn nói với phụ vương con, hơn nữa hoàng bá cũng sẽ lo lắng.”

Màu đỏ trong mắt phải của Nhiệm Mặc Phong đã trở lại bình thường, Nhiệm Mục Kì biết nó nhớ kỹ.

“Phong Nhi, Lạc Nhân từ nhỏ đã mang bệnh, con không cần quá mức tự trách. Hoàng bá đã báo cho Khấu Tuyên, hôm nay con không cần phải đi học, nghỉ một ngày đi.”

Nhớ đến Nhiệm Lạc Nhân, sắc mặt Nhiệm Mặc Phong lại không tốt. Nó cúi đầu “Ân” một tiếng, rồi đứng lên chuẩn bị đi.

Nhiệm Mục Kì buông tay, không có ngăn trở. Nhiệm Mặc Phong nhìn nhìn hoàng bá, xoay người rời đi. Nó vừa đi, tươi cười trên mặt Nhiệm Mục Kì liền biến mất, Khương Vĩnh theo chỗ tối đi ra.

“Ngươi nghe không? Phong Nhi là từ trên ban công nhảy xuống Ban công cao ước chừng mười bốn thước” Thả lỏng than mình mà nằm ở trên giường, Nhiệm Mục Kì nhẹ giọng nói, “Mười bốn thước. . . . Khương Vĩnh, cho dù là ngươi. . . . khi nhảy xuống cũng sẽ do dự đi.” Ánh mắt của đứa nhỏ kia nói cho y biết – nó căn bản chẳng suy nghĩ gì liền nhảy xuống.

“Bệ hạ. Ngại mệt mỏi.” Khương Vĩnh cước bộ không tiếng động mà đi đến bên giường, lo lắng mà nhìn Nhiệm Mục Kì.

Nhiệm Mục Kì nhìn về phía gã, rồi mới nhắm mắt lại, nâng tay phải lên. Khương Vĩnh tiến lên giúp y cởi ngoại sam ra, rồi đắp chăn lên cho y.

“Khương Vĩnh. ngươi sợ Phong Nhi?” Nhiệm Mục Kì nhắm mắt hỏi, thanh âm sắp đi vào giấc ngủ.

“Bệ hạ, thế tử bất quá chỉ là đứa nhỏ.” Đã là đứa nhỏ, thì có gì để sợ hãi.

Nhiệm Mục Kì chỉ chỉ đầu mình, muốn Khương Vĩnh ấn ấn đầu cho y, y thở nhẹ một hơi, nói: “Đáng tiếc a.” Nhưng đáng tiếc cái gì, y cũng không nói ra, mà Khương Vĩnh cũng không hỏi, chỉ ôn nhu mà xoa ấn lên thái dương của Nhiệm Mục Kì.

“Điện hạ.” Xích Đồng cùng Xích Đan quỳ ở bên giường, lệ nóng doanh tròng.

Nhiệm Mặc Phong cầm được cao trên tay thoa thoa lên trên mặt của hai người, thuốc mỡ này là phụ vương cho người phối riêng cho nó, hiện giờ một chút cũng không đau lòng mà dùng ở trên người Xích Đồng cùng Xích Đan, bởi vì hai người này bị đánh là do nó.

Thoa được xong, Nhiệm Mặc Phong đem được cao đưa cho Xích Đồng, ghen nửa ngày, nó phun ra một câu: “Thực xin lỗi.”

“Điện hạ.” Lúc này, Xích Đồng cùng Xích Đan liền khóc lớn lên, vừa không ngừng lau đi nước mắt, rồi lại cười không ngừng.

Hôm nay, Nhiệm Mặc Phong chưa từng bước ra khỏi Vô Tam điện một bước, trừ bỏ Nhiệm Mục Kì ra, không ai biết nó đã rời đi Vô Tam điện như thế

nào.

Dùng cơm trưa xong, Nhiễm Mặc Phong ngủ trưa một lát, rồi ở trên ban công luyện công. Vui cười ở trên mặt Xích Đồng cùng Xích Đan làm thế nào cũng không dấu được, Nhiễm Mặc Phong cho bọn họ bình được cao kia, được hai người xem như bảo bối mà dấu đi rồi.

“Chủ tử.” Sau một cái canh giờ, Xích Đan chạy đến một bên ban công, có chút cẩn thận nói, “Nhị điện hạ tở, đang ở bên ngoài, nói là đến rủ chủ tử đi chơi.”

Động tác huy quyền của Nhiễm Mặc Phong dừng lại, quay đầu lại nhìn về phía Xích Đan, nhú mày. Nhiễm Lạc Tín. Nó chỉ gặp mặt người đó hai lần.

“Mặc Phong, huynh vào nhé.” Không đợi Nhiễm Mặc Phong suy nghĩ kỹ càng, một đạo thanh âm vui vẻ truyền đến, là Nhiễm Lạc Tín đã bước vào phòng, hẩn thân mật mà nhìn Nhiễm Mặc Phong, rồi hăm mộ nói, “Mặc Phong, không ngờ đệ lại biết võ nha.”

Nhiễm Mặc Phong xoay người, mắt lộ ra nghi hoặc, Xích Đồng vội vàng tiến lên giúp Nhiễm Mặc Phong lau mồ hôi trên mặt, Xích Đan thì đi rót trà mời “khách nhân”.

Nhiễm Lạc Tín thấy đối phương vẫn lặng yên liền thoáng có chút xấu hổ, tiếp theo hẩn vừa cười vừa nói: “Mặc Phong, huynh nghe phụ hoàng nói hôm nay đệ không có buổi học, phụ hoàng cho phép huynh tới rủ đệ đi chơi. Mặc Phong, huynh mang đệ đi dạo xung quanh cung nhé? Vừa lúc hôm nay huynh cũng không buổi học.” Tiếp theo, Nhiễm Lạc Tín hướng đối phương vờn tay ra.

Nhiễm Mặc Phong nhìn nhìn Nhiễm Lạc Tín, không vờn tay ra, mà là nói: “Ta muốn luyện công.”

Nhiễm Lạc Tín sừng sốt, tươi cười trên mặt vụt tắt, hẩn rút tay về, không nghĩ tới đối phương lại cự tuyệt mình trực tiếp như vậy.

“Mặc Phong, đệ ghét huynh sao?” Nhiễm Lạc Tín ủy khuất nói, “Mẫu phi nói đệ một mình ở trong cung sẽ không quen, nên huynh đã nghĩ mang đệ đi dạo xung quanh cung, đệ đệ sớm quen thuộc nơi này. Mặc Phong, vì sao lại cự tuyệt huynh?”

Nhiễm Mặc Phong vẫn là nói: “Ta muốn luyện công.”

Ngay sau khi Nhiễm Mặc Phong nói xong, Xích Đồng lấy hết can đảm đối với người đang mắt húng, nói: “Nhị điện hạ. . . ý của chủ tử không phải là không muốn đi dạo với điện hạ, mà là mỗi ngày vào canh giờ này chủ tử đều đang luyện công, chưa từng gián đoạn qua.” Trải qua chuyện hôm nay, Xích Đồng cùng Xích Đan đã xem Nhiễm Mặc Phong là chủ tử chân chính của bọn họ.

Nhiễm Lạc Tín búng tỉnh đại ngộ, vỗ đầu mình một cái: “A, huynh vô ý quá. Thế mà huynh còn tưởng Mặc Phong không muốn chơi cùng huynh chứ. Vậy thì. . . Mặc Phong, huynh chờ đệ được không? Chờ đệ luyện xong, chúng ta sẽ đi dạo.” Tiếp theo, hẩn ngai ngừng mà cười cười, “Kỳ thật. huynh không thể tập võ, cho nên huynh rất hăm mộ Mặc Phong có thể tập võ.”

Đối với yêu cầu của Nhiễm Lạc Tín, Nhiễm Mặc Phong không nói gì, nó im lặng quay lại ban công tiếp tục luyện công, rất nhanh liền đem Nhiễm Lạc Tín ném ra khỏi đầu, cả người đắm chìm ở trong quyền pháp.

Qua nửa canh giờ, Nhiễm Mặc Phong mới thu quyền. Khi nó xoay người chuẩn bị tắm rửa, mới phát hiện mình đã quên một người.

Nhiễm Lạc Tín đối nó cười cười, còn vỗ tay tán dương: “Mặc Phong, đệ múa quyền xem thật đẹp mắt.” Lập tức, hẩn lộ ra tia cô đơn, “Nếu huynh cũng có thể luyện võ thì tốt rồi.” Một chút khó chịu vì chờ đợi quá lâu cũng không có, tựa hồ còn rất thích.

Nhiễm Mặc Phong tùy tiện lau mặt, mở miệng: “Đi thôi.”

Điều này làm cho Nhiễm Lạc Tín sừng sốt trong chốc lát, lập tức hẩn mới nhớ tới mục đích hôm nay hẩn đến đây, lập tức đứng lên nói: “Ha ha, huynh quên mất. Đi thôi.” Cao hứng mà nắm chặt lấy tay Nhiễm Mặc Phong, không để ý đến đối phương không muốn, hẩn cứ thế kéo Nhiễm Mặc Phong hướng ra phía ngoài đi.

Bị Nhiễm Lạc Tín kéo xuống thang lầu, Nhiễm Mặc Phong rút tay lại, lặng yên theo sát bên người Nhiễm Lạc Tín, nghe hẩn nói nói.

Ngay sau khi hai người đi xa, ở phía trên lầu cao của Vô Tam điện, Nhiễm Mục Kỳ tựa người vào trên lan can, cười cười mà nhìn hai người, trong mắt sâu xa khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

“Mặc Phong, đây là đu dây, đệ muốn chơi không? Đệ ngồi lên đi, huynh sẽ đẩy đệ.” Nhiễm Lạc Tín nói một tràng, cũng chẳng quan tâm Nhiễm Mặc Phong nghe hay không nghe, liền đẩy nó ngồi lên đu dây, “Mặc Phong, đệ nắm chặt dây thừng nha, huynh đẩy đây.”

Không cho tôi tớ động tay vào, Nhiễm Lạc Tín nhẹ nhàng đẩy đu dây, người ngồi trên đu dây nắm chặt dây thừng hai bên, nhìn mặt đất dưới chân chớp lên.

“Mặc Phong, huynh dùng sức nga.” Nhiễm Lạc Tín hưng trí cực cao mà đẩy mạnh đu dây, tuy khí lực của hắn không lớn, nhưng đu dây vẫn chừng từng dừng lại. Bất quá hắn cười thực vui vẻ, còn người ngồi trên đu dây lại là ánh mắt xa xăm.

Phong Nhi, phụ vương dùng sức, nắm chặt.

Phong Nhi, cao không, Phong Nhi phải bay lên thật cao a.

Ha ha, xem ra Phong Nhi chẳng chút nào sợ nhỉ? tốt lắm, phụ vương tiếp tục dùng sức.

Phong Nhi, còn muốn cao nữa không? Nắm chặt.

Đu dây cứ lắc lư lên xuống, Nhiễm Mặc Phong không nghe được Nhiễm Lạc Tín ở phía sau nói cái gì, trước mắt nó tất cả đều là hình ảnh phụ vương dẫn nó chơi đu dây. Trong viện, nơi nó ở cùng phụ vương, có một cái đu dây mà phụ vương làm riêng cho nó. Mỗi tháng, phụ vương sẽ đem đu dây sửa lại một lần, sợ nó ngồi bị ngã, và nó cũng chưa từng một lần ngã qua.

“Mặc Phong? Mặc Phong?”

Đu dây ngừng lại, trước mắt đột nhiên xuất hiện một gương mặt đầy lo lắng, Nhiễm Mặc Phong nhảy xuống khỏi đu dây, nói: “Ta phải đi về.”

“Mặc Phong?” Nhiễm Lạc Tín cũng không cố chấp giữ lại, mà đi theo Nhiễm Mặc Phong trở về, “Đệ đang nhớ hoàng thúc sao?”

Bước chân của Nhiễm Mặc Phong dừng một chút, rồi tiếp tục đi về phía trước, Nhiễm Lạc Tín hiểu rõ.

“Mặc Phong, uy danh của hoàng thúc thiên hạ đều biết, tuy nói Vệ Quốc lần này phái hai mươi vạn đại quân, nhưng huynh biết hoàng thúc nhất định sẽ đánh bại Vệ Quốc, rất nhanh trở về.” Lời nói của Nhiễm Lạc Tín làm cho Nhiễm Mặc Phong dừng lại, Vệ Quốc phái hai mươi vạn? Cộng với hai mươi vạn nguyên bản đóng tại biên quan, là bốn mươi vạn đại quân. Mà Nhân Xương chỉ có mười lăm vạn quân đội, trong đó năm vạn là nhược quân, binh lực thật sự chỉ có hai vạn.

“Hoàng bá cho phụ vương ta bao nhiêu nhân mã?” Nhiễm Mặc Phong khó được mở miệng, nhưng lần mở miệng này lại làm cho Nhiễm Lạc Tín có chút giật mình.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: “Huynh cũng không biết, chuyện này huynh chỉ ngoại công kể lại. Mẫu phi mỗi ngày ăn chay niệm phật, hy vọng Phật tổ có thể phù hộ hoàng thúc sớm ngày đánh bại Vệ Quốc.” Tiếp theo, Nhiễm Lạc Tín nói, “Huynh có thể đi hỏi phụ hoàng, nga, thái tử ca ca nhất định cũng biết. Chúng ta còn nhỏ, loại chuyện này phụ hoàng sẽ không nói cho chúng ta biết đâu.” Sau đó, hắn giữ chặt tay Nhiễm Mặc Phong, “Mặc Phong, đệ đang lo lắng cho hoàng thúc sao? Đệ đừng lo, hoàng thúc lợi hại như vậy, nhất định sẽ đánh bại vệ quân.”

Trên đời này lúc nào cũng có chuyện trùng hợp, Nhiễm Lạc Tín vừa nhắc tới thái tử, thì thái tử Nhiễm Lạc Thành vừa tan học, trên đường trở về cung liền chạm trán hai người bọn họ. Thấy Nhiễm Lạc Tín cùng Nhiễm Mặc Phong tay trong tay, hắn liền lửa giận tận trời mà bước qua.

“Nhị đệ.” Áp chế giọng mà kêu lên, Nhiễm Lạc Thành chán ghét nhìn Nhiễm Mặc Phong. Nhiễm Lạc Tín vừa thấy thái tử, lập tức hành lễ: “Thái tử ca ca, ngài vừa tan học?”

“Ân.” Đáp lời, hắn không vui mà đối với Nhiễm Lạc Tín nói, “Sao đệ lại đi chung với nó?”

Nhiễm Lạc Tín cười nói: “Phụ hoàng nói – khi đệ rảnh rồi nên quan tâm Mặc Phong nhiều một chút, đúng lúc hôm nay đệ không có buổi học, nên nghĩ mang Mặc Phong đi dạo xung quanh hoàng cung. Mà cũng thực đúng dịp, hôm nay Mặc Phong cũng không đi học.”

“Hừ, nó đương nhiên không đi học.” Nhiễm Lạc Thành đối với người cũng đang giận trừng mắt nhìn mình, nói, “Mới sáng sớm, chẳng biết nó làm cách nào chuồn ra khỏi Vô Tam điện của phụ hoàng, làm hại trong cung gà bay chó sủa, loại người không quy củ thì chỉ biết gây phiền phức cho kẻ khác.”

Nhiễm Mặc Phong mím chặt môi, hai nắm tay nắm chặt.

Nhiễm Lạc Tín vẫn là cười nói: “Thái tử ca ca, Mặc Phong vẫn luôn ở biên quan, nên nhất thời chưa quen được cuộc sống trong cung cũng thực bình thường a, ngày đầu tiên đệ đi học cũng muốn bỏ chạy về phòng. Thái tử ca ca, đệ đưa Mặc Phong trở về, huynh có muốn đi cùng không?”

“Nhị đệ, đệ muốn nịnh bợ nó để cho hoàng thúc đối với đệ có thêm hảo cảm thì tùy đệ, nhưng huynh cũng không tin đệ không sợ nó, muốn đi thì đệ đi một người đi, đừng kéo huynh vào, huynh chưa đến nỗi giống một kẻ tôi tớ chạy theo sau đấy nó.” Kinh thường mà nhìn nhìn Nhiễm Lạc Tín, Nhiễm Lạc Thành và một cái thật mạnh vào bả vai của Nhiễm Mặc Phong, rồi bỏ đi rồi.

Nhiễm Lạc Tín bị đối phương chế giễu mà ủy khuất đến mức sắp khóc ra: “Mặc Phong, huynh không có.”

Ấn bả vai bị va chạm đến đau nhức, Nhiễm Mặc Phong xoay người nhìn bóng dáng thái tử rời đi, rồi mới vọt đi lên.

“Mặc Phong!” Nhiễm Lạc Tín kinh sợ kêu lên, chỉ thấy thái tử bị Nhiễm Mặc Phong đẩy ngã, đập mặt xuống trên mặt đất.

“Nhiễm Mặc Phong! Ngươi là con chó đại!” Thái tử nghĩ muốn bật người dậy, lại bị Nhiễm Mặc Phong giữ chặt dưới thân, rồi ấn đầu hắn xuống đất.

“Hoàng bá cho phụ vương ta bao nhiêu binh mã?” Túm lấy tóc thái tử, Nhiễm Mặc Phong cười ở trên lưng hắn, hỏi.

Nhiễm Lạc Thành nghĩ đối phương là vì bị mình va chạm mới xông lên, nên mở miệng mắng chửi một hồi, rồi hét lớn: “Nhiễm Mặc Phong, ngươi cút xuống ngay cho bản thái tử! Ngươi cư nhiên dám cười ở trên lưng bản thái tử ta!”

“Hoàng bá cho phụ vương ta bao nhiêu binh mã?” Nhiễm Mặc Phong tăng thêm lực trên tay, Nhiễm Lạc Thành căn bản không thể động dậy, cổ bị người giữ chặt, không thở nổi.

“Ngươi điên. sao?” Nhiễm Lạc Thành nghiêng răng nghiêng lợi.

“ Bao nhiêu binh mã?” mắt phải của Nhiễm Mặc Phong biến thành đỏ sẫm như máu.

Nhiễm Lạc Thành gần tắt thở, hắn gian nan nói, “Mười. Mười vạn.” Nói xong, bàn tay túm chặt cổ được lấy ra, hắn khôի phục hơi thở liền mất to, “Nhiễm Mặc Phong, ngươi lập tức cút xuống cho bản thái tử! Ngươi là con chó đại!”

Rất nhanh theo trên người Nhiễm Lạc Thành nhảy xuống, Nhiễm Mặc Phong xoay người đi nhanh. Nhiễm Lạc Thành nằm úp sấp dưới đất, vội vàng bật người dậy, muốn đánh lại, thì thấy đối phương đã đi xa hơn mười thước .

Thái tử mặt mũi bầm dập chạy đuổi theo: “Nhiễm Mặc Phong! Ngươi đứng lại cho bản thái tử!” Mà Nhiễm Mặc Phong làm sao nghe được lời hắn nói, nó cứ cắm đầu chạy, chỉ chớp mắt người đã biến mất. Nhiễm Lạc Thành tức giận đến giờ chân, nhưng cũng không dám thật sự đuổi theo đánh người, nhớ đến phụ hoàng cực kỳ thiên vị con chó đại đó, hắn càng thêm hận Nhiễm Mặc Phong.

“Hồi cung!” Hương nô tài hầu hạ mình rống giận, Nhiễm Lạc Thành phát tay áo bỏ đi, cũng không để ý đến Nhiễm Lạc Tín đang đứng ở ven đường.

Khi chung quanh không còn ai, Nhiễm Lạc Tín bịt miệng ngồi xổm xuống: “Xém chết Mẫu phi. . . Con xém chết . . . Thật đáng sợ, thật đáng sợ . . .” Cặp mắt kia thật đáng sợ.

Một đường chạy thẳng về Vô Tam điện, Nhiễm Mặc Phong hướng phòng mình chạy vào. Xích Đồng cùng Xích Đan nhìn thấy bộ dáng của nó, đầu tiên là run sợ một cái, rồi mới tiến lên can đảm hỏi: “Chủ tử?”

“Ta muốn một mình.” Đi đến bên giường, Nhiễm Mặc Phong mở miệng, Xích Đồng cùng Xích Đan không dám chần chờ, lập tức lui ra ngoài, đóng chặt cửa phòng lại.

Nhiễm Mặc Phong từ dưới đệm giường rút ra một khối màu xám gì đó. Nó quay đầu lại nhìn nhìn cửa, rồi mới đem khối đồ vật kia mở ra, mặt trên vẽ đầy đường cong cong queo queo, dĩ nhiên là tấm bản đồ, ngày Nhiễm Mặc Phong tiến cung đó, nó ở trong thư phòng của phụ vương tìm được cái này, không ai biết nó cầm theo bản đồ tiến cung.

Hai mươi hai vạn chống bốn mươi vạn, ngón tay Nhiễm Mặc Phong ở trên tấm bản đồ chậm rãi di chuyển qua phương bắc của Bắc Uyên —— Kim Quốc.

“Bệ hạ.”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Xích Đồng, Nhiễm Mặc Phong nhanh chóng đem bản đồ xếp lại rồi giấu xuống dưới đệm giường, tiếp theo nhanh chóng quay ngược lại ngồi xuống giường, ngay lúc đó cửa bị người đẩy ra.

“Phong Nhi, con nhốt mình trong phòng làm gì vậy? Đi chơi cùng Lạc Tín không vui?” Nhiễm Mặc Kỳ lười nhác mà đi vào, tựa hồ vừa mới tỉnh ngủ, không cài phát quan, tóc dài tới chân chỉ dùng một sợi dây buộc lại.

Nhiễm Mặc Phong nhìn hoàng bá đi bước một đến bên giường, mặt không chút thay đổi, ánh mắt cũng không chút dao động. Nhiễm Mặc Kỳ ngồi xuống, nhìn nhìn nó, cười hỏi: “Cùng Lạc Tín đi ra ngoài chơi cái gì?”

Nhiễm Mặc Phong nghĩ nghĩ, đáp: “Đu dây.” Thuận theo tư thế của hoàng bá, nó hướng ra sau ngồi, vừa lúc ngồi lên trên tấm bản đồ.

“Phong Nhi,” Nhiễm Mặc Kỳ xoa xoa đôi mắt dần dần rút đi màu đỏ kia, trong mắt xẹt qua tia giao hoạt, “Phong Nhi, phụ vương con cho người mang về cho con thứ gì đó.”

‘Tạch’ Nhiễm Mặc Phong ngồi thẳng người, trong mắt tỏa sáng, mà người vừa nói ra lời này thì chẳng có chút gì để ý, chậm rãi nằm xuống, còn ngáp một cái, không nói tiếp.

“Hoàng bá.” Nhiễm Mặc Phong gấp gấp mở miệng.

“A, Phong Nhi, ” Nhiễm Mặc Kỳ không chút hảo ý mà cười rộ lên, “Con hôn hoàng bá một cái, hoàng bá liền đưa cho con thứ đó, bằng không.”

Y nhắm mắt lại, đúng là muốn ngủ.

“.....” Nhiễm Mặc Phong vừa vội vừa giận, nó chỉ quen hôn phụ vương.

Đợi nửa ngày, không chút động tĩnh, Nhiễm Mặc Kỳ trở mình một cái, thực sẽ ngủ. Lại đợi một lát, giường có chút động tĩnh, chớp mũi truyền đến hơi thở đặc biệt có trên người đứa nhỏ, bên tai là tiếng thở dốc thô thô. Tiếp theo, lại là nửa ngày yên tĩnh, ngay tại lúc Nhiễm Mặc Kỳ thật sự sắp ngủ, trên mặt bị gì đó mềm mềm ấm áp chạm nhẹ lướt qua một cái.

“Hoàng bá.” Lập tức thối lui, Nhiễm Mặc Phong lên tiếng.

Nhiễm Mặc Kỳ “tỉnh”, cười đến cực kỳ vui vẻ, nói: “Ồ trên bàn trong phòng hoàng bá, chính con đi lấy đi.”

Y vừa nói xong, người trên giường liền xông ra ngoài. Nhiễm Mặc Kỳ cười nhìn nó chạy đi, rồi mới lập tức ngồi dậy, xóc tấm chăn lên xem xét, tìm nửa ngày, không thu hoạch được gì, y nhủ mày trầm tư.

Nhiễm Mặc Phong chạy vội vào trong phòng hoàng bá, nó liếc mắt một cái liền nhìn thấy một bao vải đựng gì đó cùng một phong thư đặt ở trên bàn gỗ lớn.

Nó chạy đến trước bàn, khi nhìn thấy chữ viết trên bì thư, đồ ửng trong mắt phải của nó bắt đầu tăng dần lên. Nhiễm Mặc Phong cầm phong thư lên, lấy lá thư ra, trong mắt nó phát ra ánh sáng chói mắt.

Phong Nhi:

Phụ vương nhớ con, rất nhớ con, nhớ con muốn chết. Ra khỏi cửa thành, phụ vương đã muốn quay trở lại đem con mang đi, thế nhưng phụ vương không thể mạo hiểm, phụ vương sợ con sẽ gặp nguy hiểm, vậy nên Phong cố gắng nhẫn nại, phụ vương rất nhanh sẽ trở về đón con, nhớ rõ lời phụ vương, chờ phụ vương.

Phụ vương làm cho con cây kiếm gỗ, Phong Nhi, phụ vương không ở bên cạnh con, buổi tối khi con ngủ, hãy ôm cây kiếm gỗ này, coi như đang ôm phụ vương. Phụ vương mang theo gối đầu của Phong Nhi, buổi tối ngủ ôm nó liền như đang ôm Phong Nhi. Phong Nhi, phụ vương rất nhớ con, tựa như người nhớ phụ vương vậy. Phong Nhi, chờ khi phụ vương chiến thắng quay về, con nhất định phải đi đón phụ vương, nếu không phụ vương liền một tháng không cạo mặt, đến lúc đó Phong Nhi cầu xin tha thứ cũng không tha.

Phong Nhi, chờ phụ vương trở về, nhớ phụ vương thì viết thư cho phụ vương, chẳng sợ chỉ vài chữ.

Phụ vương của Phong Nhi.

Đọc lại lần nữa, sau đó Nhiễm Mặc Phong đem thư xếp lại, bỏ vào bì thư, nhét vào trong vạt áo. Tay phải nó sờ nhẹ nhẹ lên thứ gì đó ở trên bàn, rồi mới cầm lấy, mở ra. Một thanh kiếm gỗ không tinh xảo xuất hiện, Nhiễm Mặc Phong cẩn thận sờ sờ, tưởng tượng ra bộ dáng phụ vương ngồi làm kiếm gỗ cho nó, trong mắt lóe sáng, đôi môi khẽ cong lên.

Trong phòng không một bóng người, vì thế chẳng có ai thấy được cảnh đẹp khó gặp này, thẳng đến rất nhiều năm sau, Nhiễm Mặc Lâm mới may mắn nhìn thấy.

Ôm kiếm gỗ phụ vương làm, Nhiễm Mặc Phong đi khỏi tầm cung của hoàng bá, đi vào khoảng sân rộng ở phía ngoài cung. Tay cầm kiếm gỗ, nhớ lại một nửa kiếm phổ đã xem qua, rồi nó bắt chước theo hình vẽ trên kiếm phổ, chậm rãi múa kiếm, dần dần, chiêu thức càng lúc càng nhanh, tựa hồ nó đã đem kiếm gỗ biến thành bảo kiếm.

Tựa vào cạnh cửa, Nhiễm Mặc Kỳ cười nhẹ mà nhìn thân ảnh nho nhỏ ở phía trước kia. Lâm đệ, con của đệ..... Càng ngày càng thú vị.

—

Ban đêm, Nhiễm Mặc Kỳ nằm ở trên giường, một người xoa ấn thái dương cho y.

“Phong Nhi hỏi Lạc Thành ta cho Lâm bao nhiêu binh mã?”

“Dạ. Còn đánh bị thương thái tử.” Khương Vĩnh bình thản nói.

“Ha ha.....” Nhiễm Mặc Kỳ cười rộ lên, để lại cái tay trên trán, ý nói cho đối phương đã đủ, rồi mới ngồi dậy nói, “Lại nói tiếp, tính tình của Phong Nhi không tồi. Nếu là ta, Lạc Thành sao có thể bị thương nhẹ như vậy?”

Khương Vĩnh không đáp lại, xuống giường đứng ở một bên.

“Aizz, ta còn tưởng Lạc Tín không sợ Phong Nhi chứ.” Giương mắt nhìn đĩa nho ở trên bàn cạnh giường, Nhiễm Mặc Kỳ lại nằm xuống. Khương Vĩnh rửa sạch tay, rồi lấy nho giúp y lột vỏ.

“Mắt phải của thế tử điện hạ thay đổi, nhị điện hạ sợ hãi cũng là bình thường.” Khương Vĩnh mở miệng, đem nho đã lột sạch vỏ đút vào miệng Kỳ đế.

Nhiễm Mặc Kỳ ngậm nho trong miệng, cười nói: “Tính tình Lạc Tín giống ta.”

Khương Vĩnh nhìn y một cái, con người ám trầm, mà sau đó Nhiễm Mục Kỳ cũng không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

CHƯƠNG 15

Nằm ở trên giường, Nhiễm Lạc Nhân không ngừng ho nhẹ, nhìn căn phòng to lớn quanh hiu, nó khổ sở mà rũ mắt xuống. Phụ hoàng Lừa nó. Không ai thích chơi với nó, đã rất nhiều rất nhiều ngày, Mặc Phong cũng không có lại tới tìm nó, mà ngay cả phụ hoàng, cũng không tới.

Hoàng tử muốn học đàn cùng học vẽ, nên rất ít đến thăm nó, trừ bỏ mẫu phi, không ai thích nó, bởi vì nó có bệnh, bởi vì nó sắp chết.

Nước mắt chảy xuống không ngừng, Nhiễm Lạc Nhân trốn ở trong chăn khóc, nó muốn đi ra ngoài chơi, muốn được như bao người khác có thể chạy có thể nhảy, không muốn nằm cả ngày ở trên giường.

Đang ngồi xuống trên giường, đột nhiên mắt phải truyền đến một trận đau đớn. Ôm chặt mắt phải, Nhiễm Mặc Phong đau đến thiếu chút nữa kêu ra tiếng. Xích Đồng cùng Xích Đan ở lúc nó còn thức sẽ tự động lui ra ngoài, trong phòng không người, Nhiễm Mặc Phong một người nằm ở trên giường chờ đợi đau đớn qua đi, đây là lần thứ hai mắt nó đau như thế.

Một lát sau, đau đớn dần biến mất, Nhiễm Mặc Phong thờ hồn hên xuống giường, đi đến trước bàn trang điểm, nhìn vào gương đồng kiểm tra mắt phải của mình. Mắt phải thực đỏ, nhưng không có đỏ ửng, lại xuất hiện đồng tử. Nháy mắt mấy cái, không đau, cũng không có trở ngại gì khác. Nhiễm Mặc Phong nhìn nhìn đến nửa ngày, mắt nó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Một lần nữa trở lại trên giường, Nhiễm Mặc Phong ngồi xuống, nhưng làm sao cũng không tĩnh tâm được. Tiến cung đến bây giờ đã hơn một tháng, phụ vương hẳn là đã đến Nhân Xương đi. Chiến sự khi nào sẽ bắt đầu. Hoàng bá cũng không nói cho nó biết chuyện ở biên quan còn mắt phải của nó nữa.

“Chủ tử, ngài nên nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi học.”

Xích Đồng cùng Xích Đan đẩy cửa tiến vào, trên tay hai người các bưng một thau nước bằng gỗ.

Nghe đến đi học, tinh thần của Nhiễm Mặc Phong càng tệ. Phụ tử mà hoàng bá tìm cho nó, nó cũng không thích, nó chỉ thích nghe phụ vương giảng binh thư. Lúc nghỉ ngơi, Nhiễm Lạc Nghĩa cùng Triệu Tử Ương luôn ồn ào, làm cho nó không thể tĩnh tâm đọc sách. Nghĩ đến đây, nó lại nhớ tới bốn mươi vạn đại quân của Vệ Quốc.

Nhiễm Mặc Phong vẫn như trước không thể quen được Xích Đan rửa chân cho nó, một là nhột, hai là nó thích tự mình chiếu cố mình. Thế nhưng ở trong cung, nếu nó không cho Xích Đồng cùng Xích Đan chiếu cố nó, bọn họ sẽ bị trách phạt. Vì thế hai người không ít lần quỳ trước mặt nó, và đây cũng là điểm làm cho nó mãi không thích được.

Biết Nhiễm Mặc Phong sợ nhột, Xích Đan dùng khăn chà chân cho nó. Nhiễm Mặc Phong mới năm tuổi, chân rất nhỏ, nhưng Xích Đan vẫn rửa rất cẩn thận, bởi vì mỗi ngày nó đều luyện công, nên trên chân đã có vài cái kén. Đối vị tiểu chủ tử này, Xích Đồng cùng Xích Đan có cảm giác như đang chiếu cố đệ đệ, chiếu cố một đệ đệ ngoan ngoãn lại đối với bọn họ vô cùng tốt.

Ngay khi Xích Đan đang rửa chân cho nó, Nhiễm Mặc Phong lại khát vọng mà nhìn về phía ban công, thật muốn nhảy thêm lần nữa. Và giây tiếp theo, nó sực nhớ tới một việc, liền lập tức đoạt lấy chiếc khăn trên tay Xích Đồng, hai ba cái đem chân mình lau khô.

“Chủ tử?” Hai người buồn bực .

“Ta muốn đi ra ngoài một chút.” Nhiễm Mặc Phong rất nhanh mang tất cùng hài vào.

“Đi ra ngoài?” Xích Đồng vội vàng hỏi, “Chủ tử, ngài muốn đi đâu?”

“.” Nhiễm Mặc Phong dừng lại, nó cũng không biết nơi đó là nơi nào, nói, “Ta đi tìm Nhiễm Lạc Nhân.” Người nọ thiếu chút nữa bị nó hù chết, hiện tại đã khỏe chưa?

“Chủ tử? Ngài muốn đi tìm Tam điện hạ?” Xích Đồng kinh ngạc không thôi, bất quá gã không hỏi nhiều, chỉ nói, “Chủ tử, đã khuya, Tam điện hạ bị bệnh tim, sợ là đã ngủ.”

Nhiệm Mặc Phong cũng không ngừng lại động tác mặc ngoại sam: “Các người ở trong này.” Rồi đi ra ban công.

“Chủ tử? !” Xích Đồng cùng Xích Đan thấy Nhiệm Mặc Phong leo lên lan can, sợ tới mức kêu lên.

“Không cần lộ ra.” Đơn giản dặn dò hai người một tiếng, Nhiệm Mặc Phong ở khi hai người sắp bị dọa chết khiếp mà nhảy xuống ban công.

“Chủ tử!” Xích Đồng cùng Xích Đan không dám lớn tiếng mà gọi lên, rồi chạy đến một bên cửa lan can, chỉ thấy một thân ảnh màu đen nho nhỏ như con mèo thuận theo gió nhảy xuống, tiếp theo trở mình một cái rồi đáp xuống trên mặt đất, tiếp theo đứng lên chạy vài bước, người liền biến mất tiêu.

Xích Đồng cùng Xích Đan hai tròng mắt mở thật to, ôm ngực, cứng họng mà nhìn phương hướng chủ tử biến mất, chỉ cảm thấy trái tim như muốn nhảy ra ngoài. Chủ tử thế nhưng từ nơi cao như thế này mà nhảy xuống.

“Đan, chủ tử ngài ấy. . . . năm nay thật mới năm tuổi sao?” Xích Đồng ngồi xổm trên mặt đất, cảm thấy tứ chi như nhũn ra, gãi so với chủ tử lớn hơn năm tuổi, thế nhưng gãi chỉ đứng ở chỗ này nhìn xuống phía dưới đã cảm thấy choáng váng.

Xích Đan lắc đầu, cũng ngồi xổm xuống: “Chủ tử. Là người tốt. Là chủ tử tốt.” Xích Đan tương đối nói ít, và gãi cũng chỉ quan tâm điều này.

“Nếu có thể tiếp tục theo chủ tử thì tốt rồi.” Xích Đồng hy vọng, lại biết điều đó chỉ có thể là hy vọng, chờ Vương gia quay lại, bọn họ sẽ không thể tiếp tục hầu hạ chủ tử .

Khóc hơn nửa ngày, Nhiệm Lạc Nhân mới từ trong chăn nhô đầu ra. Che miệng lại, không cho chính mình ho ra tiếng, nó chờ sau khi đau nhức trong ***g ngực giảm đi, mới buông tay ra, nó không muốn để nhũ nẫu nghe được, không muốn lại uống được.

“Khụ khụ.” Ngực lại khó chịu, Nhiệm Lạc Nhân cam chịu nghĩ – dù sao cũng không có ai thích nó, không bằng nó chết đi thì tốt hơn.

Có người gõ cửa sổ, Nhiệm Lạc Nhân đầu tiên là hoảng sợ, sau đó miễn cưỡng ngồi dậy, cẩn thận lắng nghe, quả thật có người gõ cửa sổ, nó thực sợ hãi, trẻ thế này thì là ai. Tiếng gõ cửa sổ rất nhỏ, lại liên tục không ngừng, Nhiệm Lạc Nhân dần dần cũng không còn sợ hãi . Đi xuống giường, cẩn thận bước đến phía cửa sổ, nó thấp giọng hỏi: “Là ai?”

“Ta.” Tiếng nói bên ngoài so với nó còn nhỏ hơn. Thế nhưng Nhiệm Lạc Nhân lại nghe rõ, nó lập tức mở cửa sổ ra, cực kỳ vui vẻ: “Mặc. . . .” Vừa cất tiếng đã bị người bịt miệng.

Nhiệm Mặc Phong nhảy vào phòng, đóng cửa sổ lại, vừa mới xoay người lại thì đã bị người ôm chặt lấy .

“Mặc Phongđệ đến tìm huynh. để chơi đùa sao?” Nhiệm Lạc Nhân kích động đến khóc lên, “Huynh nghĩ rằng. . . nghĩ rằng. . . . đệ cũng ghét huynh a.”

Nhiệm Mặc Phong không quen bị người ngoài ôm, thế nhưng Nhiệm Lạc Nhân ôm lấy nó khóc lớn, nó cũng không đẩy đối phương ra, mà là nói: “Năm.”

“Không năm, huynh không muốn năm” Nhiệm Lạc Nhân ôm lấy Nhiệm Mặc Phong cao hơn mình một chút vừa khóc vừa nói, “Không ai. . . . Thích huynh. . . . Khụ khụ. . . . Mặc Phong cũng. . . . Không thích huynh. Bởi vì. . . . huynh có bệnh, huynh không năm. Ai!” Nhiệm Lạc Nhân đang khóc thì đột nhiên bị người kéo mạnh về phía giường, lúc này nó cũng quên khóc.

Đem người ấn nằm lại trên giường, Nhiệm Mặc Phong đắp chăn lại cho Nhiệm Lạc Nhân, rồi mới ngồi vào bên giường mà nhìn nhìn nó. Người bị nhìn cảm thấy sợ mà ngoan ngoãn nằm yên. Tuy trong mắt vẫn chứa đầy lệ, nhưng lại cười rộ lên, vì đối phương đã đến.

“Mặc Phong. đệ là đến. thăm huynh sao?” Nhiệm Lạc Nhân lòng tràn đầy hy vọng đối phương là đến thăm nó. Nhiệm Mặc Phong thành thực gật đầu, nhìn nhìn sắc mặt cực kém của đối phương.

Nhiệm Lạc Nhân vui mừng nở nụ cười, vươn tay, cẩn thận túm lấy tay áo Nhiệm Mặc Phong: “Mặc Phong, huynh không. Sợ. Đệ lấy cái kia. ra đi, khụ khụ khụ.” Mắt phải của Nhiệm Mặc Phong bị tay áo bịt lại, mà cái áo nó đang mặc cũng thiếu đi một tay áo.

Nhiệm Mặc Phong không gỡ tay áo xuống, mà là đứng dậy đi đến trước bàn rót một chum nước, rồi trở lại bên giường đưa cho người cười đến thoải mái. Nhiệm Lạc Nhân cao hứng tiếp nhận, há miệng uống hết, cũng y như lần trước, đưa chum rỗng lại: “Còn muốn.” Nhiệm Mặc Phong cũng y như lần trước, lại rót cho nó thêm một chum nữa.

“Mặc Phong, ” Nhiệm Lạc Nhân uống đủ nước, ánh mắt đều cười thành lưỡi liềm, “Huynh nghĩ rằng. . . . đệ cũng không muốn. chơi cùng huynh.”

“Thực xin lỗi.” Người nào đó vì mỗi ngày chăm chỉ luyện công, chăm chỉ tưởng nhớ phụ vương, nên đã quên đến thăm Nhiệm Lạc Nhân.

“Mặc Phong, đệ lấy xuống đi.” Nhiệm Lạc Nhân lại nói, vừa nói vừa bĩu môi, “Đệ như vậy. Thật khó xem. Mặc Phong, huynh không sợ.” Nói xong, ngồi dậy muốn lấy tay áo kia xuống, nhưng bị Nhiệm Mặc Phong né tránh. Nhiệm Lạc Nhân đơn giản dựa vào trên người nó, túm lấy tay áo của nó. Nó không dám đối với Nhiệm Lạc Nhân động võ, né nửa ngày, cuối cùng vẫn bị Nhiệm Lạc Nhân gỡ xuống tay áo trên mặt.

“Vù vù. Hi hi.” cầm chặt tay áo, Nhiệm Lạc Nhân hựt hơi mà nằm trở về, “Mặc Phong. đệ thật tốt.”

Vàng sáng trong mắt Nhiễm Mặc Phong chậm rãi xoay tròn, con ngươi màu đen cùng con ngươi màu đỏ tràn ra ánh sáng bất đồng, ở trong căn phòng có ánh nền mờ càng làm cho người ta cảm thấy kinh sợ. Thế nhưng Nhiễm Lạc Nhân lại không ngừng cười, còn đem tay áo kia giấu xuống chân, sợ bị cướp lại.

Tiếp theo, trong phòng trở nên lặng yên. Nhiễm Mặc Phong ít nói, còn Nhiễm Lạc Nhân thì ít cùng người khác tiếp xúc, cho nên hai người cũng không biết nói cái gì. Nhìn nhau một hồi, Nhiễm Lạc Nhân cảm thấy mệt, thế nhưng nó lại luyến tiếc Nhiễm Mặc Phong rời đi.

“Mặc Phong Đêm nay có thể ở lại. cùng huynh nhiều một chút được không?” Trong lời nói của Nhiễm Lạc Nhân có chút cô đơn, “Lần tới. sẽ không biết. là khi nào.”

Đem chân kéo đến cổ Nhiễm Lạc Nhân, Nhiễm Mặc Phong ngồi xếp bằng ở bên giường, không chớp mắt mà nhìn thẳng vào Nhiễm Lạc Nhân. Thấy nó không đi, Nhiễm Lạc Nhân nở nụ cười, từ từ nhắm mắt lại.

Sau khi Nhiễm Lạc Nhân ngủ say, Nhiễm Mặc Phong mới lặng lẽ buông màn, rời đi.

Xích Đồng cùng Xích Đan dựa vào trên lan can nhìn ngó xung quanh, chủ tử là trộm chạy ra ngoài, vậy thì ngài ấy làm sao trở về? Hai người đều nóng vội không thôi, đồng thời còn có “có tật giật mình” mà khẩn trương vô cùng, thỉnh thoảng lại nhìn nhìn cửa phòng, sợ có người tiến vào. Xích Đồng cũng sợ thị vệ tuần tra bên dưới phát hiện, nên đã thổi tắt mấy ngọn nến phòng trong, tạo hiện trường giả tựa như chủ tử đang ngủ.

Ngay khi hai người chờ đến càng ngày càng sốt ruột, thì phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của một người: “Ta đã trở về.”

“A!”

Xích Đan cùng Xích Đồng đang căng thẳng dựa trên lan can, bởi vì người đột nhiên xuất hiện mà giật mình thét chói tai. Tiếp đó, có người gõ cửa, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Giây tiếp theo Hi Nhạc mang trứ vài tên thị vệ đẩy cửa vào.

Xích Đồng cùng Xích Đan hai chân như nhũn ra mà đi lên phía trước, Hi Nhạc nhìn chung quanh phòng một vòng, hỏi: “Thế tử điện hạ, đã xảy ra chuyện gì? Nô tài nghe được có người ở trong phòng ngài hét lớn.”

Xích Đồng cùng Xích Đan không dám nhìn Nhiễm Mặc Phong, Xích Đồng nom nớp lo sợ quỳ xuống nói: “Là nô tài Nô tài thấy con sâu, nên nên sợ.”

Hi Nhạc không vui mà nhìn Xích Đồng, rất muốn mắng to đối phương, nhưng ngại Nhiễm Mặc Phong đang ở đây, đành áp chế lửa giận, nói: “Chỉ là con sâu, mà ngươi thét chói tai như vậy, không chỉ dọa đến điện hạ, còn có thể quấy rầy đến bệ hạ.” Tiếp theo, gã đối Nhiễm Mặc Phong nói, “Điện hạ, hai nô tài này không hiểu quy củ, nô tài dẫn bọn họ đi dạy lại quy củ.” Rồi mới đưa tay ra hiệu cho thị vệ phía sau đem người mang đi.

Xích Đồng cùng Xích Đan vừa nghe thế, liền sợ tới mức thất sắc. Mà thị vệ mới vừa tiến lên định bắt Xích Đồng cùng Xích Đan, liền bị Nhiễm Mặc Phong đứng ở trước hai người cản lại. Nó cũng không nói gì, cứ như vậy nhìn đối phương, mắt phải đỏ bừng.

Hi công công thấy thế, thịt trên mặt run run, bày ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Nô tài lui xuống, điện hạ ngài nên nghỉ ngơi sớm chút.” Ở dưới cái nhìn chăm chú đáng sợ của Nhiễm Mặc Phong, Hi Nhạc vội vàng mang thị vệ rời đi, cũng đóng cửa lại. Bọn họ vừa đi, đồ ửng trong mắt Nhiễm Mặc Phong liền tiêu tán.

“Đứng lên.” Không quay đầu lại mà nói một câu, Nhiễm Mặc Phong đi đến bên cửa, đem cửa khóa lại.

“Chủ tử.” Đờ Xích Đan đứng lên, Xích Đồng vẫn còn đang sợ hãi, nói, “Ngài. Ngài làm sao. trở về. Nô tài. không nhìn thấy.”

Đem bốn then cửa toàn bộ cài lại, Nhiễm Mặc Phong xoay người, chỉ chỉ trần nhà, rồi cời quần áo cùng hài chuẩn bị ngủ.

Xích Đồng cùng Xích Đan ngửa đầu, trần nhà lại không có lỗ hổng, vậy chủ tử làm sao vào được? Hay là, mắt hai người lộ ra kinh ngạc, hay là chủ tử đi đến nóc nhà, rồi xóc mái ngói lên nhảy xuống? Bọn họ thế nhưng một chút động tĩnh cũng không nghe được, hai người đồng thời nhìn về phía người đã chui vào trong chân, thần tình sùng bái.

—

Nghe xong Hi Nhạc bẩm báo, Nhiễm Mặc Kỳ cười nhẹ, ở trên tấu chương viết vài chữ, rồi nhẹ giọng nói: “Phong Nhi không thích có người động đến hai nô tài kia của nó, lần trước trẫm đánh bọn chúng, nó cũng tức giận với trẫm. Quy củ trong cung Chỉ cần bọn họ không phạm vào điều trẫm kiêng kị, thì mặc kệ đi.”

“Dạ, bệ hạ.”

Buông quyển tấu chương xuống, lại cầm lên một quyển khác, Nhiễm Mặc Kỳ nói: “Cho người trông chừng hai tên nô tài đó.”

“Dạ, bệ hạ.”

“Ngươi đi xuống đi.”

Sau khi Hi Nhạc đi ra ngoài, Khương Vịnh lại từ nơi bí ẩn đi ra.

“Thế từ vừa rồi đi ra ngoài, nó phát hiện ra ta.”

Nhiễm Mục Kỳ kinh ngạc mà nhìn qua đi: “Người bị nó phát hiện?”

Trên mặt Khương Vịnh ít có biểu tình, lúc này lại có chút âm trầm.

“Ha ha, Khương Vịnh. Người già rồi.” Nhiễm Mục Kỳ xấu xa mà cười trêu, thấy Khương Vịnh tựa hồ thật sự mất hứng, y ngừng cười, hỏi, “Phong Nhi đi đâu?”

“Diễn viên.”

Nhiễm Mục Kỳ tựa hồ cũng không kinh ngạc, cười thật sâu, nói: “Phong Nhi cũng phải kiêng kị người a.”

Sắc mặt Khương Vịnh vẫn âm trầm như cũ, Nhiễm Mục Kỳ cười dài, rồi mới tiếp tục phê duyệt tấu chương.

“Nó làm sao trở về?” Thị vệ không có bấm báo, tức là bọn họ không phát hiện ra nó. Nghĩ đến đây, trong mắt Nhiễm Mục Kỳ hiện lên hàn quang, thị vệ này nên thay đổi.

“Nóc nhà.” Khương Vịnh trả lời cụt ngủn.

“Nóc nhà?” Lần này, Nhiễm Mục Kỳ thật sự kinh ngạc, rồi y cười rộ lên, “Ha ha, Phong Nhi tưởng mình là ăn trộm sao? Đi thăm Lạc Nhân mà cũng cẩn thận như thế.”

Nhìn khuôn mặt y tươi cười, trong mắt Khương Vịnh hiện lên kích động, thậm chí còn có chút chua xót.

—

Biên quan Nhân Xương

Đứng ở trên tường thành, Nhiễm Mục Kỳ nghiêm túc nhìn về phía những đốm lửa le lói cách nơi này không xa, đó là nơi Vệ Quốc dựng doanh trại, cách tường thành Nhân Xương khoảng mấy ngàn thước. Vệ Quốc lần này rất khác với dĩ vãng, điều binh khiển tướng đều giống trống khua chiêng, điều này làm cho các tướng lĩnh đóng ở biên quan cảm nhận được uy hiếp trước nay chưa từng có, không phải bởi vì bốn mươi vạn đại quân kia, mà là bởi vì tư thái Vệ Quốc đang biểu hiện ra.

“Lập tức phái người đi Quan Sur cùng Mạc Bắc, nói cho Chu Nam Ngạn cùng Đoàn Lương cần phải hết sức cẩn thận, tăng mạnh thể công, cẩn thận Nam Quốc.”

“Dạ, Vương gia.”

Quê Vưu là một trong những thuộc hạ đắc lực nhất của Nhiễm Mục Kỳ, sau khi lĩnh mệnh lập tức chạy xuống tường thành, phái người đi truyền tin. Quân sư của Nhiễm Mục Kỳ – Vương Phủ Khâu nhíu mày, cũng nhìn về phía lửa trại ở phương xa: “Vương gia, bốn mươi vạn đại quân kia khi nào thì bệ hạ mới có thể phái lại đây? Chiến sự hết sức căng thẳng, theo mặt thám báo lại, Sở Quốc cũng bắt đầu có động tĩnh.”

Nhiễm Mục Kỳ xoay người, không nhìn nữa, đi xuống thành: “Không chỉ có Sở Quốc, mà ngay cả Kim Quốc cùng Nam Quốc cũng đang rục rịch, có lẽ là đã sớm rục rịch. Bốn vạn nhân mã kia cũng bất quá như muối bỏ biển.”

Vương Phủ Khâu gật đầu: “Nam Quốc một chút tiếng gió đều không có, rất tĩnh, tĩnh đến làm cho người ta nghi ngờ, một khi Vệ Quốc chiếm được Nhân Xương, sẽ thẳng bức Nam Quốc, bọn họ chẳng lẽ không sợ?”

“Cho nên nói Nam Quốc đang mưu đồ gì đó.” Nhiễm Mục Kỳ cười lạnh nói, rồi lại thở dài thật sâu.

Vương Phủ Khâu giương mắt nhìn lại, hiểu rõ mà cười hỏi: “Vương gia nhớ Tiểu Phong?”

“Phong Nhi mong ta trở về đón nó, nhưng bây giờ là thời loạn chiến, không biết năm nào tháng nào ta mới có thể trở về.” Bước đi thong thả về phía trước, Nhiễm Mục Kỳ vô cùng lo lắng cho đứa con. Hoàng huynh thỉnh thoảng đem chữ Phong Nhi viết làm thành thư mà phái người đưa đến cho hắn, theo trong chữ đứa con viết, hắn nhìn ra được đứa con đối hắn nhớ mong, cùng với không thoái mái khi ở trong cung.

“Aizz.” Vương Phủ Khâu cũng thở dài, “Tiểu Phong quen ở biên quan, làm sao có thể quen được cuộc sống trong cung?” Có mấy ai không sợ cặp mắt hai màu kia?

Sờ lên trang giấy viết chữ của con trong lòng ngực, tâm tư của Nhiễm Mục Kỳ bay về kinh thành, bay đến hoàng cung, hắn tựa hồ thấy được con trai đang ngồi ở trên ban công, nhìn về phương xa.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

CHƯƠNG 16

“Ha ha.”

Trên giường, không ngừng truyền đến tiếng cười ngây ngô của một người. Lí mẩu bụng được, đi đến bên giường, tò mò hỏi: “Điện hạ, có chuyện gì mà vui thế?”

Nhiễm Lạc Nhân lắc đầu, không nói, ở trong chăn cầm chặt một cái tay áo. Tối hôm qua, Mặc Phong thật sự đến thăm nó, không phải nó nằm mơ.

“Điện hạ, mau ngồi dậy uống được, nhủ mẩu cho rất nhiều đường, không sợ đắng a.” Nghĩ làm sao khuyên nhủ tiểu điện hạ đem được hôm nay uống hết, Lí mẩu liền cảm thấy sầu. Thế nhưng làm cho nàng gặt mình chính là – Nhiễm Lạc Nhân lại thực ngoan ngoãn mà ngồi dậy, chủ động tiếp nhận được.

Vẫn luôn không thích uống được, Nhiễm Lạc Nhân cố áp chế ghê tởm, ‘ực ực’ uống hết được, rồi kêu to: “Đường! Đường!” Lí mẩu vẫn còn đang kinh lăng, một nha đầu khác nhanh tay thay nàng đem đường mạch đứt vào miệng Nhiễm Lạc Nhân.

“Điện hạ.” Lí mẩu kinh ngạc đến sắp khóc, đây là lần đầu tiên điện hạ không cần nàng cưỡng ép mà đem được uống hết.

“Nhủ mẩu.” Nhiễm Lạc Nhân cố áp chế ghê tởm, vui vẻ nói, “Con sau này nhất định. sẽ nghe lời của nhủ mẩu, ngoan ngoãn. được.”

“Tốt. tốt.” Lí mẩu rơi lệ, vì điện hạ còn quá nhỏ, cũng vì điện hạ cùng nương nương quá đáng thương.

Phía ngoài Ngự Thủy các – chim chóc kêu riu rít, trong các – Nhiễm Lạc Nghĩa cùng Triệu Từ Ương buồn ngủ đến không ngừng ngáp dài. Hai người thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía Nhiễm Mặc Phong đang ở trước bàn cúi đầu đọc sách, trên mặt Nhiễm Lạc Nghĩa mang đầy bất mãn.

“Điện hạ.” Khấu Tuyên làm cho ba người viết chữ, lên tiếng, “có chỗ nào không hiểu?”

Nhiễm Lạc Nghĩa chỉ chỉ Nhiễm Mặc Phong, lớn tiếng hỏi: “Phụ tử, vì sao nó không cần thi? Phụ hoàng bảo con cùng Từ Ương bồi nó học, thế nhưng phụ tử lại không quản nó, con không học, nguyên bản con sang năm mới phải đi học.”

Nghe được lời nói của hắn, Nhiễm Mặc Phong đang xem binh thư liền ngẩng đầu nhìn Nhiễm Lạc Nghĩa liếc mắt một cái, thấy đối phương đang tức giận nhìn mình trừng trừng, nó lại cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Khấu Tuyên nhìn Nhiễm Lạc Nghĩa rồi lại nhìn Nhiễm Mặc Phong, nhẹ cười nói: “Thánh nhân viết: ‘nhỏ mà lập chí, lớn lên sẽ thành công; lớn mà lập chí, có muốn cũng không thành’. Điện hạ, ngài có thể nói cho thần, chí hướng của ngài là gì không?”

Vấn đề này thật làm khó Nhiễm Lạc Nghĩa, đối hắn mà nói, chuyện này vẫn là cực kỳ xa xôi, hắn suy nghĩ nửa ngày, nói: “Con trưởng thành, muốn giúp phụ hoàng. Ngô. Mẩu phi nói phụ hoàng mỗi ngày đều thực vất vả.”

Khấu Tuyên gật đầu, lại hỏi Triệu Từ Ương: “Triệu công tử thì sao? Chí hướng của ngài là gì?”

Triệu Từ Ương lớn hơn Nhiễm Lạc Nghĩa một tuổi, lập tức trả lời: “Con sẽ giống như ông nội cùng phụ thân của con làm tướng quân! Ai dám xâm chiếm, con liền đánh cho bọn họ đầu rơi máu chảy.” Vừa nói vừa khoa tay múa chân.

Nhiễm Lạc Nghĩa cười rộ lên, Khấu Tuyên nhìn về phía Nhiễm Mặc Phong: “Còn thế tử điện hạ thì sao?” Gã cũng không chờ đối phương trả lời, mà tự lẩm bẩm, “Theo như thần đề ý. Thế tử điện hạ mỗi ngày đều xem binh thư, nói như vậy. Thế tử điện hạ cũng giống như Triệu công tử, làm thần võ Đại tướng quân tựa như Vương gia vậy.”

Nhiễm Mặc Phong mím chặt môi, ngẩng đầu nhìn Khấu Tuyên, đỏ ửng trong mắt phải chậm rãi dâng lên. Nhiễm Lạc Nghĩa cùng Triệu Từ Ương đều kinh ngạc mà nhìn chằm chằm ánh mắt nó.

Khấu Tuyên cười thật sâu, buông quyển sách trên tay, rồi nói với Nhiễm Lạc Nghĩa: “Điện hạ, ngài cùng Triệu công tử tuy nói là bồi thế tử học, thế nhưng bộ hạ lại càng quan tâm việc học của điện hạ ngài. Thế tử điện hạ tương lai muốn làm Đại tướng quân, vậy chỉ cần đọc các loại binh thư, hiểu được binh pháp cùng bày trận, mà điện hạ lại bất đồng. Nếu nói thế tử điện hạ hướng đi là võ, thì điện hạ ngài hướng đi là văn. Dùng thi từ làm vũ khí, như vậy sau này mới có thể đối diện với cả triều văn võ đại thần, mới có thể trợ giúp bộ hạ cùng thái tử điện hạ. Triệu công tử tuy nói cũng là làm võ tướng, thế nhưng Triệu công tử cùng thế tử điện hạ cũng có chỗ bất đồng. Thế tử điện hạ là hoàng thân, trên có bộ hạ cùng Vương gia, nên không cần thiết phải đi kết giao này nọ, nhưng Triệu công tử là thần, giữa thần với thần, giữa quân với thần nếu không học thì sẽ không biết. Cho nên, tại hạ có thể không quản thế tử điện hạ, nhưng phải quản điện hạ cùng Triệu công tử.”

Gã nói nhiều như thế, nhưng Nhiễm Lạc Nghĩa cùng Triệu Từ Ương nghe được tỉnh tỉnh mê mê, nhưng cũng hiểu được một ít, bất mãn trên mặt liền biến

mất.

“Phu tử, phụ hoàng thật sự quan tâm con sao?” Cuối cùng, Nhiễm Lạc Nghĩa lại hỏi, hân hy vọng phụ hoàng thích hân nhất.

Khấu Tuyên suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu nói: “Đúng vậy, Bệ hạ bảo thần phải giám sát việc học tập của điện hạ.”

Nhiễm Lạc Nghĩa cao hứng cười rộ lên, lập tức nói: “Phu tử, vậy ngài mau dạy con đi.”

Khấu Tuyên thu hồi nụ cười, nói: “Điện hạ đem bài học thần vừa mới giảng giải, chép lại mười lần, rồi sau đó đọc cho thần nghe.”

“Àn.” Nhiễm Lạc Nghĩa vô vàng chép bài.

Thấy phu tử nhìn về phía mình, Triệu Tử Ương cũng bắt đầu ngoan ngoãn mà chép bài, thật ra y đối với Nhiễm Mặc Phong chẳng có gì bất mãn, có thể vào cung học cùng điện hạ là phúc khí của y. Y chính là may mắn nên được phụ thân thường xuyên nhắc tới.

Dựa theo quy củ trong cung, các hoàng tử nhỏ tuổi khi bắt đầu đi học thì cứ cách hai ngày sẽ tới sân vật để học võ nửa ngày. Thái tử đã chín tuổi, nên mỗi ngày đều phải luyện võ; Nhị hoàng tử cốt cách không thích hợp luyện võ, cho nên hân mỗi ngày chỉ cần học chữ; tam hoàng tử thể nhược nhiều bệnh, Nhiễm Mặc Kỳ vẫn chưa an bài phu tử cho nó, Nghiên phi cũng chưa bao giờ yêu cầu, tự mình dạy đứa con viết chữ; tứ Hoàng Tử Nhiễm Lạc Nghĩa quá nhỏ, chưa cần học võ. Cho nên, trên thực tế, người phải đi sân vật học võ chỉ có thái tử, Nhiễm Mặc Phong cùng Triệu Tử Ương.

Theo ngay từ đầu, Nhiễm Lạc Thành tính toán thừa dịp tập võ sẽ phủ đầu Nhiễm Mặc Phong, kết quả hân đợi hơn một tháng, trừ bỏ Triệu gia chuyên theo đuôi, hân ngay cả bóng dáng Nhiễm Mặc Phong cũng chẳng thấy. Càng làm cho hân tức giận chính là, tên yêu nghiệt kia đột nhiên nổi điên, đánh mặt hân bị thương, thể nhưng hân ngay cả cơ hội báo thù cũng không có. Mẫu hậu lại khuyên hân phải nhẫn, phải nhẫn, còn phụ hoàng thì chẳng quan tâm tới hân, này hết thấy đều là do tên yêu nghiệt kia làm hại.

Cầm giận mà múa may kiếm đồng trong tay, Nhiễm Lạc Thành đem cây cỏ trở thành Nhiễm Mặc Phong, một kiếm một kiếm mang theo hận ý vung xuống. Cây cỏ chỉ chốc lát sau liền biến thành rom rạ bị cắt nát, rơi rụng trên mặt đất. Triệu Tử Ương đứng cách thái tử cực xa mà luyện côn pháp, sợ biến thành đối tượng cho thái tử trút giận.

“Thế tử điện hạ, nơi này chính là sân vật, đây là cung mà ngài muốn.”

Truyền đến một đạo thanh âm không lớn, làm cho Nhiễm Lạc Thành cùng Triệu Tử Ương đều quay đầu lại. Hai người đều thực kinh ngạc, chẳng qua một người sau khi kinh ngạc qua đi, trong mắt hiện lên đầy lửa giận.

“Ai cho phép ngươi tới nơi này? !”

Nhiễm Mặc Phong đang cảm thụ sức dân của cung tên, liền nghe được một tiếng rống giận, nó giương mắt nhìn người đang đi nhanh về phía mình, mắt phải đỏ ửng bắt đầu xoay tròn.

“Ai cho ngươi to gan dẫn nó đến nơi bản thái tử tập võ? !” Nhiễm Lạc Thành bước đi tới, nhắc tay cho người đang khom người hướng hân hành lễ một bạt tai, tiếp theo đưa tay cướp đi cung tên trên tay Nhiễm Mặc Phong, mắng to, “Con quỷ kia, lập tức rút khỏi sân vật của bản thái tử!”

“Thái tử điện hạ.” Trương thị vệ Trương Nhận cố áp chế tức giận, nói, “Đây là bệ hạ phân phó, muốn thuộc hạ mang thế tử điện hạ tới sân vật để luyện bắn cung.”

“Phanh”, Nhiễm Lạc Thành ném mạnh cung lên mặt đất, rồi đập mạnh lên nó hai cái, tiếp theo chỉ thẳng Trương Nhận mắng: “Tên cầu nô tài này, đừng quên là ai cho ngươi vị trí ngày hôm nay. Nó bất quá là yêu súc không bao lâu nữa sẽ bị hoàng thúc vứt bỏ, ngươi cư nhiên dám dùng phụ hoàng đến áp ta, ai cho ngươi lá gan này!” Nói xong, lại là một cái tát vung qua.

Tay thái tử mới vung ra nửa đường đã bị người bắt được, không đợi hân kịp phản ứng, một nắm tay nhỏ liền hướng mặt hân đâm tới. Thái tử bị đâm một cái liền lao đảo, tiếp theo hân hướng Nhiễm Mặc Phong vọt qua, vuron nắm đâm lên, Nhiễm Mặc Phong cũng nắm chặt quyền vọt lên, chỉ thấy hai người ở trên không trung đánh vào nhau.

“Ta đánh chết ngươi, tên thối tha này!”

“Đều là do ngươi, đều là do ngươi!”

“Thái tử điện hạ, thế tử điện hạ, mau dừng tay a, đừng đánh!”

Trong lúc nhất thời, sân vật rối loạn. Nhiễm Lạc Thành cùng Nhiễm Mặc Phong đánh nhau, không ai dám tiến lên tách bọn họ ra, bởi vì mặt phải của Nhiễm Mặc Phong biến thành đỏ thẫm như quả cầu huyết, cổ họng nó phát ra tiếng gầm nhẹ nguy hiểm, tựa như dã thú đang phẫn nộ. Trong này, chỉ có Nhiễm Lạc Thành là người duy nhất không sợ nó, tuy hân ở thế hạ phong, nhưng vẫn liều mạng muốn đâm chết Nhiễm Mặc Phong.

“Đông!”

Nắm tay của Nhiễm Mặc Phong cực nhanh mà dừng ở trên mặt tràn đầy máu loãng của thái tử, tiếp theo thái tử giơ chân, đập mạnh vào trên bụng Nhiễm Mặc Phong. Nhiễm Mặc Phong cắn chặt răng, thừa cơ hội này, lại vung mạnh thêm mấy quyền vào trên mặt cùng mũi của thái tử.

“Ngô!”

Đột nhiên, Nhiễm Lạc Thành nảy sinh ác độc, há miệng cắn vào bả vai Nhiễm Mặc Phong, mắt trái của Nhiễm Mặc Phong cũng dần dần hiện lên đỏ ửng, hai tay nó bắt lấy quần áo Nhiễm Lạc Thành, đột nhiên, nó cảm thấy trong cơ thể nảy lên một cỗ chân khí, nó dùng sức một cái, Nhiễm Lạc Thành liền bị hất nâng lên cao.

Người bị nâng lên cực kỳ kinh hách mà hít sâu một hơi, nháy mắt, thân thể hần bị ngã mạnh lên mặt đất, sau đó một người bay tới ngồi ở trên người hần.

“Phốc!”

Một búng máu phun ra, Nhiễm Lạc Thành lập tức liền hôn mê bất tỉnh.

Nhiễm Mặc Phong thờ dốc, nhìn người đã hôn mê, rồi mới chậm rãi đứng lên, lau lau chỗ mắt bị ướt, cũng không quay đầu lại, tiêu sái rời đi.

Qua một lúc lâu sau, mọi người mới phản ứng lại được, khăn trương vọt tới bên người thái tử.

“Nhanh đi kêu thái y!”

“Thái tử điện hạ, ngài tỉnh tỉnh! Thái tử điện hạ!”

“Nhanh đi nói cho bệ hạ!”

Tránh ở sau thân cây, sắc mặt Triệu Từ Ương tái nhợt, y nuốt nuốt nước miếng, trên trán đầy mồ hôi lạnh Người kia thật Thật là lợi hại thật Thật đáng sợ.

—
“Điện hạ a, ngài đang nhìn cái gì vậy?”

Lí mẫu đang ở trong vườn vung xới đất cho đám diên vĩ, hỏi Nhiễm Lạc Nhân – người thỉnh thoảng hướng lên trời nhìn nhìn.

Nhiễm Lạc Nhân thần bí mà sờ sờ ngực, nói: “Nhũ mẫu, trời. khi nào mới có thể. tối đen a.” Bầu trời tối đen, Mặc Phong sẽ đến tìm nó chơi.

Lí mẫu cười rộ lên: “Điện hạ, nào có ai mong bầu trời tối đen?”

“Nhũ mẫu. con mong a.” Nhiễm Lạc Nhân nhìn nhìn thái dương trên đỉnh đầu di chuyển cực chậm, có chút lo lắng, trời sao tối chậm như thế a.

“Điện hạ, ngài mong bầu trời tối đen để làm gì a?” Lí mẫu thấy điện hạ cười đến thực vui vẻ, nhin không được tò mò, hỏi.

“Ha ha. Nhũ mẫu.” Nhiễm Lạc Nhân hướng nhũ nương ngoắc ngoắc tay, Lí mẫu đứng dậy đi qua, vẻ mặt thất sắc.

“Nhũ mẫu. con nói cho. Ngài. Ngài cũng đừng nói cho mẫu. phi nga.” Nhiễm Lạc Nhân ở bên tai Lí mẫu nhỏ giọng nói, Lí mẫu lập tức gật đầu, làm cái động tác im lặng.

“Hi hi. Nhũ mẫu, khi trời tối. Mặc Phong sẽ. tìm con chơi cùng.” Nhiễm Lạc Nhân đem bí mật của riêng mình chia xẻ với Lí mẫu – người chăm sóc nó bấy lâu nay, mà đối phương vừa nghe xong, sắc mặt kinh hãi.

“Điện hạ, ngài là nói thế từ điện hạ mỗi ngày vào buổi tối đều đến tìm ngài?” Nắm chặt hai vai Nhiễm Lạc Nhân, Lí mẫu khăn trương hỏi.

Nhiễm Lạc Nhân không rõ vì sao nhũ mẫu khăn trương như thế, nó ngừng cười, gật gật đầu: “Đúng vậy, tối hôm qua. Mặc Phong đến tìm con, chính là. con mệt quá. nhũ mẫu, Mặc Phong nói, ” thờ hồn hên mấy hơi thở, Nhiễm Lạc Nhân cười rộ lên, ” nhũ mẫu. Mặc Phong rất tốt. Để ấy. nguyện ý chơi. cùng con.”

Lí mẫu nhìn Nhiễm Lạc Nhân, nhưng suy nghĩ lại bay đi xa, đứa nhỏ kia sao lại đến tìm điện hạ chơi? Đứa nhỏ kia không phải ai cũng không thân sao? trừ bỏ Vương gia

“Nhũ mẫu, nhũ mẫu.” Thấy Lí mẫu chẳng để ý tới mình, Nhiễm Lạc Nhân kêu lên. Lí mẫu vội vàng phục hồi tinh thần lại, hỏi: “Điện hạ, thế từ điện hạ mỗi đêm đều đến tìm ngài sao?”

Nhiễm Lạc Nhân có chút chán nản lắc đầu: “Con cũng. Không biết. Mặc Phong nói. sẽ đến tìm. con, cũng không nói là mỗi đêm”

“Điện hạ.” Lí Nhũ mẫu đầy chua xót mà nhìn người trở nên buồn bã, sờ đầu của nó, nói, “Nếu thế từ điện hạ nói sẽ tới tìm ngài, thì nhất định sẽ đến. Điện hạ yên tâm, chuyện này a, nhũ mẫu nhất định sẽ giữ bí mật cho ngài.”

“Nhũ mẫu!” Nhiễm Lạc Nhân vui vẻ kêu lên, rồi ôm lấy Lí mẫu, thờ dốc nói, “Nhũ mẫu. . . con sẽ cố khỏe lên. Mặc Phong nguyện ý. chơi cùng con. Vù vù. Mặc Phong. là người đầu tiên. người đầu tiên.”

“Điện hạ, ngài đừng nói nữa.” Lí Nhũ mẩu vỗ nhẹ lên lưng nó, nói, “Nhũ mẩu biết, điện hạ rất vui, vui vì thế tử điện hạ đến tìm điện hạ chơi cùng. Nhũ mẩu không hỏi, điện hạ, ngài phải đem thân mình dưỡng tốt, đến lúc đó, ngài có thể theo thế tử điện hạ đi ra ngoài chơi.”

“Ân, con sẽ không bao giờ trộm phun được nữa” Trên mặt quanh năm tái nhợt của Nhiễm Lạc Nhân xuất hiện đỏ ửng thần nhiên, thực ngăn ngừi.

“Nguyên lai điện hạ lại trộm phun được a.” Lí mẩu làm bộ tức giận, Nhiễm Lạc Nhân nhìn nàng cười cười lấy lòng, nụ cười đó Lí mẩu chưa bao giờ thấy qua, nhìn nụ cười đó làm cho nàng muốn khóc.

—

Quay về Vô Tam điện, không để ý tới người hầu trong điện hướng nó hành lễ, Nhiễm Mặc Phong đẩy cửa ra, bước vào trong phòng, đi thẳng đến tủ quần áo.

“Chủ tử?” Xích Đồng cùng Xích Đan từ bên ngoài chạy vào, thấy Nhiễm Mặc Phong lôi hết xiêm y của nó ra, đặt lên giường, liền vội vàng tiến lên.

“Chủ tử! Ngài xảy ra chuyện gì?” Xích Đồng lo lắng hỏi, Nhiễm Mặc Phong không hé răng, mà là chọn mấy thân xiêm y, rút ra giường ra, đem xiêm y đặt vào, bắt đầu đóng gói lại. Hành động này làm cho Xích Đồng cùng Xích Đan sợ hãi không thôi.

“Chủ tử, sao ngài lại thu thập hành lý, ngài muốn đi ra ngoài?” Xích Đồng nắm lấy tay Nhiễm Mặc Phong, rồi hướng Xích Đan nháy mắt, Xích Đan hiểu được liền kích động chạy đi ra ngoài.

“Tránh ra!” Rất ít khi quát lớn với Xích Đồng cùng Xích Đan, Nhiễm Mặc Phong gầm nhẹ, hất tay Xích Đồng ra, tiếp tục đóng gói hành lý.

“Chủ tử.” Xích Đồng ‘đông’ quý trên mặt đất, “Chủ tử, ngài xảy ra chuyện gì? Ngài nói cho nô tài biết đi.”

Nhiễm Mặc Phong không quay đầu lại nhìn Xích Đồng, mà là cắn chặt khớp hàm, không hé răng.

“Chủ tử. Ngài đừng không cần Xích Đồng cùng Xích Đan.” Xích Đồng vươn tay túm lấy vạt áo Nhiễm Mặc Phong, vừa rồi gã chỉ lo nhìn Nhiễm Mặc Phong thu thập hành lý, lúc này mới phát hiện trên mặt Nhiễm Mặc Phong dính máu, có một khối bầm tím, trên vai cũng dính máu, nhất thời sợ hãi, cũng không chờ Nhiễm Mặc Phong nói cái gì, liền hét lên sợ hãi, “Chủ tử! Ngài xảy ra chuyện gì? ! Ai khi dễ ngài !” Nói xong liền hoang mang rối loạn muốn chạy ra ngoài gọi người.

“Đừng đi!” Bất lấy tay Xích Đồng dính, Nhiễm Mặc Phong ngửa đầu nhìn về phía gã. Con ngươi màu đỏ giống như có thể trào ra máu, Xích Đồng đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo liền khóc lên.

“Chủ tử. Ai khi dễ ngài” Nước mắt Xích Đồng chảy xuống, gã nâng tay áo lên, cẩn thận lau lên miệng vết thương ở trên thái dương của Nhiễm Mặc Phong, “Chủ tử. Ngài nói, là ai? Nô tài. Nô tài đi nói cho bệ hạ.”

“Đừng đi.” Nhiễm Mặc Phong cúi đầu nói, sau đó né tránh tay Xích Đồng, tự mình xoa xoa lưng tung lên mặt. Quay đầu đem hành lý gói tốt, rồi mang lên trên vai, “Kêu Xích Đan trở về.”

Xích Đồng không dám chần chờ, vội vàng chạy ra ngoài tìm Xích Đan.

Ngồi ở trên giường, thừa dịp trong phòng không còn ai, Nhiễm Mặc Phong lấy ra bao vải mà nó giấu ở dưới đệm giường, bỏ vào bọc hành lý.

“Thế tử điện hạ.”

Quan nội thị mang theo người vội vàng vàng tiến vào phòng, còn có Xích Đồng cùng Xích Đan.

“Thế tử điện hạ, nô tài là Hứa Quý. Bệ hạ đã biết chuyện, lập tức tới đây. Thành điện hạ để thái y kiểm tra thương tích trước.” Hứa công công khẩn trương mà nhìn nhìn Nhiễm Mặc Phong, tiếp theo đối một người nói, “Mau kiểm tra thương tích cho điện hạ.”

Thái y đứng lên, khẽ run run đi đến bên giường, vừa muốn mở miệng, chợt nghe Nhiễm Mặc Phong nói: “Ta muốn dẫn Xích Đồng cùng Xích Đan đi.”

Lời nó vừa nói ra, cả phòng đều kinh lặng, Xích Đồng cùng Xích Đan ngốc lặng mà nhìn nó, nước mắt thi nhau mà rơi xuống.

Đứng lên, trực tiếp vòng qua thái y, Nhiễm Mặc Phong đi đến trước mặt Xích Đồng cùng Xích Đan, mỗi tay nắm một người, liền đi ra ngoài. Xích Đồng cùng Xích Đan tựa như bay mất hồn, ngây ngốc theo sát nó. Ba người mới vừa đi tới cửa phòng, Hứa công công lúc này mới phản ứng lại được, liền xông ra ngoài.

“Điện hạ!” Ngăn ba người lại, Hứa công công miễn cưỡng nói, “Điện hạ, ngài cũng đừng làm nô tài sợ a. Bệ hạ sẽ lập tức tới đây. Điện hạ, ngài không thể đi.”

“Tránh ra!” Ngực khí của Nhiễm Mặc Phong trầm thấp, đồng tử trong con mắt màu đỏ xoay tròn vài cái, mắt trái màu đen cũng bắt đầu chuyển đỏ, Hứa Quý lúc này sợ tới mức tiểu ra quần.

Nhìn khuôn mặt vào giờ phút này của Nhiễm Mặc Phong, không ai dám ngăn cản nó, thậm chí không ai dám nhìn nó. Cứ như vậy, dưới tình huống

không có gì ngăn cản, Nhiễm Mặc Phong kéo Xích Đồng cùng Xích Đan rời khỏi Vô Tam điện, hướng ngoài cung đi đến, nó muốn đi biên quan, nó muốn đi tìm phụ vương.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

CHƯƠNG 17

“Chủ tử.”

“Chủ tử, là ai khi dễ ngài.”

Dọc theo đường đi, Xích Đồng vừa khóc vừa hỏi, còn Xích Đan vẫn cứ khóc. Chủ tử không có bỏ lại bọn họ, chính là chủ tử bị người đã thương. Nhiễm Mặc Phong không trả lời, cứ nắm chặt tay hai người hướng cửa cung mà đi tới. Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Xích Đồng cùng Xích Đan nhìn lại, sợ hãi hô lên

“Chủ tử. Là bệ hạ.” Xích Đồng thả chậm cước bộ, nhỏ giọng nói. Nhiễm Mặc Phong lại giống như không nghe thấy, dùng sức túm kéo Xích Đồng cùng Xích Đan tiếp tục đi. Xích Đồng cùng Xích Đan không dám quay đầu lại nhìn nữa.

“Phong Nhi!” Nhiễm Mặc Kỳ mang theo thị vệ vội vàng đi tới, ở xa xa hô to, Nhiễm Mặc Phong cũng không dừng lại. Nhiễm Mặc Kỳ lạnh mặt, bước chân nhanh hơn, đuổi theo Nhiễm Mặc Phong, thị vệ đi theo y liền chạy lên phía trước cản nó lại.

“Tránh ra.” Nhiễm Mặc Phong giương mắt nhìn đám thị vệ to lớn ở phía trước, cước bộ vẫn như cũ không ngừng lại, bọn thị vệ không tự giác mà bước lui sau từng bước. Xích Đồng cùng Xích Đan cầm chặt lại tay nó, gắt gao theo sát nó, loại tình cảnh này làm sao có thể ở trong cung thấy được, nên bọn họ cảm thấy tiểu chủ tử của mình so với bệ hạ còn uy nghiêm hơn.

“Phong Nhi.” Nhiễm Mặc Kỳ vượt tới, từ phía sau ôm ngang lấy Nhiễm Mặc Phong, không để ý đối phương gãy dựa mà ôm chắc lấy nó, Xích Đồng cùng Xích Đan nhanh chóng rút tay lại, tay Nhiễm Mặc Phong đột nhiên dùng sức, cuối cùng vẫn là buông ra.

“Phong Nhi, con đang giận Lạc Thành hay là giận hoàng bá?” Nhiễm Mặc Kỳ sắc mặt không tốt ôm lấy Nhiễm Mặc Phong hai mắt đã chuyển đỏ, xoay người đi về cung.

“Con muốn đi biên quan.” Nhiễm Mặc Phong nói, cũng muốn leo xuống. Nhiễm Lạc Thành có thể mắng nó, có thể hận nó, nhưng không thể nói phụ vương không cần nó.

“Phong Nhi.” Dùng sức đè lại thân mình Nhiễm Mặc Phong, Nhiễm Mặc Kỳ ghé vào lỗ tai nó nói, “Cùng hoàng bá trở về, nghe lời.” Đem đầu nó đặt lên bả vai mình, Nhiễm Mặc Kỳ đi nhanh trở về, “Phong Nhi, hoàng bá biết con bị ủy khuất, nhưng con bỏ đi như vậy, sau này hoàng bá làm sao đối mặt với phụ vương con. Phong Nhi.” Nhiễm Mặc Kỳ lúc này thở hổn hển vài tiếng, Nhiễm Mặc Phong bất động, “Hoàng bá sẽ cho con một công đạo, cùng hoàng bá trở về, ngoan.”

Không thả Nhiễm Mặc Phong xuống, Nhiễm Mặc Kỳ ôm nó một đường trở về Vô Tam điện. Nhiễm Mặc Phong không gãy dựa nữa, nó cúi thấp đầu, đầu vẫn đặt ở trên vai hoàng bá, bên tai là tiếng thở dốc càng lúc càng suy yếu của hoàng bá.

“Bệ hạ.”

Tiến vào Vô Tam điện, mọi người liền quỳ xuống, Hứa Quý quỳ gối ở phía trước nhất, trên người đã thay bộ xiêm y mới.

“Thái y đâu?” Ôm Nhiễm Mặc Phong đi vào tẩm cung của mình, Nhiễm Mặc Kỳ ngồi vào ghế nằm mềm, hỏi.

“Có ... thần.” Thái y vừa rồi cùng Hứa Quý tiến đến, hiện tại đi đứng như nhũn ra mà bước tới trước ghế nằm mềm, quỳ xuống.

Trong mắt Nhiễm Mặc Kỳ hiện lên không vui, thấp giọng nói: “Kiểm tra thương tích cho Phong Nhi.”

“Dạ ...” Thái y run run ngẩng đầu, khi ánh mắt gã tiếp xúc với cặp mắt màu đỏ kia thì gã lập tức muốn ngất xỉu, thân mình Nhiễm Mặc Kỳ nghiêng về phía trước, muốn phát hòa.

“Hoàng bá.” Nhiễm Mặc Phong ngửa đầu, “Để bọn họ đi ra ngoài.”

“Phong Nhi, cần phải kiểm tra thương thế của con trước, đừng để lại di chứng.” Trấn an tiểu thú đang phẫn nộ, Nhiễm Mặc Kỳ lại nghe đối phương nói, “Để bọn họ đi ra ngoài.”

Nó hiện tại không muốn nhìn thấy những người sợ hãi nó.

Nhiệm Mục Kỳ nhìn chăm chăm cặp mắt đang dần biến thành màu đỏ đen, nói: “Đi ra ngoài.” Một đám người run sợ lui ra ngoài. Xích Đồng cùng Xích Đan không có rời đi, Xích Đồng lấy hết dũng khí tiến lên, quỳ xuống, nói: “Bệ hạ. để nô tài giúp. Điện hạ rửa. rửa sạch miệng vết thương.”

“Đi lấy hòm dược.”

“Phong Nhi.” Làm như cảm khái, Nhiệm Mục Kỳ lấy khăn tay ra lau mặt cho Nhiệm Mặc Phong, cùng vết máu trên miệng vết thương của nó, “Hoàng bá có thể quản người trong thiên hạ, nhưng . . . không quản được lòng người. . . . Phong Nhi, làm cho người ta sợ mình đôi khi cũng là chuyện tốt. Ít nhất người muốn hại con, sẽ phải cân nhắc cẩn thận, hoàng bá. . . tình nguyện dùng rất nhiều thứ quý giá để đổi lấy hai mắt của Phong Nhi. . . . Nói vậy.” Câu nói phía sau Nhiệm Mục Kỳ cũng không nói hết, y tiếp nhận khăn ướt trên tay Xích Đồng, nói, “Hai người cùng lui xuống đi.”

“Bệ hạ. . . .” Xích Đồng cùng Xích Đan không muốn đi, nhưng nhìn đến sắc mặt bệ hạ đành bất đắc dĩ lui xuống, vừa ra đến trước cửa, hai người lo lắng mà nhìn nhìn chủ tử.

Cửa đóng lại, Nhiệm Mục Kỳ cẩn thận rửa sạch miệng vết thương trên mặt Nhiệm Mặc Phong, miệng vết thương cũng không lớn, là do khi đánh nhau ngã trúng viên đá trên mặt đất, máu đã ngừng chảy. Nghiêm trọng nhất chính là vết cắn trên vai Nhiệm Mặc Phong, Nhiệm Lạc Thành dùng hết sức mà cắn, thiếu chút nữa đem thịt trên vai Mặc Phong cắn xuống.

Sắc mặt Nhiệm Mục Kỳ rất kém, tái nhợt còn mang theo lạnh như băng, mặt y không chút thay đổi mà xử lý vết thương trên vai Nhiệm Mặc Phong, thủ pháp thuần thục, tựa hồ đã làm rất nhiều lần.

“Phong Nhi, đau không?” Vết thương sâu như vậy, làm sao không đau.

“Không đau.” Nó cảm thấy hoàng bá giờ phút này có gì đó khác thường, hơn nữa lòng phần nộ ở trước mặt hoàng bá dần dần biến mất, con mắt trái khôi phục lại màu đen nguyên bản.

Nhiệm Mục Kỳ buộc chặt miếng vải trắng bịt vết thương, rồi giúp Nhiệm Mặc Phong thay đổi xiêm y, đứng dậy, dẫn nó đi đến bên giường mình: “Phong Nhi, hoàng bá có chút mệt, bồi hoàng bá nghỉ ngơi một chút đi. Chuyện Lạc Thành tìm con gây phiền toái, hoàng bá sẽ xử lý.”

“Hoàng bá, ” Nhiệm Mặc Phong rút tay ra, “Con không đau. con trở về.”

Nhiệm Mục Kỳ cũng không cho nó đi, y cởi áo khoác cùng giày, rồi leo trên giường, cũng đem Nhiệm Mặc Phong kéo lên: ” Đây không phải lần đầu tiên Lạc Thành trêu chọc con, nếu nó là người bên ngoài thì không nói, nhưng nó là thái tử, chuyện này hoàng bá không thể xem nhẹ. Mặc Phong, nghe lời, nằm xuống, hoàng bá mệt.” Ôm Nhiệm Mặc Phong nằm xuống, Nhiệm Mục Kỳ tựa hồ thật sự mệt chết đi, lấy chân đẩy cho hai người, rồi bất động.

Không quen gối lên khuỷu tay của hoàng bá, Nhiệm Mặc Phong toàn thân cứng ngắc nằm yên. Hô hấp của hoàng bá dần dần vững vàng, nó nhìn chăm chăm sườn mặt hoàng bá, sắc mặt không hồng hào giống phụ vương, mà là trắng bệch. Hoàng bá . . . Thân mình không tốt? Thế nhưng nó chưa từng nghe phụ vương nói qua. Ánh mắt theo trên mặt hoàng bá chuyển qua nơi bị tấm màn ngăn trở, mắt phải Nhiệm Mặc Phong xuất hiện đồng tử, nơi đó có người. Khi lần đầu tiên nó đến nơi này của hoàng bá, nó liền nhận thấy được trong phòng hoàng bá có người, hơi thở của người nọ thực bí ẩn. Tiếp theo, Nhiệm Mặc Phong nhớ tới người theo dõi nó đêm qua, không biết có phải cũng là người này. Nhìn nơi đó trong chốc lát, Nhiệm Mặc Phong lại lần nữa nhìn về phía hoàng bá, hơi thở của hoàng bá rất yếu.

Mím chặt môi suy nghĩ thật lâu, Nhiệm Mặc Phong vươn tay để lên chóp mũi của hoàng bá, hoàng bá thở ra khí có chút lạnh. Rút tay lui, Nhiệm Mặc Phong cẩn thận mở tay hoàng bá ra, leo xuống giường. Nhiệm Mục Kỳ vẫn ngủ say, không nhận thấy được Nhiệm Mặc Phong rời đi.

Ở bên giường lại nhìn hoàng bá thật lâu, Nhiệm Mặc Phong nắm lấy tay trái của y, trong lòng kinh ngạc, bàn tay của hoàng bá lạnh như băng. Nó nhắm mắt, nắm tay hoàng bá đến nửa ngày, đợi tay hoàng bá ấm áp lên, nó mới buông ra, đắp kín chăn lại cho hoàng bá, buông màn, nhẹ bước rời khỏi phòng. Nó vừa mới đóng cửa lại, Khương Vịnh liền theo nơi ẩn nấp vội vàng đi ra.

Gã leo lên giường, nâng người đang mê man dậy, một tay đặt ở sau lưng y, trên mặt đầy lo lắng. Ngay sau đó, trong mắt gã xẹt qua kinh ngạc, sắc mặt của người trong lòng đã hồng hào lên, hô hấp cũng trầm ổn rất nhiều. Khương Vịnh nhìn về phía tay trái Nhiệm Mục Kỳ, vừa rồi đứa nhỏ kia nắm lấy bàn tay này, nó đã làm gì.

“Chủ tử!”

Vừa nhìn thấy Nhiệm Mặc Phong đi ra, Xích Đồng cùng Xích Đan một mực hầu bên ngoài, liền chạy tới. Nhiệm Mặc Phong đóng kín cửa, hướng phòng mình đi đến, Xích Đồng cùng Xích Đan vội vàng đuổi theo.

Đi vào trong phòng, Xích Đồng đóng chặt cửa lại, nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử, là thái tử điện hạ khi dễ ngài?”

Nhiệm Mặc Phong không trả lời, mà là đem quần áo trong bao hành lý lấy ra. Xích Đồng cùng Xích Đan vội vàng tiến lên đoạt lấy.

“Chủ tử, ngài đừng làm, để cho nô tài.”

Đem quần áo giao cho Xích Đồng, Nhiệm Mặc Phong theo trong bao lấy ra bao vải của mình, còn có kiếm gỗ phụ vương làm cho nó, thừa dịp Xích Đồng cùng Xích Đan không chú ý, đem bao vải giấu đi một lần nữa.

“Chủ tử, ông cố ngoại của thái tử điện hạ là nguyên lão thứ ba, nghe nói khi còn sống rất được tiên hoàng nể trọng. Ông ngoại của Thái tử điện hạ là Ngũ Vũ Khôn Ngũ tể tướng, quyền thế thật lớn. Nghe nói trước khi bệ hạ đăng cơ đã thú hoàng hậu nương nương, hơn nữa thái tử điện hạ vừa sinh ra đã được phong làm thái tử. Bọn họ nói bệ hạ là bởi vì sức ép của hoàng hậu nên chỉ thú thêm ba phi tử.” Xích Đồng vừa thu thập vừa nhỏ giọng nói ra tin tức mà gã ở trong cung thám thính được.

“Hiện tại trong triều có thể ngang hàng với Ngũ tể tướng chính là Trương Thái úy, bất quá nghe nói quan hệ giữa bọn họ cũng không tốt. Nhưng tình cảm giữa hoàng hậu nương nương cùng Trương quý phi lại không tồi, chưa từng nghe qua các nàng có gì xung đột, bất quá hoàng hậu nương nương tựa hồ đối với ai cũng tốt. Trương quý phi bộ dáng gầy teo nhỏ nhỏ, rất đẹp, thế nhưng cũng không xinh đẹp bằng Nghiên phi nương nương. Nghe nói Nghiên phi nương nương là ca cơ khi bệ hạ ra cung gặp được, dẫn theo trở về, nhưng Nghiên phi nương nương xuất thân không tốt, nên vào cung so với Triệu quý phi sớm hơn, vẫn chỉ là tần phi, cũng là tần phi duy nhất trong cung, hơn nữa Tam điện hạ do Nghiên phi nương nương sinh ra, từ nhỏ đã mang bệnh, nếu không phải do bệ hạ rất yêu thương Nghiên phi nương nương, thì người trong cung chắc chắn khi dễ nàng.”

Xích Đồng nói rất rõ ràng, tuy nói tất cả đều là “nghe nói”, nhưng đều là tin tức đúng đến 80 – 90%. Thân là nô tài, phải đối với tất cả mọi chuyện hiểu được rõ ràng, đây là khi Xích Đồng cùng Xích Đan vào cung, chứng quân công công đã đối với bọn họ nói qua, bọn họ vẫn ghi tạc trong lòng. Hiện giờ đi theo một chủ tử tốt, bọn họ càng nên vì chủ tử mà lo lắng nhiều hơn.

“Chủ tử, nô tài còn nghe nói, bệ hạ đối xử với các vị điện hạ đều bình đẳng, đối với chủ tử tốt nhất. Thái tử điện hạ khi dễ chủ tử, bệ hạ nhất định sẽ xử lý.” Đem tất cả tin tức thám thính được đều nói cho chủ tử, Xích Đồng đau lòng mà nhìn thương tích trên trán chủ tử, bất mãn nói, “Vì sao thái tử điện hạ luôn gây sự với chủ tử chứ? Nhị điện hạ vẫn thường tìm đến chủ tử chơi, chỉ có thái tử điện hạ, luôn làm khó dễ chủ tử.”

“Nô tài nghe vài người nói, ‘Mặc Kim’ mà bệ hạ ban cho chủ tử, nguyên bản là muốn đưa cho thái tử điện hạ, chắc có lẽ vì chuyện này nên thái tử điện hạ mới tìm chủ tử gây phiền phức.” Xích Đan cũng nói ra tin tức mình thám thính được.

Nhiệm Mặc Phong chỉ nghe không nói, nó ngồi ở trên giường nhìn kiếm gỗ phụ vương làm cho nó, ‘Mặc kim’ tuy là bảo kiếm, nhưng nó càng thích cây kiếm gỗ này hơn. Nhiệm Lạc Thành cho tới bây giờ đều chán ghét nó, nó cũng không quan tâm, nhưng chỉ cần hắn nói những lời như ‘phụ vương sẽ không cần nó’, nó nhất định sẽ đánh hắn, ai cũng không được phép nói như thế. Hắn là đứa con của phụ vương, phụ vương là phụ vương của nó.

“Chủ tử.” Thấy chủ tử này giờ không nói gì, Xích Đồng cùng Xích Đan quý đến bên giường, ngẩng đầu nhìn nó, “Chủ tử, ngài viết thư cho Vương gia đi, để Vương gia tới đón ngài.” Tuy rằng luyện tiết chủ tử rời đi, nhưng bọn họ biết, chủ tử ở trong cung thật không thoải mái.

Nhiệm Mặc Phong nắm chặt kiếm gỗ trong tay, qua thật lâu, nó lắc lắc đầu. Thế cục biên quan càng ngày càng khấn trương, nó không thể làm cho phụ vương phân tâm. Nhiệm Lạc Thành muốn đối chọi với nó thế nào, thì cứ tới đây, ở trong hoàng cung này, nó chẳng sợ ai, nó sẽ chờ phụ vương tới đón nó.

“Các người,” Nhiệm Mặc Phong nhìn về phía Xích Đồng cùng Xích Đan, “Tránh xa thái tử. Ở Vô Tam điện.” Nhiệm Lạc Thành chán ghét nó, có thể sẽ tìm Xích Đồng cùng Xích Đan gây khó dễ.

Xích Đồng cùng Xích Đan nở nụ cười, trong mắt lại xuất hiện nước mắt.

“Chủ tử. Nô tài sẽ cẩn thận.” Đây là chủ tử lo lắng cho bọn họ a. Chủ tử. Đây là chủ tử của bọn họ.

Tựa vào đầu giường, Nhiệm Mục Kỳ uống bát súp, hỏi người bên cạnh: “Phong Nhi có khỏe không?”

“Sau khi thể tử trở về, chưa từng đi ra ngoài. Hai nô tài kia của nó vừa đem thức ăn đi vào, nên vô sự.” Khương Vĩnh ngồi ở bên giường nói.

Đưa qua bát súp mới uống hết một nửa, Nhiệm Mục Kỳ lắc đầu cự tuyệt uống nữa, Khương Vĩnh nhú mày tiếp nhận.

“Hoàng hậu có tới không?” Nằm xuống, Nhiệm Mục Kỳ hỏi.

“Không có. Thái y phái đi có tới, bệ hạ ngài còn đang ngủ, thuộc hạ nghe Hi Nhạc nói chuyện, hình như thái tử đã tỉnh.” Khương Vĩnh chặt chẽ chú ý sắc mặt Nhiệm Mục Kỳ.

Hơi hơi hé mắt, Nhiệm Mục Kỳ lộ ra mặt châm biếm: “Trẫm có không nên nói với nó, nếu không có gì làm, thì cũng đừng đi trêu chọc Phong Nhi. Nhìn bộ dáng nó mỗi lần đều bị đánh cho bầm dập, trẫm cảm thấy thật mất mặt, này là thái tử do trẫm lập sao?”

“Bệ hạ.” Thanh âm Khương Vĩnh khàn khàn, cố gắng nhẹ giọng nói, “Ngài chớ để động khí lần nữa.”

Nhiệm Mục Kỳ hít sâu một hơi, thanh âm thấp trầm đi xuống: “Khương Vĩnh, ta có lúc đã nghĩ. . . cần gì phải quản những thứ này? Ta lại không thích. Muốn vị trí này, bất quá là vì có thể sống còn. Hiện giờ, ta đã có nó, cần gì phải đau khổ chịu đựng?”

“. Chủ tử.” Trong thanh âm của Khương Vĩnh ẩn chứa thống khổ.

Nhiệm Mục Kỳ nhìn gã tiếp tục nói: “Mục Lân cũng vậy, đệ ấy hận nhất chính là những thứ này, thế nhưng vì ta, đệ ấy không thể không ở biên quan

phòng thủ. . . . Khương Vĩnh, ta cùng Lân hận nhất là nơi này, chẳng lẽ vì bọn Lạc Thành, những đứa con ta căn bản không cần, mà phải chịu đựng?” Về mặt Nhiệm Mục Kỳ lạnh như băng vô tình.

“Chủ tử. . . .” Quỳ gối bên giường, Khương Vĩnh trừ bỏ kêu ra xung hô nhiều năm về trước của người này, cái gì cũng nói không ra.

“Khương Vĩnh. . . .” Hai tròng mắt của Nhiệm Mục Kỳ hơi mờ đục, “Trẫm . . . tình nguyện phụ người trong thiên hạ, cũng tuyệt không để cho người ta phụ trẫm. Trẫm bị hủy đi thân mình, bị hủy đi tất cả mới có được giang sơn này. Giang sơn này cho dù có hủy, cũng chỉ có thể hủy ở trong tay trẫm.”

Khương Vĩnh thống khổ không tiếng động mà khóc lên, Nhiệm Mục Kỳ chỉ chỉ trán mình, nhắm mắt lại. Khương Vĩnh vội vàng lau đi nước mắt, ngồi vào đầu giường, nhẹ nhàng như ấn thái dương cho y.

Lân, đệ có từng nghĩ tới thoát đi những thứ này không? Bắc Uyên để lại cho đệ và huynh, trừ bỏ đau khổ cùng khuất nhục, chẳng còn thứ gì khác, chúng ta vì sao phải thay “Hắn” thủ vưng Bắc Uyên?

Ở Khương Vĩnh nhuấn thái dương thật thoải mái, Nhiệm Mục Kỳ lại mơ màng ngủ, đem chuyện thăm thái tử dời tới ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

CHƯƠNG 18

Chuyện thái tử cùng Nhiệm Mục Kỳ đánh nhau rất nhanh lan truyền khắp cả cung. Nhiệm Mục Kỳ tựa hồ có chút bất mãn với hành động của thái tử, thế nhưng vẫn phái người đến chỗ hoàng hậu an ủi một phen, ban thưởng một chút thuốc bổ, nhưng bản thân thì đã hơn nửa tháng cũng chưa đến thăm thái tử. Chỉ nghe tin tức từ thái y viện truyền đến, làm cho đám người hoàng hậu trở nên bất an, Kỳ để mỗi ngày lại tự mình thượng dược cho thái tử. Thế cục trong triều dưới tình huống thái tử cùng hoàng hậu có thể sẽ bị thất sủng, mà trở nên phức tạp hơn.

“Bệ hạ, Vệ Quốc đưa tới thọ thiệp, đầu tháng tám quốc quân Vệ Quốc An Lăng sinh thần bốn mươi, muốn chúng ta tiến đến dự tiệc, mặt khác Vệ Quốc cũng gửi thọ thiệp cho Sở Quốc, Yên Quốc, Kim Quốc cùng Nam Quốc, thần nghĩ rằng hành động này của An Lăng chính là muốn cùng Bắc Uyên ta đàm hòa.”

Thái úy Trương Chiêu Xương sắc mặt vui mừng bầm tấu.

“Khải bẩm bệ hạ, bốn mươi vạn đại quân của Vệ Quốc cách thành Nhân Xương rất gần, mà An Lăng lại đột nhiên gửi thọ thiệp, nhất định là có trá.” Tể tướng Ngưu Vũ Khôn vẫn kiên trì phản đối.

“Bệ hạ, Vệ Quốc đưa tới thọ thiệp, vô luận có trá như lời Tể tướng nói hay không, thì bệ hạ cũng không thể bỏ mặc. Nếu có thể cùng Vệ Quốc hoà đàm, biên quan ta cũng giải được một mối nguy hiểm.”

“Bệ hạ, thần cũng cho rằng nên phái người đi trước cùng Vệ Quốc hoà đàm, đồng thời cũng cho người điều tra Kim Quốc cùng Nam Quốc.”

“Bệ hạ, thần cũng cho rằng nên phái người đi trước cùng Vệ Quốc hoà đàm.”

Vài vị đại thần đều tiến lên biểu tấu, đồng ý Bắc Uyên phái người đi trước cùng Vệ Quốc hoà đàm.

“Bệ hạ. . . . Việc này trăm triệu không thể!” Ngưu Vũ Khôn lớn tiếng nói, “Bệ hạ, nếu Vệ Quốc thiệt tình cùng các quốc gia khác giao hảo, vì sao lại phái ra bốn mươi vạn đại quân tới gần Nhân Xương. Gia phụ trước kia vẫn luôn dặn dò thần, Sở, Vệ, Nam, Kim, duy chỉ có Vệ Quốc An Lăng tâm tư kín đáo nhất. Vệ Quốc chưa bao giờ gửi thọ thiệp, vì sao vào lúc này lại làm ra hành động này?”

“Tể tướng đang nói bệ hạ thua trí An Lăng sao?”

“Trương Thái úy! Người biết rõ ta không phải ý này. Ta cũng muốn hỏi người, vì sao luôn tìm cách mê hoặc bệ hạ, muốn bệ hạ cùng Vệ Quốc hoà đàm, Vệ Quốc cho người ưu đãi gì!”

“Tể tướng không cần ngâm máu phun người! Nếu có thể hoà đàm, vì sao phải khai chiến. . . .”

Trong đại điện, Trương Chiêu Xương cùng Ngưu Vũ Khôn không ai nhường ai, một phương chủ trương hoà đàm, một phương chủ trương phải đề phòng Vệ Quốc, làm tốt chuẩn bị đại chiến.

“Được rồi.”

Phía dưới tranh cãi nửa ngày, Nhiệm Mục Kỳ mới lên tiếng, trong điện liền trở nên im lặng.

Nhìn khắp đại điện một vòng, Nhiễm Mục Kỳ nói: “An Lăng đưa tới thọ thiếp, trăm không thể không để ý. Nhưng Vệ Quốc xác thực có bốn mươi vạn đại quân đang tới gần Nhân Xương, trăm cũng không có thể không để ý tới.”

“Bệ hạ anh minh.”

“Thái úy, chuyện chúc thọ trăm liền giao cho người cùng Trần Kiên Đình, trăm cho các người mười ngày.”

“Dạ, bệ hạ.”

“Tốt lắm, trăm mệt, nếu vô sự, các người liền lui đi.”

Hướng mọi người xua tay, Nhiễm Mục Kỳ đứng dậy, rồi đi, đối với lời nói của Tể tướng Ngũ Vũ Khôn lại không đáp lại một câu.

Sau khi Nhiễm Mục Kỳ đi, Trương Chiêu Xương đứng lên, đặc ý nhìn Ngũ Vũ Khôn đang quỳ trên mặt đất liếc mắt một cái, mang theo người của gã rời đi. Sắc mặt Ngũ Vũ Khôn nan kham, được vài vị đại thần nâng đỡ đứng lên, thở dài thật sâu.

“Thế tử điện hạ xin dừng bước.”

Đội Nhiễm Lạc Nghĩa cùng Triệu Tử Ương rời đi, Khấu Tuyên gọi lại người đang xoay người chuẩn bị đi. Nhiễm Mặc Phong quay đầu lại, ngửa đầu nhìn về phía Khấu Tuyên.

Khấu Tuyên tiến lên, nói: “Tại hạ muốn tâm sự cùng thế tử điện hạ, không biết thế tử điện hạ có thể thu xếp một chút thì giờ dành cho tại hạ?”

Đem túi sách giao cho Xích Đồng đang chờ, Nhiễm Mặc Phong đi trước từng bước. Khấu Tuyên mỉm cười, cất bước. Chờ hai người đi ra một đoạn, Xích Đồng mới đuổi theo, từ sau khi Nhiễm Mặc Phong cùng thái tử đánh nhau, Xích Đồng nói cái gì cũng muốn theo Nhiễm Mặc Phong đi học.

“Thế tử điện hạ cả ngày đều xem binh thư, nói vậy đối với binh pháp rất hiểu biết đi. Không biết thế tử điện hạ đối với hành động phái binh lần này của Vệ Quốc thấy thế nào?”

Chậm rãi đi, Khấu Tuyên hỏi.

Nhiễm Mặc Phong cũng chậm rãi đi, đối với hành động của Khấu Tuyên có chút kỳ quái, đây là lần đầu tiên đối phương chủ động tìm nó, mà nó cũng không quen cùng người lạ nói chuyện, huống chi là nói về loại sự tình này.

Đội trong chốc lát, Nhiễm Mặc Phong cũng không đáp lại, Khấu Tuyên tự biên tự diễn nói: “Tại hạ nghe nói Vệ Quốc gửi thọ thiếp, muốn Bắc Uyên phái người đến chúc thọ quốc quân Vệ Quốc. Trong triều một ít người cho rằng lần này là cơ hội tốt nhất cùng Vệ Quốc hoà đàm, nhất định phải thận trọng nắm lấy.”

Nhiễm Mặc Phong ngừng lại, ngửa đầu, con người đồ ửng xoay tròn.

“Thế tử điện hạ cũng cho rằng Vệ Quốc nguyện ý cùng Bắc Uyên đàm hòa?” Khấu Tuyên cúi đầu, không chút e ngại mà nhìn nhìn cặp mắt hai màu kia.

“Sẽ không.” Nhiễm Mặc Phong mở miệng, trả lời của nó làm cho Khấu Tuyên có chút giật mình.

“Điện hạ vì sao cho rằng ‘sẽ không’?” Khấu Tuyên hỏi.

Nhiễm Mặc Phong nhìn gã thật lâu, cuối cùng vẫn là hai chữ: “Sẽ không.” Vô cùng kiên định.

“Bệ hạ, Tể tướng bên ngoài cầu kiến.”

“An.”

Ngũ Vũ Khôn vội vàng tiến vào, quỳ gối trước mặt Kỳ đế: “Bệ hạ.”

“Đứng lên đi.”

Ngồi trên ghế nằm ở ban công, nghe nhạc lĩnh đánh đàn, Nhiễm Mục Kỳ có vẻ thập phần thích ý. Ngũ Vũ Khôn vẫn quỳ dưới đất, gương mặt nhìn nhìn tên nhạc lĩnh kia, Nhiễm Mục Kỳ xua tay cho người nọ lui ra.

“Bệ hạ, Vệ Quốc không thể không phòng, mong rằng bệ hạ suy xét.” Ngũ Vũ Khôn mở miệng, vẻ mặt kích động.

Nhiễm Mục Kỳ cũng cười cười: “Hôm nay trăm chỉ nói chuẩn bị thọ lễ cho An Lăng.”

Ngũ Vũ Khôn vừa nghe, trên mặt dần dần lộ ra thần sắc vui mừng, lập tức quỳ úp sấp trên mặt đất nói: “Thần ngu muội”

“Thiên hạ này chia bốn xê năm, có ai không muốn nhất thống thiên hạ, thiên thu muôn đời, cho dù hiện tại không đánh, vài năm sau cũng sẽ đánh. Nếu Vệ Quốc đã gửi thạ thiệp, trăm sao có thể làm bộ như không biết.”

“Bệ hạ.”

Nhiễm Mục Kì nhìn Ngũ Vũ Khôn đang kích động vạn phần, nói: “Đã nhiều ngày, trăm cảm thấy mỗi một, Lạc Thành bên kia cũng không đi thăm, người là ngoại công của nó, hôm nay thay trăm đi nhìn xem nó có khỏe chưa.”

Tâm Ngũ Vũ Khôn vừa buông xuống, lại lần nữa treo lên, lập tức dập đầu: “Dạ Bệ hạ.”

“Lạc Thành cứ rảnh rỗi lại tìm Phong Nhi gây phiền toái, nếu truyền đến Nhân Xương, Mục Lân làm sao yên tâm? Lạc Thành là thái tử, không nên gây cho trăm những việc khó xử. Lạc Tín, Lạc Nhân cùng Lạc Nghĩa đều có thể hòa hợp cùng Phong Nhi, vì sao chỉ cần nó lại không được? Nó không chỉ là thái tử, còn là đại huynh, sao cứ làm cho các hoàng đệ chê cười.”

Nhắc tới thái tử, ngũ khí Nhiễm Mục Kì cực kỳ nghiêm khắc, sắc mặt Ngũ Vũ Khôn lại càng thêm trầm trọng.

“Trẫm nghĩ – có lẽ là hoàng hậu cả ngày bận rộn việc hậu cung, nên đối với thái tử dạy dỗ hơi sơ sài. Người phải nhắc nhở hoàng hậu nhiều hơn, hiện giờ đại chiến sắp xảy ra, sao cứ để cho trăm vì việc nhỏ hậu cung này mà hao tổn tinh thần.”

“Dạ Bệ hạ.” Ngũ Vũ Khôn muốn thay nữ nhi nói vài câu lời hay, nhưng thấy Hoàng Thượng đã nhíu mày lại, gã chỉ có thể ảm đạm lui ra. Gã vừa đi, Nhiễm Mục Kì liền “tĩnh”.

—

Nhìn thân ảnh Nhiễm Mặc Phong rời đi, ánh mắt Khấu Tuyên lóe sáng, người nọ cuối cùng vẫn không nói cho gã biết vì sao Vệ Quốc sẽ không cùng Bắc Uyên hoà đàm. Đứa nhỏ này so với các hoàng tử càng làm cho gã tò mò.

—

“Mặc Phong.”

Ăn ngọc thiện xong, Nhiễm Mặc Phong đang trên đường đi tới Diên Viên thì bị người gọi lại, người đó chính là Nhiễm Lạc Tín.

“Mặc Phong, đệ đi đâu vậy?” Nhiễm Lạc Tín cười hỏi.

“Nhiễm Lạc Nhân.” Thản nhiên trả lời.

“Đệ đi thăm tam đệ?” Nhiễm Lạc Tín thực kinh ngạc, “Huynh cũng đi. Huynh cũng thật lâu chưa đi thăm tam đệ.”

Nhiễm Mặc Phong không gì, hướng phía trước bước đi.

Đi trong chốc lát, Nhiễm Lạc Tín nhìn người bên cạnh, hỏi: “Mặc Phong, sao đệ quen biết tam đệ vậy? Thân mình tam đệ không tốt, rất hiếm khi ra khỏi Diên Viên.”

“.” Lặng yên.

Nhiễm Lạc Tín cũng không để ý, nói: “Huynh mới từ chỗ thái tử ca ca trở về. Thương tích của huynh ấy đã tốt lên rất nhiều. Mặc Phong, huynh vốn cũng muốn đến thăm đệ, nhưng phụ hoàng không cho. Nghe bọn họ nói đệ cũng bị thương, thế thương tích đã đỡ chưa? Gần đây phụ tử lại cho huynh thêm một đồng bài học, mỗi ngày làm xong chỉ muốn ngủ, cũng không cơ hội trộm đến thăm đệ.”

“Mặc Phong, đệ cùng thái tử ca ca rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Thái tử ca ca cũng không cho huynh tới thăm đệ.”

Nhiễm Mặc Phong cứ tiếp tục đi, không hé răng. Nhiễm Lạc Tín cảm thấy không thú vị, cũng không thèm nói nữa. Cứ như thế một đường lặng yên đi đến Diên Viên.

Nhiễm Lạc Nhân đã sớm ở trong sân chờ, vừa thấy có người bước vào được, liền lập tức đứng lên: “Mặc Phong!” Bất quá khi nó nhìn thấy người bước vào cùng Nhiễm Mặc Phong, liền sùng sốt.

“Tam đệ.” Nhiễm Lạc Tín tươi cười chào hỏi.

Tươi cười trên mặt Nhiễm Lạc Nhân thối lui, nó nhìn nhìn Nhiễm Mặc Phong, nhỏ giọng kêu lên: “Nhị Ca. . . .” vì sao Mặc Phong lại đi cùng Nhị ca? Nhị ca đã hơn nửa năm không tới thăm nó.

“Tam đệ, mẫu phi nói đệ cần tĩnh dưỡng, nên huynh cũng không dám đến quấy rầy đệ. Hôm nay gặp được Mặc Phong đi thăm đệ, nên huynh đi cùng đệ ấy đến thăm đệ.” Nhiễm Lạc Tín bước tới cầm lấy tay Nhiễm Lạc Nhân, “Tam đệ, đệ cao lên nhiều nha.”

“Nhị ca.” Rút tay ra, Nhiễm Lạc Nhân miễn cưỡng cười cười.

“A, nhị điện hạ!” Lí mẫu ở trong phòng nghe được tiếng nói, liền đi ra, nhìn thấy Nhiễm Lạc Tín, giật mình không thôi, vội vàng cho người đi châm trà, lấy điểm tâm.

Nhiễm Lạc Tín cảm thấy hứng thú mà ngắm nhìn một vườn diên vĩ. Nhiễm Lạc Nhân cùng Nhiễm Lạc Tín tuy là huynh đệ, nhưng bình thường cũng rất ít gặp mặt, cho nên tương đối xa lạ. Bất quá Nhiễm Lạc Tín là người có tâm cơ, nên rất nhanh đã khiến cho Nhiễm Lạc Nhân cùng hắn trở nên quen thuộc. Trong viện chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện của Nhiễm Lạc Tín, cùng thỉnh thoảng truyền tới tiếng cười hời của Nhiễm Lạc Nhân. Còn Nhiễm Mặc Phong ngồi ở bên cạnh không rên một tiếng. Mãi cho đến thái dương ngã về tây, thời tiết trở nên mát dịu, Nhiễm Lạc Tín mới nói phải đi về.

“Tam đệ, đệ hiện tại đã khỏe lên rất nhiều, sau này huynh đã có thể thường xuyên đến thăm đệ.” Trước khi đi, Nhiễm Lạc Tín cầm tay Nhiễm Lạc Nhân nói, rồi mới cười cười cùng nó nói lời từ biệt, sau đó rời đi, cũng không gọi Nhiễm Mặc Phong cùng đi với hắn.

“Mặc Phong.” Nhiễm Lạc Tín vừa đi, Nhiễm Lạc Nhân liền bĩu môi, nhìn về phía người một câu cũng chưa nói cùng nó, “Sao đệ lại ở chung với Nhị ca vậy?” Mặc Phong là của nó a.

Nhiễm Mặc Phong không trả lời, mà là xoay người bước đi.

“Mặc Phong. . . . đệ cùng nhị ca. . . . thân nhau lắm sao?”

“Điện hạ.” Lí mẫu ở một bên nghe được, nhin không được lên tiếng, “Không phải nhị điện hạ mới vừa nói sao? Ngài ở trên đường gặp được thê tử điện hạ, nên mới đi theo thê tử tới đây.”

Nhiễm Mặc Phong cũng không quay đầu lại mà đi thẳng vào trong phòng, Nhiễm Lạc Nhân thở hỏn hển theo sát phía sau Nhiễm Mặc Phong, vẫn là mất hứng, nó cảm thấy Nhị ca cùng Mặc Phong thân hơn so với nó cùng Mặc Phong.

“Nằm xuống.” Đi đến bên giường, Nhiễm Mặc Phong xoay người đem người đang bắt mẫn túm lên trên giường, động tác có chút thô lỗ, nhưng Nhiễm Lạc Nhân đã quen với lực đạo mạnh mẽ của Nhiễm Mặc Phong, nên chẳng nói gì, chỉ cất tiếng cười ngây ngô.

“Mặc Phong. Không cho đệ chơi thân. với người khác.” Sau khi nằm ổn, Nhiễm Lạc Nhân bắt lấy tay Nhiễm Mặc Phong, cường ngạnh nói. Vẫn là tay Mặc Phong ấm áp, tay nhị ca lạnh lẽo như băng.

Đỏ ửng trong mắt phải dần dần tăng lên, Nhiễm Mặc Phong ngồi xuống, cời giày, rồi ngồi xếp bằng xuống, hoàn toàn không để ý tới Nhiễm Lạc Nhân đang có tình gây sự, không phải không để ý tới, mà là nó căn bản không thể trả lời.

“Mặc Phong.” Nhiễm Lạc Nhân đã buồn ngủ đến không thở mở nổi mắt, nhưng vẫn túm chặt lấy vạt áo Nhiễm Mặc Phong, “Đệ. chờ huynh. đừng đi. . . .” Hôm nay nó còn chưa ở riêng một mình với Mặc Phong a.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

CHƯƠNG 19

“Bệ hạ, thần đã theo ý chỉ của bệ hạ, chuẩn bị tốt thợ lễ, đây là danh mục quà tặng, thỉnh bệ hạ xem qua.”

Trên triều đình, Trương Chiêu Xương đem danh mục quà tặng trình lên, Hi Nhạc tiếp nhận dâng lên cho Kì đế.

Nhiễm Mục Kì nhìn lướt qua một lần, nhẹ cười: “Xem ra Thái úy đã mất một phen tâm tư. Liền như thế đi.”

Trương Chiêu Xương rất cao hứng. Trong khoảng thời gian này, người bên Thái úy rõ ràng áp chế người bên Tề tướng. Các đại thần bình thường bảo trì trung lập, cũng bắt đầu nhìn ngó phỏng đoán.

“Vậy. . . lần này ai muốn thay trầm đi Vệ Quốc a?” Nhiễm Mục Kì hỏi, phía dưới nhất thời một mảnh im lặng.

Một lát sau, Trương Chiêu Xương thấy Ngũ Vũ Khôn cúi đầu không nói gì, gã mở miệng: “Bệ hạ, thần tiến cử Chu Văn Bác. Chu Văn Bác nghiêm cẩn trầm ổn, rất thích hợp.”

Một gã nam tử quỳ gối gần cửa điện, nghe được lời nói của Trương Chiêu Xương, mặt lộ ra thần sắc vui mừng, bất quá gã lập tức nhin xuống, Trương Chiêu Xương mạnh mẽ tiến cử môn nhân của mình, Ngũ Vũ Khôn vẫn không rên một tiếng.

Nhưng vào lúc này, ngoài điện truyền đến một mảnh ồn ào náo động, Nhiễm Mục Kì nhíu mày, Trương Chiêu Xương sắc mặt trầm xuống, nói: “Chuyện

gi tranh cãi âm ỉ như thế.”

“Báo! ! !” Một người cả người đầy máu được hai gã thị vệ nâng tiến vào, cất tiếng khàn khàn nói: “Bệ hạ! Tắc Dương tám trăm dặm cấp báo, Kim Quốc Viên Trì Chính dẫn tám vạn đại quân vào ngày mười bảy đánh lên Tắc Dương. Thành Tắc Dương bị phá, phòng giữ Ngưu Hiền chết trận, ba vạn quân coi giữ rút khỏi được hơn hai ngàn người! Người còn như ngọc nát.” Trên mặt người này nước mắt cùng máu loãng đan xen lẫn nhau, nói xong liền hôn mê.

Trong điện một mảnh yên lặng, Trương Chiêu Xương khiếp sợ cùng không thể tin, khóe môi gã run run, nhìn chăm chăm người chết ngất trên mặt đất. Ngũ Vũ Khôn cũng dị thường khiếp sợ, Kim Quốc cho tới bây giờ đều dị thường lặng yên, thế nhưng lại đánh bất ngờ Bắc Uyên. Mà có vài nhân sau khi kinh ngạc qua đi, lập tức trở nên bối rối.

“Hóng” một tiếng, trong điện nổ tung, lời rầm rì nổi lên tứ phía

“Báo! ! !”

Lại một đạo thanh âm truyền đến, đồng dạng là một người toàn thân là máu nghiêng ngã lao vào vọt tiến vào, khóc rống nói: “Bệ hạ! ! Nam Quốc đột nhiên phái ra sáu vạn binh mã vào đêm khuya tập kích Chiết Côn Lộ đại nhân cùng ba vạn tướng sĩ Toàn bộ hi sinh. . . Bệ hạ.”

“Ba!”

Danh mục quà tặng trên tay Nhiệm Mặc Kỳ bị y hung hăng ném lên trên mặt đất. Các đại thần trong điện, trừ bỏ vài vị trọng thần ra, toàn bộ lâm vào hỗn loạn. Kim Quốc cùng Nam Quốc thế nhưng đồng thời ra tay .

Ngũ Vũ Khôn nhìn về phía Trương Chiêu Xương sắc mặt trắng bệch, lưng hơi hơi thẳng lên.

.....

Cẩn thận xem xét cả vai chủ tử, Xích Đồng cực kỳ đau lòng: “Chủ tử, vết thương lưu lại sẹo. Nô tài đi thái y viện tìm một ít dược cao tiêu sẹo.”

Nhiệm Mặc Phong không lắng để ý, kéo áo lên: “Không cần.” Trên người phụ vương có rất nhiều vết sẹo.

“Chủ tử, ngài nghe Xích Đồng nói đi. Chờ khi Vương gia trở về, nhìn thấy trên người chủ tử có thêm vết sẹo, nhất định sẽ tức giận.” Xích Đan đang trải giường chiếu cho Nhiệm Mặc Phong, mở miệng khuyên nhủ.

Nhiệm Mặc Phong kéo áo xuống, nhìn xem ấn kí L ở trên vai mình, nghĩ tới phụ vương, nhẹ nhàng gật gật đầu. Xích Đồng lập tức đi ra ngoài lấy dược cho Nhiệm Mặc Phong.

Luyện công xong, Nhiệm Mặc Phong lại thừa dịp bóng đêm theo ban công nhảy xuống đi tìm Nhiệm Lạc Nhân. Từ sau cái ngày nó cùng Nhiệm Lạc Tín đi đến Diên Viên, Nhiệm Lạc Nhân yêu cầu nó chỉ khi nào trời tối thì mới tới thăm mình, đối với chuyện này, nó không có gì dị nghị.

Ngẩng đầu nhìn Vô Tam điện cao ngất, Nhiệm Mặc Phong có chút kỳ quái, mỗi đêm người kia đều theo nó, nhưng đã hơn 10 ngày không có xuất hiện, và nó cũng đã hơn 10 ngày chưa thấy hoàng bá, chẳng lẽ hoàng bá bị bệnh? Nhưng nó không nghe Xích Đồng cùng Xích Đan nhắc tới. Chạy nhanh về phía Diên Viên, nó tính toán khi trở về sẽ đi thăm hoàng bá.

“Khấu khấu” gõ nhẹ hai tiếng, báo cho người trong phòng biết nó đến đây, Nhiệm Mặc Phong mở cửa sổ ra, tiến vào, rồi đem cửa sổ khóa lại.

“Mặc Phong!” Nhiệm Lạc Nhân đang chờ nó, cực kỳ vui mừng mà tiến lên trước giữ chặt lấy Nhiệm Mặc Phong, “Cuối cùng đệ đã đến.” Nói xong đem người kéo đến trên giường.

“Mặc Phong, khụ khụ. Đem xiêm y coi, huynh nhìn xem thương thế của đệ một chút.” Nhiệm Lạc Nhân cầm trên tay một bình sứ nhỏ, thúc giục.

Nhiệm Mặc Phong cởi áo, Nhiệm Lạc Nhân vội vàng nhìn về phía bờ vai của nó, rồi mở bình sứ ra, một cỗ hương thơm ngát tràn ra.

“Mặc Phong, dược này là huynh xin. Mẫu phi a. Vết sẹo hay vết thâm. đều xóa được. Khụ khụ.” Nhiệm Lạc Nhân quệt một khối dược cao, cẩn thận thoa lên dấu răng trên vai Nhiệm Mặc Phong, thái tử ca ca thật xấu, luôn khi dễ Mặc Phong.

“Đừng nói.” Mở miệng bắt Nhiệm Lạc Nhân luôn mãi ho khan cầm miệng, Nhiệm Mặc Phong không ngại trên vai lại thoa thêm một tầng dược.

“Hi hi.” Đối với Nhiệm Mặc Phong luôn lạnh lùng cứng nhắc quan tâm, Nhiệm Lạc Nhân đặc biệt thích. Thoa xong dược cho Nhiệm Mặc Phong nó lại thôi thôi, thẳng đến khi cao dược đều thấm vào da, nó mới dừng lại.

“Mặc Phong.”

“Đừng nói.”

Quay đầu nhìn Nhiệm Lạc Nhân, Nhiệm Mặc Phong đoạt lấy bình sứ trên tay nó, nhét xuống dưới gối đầu của nó, đem nó ấn nằm lên giường, bắt nó nghỉ ngơi.

Nhiễm Lạc Nhân ngoan ngoãn nằm yên, nhìn mặt Nhiễm Mặc Phong cười ha ha, rồi kéo tay trái của Nhiễm Mặc Phong qua, ở trong lòng bàn tay nó chậm rãi viết: Mặc Phong, hôm nay huynh nói với mẫu phi, huynh cũng muốn đi học.

Rồi nó viết tiếp một câu khản cằn: Mặc Phong, nếu sau này đệ trở về biên quan với hoàng thúc, cũng đừng quên huynh nha, được không?

Hôm nay, nó mới từ miệng Nhị ca biết được, Mặc Phong sẽ không vĩnh viễn ở tại trong cung, Mặc Phong Sau này muốn làm tướng quân, tựa như hoàng thúc vậy. Trừ bỏ mẫu phi ra, Mặc Phong là người nó thích nhất, cũng là bằng hữu duy nhất của nó, nó không muốn Mặc Phong quên nó.

“Sẽ không.” Rút tay ra, đứng dậy rót cho người họ khan một chum nước, nhìn nó uống hết. Nhiễm Mặc Phong cũng giống như bao lần trước, cời giày leo lên giường, ngồi xếp bằng lại.

“Mặc Phong. . . .” Nhiễm Lạc Nhân háp háp mũi, nở nụ cười thật tươi.

Cả đêm, hai người cũng không nói gì với nhau, nhưng Nhiễm Lạc Nhân đã sớm quen với loại không khí này, quen Mặc Phong im lặng ngồi ở bên người nó, nghe nó nói nói; quen ở trước khi nó đi vào giấc ngủ, Mặc Phong sẽ ngồi ở bên người nó; cũng quen mỗi đêm có người theo từ cửa sổ tiến vào.

Côn trùng ngoài phòng kêu vang, làm cho trong phòng cực kỳ yên lặng có vẻ đặc biệt ồn ào, thế nhưng Nhiễm Lạc Nhân mang theo nụ cười chậm rãi đi vào giấc ngủ, tay nắm chặt vạt áo của người bên cạnh, nó thật sự hy vọng Mặc Phong có thể vĩnh viễn ở cùng nó.

Sau khi Nhiễm Lạc Nhân ngủ say, Nhiễm Mặc Phong mở to mắt, nhẹ nhàng rút vạt áo của mình ra, mang hài, xuống giường, đắp kín chăn cho Nhiễm Lạc Nhân, rồi lên lút theo cửa sổ rời đi. Một lát sau, Nghiên phi từ bên ngoài tiến vào, trong mắt mang lệ nhìn đứa con ngủ say, ánh mắt đảo qua cửa sổ đóng chặt.

Theo Diên Viên đi ra, Nhiễm Mặc Phong hướng Vô Tam điện chạy đi, ngay khi nó xuyên qua một mảnh vườn hoa, mắt phải nó đột nhiên truyền đến đau đớn kịch liệt, hơn nữa so với hai lần trước đều đau hơn. Cấn chặt khớp hàm, cổ nhẫn xuống tiếng hét đau đớn, Nhiễm Mặc Phong ôm mắt phải, quỳ rạp trên mặt đất.

“Ngô. . .” Đau đớn trong mắt phải truyền khắp toàn thân, càng ngày càng đau kịch liệt hơn. Nhiễm Mặc Phong cuộn mình quỳ rạp trên mặt đất, nghe thấy xa xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, nó nhịn xuống đau đớn, lăn tròn hai vòng, trốn vào trong bụi hoa.

“Tể tướng, bốn quận Tây Bá, Chiết Côn, Miên Châu, Tắc Dương đều thất thủ, mười lăm vạn đại quân của Nam Quốc, Kim Quốc cùng với bốn mươi vạn đại quân của Vệ Quốc đang vây bức Nhân Xương.”

“Nhân Xương cho đến giờ này vẫn chưa có người mang tin tức về, không biết Vương gia như thế nào.”

“Bệ hạ mệnh ta chờ đêm khuya tiến cung, xác nhận đã quyết định xuất binh.”

Ngũ Vũ Khôn, Trương Chiêu Xương cùng vài vị trọng thần vừa nói vừa cưỡi bộ vôi vàng chạy tới điện Nghị Sự. Không có ai phát hiện trong bụi hoa có một người đang trốn theo sát bọn họ.

“Bệ hạ, tám vạn quân đội ở Quan Ti cùng Lạc Bắc bị mười vạn quân đội Nam Quốc ngăn cản, không thể xuất binh giải cứu Nhân Xương. Vệ Quốc, Kim Quốc cùng Nam Quốc lần này liên thủ tấn công Bắc Uyên ta, nhất định đã sớm âm thầm ký kết hiệp ước, chuyện thọ thiếp chỉ là thủ thuật che mắt của Vệ Quốc. Thần nghĩ rằng, trước tiên phải binh đi thủ Lạc Bắc cùng Quan Ti, sau đó mới cứu Nhân Xương.”

“Bệ hạ, bốn quận Tây Bá, Chiết Côn, Miên Châu, Tắc Dương mặc dù thất thủ, nhưng Nhân Xương đến nay không tin tức truyền về, đã nói lên Nhân Xương chưa bị công hãm. Nhân Xương hiện có hai mươi một vạn đại quân, lương thảo cũng đủ chống đỡ nửa năm. Kim Quốc cùng Nam Quốc phải đề phòng Sở Quốc, bọn họ không có khả năng vây khốn Nhân Xương nửa năm, nhất là Nam Quốc. Nếu thời gian dài mà vẫn không công phá được Nhân Xương, bọn họ nhất định phải rút quân. Thần cũng nghĩ rằng Lạc Bắc cùng Quan Ti đang là nơi nguy hiểm nhất.”

“Thế nhưng nếu phải binh lực tiếp viện Lạc Bắc cùng Quan Ti, thì binh lực trong kinh sẽ suy yếu, vạn nhất Sở Quốc cũng nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, thì Bắc Uyên ta đây thực nguy khốn.”

“Vệ Quốc, Nam Quốc cùng Kim Quốc . . . Vì khối đất này của trẫm mà có thể nói là nhọc lòng.” Nhiễm Mục Kỳ đã mấy đêm liền không ngủ, mặc thường phục, thanh âm khàn khàn nói, “Đầu tiên là phải ngăn ngừa người lục tục lẫn vào bên trong thành của Tây Bá, Chiết Côn, Miên Châu cùng Tắc Dương, rồi mới thừa dịp đêm khuya phát động thế công, mở cửa thành . . . Trẫm không thể không nói, kế này của bọn họ thực hay.”

Nhắm mắt trầm tư, Nhiễm Mục Kỳ thần nhiên nói: “Là trẫm sơ sẩy . . . Trẫm nghĩ tới Nam Quốc, lại xem nhẹ Kim Quốc.”

“Bệ hạ. . . .”

“Khi Mục Lân đi, mang theo sáu vạn binh mã, hiện giờ, trên tay trẫm còn có mười vạn Ngự lâm quân cùng hai vạn cấm quân. Xa Kim Hoàn.”

“Có thần.”

“Tám vạn tinh binh ở Lạc Bắc cùng Quan Ti sẽ bám trụ Nam Quốc. Trẫm mệnh người lập tức dẫn bảy vạn Ngự lâm quân đi Nhân Xương, trẫm lo lắng Nhân Xương có biến.”

“Thần linh mệnh.”

“Phan Việt.”

“Có thần.”

“Trăm mệnh người dẫn ba vạn Ngự lâm quân đi Hòe Bình, dẫn dò Hoắc Bang, đề phòng Sở Quốc thừa cơ xuất binh.”

“Tuân lệnh”

Nhiệm Mục Kỳ đem tất cả tinh binh ở kinh thành đều phái đi ra ngoài, chỉ để lại hai vạn cấm quân. Đối mặt với thế tới rào rạt của ba nước – Vệ, Kim, Nam – Kỳ để hạ chi, bất cứ ai cầu hòa, trăm.

Khi mọi người ở trong điện thương nghị chiến sự, thì một bóng đen nho nhỏ theo nóc nhà lặng yên không một tiếng động rời đi, liền ngay cả Khương Vĩnh tránh ở chỗ tối bảo hộ Nhiệm Mục Kỳ cũng không phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

CHƯƠNG 20

Nhân Xương bị nhốt, phụ vương Kim Quốc quả thực xuất binh, kế tiếp chính là Sở Quốc, phụ vương.

Bay nhanh trên nóc nhà Vô Tam điện, Nhiệm Mặc Phong lấy ra phi thảo mà nó nhờ Nhiệm Lạc Nhân giúp nó chuẩn bị, trực tiếp từ ban công trở về phòng.

“Chủ tử.”

Nhìn thấy nó trở về, Xích Đồng cùng Xích Đan lo lắng chạy tới, Xích Đồng nói: “Chủ tử, việc lớn không tốt! Nô tài vừa rồi đi mức nước, nghe được có người nghị luận, nói Kim Quốc, Nam Quốc cùng Vệ Quốc xuất binh tấn công Bắc Uyên, Nhân Xương hiện giờ tình huống không rõ.”

“Ta biết.” Nhiệm Mặc Phong từ giữa hai người bước nhanh đi đến bên giường, lấy ra bao vải giấu ở dưới đệm giường, từ trong đó lấy ra bản đồ, rồi trải rộng bản đồ ra.

“Chủ tử Vương gia Vương gia lợi hại như vậy, nhất định có thể chuyển nguy thành an!” Xích Đan ghen nửa ngày mới nói ra được một câu, giả muốn an ủi chủ tử.

Áp người lên trên bản đồ, Nhiệm Mặc Phong cẩn thận xem xét những nơi giao nhau của Bắc Uyên cùng Kim Quốc, Nam Quốc, Vệ Quốc cùng Sở Quốc. Xích Đồng cùng Xích Đan không dám quấy rầy, nóng lòng mà đứng ở bên cạnh.

Qua thật lâu, Nhiệm Mặc Phong đem bản đồ thu vào trong bao vải, mở miệng: “Ta muốn ngủ.”

“. Dạ, chủ tử.”

Xích Đồng cùng Xích Đan vội vàng đi mức nước cho nó, bọn họ đoán không ra chủ tử đang suy nghĩ cái gì, chủ tử nhất định là rất lo lắng cho Vương gia, thế nhưng chủ tử lại rất bình tĩnh.

“Phụ vương.” Hai người vừa đi ra, Nhiệm Mặc Phong nhẹ giọng kêu lên một tiếng. Rồi nó chạy đến ban công, hướng phương hướng cửa cung nhìn lại.

Nửa đêm, Nhiệm Mặc Phong đang ngủ say đột nhiên mở to mắt, mắt phải của nó ở trong ánh nến mờ càng thêm đỏ đậm. Nó như mèo con nhẹ nhàng nhảy xuống giường, Xích Đồng cùng Xích Đan nằm ở dưới đất bên cạnh giường đang ngủ say, nó cực nhẹ đi tới gần hai người, nhấc tay bỏ về phía cổ của hai người.

Đánh xiêu Xích Đồng cùng Xích Đan, Nhiệm Mặc Phong đến trước bàn lấy bút giấy ra, nhanh chóng viết xuống ba phong thư, một phong cho hoàng bá, một phong cho Nhiệm Lạc Nhân, còn có một phong cho Xích Đồng cùng Xích Đan. Dem thư xếp cẩn thận, nó từ trong tủ quần áo tìm ra một bộ xiêm y cực bình thường, cầm lấy kiếm gỗ cùng ‘Mặc Kim’, trên lưng đeo bao vải, nhìn nhìn Xích Đồng cùng Xích Đan đang mê man, chạy ra ban công, thả người nhảy xuống.

Ngày 17 tháng 10 năm thứ 9 Bắc lịch, Vệ Quốc, Kim Quốc, Nam Quốc đột nhiên đối với Bắc Uyên phát động thế công; Sở Quốc ở phía đông phải mười lăm vạn đại quân tiến vào chiếm giữ Yên Quốc, Yên Quốc – nước thuộc địa này có tám vạn đại quân, cùng lúc đó ở Hộc Bình nơi trọng tuyến của Bắc Uyên – cách Yên Quốc không xa – cũng bắt đầu triệu tập binh mã, đề phòng Sở Quốc mượn đường Yên Quốc tiến công vào Bắc Uyên, Bắc Uyên ở dưới tình huống không hề báo động trước mà hăm sâu vào hiểm cảnh chưa từng có bao giờ. Cả Bắc Uyên lâm vào hoang mang hoảng sợ, bắt đầu có đại thần đề nghị cầu hòa, bị Kì đề trảm thù thị chúng.

Đứng ở trên ban công trong phòng Nhiễm Mặc Phong, Nhiễm Mặc Kì nhìn về phương xa, Phong Nhi đã đi được tám ngày. Từ cái ngày bắt đầu phát sinh chiến sự, y đã xuống lệnh tử không cho bất kỳ ai đối với Phong Nhi lộ ra một chút tiếng gió, y sợ chính là điều này, nhưng y vẫn là không giấu được. Phong Nhi hiện tại đang ở nơi nào? Y phái người đi dọc con đường tới Nhân Xương để tìm nó, nhưng một chút tin tức đều không có. Nó mới năm tuổi, sao có thể tự mình sinh tồn ở thế giới bên ngoài? Y thậm chí không thể cáo cho Lân biết, Phong Nhi đã mất tích.

“Khương Vĩnh, trăm chính là chết, cũng tuyệt không cầu hòa.” Nhiễm Mặc Kì nắm chặt lấy lan can, đối với người đứng ở phía sau mình, thân nhiên nói, “Ngay ngày trăm đăng cơ đó, trăm liền nói với chính mình, tuyệt đối sẽ không vì sống sót mà chịu nhục lần nữa. Lân cũng giống như trăm, tình nguyện chết trận, cũng tuyệt không sống tạm, trăm từng sống tạm bảy năm. quá đủ.”

“Chủ tử.” Khương Vĩnh đau lòng nhìn chăm chú người gầy yếu tái nhợt trước mặt, tâm như bị đao cắt, trên đời này, chỉ có gã mới biết được người trước mặt này đã từng chịu bao nhiêu thống khổ, đó cũng là vì sao gã phản bội những người đó, cam nguyện phục vụ dưới chân y.

“Khương Vĩnh, Phong Nhi mất tích. Chờ Lân trở lại, trăm làm sao ăn nói với đệ ấy? Nó nhất định là đi tìm Lân, thế nhưng biên quan chiến sự hiểm trở, nó có tới được nơi đó không, trăm cũng không biết, trăm. càng nghĩ càng sợ.”

“Bệ hạ. Thế tử điện hạ mặc dù tuổi nhỏ, nhưng công lực phi phàm. Nếu nó có thể tránh thoát thuộc hạ, nhất định có thể tránh thoát quân địch. Bệ hạ. Ngài đã năm ngày chưa ngủ, thuộc hạ cầu ngài. Ngài ngủ một chút đi. Nếu không. Ngài sẽ không trụ được, mà ngã bệnh mất.”

Khương Vĩnh quỳ xuống.

Nhiễm Mặc Kì xoay người, sắc mặt tiêu tụy, trong mắt đầy tơ máu, nhưng y vẫn cường ngạnh chịu đựng. Từ sau cái đêm Nhiễm Mặc Phong rời khỏi hoàng cung, y liền thường xuyên đến phòng Nhiễm Mặc Phong ngồi đợi, mà một khi đợi là đợi cả ngày.

“Chủ tử.” Khương Vĩnh sợ hãi khẩn cầu, “Chủ tử, nô tài cầu ngài. ngài ngủ một chút đi.”

“Khương Vĩnh, sao ngươi lại tự xưng nô tài?” Nhiễm Mặc Kì cười cười, “Một khi ngươi xưng nô tài, ta lại nhớ tới thời điểm kia.”

“Chủ tử.” Cắn chặt răng, Khương Vĩnh không tiếng động mà khóc lên.

“Khương Vĩnh, ta nghe lời ngươi, ngủ một chút.” Thở dài thật sâu, Nhiễm Mặc Kì đi đến bên giường Phong Nhi, ngồi xuống, “Ngươi yên tâm, cho dù trăm có chết, cũng sẽ không sống tạm.”

“Chủ tử.”

Chỉ chỉ cái trán của mình, Nhiễm Mặc Kì nằm xuống, tính toán của Vệ Quốc, Kim Quốc, Nam Quốc. Trăm chỗ kín cũng sẽ luôn luôn có một chỗ hở.

Chậm rãi, cẩn thận như ẩn thái dương luôn bị đau nhức của Kì đế, Khương Vĩnh đau đớn nhìn gương mặt trước mặt mình, gương mặt rất giống với Trữ quý phi – mẫu thân đã mất của người này. Cũng bởi vì khuôn mặt này, đã làm cho tiên hoàng không để ý luân lý mà làm nhục “Hắn”, làm cho vương hoàng hậu cùng thái tử bởi vì “Hắn” được tiên hoàng cực kỳ “yêu thương” mà xem “Hắn” như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. . . . “Hắn” là một người vô cùng tôn quý. . . . một người vô cùng xinh đẹp.

“Chủ tử.”

Không tiếng động mà gọi lên, Khương Vĩnh tự hỏi, nếu khi đó gã không phản bội lại Vương hoàng hậu, mà giết đi “Hắn”, vậy có phải hiện tại “Hắn” đang hưởng hạnh phúc của kiếp người tiếp theo? Mà không phải như hiện tại bị giày vò trong nỗi thống khổ cùng đau khổ của quá khứ?

Vệ Quốc nguyên bản phái ra gian tế ám sát Nhiễm Mặc Lân, cùng nhân cơ hội mở ra cửa thành, nhưng kết quả thất bại, cũng từ đó thù vệ Nhân Xương càng trở nên thêm chặt chẽ. Mất thấy không thể nhanh chóng công hãm Nhân Xương, chiếm lấy thủ đô Giáng Đan của Bắc Uyên. Vệ Quốc quyết định tử thù Nhân Xương, làm cho hai mươi một vạn đại quân của Nhiễm Mặc Lân bị nhốt ở Nhân Xương, đồng thời yêu cầu Nam Quốc cùng Kim Quốc huy động mười vạn đại quân, ý đồ thừa dịp binh lực Bắc Uyên vào lúc này đang suy yếu, theo nam bắc mở đường tiến vào chỗ hổng của Bắc Uyên, thành trì tiếp giáp giữa Bắc Uyên và Kim Quốc là nơi bạc nhược nhất, trong lúc nhất thời Bắc Uyên lâm vào khổ chiến.

Họa vô đơn chí chính là – Sở Quốc không nhân cơ hội tấn công nước láng giềng Kim Quốc, mà quân đội bọn họ theo Yên Quốc tốc hành di chuyển tới biên giới Bắc Uyên. Đối với Bắc Uyên khối thịnh biao này, bốn quốc đều thêm nhỏ giải từ lâu.

Nhân Xương, phòng trong Nhiệm Mục Lân, phó tướng Triệu Hiền, Mạch Khiêm, Quế Vưu cùng vài vị tướng lĩnh khác phân biệt ngồi hai bên Nhiệm Mục Lân, chờ đợi Đại tướng lên tiếng.

Quân sư Vương Phủ Khâu nói: “Tướng quân, Lạc Bắc cùng Quan Ti chưa có tin tức gì, một trăm binh sĩ chúng ta phải đi ra – không một người mang tin tức quay về, hiện tại nguy hiểm nhất không phải là Nhân Xương, mà thuộc hạ lo lắng Lạc Bắc cùng Quan Ti thất thủ, như vậy Nhân Xương liền thật sự nguy hiểm.”

Nhiệm Mục Lân vẫn cứ nhìn bản đồ trên bàn, trước mắt tin tức các nơi khác không sao tiến vào được, hẳn chỉ có thể y theo động tĩnh của Vệ Quốc trước mắt mà dò đoán chiến sự, nhưng hẳn giờ phút này lo lắng nhất không phải Nhân Xương, không phải Lạc Bắc cùng Quan Ti, mà chính là kinh thành, là đứa con đang ở trong hoàng cung.

Vương Phủ Khâu nói tiếp: “Bệ hạ lúc trước đồng ý cấp Nhân Xương mười vạn quân đội, Vương gia trước mang về sáu vạn, bệ hạ ít nhất sẽ lại phải thêm bốn vạn quân đội tiến đến Nhân Xương, chỉ cần Lạc Bắc cùng Quan Ti có thể kiên trì đợi viện quân đến, Nhân Xương liền có thể cùng viện quân nội ứng ngoại hợp, lao ra giành chiến thắng.”

Từ sau khi Kì đế đăng cơ, Bắc Uyên quốc hàng năm đem một nửa quốc khố thu vào đầu nhập vào trong quân bị, hơn nữa Bắc Uyên nguyên bản ngay tại chỗ nước phù sa bồi đắp, vài năm này lại mưa thuận gió hoà, binh lực đã vượt qua Vệ Quốc, gần bằng Sở Quốc, này cũng là vì sao Vệ Quốc phải liên thủ với Nam Quốc cùng Kim Quốc đột nhiên đối với Bắc Uyên phát động chiến sự, bởi vì bọn họ không thể để cho Bắc Uyên càng ngày càng lớn mạnh, trở thành Sở Quốc thứ hai.

“Các ngươi đừng quên Sở Quốc.” Nhiệm Mục Lân trầm thanh nói, “Đây là thời cơ làm suy yếu binh lực Bắc Uyên tốt nhất, Sở Quốc sẽ không bỏ qua. Bọn hắn sẽ không đi tấn công Kim Quốc gần bên, mà là sẽ theo Yên Quốc thẳng bức Bắc Uyên. Ta chính là lo hoàng huynh sẽ phái binh đến Nhân Xương. Trong kinh chỉ có mười vạn binh mã. Nếu hoàng huynh có thể phái ít nhất năm vạn binh mã đến Hòe Bình ngăn cản Sở Quốc, rồi phái ra mấy ngàn người chia ra hai hướng – một hướng tiến đến tập binh Kim Quốc, một hướng theo núi Đại Quy lên vào Kim Quốc, đánh cho bọn chúng trở tay không kịp, Kim Quốc chắc chắn sẽ phải lui binh. Một khi Kim Quốc lui, Vệ Quốc còn có thể vây chết Nhân Xương sao?”

Nghe Nhiệm Mục Lân phân tích xong, tất cả mọi người cực kỳ đồng ý, chính là

“Vùng núi Đại Quy địa thế hiểm trở, cho dù bệ hạ có thể nghĩ đến, nếu không có người dẫn đường, cho dù là thiên tài ra tay, cũng không nhất định có thể qua được. Năm đó thuộc hạ cùng Vương gia từng đi qua nơi đó, thiếu chút nữa không trở về được. Xa tướng quân cùng Phan tướng quân vẫn luôn bảo hộ an toàn kinh đô, đối với vùng Kim Quốc càng không biết rõ.”

Vương Phủ Khâu nhìn về phía Nhiệm Mục Lân, thấp giọng nói một câu: “Phong Nhi biết cái đường kia.” Gã vừa nói xong, mọi người không dám nói tiếp nữa. Nếu để cho Phong Nhi biết Nhân Xương bị vây hốt Vài người sợ run cả người, không dám lại nhìn sắc mặt Nhiệm Mục Lân.

“Triệu Hiền.”

“Có mặt tướng.”

“Tối nay giờ tỵ, bốn vương sẽ dẫn ba nghìn kỵ binh trợ giúp ngươi phá vòng vây, ngươi chọn lựa mười người đi theo, thừa dịp hỗn loạn lao ra ngoài, quay về kinh báo tin. Báo cho bệ hạ không cần phái binh đến Nhân Xương, đem ý đồ của bốn vương nói cho bệ hạ nghe, rồi sau đó ngươi tự mình mang binh đi núi Đại Quy.”

“Vương gia, đề mặt tướng mang binh đánh bắt ngờ đi.” Quế Vưu tiến lên.

“Vương gia, thuộc hạ cũng không đồng ý ngài tự mình mang binh đánh bắt ngờ.” Vương Phủ Khâu cũng không tán thành, rất nguy hiểm.

Nhiệm Mục Lân lạnh lùng ‘hừ’ nói: “Bốn vương ghen một bụng hỏa đây này, các ngươi đừng ngăn cản ta.” Đều tại mấy con dê điên khùng này mà hắn cùng đứa con phải tách ra, hiện giờ đứa con ở kinh thành có ngoan hay không, hắn cũng không biết.

“Triệu Hiền, sau khi quay về kinh ngươi đi gặp Phong Nhi – bảo nó thành thành thật thật mà đợi ở trong cung, nếu nó ngoan ngoãn nghe lời, ta liền mau chóng quay về kinh đón nó, nếu nó không nghe lời, ngươi liền thay ta đánh mông nó.” Mặc dù là lời nói vui đùa, thế nhưng tất cả mọi người đều biết trong lòng Nhiệm Mục Lân có bao nhiêu lo lắng.

“Dạ, Vương gia.”

Ngày 3 tháng 11 năm thứ 9 Bắc lịch, Nhiệm Mục Lân tự mình dẫn bốn ngàn tinh binh, vào giờ tỵ canh ba đánh bắt ngờ thành công, Triệu Hiền mang mười hai binh sĩ thừa dịp hỗn loạn lao ra ngoài, mang theo ủy thác của Nhiệm Mục Lân vội vã chạy về kinh đô Giáng Đan báo tin.

Ngày 11 tháng 11, Sở Quốc phái hai mươi ba vạn binh mã (Sở Yên gộp lại) phân ba đường tiến công vào Bắc Uyên, Đại tướng quân Hoắc Bang đột nhiên suất lĩnh hai mươi vạn binh mã đánh vào Yên Quốc, đánh cho Sở Quốc trở tay không kịp, Hòe Bình nguyên bản có mười vạn binh mã đóng tại đó, không biết từ khi nào lại có thêm mười vạn.

Cùng lúc đó, tám vạn binh sĩ ở Lạc Bắc cùng Quan Ti bị tổn thất hơn một nửa, Nam Quốc tiếp tục phái binh tấn công vào Lạc Bắc cùng Quan Ti, Vệ Quốc cũng bắt đầu hướng Nhân Xương phát động thế công, muốn nhanh chóng đánh hạ Nhân Xương để thẳng tiến vào thủ đô Bắc Uyên, mà Chiết Côn

cùng Tây Bá đã bị Nam Quốc công hãm thành công.

Dân chúng của hai quận bị công hãm đều trốn về hướng Lạc Bắc cùng Quan Ti gần nhất để tị nạn. Ở trong đám dân tị nạn này, có một cái đứa bé trai cả người bản hệ hề, nghịch hướng lại với toàn bộ đám đông, hướng Chiết Côn mà đi, trên trán buộc một miếng vải lớn che khuất đôi mắt của nó, nhìn gần thì có thể thấy trên mắt phải của nó có một mảnh vải màu đen.

—
“Điện hạ, ngài nên uống được.”

Xích Đồng bụng chén được tiến vào, Nhiễm Lạc Nhân nằm ở trên giường lập tức ngồi dậy, tiếp nhận được, rất nhanh uống hết, rồi ngậm lấy mứt hoa quả do Xích Đan dứt tới.

“Xích Đồng, người nói Mặc Phong có thể tìm được hoàng thúc không?” ánh mắt Nhiễm Lạc Nhân phiếm hồng, hỏi. Xích Đồng gật mạnh đầu: “Chủ tử nhất định sẽ tìm được.”

Nhiễm Lạc Nhân cố nhẫn nhịn không khóc lên, nói: “Mặc Phong. thật là xấu, đệ ấy bỏ ta lại một mình. Đi mất.”

Xích Đồng cùng Xích Đan nhìn không được mà khóc lên.

“Xích Đồng, Xích Đan. các người đừng khóc, Mặc Phong đem các người giao cho ta, ta sẽ bảo hộ các người.” Nhiễm Lạc Nhân lau nước mắt nói, “Ta sẽ. ngoan ngoãn uống thuốc, chờ Mặc Phong trở về.”

Xích Đồng cùng Xích Đan khóc đến càng thương tâm, đều do bọn họ lẩm miệng.

“Xích Đồng, Xích Đan. . . các người đưa thư Mặc Phong . . . cho ta đọc lại.”

“Dạ”

Nhiễm Lạc Nhân, ta đi tìm phụ vương, người bảo trọng, Xích Đồng Xích Đan sẽ bị người khi dễ, ta giao cho người, người phải sống.

Xích Đồng Xích Đan, đi Diên Viên tìm Nhiễm Lạc Nhân, tránh đi thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

CHƯƠNG 21

Bắc Uyên – kinh đô Giáng Đan.

Khi ba nước – Vệ, Kim, Nam – đánh bất ngờ Bắc Uyên được 20 ngày, ngày 7 tháng 11 năm thứ 9 Bắc lịch, Nhiễm Mục Kỳ cuối cùng nhận được tin tức từ Nhân Xương. Ở trong tiếng ồn ào của quần thần, Triệu Hiến trong bốn ngày ba đêm một đường chạy về kinh thành, được người nâng đỡ đi vào Thừa Minh điện.

“Bệ hạ,” Triệu Hiến đã mệt tới cực điểm, cố giữ vững tinh thần, nói, “Vương gia tự mình mang binh trợ giúp thần phá vây, Vương gia mệnh thần bẩm báo bệ hạ – không cần lo cho Nhân Xương, thỉnh bệ hạ lập tức phái binh đi Hòe Bình trước, Sở Quốc chắc chắn sẽ đối với Bắc Uyên ta xuất binh.”

“Rầm rì” Trong đại điện vang lên tiếng sợ hãi.

Nhiễm Mục Kỳ lại cực kỳ trấn định mà nhìn Triệu Hiến đang thuật lại lời của Nhiễm Mục Lâm, gã vừa nói được một nửa, lại thấy Nhiễm Mục Kỳ như thế, liền ngậm miệng.

“Trẫm đã biết. Triệu tướng quân một đường vất vả, đưa Triệu tướng quân lui xuống nghỉ ngơi.”

Triệu Hiến mang thâm ý mà nhìn nhìn bệ hạ, được người nâng đỡ lui xuống.

“Bệ hạ! binh mã của Xa tướng quân còn chưa tới Nhân Xương, hiện tại phái người đuổi theo nhất định vẫn kịp.”

Ngũ Vũ Khôn lập tức khải tấu, Trương Chiêu Xương cũng tiến lên phụ họa. Các đại thần kinh hoảng mà thỉnh cầu bệ hạ phái người đi thông tri Xa Kim Hoàn đang trên đường đi tới Nhân Xương.

Nhiệm Mục Kì lại nói: “Đội trăm hỏi rõ tình hình chiến đấu của Nhân Xương, rồi phái người đi cũng chưa muộn. Bải triều đi, các người tùy thời chờ trăm sai phái.”

“ Dạ ” Các đại thần giương mắt nhìn nhau, không hiểu vì sao bệ hạ chẳng khẩn trương chút nào, chỉ đành phải lui ra.

“Bệ hạ!” Ngưu Vũ Khôn còn chưa nói gì, đã thấy Hoàng Thượng rời đi khỏi, gãi im lặng xoay người. Mới vừa đi ra Thờ Minh điện, một tiểu thái giám chạy tiến lên, thấp giọng nói: “Tể tướng đại nhân, bệ hạ mệnh ngài đến Sùng Hoa các.”

Ngưu Vũ Khôn vừa nghe, hai tròng mắt tỏa sáng, vội vàng đi theo qua.

Trong Sùng Hoa các, Ngưu Vũ Khôn, Trương Chiêu Xương, Ngự Sử thân y Diệp Trung Tường đang quỳ trước mặt hoàng thượng, đối với việc bệ hạ chỉ triệu ba người bọn họ tiến đến, ba người hiểu được, bệ hạ có một số việc không thể nói thẳng trên triều.

Đội trong chốc lát, lại có người tiến vào, ba người nhìn lại, chính là Triệu Hiền lui xuống nghỉ ngơi. Tuy gãi tiểu tụy như trước, nhưng đã thay đổi thân xiêm y mới, rửa mặt chải đầu một phen, thoạt nhìn có tinh thần rất nhiều .

Vừa tiến đến, Triệu Hiền liền quỳ xuống nói: “Bệ hạ, theo Giao Dương đi tới vùng núi Đại Quy có thể trực tiếp tiến vào lãnh thổ Kim Quốc. Vương gia phái thần trở về còn có một cái mục – chính là dẫn người tiến vào vùng núi Đại Quy, rồi xâm nhập vào Kim Quốc, như vậy quân Kim ở Miên Châu, Tắc Dương chắc chắn phải rút lui, nguy hiểm ở Nhân Xương cũng có thể hóa giải. Nhưng vùng núi Đại Quy địa thế hiểm trở, con đường đó cực kỳ nguy hiểm, cho nên Vương gia phái mặt tướng trở về.”

“Bệ hạ!”

Ba người khác vừa nghe thế, liền vạn phần kích động, giống như vừa được uống được an thần. Bọn họ nhìn về phía Hoàng Thượng, chỉ thấy đối phương vẫn như cũ hờ hững lạnh nhạt.

Nhiệm Mục Kì nhắm mắt lại, thở dài một tiếng, tiếp theo, y nhìn về phía Triệu Hiền: “Vì sao người không trở về sớm một chút? Trăm đã phái Xa Kim Hoàn dẫn theo bốn ngàn binh mã tiến đến núi Đại Quy.”

Bốn người trong phòng giật mình chấn kinh, Triệu Hiền nhìn bệ hạ, rùng mình một cái.

“Bệ Bệ hạ. Chẳng lẽ thế tử điện hạ.”

Nhiệm Mục Kì thông khổ nói: “Chuyện này trăm không giấu được, Phong Nhi nó đã biết. Chín ngày trước, Phong Nhi thừa dịp đêm khuya ra cung, trước khi đi nó để lại cho trăm một phong thư, nói trăm đem mười vạn Ngự lâm quân phái đến Hòe Bình. Cũng nói về núi Đại Quy, còn để lại một tấm bản đồ, trên đó vẽ rất rõ ràng đường đi của vùng núi đó, thậm chí còn ghi rõ những nơi có hiểm trở. Trăm sợ trong triều có nội gian, cho nên âm thầm mệnh Xa Kim Hoàn dẫn người đi núi Đại Quy. Các người vẫn cứ nghĩ hán mang bảy vạn binh mã đi Nhân Xương, kỳ thật ở nửa đường hán liền đi vòng qua Giao Dương. Còn bảy vạn binh mã kia được Phan Việt đưa đến Hòe Bình.”

Lời Kì để nói ra nghe vào trong tai ba người khác lại như một đạo sấm rền, tên quý kia luôn làm cho người ta e ngại, chỉ mới năm tuổi, thế nhưng đã sớm nghĩ tới những điều này!

Mà Triệu Hiền cũng là xụi lơ trên mặt đất: “Bệ hạ. Tướng quân mệnh mặt tướng trở về còn có một việc.” Triệu Hiền mặt như đưa tang, nói, “Mệnh thần đi thăm thế tử, bảo nó phải nghe lời.” Xong rồi, toàn bộ xong rồi.

“Trăm đã phái người đi dọc theo con đường đến Nhân Xương tìm kiếm nó, Phong Nhi nhất định là đi tìm Lân .” Nhiệm Mục Kì ôm một tia hy vọng nói ra, thì đã thấy Triệu Hiền lắc đầu.

“Bệ hạ, Tiểu Phong nhất định sẽ không đi Nhân Xương.” Gãi rất hiểu đưa nhỏ kia, “Nó sẽ đi Tây Bá hoặc Chiết Côn, nếu không cũng là đi Lạc Bắc cùng Quan Tỉ, nó chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp giải vây cho Nhân Xương.” Triệu Hiền đứng lên, quỳ nói, “Bệ hạ, thỉnh cho phép thần dẫn người đi tìm thế tử.”

Nhiệm Mục Kì nghĩ nghĩ nói: “Người vừa trở về, vẫn là ở kinh thành nghỉ ngơi đi, trăm lập tức phái người đi.”

Nửa canh giờ sau, Triệu Hiền cùng Phó thống lĩnh thị vệ Dung Châu, mang theo mấy trăm cấm quân cưỡi ngựa phóng nhanh ra kinh. Đối với Triệu Hiền mà nói, cho dù một chết cũng còn hơn nằm ở trên giường lo lắng hải hùng, vạn nhất Vương gia biết được việc này, không chỉ mộng của tiểu Phong bị xưng phù, mà gãi cũng không có đường sống.

Đêm khuya, bên trong thành Chiết Côn – trừ bỏ quân doanh của quân Nam cùng với những nơi bị bọn chúng chiếm giữ có tiếng động phát ra, còn lại những nơi khác cực kỳ yên tĩnh. Sau khi quân Nam đánh hạ Chiết Côn cùng Tây Bá, liền đốt giết đánh cướp, sau đó hướng theo phía bắc tiếp tục tấn công Lạc Bắc cùng Quan Tỉ. Bọn chúng để lại Chiết Côn gần hai vạn binh mã, còn hai vạn binh mã của Tây Bá đang ngăn cản viện quân đến Nhân Xương. Vào lúc này, trừ bỏ các binh sĩ đang tuần tra ra, các tướng lĩnh cùng các quân lính khác đều đi ngủ. Một bóng đen nho nhỏ ở khi đám lính tuần tra vừa xoay người, liền nhanh chóng nhảy sang bên kia, lặng yên không một tiếng động, không ai có thể phát giác, chỉ có cây đuốc hơi hơi lay động một chút. Trong bóng đêm chỉ thấy hai điểm đỏ sáng lờ lờ đang từng chút di chuyển tới gần kho lúa.

Tránh ở trong một góc tối âm u, nó cẩn thận quan sát mười mấy thủ vệ đang canh giữa ở phía trước cửa kho lúa, còn có vài đội binh lính tuần tra đi qua đi lại. Nó cẩn thận xem xét bốn phía một hồi, rồi lặng lẽ lui rút lui.

Phóng lên nóc nhà, nó tìm được trù phòng của quân Nam, xốc mái ngói lên, khi thấy trong trù phòng không có ai, nó liền nhảy xuống. Sau khi ăn một ít cơm thừa canh cạnh, nó đẩy ngã thùng dầu, từ trong ngực lấy ra một cái mồi lửa.

Chỉ chốc lát sau, khói đặc cuồn cuộn theo trong trù phòng bốc ra ngoài, vừa lúc đêm nay có phong, ngọn lửa lui đi cực nhanh. Nhóm vệ binh vừa mới phát hiện tại trù phòng bị cháy, thì ngọn lửa đã lan tới chỗ các đầu bếp nghỉ ngơi, rồi tiếp theo là phòng ốc của quân Nam nghỉ ngơi, chuồng trại. ... Trong thành Chiết Côn yên tĩnh – ngọn lửa bốc vây bốn phía, mọi người đang ngủ đều phải thức dậy.

“Xảy ra chuyện gì?” Phó tướng của Nam Quốc đóng ở Chiết Côn khoát ngoại sam từ trong lều đi ra.

“Bẩm tướng quân, có người ở trong thành phóng hỏa. Đốt mấy chục nơi của chúng ta.” Một gã thị vệ đã chạy tới nói.

“Lương thảo thế nào?”

“Thình tướng quân yên tâm, lương thảo vô sự. Có thể là loạn dân của Bắc Uyên.”

“Mau chóng bắt được những người này.”

“Dạ, tướng quân.”

Phó tướng nhìn nhìn ngọn lửa cách đó không xa đang bốc lên tận trời, nhúu mày quay trở về trong quân trường.

“Sưu!”

“Bính!”

Một tiếng trầm đục vang lên, phó tướng vừa mới tiến vào quân trường, liền ngã ngưỡng mặt ra bên ngoài, trên cổ xuyên qua một mũi tên, đã tắt thở.

“Thích khách! Có thích khách!”

Các nhóm binh sĩ chung quanh loạn cả lên, có người vọt vào trong lều trại, nhưng không thấy bất kỳ ai, chỉ thấy trên lều trại có một lỗ hồng to, thích khách thừa dịp phó tướng đi ra, cùng bọn thị vệ bị lửa cháy dẫn đi sự chú ý, liền rạch lều trại chui tiến vào.

Lập tức, Chiết Côn loạn cả lên, khắp nơi đều là binh sĩ dập lửa cùng bắt thích khách. Thủ lĩnh vừa chết, quân tâm đại loạn. Ngay tại lúc bọn lính xôn xao chạy loạn bốn phía trốn nã thích khách cùng loạn dân, thì một đứa bé quần áo tả tơi cuộn mình trong một góc tối, cách kho lúa không xa, nằm ngủ cùng với mấy tên khất cái, đôi mắt bị miếng vải lớn che khuất hơi hơi mở ra, bên trong ánh sáng đỏ hiện ra.

Đội thật lâu, một đội nhân mã đi vào kho lúa, mang đến tin tức thủ lĩnh bị giết. Quân Nam quyết định đem lương thảo dời đi, để tránh đêm dài lăm mòng. Ngay tại lúc đội nhân mã này cùng thủ vệ kho lúa bàn bạc đối sách, thì trong đám khất cái ngủ say thiếu đi một người.

Quân Nam suốt đêm đem toàn bộ lương thảo vận chuyển ra ngoài thành, bên trong Chiết Côn thành rắn mắt đầu, quân tâm hỗn loạn, bởi vì vẫn chưa bắt được thích khách cùng loạn dân, nên tất cả mọi người đều thấp thòm lo âu, nhất là vài tên tiểu tướng còn lại. Mà ngay tại lúc bọn họ thần hồn nát thần tính, thì ngoài thành truyền đến tin tức làm cho bọn họ hoàn toàn đánh mất quân tâm—— lương thảo được chuyển dời ra ngoài thành, ở buổi tối ngày thứ hai bị đốt trụi. Không ai ngờ được, có đứa nhỏ trốn ở dưới xe lương thảo, theo xe lương thảo cùng nhau tiến nhập vào trong kho lúa chung. Trời khô nóng, chỉ cần một miếng vải tấm dầu là có thể thiêu hủy cả kho lúa.

Nhiệm Mặc Phong cưỡi con ngựa vừa trộm được, dựa theo bản đồ ghi nhớ trong đầu mà chạy tới Nhân Xương. Nó không sợ nguy hiểm, không sợ khổ, nhưng nó tuyệt đối sẽ không cùng phụ vương tách ra, tuyệt đối không thể nghe lời phụ vương nói.

Vào thu, gió lạnh thổi tới trên người Nhiệm Mặc Phong ăn mặc đơn bạc, nó một đường cũng chưa ngừng lại, trên lưng là kiếm gỗ phụ vương làm cho nó, cùng ‘Mặc Kim’ hoàng bá cho, còn có cung tiễn cùng chùy thủ ở chỗ quân Nam trộm được, nó muốn chạy đến phía ngoài Nhân Xương để nhiễu loạn, nơi đó có bốn mươi vạn đại quân của Vệ Quốc.

—

Ngày 15 tháng 11 năm thứ 9 Bắc lịch, ở khi trăng tròn vừa mới xuất hiện, Nhiệm Mặc Kỳ lục tục thu được chiến báo của các biên quan.

“Chiết Côn, Tây Bá đại thắng! Thủ lĩnh Chiết Côn bị giết, lương thảo ở đó bị đốt, ngay cả lương thảo ở Tây Bá cũng bị đốt, quân Nam rút khỏi.”

“Bảo ~ Hoắc tướng quân dẫn quân đánh vào thủ đô Thanh Thành của Yến Quốc, quân Sở rút quân mặc kệ Yến Quốc, Hoắc tướng quân đã lui về thủ ở Hòe Bình, Hòe Bình an toàn.”

“Bảo ~ Xa tướng quân mang quân đánh vào Kim Quốc, Vương tướng quân dẫn năm vạn binh mã cùng Xa tướng quân nội ứng ngoại hợp, đánh vào Kim Quốc, Kim Quốc đại loạn, quân Kim ở Miên Châu, Tắc Dương đều lui binh.”

Ba ngày sau, Bắc Uyên quốc lại thu được một đạo tin tức phần chấn lòng người từ biên quan truyền đến. Nhiệm Mặc Lâm không còn bị vây hãm, phải ra

năm vạn binh mã trợ giúp Lạc Bắc cùng Quan Tì, thu hồi Chiết Côn cùng Tây Bá. Lạc Bắc Quan Tì tạm thời an toàn.

“Ba!”

Một chương đánh ở trên bàn, Nhiễm Mục Lân giận dữ mà trừng mắt nhìn phong thư trong tay do hoàng huynh phái người đưa tới, ở thời điểm hắn đang suy nghĩ làm sao đánh lui quân Vệ, thì gia hỏa này lại nói cho hắn biết – đưa con bảo bối của hắn mất tích.

“Vương gia?” Quân sư Vương Phủ Khâu hỏi.

Đem thư xé tan nát, Nhiễm Mục Lân hung hăng nói: “Truyền lệnh của ta! Ngày mai giờ Thìn, bốn vương quyết định cùng quân Vệ tử chiến!”

“Vương gia! Trăm triệu không thể!” Vương Phủ Khâu vội la lên, “Vương gia vừa mới phái ra năm vạn binh mã đi Lạc Bắc cùng Quan Tì, trước mắt Nhân Xương còn lại chỉ có mười bốn vạn binh mã, Vệ Quốc mặc dù tổn thất thảm trọng, nhưng vẫn có hơn ba mươi vạn binh mã, lúc này không phải là lúc có thể xuất binh, chúng ta nhất định phải đợi quân Nam rút khỏi Lạc Bắc cùng Quan Tì, rồi mới có thể tấn công Vệ Quốc.”

“Không đợi!” Nhiễm Mục Lân quát, “Phong Nhi mất tích! Người đánh lên Chiết Côn cùng Tây Bá nhất định là nó! Nó nhất định sẽ đi tìm quân Vệ, tiếp tục đợi nữa, con ta sẽ không còn. Xuất binh!”

“.....” Vương Phủ Khâu kinh hãi.

Nhiễm Mặc Phong! Con tốt nhất cầu nguyện phụ vương đã đoán sai đi, bằng không. Nhiễm Mục Lân ở trong phòng đi qua đi lại, tóc mai chỉ trong một đêm đã bạc trắng rất nhiều.

—

Ở bên cạnh doanh địa do Vệ Quốc đóng quân, có một đứa nhỏ đã ở trong bụi cỏ nằm úp sấp hai ngày. Khát, nó liền liếm sương sớm trên lá, đói bụng liền ăn rau dại. Chính những người này đã làm cho nó không thể ở cùng với phụ vương, nó phải giúp phụ vương, nó muốn phụ vương không còn lý do gì để đem một mình nó bỏ lại kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22

CHƯƠNG 22

Lại là đêm khuya, nhưng bất đồng với Chiết Côn yên tĩnh cùng Tây Bá khẩn trương, Nhân Xương đêm nay phá lệ làm cho người ta nôn nao. Ngày mai sẽ cùng quân Vệ tử chiến, đối với thân võ Đại tướng quân khi mười hai tuổi đã chinh chiến ở biên quan mà nói, quyết định này là cực kỳ lỗ mãng cùng ngu ngốc. Nhưng đối Nhiễm Mục Lân khi chín tuổi mất mẫu thân, mười tuổi bị phụ hoàng đuổi tới biên quan mà nói, đối với hắn đứa con là người thân nhất trên đời này, hắn không thể mất đi đứa con.

“Vương gia, đại chiến sắp tới, ngài nên đi ngủ một chút đi. Tiểu Phong so với đứa nhỏ cùng tuổi giỏi hơn gấp trăm lần, nó sẽ không để cho mình bị nguy hiểm, để ngài phải lo lắng.”

Cùng Nhiễm Mục Lân đồng dạng ngủ không được, Vương Phủ Khâu khuyên nhủ.

Nằm ở trên án kê, Nhiễm Mục Lân lo lắng trận pháp ngày mai có thể gặp phải trạng huống gì, trong óc thường thường nghĩ đến con, nghĩ đến con có thể đã đi đến đâu, hi vọng nó sẽ không tới quân doanh Vệ Quốc.

“Từ Tây Bá đến Nhân Xương nếu là kỵ mã nhiều nhất khoảng hai ngày đường. Tây Bá bị đốt lương thảo đã qua năm ngày. Phong Nhi tuyệt đối sẽ không theo Tây Bá đi thẳng đến Nhân Xương. Nó sẽ nghĩ biện pháp tìm được ngựa, rồi mới đến Nhân Xương.”

Nhiễm Mục Lân vừa suy nghĩ vừa lẩm bẩm

“Vì sao Tiểu Phong sẽ không đi Lạc Bắc hoặc Quan Tì?” Vương Phủ Khâu nghi hoặc, vì sao Vương gia nhận định Tiểu Phong sẽ tới Nhân Xương.

Nhiễm Mục Lân nhìn cũng không nhìn giả, không chút do dự nói: “Phong Nhi sẽ không theo Chiết Côn đến Tây Bá, rồi quay lại Chiết Côn đi Lạc Bắc cùng Quan Tì. Hơn nữa ta ở Nhân Xương, nó nhất định sẽ tới Nhân Xương.” Nhiễm Mục Lân thống hận chính mình quá hiểu đứa con, “Phong Nhi nhất định đã tới Nhân Xương rồi! Thế mà nó cũng dám không đến tìm phụ vương!”

Hắn gấp đến độ lại bắt đầu ở trong phòng bước tới bước lui, theo Giáng Đan đến Nhân Xương, đứa con đã chịu bao nhiêu cực khổ? Nhiễm Mục Lân hận không thể bỏ lại hơn mười vạn đại quân, đi ra ngoài tìm đứa con.

“Vương gia, nếu Tiểu Phong thật sự đã tới Nhân Xương rồi, thì ngài rồi loạn đầu trận tuyến sẽ chỉ làm cho Tiểu Phong càng thêm nguy hiểm.”

Nhiễm Mục Lâm ngừng lại, nhìn về phía Vương Phủ Khâu, rồi mới hung hăng chà xát mặt mình, trở lại án kỉ: “Người nói địa đúng. Nếu Nhân Xương thất thủ, Phong Nhi lại càng không thể tìm đến ta. Phủ Khâu, quân Vệ mặc dù nhiều hơn quân ta, thế nhưng lương thảo của bọn chúng cũng không sung túc như quân ta, thế nên sức lực sẽ không bằng quân ta. Phủ Khâu, ta tính toán đêm nay sẽ dẫn người đi thiêu lương thảo của quân Vệ. Ngày mai song phương giao chiến, quân Vệ tuyệt đối sẽ không ngờ được chúng ta sẽ tập kích đêm nay.”

“Vương gia!” Vương Phủ Khâu đứng lên, “Thuộc hạ tuyệt không cho ngài tự mình đi, ngày mai khai chiến, thuộc hạ không thể để cho Vương gia đi mạo hiểm.”

“Phủ Khâu, người đừng khuyên ta, ta chủ ý đã định, kêu Mạch Khiêm đến.”

“Vương gia.”

“Nhanh đi nhanh đi.”

Nhiễm Mục Lâm phát tay đuổi nhân, hắn đã gửi chiến thiệp cho quân Vệ, nếu đêm nay có thể thành công, thì ngày mai sĩ khí của Vệ Quốc sẽ giảm rất nhiều, một trận chiến này, vì hắn cùng đứa con, hắn phải thắng.

Đêm trước đại chiến, trong quân trường của Đại tướng quân Vệ Quốc – Viên Tri Chính cũng đồng dạng ánh nến chiếu sáng. Vài vị phó tướng đều ở trong trường, thương thảo trận đấu sẽ diễn ra vào ngày mai.

“Đại tướng quân, Nhiễm Mục Lâm đột nhiên hướng quân ta tuyên chiến, xem ra Bắc Uyên đã không thể kéo dài thêm nữa.”

“Đại tướng quân, Sở Quốc, Kim Quốc đã rút quân, còn Nam Quốc cũng lui giữ, tình hình đối với chúng ta bất lợi. Quân ta nhiều hơn quân Bắc, trận chiến này có thể nói là cơ hội do Nhiễm Mục Lâm đưa tới.”

“Đại tướng quân, thỉnh cho phép mặt tướng ngày mai cùng Nhiễm Mục Lâm đối chiến.”

“Đại tướng quân.”

Đối mặt với quyết chiến vào ngày mai, các phó tướng đã liên tục nhiều ngày công thành không có kết quả, đều muốn ra trận xả hết uất nghẹn trong lòng. Đại tướng quân Viên Tri Chính nhíu mày trầm tư, quốc chủ tìm Kim Quốc cùng Nam Quốc đạt thành hiệp nghị, đánh bất ngờ Bắc Uyên, mắt thấy tình hình chiến đấu đều diễn ra theo hướng đã dự đoán lúc trước, đột nhiên nửa chừng thì Kim Quốc cùng Nam Quốc rút quân, Sở Quốc cũng bị bức trở về, Vệ Quốc trong lúc nhất thời tiến thoái lưỡng nan. Bất quá tình hình này chỉ là tạm thời, lần này Nhiễm Mục Lâm liều chết khiêu chiến, thuyết minh Bắc Uyên đã không thể điều thêm binh lực.

“Gia tăng thủ vệ kho lúa, đề phòng quân Bắc đánh lên.”

Quân Nam ở Tây Bá cùng Chiết Côn là vì bị đốt lương thảo, mà trở nên bị động.

“Dạ, Đại tướng quân.”

“Đêm nay tất cả các tướng sĩ làm tốt chuẩn bị nghênh chiến, bất luận kẻ nào cũng không được một mình rời khỏi đơn vị.”

“Tuân lệnh”

“Đại chiến ngày mai, cần thiết nhất chính là giết chết Nhiễm Mục Lâm.”

“Dạ!”

Tướng lĩnh quân Vệ ở trong quân trường, không ai buồn ngủ cả. Những binh sĩ công thành mấy ngày liền ở đêm trước đại chiến đều mặc giáp mà ngủ, tháng 11 ở biên quan gió lạnh hiu quạnh, những cây đuốc chiếu sáng cả doanh quân ở trong gió lay động. Vệ binh ở trên đài canh gác co ro thân mình mà tuần tra chung quanh. Một đội lính nhỏ kéo một xe chứa đầu heo, dê còn sống tiến vào doanh địa. Đêm trước giao chiến, các tướng sĩ phải được ăn no để lấy đủ sức chiến đấu, bởi vì không biết có còn được ăn lần nữa không. Nhóm thủ vệ cẩn thận xem xét xe ngựa một chút, phát hiện không có gì khác thường, mới cho đi qua. Chiếc xe chậm rãi tiến vào quân doanh, hướng trú phòng ở phía trong cùng đi tới.

“Mau mau mau, đem này những gia súc này đuổi vào chuồng đi, lập tức nấu nước.” Đại trù ra lệnh cho thủ hạ đem gia súc dỡ xuống xe, một chiếc trên xe chở mấy con dê ở cuối cùng giật giật, nhưng vẫn không khiến cho những người khác chú ý, một cái bóng đen theo dưới bụng dê rút xuống, rồi nhảy vào một góc tối trong lều trại.

Nhiễm Mặc Phong thật vất vả mới trà trộn vào đây được, nó đề thấp thân thể, thối lui tới một cái sông nhỏ cách trú phòng không xa, chậm rãi lặn xuống. Quân Vệ phòng giữ nghiêm ngặt, nó là một đứa nhỏ, không thể giả dạng làm vệ binh để trà trộn vào bên trong doanh, may mắn gặp được xe ngựa chở gia súc. Đầu tiên nó thừa dịp những người đó nghỉ ngơi dọc đường mà chui xuống dưới xe, rồi ở trước khi tiến vào doanh địa nó đu người ở dưới bụng dê, tránh thoát vệ binh kiểm tra, bất quá hiện tại nó một thân đầy mùi dê, rất dễ bị bại lộ. Nhưng vận khí của nó khá tốt, gần nơi này có một con sông nhỏ.

Nhiễm Mặc Phong chậm rãi bơi men theo con sông tiến lên phía trên, rất nhanh tìm được quân trường của Viên Tri Chính. Nó ở bên ngoài quan sát hai

ngày, đã thăm dò được tình hình quân Vệ. Đối với bốn mươi vạn quân Vệ mà nói, chỉ cần Đại tướng quân của bọn họ bị chết, thì bọn họ sẽ rối loạn đầu trận tuyến. Nhưng quân trưởng của Viên Tri Chính lại nằm ở giữa phía trong doanh địa, chung quanh tất cả đều là thủ vệ, rất khó tới gần. Nhiệm Mặc Phong lặn vào trong con sông cũng không sâu, chịu đựng băng hàn thấu xương mà chậm rãi bơi dần lên.

Bên cạnh tường thành Nhân Xương, hai ngàn tinh binh ở dưới sự dẫn dắt của Nhiệm Mặc Lân lén lút tuột xuống tường thành, hướng doanh địa của quân Vệ chạy tới. Bọn họ một thân quần áo màu đen gọn nhẹ, mang theo chùy thủ cùng cung tiễn, nép người trong những tàng cỏ ven ngoài thành Nhân Xương, chậm rãi tiếp cận quân địch.

Nhiệm Mặc Lân bịt mắt, chỉ lộ ra 2 con mắt, thỉnh thoảng lại nhìn về bốn phía, hy vọng có thể gặp được đứa con không nghe lời ở đâu đó. Trừ bỏ thân tín của Nhiệm Mặc Lân ra, không ai biết được con hắc mã tích. Mà ngay tại vừa rồi, hắc mã thu được tin của Triệu Hiến từ Lạc Bắc gửi tới, Lạc Bắc cùng Quan Ti cũng không có tung tích của đứa con.

Phong Nhi, con thật sự muốn cho phụ vương lo lắng mà chết sao? Vì sao không đến tìm phụ vương? Phụ vương biết con giận phụ vương, giận phụ vương để con ở lại một mình trong kinh thành, để cho con phải ở cùng với mấy con dê con xấu xa kia. Chỉ cần con đi ra, phụ vương hứa với con, cho dù là chết, cũng tuyệt không bỏ lại con một mình thêm lần nào nữa.

Liền ngay cả Vương Phủ Khâu là người hiểu Nhiệm Mặc Lân nhất, cũng không thể rõ trong lòng Nhiệm Mặc Lân có bao nhiêu lo lắng. Tối nay, Nhiệm Mặc Lân quyết định đến địch doanh đốt lương thảo, mục đích là vì tìm đứa con, hắc mã dự cảm, con hắc mã ở ngay tại nơi này. Nếu làm cho Nhiệm Mặc Lân lựa chọn, hắc mã sẽ mang theo con cùng Kì rời xa Bắc Uyên, đến một nơi không ai biết bọn họ mà ẩn cư. Bắc Uyên không phải là đất nước của hắc mã, mà là nơi hắc mã hận nhất.

Trong doanh địa bay ra mùi thịt nồng đậm, những binh sĩ tinh thần mệt mỏi liền tỉnh táo. Đại trù trước tiên ra lệnh cho thủ hạ đem mấy khối thịt ngon nhất đưa tới cho các tướng quân, rồi mới đem tất cả nồi canh thịt còn lại nâng đến trong doanh địa. Nhóm thủ vệ trông coi kho lúa sẽ thay phiên nhau đi ăn thịt, ở trong đêm khuya rét lạnh thế này mà được uống một chén canh thịt to nóng ấm thì thật sự là vạn phần hạnh phúc.

Nhiệm Mặc Lân cùng bộ hạ tránh ở xa xa nhìn quân Vệ ở trong doanh địa ăn thịt, hắc mã quan sát nhóm thủ vệ bên cạnh kho lúa, rồi giơ tay ra hiệu, tất cả đều nép người thật thấp chậm rãi tiến lại gần. Ở lúc sắp tiếp cận bên cạnh doanh địa, Nhiệm Mặc Lân lấy cung tiễn ra, nhắm ngay một tên lính đang đưa lưng về phía hắc mã, cúi đầu ăn canh thịt.

“Suru” một tiếng, tên phá không mà đến.

“Có tập binh! Cần thận!”

“Ồ bên kia!”

“Chú ý lương thảo!”

Mấy ngàn danh quân Vệ hướng phương hướng Nhiệm Mặc Lân đuổi theo qua, Nhiệm Mặc Lân mang theo bộ hạ rất nhanh hướng phía sau chạy đi, dù quân Vệ rượt theo, phân tán sự chú ý của bọn chúng. Mà bên kia, do những tướng lĩnh khác dẫn dắt một ngàn binh sĩ vượt rào chắn, tiến thẳng đến kho lúa.

“Xảy ra chuyện gì?” Nghe được tiếng la hét, Viên Tri Chính đi từ trong quân trưởng đi ra, quát hỏi.

“Tướng quân, có người đánh lén.”

“Đánh lén?” Viên Tri Chính nhìn nơi ánh sáng cách đó không xa, lập tức nói, “Cần thận trùng kế diệu hồ ly sơn của địch nhân!”

“Đại tướng quân! Có người phóng hỏa đốt chuồng ngựa! Vài tên thủ vệ bị thương, chạy mất mấy chục con ngựa!”

Lúc này, một gã binh sĩ chạy tới bẩm báo. Viên Tri Chính vừa nghe, vội vàng hét lên: “Mục đích của bọn họ là ngựa, lập tức phái người đến đó!”

“Dạ, Đại tướng quân!”

“Đại tướng quân lệnh chúng ta đi chuồng ngựa!” Tên binh sĩ vừa tiến lên báo tin kia chạy ra xa, rồi đột nhiên hô to lên một tiếng, tất cả binh lính đang chạy về hướng kho lúa, đều chuyển hướng về phía chuồng ngựa.

Viên Tri Chính vừa nghe xong, liền cảm thấy bất an mà nhìn về phía tên binh sĩ xa lạ kia.

“Đem người kia bắt lại!”

Khi mọi người ở đây tìm kiếm người mà Đại tướng quân lệnh cho bọn họ trốn nấp, thì kho lúa ở phía xa xa phát ra một tiếng nổ “bùm” thật lớn, ngọn lửa nảy cao lên không trung uốn lượn rồi hạ xuống.

“Kho lúa cháy ! Mau lấy nước!”

Khi mọi chuyện đã xảy ra thì Viên Tri Chính hiểu được – địch nhân là dương đông kích tây.

“Lập tức phong tỏa đại doanh, không cho bất luận kẻ nào chạy ra! Trái phải đều thủ vệ thật kỹ, rồi suất lĩnh ba nghìn người truy kích và tiêu diệt quân địch!”

Viên Trì Chính bình tĩnh phân phó đi xuống, rồi nhảy lên ngựa. Một bên chỉ huy người đi kho lúa đập tắt lửa, một bên trấn an quân tâm.

Ngay tại lúc quân doanh của quân Vệ hết sức hỗn loạn, một đứa nhỏ cả người ướt đẫm trên tay bưng một chén canh thịt nóng, đi xuyên qua đám binh lính đang chạy ngược chạy xuôi. Không ai chú ý tới nó, hoặc là nói – không ai rảnh đi chú ý một đứa nhỏ vừa dơ vừa ướt này, nghĩ nó là người trong trù phòng phái ra. Đứa nhỏ hướng về phía Đại tướng quân đang đứng ở giữa trung tâm chỉ huy binh lính mà chậm rãi đi đến, khi gần đến nơi, nó trốn vào góc tối bên cạnh quân trưởng, ném bát canh đi, trèo lên trên quân trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

CHƯƠNG 23

Khi tiếng chém giết ở phía sau càng ngày càng mờ hồ, Nhiễm Mục Lân mang theo những binh sĩ dụ địch liền tách lẻ ra, bốn phía đào thoát. Mà ngay tại lúc hấn thoát khỏi truy binh, chạy trốn tới một chỗ trên sườn núi thì trong ngực đột nhiên nảy lên một cỗ cảm xúc mãnh liệt, khiến hấn phải quay đầu lại nhìn về phía đại doanh đang bốc lửa tận trời của quân Vệ, mà một cái liếc mắt này, làm cho hấn cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

“Phong Nhi! !”

Nhiễm Mặc Phong dựa vào trên đỉnh lều trại, đề thấp thân mình nhìn chăm chăm vào Viên Trì Chính đang ngồi trên lưng ngựa chỉ huy binh lính. Doanh địa quân Vệ đột nhiên xuất hiện rối loạn đã tạo cơ hội cho nó, tuy rằng không nhìn thấy phụ vương, nhưng nó biết nhất định là người do phụ vương phái tới, phụ vương và nó có chung một suy nghĩ. Phụ vương đã thành công, còn phần nó chính là phải chặt đứt hoàn toàn ý niệm xâm chiếm Bắc Uyên của quân Vệ.

Bên người Viên Trì Chính có bốn năm tên thủ vệ, vài đội kỵ binh ở trước mặt gã chạy qua chạy lại, không ai chú ý trên đỉnh lều trại có gì khác thường. Từng chút từng chút trượt đi xuống, ở lúc Nhiễm Mặc Phong trượt gần đến mép dưới của nóc lều trại, thì nó đột nhiên dùng sức búng người lên nhảy xuống, dừng ở bên cạnh ngựa của Viên Trì Chính.

“Đại tướng quân!”

“Hì”

Những binh sĩ chung quanh nhìn thấy một cái đứa nhỏ đột nhiên rớt xuống, trong lúc nhất thời kinh ngạc vạn phần, nhưng khi bọn chúng nhìn thấy đứa nhỏ kia cầm trên tay một thanh chủy thủ thì vội vàng ủa lên. Mà ngựa của Viên Trì Chính đã bị kinh hách, nó ***g lộn chồm hai chân trước lên, khiến cho gã không có chuẩn bị lập tức té xuống, khi vó ngựa hạ xuống một cước dẫm nát cánh tay trái của gã.

“Bảo hộ Đại tướng quân!”

“Giết đứa nhỏ kia!”

Mắt thấy Đại tướng quân bị thương, những binh sĩ hô to, một đám người đem Viên Trì Chính từ dưới chân ngựa kéo ra ngoài, bảo hộ gã lui dần về phía sau, còn một đám khác thì bỏ đao về phía đứa nhỏ đột nhiên xuất hiện.

Nhiễm Mặc Phong nhảy qua một bên, né tránh đao phong hạ xuống, trong chớp mắt, nó nhìn thấy Viên Trì Chính té bị thương đang lui dần vào trong lều trại. Nó giờ phút này chỉ có một ý niệm trong đầu, giết chết Viên Trì Chính.

Miếng vải đen che khuất mắt phải của nó ở khi nó lẩn lộn né tránh thì bị rách mất, cặp mắt dị sắc ở trong ánh lửa chiếu rọi phá lệ khiếp người, làm cho người ta kinh hãi. Nhiễm Mặc Phong giống như một con tiểu thú hung mãnh, không sợ đao kiếm bên người hạ xuống, ở trong khe hở luồng lách, hướng Viên Trì Chính phóng tới.

“Phong Nhi! !”

Cái thân ảnh nho nhỏ từ trên đỉnh lều trại nhảy xuống kia nhất định là con hấn! Nhiễm Mục Lân điên loạn mà hướng doanh địa quân Vệ chạy tới. Hấn chẳng quan tâm mình có thể bị chết hay không, hấn chỉ biết phải giết hết những ai ngăn cản hấn, con hấn ở phía trước! Các binh lính khác cũng không chút do dự sẽ bị giết mà theo sát hấn quay lại, mà quân Vệ đuổi giết bọn họ, sau khi nhận thấy doanh trại xuất hiện dị trạng cũng vội vàng quay về.

Viên Trì Chính kinh sợ nhìn đứa nhỏ cách gã càng ngày càng gần kia, trong con mắt màu đỏ kia chỉ có một ý niệm, giết chết gã! Gã bị cặp mắt kia làm cho kinh sợ, quên mất đi đau đớn ở cánh tay trái, cũng quên luôn việc phải rút trường kiếm bên hông ra.

“Bảo hộ Đại tướng quân! Mau giết chết đứa nhỏ kia!”

Nhóm phó tướng hét lớn lên, bọn họ chưa bao giờ lo lắng quá như thế, mấy trăm người nhưng không một ai có thể giết chết đứa nhỏ kia. Mà trên người đứa nhỏ kia vết đao càng ngày càng nhiều, nó lại chẳng có chút gì biểu hiện đau đớn, bọn họ không tin đó là đứa nhỏ, kia căn bản là sát thủ do trời sinh hình thể nhỏ bé.

Một mũi tên theo xa xa phóng tới, ‘Phốc’ một tiếng đâm vào trong thân thể nhỏ bé yếu gầy kia. Nhiễm Mặc Phong kêu rên một tiếng, thừa dịp mọi người nghĩ rằng nó sẽ dừng lại thì nó đột nhiên đề thấp thân thể, luồn qua khe hở từ giữa hai người trước mặt.

“Đại tướng quân!”

‘Bính đương!’

Ở thời khắc ‘tánh mạng ngàn cân treo sợi tóc’, Viên Tri Chính rút trường kiếm ra chặn được chủy thủ đâm tới bụng gã. Cũng trong nháy mắt đó, mấy cái trường mâu đâm tới trên lưng Nhiễm Mặc Phong. Ngay tại lúc bọn họ nghĩ rằng – lần này có thể giết chết “đứa nhỏ” đáng sợ này thì người nọ chẳng biết làm sao có được khí lực bật người nhảy lên cao, ở khi mọi người thấy được cặp mắt hai màu đáng sợ của nó mà phát ra tiếng hô kinh sợ, thì nó đã nhảy tới bên cạnh Viên Tri Chính, giờ chủy thủ lên đâm vào vai gã.

“Đại tướng quân!”

Một thanh kiếm đâm thật sâu vào vai trái Nhiễm Mặc Phong, mà chủy thủ trong tay Nhiễm Mặc Phong cũng đâm qua bàn tay Viên Tri Chính đâm xuyên vào ngực gã. Máu đỏ tươi theo bàn tay Viên Tri Chính chảy xuống, cánh tay trái bị thương của gã ở thời khắc nguy cơ cổ vuron lên bảo vệ tâm mạch, thế nhưng chủy thủ kia vẫn đang đâm sâu vào trái tim gã. Tất cả mọi người sợ ngây người, bao gồm cả gã phó tướng đâm bị thương Nhiễm Mặc Phong kia.

Nhiễm Mặc Phong bị thương vai trái, nên vô lực rút chủy thủ ra bồi thêm một đao nữa, nó hướng thân mình ra sau, rút vai trái ra khỏi thanh kiếm đâm thủng nó, tay phải nhanh như chớp rút cây trâm gai tước trên đầu Viên Tri Chính xuống, đâm thật mạnh vào cổ gã, tiếp theo thừa dịp mọi người vì khiếp sợ mà chết đứng sững sờ, nó nhảy khỏi người Viên Tri Chính, vội vàng chạy thoát thân.

Quân doanh quân Vệ nổ tung, vô số tên bắn về phía đứa nhỏ đang chạy trốn kia, nhóm kỵ binh ra sức đuổi theo tên yêu quái ám sát Đại tướng quân của bọn họ. Từ khi nó nhảy xuống lều trại, đến khi nó làm trọng thương Viên Tri Chính bất quá chỉ ngắn ngủn mấy phút, thế nhưng đã làm kinh sợ tất cả tướng lĩnh Vệ Quốc nhìn thấy nó. Nếu Nhiễm Mặc Phong là một sát thủ bình thường, thì tối nay có lẽ nó đã thất bại, thế nhưng nó lại là một đứa bé nhỏ gầy, cho nên mới càng làm cho mọi người mất bình tĩnh, tạo ra nhiều cơ hội cho nó xuống tay.

Trong quân doanh Vệ Quốc, một thân ảnh nhỏ nhỏ màu đen ở trong làn mưa mũi tên ra sức chạy nhanh, tựa hồ không có bất luận kẻ nào có thể làm cho nó dừng lại, tựa hồ không có bất luận kẻ nào có thể ngăn lại nó.

Nhiễm Mặc Phong không biết trên người mình trúng bao nhiêu mũi tên, nhưng nó biết – chính mình không thể chết được, nó còn chưa nhìn thấy phụ vương. Nhiễm Mặc Phong nhờ vào tiếng gió truyền đến bên tai mà tránh thoát những mũi tên trí mạng, nó cẩn thận bảo vệ hai chân mình, chỉ cần nó còn chạy được, thì nó có thể chạy thoát ra ngoài. Nhanh lên, nhanh chút nữa, nó còn chưa nhìn thấy phụ vương.

Phía sau truyền đến rối loạn, nhưng Nhiễm Mặc Phong chẳng quan tâm, nó chỉ biết – cứ chạy mãi về phía trước là nó có thể nhìn thấy phụ vương. Có người truy ở phía sau nó, tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, Nhiễm Mặc Phong cố gắng xuất ra hết thể lực không còn nhiều lắm mà rất nhanh chạy trốn, nó đã chạy ra khỏi địch doanh, sắp chạy được đến nơi của phụ vương.

Nhiễm Mặc Phong chẳng quan tâm binh lính cùng quân địch chém giết ở phía sau, hắn vuron kiếm chém chết một tên địch nhân chắn trước mặt hắn, rồi đoạt lấy một con ngựa. Trên người con hãn cầm đầy mũi tên, cả người toàn vết thương, lại còn phải ra sức chạy trốn, hắn hiểu được điều gì đang chống đỡ cho đứa con không ngừng chạy. Thế nhưng hắn không thể gọi, vạn nhất đứa con dừng lại, có lẽ ngay sau đó sẽ bị một mũi tên bắn thủng thân mình nhỏ nhỏ của nó.

“Giết chết quân Vệ! Đánh vào Thượng Tân!”

“Các tướng sĩ Bắc Uyên, đem quân Vệ đuổi về Thượng Tân!”

“Các tướng sĩ phía trên, bảo hộ Vương gia a!”

Tiếng la đình tai nhức óc theo bốn phương tám hướng truyền đến, tiếng vó ngựa ầm ầm cùng tiếng bước chân dồn dập gây cho Nhiễm Mặc Phong hy vọng, hắn nghe được thanh âm Triệu Hiền, nghe được thanh âm Vương Phủ Khâu, nghe được thanh âm Mạch Khiêm.

“Đám con dê con này, sao giờ mới đến.” Nhiễm Mặc Phong sắp bật khóc lên, hắn hướng về phía đứa con đã mất gần hết khí lực nhưng vẫn cố chạy trốn, hét to lên, “Phong Nhi! Phụ vương ở chỗ này, Phong Nhi! Phong Nhi! !”

‘Thùng thùng!’

Nhiễm Mặc Phong lộn hai vòng, té lăn trên đất, ngay thời khắc quân Bắc xuất hiện đó, một tia khí lực cuối cùng trong cơ thể nó cũng biến mất chẳng còn gì.

“Phong Nhi! ! !”

Phụ vương. Phụ vương ở trong này. Nhiễm Mặc Phong nghĩ muốn ngẩng đầu lên, lại chỉ có thấy hắc ám vô tận.

“Phong Nhi! ! !”

Nhiễm Mặc Lâm không thèm kéo dây cương ngựa, cứ thế ngã nhào xuống dưới, rồi chạy vội tới bên cạnh đứa con cả người toàn là máu. Ghé vào bên cạnh thân mình nho nhỏ của đứa con, cả người Nhiễm Mặc Lâm run rẩy, hô to: “Phong Nhi! Là phụ vương! Là phụ vương! Phong Nhi, đừng bỏ lại phụ vương, Phong Nhi, mau mở mắt ra nhìn phụ vương a, Phong Nhi, Phong Nhi!” Hắn thậm chí không dám chạm vào đứa con, nhìn đứa con hấp hối, Nhiễm Mặc Lâm lâm vào tuyệt vọng, hắn chưa bao giờ nghĩ tới gặp lại đứa con sẽ là hoàn cảnh này.

“Vương gia, mau đem Tiểu Phong trở về thành!”

Vương Phủ Khâu cười ngửa chạy tới, xuống ngựa vội vàng nói, Nhiễm Mặc Lâm bối rối nhìn gã một cái, đầu tiên là vô thần, rồi mới giật lấy dây cương ngựa trong tay Vương Phủ Khâu, một tay cẩn thận nâng đứa con lên, rất nhanh lên ngựa, hướng bên trong thành chạy đi. Đem cuộc chiến đang lúc cao trào nhất ném qua một bên, con hắn là mạng sống của hắn!

Nhìn Vương gia đi xa, Vương Phủ Khâu không ngừng cảm thấy may mắn, may mắn bọn họ tới kịp lúc. Quay đầu nhìn lại, mặc dù không biết Tiểu Phong làm cái gì, nhưng quân Vệ giờ phút này đã sớm tan rã, không phải là đối thủ của bọn họ, trận chiến này, Bắc Uyên ở trong hiểm nguy đắc thắng.

Quân Bắc suốt đêm thừa thắng truy kích, tựa hồ thật sự muốn tiến công vào thủ đô Thượng Tân của Vệ Quốc, mà bên trong thành Nhân Xương lúc này, thân võ Đại tướng quân Nhiễm Mặc Lâm vì đứa con sinh từ chưa biết, mà nổi điên.

Trong phòng Nhiễm Mặc Lâm, bốn năm tên quân y đang ra sức cướp lại người tử trong tay Diêm Vương. Thương thế Nhiễm Mặc Phong rất nặng, nếu không phải ôm ý niệm phải trở về gặp phụ vương thì nó đã sớm ngã xuống. Các tướng lĩnh ở Nhân Xương đều rõ ràng – Vương gia yêu thương con trai đến ai cũng phải sợ, đứa nhỏ lặng yên ít nói lại vô cùng thông minh dũng cảm, mà lúc này, bọn họ đối với đứa nhỏ này lại có một cái nhìn mới.

Quân Bắc cùng quân Vệ đánh một trận vô cùng hoành tráng, đến cuối cùng Viên Trì Chính sinh tử không rõ, còn quân Vệ thì sức cùng lực kiệt. Thế nhưng Nhiễm Mặc Lâm cái gì cũng không quan tâm, mặt hắn âm u mà ngồi ở trên ghế trong góc phòng, nhìn nhóm quân y xử lý miệng vết thương trên người đứa con; nghe nhóm quân y thương lượng làm sao để bảo trụ mạng của đứa con; nhìn máu trên người đứa con không ngừng chảy ra; nhìn những vết thương to nhỏ nông cạn trên người đứa con; càng nhìn càng làm cho trong đầu hắn không ngừng hiện lên một ý niệm điên cuồng.

“Truyền của ta lệnh.”

“Vương gia.”

“Tàn sát hàng loạt dân trong thành.”

“Vương gia?”

“Đánh hạ tất cả thành trì của Vệ Quốc, tàn sát hàng loạt dân trong thành.”

“. Dạ, Vương gia.”

—

Bạn đang đọc truyện *Tác Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

CHƯƠNG 24

Một đêm này, thành Nhân Xương không ai có thể ngủ. Mười bốn vạn binh mã của Nhân Xương lấy thế chẻ tre đánh vào lãnh thổ Vệ Quốc. Vệ Quốc hoàn toàn không dự đoán được Nhân Xương có lực phản kích, biên quan chưa thành hốt hoảng ứng chiến, cũng đã là không kịp.

Mà trong một căn phòng ở phía tây nam trong quân doanh của quân Bắc ở Nhân Xương, nhóm quân y bận rộn một lúc thật lâu mới rời đi, người ngồi ở bên giường chờ khi bốn bề hết sức vắng lặng, mới biểu lộ ra đau xót tận đáy lòng.

“Phong Nhi, Con không cần phụ vương sao? Con muốn bỏ lại phụ vương sao?”

Nhiễm Mặc Lâm cẩn thận nắm lấy tay con, thấp giọng khóc ròng.

“Vương gia. Thuộc hạ vô năng, hết thảy. chỉ có thể nghe thiên ý. Tâm phế của thế tử điện hạ đã bị tổn hại, có thể chống đỡ đến hiện tại, đã

là kỳ tích.”

Nam nhi không rơi lệ, chính là chưa chạm tới chỗ thương tâm nhất mà thôi. Nhiệm Mục Lân vẫn luôn bảo trì bình tĩnh, ở khi tất cả mọi người lui ra, liền phát tiết ra toàn bộ nỗi đau. Hắn không phát tiết nỗi hận lên nhóm quân y này, chỉ phát tay cho bọn họ lui ra, để cho hắn có thể ở riêng một mình với đứa con. Hắn không phải không hận, mà hận càng hận chính mình nhiều hơn.

“Phong Nhi, phụ vương đáp ứng con, tuyệt không bỏ lại con một mình thêm lần nào nữa, Phong Nhi, tỉnh lại nhìn nhìn phụ vương.”

Nhiệm Mục Lân thương tâm muốn chết, Phong Nhi của hắn, con của hắn, hiện giờ lạnh như băng lãnh nằm ở trước mặt hắn, bảo hắn làm sao chịu đựng nổi.

“Phong Nhi. . . .” Đem con thân thể gầy nhỏ của con ôm lên trên người mình, Nhiệm Mục Lân chỉ cảm thấy có người đang cầm dao đâm từng nhát vào tim hắn, “Phong Nhi. . . . là phụ vương a Phong Nhi, không phải chúng ta đã thống nhất với nhau rồi sao? Cả đời này cũng không tách ra, chúng ta sẽ ở tại biên quan, sống tự do thoải mái. Phong Nhi. phụ vương sai rồi, phụ vương không nên để con lại một người trong kinh thành.”

“Phong Nhi, con có thể không để ý tới phụ vương, có thể giận phụ vương, nhưng con đừng không nhìn phụ vương a. Phong Nhi. Phụ vương thích nhất đôi mắt của Phong Nhi, thích nhất.”

Phúc Quý ngồi xổm ngoài cửa, lệ rơi không ngừng, theo Vương gia mười mấy năm, gã là người hiểu rõ tâm của Vương gia đối với thế tử nhất. Vương gia xem thế tử như chính đứa con mình sinh ra mà yêu thương mà cưng ái. Một tiếng khóc thảm kịch của Vương gia, đập vào lòng người như buốt.

“Ông trời, xin ông thương xót. Chủ tử của con cũng đã quá khổ rồi, ông đừng mang thế tử đi. Phúc Quý cầu xin ông, xin ông thương xót.”

Phúc Quý quỳ trên mặt đất, đập đầu khấn cầu, bên tai là tiếng khóc áp lực đầy bi thống phát ra từ phòng trong.

Phụ vương.

Ở trong bóng tối bao la, Nhiệm Mục Phong nghe được tiếng khóc của phụ vương. Sao phụ vương lại khóc? Nó chưa bao giờ nhìn thấy quá.

Phụ vương.

“Phong Nhi, phụ vương biết cái con thô con xấu xa Lạc Thành ở trong cung khi dễ con, chờ phụ vương quay về kinh, nhất định sẽ báo thù cho con. Ai cũng không được phép khi dễ Phong Nhi của phụ vương.”

Lấy chăn bao kín đứa con cả người quần đầy vải trắng, Nhiệm Mục Lân nhẹ nhàng đưa đứa con. Khi mới vừa nhặt được đứa con trở về, hắn đi theo thế tử của bộ hạ học cách làm sao ôm đứa con, làm sao ru đứa con ngủ, nhìn con nhìn nhìn mình rồi chậm rãi đi vào giấc ngủ, lúc đó trong lòng hắn như có một luồng nước ấm chảy qua.

“Ngô. . . Phong Nhi,” Nhiệm Mục Lân bị thống khổ sở, “Phong Nhi. . . con thích Lạc Nhân sao? Vậy thì phụ vương nhất định sẽ tìm tất cả danh y trong thiên hạ này trị bệnh cho nó. Phong Nhi, con mở mắt ra nhìn phụ vương a. Phong Nhi.”

Phụ vương.

“Phong Nhi, Phong Nhi, Phong Nhi của phụ vương. Phụ vương cầu con, đừng bỏ lại phụ vương, đừng bỏ lại. Phụ vương.”

Những kẻ ngu dại đều e ngại đôi trăn châu dị sắc tuyệt thế vô song này, nhưng nó lại là hết thảy của hắn, và cũng là thứ hắn cần phải có.

“Phong Nhi. . . .” Nhiệm Mục Lân ôm đứa con đang mê man, chỉ cảm thấy trước mắt từng trận biến thành màu đen, muốn hắn làm sao thừa nhận đứa con ở trong lòng hắn sẽ chết đi. Là Vệ Quốc, Kim Quốc, Nam Quốc, Sở Quốc giết con hắn, nợ máu trả bằng máu!

Phụ vương. Nhiệm Mục Phong ở trong bóng đêm lần mò đi chuyển, ở phía xa xa, nó nhìn thấy một nam tử mặc trường y màu trắng đang đi về phía nó, khi người nọ dần dần đến gần, nó nhìn thấy con mắt của người nọ, như ngọc lưu ly bảy màu lóng lánh. Người nọ đi đến trước mặt nó, nâng tay đặt lên trên trán nó.

“Kiếp này chỉ mới vừa bắt đầu thôi.”

—

Ngày 25 tháng 11 năm thứ 9 Bắc lịch, quân Bắc công phá Cẩm Đức, Hoành Lâm, Xích Châu của Vệ Quốc, tàn sát hàng loạt dân chúng trong 3 thành ba này. Cẩm Đức, Hoành Lâm, Xích Châu trong lúc nhất thời trở thành địa ngục trần gian. Mà quân Bắc lại nhận được mệnh lệnh của Nhiệm Mục Lân, tiếp tục tiến công Vệ Quốc, nơi quân Bắc đi qua là một mảnh xơ xác tiêu điều.

Vệ Quốc lần này dốc hết binh lực tấn công Nhân Xương, bốn mươi vạn binh mã do Viên Trì Chính sở lĩnh đều tan rã, Vệ Quốc không hề có lực chống cự. Ngày 26 tháng 11, quốc quân Vệ Quốc – Quảng Nghiêu Vũ phái người đi Giáng Đan gửi thư nghị hòa.

—

Đứng ở trên ban công cao ngất, Nhiệm Mục Kỳ nhìn xem toàn bộ hoàng cung, một giọt lệ theo khóe mắt của y rơi xuống, phía sau, Khương Vĩnh lo lắng

nhìn y chăm chú. Biên quan đại thắng, thế nhưng y lại nghe được một hồi ‘tinh phong huyết vũ’ (gió tanh mưa máu).

“Việc Phong Nhi. Trẫm cũng có một phần lỗi. Khương Vinh, trẫm biết Lân rất sùng ái Phong Nhi, thế nhưng trẫm lại không biết. Lân đối với Phong Nhi, lại là đau đến tận xương tủy. Sợ là ngay cả đứa con do đệ ấy sinh ra, cũng chưa chắc sẽ được đệ ấy yêu thương đến như thế.”

Tàn sát hàng loạt dân trong thành, ngay cả y cũng đều bị sự phẫn nộ của Lân biểu hiện ra ngoài mà cảm thấy sợ hãi, Lân không phải là loại người tùy tiện có thể cho người khác nhìn ra tâm tư của mình, hiện giờ, đệ ấy lại đem sự phẫn nộ của mình biểu hiện ra ngoài rõ ràng như thế, này là

“Khương Vinh, nếu Phong Nhi thật sự mất đi, trẫm không dám nghĩ Lân sẽ biến thành bộ dáng gì.”

Bắc Uyên thoát vây, công của đứa nhỏ kia không nhỏ, có lẽ ngay cả ông trời cũng đối với nó có ý sợ hãi, nên muốn sớm đem nó thu hồi Thiên triều.

Nhiệm Mục Kỳ đứng trên ban công trong phòng Nhiệm Mục Phong, hứng lấy gió lạnh mùa đông, khăn cầu trời xanh buông tha cho đứa nhỏ kia, buông tha cho đệ đệ của y.

Ngày 28 tháng 11, khi quân Bắc đánh hạ Phàm Đan của Vệ Quốc, Nhiệm Mục Lân đã lâu không lộ diện, lại ôm đứa con đang “ngủ say” cưỡi ngựa xuất hiện ở trong đoàn quân. Tóc hai bên thái dương của hắc bạch trắng, đôi mắt hãm sâu dầy đầy tơ máu, chòm râu nhiều ngày chưa cạo làm cho hắc nhìn qua trông vô cùng tiều tụy. Thế nhưng trong mắt hắc tràn đầy thị huyết, khoe môi nhếch lên hung tàn, làm cho người ta vừa nhìn thấy đã sợ hãi, không thể nghĩ rằng hắc chính là Vương gia hòa ái vui vẻ lúc trước.

“Vương gia, sao ngài lại mang Tiểu Phong ra đây.” Triệu Hiền cẩn thận nhìn trên mặt đất, trong lòng không yên.

“Bất được bao nhiêu người?” Nhiệm Mục Lân nhảy xuống ngựa, tay trái ôm con, tay phải cầm đại đao.

“Vương gia, ” Vương Phủ Khâu đứng bên cạnh Triệu Hiền nhìn ra Nhiệm Mục Lân có chỗ không thích hợp, liền nhìn vài tên phó tướng gần đó nháy mắt ra hiệu một cái, nói, “Lân này bất được một vạn quân Vệ, thuộc hạ đã phái người đem bọn họ mang đi.”

“Ồ đâu.” Nhiệm Mục Lân nắm chặt đại đao, mở miệng hỏi.

“Vương gia, ” Vương Phủ Khâu chậm rãi tới gần, “Ngài trước tiên mang Tiểu Phong đến trong doanh trướng đi, bên ngoài gió lớn, Tiểu Phong bị thương, nếu lại bị phong hàn, có thể sẽ rất nguy hiểm.”

“Phong hàn.” đôi mắt Nhiệm Mục Lân lóe sáng, giấy tiếp theo hắc vội vàng bỏ đao xuống, kéo áo choàng qua bọc kín đứa con lại, “Phong Nhi, con lạnh à. Đều do phụ vương bất cẩn, chỉ lo tìm đến mấy con dê thối này báo thù cho con, mà quên mất con sẽ bị lạnh.”

Triệu Hiền cùng Vương Phủ Khâu thấy thế liền kinh hãi, bộ dáng này của Vương gia nhìn sao cũng thấy không thích hợp a.

“Vương Phủ Khâu.”

“. A, có thuộc hạ.”

Nhiệm Mục Lân cởi áo choàng xuống, bọc kín đứa con lại, trịnh trọng giao cho Vương Phủ Khâu, đôi mắt nhưng vẫn nhìn chăm chú vào gương mặt tái nhợt của đứa con.

“Người mang Tiểu Phong qua đó trước đi, không được có gì sơ xuất!”

“Vương gia, ngài một đường một nhọc, không bằng ngài mang Tiểu Phong đi về trước nghỉ ngơi một lát. Có chuyện gì, cứ giao cho thuộc hạ đi.”

Vương Phủ Khâu một bên cẩn thận ôm lấy tiểu Phong, một bên trấn an Vương gia.

Nhiệm Mục Lân nhú chặt mi, hắc nhẹ nhàng hôn lên mặt đứa con, ám ám nói: “Phủ Khâu. Người thay ta coi chừng Tiểu Phong, ta phải làm một chút gì đó, nếu không, ta thật sự phát điên mất.”

Tất cả mọi người nghe một câu như thế đều trợn to hai mắt, rồi bọn họ thối lui sau hai bước, tránh ra một bên. Vương Phủ Khâu gật gật đầu, ôm chặt người nhẹ đến không còn gì trong lòng, thấp giọng nói: “Vương gia, Tiểu Phong còn sống a, ngài cũng không thể đánh mất hy vọng. Ngài đi phát tiết nỗi hận đi, thuộc hạ sẽ bảo vệ tốt Tiểu Phong.”

Liếm liếm đôi môi khô nứt, Nhiệm Mục Lân nhặt đại đao lên, nhìn đứa con một cái, rồi xoay người gọi qua một gã phó tướng. Trừ phi đứa con tỉnh, nếu không, hắc sẽ một đường giết chóc đến Thượng Tân!

Ba canh giờ sau, Nhiệm Mục Lân một thân toàn máu đỏ xuất hiện ở trong doanh trướng. Trên đao của hắc, máu loãng thuận theo lưỡi đao chảy róc rách xuống, cả người nhìn qua tựa như vừa bước ra từ trong Diêm La điện vậy, liền ngay cả nhóm phó tướng giết chóc đến đó mắt cũng không dám tới gần.

“Phong Nhi đâu?” Nhiệm Mục Lân bỏ đao qua một bên, rồi hỏi Vương Phủ Khâu trong mắt đang lộ ra kinh hoàng.

Vương Phủ Khâu nuốt nuốt nước miếng, cổ lấy giọng bình tĩnh nói: “Ồ. Ở trong lều của thuộc hạ.” Nói xong, gã liền vội vàng nghiêng người tránh xa quỹ la sát một chút, rồi dẫn đường cho hắc tới lều của mình.

“Cho người nâng thùng nước vào, ta muốn tắm rửa.”

“Dạ, Vương gia.”

Tiến vào lều của Vương Phủ Khâu, Nhiễm Mục Lân cởi xiêm y dính đầy máu ra. Sau đó, hắn nhìn chăm chăm vào người nằm trên giường.

Đem chính mình tắm rửa sạch sẽ, lại đốt một chút huân hương, Nhiễm Mục Lân lên giường đem đứa con ôm vào trong lòng. Thân mình nho nhỏ luôn nóng hầm hập, hiện giờ lạnh lẽo như băng. Nhiễm Mục Lân không có đi thử hơi thở của con, cũng không sờ mạch đập của con. Cho dù con đã chết, hắn cũng sẽ đem con mang theo trên người, đây là hắn từng hứa qua với nhi tử.

“Phong Nhi, Phong Nhi, Phong Nhi.”

Nhiễm Mục Lân ôm chặt đứa con, không ngừng nhẹ giọng gọi tên con, hắn đã muốn phản không rõ chính mình đang làm cái gì, đang ở nơi đâu. Theo cái ngày hắn ôm con trở về, chỉ cần con tỉnh dậy, chỉ cần hắn ở đó, trong mắt con cũng chỉ có hắn, cũng chỉ là hắn. Thế nhưng hiện tại, hắn đã không thể nhìn thấy chính mình ở trong cặp mắt xinh đẹp của đứa con nữa. Nhiễm Mục Lân không phải sắp điên, mà là hắn đã điên rồi.

Phụ vương.

Trong lòng không ngừng gọi phụ vương, Nhiễm Mục Phong nghĩ muốn mở mắt ra, nhưng không có một tia khí lực. Phụ vương, phụ vương, phụ vương.

“Phụ.”

Nhiễm Mục Lân đang trầm mình trong nỗi thống khổ nhớ về dĩ vãng cùng con sống hạnh phúc, không có nghe được một tiếng gọi cực kỳ mong manh này.

—

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

CHƯƠNG 25

“Điện hạ! Điện hạ!”

Xích Đồng hoảng hốt thất thố, cả mặt đầy nước mắt đang từ bên ngoài chạy vào.

“Xích Đồng?”

Nhiễm Lạc Nhân nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, vội vàng ngồi dậy, Xích Đan đang hầu hạ nó uống được, cũng đứng lên.

“Tam điện hạ. . . .” Xích Đồng quỳ gối bên giường, vừa khóc vừa nói, “Nô tài, nô tài vừa rồi nghe người ta nói, nói. . . .” thanh âm của Xích Đồng đột nhiên cao lên, “Chủ tử ngài ấy, chủ tử ngài ấy bị trọng thương. . . . mạng sống đang trong nguy kịch. . . .”

“Cái gì?”

“Chủ tử! !”

Chén thuốc theo trong tay Nhiễm Lạc Nhân rớt xuống đất, dục nước đen thui văng đầy lên trên đệm giường cùng trên bục. Xích Đan cũng choáng váng, cái khay trên tay ‘keng’ một tiếng rớt xuống đất.

“Mặc. Mặc Phong. Mặc Phong.”

Nhiễm Lạc Nhân khó chịu ôm chặt ngực, sắc mặt nháy mắt trở nên xanh trắng.

“Điện hạ, điện hạ!”

Xích Đồng phóng tới đỡ lấy Nhiễm Lạc Nhân đang muốn ngã khỏi giường, Xích Đan ngây ngốc đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, nước mắt chảy ra như ‘suối’, miệng thì cứ lâm bầm “Chủ tử, chủ tử.”

“Mặc Phong. A a! ! !” Nắm chặt lấy áo của Xích Đồng, Nhiễm Lạc Nhân kêu to lên, “Mặc Phong! Mặc Phong!”

“Điện hạ!” Cung nữ cùng Lí mẫu ở ngoài phòng nghe được tiếng la của nó vội vàng chạy vào, lại bị bộ dáng của nó dọa cho hoảng sợ.

“Mặc Phong!” Nhiệm Lạc Nhân dùng sức lắc đầu, vừa kêu vừa khóc, khóc đến khàn cả giọng.

“Điện hạ, điện hạ.” Xích Đồng sợ hãi, gã vừa khóc vừa ôm chặt lấy Nhiệm Lạc Nhân.

“Mặc Phong. Khụ khụ khụ.”

“Tam điện hạ!”

“Điện hạ!”

Trong Diên Viên, Nhiệm Lạc Nhân sau khi biết được tin tức Nhiệm Mặc Phong gặp chuyện không may, bệnh tim tái phát, nhưng lần này, nó không như những lần trước suýt tý nữa đi gặp Diêm Vương, mà ngược lại dục vọng muốn sống của nó vô cùng mãnh liệt.

Mặc Phong. Đệ nói sẽ trở về tìm huynh mà, huynh chờ đệ.

Lân vương thế tử Nhiệm Mặc Phong có tên gọi là quý tử, năm ấy năm tuổi, bằng năng lực bản thân ám sát phó tướng Nam Quốc, thiêu hủy lương thảo Nam Quốc, khiến cho Nam Quốc phải triệt binh khỏi Tây Bá cùng Chiết Côn. Sau đó, làm trọng thương Đại tướng quân Vệ Quốc Viên Trì Chính, tạo cơ hội cho Bắc Uyên diệt bốn mươi vạn đại quân Vệ Quốc. Mà trong lá thư nó để lại cho Hoàng Thượng Nhiệm Mục Kì là kế hoạch đánh tan âm mưu của Sở Quốc cùng Kim Quốc nhân cơ hội ‘cháy nhà mà đi hôi của’ công chiếm Bắc Uyên.

Không ai tin điều này, một đứa nhỏ năm tuổi sao có thể làm đến thế, tất cả mọi người cho rằng điều này chỉ là tin vịt bịa đặt mà thôi, là Bắc Uyên vì chính mình gặp được vận may tìm ra lý do mà thôi. Rất nhiều người, ngay cả Sở Quốc, Kim Quốc cùng Nam Quốc đều đối với điều này cười nhạo. Mà sau khi Vệ Quốc truyền tin tức ra, Viên Trì Chính xác thật suýt nữa bị một sát thủ giống như hải đồng ám sát, thì lại có thêm nhiều lời đồn đãi được tung ra.

Thế nhưng vô luận lời đồn đãi là như thế nào, hậu cung Kì đế vì biên quan đưa tới tin tức mà trở nên cực kỳ trầm tĩnh. Nhất là hoàng hậu Ngũ thị cùng Trương phi. Mà so với bọn họ càng trầm tĩnh hơn chính là Ngũ Vũ Khôn cùng Thái úy Trương Chiêu Xương.

Trương Chiêu Xương chủ hòa, ở sau khi chiến sự bắt đầu, vẫn luôn dưới cơ Ngũ Vũ Khôn, tựa hồ Kì đế đối với chủ trương lúc trước của gã có chút bất mãn, thường ở trên một ít việc vặt mà trách cứ gã, hơn nữa ngay cả tâm cung của Trương phi cũng không đến. Thế nhưng Ngũ Vũ Khôn cũng không vì vậy mà đắc ý vênh vao, bởi vì vài câu nói của thái tử, làm cho Kì đế hung hăng răn dạy hoàng hậu một phen, nói rằng không biết cách dạy con, cô phụ thánh ý, thu hồi một nửa quyền lợi trên tay hoàng hậu, giao cho Triệu phi cùng Nghiên phi vừa được thăng lên quý phi không lâu.

Kỳ thật Nhiệm Lạc Thành cũng không nói cái gì, ẩn theo “giao tình” giữa hắn và Nhiệm Mặc Phong, khi nghe nói đối phương bị trọng thương, sắp chết, nhân cơ hội vui sướng khi người gặp họa một chút, cũng không có gì quá đáng. Nhưng khổ nỗi lại rơi vào trong tai Kì đế, này cũng là sơ suất hơi bị lớn một chút.

Nếu so sánh nhóm phi tử hậu cung thì được lợi nhiều nhất chính là Nghiên phi. Nhiệm Lạc Nhân thương tâm quá độ mà bệnh tim tái phát, ở ngày thứ hai, Nhiệm Mục Kì hạ chỉ phong Nghiên phi làm quý phi.

Địa vị các nương nương trong cung tựa hồ vì Nhiệm Mặc Phong mà đã xảy ra biến hóa, có người hy vọng nó sớm ngày chết đi, có người lại hy vọng nó có thể khỏe lại.

Nhưng mặc kệ trong cung như thế nào, đối với một người mà nói, người nằm trong lòng kia mới là hết thảy hắn để ý, cũng là mạng sống của hắn.

Ngày 9 tháng 12 Bắc lịch, sau khi quân Bắc đánh hạ bốn thành của Vệ Quốc, một thành của Kim Quốc, thì Kì đế nhận được thư cầu hòa của Vệ Quốc cùng Kim Quốc, y mệnh Nhiệm Mục Lân ở tại chỗ đợi lệnh, lại không có ý trả lại thành trì. Nhiệm Mục Lân nghe lệnh, sau nửa tháng, ngay tại lúc Vệ Quốc, Kim Quốc chuẩn bị phái sứ giả đi Bắc Uyên đàm phán việc bị chiếm thành trì, thì Nhiệm Mục Lân đột nhiên lệnh quân đội ở Tây Bá, Chiết Khôn, Quan Tì cùng Lạc Bắc thừa dịp đêm khuya đánh bất ngờ quân Nam. Nam Quốc bị chiếm hai quận, năm vạn binh mã bị giết, ba vạn nhân bị bắt.

Tiếp theo, Nhiệm Mục Lân cầm trong tay hơn mười vạn binh mã một lần nữa điều phối, tăng cường phòng giữ ở Quan Tì cùng Tây Bá, cũng hướng Vệ Quốc công chiếm, Kim Quốc cùng Nam Quốc phái ra những đội binh tinh nhuệ đóng ở các thành quận, nghiêm nhiên không thể chống lại được quân Bắc. Mà chuyện làm cho kẻ khác e ngại nhất chính là hắn giết tất cả binh sĩ của 3 nước bị bắt. Quân lính ở biên quan vừa nghe thấy tên Nhiệm Mục Lân liền biến sắc.

“Vương gia, Tiểu Phong nên uống được.”

Vương Phủ Khâu bưng chén được, tiến vào quân trướng, Nhiệm Mục Lân đang ngồi ở trên giường vừa ôm đứa con vừa xem các tấu thư được gửi tới từ các nơi, hắn lập tức buông thư tín trong tay xuống, tiếp nhận chén được. Mỗi ngày, Nhiệm Mục Lân đều ôm đứa con như thế, một khắc cũng không buông tay.

“Vương gia, Tiểu Phong hôm nay thế nào?”

“Thân mình ảm chút.” Nhiễm Mục Lân thổi thổi được nước, trên mặt lộ ra sắc thái vui mừng.

Ngồi xuống, Vương Phủ Khâu tình té xem xét đứa nhỏ bị bịt kín mít kia, khuôn mặt nhỏ nhắn đã không còn trắng bệch như trước đây, hơi lộ ra một chút hồng nhuận. Nhóm quân y đều nói chỉ có thể nghe thiên ý, không có thuốc nào cứu được, nhưng đứa nhỏ này hình như biết phụ vương đang rất thống khổ, nên vẫn kiên trì, không buông xuôi. Vương Phủ Khâu ở trong lòng thờ dài thật sâu, Tiểu Phong, mau tỉnh lại đi. Hiện giờ Vương gia đã biến thành la sát thị huyết, thế sống chết vì đứa con báo thù.

“Phủ Khâu, Phong Nhi có thể nghe thấy ta nói chuyện.” Thổi ngụi được xong, mắt Nhiễm Mục Lân lộ ra vui mừng mà nhìn về phía Vương Phủ Khâu, “Tôi hôm qua ta gọi nó, đầu ngón tay nó động động, Phủ Khâu, Phong Nhi nó luyện tiếu rồi khỏi ta, nó thật luyện tiếu.” Nhiễm Mục Lân – người không ra ngườ, quý không ra quý – khăn khăn nói, rồi mới nâng đầu đứa con lên, mở miệng của nó ra, từng chút từng chút đem được rót vào trong miệng con.

Vương Phủ Khâu lấy khăn lau đi được nước chảy ra hai bên khóe miệng của Nhiễm Mục Phong, gã chờ Nhiễm Mục Lân dứt xong được, mới nói: “Đừng vậy, Phong Nhi cho tới bây giờ đều luyện tiếu rồi khỏi Vương gia. Vương gia, ngài nằm xuống ngủ một hồi đi.” Từ lúc Tiểu Phong gặp chuyện không may, Vương gia cơ hồ chưa từng nghỉ ngơi.

Trải qua đoạn thời gian này, không còn ai dám hoài nghi tình yêu thương của Nhiễm Mục Lân đối với đứa con nhặt được này.

Nhiễm Mục Lân nhẹ nhàng đem đứa con trong lòng, nói: “Ta không sao. Phủ Khâu, người phái người truyền lệnh cho đám người Triệu Hiền, ai đem thành trì của Vệ Quốc cùng Nam Quốc trả lại, thì đem đầu tôi gặp ta.”

Nhiễm Mục Lân ôm con, dẫn theo bốn vạn binh mã đóng tại Xích Châu, Phàm Đan bắc, tây, đông, Cẩm Đức, Hoành Lâm toàn bộ đều rơi vào tay quân Bắc.

“Vương gia, Vệ Quốc phái ra một trăm người đi Giáng Đan, cùng bộ hạ đàm hòa. Bắc Uyên lần này thắng trong hiểm trở, bộ hạ đồng ý đàm hòa cùng trả lại thành trì, để tránh Sở Quốc liên thủ với 3 nước còn lại nhân cơ hội xuất binh.”

Bắc Uyên khước trương quốc thổ đương nhiên là chuyện tốt, nhưng phía đông còn có một Sở Quốc cường đại, bọn họ phải phòng ngừa chu đáo, không thể hành động theo cảm tính.

Nhiễm Mục Lân sờ sờ râu quai nón của mình, cảm lấy một phong tấu thư, không chút để ý nói: “Hạ lệnh cho quân tại biên quan là điều không thể. Phủ Khâu, ta không điên, ta biết mình đang làm cái gì. Bắc Uyên cần thời gian để điều dưỡng sức lực, cho nên lần này phải đánh cho bọn chúng tàn phế, làm cho bọn chúng trong vòng mười năm cũng không thể chống lại Bắc Uyên. Phủ Khâu, ta liền cùng người nói thắng.” Trong mắt Nhiễm Mục Lân đích phát ra hàn quang, “Mấy con dê con này, ta sẽ chậm rãi nuốt toàn bộ.”

Vương Phủ Khâu kinh hãi, gã nghĩ rằng Vương gia bị uất hận đến điên rồi, nên mới một lòng vì Tiểu Phong báo thù, không nghĩ tới hẳn lại suy nghĩ sâu xa như vậy. Giờ khắc này, Vương Phủ Khâu cảm thấy được gã căn bản không hiểu được Nhiễm Mục Lân – người mà gã đã phụ tá trong nhiều năm.

“Phủ Khâu,” Nhiễm Mục Lân cúi đầu nhìn đứa con, thanh âm khăn khăn, “Ta không vì cái gì khác, ta chính là không thể lại nhìn Phong Nhi vì ta mà gặp phải hiểm nguy nữa. Lần này nếu không phải Nhân Xương bị vây, tứ phía thụ địch, nó làm sao sẽ đi ám sát Viên Trì Chính. Nó sẽ trực tiếp tới tìm ta, nó sẽ tới tìm ta. . . .” thanh âm Nhiễm Mục Lân thấp dần xuống, hẳn vuốt vuốt gương mặt ôn lạnh của con, trên mặt tràn đầy thống khổ.

Vương Phủ Khâu cảm lấy cái chén rồng, nhẹ nhàng lui ra ngoài. Bầu trời âm âm trầm trầm, tựa như tuyết sắp rơi. Gã phân phó nhóm thủ vệ ở bên ngoài không được lơ lỏng, rồi đi về phía quân trưởng của mình. Cuộc chiến lần này, vô luận là đối với Bắc Uyên, hay là đối với 4 nước kia mà nói – đều là lưỡng bại câu thương. Mà hôm nay, gã cuối cùng hiểu được một chuyện mà gã đã nghi hoặc từ lâu.

Nhẹ đem đứa con, Nhiễm Mục Lân thấp giọng nói: “Phong Nhi, con có thể nghe phụ vương nói chuyện không? Phong Nhi, khi nào con mới tỉnh lại a, phụ vương. . . . con đã bao nhiêu ngày không nhìn phụ vương rồi? Phụ vương, đã rất nhiều ngày không thấy đôi mắt xinh đẹp của Phong Nhi a. . . . Phong Nhi. . . .” Nói đến cuối cùng, Nhiễm Mục Lân vạn phần thống khổ mà khóc lên.

Phụ vương. . . .

Nhiễm Mục Phong thực lo lắng. Hình như nó bị cái gì đó vây khốn, nó có thể nghe được phụ vương nói chuyện, có thể nghe được những người khác nói chuyện, thậm chí có thể cảm nhận được phụ vương, cảm nhận được vị đắng của được, thế nhưng làm cách gì cũng không gọi ra tiếng được, cũng không động đậy được.

Còn người kia là ai? Vì sao lại nói với nó như vậy. Hơn nữa, nó đối người nọ có một loại cảm giác quen thuộc không thể hiểu, thế nhưng nó biết, chính mình chưa bao giờ gặp qua người nọ.

Ngay khi Nhiễm Mục Phong nghe được thanh âm thống khổ của phụ vương, liền tạm thời đem cái người cũng có đôi mắt dị sắc bỏ qua một bên, liều mạng gượng dựa trong vây khốn, nó nhất định phải tỉnh lại, nếu không cũng phải làm cho phụ vương nghe được một chút thanh âm của nó.

“Phụ. . . .”

Cũng giống lần trước, một tiếng kêu cực thấp từ trong yếm hầu của Nhiễm Mặc Phong phát ra, mà Nhiễm Mặc Lâm đang lâm vào trong cực độ bi thương lại nghe được.

“Phong Nhi. Phong Nhi!”

Nhiễm Mặc Lâm đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo hắn điên cuồng cầm lấy tay con, hắn nghĩ rằng mình nghe lầm, nhưng khi nhìn thấy con hơi hơi nhú mào, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, hắn liền đầu văng mắt hoa.

“Phong Nhi, Phong Nhi, Phong Nhi. Mau tỉnh lại, mau tỉnh lại! Phong Nhi, mau tỉnh lại!”

Nhiễm Mặc Lâm ở bên tai con gấp gấp gọi, càng không ngừng lắc lắc tay con.

“Phụ. Phụ. Vương.”

Ngực như có gì đó vỡ ra, Nhiễm Mặc Phong dùng hết toàn lực hô lên. Một trận cuồng phong lượn quanh quân trưởng, bên ngoài truyền đến ồn ào, mà Nhiễm Mặc Lâm lại tựa như chẳng cảm giác được gì, hắn khẩn trương nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của con.

“Phụ. Vương.”

Tiếng gọi lần này so với lần trước rõ ràng cùng hữu lực hơn, Nhiễm Mặc Phong nắm chặt lấy bàn tay to của phụ vương.

“Phong Nhi. Phong.”

Như có cái gì đó chẹn ở cổ làm cho Nhiễm Mặc Lâm nói không ra lời, khuôn mặt của hắn cuối cùng đã hiện lên rãnh mạch ở trong đôi con ngươi xinh đẹp của đứa con.

“Phụ vương.”

Nước mắt từ trong mắt phụ vương chảy vào trong mắt của nó, Nhiễm Mặc Phong tỉnh lại, vô cùng suy yếu cất tiếng gọi, cũng kiên định cố chấp nhìn phụ vương. Giọt nước theo khóe mắt nó rớt xuống, nó chảy xuống nước mắt của phụ vương.

“Phong Nhi, con là thằng nhóc không nghe lời.” Nhiễm Mặc Lâm không để ý uy nghiêm phụ thân mà khóc rống thành tiếng, ôm đứa con vào trong lòng thật chặt, nhiều ngày lo lắng đến hải hùng, làm cho hắn hận không thể đem móng của con nhỏ này đánh thành bốn cánh hoa.

“Phụ vương.” Nhiễm Mặc Phong vẫn chỉ cất tiếng gọi phụ vương. Rồi sau đó một người không ngừng hôn ở trên mặt nó, trên cổ, trên tay, phàm là nơi nào lộ ra bên ngoài, đều bị chòm râu cọ xát qua.

“Phong Nhi, Phong Nhi, Phong Nhi.” Nhiễm Mặc Lâm vừa hôn vừa gọi, hắn càng không ngừng phát run, đó là cực độ sợ hãi cùng cực độ kích động.

“Phụ vương.” Lúc này dẫn theo một chút khẩn cầu.

Nhiễm Mặc Lâm đương nhiên biết đứa con sợ nhất là hắn lấy râu cọ nó, thế nhưng hồn của hắn bị đứa con dọa bay mất hơn phân nửa, hắn nhất định phải nghiêm trị!

“Phụ vương.”

“Phong Nhi.”

Vẫn là không thể nhẫn tâm tiếp tục trừng phạt con, Nhiễm Mặc Lâm ám ách giọng, kẻ sát vào mặt con, nhẹ giọng gọi: “Phong Nhi, Phong Nhi, Phong Nhi, Phong Nhi.”

Phụ vương. Nhiễm Mặc Phong cảm thấy mệt mỏi mà nhắm mắt lại, nó nắm lấy đầu ngón tay của phụ vương, phụ vương, lần sau nó sẽ không chặt vật như thế nữa, nó sẽ không bao giờ lại làm cho phụ vương thống khổ như giống lúc này nữa.

Cẩn thận đưa tay thử hơi thở của con, Nhiễm Mặc Lâm cúi đầu chôn mặt vào cổ con, khóc không ra tiếng. Con đã tỉnh, con hắn. cuối cùng đã tỉnh. Hắn cũng không biết chính mình còn có thể kiên trì bao lâu. Phong Nhi, Phong Nhi, phụ vương muốn dùng thiên hạ này đổi bình an vô sự của con.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Nhiệm Mặc Phong trọng thương tỉnh lại đều làm cho mọi người ngỡ ngàng, nhất là nhóm quân y đều đối với nó có thể tỉnh lại mà cảm thấy không thể tin được, phải biết rằng bị thương tâm phế chỉ có một con đường chết, hướng chỉ đối phương lại là một đứa nhỏ. Thế nhưng Nhiệm Mặc Phong không chỉ có tỉnh lại, mà tốc độ hồi phục của nó làm cho người ta lú lẫm, có một đôi mắt dị sắc đã không nói, thương thế nặng như vậy đều có thể nhanh chóng khỏe lại, mọi người đối với Nhiệm Mặc Phong vừa hâm mộ vừa kính nể đến tận tận cùng.

Thế nhưng có một người lại cố tình tìm bất mãn. Hắn cả ngày đen mặt, hơn nữa bản mặt thối này là bày cho Nhiệm Mặc Phong còn đang nằm ở trên giường xem. Cùng nhóm bộ hạ tướng lĩnh của mình, thì hắn cười cười nói nói, một bộ dáng không có việc gì, thế nhưng khi quay về trong trướng, liền lạnh mặt, không nói một lời, tuy vẫn tỉ mỉ cẩn thận hầu hạ người ở trên giường ăn uống, lại cực kỳ nhẹ nhàng giúp người nọ thay được, nhưng bộ dạng lại là một bộ chực gây sự. Người này không phải ai khác, chính là Nhiệm Mặc Lâm vẫn luôn đem đứa con đặt lên đầu.

Trong trướng đặt ba chậu than, Nhiệm Mặc Phong trần trụi nằm ở trên giường. Một người đang thoa được lên mấy chục chỗ miệng vết thương trên người nó. Chạm tới miệng vết thương đã muốn bắt đầu vấy kết, hắn liền cúi đầu hôn nhẹ lên, rồi đem cao được thoa thật nhiều lên đó, sợ lưu lại vết sẹo; Chạm tới vết thương thật sâu, hắn liền mặt nhăn mày nhu, sắc mặt trầm xuống vài phần, rồi tỉ mỉ cẩn thận thoa được, băng bó lại. Chính là từ đầu tới cuối không nói lời nào, không nhìn Nhiệm Mặc Phong.

Nhiệm Mặc Phong vẫn nhìn phụ vương, tỉnh lại sáu ngày, phụ vương một câu cũng không nói với nó. Mỗi đêm khi đi ngủ, cũng không ngủ cùng nó, mà là ngủ ở trên ghế nằm ở bên cạnh giường, đối với loại tình huống này, nó không biết nên làm sao.

Xử lý xong toàn bộ vết thương ở thân trên của con, Nhiệm Mặc Lâm xốc chân lên, nhìn hai chân của con. Trên đùi có hơn mười chỗ bầm dập, càng đừng nói đến trầy da cùng vết chém của đao. Lấy áo lông cừu bao kín thân trên của con lại, hắn lấy được tan vết bầm ra, bắt đầu từ hán thoa xuống đến đầu ngón chân.

Nhiệm Mặc Phong an phận để cho phụ vương xoa xoa các vết bầm tím trên chân nó, nhưng phụ vương không để ý tới nó, làm cho nó không thể chấp nhận được.

“Phụ vương.”

Đề tay phụ vương lại, nó kêu lên.

Nhiệm Mặc Lâm giương mắt nhìn đứa con liếc mắt một cái, hung ác nói: “Kêu phụ vương làm chi? Con còn nhớ đến phụ vương sao?”

“Phụ vương.” Không vui.

Đem tay của con đặt qua một bên, Nhiệm Mặc Lâm tiếp tục, lại không hề rảnh.

“Phụ vương.” Thu hồi chân, Nhiệm Mặc Phong nhìn chằm chằm phụ vương, muốn phụ vương giải thích.

“Vườn ra.” Nhiệm Mặc Lâm quát, tựa hồ đang rất tức giận.

Nhìn phụ vương một hồi lâu, Nhiệm Mặc Phong đem hai chân vườn ra, đồ ửng trong mắt phải dần dần tăng lên, phụ vương cho tới bây giờ chưa từng đối với nó như thế.

Sửa kín lại chiếc áo lông cừu bị rút khỏi người con, một lần nữa gói kỹ lại, Nhiệm Mặc Lâm cúi đầu thoa được. Cho đến khi từ hán đến lòng bàn chân bị rầy da của con đều thoa một lớp được dày, hắn mới bỏ được cao xuống, rửa tay lau khô, rồi nhìn về phía đứa con.

Mắt phải của Nhiệm Mặc Phong đã đỏ như sắp trào máu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng là lạnh lùng âm trầm. Nhiệm Mặc Lâm kéo chăn đắp lên trên người con, mở miệng:

“Ta là ai?”

“Phụ vương.”

“Phụ vương của ai?”

“Nhiệm Mặc Phong.”

Hai bên vẫn đáp rất trôi chảy, nhưng sau khi Nhiệm Mặc Phong nói phụ vương là của nó thì nó nhìn thấy mắt phụ vương dần dần đỏ.

“Con nói ta là phụ vương của con, vậy con nói cho phụ vương, sau khi con rời khỏi cung đã đi nơi nào? Con có nghĩ đến phụ vương không?”

Chờ không kịp đưa con khỏe lại, Nhiệm Mặc Lâm quyết định tính sổ trước.

Nhiệm Mặc Phong thận trọng nhếch miệng, rồi lại ngậm miệng lại, không đáp

“Vậy phụ vương hỏi lại con – nếu con đã tới Nhân Xương, vì sao không đến tìm phụ vương? Có nghĩ tới phụ vương sẽ lo lắng? Sẽ rất lo lắng? Sẽ rất sợ hãi?”

Con người màu đỏ ửng xoay chuyển.

“Khi con đi ám sát Viên Tri Chính, có nghĩ tới tâm tình của phụ vương? Có nghĩ tới vạn nhất.” Nhiễm Mặc Lâm nói không được nữa, một khi hắn nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên một màn – Phong Nhi từ trên lầu trại nhảy xuống, bị người chém giết, hắn suýt nữa đã mất đi đứa con!

“Phụ vương.”

Nhiễm Mặc Phong nằm úp sấp, rườn về phía phụ vương, rồi trèo lên người phụ vương, con người màu đỏ khôi phục nguyên dạng, trong đó chứa đầy tự trách. Nó há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn là ngậm lại, chính là nắm chặt lấy tay phụ vương.

“Phong Nhi.” Nhiễm Mặc Lâm đối với con nỗi giận chung quy cũng không qua được đối với con đau lòng, hắn sờ lên gương mặt mang thương tích của con, thanh âm khàn khàn, “Phụ vương. Nếu con lần này xảy ra chuyện, con nói xem phụ vương làm sao sống?”

Nhiễm Mặc Phong ngẩng đầu, nhìn thẳng vào trong mắt phụ vương, im lặng tiếp nhận phụ vương hôn lên trên mặt nó.

“Mấy con dê thối này, cho dù vậy phụ vương thêm mấy tháng nữa, phụ vương cũng có biện pháp đi ra ngoài. Phụ vương biết, con là lo lắng cho phụ vương, nghĩ muốn thay phụ vương phân ưu. Thế nhưng con mới năm tuổi, cho dù con rất mạnh, võ nghệ rất cao, nhưng chung quy con vẫn còn rất nhỏ. Nếu kiếm kia lệch đi một chút. Con có nghĩ tới phụ vương?”

Nhiễm Mặc Phong được phụ vương ôm hoàn toàn vào trong lòng ngực dày rộng, nó thè trong lòng – quyết không để cho phụ vương vì mình lo lắng nữa, sau này làm bất cứ chuyện gì nó nhất định cũng sẽ vạn phần cẩn thận.

“Phong Nhi, chờ con trưởng thành, con muốn kiến công lập nghiệp, muốn như thế nào, phụ vương tuyệt không ngăn cản. Nhưng hiện tại con cùng phụ vương thề, trước khi người lớn lên, nhất định không được xằng bậy giống như lần này, ngoan ngoãn nghe lời phụ vương nói.”

“Phụ vương.” Nó đáp ứng.

“Sau này gặp phải chuyện gì, trước tiên phải nghĩ về phụ vương, không được lại làm cho phụ vương lo lắng hãi hùng như thế.”

“Phụ vương.” Nó đáp ứng.

“Mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều phải thương lượng với phụ vương, không được tự chủ trương.”

“Phụ vương.” Nó đáp ứng.

Đứa con nhu thuận như vậy, lại còn có thương tích trong người, cho nên cục tức của Nhiễm Mặc Lâm có to bằng bánh xe ngựa đi nữa cũng sẽ tan biến, kỳ thật hắn làm sao nổi nỗi giận với con, hắn là quá sợ hãi thôi. Nhất là mỗi ngày nhìn đến vết thương trên người con, hắn không biết nên tìm ai trút giận a.

Nhiễm Mặc Phong nâng tay sờ nhẹ nhẹ lên tóc bạc ở bên thái dương của phụ vương, rồi vươn cánh tay ôm chặt lấy cổ phụ vương, hoàn toàn siết chặt lại.

“Phong Nhi, nếu đầu đầy tóc bạc có thể đổi lấy những vết thương trên người con, phụ vương cam nguyện. Những vết thương dừng ở trên người con này, tựa như những lưỡi dao đâm vào trái tim của phụ vương. Con làm cho phụ vương đau lòng muốn chết.”

Nhiễm Mặc Lâm ôm chặt đứa con gầy còm da bọc xương, làm sao còn có khí thế Vương gia tướng quân, hắn bắt quả chỉ là một người phụ thân thương con như mọi người thôi.

Nhiễm Mặc Phong nằm ở trong lòng phụ vương, chỗ trái tim co thắt đau đớn. Nó không hiểu loại cảm giác này, nhưng nó có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi của phụ vương. Nó không biết phải làm sao để an ủi phụ vương, ngoài việc nắm chặt lấy ngón tay của phụ vương như những lúc bình thường nó hay làm.

Nhiễm Mặc Lâm đem bàn tay to lớn của mình bao phủ hoàn toàn bàn tay nhỏ bé của con, tay còn lại thì vuốt ve gương mặt của con, đứa con bảo bối của hắn a, xem ra đã khỏe lên rất nhiều. Nhiều ngày như thế, hắn cũng không dám ngủ, sợ gặp phải ác mộng, sợ con vẫn còn đang mê man.

Hai phụ tử lại hòa hảo như lúc ban đầu, Nhiễm Mặc Lâm đem quân vụ hôm nay giao cho người khác xử lý, tránh ở trong trường bồi đứa con. Nhiễm Mặc Phong tâm tình rất tốt, nằm ở trên người phụ vương, nghe phụ vương kể phụ vương ở biên quan nhớ nó như thế nào, nghe phụ vương nói phụ vương sẽ đối phó với ba nước kia như thế nào.

Trong trường Vương Phủ Khâu, gã thợ dài không ngừng, Vương gia đem toàn bộ việc hắn nên làm đều giao hết cho gã, căn bản mặc kệ gã có thuật phân thân để xử lý hay không? Bất quá, đành cam chịu vậy, Vương gia tâm tình tốt, bọn họ làm cấp dưới cũng sẽ sống thoải mái hơn một chút.

Nước ấm, bó khăn, tể đao.

Ngồi ở bên giường, Nhiễm Mặc Phong chậm rãi cạo chòm râu mà phụ vương nhiều ngày chưa cạo. Nó đã lâu không cạo nên gương mặt rất nhiều, trên cằm Nhiễm Mặc Lâm có vài đạo vết rách nhỏ nhỏ, thế nhưng khóe môi hắn lại mang ý cười, vô cùng thỏa mãn.

Thật vất vả mới cạo xong, trên trán Nhiễm Mặc Phong lấm tấm một ít mồ hôi. Nhiễm Mặc Lâm rửa mặt xong, vươn tay xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn

nghiêm túc của con.

“Phong Nhi, sao lại không vui ?”

Nhiễm Mặc Phong nhìn nhìn tóc hai bên thái dương của phụ vương, thay câu trả lời .

Nhiễm Mặc Lâm không quan tâm mà ngồi xuống, cẩn thận cầm lấy đao nhỏ trong tay con, rồi lau tay cùng mặt cho con.

“Phong Nhi, lần này là phụ vương hồ đồ, nghĩ rằng biên quan quá nguy hiểm, nên đem con bỏ lại một mình trong cung. Nhưng suy nghĩ kỹ càng, thì chỉ có phụ vương mới có thể bảo hộ con chu toàn. Phong Nhi, hai phụ tử chúng ta sẽ không xa rời nhau, ngay cả chết cũng phải chết ở một chỗ.”

“Ân.” hai tròng mắt Nhiễm Mặc Phong sáng quắc, đỏ ửng tụ lại.

Cười khẽ, Nhiễm Mặc Lâm hôn mạnh lên mặt con một cái. Nhiễm Mặc Phong cầm lấy đầu ngón tay của phụ vương, không có lau đi nước miếng phụ vương dính ở trên mặt nó.

“Phong Nhi.” Nhiễm Mặc Lâm thúc giục chỉ chỉ mặt mình, đứa con chưa bao giờ chủ động hôn hắn, điều này làm cho hắn thật ảo não. Nhiễm Mặc Phong nháy mắt mấy cái, rồi mới ngửa đầu đem đôi môi nhẹ nhàng dán lên trên mặt phụ vương. Ở trước khi con rời đi, Nhiễm Mặc Lâm đề đầu con lại, thật lâu mới buông ra.

Đêm nay, Nhiễm Mặc Lâm không ngủ trên ghế nằm nữa, mà là ôm chặt đứa con vào trong ngực, ngủ say. Hắn ‘khò khè’ vang rung trời, thế nhưng Nhiễm Mặc Phong từ sau khi phụ vương rời đi, đến bây giờ mới có một đêm ngủ đến ngon đến ngọt.

Nửa tháng sau, khi sứ giả Vệ Quốc đến Giáng Đan được mười ngày, thì kinh thành hạ thánh chỉ, tuyên Nhiễm Mặc Lâm quay về kinh. Nhiễm Mặc Lâm sau khi điều phối quân lính phòng bị chu đáo chặt chẽ, mới mang theo đứa con xém tí nữa rời khỏi hắn lên đường quay về kinh. Lúc này, Nhiễm Mặc Lâm có đứa con yếu đồng, lại bởi vì một trận chiến này, dẫn tới sự chú ý cùng phòng bị của địch nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

CHƯƠNG 27

Mười ngày sau, Nhiễm Mặc Lâm mang con trở lại kinh thành. Bắc Uyên không chỉ đánh lui Vệ Quốc, Kim Quốc, Nam Quốc cùng Sở Quốc xâm chiếm, thậm chí còn dẹp xong thành trì của Vệ Quốc, Kim Quốc cùng Nam Quốc, thần võ Đại tướng quân — Lâm thân vương Nhiễm Mặc Lâm lấy hơn mười vạn binh mã đã bại bốn mươi vạn binh mã của Vệ Quốc, bảo vệ Bắc Uyên, công huân hiển hách, toàn bộ dân chúng kinh thành ủa ra đường đón chào thần võ Đại tướng quân của bọn họ, cùng với đứa con của Đại tướng quân – có công lớn nhất trong thắng lợi lần này.

Tuy rằng dân chúng đối với chuyện Nhiễm Mặc Phong mới năm tuổi đi đốt lương thảo của địch doanh, đi ám sát tướng lĩnh quân địch cũng không tin, nhưng bọn họ rất tin Đại tướng quân của bọn họ vì cứu Bắc Uyên mà có việc khó xử bên trong, bởi vậy dân chúng đều xuất ra rượu, gạo, trứng chim, hoa quả, đồ vật của nhà mình đưa cho những binh sĩ đi theo tướng quân trở về, cả kinh thành dào dạt không khí vui mừng khôn xiết.

Nhiễm Mặc Lâm cười ở trên con ngựa màu đen cao to, đem đứa con khóa lại trong áo khoác rất dày của hắn, không cho những người khác nhìn xem. Bắc Uyên vào tháng 12 đã vô cùng rét lạnh, Nhiễm Mặc Phong không rên một tiếng dựa vào trong lòng ngực dày rộng ấm áp của phụ vương, bên ngoài chiến trống ồn ào, tiếng người rộn rã, lại chẳng có chút xú gì ảnh hưởng đến nó.

“Phong Nhi, mấy ngày tới chắc chúng ta sẽ không quay về vương phủ được, phụ vương phải cùng hoàng bá con thương nghị việc hoà đàm. Tiệc tối đêm nay khẳng định con sẽ không muốn đi, phụ vương đưa con đến chỗ Lạc Nhân, sau đó sẽ cho người đem thức ăn tối qua, khuya một chút phụ vương sẽ qua đó đón con, như vậy được không?”

“Ân.” Không biết Xích Đồng Xích Đan có bị thái tử khi dễ không?

Đối với đứa cháu Nhiễm Lạc Nhân này, Nhiễm Mặc Lâm chẳng có ấn tượng gì, chỉ biết là nó từ nhỏ đã mang bệnh, kỳ thật Nhiễm Mặc Lâm đối với mấy đứa cháu này cũng chẳng để ý, ở trong mắt hắn, mấy đứa nhỏ kia chẳng bằng một ngón tay út của con hắn. Bất quá cũng có ngoại lệ, hắn đối với Nhiễm Lạc Thành lại thực để ý, vì sao? Chẳng vì sao cả, đơn giản là tên nhóc con đó luôn khi dễ con hắn, hắn đương nhiên sẽ ghi thù.

Sắp đến cửa cung, Nhiễm Mặc Lâm ôm con nhảy xuống ngựa, cách đó không xa, Nhiễm Mặc Kỳ mang theo chúng thần đứng ở cửa cung chờ đón hắn. Ngay khi thân ảnh Nhiễm Mặc Lâm xuất hiện ở trong tầm mắt của Nhiễm Mặc Kỳ, nếu không phải phía sau còn một đám thần tử, y chắc chắn sẽ xông lên trước ôm chặt lấy Lâm, ôm chặt lấy đứa nhỏ đang nằm trong lòng của Lâm kia. Không có gì có thể so sánh với đệ đệ bình an trở về.

“Thần Nhiễm Mặc Lâm khấu kiến bệ hạ, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Đi tới trước vài bước, Nhiễm Mục Lân đột nhiên quỳ một gối, thỉnh thoảng hướng về phía hoàng huynh làm một cái đại lễ.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Năm trăm binh sĩ đi theo Nhiễm Mục Lân trở về đồng loạt quỳ xuống, hô lớn vạn tuế. Trong lúc nhất thời, tiếng hô “Ngô hoàng vạn tuế” vang vọng khắp kinh thành.

Nhiễm Mục Lân một tay đỡ đứa con ở trong lòng, về mặt kích động nhìn hoàng huynh đang đi nhanh về phía hấn. Nhiễm Mục Kì cũng đồng dạng kích động, vì đệ đệ của y bình an trở về.

“Mục Lân!”

“Hoàng huynh!”

Đứng lên, Nhiễm Mục Lân cởi áo khoác ra, lộ ra đứa con. Nhiễm Mục Kì vừa định ôm Nhiễm Mục Lân, vừa thấy được Nhiễm Mặc Phong, vươn tay đem nó đoạt lại đây, “trách cứ” nói: “Phong Nhi, con một mình ra cung làm cho hoàng bá lo lắng gần chết, hoàng bá phải phạt con thật mạnh.” Lời nói nặng nề, nhưng chỉ có Nhiễm Mục Lân thấy được trong mắt y là nước mắt đang cố áp chế không cho rơi xuống.

“Hoàng huynh, bên ngoài gió lớn, về cung trước đi. Huynh muốn phạt sao thì phạt, lần này a, nó cũng đem đệ hù cho chết khiếp, hiện tại ba hồn mới trở về một nửa.”

Đem đứa con ôm về lại, tiếp tục nhốt vào trong áo khoác, Nhiễm Mục Lân lo lắng xem xét sắc mặt hoàng huynh, xem thử y có khoẻ hay không, khi thấy sắc mặt y hồng nhuận, hấn mới thoáng yên lòng. Nhiễm Mục Kì nhẹ cười, con người lại trở nên mờ hồ, y xoay người lại đối với chúng thần nói: “Hồi cung, vì Lân thân vương cùng thể tử mở tiệc đón mừng.”

“Dạ, bệ hạ.”

Không nhìn Ngũ Vũ Khôn cùng Trương Chiêu Xương đứng ở ngay hàng đầu, Nhiễm Mục Lân đỡ Nhiễm Mục Kì lên xe, tiếp theo lên ngựa, cùng theo hoàng huynh tiến cung. Lúc này đây, Nhiễm Mục Lân mang theo tâm tình bất đồng dĩ vãng mà bước vào trong cung.

Mới từ trên người phụ vương đứng xuống, còn chưa đứng vững, Nhiễm Mặc Phong chợt nghe thấy hai tiếng thét chói tai.

“Mặc Phong!”

“Chủ tử!”

Quay đầu lại, chỉ thấy Nhiễm Lạc Nhân được bao bọc kín mít đang ôm ngực hướng nó chạy tới, Xích Đồng cùng Xích Đan cả mặt đầy nước mắt theo sát hộ hai bên Nhiễm Lạc Nhân. Còn đám người Lí mẫu thì quỳ trên mặt đất hành lễ, vừa lo lắng nhìn chằm chằm Nhiễm Lạc Nhân đang chạy. Ba người này đều là con nít, thấy Nhiễm Mặc Phong làm sao còn quan tâm chuyện khác, sớm đem lễ nghi trong cung ném xa 3 nghìn dặm.

Nhiễm Mặc Phong vừa thấy Nhiễm Lạc Nhân như thế, liền theo bản năng chạy vội tới trước mặt Nhiễm Lạc Nhân, đỡ lấy nó: “Người không thể chạy.” Người này đã quên mình bệnh tim?

“Mặc Phong! Mặc Phong! Oa.”

Nhiễm Lạc Nhân mới mặc kệ mình có bệnh tim hay không, trong mắt nó chỉ có Nhiễm Mặc Phong, nó ôm chặt lấy đối phương, bắt đầu khóc lớn, Xích Đồng cùng Xích Đan vừa khóc vừa cười, chủ tử đã bình an trở về.

“Đệ làm huynh sợ muốn chết, làm huynh sợ muốn chết.” Nhiễm Lạc Nhân khóc đến cực kỳ thương tâm, ”Đệ, Đệ, Mặc Phong, Đệ làm huynh sợ muốn chết, khụ khụ.”

Nhiễm Mặc Phong vỗ vỗ lưng Nhiễm Lạc Nhân, quay đầu lại nhìn nhìn phụ vương. Nhiễm Mục Lân đối nó gật gật đầu, nó mới đỡ lấy Nhiễm Lạc Nhân hướng phòng trong đi đến.

“Mục Lân, cứ để Phong Nhi ở cùng Lạc Nhân đi, hai đứa nó ở trong cung cảm tình tốt nhất. Biết được Phong Nhi gặp chuyện không may, bệnh Lạc Nhân không ít lần tái phát, may mắn Phong Nhi không có việc gì.”

Cũng không để ý đứa con vô lễ với mình, Nhiễm Mục Kì cười nói, khó được hấn có một đứa con là thật tâm đối đãi Phong Nhi. Nhiễm Mục Lân cũng nhướng mi, ánh mắt thâm thúy nhìn hai đứa nhỏ ôm nhau, rồi xoay người bỏ đi.

Nhiễm Mục Kì thấy thế, thần bí cười cười, kéo chặt áo lông cừu, ôm ấm lỏ đi theo hấn. Trước khi đi xa, Nhiễm Mục Lân lại quay đầu lại nhìn thật kỹ căn phòng của Nhiễm Lạc Nhân, lông mày hơi nhíu.

“Mặc Phong, Mặc Phong, Mặc Phong. Khụ khụ.”

Trở lại trong phòng, Nhiễm Lạc Nhân giống như mọc ở trên người Nhiễm Mặc Phong, kiên quyết không chịu rời khỏi Nhiễm Mặc Phong nửa bước, ôm

chặt lấy nó. Nhiễm Mặc Phong không có chống đỡ, một bên vỗ vỗ lưng giúp Nhiễm Lạc Nhân thuận khí, một bên đánh giá Xích Đồng cùng Xích Đan đang đứng trước mặt nó.

“Chủ tử, thương tích của ngài đã tốt hơn chưa?”

Xích Đồng quỳ xuống bên chân Nhiễm Mặc Phong, vừa khóc vừa túm lấy xiêm y của nó, Xích Đan cũng quỳ xuống, càng không ngừng khóc.

“Tốt lắm.” Thấy hai người vô sự, Nhiễm Mặc Phong thu hồi ánh mắt, nhìn về phía người vẫn luôn ho khan ở trong lòng mình, “Người không thể khóc, đừng khóc.”

“Mặc Phong.” Nghe được ngữ khí lãnh ngạnh quen thuộc, Nhiễm Lạc Nhân ngược lại khóc càng thương tâm hơn, “Đệ, đệ, khụ khụ, đệ làm huynh sợ muốn chết.”

Nhiễm Mặc Phong nhủ mảy, ba người này khóc không ngừng. Nó dùng lực gỡ tay Nhiễm Lạc Nhân ra, ở đối phương hoảng hốt nhìn chăm chú, nó đi đến bên cạnh bàn rót 3 chum trà, dùng khay bưng lại đây.

“Đừng khóc.” Thanh âm Nhiễm Mặc Phong mang chút không vui mà đem một chum trà đưa cho Nhiễm Lạc Nhân, đem hai chum còn lại giao cho Xích Đồng cùng Xích Đan đang há hốc mồm.

“Chủ tử.” Một phương kích động lại khóc đứng lên.

“Mặc Phong.” Một phương khác là vui quá mà khóc, càng ôm chặt lấy nó.

Nhiễm Mặc Phong trầm mặt, không biết làm sao để cho ba người này ngừng khóc. Nó vẫn không nhúc nhích mặc cho Nhiễm Lạc Nhân ôm lấy nó, mặc cho Xích Đồng cùng Xích Đan kể lể lại nỗi sợ hãi trong mấy ngày kia, nó vẫn bảo trì lặng yên.

Cũng may chỉ chốc lát sau, người từ ngự trù phòng đem thức ăn đưa tới, lúc này Nhiễm Lạc Nhân – không hề tự giác mình là người bệnh – mới chịu ngừng khóc, Xích Đồng cùng Xích Đan lau nước mắt, vui vẻ đi chia thức ăn, hầu hạ chủ tử rửa mặt chải đầu, Nhiễm Lạc Nhân hạ lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy bọn họ dùng bữa.

—

Bốn đứa nhỏ vui vẻ ở trong phòng đoàn tụ, còn Nhiễm Mục Lân đi dự bữa tiệc lại phải cẩn thận chịu đựng các đại thần thi nhau khen tặng hân. Lân này Bắc Uyên có thể đại thắng, phần lớn là nhờ con hân, nhưng trong đám người này có được bao nhiêu người thật tâm đối đãi với con hân. Nhiễm Mục Lân hào sảng cùng mọi người uống rượu, thỉnh thoảng nói vài chiến sự hiểm trở, không hề đề cập đến đứa con dù chỉ một câu, tựa như tất cả chỉ là tin đồn, không chân thật.

Bất quá có người lại nhìn không ra tâm tư của Nhiễm Mục Lân, thừa dịp kính rượu, lớn gan hỏi: “Vương gia, lần này Bắc Uyên ta đánh lui Vệ Quốc, Nam Quốc, Kim Quốc cùng Sở Quốc, công của thế tử điện hạ không thể không kể. Thế tử điện hạ còn tuổi nhỏ mà đã dũng cảm cùng mưu trí như thế, kẻ khác kính nể, hậu kế của Vương gia quả thật tài trí hơn người, tương lai bệ hạ muốn thống nhất thiên hạ có lẽ còn phải dựa vào thế tử điện hạ.”

Người này gọi là Lí Thế, trong triều giữ chức vị kha khá, là môn nhân của Thái úy Trương Chiêu Xương. Gã vừa nói xong, cả đại diện nhất thời im lặng, tất cả đều nhìn chăm chăm Nhiễm Mục Lân. Khóe môi Nhiễm Mục Lân mang ý cười, tựa hồ đã say, tà tứ tựa vào trên người Nghiên phi ngồi ở bên người y, hoàng hậu Ngũ thị ngồi ở một bên, cả đêm đều là thần sắc âm trầm, vừa nghe thế, nàng giương mắt liếc qua phụ thân một cái.

Thái tử Nhiễm Lạc Thành cúi thấp đầu, Nhị hoàng tử Nhiễm Lạc Tín tươi cười có chút gượng ép, hân nhìn nhìn mẫu phi, rồi cũng cúi đầu xuống.

“Mục Lân, trăm cũng rất hiếu kỳ, người đảm trọng thương Viên Trì Chính, đốt lương thảo của Nam Quốc thật sự là Phong Nhi?”

Nhiễm Mục Lân biết rõ sự thật lại giả bộ hồ đồ, vẻ mặt không tin.

Nhiễm Mục Lân tròn to hai mắt, đem chén rượu đập mạnh lên bàn, quát: “Ai truyền tin tà ác hồ đồ như thế, con ta khi nào thành Na Tra hạ phạm?”

Mọi người thấy thế, liền giương mắt nhìn lẫn nhau, chẳng lẽ không đúng?

“Ha ha, Mục Lân, trong kinh thành đều truyền miệng nhau như vậy, đệ còn muốn giấu trĩm sao?” Nhiễm Mục Lân cũng không buông tha, tiếp tục hỏi.

Nhiễm Mục Lân gấp đến độ đỏ mặt tía tai, nói: “Hoàng huynh, vì sao đệ phải giấu? Nếu thật sự là Phong Nhi làm, đệ là phụ vương của nó càng thêm hân diện, sớm chiều cáo thiên hạ. Nhưng việc này đệ cũng không thể để cho con của mình hưởng công lao của người khác. Hoàng huynh, chuyện ở Tây Bá cùng Chiết Côn là do dân chúng trong thành cùng các vị nghĩa sĩ giang hồ làm, thần đệ đang định thượng tấu, khấn cầu hoàng huynh khảo thưởng bọn họ. Còn chuyện của Viên Trì Chính, không đối gạt mọi người, Phong Nhi quả thật trộm đi đến quân doanh của quân Vệ, nó muốn đốt lương thảo của quân Vệ, kết quả bị phát hiện. Viên Trì Chính này chết cũng không hết tội, ngay cả một đứa nhỏ cũng không tha, ra lệnh cho bọn thị vệ đuổi giết Phong Nhi, may mắn đệ đến kịp thời. Mặc dù như vậy, con đệ cũng xem tí nữa chết dưới lưỡi đao của Viên Trì Chính. Tên Viên Trì Chính đó cười ngạo không giới, tự mình ngã ngựa bị thương. Vài tên binh sĩ đi theo đệ, thừa dịp hỗn loạn đâm gã trọng thương.”

Nhiễm Mục Lân tựa hồ thật sự bị loại “đòn đãi” này làm cho nóng nảy, càng nói càng lớn giọng, hơn nữa hân một bộ ăn mặc vũ phu, mặt lại tướng đến đỏ bừng, càng làm cho người ta tin tưởng những gì hân nói chính là sự thật.

“Hoàng huynh, người Vệ Quốc thích bày mưu nói dối. Lúc trước Quảng Nghiêu Vũ dùng chút thợ để nguy trang việc phái binh tấn công Bắc Uyên. Hiện giờ, Đại tướng quân của bọn họ bị thương lại đem việc đó đổ lên trên người con đệ. Hoàng huynh, đôi mắt của con đệ mặc dù có điểm bất đồng với người khác, nhưng con đệ cũng chẳng phải thần đồng có thể đi ám sát Viên Tri Chính. Hừ! Người truyền ra lời này, đến tốt cùng ôm mưu đồ gì?”

“Mục Lâm, đệ đừng để ở trong lòng. Sứ giả Vệ Quốc tới đây, nói Viên Tri Chính bị một đứa nhỏ có đôi mắt dị sắc đâm trọng thương xem tí nữa là chết. Chúng ta liền nghĩ đến Phong Nhi, đương nhiên trầm cũng không tin.”

Mắng một câu thô tục, Nhiệm Mục Lâm tức giận nói: “Gã đương nhiên không mặt mũi nào đi nói mình cưỡi ngựa bị ngã, rồi bị ngựa đạp cho trọng thương.” Tiếp theo, mặt hắn càng thêm âm trầm, “Đệ làm sao không biết người khác nói Phong Nhi như thế nào chứ? ‘quỷ’ ‘yêu nghiệt’ ‘nghiệt chủng’ . . .” ánh mắt hắn chậm rãi đảo qua mấy người đang ngồi, trong đó có cả thái tử. Người bị hắn liếc nhìn qua, sắc mặt kinh biến.

“Đôi mắt con ta có điểm bất đồng với người khác, liền không phải là người sao? Đừng đem chuyện mơ hồ này đổ lên trên người con ta, nó chỉ là một đứa nhỏ, hơn nữa đứa nhỏ này là con của Nhiệm Mục Lâm ta!”

Nhiệm Mục Lâm nhấn mạnh một câu cuối cùng, rồi cúi đầu uống rượu giải sầu, xung quanh nhất thời có chút xấu hổ. Mà Lí Thế vừa rồi ra mặt hỏi thăm, cũng vội vàng xám xịt trở lại vị trí của mình ngồi xuống.

Cuối cùng, Nhiệm Mục Kỳ là người đánh vỡ bầu không khí trầm mặc, y cười ha ha, say khướt đứng lên, đi đến trước mặt Nhiệm Mục Lâm, hai tay đặt tại trên vai hắn, trấn an: “Lâm đệ a, trầm bắt quá là tò mò hỏi một chút, đệ lại coi như thực. Ai kêu ngay từ đầu đệ không nói rõ ràng, làm cho trầm nghĩ rằng phong thư Phong Nhi để lại cho trầm là do nó viết, nguyên lai là đệ đưa cho nó, dẫn nó khi nào xảy ra chuyện thì giao lại cho trầm, là lỗi của trầm, làm cho bọn họ nghĩ rằng Phong Nhi là Na Tra hạ phạm. Tốt lắm tốt lắm, hoàng huynh tự phạt ba chén, xem như bồi tội với đệ.”

“Thần đệ không dám.” Nhiệm Mục Lâm đứng lên, hết giận hơn phân nửa, cũng thay đứa con út khuất nói, “Con đệ xem chút là đi gặp Diêm Vương, vậy mà chẳng có ai hỏi thăm được một tiếng, lại đi hỏi đệ những lời chó má chết tiệt như thế này, con mẹ nó.”

Lí Thế co rúm lại, Trương Chiêu Xương lạnh mặt.

“Thình hoàng thúc nguôi giận, việc này cũng chỉ có thể lừa gạt mấy đứa bé không biết gì thôi, hoàng tẩu thay bệ hạ uống hết 3 chén rượu phạt này, được không?”

Triệu phi chậm chậm tiến lên, nâng chén rượu. Nhiệm Mục Lâm cười rộ lên, đỡ hoàng huynh đứng vững, cũng nâng chén rượu, “Đệ nào dám không nể mặt mũi của hoàng tẩu chứ, Phong Nhi ở trong cung cũng nhờ hoàng tẩu chiếu cố rất nhiều, nó ở chung với Lạc Nghĩa rất tốt, đúng rồi, Lạc Nghĩa sao không tới?”

Triệu phi nhìn về phía Hoàng Thượng, thấy mặt y mang tán thưởng, ngượng ngùng nói: “Nó còn nhỏ, không thích hợp đến đây. Hoàng thúc, hoàng tẩu kính đệ.”

“Hoàng tẩu, thỉnh.”

Hai người uống xong, Nhiệm Mục Kỳ tựa như không xương nằm úp sấp đến trên người Triệu phi, để nàng mang y quay về chỗ ngồi.

“Nâng chén nào, hôm nay trầm rất vui, các người phải bồi trầm uống đến thống khoái, không say không về.”

“Thần tuân chỉ.”

Trong lúc nhất thời, cả đại diện lại náo nhiệt lên. Nhiệm Mục Kỳ uống đến vui vẻ, Nhiệm Mục Lâm cũng uống đến sáng khoái, ai đến cũng không cự tuyệt, tựa hồ một màn nổi giận vừa rồi chưa từng phát sinh qua.

Nghiên phi cùng Triệu phi hầu hạ Nhiệm Mục Kỳ ăn uống, hoàng hậu ngồi yên ở một bên, ăn không biết vị, Trương phi ai oán nhìn phụ thân, buồn bã uống rượu.

Trương Chiêu Xương cùng Ngũ Vũ Khôn nhìn nhau một cái, rồi tự tách ra. Nữ nhi của bọn họ đều bị bệ hạ lạnh nhạt, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía Nhiệm Mục Lâm đang uống rượu cùng mọi người.

—

Trong Diên Viên, Nhiệm Mục Phong, Nhiệm Lạc Nhân, Xích Đồng cùng Xích Đan, không hề phân biệt chủ tớ mà ngồi ở cùng nhau. Một bàn lớn đồ ăn, bốn người ăn đến vui vẻ tận hứng, Xích Đồng cùng Xích Đan vội vàng gấp cho chủ tử thật nhiều thức ăn, cũng đem chính mình ăn đến no nê.

Nhiệm Lạc Nhân không có tiểu thái giám hầu hạ bên người, Xích Đồng cùng Xích Đan là Nhiệm Mục Phong giao cho nó chiếu cố, đương nhiên nó sẽ không lấy thân phận chủ tử đi áp chế hai người, huống chi, nó bệnh quanh năm cũng không hiểu nhiều về lễ nghi trong cung. Nó thích Mục Phong, tự nhiên sẽ đối tốt với Xích Đồng cùng Xích Đan.

Nhiệm Mục Phong liền càng không có. Trong phòng cũng chỉ có bốn đứa nhỏ bọn họ, đương nhiên là ngồi ăn cùng nhau. Bất quá sức ăn của Nhiệm Lạc Nhân thì như mèo, còn Nhiệm Mục Phong thì sức ăn vừa lớn lại vừa không kiên ăn, Xích Đồng cùng Xích Đan gấp cho nó cái gì, nó liền ăn cái đó. Nhìn nó ăn đến ngon lành, Nhiệm Lạc Nhân so với ngày thường cũng ăn nhiều hơn một chút.

“Mục Phong, lần sau đệ không được chưa nói tiếng nào mà đã bỏ đi nha. Đệ phải nói cho huynh biết, để huynh rõ đệ đi đâu.” Nhiệm Lạc Nhân tựa vào

trên người Nhiễm Mặc Phong nói, sợ đối phương không đồng ý, nó nhấc tay thề, “Huynh cam đoan sẽ không nói cho người khác biết, nhưng đệ không được nói dối huynh, không được giống như lần này, để lại cho huynh một phong thư, rồi đi mất. Mặc Phong, đệ là huynh đệ tốt nhất của huynh, đệ không được bỏ huynh.”

“Chủ tử, sau này ngài cũng đừng làm như vậy với nô tài. Nô tài xém tí nữa bị hù chết. Chủ tử, nô tài sẽ không cản trở ngài, ngài muốn đi đâu, làm cái gì, nô tài có chết cũng sẽ không nói ra, nhưng ngài không thể không cho nô tài biết.”

Xích Đồng cùng Xích Đan đứng ở một bên Nhiễm Lạc Nhân.

Nhìn nhìn ba người, Nhiễm Mặc Phong nuốt xuống miếng thịt trong miệng, rồi “Àn.”

“Mặc Phong!”

“Chủ tử!”

Ba người cao hứng không thôi. Nhiễm Lạc Nhân ăn no, chống cằm xem Nhiễm Mặc Phong ăn cơm, nhìn nhìn, nó sực nhớ tới một việc, hỏi: “Mặc Phong, này thật sự là do đệ làm sao? Đốt lương thảo, giết thủ lĩnh của địch?”

Động tác ăn cơm của Nhiễm Mặc Phong ngừng lại, nó nhìn về phía ba người. . . ”Àn”.

Ba người kinh ngạc nhìn nó, mắt lộ ra kính nể. Qua một lát, Nhiễm Lạc Nhân lại đột nhiên nhú mày, nhìn nhìn về phía cửa phòng, rồi mới nhỏ giọng nói: “Xích Đồng, xem bên ngoài có những người khác hay không? Rồi đóng chặt cửa phòng lại.”

“Dạ.”

Xích Đồng đứng dậy chạy đến cạnh cửa, nhìn nhìn bốn phía, rồi đóng chặt cửa phòng lại, chạy về.

Nhiễm Lạc Nhân hạ giọng cực thấp, nói: “Mặc Phong, chuyện này đệ đừng nhận là mình làm nha.”

“Vì sao?” Xích Đồng không hiểu.

Nhiễm Lạc Nhân hướng gãi vẩy tay.

—

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

CHƯƠNG 28

Trong phòng Nhiễm Lạc Nhân, nó hạ giọng nói: “Mấy ngày trước, khi ta vừa biết được Mặc Phong vô sự, Nhị ca tới tìm ta, hỏi ta – Mặc Phong có viết thư cho ta không? Chuyện này có phải sự thật không? Mặc Phong có kể cho ta nghe không? Ta nói không có, cũng không biết việc này. Ngày hôm sau, hoàng hậu nương nương thế nhưng đến thăm ta, tặng cho ta thật nhiều đồ, lúc ấy ta rất là vui. Kết quả a, hoàng hậu nương nương cũng hỏi ta chuyện Mặc Phong, rồi hỏi khi nào Mặc Phong trở về? Các người nói có phải rất kỳ quái không? Từ nhỏ đến lớn, hoàng hậu nương nương rất hiếm khi đến thăm ta, đến đây, lại hỏi Mặc Phong.”

“Còn có, còn có, ” Nhiễm Lạc Nhân đề sát vào ba người, thanh âm cực nhẹ, “Mẫu phi cũng có hỏi ta, chuyện này có phải Mặc Phong làm hay không? còn dặn ta không được nói với người khác. Ta nói với mẫu phi ta không biết. Mặc Phong, này không phải là rất kỳ quái? Bọn họ đều muốn biết có phải đệ làm hay không? Khẳng định không phải chuyện tốt, tựa như hoàng hậu nương nương đột nhiên đến thăm ta vậy.”

“Đúng vậy, chủ tử. Ngày mà Hoàng hậu nương nương tới đây, lệnh cho chúng ta đều đi ra ngoài. Chủ tử, ngài nghe lời của điện hạ đi.”

Nhiễm Mặc Phong rũ mắt không nói, Nhiễm Lạc Nhân cũng không thúc giục, biết nó đang suy nghĩ.

“Mặc Phong, bọn họ a, khẳng định là không dám hỏi đệ. Huynh, Xích Đồng, Xích Đan nói không phải đệ, bọn họ khẳng định tin, vì dù sao chúng ta chỉ là đứa nhỏ, bọn họ nghĩ chúng ta sẽ không dám nói dối.”

Nhiễm Lạc Nhân mệt mỏi, liền dựa vào trên người Nhiễm Mặc Phong, xem như đối với việc này đã nghĩ ra phương pháp đối phó. Xích Đồng cùng Xích Đan gật mạnh đầu, Nhiễm Mặc Phong mím chặt môi.

“Mặc Phong, buổi tối đệ có thể ở lại đây không?” Nhiễm Lạc Nhân ngửa đầu khẩn cầu.

Nhiễm Mặc Phong liếc nhẹ xuống: “Phụ vương tới đón ta.”

“Mặc Phong.” Nhiễm Lạc Nhân thất vọng cực kỳ, ôm lấy nó.

“Chủ tử, điện hạ ngày ngày đều lo lắng cho chủ tử, chủ tử nếu rảnh thì đến bồi điện hạ nhiều nhiều một chút đi.” Không đành lòng nhìn Nhiễm Lạc Nhân thất vọng, Xích Đồng vội mở miệng.

“Ân.” Nhiễm Mặc Phong rất nhanh đáp ứng, làm cho đối phương vui sướng không thôi.

“Mặc Phong.” Ôm chặt lấy Nhiễm Mặc Phong, Nhiễm Lạc Nhân cảm thấy ngực của mình không còn khó chịu nữa.

—

Thật vất vả ứng phó xong với đám người mời rượu, Nhiễm Mặc Lâm say khướt bước ra khỏi Huyền Anh điện, đi tới Diên Viên đón con. Khi đi dần dần đến đoạn đường không có người, trên mặt Nhiễm Mặc Lâm một chút thần thái say rượu đều không có.

“Điện hạ, thế tử điện hạ, Vương gia đến đây.”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm nội thị, tiếp theo cửa phòng mở ra. Xích Đồng cùng Xích Đan vội vàng quỳ xuống, Nhiễm Mặc Phong đem Nhiễm Lạc Nhân đang nằm ở trên người mình nâng dậy, rồi đứng dậy hướng phụ vương đi đến.

“Hoàng thúc.” Nhiễm Lạc Nhân tò mò mà nhìn nhìn hoàng thúc thanh danh hiển hách, thấy hắn ôm lấy Nhiễm Mặc Phong, trong mắt nó là mất mát, nó rất muốn Mặc Phong ở cùng với nó đêm nay.

“Lạc Nhân a, thân mình con không tốt, mau nghỉ ngơi đi. Máy ngày tới, Phong Nhi đều ở trong cung, thúc sẽ cho nó tới đây chơi với con, mau nghỉ đi.” Nhiễm Mặc Lâm cực kỳ hiền lành mà dặn dò Nhiễm Lạc Nhân, rồi ôm đứa con rồi đi.

Người thấy mùi rượu nồng đậm trên người phụ vương, may Nhiễm Mặc Phong không tự giác mà nhú hạ.

“Phong Nhi, con cùng Lạc Nhân. . . . ở chung rất tốt a, đây là lần đầu tiên phụ vương thấy trừ phụ vương ra, con còn cùng với một người khác thân thiết như vậy a.”

Nhiễm Mặc Phong dụi dụi hai mắt có chút mệt mỏi, khó hiểu ngẩng đầu lên.

Nhìn gương mặt đứa con hiện lên mệt mỏi, Nhiễm Mặc Lâm cười lớn vài tiếng, hắn thật sự là uống hơn nhiều, nếu không sao lại vì đứa con thân mật với Nhiễm Lạc Nhân mà trong lòng trở nên không vui.

Đem con ôm vào trong áo lông cừu mình đang mặc, Nhiễm Mặc Lâm hôn nhẹ lên đỉnh đầu của con: “Phong Nhi, phụ vương rất nhớ con.”

“Phụ vương.” Dựa vào vai phụ vương, Nhiễm Mặc Phong nhắm mắt lại.

“Phong Nhi, cùng phụ vương tắm rửa nhé?”

“Ân.”

Trong dự trị của hoàng đế Nhiễm Mặc Kỳ, Nhiễm Mặc Lâm ôm con thoải mái mà ngâm mình trong nước. Dựa vào trên người phụ vương, Nhiễm Mặc Phong được phụ vương vuốt ve thoải mái đến gần như muốn ngủ.

“Phong Nhi, người trong cung ngoài cung này, đều muốn biết việc này có phải do con làm không? Trong cung biết được, thì sẽ nghĩ biện pháp tiếp cận con, lấy lòng tin của con; còn ngoài cung, sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ con, bởi vì Phong Nhi sẽ mang phiền toái đến cho bọn họ. Phong Nhi, chuyện này, vô luận là ai hỏi con, con cũng không cần để ý.”

“.” Đã ngủ say.

“Ha ha.” Cười nhẹ một tiếng, trong mắt Nhiễm Mặc Lâm tràn đầy sùng nịnh. Ngón tay nhẹ nhàng mon trón nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của con đang gối lên ngực hắn ngủ say, hắn cúi đầu hôn lên đôi mắt của con. Phong Nhi chỉ có ở trong lòng hắn mới có thể ngủ say đến như vậy, ngủ say đến ngay cả lời hắn nói cũng chưa nghe xong.

“Phong Nhi, phụ vương. . . . thực không muốn con lớn lên.”

Nhiễm Mặc Lâm đem con đặt lên giường, rồi bồi nó trong chốc lát, thấy con không có dấu hiệu tỉnh lại, hắn mới đi qua phòng ngủ của Nhiễm Mặc Kỳ. Nhiễm Mặc Kỳ đồng dạng uống đến say khướt, đang ngồi phê duyệt tấu chương, sau khi ra hiệu cho hoàng đệ ngồi xuống, y vẫy lui tất cả nội thị.

“Mục Lâm, đây là thư hoà đàm của Vệ Quốc, Kim Quốc cùng Nam Quốc, đệ xem đi.”

Nhiễm Mặc Lâm nhận lấy, rồi bán nằm ở trên ghế nằm của hoàng huynh, lật xem.

“Không hổ là Vệ Quốc, quả nhiên danh tác.” Sau khi Nhiễm Mục Lân xem qua từng cái, lạnh nhạt nói, “Bất quá, những điều kiện đó còn không đủ để lấy về những thành trì này. Hoàng huynh, việc hoà đàm này huynh phải ai làm?”

“Diệp Trung Tường.”

“Ngự Sử được y Diệp đại nhân.” Nhiễm Mục Lân khép thư hoà đàm lại, “Hoàng huynh, ba năm trước, Sở Quốc công chiếm Yến Quốc, Yến Quốc đầu hàng, hiện giờ, Yến Quốc thành thuộc địa của Sở Quốc, Sở Quốc có thể trực tiếp theo Yến Quốc xâm chiếm Bắc Uyên ta, đối với chúng ta cực kỳ bất lợi. Theo tình hình hiện tại mà nói, những thành quận mà Kim Quốc cùng Nam Quốc mất đi đó cũng không phải trọng yếu, trả lại cho bọn họ cũng chẳng sao. Nhưng bốn thành của Vệ Quốc. Hoành Lâm cùng Phàm Đan có thể trả lại, nhưng Cẩm Đức, Xích Châu là thành quận trọng yếu tiến vào Nam Quốc, phía bắc có thể tiến vào Nam Quốc, phía tây có thể uy hiếp Vệ Quốc, có được hai thành này, chiến sự ở phía tây cùng phía bắc sẽ thoải mái rất nhiều.”

Nhiễm Mục Kì cười khò, tựa như buồn rầu nói: “Mục Lân, bốn thành này hiện tại trên tay đệ, Phong Nhi bị trọng thương, mà đứa con này đệ hiểu rõ nhất.”

Nhiễm Mục Lân không đợi đối phương diễn xong, đứng lên: “Hoàng huynh, Phong Nhi ngủ, đệ không ở đó, nó sẽ lập tức tỉnh.”

“Àn, đệ cũng mệt mỏi, mau trở về đi.” Khoát tay, làm cho đối phương đi nhanh đi.

“Hoàng huynh, ngài cũng nên nghỉ ngơi đi.” Nhiễm Mục Lân Đi tới cửa, bất chợt quay đầu lại nói một câu, rồi mở cửa đi ra ngoài. Nhiễm Mục Kì thờ dãi, khóe môi lại chứa đầy ý cười.

“Chủ tử.” Khương Vịnh theo chỗ tối đi ra.

Nhiễm Mục Kì nói: “Trẫm là nên nghỉ ngơi, thế nhưng tối nay uống một bụng nước, giờ có chút đói bụng. Khương Vịnh, đến ngự trù phòng trộm cho trẫm chút ăn gì ăn đi.”

“. Thuộc hạ đi ngay.”

—

Nhẹ tay nhẹ chân đi đến bên giường, Nhiễm Mục Lân cởi quần áo, rút gối đầu đứa con đang ôm trong lòng ra, rồi chậm rãi nằm xuống, xoay người ôm lấy người tự giác chui vào trong lòng hắn, Nhiễm Mục Lân ngáp một cái. Vệ Quốc, Nam Quốc, Kim Quốc. Hắn muốn cho bọn họ trong mười năm cũng không thể liên thủ với nhau được.

Ôm chặt con, con buồn ngủ của Nhiễm Mục Lân cũng dần dần dâng lên. Hắn buông màn, tính toán ngày mai ngủ thẳng đến khi thái dương nướng cháy mộng mới thức dậy.

“Ngô!”

Đứa con ở trong lòng mình đang ngủ say, đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, Nhiễm Mục Lân vừa mới đi vào giấc ngủ, liền giật mình tỉnh giấc ngay. Chỉ thấy đứa con đang ôm mất phải, bộ dáng thập phần thống khổ.

“Phong Nhi!” Nhiễm Mục Lân nhất thời ra một thân mồ hôi lạnh, hần vội vàng đứng lên, ôm lấy đứa con.

“Ngô.” Nhiễm Mặc Phong nói không nên lời, nó cắn chặt khớp hàm, ngăn cản cơn đau đớn đột nhiên đến kia.

Nhận thấy được con là đang bị đau mắt, Nhiễm Mục Lân dùng sức mở bàn tay của con ra, thì thấy mắt phải của con biến thành màu đỏ thẫm, màu đỏ thẫm chưa từng có.

“Người tới! Lập tức đi tìm thái y!”

Nhiễm Mục Lân nhìn về phía cửa hét lớn một tiếng, tâm của hắn đều lạnh run.

“Phong Nhi, đừng sợ, thái y lập tức đến.”

“Con đừng can chính mình, can phụ vương này!”

“Thái y sao vậy còn chưa!”

“Phong Nhi!”

Nhiễm Mặc Phong ôm mắt, khó khăn mở miệng: “Phụ. Vương.”

“Phong Nhi, đừng nói nói, đừng nói. Phụ vương ở đây, phụ vương ở đây, Phong Nhi, con can phụ vương, đừng can chính mình!”

Nhiễm Mục Lân thấy con cắn môi của chính mình đến chảy máu, liền nhét ngón tay của mình vào miệng con. Nhiễm Mặc Phong muốn tránh, nhưng bị phụ vương ôm chặt lại. Nó đau đớn đến không chịu được, nhưng cố nén không để mình ngậm miệng lại, nó một bên liếm liếm ngón tay phụ vương, một

bên ôm chặt mắt phải của mình.

“Mục Lân, Phong Nhi xảy ra chuyện gì?” Nhiễm Mục Kì nghe được tin, liền vội vàng chạy tới.

“Hoàng huynh, Phong Nhi đột nhiên đau mắt! Đám Thái y viện ngu xuẩn kia, nếu giờ còn chưa đến, lão tử chém đầu các ngươi!”

Ánh mắt của Nhiễm Mục Lân đỏ bừng, nghĩ đây là Phong Nhi bị di chứng của lần bị thương nặng vừa rồi gây ra, trong miệng hấn tràn đầy vị máu.

“Phụ. Vương.” Nhiễm Mục Phong cuối cùng cũng nhả được ngón tay phụ vương ra, vươn hai tay ôm chặt phụ vương, đem mặt vùi vào ngực phụ vương, “Chờ, một chút, liền, hết.”

“Phong Nhi, đừng mở miệng. Lập tức đi truyền thái y, trong vòng một khắc không tới, cũng đừng tới nữa!” Nhiễm Mục Kì cũng nóng nảy, cả giận nói.

Y mới vừa nói xong, một tên thái y ôm theo hòm dược hoang mang rối loạn chạy vào.

“Đừng quỳ ! Mau cút lại đây!” Nhiễm Mục Lân hét lớn, nâng gương mặt trắng bệch của con lên, để cho thái y chẩn đoán bệnh, con người yếu dị kia đã biến thành màu đỏ sẫm, cực kỳ đáng sợ. Thái y nhìn thoáng qua, liền sợ hãi đến ngã ngối lên trên mặt đất, Nhiễm Mục Lân tức giận đến một cước đá qua.

“Đồ vô dụng.” Là Nhiễm Mục Kì.

“Bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng.”

Nhiễm Mục Kì nhướng mắt một cái, thái y liền bị thị vệ tha đi xuống.

“Phụ, vương. Chờ, chờ. một chút, liền.” Nhiễm Mục Phong vùi mạnh đầu vào trong ngực của phụ vương, dùng hết toàn lực ôm lấy phụ vương, thân mình nho nhỏ buộc chặt, từng giọt mồ hôi rơi xuống, hai tay run run đều lộ ra nó đau đớn biết bao nhiêu.

Nhiễm Mục Kì quyết định thật nhanh: “Mục Lân, khẳng định trước kia Phong Nhi đã từng bị đau qua, trước lấy khăn nóng đắp lên cho nó.” Lập tức có nội thị dâng khăn nóng lên, Nhiễm Mục Lân vội vàng đặt lên trên mắt phải của con, nhẹ nhàng xoa ấn.

“Truyền chỉ của trẫm, tất cả thái y ở thái y viện lập tức đến Vô Tam điện.”

“Truyền hai nô tài của Phong Nhi lại đây.”

“Bất luận kẻ nào cũng không cho ra cung.”

Ánh mắt của Nhiễm Mục Phong đột nhiên bị đau, hơn nữa không phải lần đầu tiên, vì vậy Nhiễm Mục Kì nghĩ đến trước tiên là có người hạ độc nó, liền triệu tổng quản nội thị cùng thống lĩnh cấm quân đến, mệnh bọn họ nghiêm tra. Trong lúc nhất thời, mọi người trong Vô Tam điện hoang mang kinh sợ.

—

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

CHƯƠNG 29

“Nô tài chưa bao giờ thấy chủ tử bị qua như vậy.”

Xích Đồng cùng Xích Đan quỳ trên mặt đất, nhìn thấy chủ tử đau đến sắc mặt trắng bệch, áo lót đều ướt đầm mồ hôi, liền khóc nức nở.

Vương thái y – thái y già nhất trong Thái y viện – buông cổ tay cứng ngắc của Nhiễm Mục Phong xuống, trong mắt lộ ra nghi hoặc. Sau đó, gã cố lấy hết cam đảm đối với người sắp trở nên điên loạn đang ở trên giường, nói: “Vương gia, cự thần muốn nhìn mắt phải của thể tử điện hạ một chút.”

Nhiễm Mục Lân nhẹ nhàng nâng đầu của con đang chôn chặt ở trong lòng mình lên, hấn cảm nhận rõ ràng nỗi thống khổ của con trong lúc này, bởi vì con đau đến không thở nổi. Nhiễm Mục Phong nhắm chặt mắt, đau đớn bén nhọn đã rút đi tất cả khí lực của nó, nó há miệng thở dốc, cả người ướt đầm mồ hôi lạnh.

Tay Nhiễm Mục Lân phát run mà tách con mắt nhắm chặt của con ra, con người đỏ sẫm như sắp trào máu ra ngoài, làm cho người ta e ngại, thế nhưng hấn chỉ cảm thấy đau thất lòng, bởi vì ngay lúc này con đang phải thừa nhận đau đớn tra tấn.

Vương thái y vừa thấy con người như thế cũng rất hoảng sợ, thế nhưng dù sao gã ở trong cung cũng đã vài thập niên, chỉ trong nháy mắt gã liền áp chế e ngại trong lòng, thật cẩn thận xem xét mắt phải của Nhiễm Mặc Phong.

Nhiễm Mặc Kỳ đứng ở một bên, thấy rõ rãnh mạch, cũng nhủu chặt mày.

Nhiễm Mặc Phong giãy ra, lại đem đầu vùi vào trong lòng phụ vương, lúc này nó không muốn cho bất luận kẻ nào nhìn thấy ánh mắt của nó, trừ phụ vương ra.

“Phong Nhi, ngoan, để thái y nhìn xem.” Nhiễm Mặc Lâm lại nâng cằm của con lên, người trong lòng hắn lại ôm chặt hơn.

“Phong Nhi, ” Nhiễm Mặc Lâm không dám dùng sức, hắn vuốt ve mái tóc ướt đầm của con, hôn lên sườn mặt tràn đầy mồ hôi của con, “Phong Nhi, ngoan, để cho thái y nhìn xem mắt của Phong Nhi vì sao lại đau.”

“Ngô”, lại một tiếng kêu rên, Nhiễm Mặc Phong nâng tay ôm chặt lấy cổ phụ vương, vùi đầu vào thật sâu, “Không.”

“Phong Nhi.” Nhiễm Mặc Lâm muốn đem cánh tay của con kéo xuống.

“Mục lân, ” Nhiễm Mặc Kỳ lên tiếng, đôi mắt lấp lánh, rồi mới nhìn nhóm thái y ở phòng trong nói, “Các người ở bên ngoài đợi.” Nhóm Thái y đều lui ra.

“Hoàng huynh?” Nhiễm Mặc Lâm ôm chặt đứa con đang vô cùng đau đớn, trong mắt tất cả đều là tơ máu.

“Mục lân, lúc này Phong Nhi cần nhất chính là đệ, chờ sau khi nó hết đau, lại cho thái y vào khám cho nó cũng không muộn.” Nhiễm Mặc Kỳ giải thích, tiếp theo y đi đến bên bồn nước, tự mình vắt một khối khăn nóng, đưa cho Nhiễm Mặc Lâm.

Nhiễm Mặc Lâm vươn tay cầm lấy khăn nóng, chạm nhẹ nhẹ lên mắt phải của con, rồi mới đắp lên đó. Hắn cúi đầu vuốt ve cổ của con, tinh thần hắn trước sau vẫn kinh hoàng, thấp giọng gọi: “Phong Nhi, Phong Nhi, Phong Nhi của phụ vương”

Xích Đồng cùng Xích Đan ôm miệng khóc, Nhiễm Mặc Kỳ đi đến bên giường ngồi xuống, ấn mạnh tay lên trên vai hoàng đệ, an ủi hắn.

Ước chừng qua hai khắc chung, thân mình Nhiễm Mặc Phong mới dần thả lỏng ra, nó ngẩng đầu lên, mắt phải mờ ra đã khôi phục lại màu đỏ bình thường.

“Phụ vương.” Đau đớn qua rồi.

Nhiễm Mặc Lâm nhìn chằm chằm con, cánh tay đỡ lấy con vẫn như cũ dùng sức. Khóe môi hắn giật giật, trong miệng tất cả đều là vị máu, hắn phát không ra được tiếng.

“Phong Nhi, hết đau rồi?” Nhiễm Mặc Kỳ hiểu được hoàng đệ lúc này nói không nên lời, liền thay hắn hỏi.

Nhiễm Mặc Phong mở to mắt, cất tiếng: “Phụ vương, con không đau.” Giây tiếp theo, sau ót của nó bị người đè lại, mặt nó kề sát vào ngực phụ vương.

“Phụ vương.” Trên tay dùng sức.

“Hoàng huynh.” Tiếng gọi của Nhiễm Mặc Lâm cực kỳ suy yếu, hắn chôn mặt vào cổ con, làm cho người ta nhìn không thấy được mặt hắn. Nhiễm Mặc Kỳ đứng lên, hướng mọi người trong phòng xua tay, làm cho bọn họ toàn bộ lui ra, sau đó y cũng rời đi.

Phòng trong, chỉ còn lại Nhiễm Mặc Lâm cùng Nhiễm Mặc Phong. Phụ tử hai người ôm nhau, không ai lên tiếng, qua một hồi lâu, Nhiễm Mặc Lâm lên tiếng: “Phong Nhi, có phải trước đây con đã từng bị đau như vậy?” Hắn không nâng đầu lên, nhưng tiếng nói ra lại dần theo nguy hiểm.

“.” Lặng yên, rồi mới gật đầu rất nhẹ.

“Vì sao chưa bao giờ nói cho phụ vương biết?” Dĩ nhiên dẫn theo lửa giận.

“.” Vẫn là lặng yên, có lẽ là không biết nên như thế nào cùng phụ vương giải thích.

“Từ khi bắt đầu.” Nhiễm Mặc Lâm ngẩng đầu lên, vén những sợi tóc dính vào trên gương mặt của con.

Một lát sau, người trong lòng hắn cuối cùng cũng mở miệng: “Hoàng bá dẫn người đi gặp phụ vương.”

Nhiễm Mặc Lâm bắt đầu hồi tưởng, sau đó đồng tử của hắn co rút lại.

“Có phải ngày hoàng bá con xem chữ con viết?” Đứa con lại dám giấu hắn lâu như thế!

“.” Chần chờ một lúc, rồi mới gật đầu.

Nhiễm Mặc Lâm cảm phiền. “Đau mấy lần?”

Người vẫn đem mặt chôn ở trong lòng phụ vương, nhủu mày lại, nghĩ nghĩ, lắc đầu.

“Là không nhớ, hay là đau quá nhiều lần nên không nhớ được?”

Nếu có người đang ở đây, nhất định không dám nhìn sắc mặt Nhiễm Mặc Lâm hiện giờ.

Nhiễm Mặc Phong nghe ra phụ vương đang tức giận, liền ngẩng đầu lên, trong mắt là hoang mang không biết phải nói như thế nào. Nó không để ý loại việc này nên không nhớ.

Nhiễm Mặc Lâm chỉ cảm thấy nghẹn ứ không chỗ phát tiết, hần nâng đầu đưa con lên, cẩn thận xem xét mắt phải của nó, ngữ khí đầy lo lắng hỏi: “Phong Nhi, cùng phụ vương nói thật, có phải đã đau rất nhiều lần nên con không thể nhớ được?”

“Không nhiều lắm.” Nhiễm Mặc Phong sẽ không nói dối.

Bàn tay niết ở trên trán con dần chuyển qua mắt phải của con, xoa ấn cực nhẹ.

“Bao lâu sẽ đau một lần?”

“Không biết.”

“Mỗi lần đều đau như thế?” Nhiễm Mặc Lâm xoa ấn mắt phải của con một hồi mới cảm giác được có chút lạnh, liền vội vàng kéo chăn bao kín con lại.

Nhiễm Mặc Phong nhìn tóc bạc ở hai bên thái dương của phụ vương, nói: “Phụ vương, con không đau.”

“Con không đau, phụ vương đau!” Nhiễm Mặc Lâm hiểu con mình rõ nhất, biết con không muốn hần lo lắng, nên hần không có vạch trần lời nói dối của con, trên môi con bởi vì đau mà bị cắn đến chảy máu, xiêm y trên người bị mồ hôi lạnh tuôn ra làm cho ướt sũng, trong lòng bàn tay hăm sâu dấu móng tay, còn có khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đến trắng bệch. Chỉ cần nhìn thấy thế này hần đã đau đến thở không nổi, thì con hần sao có thể không đau!

“Phụ vương, con không đau.” Sờ lên thái dương của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong lại nói dối, tuy rằng nó cũng không muốn nói dối.

Nhiễm Mặc Lâm nhắm mắt lại, cố nhẫn nhịn cay rát trong mắt. Tiếp theo, hần nhìn về phía đứa con.

“Phong Nhi, phụ vương muốn gọi thái y khám mắt cho con, không cho nói không.”

Nhiễm Mặc Lâm vẫn cho rằng mình là phụ thân tốt, bởi vì con thích hần như vậy. Thế nhưng hôm nay, hần lại muốn tát cho chính mình vài cái thật là mạnh. Mắt của con đau, hần không biết; Con bị người khi dễ, hần ở biên quan xa xôi; Con mất tích, hần là người cuối cùng biết được; Con bị thương nặng, là vì muốn cứu người phụ vương vô năng này!

Nhiễm Mặc Phong rất muốn nói không, nhưng nó nhìn thấy trong mắt phụ vương đầy đau xót, làm cho nó đem lời cự tuyệt nuốt xuống, qua một hồi, nó nhu thuận gật đầu đồng ý.

Nhiễm Mặc Lâm trước cho người nâng nước ấm đến, rồi giúp con lau rửa một phen, lại thay cho con một cái áo lót khô mát mới, sau đó gọi bốn vị thái y đang đợi ở bên ngoài vào phòng, để cho bọn họ khám bệnh cho con.

“Lân, Phong Nhi sẽ không có việc gì, đệ không thể mất bình tĩnh.”

Nhiễm Mặc Kỳ đứng ở bên giường, vỗ vỗ lên bả vai của hoàng đệ, an ủi người y như pho tượng đang nhìn chăm chú đứa con của mình. Y sao lại không biết – lúc này mặt ngoài của hoàng đệ thực bình tĩnh nhưng trong lòng lại cực kỳ lo âu cùng bất an.

“Hoàng huynh, đã qua canh ba, ngài nên trở về nghỉ ngơi đi.” Nhiễm Mặc Lâm quay đầu lại, “Hoàng huynh, vì Phong Nhi, đệ nhất định sẽ bình tĩnh.”

Nhiễm Mặc Kỳ quả thật mệt mỏi, nếu không phải có một cổ khí giúp y kiên trì, lúc này y đã sớm tê liệt ngã xuống. Thế nhưng y lại không yên lòng về đứa cháu này của mình. Trước khi hỗn chiến xảy ra, y là vì nó bất đồng với người thường mà thích nó, mà hiện giờ, đối với đứa cháu đã cứu Bắc Uyên này, y lại càng thích đến tận lòng.

“Hoàng huynh, ngài nên đi nghỉ đi.” Nhiễm Mặc Lâm nhìn ra sự mệt mỏi của hoàng huynh, liền ngoắc tay ra hiệu cho Hi Nhạc điu y trở về.

“Có tin tức gì đều phải lập tức bẩm báo trăm.” Nhiễm Mặc Kỳ trước khi rời đi, hạ lệnh, rồi mới để cho Hi Nhạc điu trở về tầm cung.

Nhiễm Mặc Lâm nhìn theo hoàng huynh rời đi trong giây lát, rồi mới lại chuyên chú nhìn đứa con. Bốn vị đang chuẩn bệnh cho Nhiễm Mặc Phong là ngự y giỏi nhất trong Thái y viện, thế nhưng sắc mặt của bọn họ càng ngày càng trầm trọng, Nhiễm Mặc Lâm thấy thế trong lòng càng không ngừng lo âu, trong đầu nghĩ đến tình huống xấu nhất.

“Như thế nào? Mắt của Phong Nhi. Có thể giữ được?” Khi Nhiễm Mặc Lâm hỏi ra câu này, hần không dám nhìn con.

Vương thái y cùng ba vị thái y khác, sau khi nhìn nhau vài lần, mới tiến lên hành lễ nói: “Vương gia, thần vô năng, thật sự tra không ra ánh mắt của thể tử điện hạ có vấn đề gì. Thể tử điện hạ không trúng độc, cũng không có bệnh căn, có thể nói, thân mình của thể tử điện hạ cực kỳ khỏe mạnh, không, là so

với người khác khỏe hơn gấp mấy lần. Mà mắt của thể tử điện hạ cũng không có bệnh trạng gì, thần. thật sự không biết vì sao mắt phải của thể tử điện hạ đột nhiên đau nhức khó chịu.”

“Tra không ra?” Nhiễm Mục Lân suy nghĩ vô số loại khả năng, duy độc không nghĩ tới điều này, trong lúc nhất thời, hắn không biết chính mình nên tức giận, dấm cho mấy tên lang băm này mấy đấm, hay là ôm lấy đứa con mà hôn hôn nó một phen, để trấn an trái tim bị kinh hách quá độ của mình.

“Phụ vương.” Nhiễm Mặc Phong nằm trên giường bị bốn lão nhân xa lạ mân mê hơn nửa ngày đã bắt đầu cau mày nhăn mặt. Nó lên tiếng là muốn nói cho phụ vương – nó không cần lại bị người khác chuẩn bệnh nữa.

“Các người. lui xuống trước đi.” Phất tay đuổi nhân đi, Nhiễm Mục Lân quyết định trước trấn an đứa con bảo bối, sau lại tính tiếp.

Nhiễm Mục Lân leo lên giường, tiến vào ổ chăn, sau đó ôm con đặt lên trên người mình, tiếp theo hắn cẩn thận xem xét mắt phải màu đỏ của con, đỏ ửng trong mắt phải nói cho hắn biết tâm tình của con vào lúc này rất xấu.

“Phong Nhi, mắt một chút cũng không đau?”

“Không đau.”

“Không được giấu diếm phụ vương nữa, một chút cũng không đau? Giống như trước đây?” Hắn sợ.

“Không đau.”

Nhưng người nào đó cũng không tin nó nói thật. Ngón trỏ của Nhiễm Mục Lân cẩn thận sờ sờ lên mắt phải của con, khẽ sát mặt vào: “Sau khi con đau qua đi có cảm thấy chỗ nào khác thường không? Chẳng hạn như thấy không rõ, hoặc là nhìn không xa?”

Lúc này Nhiễm Mặc Phong không lập tức trả lời, mà trong mắt nó hiện lên khó hiểu.

“Phong Nhi? !” Chắc chắn là có!

“Phụ vương.” Một bé ngoan rất muốn nói cho phụ vương biết, nhưng khổ nỗi nó lại chẳng giỏi ăn nói. Nhiễm Mục Lân cũng không thúc giục con, chỉ vuốt ve an ủi làm cho con thả lỏng, để cho con chậm rãi suy nghĩ kỹ càng.

Qua nửa ngày, Nhiễm Mặc Phong theo trong lòng phụ vương ngồi dậy, xuống giường, rồi kéo nhẹ tay của phụ vương, ý bảo phụ vương đi theo nó. Nhiễm Mục Lân dùng thảm gói kín đứa con lại, rồi ôm nó đứng lên.

“Đi chỗ nào?”

Nhiễm Mặc Phong chỉ chỉ ban công, Nhiễm Mục Lân liền ôm nó đi tới đó.

Ở trên ban công hướng mắt nhìn xa xa quanh hoàng cung, cho dù có đèn cung đình, nhưng hoàng cung vào đêm khuya thanh vắng vẫn như cũ có vẻ cực kỳ u ám.

“Phụ vương,” Nhiễm Mặc Phong chỉ về phía trước, “Nơi đó, có 5 tên thị vệ.”

“Phong Nhi là nói trên đài canh gác ở phía tây nam có năm tên thị vệ?” Nhiễm Mục Lân kinh ngạc hỏi, hắn chỉ có thể nhìn thấy đèn ***g trên đài canh gác, không thể thấy được trên đó có bao nhiêu người, nơi đó các Vô Tam điện khoảng mấy trăm trượng a.

“Phong Nhi là nhìn thấy? Hay là trước đó đã biết?” Nhiễm Mục Lân không tin con mình có thể nhìn thấy xa đến như vậy.

“Nhìn thấy.” Nhiễm Mặc Phong không chút phát giác câu nói này đã dọa tới phụ vương rồi, vẫn tiếp tục vừa nhìn vừa nói, “Có hai người đang nói chuyện, một người. . .” nó không vui, “ngủ.”

Qua một lúc lâu, Nhiễm Mặc Phong mới nghe được thanh âm của phụ vương.

“Phong Nhi, con có thể nhìn xa hơn không?” Nhiễm Mục Lân lo lắng quay đầu lại, nhìn xem trong phòng còn có người nào khác không.

“Đài canh gác.” Nhiễm Mặc Phong theo động tác của phụ vương cũng quay đầu nhìn xung quanh, nó không nhận thấy xung quanh có người, phụ vương là đang tìm cái gì?

“Có phải sau khi mắt Phong Nhi hết đau là có thể nhìn đến nơi rất xa?”

“.” Lại là suy nghĩ nửa ngày, Nhiễm Mặc Phong mới giải thích, “Lân này phải.”

Nhiễm Mục Lân là người hiểu rõ con mình nhất, nên đã hiểu nó nói gì.

“Ý của Phong Nhi là nói sau mỗi lần mắt bị đau, là có thể thấy xa thêm một chút?”

“Ân.”

“Là từ từ, hay là lập tức?”

“Lập tức.”

“.....”

Nhiệm Mục Lân nghe con trả lời xong, liền kinh ngạc nhìn chăm chăm con. Lúc này, một cổ gió lạnh thổi tới, hắt vội vàng ôm con đi vào trong phòng.

Nhiệm Mục Lân ôm con nằm lên giường, sau đó lâm vào trầm tư – mắt của con sẽ bị đau, sau khi hết đau là có thể nhìn thấy xa hơn; con có thể nhảy từ trên ban công cực cao xuống dưới đất mà lông tóc vô thương; con vừa một tuổi đã biết chạy; con. Nhiệm Mục Lân rũ mắt nhìn về phía trong lòng mình.

‘Khò khè.’ Tiếng ngáy nho nhỏ từ trong chiếc miệng nhỏ nhắn của Nhiệm Mặc Phong truyền ra tựa như tiểu thú đang khò khè thở nhẹ, nó đã vô cùng buồn ngủ.

Nhiệm Mục Lân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, hồn nhiên ngây thơ, lại vô cùng tinh xảo của đứa con, mà nhìn không được khề hôn lên hai gò má của con cùng đôi mắt mà hấn thích nhất.

Phong Nhi, cái ngày phụ vương nhặt được con đó, phụ vương liền rõ ràng, con cũng không phải là một đứa nhỏ bình thường. Hiện giờ, mặc dù con mới năm tuổi, cũng đã dần dần bộc lộ ra thiên tư cùng thần lực phi phàm, sau này, sợ là ngay cả phụ vương cũng không thể so sánh với con, có lẽ khi đó, lấy được thiên hạ này đối với con mà nói chỉ là một việc dễ như trở bàn tay.

Nhiệm Mục Lân vung tay lên, ánh nến liền tắt, hắt sửa kín lại chắn, ngáp mấy cái: “Bất quá, Phong Nhi vĩnh viễn sẽ không rời khỏi phụ vương, mặc kệ Phong Nhi biến thành ai, đều là Phong Nhi của phụ vương.”

Đứa nhỏ ngủ say đương nhiên là nghe không được, ngón tay của nó theo thói quen câu lấy ngón tay út của phụ vương, Nhiệm Mặc Phong ngủ say sưa, ngủ đến cực kỳ an tâm.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng vang lên tiếng ngáy, hai người một lớn một nhỏ ôm chặt lấy nhau mà ngủ say sưa.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

CHƯƠNG 30

Nhiệm Mặc Phong còn chưa ngủ tỉnh, liền cảm thấy có người đang sờ sờ mắt nó, miễn cưỡng mở mắt ra, là phụ vương.

“Phong Nhi.” Nhiệm Mục Lân thấy con bị mình đánh thức, hấn xoay người đem con đặt ở lên trên người mình, cẩn thận xem xét mắt phải của con, “Đau không?”

Nhiệm Mặc Phong lắc đầu, rồi gối lên ngực phụ vương, khép mắt lại.

Nhiệm Mục Lân biết con đêm qua bị gây sức ép đến hơn nửa đêm, nên giờ vẫn chưa ngủ đủ, nếu không phải hấn lo mắt con bị đau, cũng sẽ không đánh thức con sớm như vậy.

“Phong Nhi, phụ vương nói hoàng bá con dán bổ cáo tìm các danh y ở ngoài cung khám mắt cho con. Nhìn xem đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, vì sao mắt của con lại bị đau, ын?”

Tuy Nhiệm Mục Lân có thể trực tiếp làm như thế, nhưng hấn vẫn muốn báo cho con biết trước.

“Không.” Giọng đáp tuy mang đậm chất buồn ngủ nhưng rất kiên quyết.

“Phong Nhi,” Nhiệm Mục Lân vuốt ve lưng con, lời nói mang dụ hống, “Đêm qua thấy con đau dữ dội như vậy, phụ vương rất đau lòng. Ngự y trong cung đều là tài trí bình thường, phụ vương tìm thần y ở ngoài cung cho con, nhất định có thể tra ra vì sao con lại bị đau. Phụ vương không muốn lại thấy con đau dữ dội như vậy thêm lần nào nữa.”

“. . . Không.” Nhiệm Mặc Phong không còn buồn ngủ, ngẩng đầu nhìn phụ vương, “Phụ vương. . . Con không đau.” Nó không thích người khác nhìn mắt nó.

Nhiệm Mục Lân nhìn thấy con thật sự không muốn, chỉ biết thở dài, hấn nhìn thấy rõ ràng trong con ngueri màu đỏ của con mang theo kháng cự đối với

ngoại nhân.

“Được rồi, Phong Nhi không muốn thì thôi.” Nhiệm Mục Lân đem đầu con áp xuống ngực mình, vói tay vào áo lót của con mà vuốt ve thân hình nhỏ nhỏ bóng loáng của con, phải làm sao mới có thể thuyết phục được con đây, thật sự là đau đầu a. Bất quá, còn có một việc khác.

“Phong Nhi, đêm nay phụ vương phải gặp sứ giả đàm hoà của 3 nước, buổi tối con. có muốn tới chỗ Lạc Nhân ngủ lại không?” Phong Nhi có muốn đi không?

“Không.” Vì sao phụ vương muốn nó ngủ chung với Lạc Nhân? Nhiệm Mục Phong ngẩn đầu lên.

Nhiệm Mục Lân lại đem đầu con áp xuống lần nữa, giả vờ bình tĩnh nói: “Phụ vương sợ buổi tối Phong Nhi ở một mình rất buồn, không phải con ở chung với Lạc Nhân rất tốt sao?”

“Không.” Nó không có.

Nhiệm Mục Phong không thấy được nụ cười đắc ý trên mặt phụ vương, còn có tia ghen tị chợt lóe lên rồi biến mất. Tuy nói con có bằng hữu là chuyện tốt, thế nhưng Nhiệm Mục Lân trái nghĩ phải nghĩ – liên cảm thấy con yêu của mình bị kẻ khác đoạt đi mất. Nếu Nhiệm Mục Phong vừa rồi có nửa phần do dự hoặc trực tiếp đáp ứng, vậy thì hậu quả. sẽ rất khó suy nghĩ.

“Được rồi, vậy Phong Nhi ngủ trước, phụ vương nhất định sẽ về sớm.” Nhiệm Mục Lân cảm thấy mệt mỏi mà nhắm mắt lại, xem ở trên phân lượng của con, hẳn sẽ quan tâm Nhiệm Lạc Nhân một chút.

Nhiệm Mục Phong nằm ở trên người phụ vương, đợi nửa ngày cũng không thấy phụ vương nói gì nữa, con buồn ngủ của nó lại kéo đến. Nó cũng không rời khỏi người phụ vương mà trực tiếp nằm ở trên ngực phụ vương ngủ say sưa, mắt trái hơi hơi nhói đau, rồi lại trở về bình thường.

Mặt trời lên cao, phụ từ hai người mới thức dậy. Nhiệm Mục Lân giúp con thu thập thỏa đáng, rồi mới sai người bưng lên ngọc thiện, sau khi dùng bữa xong, hắn đi ngự thư phòng tìm hoàng huynh trao đổi việc nghị hòa, còn Nhiệm Mục Phong thì ở trong phòng luyện công.

“Mặc Phong.”

“Chủ tử.”

Nhiệm Mục Phong thu công quay đầu lại, là Nhiệm Lạc Nhân được bọc kín mít cùng với Xích Đồng, Xích Đan. Đêm qua sau khi tra hỏi hai người xong, Nhiệm Mục Kỳ cho bọn họ trở lại chỗ của Nhiệm Lạc Nhân, Nhiệm Lạc Nhân từ miệng hai người biết được mất của Nhiệm Mục Phong bị đau dữ dội, nên vừa sáng sớm nó đã muốn đến thăm Nhiệm Mục Phong, thế nhưng hoàng thúc vẫn ở đây, nó không dám quấy rầy hoàng thúc nghỉ ngơi. Xích Đồng đến đây dò xét mấy lần, khi thấy Vương gia đi rồi, gã lập tức trở về nói cho Nhiệm Lạc Nhân biết. Nhiệm Lạc Nhân chẳng để ý bên ngoài trời đang rét lạnh, vừa nghe hoàng thúc đi rồi, nó liền mang Xích Đồng cùng Xích Đan vội vàng chạy tới đây.

“Mặc Phong, để huynh nhìn mất của đệ xem.” Nhiệm Lạc Nhân chạy chậm đến trước mặt Nhiệm Mục Phong, lo lắng mà xem xét mất phải của Nhiệm Mục Phong.

“Ngồi xuống.” Nhiệm Mục Phong kéo người – trên người đầy lạnh lẽo – đến trên giường ngồi xuống, đem ấm lô trên giường đưa cho người đó. Nhiệm Lạc Nhân một tay nhận lấy ấm lô, một tay nắm lấy bàn tay ấm áp của Nhiệm Mục Phong, nói giận nói, “Mặc Phong, Xích Đồng nói lúc đệ còn ở trong cung đã từng bị đau qua, sao đệ không nói cho huynh biết?” Nói nói, Nhiệm Lạc Nhân hấp hấp mũi, rồi vươn tay kéo Nhiệm Mục Phong đến bên người mình ngồi xuống, cẩn thận sờ lên mất phải của Nhiệm Mục Phong, “Còn đau không?”

“Không đau.” Nhiệm Mục Phong đem bàn tay lạnh như băng của Nhiệm Lạc Nhân bỏ xuống, lấy chăn qua, đắp lên người Nhiệm Lạc Nhân.

“Mặc Phong.” Nhiệm Lạc Nhân khóc lên, buông ấm lô ra, vươn tay ôm lấy người đứng ở trước mặt nó, “Huynh sợ.”

Hai tròng mắt Nhiệm Mục Phong ám trầm, đỏ ửng xoay tròn, nó quay đầu nhìn về phía Xích Đồng cùng Xích Đan, muốn bọn họ nói xem đã xảy ra chuyện gì. Xích Đồng nhìn nhìn Xích Đan, bất an mà đối với chủ tử lắc đầu, bọn họ cũng không biết Tam điện hạ đã xảy ra chuyện gì.

Thân mình Nhiệm Lạc Nhân phát run, nhỏ giọng khóc lên, Nhiệm Mục Phong mở tay nó ra, ngồi xuống.

“Nói.”

“Mặc Phong.” Nhiệm Lạc Nhân lau nước mắt, nói, “Huynh sợ, huynh sợ đệ gặp chuyện không may.” Trên đời ngoại trừ mẫu phi ra, Mặc Phong là người quan trọng nhất đối với nó, so với hoàng tỷ còn quan trọng hơn.

Nhiệm Mục Phong ngẩng đầu nhìn nó, vươn tay lau đi nước mắt trên mặt nó, rồi đứng dậy đi đến bên cạnh bàn, rót một chum trà nóng.

“Chủ tử, để nô tài làm.” Xích Đan đi lên trước vươn tay muốn làm, lại bị tránh đi.

Nhiệm Mục Phong đi đến bên giường, đem trà nóng đưa cho người vẫn còn đang khóc, mở miệng: “Trở về.”

“Mặc Phong. . . .” Đôi môi của Nhiệm Lạc Nhân phát run mà nhìn Nhiệm Mục Phong, Mặc Phong ghét nó sao?

“Nơi này lạnh.” Nhiễm Mặc Phong nâng tay Nhiễm Lạc Nhân lên làm cho nó uống trà nóng, rồi lấy quả miến bào mặc vào.

“Mặc Phong!” Trong mắt Nhiễm Lạc Nhân phát sáng, nó không sợ nóng mà cúi đầu uống hết trà, rồi nó đứng lên, bất chợt cảm thấy trước mắt tối sầm, nó ngã ngồi trở về.

“Điện hạ!” Xích Đồng cùng Xích Đan vội vàng phóng tới, Nhiễm Mặc Phong nhanh tay đỡ lấy Nhiễm Lạc Nhân, sắc mặt không vui.

“Mặc Phong.” Nhiễm Lạc Nhân nắm chặt tay Nhiễm Mặc Phong, cười nói, “Đệ thật tốt.” Mặc Phong sợ nó lạnh, cho nên mới bảo nó trở về a.

Nhiễm Mặc Phong xem mạch cho Nhiễm Lạc Nhân, thì thấy mạch của nó rất rối loạn, Nhiễm Mặc Phong liền buông nó ra, đem khăn quàng cổ cùng mũ của nó đội kín lên cho nó, còn mình thì nhanh chóng mặc vào xiêm y, ngồi xồm trước người nó, đem nó chống lên trên lưng mình.

“Đi gọi thái y.” Nhiễm Mặc Phong giữ chắc Nhiễm Lạc Nhân trên lưng mình, rồi nhìn Xích Đồng cùng Xích Đan nói một câu, xong bước nhanh ra ngoài. Xích Đan lập tức chạy ra khỏi Vô Tam điện, đi gọi thái y.

“Mặc Phong, Mặc Phong, khụ khụ.” Dựa vào trên lưng Nhiễm Mặc Phong, Nhiễm Lạc Nhân ho khan không ngừng, nhưng nó lại cười đến cực kỳ vui sướng. Hai tay nó ôm chặt lấy cổ của Nhiễm Mặc Phong, rồi nó áp má mình lên má Nhiễm Mặc Phong, “Mặc Phong, đệ thật tốt.” Mặc Phong thế nhưng lại chống nó, hoảng tỷ chưa từng một lần chống nó a.

“Câm miệng!” Nhiễm Mặc Phong làm như tức giận, nói chuyện rất không khách khí.

“Ha ha. . . . Mặc Phong, Mặc Phong.” Nhiễm Lạc Nhân vẫn cứ kêu lên, hít thật sâu hương vị của người dưới thân. Mặc Phong. . . . Huynh sợ, nhủ mầu nói mầu phi có thai, huynh sắp có đệ đệ, có phải mầu phi sẽ không cần huynh nữa không?

Bên ngoài gió lạnh thấu xương, Nhiễm Mặc Phong cũng Nhiễm Lạc Nhân mới tới cổng của Vô Tam điện, liền lập tức lui trở về. Xích Đồng thấy thế, xoay người chạy trở về, chỉ chốc lát sau, gã cầm một cái đệm giường nhỏ đi ra, quán ở trên người Nhiễm Lạc Nhân. Lúc này Nhiễm Mặc Phong mới công Nhiễm Lạc Nhân ra khỏi Vô Tam điện, hướng Diên Viên đi đến. Nhiễm Lạc Nhân không chút nào sợ Mặc Phong, mặc cho đối phương lạnh giọng bảo nó câm miệng, nó vẫn cứ kêu “Mặc Phong”, cuối cùng, Nhiễm Mặc Phong cũng không bảo nó câm miệng nữa, mà là cất bước chạy chậm lên.

Nhiễm Mặc Phong công Nhiễm Lạc Nhân trên lưng, cũng chẳng tốn chút sức nào. Mắt phải có thể nhìn đến phía trước rất xa, nó chạy càng lúc càng nhanh, làm cho Xích Đồng chạy theo đến chật vật.

Nhiễm Lạc Nhân bị khóa lại trong chốn cái gì cũng nhìn thấy nhưng nó vẫn bảo trì nụ cười, người rõ ràng là so với mình còn nhỏ hơn, nhưng lại âm áp như vậy, làm cho nó an tâm như vậy. Có Mặc Phong ở đây, nó không cần những người khác, không cần. Mầu phi sau khi có đệ đệ, cũng rất ít ôm nó.

Đột nhiên, Nhiễm Mặc Phong ngừng lại, Nhiễm Lạc Nhân đang nghĩ về mầu phi cũng phục hồi tinh thần lại. “Mặc Phong?”

Nhiễm Mặc Phong rũ mắt, đem Nhiễm Lạc Nhân hướng về phía trước lấy thế, rồi tiếp tục chạy.

“Mặc Phong?” Vì sao vừa rồi lại dừng lại.

“Câm miệng.” Vì sao nó lại khóc?

“Mặc Phong.” Thật muốn cứ được Mặc Phong công nó mãi như thế, nó không muốn ở đơn độc một mình.

Nhiễm Mặc Phong vừa mang Nhiễm Lạc Nhân đưa về Diên Viên, thì thái y cũng rất nhanh chạy tới. Nó vừa ngồi xuống trong chốc lát, thì hoàng hậu nương nương mang theo thái tử cùng nữ nhi, Trương phi mang theo Nhị hoàng tử, Triệu phi mang theo tứ Hoàng Tử, và Nghiên phi đã có thai hai tháng mang theo nữ nhi đi tới Diên Viên. Các nàng là biết được Nhiễm Lạc Nhân phát bệnh nên đặc biệt tới thăm nó, Nghiên phi ngồi ở bên giường một bên cảm kích Nhiễm Mặc Phong, một bên rơi lệ tự trách.

Thái tử không giống như dĩ vãng nhìn Nhiễm Mặc Phong căm hận, mà là không để ý tới, không buồn hé răng, rõ ràng là bị bức tới đây. Hai vị công chúa tránh ở trong một góc tối, trên mặt là nụ cười cứng nhắc. Tứ hoàng tử Nhiễm Lạc Nghĩa tò mò, đứng ở bên người Nhiễm Mặc Phong hỏi đông hỏi tây. Chỉ có Nhị hoàng tử Nhiễm Lạc Tín đứng ở một bên lo lắng nhìn Nhiễm Lạc Nhân đang phát sốt, và thỉnh thoảng hỏi Nhiễm Mặc Phong vài câu xem vết thương của nó đã tốt hơn chưa.

Nhiễm Mặc Phong đối với các câu hỏi cùng quan tâm của mọi người đều lấy lạng yên mà chống đỡ, nó cứ đứng ở đầu giường giường mắt nhìn chăm chăm Nhiễm Lạc Nhân nằm ở trên giường.

“Mặc Phong, khụ khụ. đệ trở về đi.” Nhiễm Lạc Nhân nằm ở trên giường, hữu khí vô lực nói, “Đừng, đừng để cho hoàng thúc, chờ sốt ruột.”

Ánh mắt của Nhiễm Mặc Phong khẽ động, phụ vương?

“Lạc Nhân, nằm yên đi con, đừng nói chuyện nữa.” Nghiên phi lau nước mắt, đắp kín góc chăn lại cho con, nhìn Nhiễm Mặc Phong nói, “Mặc Phong, cảm ơn con đã đưa Nhân Nhi về. Nhân Nhi không hiểu chuyện, nên luôn gây phiền phức cho con.” Nghiên phi vừa nói vừa khóc lên.

“Muội muội, muội đang có thai, không thể khóc.” Hoàng hậu Ngũ thị mở miệng, trong mắt hiện lên cô đơn. Trương phi cùng Triệu phi cũng vội vàng lên

tiếng khuyên nài.

Nghiên phi thương tâm nói: “Đều là lỗi của muội, là muội không thể cho Nhân Nhi một thân mình khỏe mạnh, làm cho nó vừa sinh ra đã mang bệnh . . . Đều là do muội . . .”

Thái tử Nhiễm Lạc Thành không kiên nhẫn mà liếc nhìn Nhiễm Mặc Phong một cái, tiếp theo hắn quay đầu nhìn ra ngoài phòng, không thèm quan tâm đến cái gì nữa.

Nhiễm Lạc Tín tiến lên trước, nói: “Mẫu phi, có con ở đây, con sẽ chiều cổ Tam đệ.”

Nghiên phi ôm chầm lấy Nhiễm Lạc Tín, yêu thương bế hắn lên.

“Mặc Phong. . . .” Nhiễm Lạc Nhân lộ ra lo lắng, “Hoàng thúc, đợi lâu sẽ nổi nóng, rồi thúc, thúc sẽ giận huynh.”

Mặt Nhiễm Mặc Phong không chút thay đổi mà nhìn chằm chằm nó, cũng không giải thích phụ vương không có ở Vô Tam điện. Lúc này Xích Đồng hiểu được ý nó, liền mở miệng nói: “Chủ tử, ngài trở về đi, điện hạ ở đây đã có nô tài cùng Xích Đan a.”

Nhiễm Mặc Phong nhìn nhìn Nhiễm Lạc Nhân, lại nhìn nhìn Xích Đồng cùng Xích Đan, trong lòng tuy có nghi hoặc, nhưng vẫn xoay người rời đi. Nhiễm Lạc Nhân rõ ràng là nhẹ nhàng thở ra, than thở: “Hy vọng hoàng thúc, khụ khụ. . . . không cần chê mình, hay, hay, khụ khụ, hay gây phiền phức cho Mặc Phong a.”

“Hoàng thúc cùng Mặc Phong muốn xuất cung sao?” Nhiễm Lạc Tín tò mò hỏi, Nhiễm Lạc Nhân đang nghĩ xem nên nói thế nào, thì đã nghe Xích Đan nhỏ giọng nói: “Đêm qua chủ tử không được khỏe, cho nên hôm nay Vương gia không cho chủ tử ra khỏi phòng.”

“Vừa rồi Vương gia phái người truyền lời lại, nói lập tức sẽ trở về, bảo chủ tử phải nằm yên trên giường, cho nên điện hạ mới thúc giục chủ tử mau trở về, sợ Vương gia trách tội.” Xích Đồng lưu loát tiếp lời.

“Nguyên lai là như vậy. . . .” Nhiễm Lạc Tín gật gù đầu, lại lo lắng hỏi, “Mặc Phong xảy ra chuyện gì vậy? Ta nghe nói mắt của đệ ấy bị đau.”

“Đã không sao rồi. Quân Vệ đã thương mắt của chủ tử, cho nên thỉnh thoảng mắt của chủ tử bị đau.” Vẫn là Xích Đồng, khẩu khí vững vàng, tựa hồ mọi việc đều là sự thật.

“Mẫu phi, con mệt.” Uống được xong, Nhiễm Lạc Nhân dụi dụi mắt, thấy nó mệt mỏi, những người khác cũng không ở lại nữa, dặn dò nó phải cố gắng nghỉ ngơi, sau đó rời đi, Nghiên phi ngồi với nó trong chót lát, rồi cũng mang nữ nhi đi khỏi.

Chờ sau khi tất cả mọi người đi rồi, Nhiễm Lạc Nhân đang ngủ say liền tỉnh lại, lãnh đạm mà nhìn nhìn cửa phòng đóng chặt.

“Điện hạ.” Xích Đồng cùng Xích Đan lo lắng nhìn nó.

‘Khẩu khẩu.’ Cửa sổ truyền đến tiếng vang cực nhẹ, Nhiễm Lạc Nhân kích động mà ngồi dậy. Xích Đan chạy tới mở cửa sổ ra, dĩ nhiên là Nhiễm Mặc Phong đã rời đi.

Nó nhảy vào phòng, đóng cửa sổ lại, rồi cời ngoại sam mang đầy hàn khí ra, đi đến bên giường, leo lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

CHƯƠNG 31

Nhiễm Mặc Phong quay trở lại là muốn biết Nhiễm Lạc Nhân đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì. Tuy Nhiễm Lạc Nhân bị bệnh quanh năm, nhưng sao lại không rõ Nhiễm Mặc Phong quay trở lại là vì chuyện gì, thế nhưng nó chỉ cầm tay đối phương cười ngây ngô, vừa ho vừa cười, cười đến nỗi làm cho người ngồi ở trước mặt nó phải trầm mặt xuống.

“Mặc phong. . . .” Nhiễm Lạc Nhân cúi đầu gọi một tiếng, rồi nằm úp sấp lại trườn tới trước mặt Nhiễm Mặc Phong, kê mặt lên trên đùi Nhiễm Mặc Phong. Nhiễm Mặc Phong vỗ vỗ mặt nó, muốn nó nói rõ.

“Hi hi,” Nhiễm Lạc Nhân ngửa đầu nhìn người đang mắt húng, nói, “Sợ Mặc Phong cảm thấy bọn họ phiền phức nên huynh mới nói như vậy. Mặc phong, bọn họ đối với đệ hồi đồng hồi tây, đệ không thích đúng không?”

Nhiễm Mặc Phong nhìn Nhiễm Lạc Nhân, vẫn lặng yên, nó quả thật không thích, nhưng người này lại mở miệng nói phụ vương đang đợi nó, là muốn kiểm soát cho nó thoát thân?

“Chủ tử, nô tài thấy ngài mất hứng, liền thuận theo lời nói của điện hạ nói Vương gia đang đợi ngài. Nô tài lừa dối chủ tử.”

Xích Đồng cùng Xích Đan quỳ xuống, tuy thời gian đi theo bên người chủ tử không lâu, thế nhưng vui buồn của chủ tử, bọn họ vẫn có thể nhìn ra được, cũng biết chủ tử không thích những người đó.

Nhiễm Mặc Phong cúi đầu nhìn Nhiễm Lạc Nhân vẫn đang nhìn nó cười cười, thần sắc không vui của nó dần dần thối lui. Thấy sắc mặt của nó dịu lại, Nhiễm Lạc Nhân kéo nó đến bên người mình, rồi mới xoay người ôm lấy nó, nhắm mắt lại.

“Mặc phong, nằm cùng huynh một lát.” Nó muốn ở cùng với Mặc Phong, thế nhưng hoàng thúc đã trở lại, nó lại thể nhược nhiều bệnh, không thể quán lấy Mặc Phong mãi.

“Ân.” Nhiễm Mặc Phong đồng ý, rồi giương mắt nhìn Xích Đồng cùng Xích Đan vẫn còn đang quỳ trên mặt đất, nó nhướn mày một cái, hai người cười cười liền đứng lên.

Nhiễm Mặc Phong vẫn để cho Nhiễm Lạc Nhân nằm ở trên đùi mình, còn mình thì tựa vào đầu giường mà ngồi im. Nhiễm Lạc Nhân gối lên trên đùi nó rất nhẹ, hai má hóp sâu, sắc mặt cũng cực kỳ xấu, nhưng khóe miệng lại mang cười, ngủ say sưa.

Nhiễm Lạc Nhân ngủ, Nhiễm Mặc Phong ngồi im luyện công. Xích Đồng cùng Xích Đan canh giữ ở bên giường, hai người cũng lo lắng cho Nhiễm Mặc Phong suốt một đêm, nên cũng chưa ngủ được bao nhiêu, mà lúc này trong phòng lại cực kỳ yên lặng, làm cho hai người nhin không được mà tựa vào bên giường ngủ quên.

“Lí mẫu, Nhân Nhi đã ngủ chưa?”

“Nương nương, vừa rồi điện hạ nói mình rất mệt, nên đuổi hết mọi người ra ngoài, hiện giờ trong phòng không có động tĩnh, sợ là đã ngủ. Hay để lão nô vào xem thử.”

“Không cần, để cho nó ngủ đi.”

Gioài phòng truyền đến thanh âm của Nghiên phi đã rời đi cùng với Lí mẫu, thanh âm cực thấp, nếu không phải Nhiễm Mặc Phong tập võ từ nhỏ, thì căn bản sẽ không nghe được.

Gioài phòng lại một trận im lìm, tiếp theo lại nghe thấy thanh âm dè dặt của Nghiên phi.

“Lí mẫu, khi nào thể tử đến thăm Lạc Nhân, người bảo Đông Mai đi báo cho ta biết.”

“. Nương nương?”

“Ngày thường, Nhân Nhi nói thể tử làm cái gì, người đều phải ghi nhớ.”

“Dạ, nương nương.”

“Lí mẫu, Xích Đồng cùng Xích Đan mặc dù không tội, nhưng chung quy vẫn là người của thể tử. Nó đã lớn, bên người nên có nô tài của riêng mình, người cùng Đông Mai đến nội thị phủ, ta sẽ chọn cho Nhân Nhi hai tên nô tài, rồi người mang bọn họ lại đây.”

“Nương nương, việc này ngài nói cho điện hạ chưa? Vạn nhất điện hạ không thích.”

“Nó sao có thể không thích? Người đem bọn họ mang về đây, chờ Lạc Nhân tỉnh dậy, nói là do ta phái tới. Đêm nay Hoàng Thượng mở tiệc mời các sứ giả của các nước đến đây hoà đàm, ta phải qua đó, nếu không quá muộn, ta sẽ tới thăm nó.”

“Nương nương, mấy ngày trước, ngài không đến thăm điện hạ, điện hạ rất buồn.”

Nghiên phi nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, hai tay ôm lấy bụng bầu đã ba tháng, thần sắc phức tạp. “Ta đã biết. Lí mẫu, những lời ta vừa nói, người phải nhớ kỹ.”

“. Lão nô nhớ kỹ.”

Tựa hồ còn có cái gì đó muốn phân phó, Nghiên phi kêu Lí mẫu đi theo nàng, ngoài phòng trở nên yên tĩnh.

Nhiễm Mặc Phong nhìn cửa phòng, rồi mới cúi đầu nhìn về phía Nhiễm Lạc Nhân đang gối đầu lên trên đùi nó ngủ đến vô cùng thỏa mãn, mím chặt môi lại.

Nhiễm Lạc Nhân ngủ được hai canh giờ, thì tỉnh lại. Vừa mở mắt ra thì thấy Mặc Phong vẫn còn ở đây, nó giật mình một cái, rồi cười ngây ngô. Xích Đồng cùng Xích Đan tỉnh trước nó một chút. Thấy chủ tử nhắm mắt tựa vào đầu giường, còn điện hạ vẫn đang ngủ, nên bọn họ an vị ở bên giường chờ hai người thức dậy. Nhiễm Lạc Nhân mới vừa giật giật, Nhiễm Mặc Phong liền mở mắt ra, trong mắt nó hoàn toàn thanh minh, căn bản là không có ngủ.

Nhiễm Lạc Nhân cười đủ, lúc này mới phát hiện mình vẫn gối lên trên đùi Nhiễm Mặc Phong, vội vàng thối lui, mặt lộ vẻ lo lắng: “Mặc Phong, chân đã tê rần đi, sao đệ không đẩy huynh ra.” Nghĩ muốn chạm vào chân Mặc Phong, lại không dám chạm.

Chân Nhiễm Mặc Phong quả thật đã tê rần, nó giật giật, lại cố nhần nhin, rồi đem người đang tự trách không thôi ần quay lại trên giường. Xích Đồng cùng Xích Đan đã sớm chuẩn bị cho hai người nước ấm cùng trà.

“Chủ tử, để nô tài xoa bóp chân cho ngài.” Thấy Nhiễm Mặc Phong vẫn ngồi, hai chân bất động, hai người cũng trở nên khẩn trương.

Nhiễm Mặc Phong nhìn ba người chuyện bé xé ra to, liền theo trên giường đứng dậy, tuy rằng có chút ngập ngừng, nhưng cũng không chút nào khó khăn, nó cúi người mang hài vào, rồi đứng ở bên giường.

Thấy nó vô sự, lúc này Nhiễm Lạc Nhân mới yên lòng, rồi trong lòng nhất thời trở nên cực kỳ vui sướng, nó ôm Mặc Phong ngủ cảm giác rất rất tốt nha.

“Mặc phong, đệ phải về à?” Nhiễm Lạc Nhân luyến tiếc mà vươn tay giữ chặt lấy bàn tay luôn nóng hằm hập.

“Ân.” Nhiễm Mặc Phong cũng không có bỏ tay của người nọ ra.

“Mặc Phong.” Nhiễm Lạc Nhân theo trên giường đứng lên, ôm lấy Nhiễm Mặc Phong, “Cám ơn đệ đã ở cùng với huynh.”

Mặc cho Nhiễm Lạc Nhân ôm lấy nó, thẳng đến khi đối phương tự mình buông nó ra, Nhiễm Mặc Phong mới hướng cửa sổ đi đến.

“Chủ tử.” Xích Đồng cùng Xích Đan kêu tiếng, trong lòng có chuyện, lại nói không ra lời.

Nhiễm Mặc Phong quay đầu lại nhìn hai người, thật lâu, nó lại quay đầu đi, mở cửa sổ rồi khỏi. Xích Đồng cùng Xích Đan cảm thấy mất mát mà đứng yên tại chỗ.

“Sao không trực tiếp hỏi Mặc Phong khi nào cho các người trở về?” So với hai người, Nhiễm Lạc Nhân đối với Mặc Phong là ‘ta cần ta cứ lấy’ tự nhiên hơn, “Các người không hỏi, Mặc Phong sẽ không nói.”

Nó thích Xích Đồng cùng Xích Đan, nhưng Xích Đồng cùng Xích Đan đã có chủ tử là Mặc Phong, bọn họ nên trở về bên người Mặc Phong. So sánh với mà nói, bên người Mặc Phong hẳn là cần có hai người đắc lực.

Xích Đồng cúi đầu, cố áp chế thương tâm. Lúc trước bệ hạ đem bọn họ đưa cho chủ tử, là muốn bọn họ chiếu cố chủ tử một mình ở trong cung, hiện giờ Vương gia đã trở lại, chủ tử, chủ tử cũng không cần bọn họ nữa.

“Xích Đồng, Xích Đan, khụ khụ.” Nhiễm Lạc Nhân xuống giường đi đến trước mặt hai người, nhìn bọn họ cười nói, “Hai tên nô tài ngốc nghếch này, lần tới khi Mặc Phong đến đây, ta sẽ nói với đệ ấy.”

“Điện hạ.”

Hai người cũng rất băn khoăn, điện hạ đối với bọn họ rất tốt. Bọn họ vừa không muốn rời khỏi chủ tử, cũng không muốn rời khỏi điện hạ đáng thương.

“Xích Đồng, Xích Đan, ” Nhiễm Lạc Nhân ho khan một trận, nói, “Các người vốn là người của Mặc Phong, hơn nữa các người ở bên người Mặc Phong, ta mới có thể yên tâm. Hôm qua, hôm qua Mặc Phong làm ta sợ muốn chết.” Nói đến cuối, nó lại khóc lên.

“Điện hạ.” Xích Đồng cùng Xích Đan quỳ xuống, đôi mắt phiếm hồng.

Nhiễm Lạc Nhân vô lực ngồi xuống: “Các người không biết ta có bao nhiêu hối hận đâu, hối hận sao không sớm đi gặp Mặc Phong, nếu gặp đệ ấy sớm một chút Khụ khụ khụ.”

Nhiễm Lạc Nhân đột nhiên ho khan kịch liệt.

“Điện hạ!” Xích Đồng cùng Xích Đan hét lên, Nhiễm Lạc Nhân thế nhưng hộc máu .

“Đừng, đừng nói cho Mặc Phong, khụ khụ.” Nhiễm Lạc Nhân bắt lấy tay của hai người, trên mặt vẫn tươi cười, “Ta không muốn, không muốn Mặc Phong, thấy ta chết.”

“Điện hạ, nô tài đi gọi thái y!” Xích Đồng giẫy khỏi tay của Nhiễm Lạc Nhân, hoảng loạn chạy ra ngoài gọi người. Xích Đan cố hết sức đỡ nó tới nằm lên giường.

“Đừng nói cho, Mặc Phong. Đừng nói cho, đừng.” Ngực Nhiễm Lạc Nhân quặn đau một trận, trước khi nó lâm vào hôn mê, không ngừng lặp đi lặp lại.

Nhiễm Mặc Phong trở lại Vô Tam điện, trời đã tối. Nó thấy Phúc Quý đứng ở trước cửa phòng, liền chạy nhanh vào phòng, chỉ thấy một người mặt không chút thay đổi ngồi ở trên giường nhìn nó.

“Phụ vương.” Đi đến bên giường, Nhiễm Mặc Phong gọi.

“Đi đâu ?” Nhiễm Mặc Phong không vui hỏi, rồi kéo đứa con vào trong lòng, đem tấm da cừu khoát lên cho nó, sưởi ấm thân mình lạnh lẽo của nó.

“Diên Viên.” Nhiễm Mặc Phong ngửa đầu nhìn phụ vương, không biết phụ vương vì chuyện gì mà không vui.

“Nhiễm Lạc Nhân?” Mặt Nhiễm Mặc Lâm lại trầm xuống vài phần, “Phong Nhi thực thích nó?”

Đỏ ửng xoay tròn, khó hiểu, thích?

Nhiễm Mặc Lâm thực nổi giận, nhưng cũng không thể nói là nổi giận, hắn cũng không biết chính mình đang nổi giận cái gì, chính là sau khi trở về nhìn không thấy con đâu, liền làm cho hắn nổi trận lôi đình, đứa con trước kia đều là ngoan ngoãn chờ hắn trở về. Hiện giờ, nếu hắn đi vắng, thì đứa con liền đi đến nơi khác. Nhiễm Mặc Lâm có loại cảm giác đứa con bị người đoạt đi, thật không thể chấp nhận được.

“Phong Nhi, hôm nay con đều ở Diên Viên?” Xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đã trở nên ấm áp của con, trong lời nói của Nhiễm Mặc Lâm chứa đựng nguy hiểm.

Đỏ ửng tăng dần lên, khó hiểu. Cũng không biết phải kể với phụ vương như thế nào.

“Phụ vương.” Nhiễm Mặc Phong nắm lấy tay phụ vương, dùng sức, vì sao phụ vương lại tức giận?

Thở dài thật sâu, Nhiễm Mặc Lâm đem con ôm đến trên đùi mình, hôn thật mạnh lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con, thẳng đến khi đem khuôn mặt của con hôn đến đỏ ửng, hắn mới buông tha cho con.

“Dùng bữa, phụ vương đói bụng.” Thôi thôi, con đã không hiểu, thì hắn cần gì phải vì loại “việc nhỏ” này mà bức bối với con chứ, tuy rằng hắn vẫn rất rất rất tức giận.

“Phụ vương.” Tên còn lại không bỏ qua, muốn hỏi rõ ràng.

“Phong Nhi, nhớ chuyện hai chúng ta đã nói với nhau chứ?” Lắc lắc cái mũi nho nhỏ của con, Nhiễm Mặc Lâm cho người đem văn thiện lên.

“Phụ vương.” Nó sao có thể quên.

Khi văn thiện được đưa lên, Nhiễm Mặc Lâm tạm thời đem ghen khuất trong trái tim bỏ qua một bên, ôm lấy con yêu dùng bữa. Hôm nay cùng đám sứ giả đầu tâm trí một ngày, thật hao sức, sau khi dùng bữa xong, hắn phải ôm con mà ngủ thẳng một giấc.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Nhiễm Mặc Lâm hướng ra ngoài hét lên: “Phúc Quý, xảy ra chuyện gì?”

Một lát sau, Phúc Quý mới chạy vào, thần sắc khẩn trương nói: “Vương gia, Tam điện hạ học máu, bệ hạ đã chạy qua đó, nô tài nghe Hi công công nói – bên thái y viện truyền ra tin tức, Tam điện hạ sợ là không được.”

‘Rầm!’ Cái bàn phát nổ. Nhiễm Mặc Phong theo trên người phụ vương nhảy xuống.

“Phong Nhi.” Ôm lấy đứa con, Nhiễm Mặc Lâm trấn an, “Phụ vương mang con đi, con đừng vội.” Nói xong, hắn gỡ tín vật trên người mình xuống, đưa cho Phúc Quý: “Phúc Quý, cấp tốc đi thỉnh Lâu Lan vương Tiết Kỳ.”

Phúc Quý nhất thời sững sốt, tiếp theo thần sắc chấn động: “Nô tài đi ngay.” Cầm lấy tín vật của Vương gia, gã vội vàng ra khỏi Vô Tam điện.

“Phụ vương.” Mắt phải của Nhiễm Mặc Phong trở nên đỏ sẫm, vừa mới nãy, người nọ vẫn còn cười với nó.

“Phong Nhi, mọi việc có phụ vương.” Nhiễm Mặc Lâm đã quên vừa rồi còn vì Nhiễm Lạc Nhân mà không vui, hắn vươn tay lấy tấm da cừu khoát lên trên người con, rồi đi thẳng đến Diên Viên. Hắn biết, nếu Nhiễm Lạc Nhân thật sự chết, đứa con sẽ thương tâm khổ sở rất lâu, bởi vì hắn rất hiểu đứa con của mình. Nhiễm Lạc Nhân có thể nói là bằng hữu đầu tiên của con. Mặc dù sợ con bị người đoạt đi, nhưng hắn lại càng không muốn con phải chịu đựng nỗi thương tâm.

Nhiễm Mặc Phong ôm lấy phụ vương, cắn chặt khớp hàm, trước mắt là Nhiễm Lạc Nhân vừa cười vừa gọi nó – “Mặc Phong”. Bên tai nó vang lên tiếng thở dốc đều đều của phụ vương, nó xiết chặt cánh tay đang ôm lấy phụ vương.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

CHƯƠNG 32

Khi tới Diên Viên, Hoàng Thượng Nhiễm Mặc Kỳ, Nghiên phi, hoàng hậu cùng các phi tử khác đều đã ở đó. Nhiễm Lạc Nhân nhắm chặt mắt, nằm im ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, nhìn qua tựa như đã chết.

Nghiên phi ngồi ở bên giường ai ai khóc, còn Nhiễm Mục Kỳ sắc mặt trầm trọng đứng ở một bên nhìn đứa con nằm ở trên giường đang hấp hối. Đứa con này từ sau khi sinh ra, liền nhất định sống không thọ, hiện tại ngày đó đã đến, mặc dù y cũng không quá bi thương, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

“Nhân Nhi, đừng bỏ nương, Nhân Nhi. . . .” Nghiên phi nắm chặt tay con, khóc đến thương tâm muốn chết. Hoàng hậu Ngũ thị lau nước mắt, ở phía sau nàng nói: “Muội muội, trong bụng muội có đứa nhỏ, đừng khóc mà ảnh hưởng thân mình. Lạc Nhân nó. . . .” Ngũ thị nghẹn ngào nói không nên lời.

Nhiễm Mặc Phong theo trên người phụ vương đứng xuống, đi đến bên giường, sắc mặt bình tĩnh mà nhìn người vừa nãy vẫn còn cười tươi với nó.

“Hoàng huynh, hôm qua Lạc Nhân vẫn còn khỏe, sao giờ đột nhiên lại như vậy?” Nhiễm Mục Lâm lên tiếng, sắc mặt cũng không tốt, bởi vì đứa con đang thương tâm.

Một vị thái y quý xuống nói: “Năm ngoái, sau khi Điện hạ tái phát qua ba lần, thì bệnh tim đã đến hồi cực kỳ nghiêm trọng. Sau khi thể tử điện hạ tiến cung, thân mình của điện hạ đã khỏe lên rất nhiều. Thế nhưng bệnh tim của điện hạ là bẩm sinh, điện hạ lại còn quá nhỏ, mùa đông năm nay lại cực lạnh, có thể chống đỡ đến hiện tại, đã là kỳ tích.”

“Chủ tử, điện hạ không cho nô tài nói với chủ tử, nói không muốn chủ tử nhìn thấy điện hạ chết.” Xích đồng không để ý quy củ có mặt Hoàng Thượng ở đây mà vừa khóc vừa nói, “Điện hạ là vì chủ tử, mới gắng gượng được đến ngày hôm nay.”

Nghiên phi nghe vậy liền khóc thành tiếng, Nhiễm Mặc Phong ngẩng đầu nhìn về phía nàng, Nghiên phi lơ đãng giương mắt, khi nàng nhìn đến con người màu đỏ sẫm kia, thì tiếng khóc ‘lưu lo’ ngừng hẳn, nàng kinh hoàng theo bản năng tránh đi cặp mắt đáng sợ kia, rồi lại lập tức khản trương mà nhìn nhìn Hoàng Thượng cùng Vương gia, sau đó lại cúi đầu nhỏ giọng khóc lên.

Ở trong ánh nhìn chăm chú đầy nghi hoặc của phụ vương cùng hoàng bá, Nhiễm Mặc Phong cứ như vậy nhìn thẳng chằm chằm vào Nghiên phi, sau đó kéo lấy bàn tay của Nhiễm Lạc Nhân ra khỏi tay Nghiên phi, rồi chính nó cầm lấy. Hành động bất ngờ này của nó dọa cho Nghiên phi dựng tóc gáy, Nhiễm Mục Lâm cùng Nhiễm Mục Kỳ nhìn lẫn nhau, trong mắt đầy thâm trầm.

“Mặc Phong. . . .” Nghiên phi bắt an kêu lên, không rõ vì sao người này đối với nàng không khách khí như vậy.

Nhiễm Mặc Phong không hề nhìn nàng, lại càng không để ý tới nàng, vẫn cứ nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của Nhiễm Lạc Nhân, mím chặt môi mà nhìn nó.

“Thái y, bốn vương đã phái người đi thỉnh Lâu Lan vương Tiết Kỳ, ngài ấy chắc chắn có biện pháp, ở trước khi ngài ấy đến, bốn vương mặc kệ người dùng biện pháp gì, nhất định phải bảo trụ được mệnh của Lạc Nhân.” Nghĩ đứa con là bởi vì quá thương tâm mới có hành động như vậy, âm thanh Nhiễm Mục Lâm trở nên lạnh lùng, nói.

“Vương gia. . . .” Thái y cả người phát run mà ngẩng đầu lên, mặt lộ vẻ khó khăn, “Thân mình của tam điện hạ đã là ‘nỏ mạnh hết đà’, từ năm ngoái, thái y viện đã một mực dùng nhân sâm ngàn năm để kéo dài mệnh cho điện hạ, Vương gia. . . .”

“Vậy tiếp tục kéo dài thêm một tháng nữa, nếu lúc trước có thể kéo dài một năm, thì hiện giờ thêm một tháng nữa đối với thái y viện mà nói cũng nên là việc khó đi.” Nhiễm Mục Lâm có vẻ thực ôn hòa nói, thế nhưng thái y nghe vào tai lại là số chết.

“Nhân Nhi. . . .” Nghiên phi cúi đầu kêu lên một tiếng rồi ai ai khóc, Nhiễm Mặc Phong hơi hơi nhú mi, rồi vuron hai tay bọc lấy bàn tay càng ngày càng lạnh lẽo của Nhiễm Lạc Nhân. Ngoài phòng, tiếng gió lạnh ‘ô ô’ thổi tới mãnh liệt, thỉnh thoảng nghe vang lên tiếng thau chậu đồ vật bị đổ ngã, còn có tiếng người hét lên kinh sợ.

Tiếng gió càng lúc càng lớn, cửa sổ phát ra thanh âm ‘rầm rầm’, đèn cầy trong phòng dao động dữ dội, tựa hồ là hắc bạch vô thường đang tới đón hồn phách của Nhiễm Lạc Nhân, gió lớn đến tà ác, tiếng khóc của các nữ nhân biến thành tiếng hét kinh sợ.

“Tê tê. . . .”

“A! !”

100 ngọn nến chiếu sáng đột nhiên vụt tắt, cửa phòng bị gió to thổi mở ra. Gió âm hàn thổi tiến vào, Diên Viên lâm vào hắc ám không đáy. Ngay tại nháy mắt ngọn nến tắt đi, Nhiễm Mục Lâm một tay ôm con, một tay kéo Nhiễm Mục Kỳ đến phía sau mình. Trừ bỏ hoàng hậu ra, Nghiên phi, Trương phi cùng Triệu phi sợ tới mức thét lên chói tai. Bọn thị vệ vọt vào phòng, muốn bảo vệ Hoàng Thượng, nhưng theo bọn họ tiến vào, còn có gió mãnh liệt thổi tới, mọi thứ trong phòng đều bị thổi bay tán loạn.

“Phong Nhi!” Trong phòng tối đen, Nhiễm Mục Lâm lớn tiếng kêu, đứa con biến mất!

“Phong Nhi! Phong Nhi!” Nhiễm Mục Lâm hướng bên giường sờ sờ, lại không đụng đến đứa con, hần hoàng hốt rống lên, “Đóng cửa lại! Đem nến đốt lên!” Bọn thị vệ vọt vào phòng cố sức giữ cửa đóng lại, mà cuồng phong theo ngoài cửa sổ thổi vào vẫn mãnh liệt như cũ. Dưới tình huống như vậy, căn bản không thể đốt nến.

“Đem cửa sổ đóng lại!” Nhiễm Mục Kỳ túm chặt trụ giường đối với bọn thị vệ vẫy lên bảo hộ y rống lớn, mà bọn thị vệ này đứng vững đã rất khó, càng đừng nói đi lên trước đóng cửa sổ lại.

“Phong Nhi! Phong Nhi!” Hai tròng mắt rất nhanh thích ứng với hắc ám, Nhiệm Mục Lân đi đến bên cửa sổ, nghĩ muốn đóng cửa cửa sổ lại, thế nhưng hân còn chưa kịp tới gần, đã bị cuồng phong thổi cho lộn lộn đến mấy vòng. Hân miễn cưỡng bò dậy, chợt nghe ở chỗ giường truyền đến một tiếng kêu rất nhỏ.

“Phụ vương.” Là Nhiệm Mục Phong.

“Phong Nhi!” Nhiệm Mục Lân vừa nghe được thanh âm của con, liền quăng chuyện cửa sổ qua một bên, dùng cả tứ chi bò tới bên giường, lúc này mới nhìn thấy con đang ở trên giường.

Mỗi người trong phòng đều bị gió thổi đến ngã trái ngã phải, bốn vị phi tử sợ tới mức ngồi ở dưới đất ôm lấy nhau. Chỉ có Nhiệm Mục Phong im lặng ngồi ở trên giường, hai tay nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của Nhiệm Lạc Nhân. Nó cùng Nhiệm Lạc Nhân tựa như đang ở một chỗ khác, chung quanh hai người không thấy gió thổi tới, tóc của nó vẫn mềm mại rũ xuống bờ vai. Nó nhìn chăm chăm phía trước, mắt phải ở trong phòng đầy hắc ám hơi hơi phát ra ánh sáng đỏ, thật là kinh người. Ánh sáng trong mắt vô cùng kiên định tựa hồ đang cùng ai đó phân cao thấp.

“Phong Nhi?” Nhiệm Mục Kỳ cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng bắt được ánh sáng đỏ này y liền biết đứa cháu đang ở chỗ này. Giờ khắc này, ngay cả Nhiệm Mục Kỳ cũng cảm thấy lạnh gáy.

“Phong Nhi.” Nhiệm Mục Lân gian nan nằm úp sấp đến trên giường, muốn ôm lấy con, lại nghe thấy con nói, “Trở về.”

Tay Nhiệm Mục Lân vươn ra treo ở giữa không trung, trong mắt tràn đầy không thể tin, con thể nhưng không cần hân!

“Trở về!” Ngực khí của Nhiệm Mục Phong lại tăng mạnh, thậm chí dẫn theo âm hàn. Nhiệm Mục Lân chỉ cảm thấy ngực mình đau nhức dữ dội.

“Trở về!” Ngực khí lần này càng trầm trọng, ánh sáng đỏ trong mắt càng thêm phát sáng, tựa như một ngọn lửa ma trôi từ dưới âm phủ hiện lên.

“Phong Nhi.” Thanh âm của Nhiệm Mục Lân thấp trầm khàn khàn, hân bị con làm cho tổn thương.

Lúc này, cuồng phong càng mãnh liệt đánh úp lại, khi mọi người ở đây đều bị thổi ngã xuống đất, thì gió đột nhiên ngừng lại. Trong không trung vang lên tiếng sấm, trời vào tháng 12 thế nhưng lại vang lên tiếng sấm, bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng thét chói tai cùng tiếng khóc sợ hãi.

Nhiệm Mục Phong tựa hồ không nhìn thấy phụ vương, nó vẫn cứ nhìn chăm chăm phía trước, chính là ánh sáng đỏ trong mắt bị đánh tan, dần dần hiện lên kinh ngạc. Mà tay nó nắm chặt lấy tay Nhiệm Lạc Nhân, cũng tăng thêm sức.

Một ngọn gió hơi hơi đảo qua mọi người, Nhiệm Mục Phong nằm ở trên người Nhiệm Lạc Nhân, hai tròng mắt trừng lớn nhìn phía trước, trên mặt là nghi hoặc cùng suy nghĩ sâu xa. Tiếp theo gió ngừng, tiếng sấm cũng biến mất, hết thấy đều trở lại bình thường.

Qua thật lâu, mọi người mới từ trong hoảng sợ lấy lại tinh thần. Bầu trời lại sáng lên, ánh nến được đốt sáng. Khi ánh sáng đập vào hai tròng mắt của Nhiệm Mục Phong, nó ngốc lảng nhìn phía trước, rồi mới phát hiện người quý gối ở trước mặt nó.

“Phụ vương!” Ngay tức khắc, Nhiệm Mục Phong vọt vào trong lòng phụ vương, ôm thật chặt lấy phụ vương. Nhiệm Mục Lân không có đưa tay lên ôm lại con, con vừa rồi đã không cần hân.

Nhiệm Mục Phong thở gấp gấp, quần áo trên người nó đều bị mồ hôi làm cho ướt đầm. Nó không nhận thấy phụ vương có gì đó khác thường, mà là nâng tay lên ôm chặt lấy cổ của phụ vương, cổ đem chính mình chôn thật sâu vào trong lòng phụ vương.

“Phong Nhi?” Nhiệm Mục Kỳ không biết hai phụ tử này đã xảy ra chuyện gì, y thấy thần sắc Nhiệm Mục Lân tràn đầy hậm hực, quý gối ở trên giường, còn Nhiệm Mục Phong thì có chút phát run, vì thế y cất tiếng hỏi.

“Phụ vương, phụ vương.” Nhiệm Mục Phong tựa như không có nghe thấy thanh âm của hoàng bá, nó liên tục kêu hai tiếng phụ vương.

“Phong Nhi. . . .” Nhiệm Mục Lân cúi đầu, trong mắt xẹt qua thương tâm. Nguyên lai con không cần hân, sẽ làm cho hân đau đớn như vậy.

“Phụ vương, đi.” Nhiệm Mục Phong vẫn chưa nhận ra phụ vương có gì đó khác thường, nó suy yếu lên tiếng thúc giục. Rồi khi nó được bế đứng lên, xuống giường, nó lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Nhiệm Lạc Nhân đang nằm ở trên giường.

“Phong Nhi, Lạc Nhân đã có hoàng bá, con cùng phụ vương quay về Vô Tam điện trước đi.”

Nhiệm Mục Kỳ vào lúc này đã phát hiện ra Nhiệm Mục Lân có gì đó rất khác thường, y thấy Nhiệm Mục Phong đang lo lắng nhìn Nhiệm Lạc Nhân, liền lên tiếng.

Nhiệm Mục Phong nhìn hoàng bá liếc mắt một cái, rồi đem Nhiệm Lạc Nhân giao cho hoàng bá, lại ôm lấy phụ vương, thúc giục: “Phụ vương.”

Nhiệm Mục Lân lặng yên ôm chặt lấy con, rồi bước nhanh ra khỏi phòng, tay ôm lấy con vì thương tâm cùng phần nộ mà phát run.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

CHƯƠNG 33

Ở một chỗ trong núi sâu cực kỳ u tĩnh, một người ngồi ở trên ban công của một gian nhà trúc chậm rãi mở mắt ra. Con người như ngọc lưu ly bảy màu tựa hồ hút toàn bộ ánh sáng vào, tiếp theo lại phát sáng ra, làm cho kẻ khác mê mẩn.

“Nguyệt Nhi?”

Bên cạnh ban công có bốn người đang ngồi, thấy hấn “Tĩnh”, một người trong đó lập tức kêu lên.

“Nguyệt, đã xảy ra chuyện?” Mấy người khác cũng cất tiếng hỏi.

“Nanh.” Người nọ nói ra một chữ, rồi đứng lên, đi đến trước mặt bốn người, dựa vào trên người của người đầu tiên gọi hấn, “Mấy ngày nữa, ta phải xuống núi.”

“Xuống núi?” Bốn người kinh ngạc, từ sau khi bọn họ đi vào nơi này, người này chưa bao giờ đề cập qua chuyện xuống núi.

“Mệnh cách của Nanh phải đổi.” Không giải thích nhiều, hấn giương mắt nhìn dãy núi xa xa, có chút đắm chiêu.

.....

Nhiễm Mục Lân sắc mặt âm trầm ôm con trở lại Vô Tam điện, cho người hầu lui, ngồi vào trên giường. Hấn muốn hỏi rõ ràng con vừa rồi vì sao không cần hấn, lại phát hiện đứa con tựa hồ dùng hết toàn lực ôm hấn, không muốn ngẩng đầu, hơn nữa thân mình đang run rẩy. Lúc này Nhiễm Mục Lân mới phát giác con có gì đó khác thường.

“Phong Nhi?” Hấn tạm thời đem lửa giận áp chế, nhẹ tiếng gọi con.

“Phong Nhi? Nói cho phụ vương, xảy ra chuyện gì?” Thấy con vẫn cứ rút người vào trong lòng mình, Nhiễm Mục Lân lại kêu. Hấn đẩy con ra một chút, rồi hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lạnh lẽo của con, chẳng lẽ con bị trận cuồng phong quái lạ vừa rồi kia dọa sợ? Giây tiếp theo, trong lòng Nhiễm Mục Lân liền bát bỏ, lá gan của con hấn cũng chẳng nhỏ như thế.

Hấn cứ hôn như vậy thật lâu, cho đến khi người trong lòng ngẩng đầu lên. Ngay khi Nhiễm Mục Lân nhìn thấy con người của con, hấn lạnh mặt xuống.

“Phong Nhi.” Vì sao con lại có loại thần sắc bất an này? Ai lại khi dễ con của hấn ?

“Phụ vương.” Nhiễm Mặc Phong lần đầu lộ ra thần sắc bối rối, đỏ ửng trong mắt phải xoay chuyển điên cuồng.

“Phong Nhi.” Nâng đầu của con lên.

“Phụ vương.” hai tay Nhiễm Mặc Phong xiết chặt bả vai của phụ vương, trước mắt lại hiện lên một màn vừa rồi đã nhìn thấy, trong mắt là không xác định, là hoài nghi về thân thể của chính mình.

“Phong Nhi, chuyện gì không thể nói cho phụ vương?” Nhiễm Mục Lân sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con, thấp giọng nói, “Phong Nhi nhất định không phải sợ trận cuồng phong quái lạ vừa rồi kia, vậy Phong Nhi đã nhìn thấy cái gì sao?” Khi hấn tỉnh táo lại, liền nghĩ tới loại trường hợp này, dù sao trận gió vừa rồi kia rất ma quái tà ác, hơn nữa khi con nói “trở về”, tựa hồ cũng không phải nói với hấn. Hấn nói cho chính mình con hấn sẽ không dối với hấn như thế!

“Phụ vương.” Đỏ ửng ngừng xoay chuyển, trong lòng cũng không còn bối rối, “Con là quý.”

“Phong Nhi!” Nhiễm Mục Lân vươn tay vỗ lên mũi của con một cái, “Cái gì quý! Con là con của phụ vương! Có phải tên trứng thối Nhiễm Lạc Thành kia lại nói gì đó với con không? !”

Lắc đầu, Nhiễm Mặc Phong ôm lấy ngón tay của phụ vương. “Phụ vương, Hắc Bạch Vô Thường tìm đến Nhiễm Lạc Nhân.”

Lời này vừa nói ra, Nhiễm Mục Lân hít sâu một ngụm khí lạnh, tròng lớn hai mắt.

“Phụ vương, con là quý.” Nhiễm Mặc Phong thân nhiên lặp lại, rồi nó câu chặt ngón tay của phụ vương, phụ vương có sợ nó không? Nó thấy được Hắc Bạch Vô Thường, thấy được người mặc áo trắng đã từng xuất hiện ở trong mộng của nó, thấy được cặp con người như ngọc lưu ly kia.

Nếu không phải con câu tay hấn dùng sức như vậy, Nhiễm Mục Lân còn tưởng rằng con không sợ hãi chút nào. Không, con sợ hãi cũng không phải vì chuyện nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường, mà là sợ hấn người phụ vương này sẽ vì vậy mà e sợ nó, không cần nó nữa — đứa con sợ chính là điều này.

“Phong Nhi là nói con vừa rồi nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường tới bắt hồn phách của Lạc Nhân?” Nhiễm Mục Lân tựa vào đầu giường, cực kỳ thoải mái

mà hỏi con.

Nhiệm Mặc Phong cẩn thận chú ý thần sắc của phụ vương đích, rồi gật đầu.

“Ha ha, ” Nhiệm Mặc Lâm đột nhiên cười ha hả, rồi ôm đầu con ép lên trên ngực của mình, “Phong Nhi thật sự có thể nhìn thấy?” Không thể để cho con nhìn ra hấn đang khiếp sợ.

Nhiệm Mặc Phong nháy nháy mắt, nghe được tiếng cười của phụ vương, bao nhiêu nỗi bất an đều biến mất.

“Phong Nhi a” Nhiệm Mặc Lâm vừa cười vừa thở dài một hơi, sau đó xoay người đem con đặt qua bên cạnh, rồi nằm xuống ôm lấy thân mình của con, nói, “Con cho là sau khi phụ vương nghe xong sẽ không cần con nữa sao?” Sắc mặt trở nên đáng sợ.

“Ân.” Không sợ bị đánh đòn, thành thực trả lời.

‘Ba ba’ hai cái, trên mông Nhiệm Mặc Phong bị trúng hai bàn tay thật mạnh, người đánh không hề nương tay.

“Phong Nhi thật sự là càng lớn có ‘tiền đồ’, lại chọc cho phụ vương tức giận.” Nhiệm Mặc Lâm cực kỳ nghiêm khắc mà nhìn con, “Chuyện con một mình ra cung, phụ vương còn chưa tính xong với con, hiện giờ con thế nhưng còn dám chọc cho phụ vương tức giận. Hôm nay phụ vương nhất định phải dạy dỗ con một trận.”

Cởi quần của con ra, Nhiệm Mặc Lâm nâng tay lên đánh mạnh xuống hai phát. Nhiệm Mặc Phong hừ cũng không hừ một tiếng, mặc cho phụ vương đánh mông mình.

“Phong Nhi...” Nhiệm Mặc Lâm đánh xong, âm ngoan nói, “Đừng để phụ vương lại có cơ hội đánh con một lần nữa.”

“Phụ vương.” Người vừa bị đánh đòn xong, vẫn ngọt ngào kêu lên như trong dĩ vãng, vẫn câu chặt lấy ngón tay của phụ vương.

“Còn nhìn thấy cái gì?” Nhiệm Mặc Lâm đem con lột đến trần trụi, rồi kéo đệm chăn qua đắp lên trên người của hai người, tiếp tục hỏi.

“Một người.”

“Một người?”

Khi đó Hắc Bạch Vô Thường đến đây, nó nhìn thấy Nhiệm Lạc Nhân ngoác đứng ở bên cạnh nó, muốn đi theo bọn họ. Nó vươn tay giữ chặt Nhiệm Lạc Nhân, rồi cao giọng đuổi Hắc Bạch Vô Thường trở về. Nhưng bọn họ không đi, cố ý muốn dẫn hồn phách Nhiệm Lạc Nhân đi, trong chớp mắt, nó cảm thấy có cái gì đó theo trong cơ thể nó trào ra, Hắc Bạch Vô Thường liền lui lại phía sau mấy bước. Bọn họ nói Nhiệm Lạc Nhân đại nạn đã tới, bọn họ nhất định phải mang Nhiệm Lạc Nhân đi, nó không đồng ý. Rồi người kia xuất hiện, Hắc Bạch Vô Thường tựa hồ rất sợ hãi. Lời người nọ nói nó vẫn nhớ rõ rành mạch.

“Nanh, ngươi phải hấn sống?”

Hấn? Là Lạc Nhân sao không? Nó phải hấn sống.

Người nọ có thể nghe được suy nghĩ trong lòng nó, hỏi: “Vì sao?”

Vì sao? Nó chưa bao giờ nghĩ tới vì sao, nó chỉ muốn hấn sống.

Người nọ không hỏi lại nữa, mà là hướng Hắc Bạch Vô Thường nhìn thoáng qua, bọn họ đã không thấy tăm hơi. Rồi người nọ cũng không thấy.

Nhiệm Mặc Lâm nghe con kể xong, liền nhíu mày suy nghĩ sâu xa. Nanh. Có người gọi con hấn là “Nanh”, hơn nữa người nọ ở lúc con hôn mê cũng đã từng xuất hiện qua, chẳng lẽ. ?

“Phong Nhi, khi đó phụ vương gọi con, con có nghe được không?” Trước tiên phải nói rõ ràng về chuyện đứa con không cần hấn đã.

“Ân.” Nghe được, “Bọn họ muốn dẫn Nhiệm Lạc Nhân đi.”

“Vậy con nói ‘trở về’ là nói với phụ vương, hay là nói với bọn họ?” Trong lòng hấn vẫn đang rất hoảng hốt.

“Phụ vương?” Không hiểu, nó nói với phụ vương trở về?

Thì ra là nói với Hắc Bạch Vô Thường, tuy đã biết, nhưng vẫn là muốn chính miệng của con nói ra. Giờ tưởng tượng lại, trong lòng Nhiệm Mặc Lâm vẫn cảm thấy kinh hoàng như trước.

Trên đời thật sự có Hắc Bạch Vô Thường? Hơn nữa con còn nhìn thấy bọn họ. Còn cái người mặc áo trắng kia đến tận cùng là ai? Có khi nào là tới mang con đi không?

“Phong Nhi, người mặc áo trắng kia con gặp qua mấy lần?” Vạn nhất người nọ muốn dẫn con đi. Nhiệm Mặc Lâm lúc này đây, mới thật sự là luống cuống.

“Hai lần.” Nhiệm Mặc Phong nằm ở trên người phụ vương, cho nên không nhìn thấy thần sắc khủng hoảng của phụ vương.

“Hai lần. . . .” Nhiệm Mặc Lâm nâng đầu con lên, rồi sờ lên đôi mắt dị sắc kia. Đứa con vô luận là hình dáng hay năng lực đều rất khác người thường, hiện giờ con lại có thể nhìn đến nơi cực xa, lại thấy được Hắc Bạch Vô Thường, con hẳn là thần? Hay là tiên.

“Phụ vương.” Nó thật là quý.

“Ta là ai?” Âm thanh nghiêm khắc.

“Phụ vương.”

“Phụ vương của ai?”

“Nhiệm Mặc Phong.”

‘Ba’, trên miệng lại bị đánh xuống một phát nhẹ nhẹ.

“Phong Nhi, hiện tại, tất cả tâm tư của con đều đặt hết trên người Lạc Nhân.” Tức giận của hắn còn chưa tiêu đâu.

“?” Con người vô tội chớp chớp nhìn người nào đó đang cố tình gây sự.

Nhiệm Mặc Lâm xoa xoa miệng bị đánh của con, ‘hạ chỉ’: “Mấy ngày tới không được đi Diên Viên, mệnh của Nhiệm Lạc Nhân đã không sao rồi, mấy ngày tới con phải ở cùng phụ vương.”

“ Ân.”

Nhiệm Mặc Lâm thấy con nghe lời như thế, lúc này mới vừa lòng, tiếp theo hắn lại nhớ đến một sự kiện khác.

“Phong Nhi, con không thích Nghiên phi? Phụ vương thấy con đối với nàng rất lạ.”

“Phụ vương,” sắc mặt Nhiệm Mặc Phong hơi đổi, “Nàng, không tốt.”

“Sao nói vậy?” Sắc mặt Nhiệm Mặc Lâm trở nên nghiêm túc, Nhiệm Lạc Thành khi dễ con như vậy, mà con cũng chưa từng nói qua thẳng nhóc đó không tốt.

Nhiệm Mặc Phong không biết làm sao giải thích, chỉ nói: “Phụ vương, làm cho Nhiệm Lạc Nhân rời đi.”

Nhiệm Mặc Lâm nghiêm túc nhìn con, trong lòng có chút ghen tuông, lại cực kỳ nghi hoặc. Nghiên phi kia đã làm cái gì, để cho con không thích nàng như thế? Bất quá hắn cũng không truy vấn, bởi vì con cũng không phải là người giỏi ăn nói, vậy nếu con không thích nàng, thì hắn cũng sẽ không thích nàng, nguyên do trong đó hắn sẽ tự mình tìm hiểu.

“Phong Nhi, làm cho Lạc Nhân rời đi rất dễ, nhưng con phải đáp ứng phụ vương một sự kiện.”

Chuyện gì?

“Vô luận xảy ra chuyện gì, cũng không cho phép không cần phụ vương.” Tuy chuyện lúc này là hắn hiểu lầm, nhưng chuyện sau này ai có thể đoán trước được chứ. Có lẽ sẽ xuất hiện thêm mấy cái “Nhiệm Lạc Nhân” nữa, lúc đó con sẽ càng ngày càng không cần hắn, hắn tuyệt không cho phép.

“Phụ vương.” Cực độ không vui, nó sao có thể không cần phụ vương?

“Vậy là Phong Nhi đáp ứng rồi.” Nhiệm Mặc Lâm chăm chú nhìn cặp mắt xinh đẹp của con, “Đây là ước định của hai phụ tử chúng ta, con phải nhớ kỹ.”

Vì sao Phụ vương phải nói như vậy? Nhiệm Mặc Phong còn quá nhỏ nên không hiểu rõ, nhưng nó vẫn câu chặt ngón tay của phụ vương, gật đầu thật mạnh.

Đêm khuya, khi mọi thứ trở nên yên tĩnh, trong căn phòng của Nhiệm Mặc Lâm cùng đứa con ở Vô Tam điện lại vẫn thấp nhen sáng trưng. Nhiệm Mặc Phong sớm ở trong lòng phụ vương ngủ say, mà Nhiệm Mặc Lâm ôm chặt con lại không hề buồn ngủ. Hắn có một loại bất an, một loại bất an sẽ mất đi đứa con. Bất luận là Nhiệm Lạc Nhân, hay là người mặc áo trắng kia, hắn tựa hồ thấy được một ngày nào đó, con sẽ không quay đầu lại mà cứ bước đi về phía trước, cách hắn ngày càng xa.

Hắn từng thề, nhất định phải hủy Bắc Uyên, rồi sau đó đào thi cốt của người nọ ra khỏi mộ phần, làm cho gã nhìn xem Bắc Uyên bị hủy trong tay hắn như thế nào, hắn muốn cho người nọ chết không nhắm mắt. Thế nhưng từ sau khi hắn nhặt được đứa con, tất cả quá khứ kia tựa hồ rời xa hắn, hắn đã thật lâu không nhớ tới Nhiệm Mặc Hưu bị hắn lăng trì giết chết cùng Hoàng hậu Đậu thị bị hắn tra tấn đến chết.

Trong một gian phòng khác ở Vô Tam điện, Nhiệm Mặc Kỳ cũng đồng dạng như Nhiệm Mặc Lâm không sao ngủ được. Y nhìn chăm chăm ngọn nến,

nghĩ về trận cuồng phong quái lạ vừa rồi, nghĩ về Nhiễm Lạc Nhân làm sao có thể sống lại được.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

CHƯƠNG 34

Lần này Nhiễm Mặc Lâm quả thật là nổi giận, không cho con bước khỏi Vô Tam điện nửa bước, lại càng không cho nó đi thăm Nhiễm Lạc Nhân, bắt quá lại triệu hồi Xích Đan, để gã ở bên hầu hạ con. Trong cung, khác thường của đêm đó khiến cho mọi người chấn động, từ đôi mắt khác thường kia, đến việc ám sát Đại tướng quân của Vệ Quốc, rồi lại đến làm cho Nhiễm Lạc Nhân sống lại, Nhiễm Mặc Phong giờ đây gắn liền với mệnh danh “Quý tử”, “Yêu nghiệt”. Mọi người càng thêm e ngại nó, nhưng e ngại này có chút ý bất đồng ở bên trong.

Đối với hết thảy biến hóa này, Nhiễm Mặc Phong chẳng biết chút gì mà nó cũng chẳng quan tâm, nó không thể ra khỏi Vô Tam điện nên cả ngày đều ở trong tâm cung luyện công. Hơn nữa có Xích Đan ở đây, nó thực dễ dàng biết được tình hình gần đây của Nhiễm Lạc Nhân, biết được Nhiễm Lạc Nhân đã tỉnh lại, nó cũng an tâm.

Đối Nhiễm Lạc Nhân, nó vẫn mãi không hiểu mỗi khi phụ vương hỏi nó câu hỏi kia là ý ra sao. Ở trong cung, không ai thích nó, Nhiễm Lạc Thành thường thường tìm nó gây phiền toái; Nhiễm Lạc Tín đối với nó mặc dù rất hữu hảo, nhưng nó vẫn có thể từ trong cặp mắt của hắn nhìn nó phát hiện ra sự e ngại; Mà Nhiễm Lạc Nghĩa, trừ bỏ cùng học chung, hai người bọn họ không hề liên quan; Duy độc Nhiễm Lạc Nhân, người nọ mặc dù suýt nữa bị nó hù chết, nhưng lại thật sự không sợ nó. Cho nên nó không thể nhìn Nhiễm Lạc Nhân chết.

Phụ vương hỏi nó có thích Nhiễm Lạc Nhân không? Nó không biết, nó chỉ biết người sợ nó là không thích nó, còn như thế nào là thích? Tựa như nó đối với phụ vương sao? Nhiễm Mặc Phong không hiểu, nhưng hắn cũng không hỏi, hắn chỉ biết là – Nhiễm Lạc Nhân là Nhiễm Lạc Nhân, phụ vương là phụ vương, nó cùng phụ vương sống nương tựa lẫn nhau, vĩnh viễn sẽ không tách ra.

“Chủ tử, nhị điện hạ tới.”

Ngay tại lúc Nhiễm Mặc Phong đang nghĩ về phụ vương, thì Xích Đan đi vào thông báo, Nhiễm Mặc Phong không tự giác mà nhíu mi lại, chột nghe thanh âm của Nhiễm Lạc Tín vang lên bên ngoài.

“Mặc Phong, huynh vào nhé.” Nói là để cho người vào thông báo, nhưng Nhiễm Lạc Tín cũng không cho Nhiễm Mặc Phong cơ hội cự tuyệt, vừa nói vừa đẩy cửa bước vào, trên tay cầm một cái bao giấy.

“Mặc Phong, mau tới nếm thử, huynh mới đi ngự thiện phòng lấy khoai bính.” Nhiễm Lạc Tín vừa bước vào phòng, liền vội vàng vàng đem bao giấy phóng tới trên bàn, mở nó ra, bên trong là khoai bính đang bốc khói cùng tản ra mùi thật thơm. Nhiễm Mặc Phong ngồi ở trên bực, nhìn thân tình tươi cười bất động với nó.

“Mặc Phong, mau tới. Lạnh sẽ ăn không ngon. Ngày thường ngự thiện phòng cũng sẽ không làm món này. Huynh ở ngoài cung ăn được một lần, thấy ngon, nên hôm nay huynh bảo bọn họ làm. Mau tới nếm thử chút đi.” Nhiễm Lạc Tín cầm lấy một khối, vừa thổi vừa chạy chậm đến trước mặt Nhiễm Mặc Phong, đưa cho nó. Người cầm khoai bính nóng có chút không xong.

Nhiễm Mặc Phong nhận lấy, Nhiễm Lạc Tín ngồi xuống bên người nó, dùng sức thổi khoai bính trên tay.

“Chủ tử.” Xích Đan khó xử mà kêu lên, trong mắt đầy khăn trương. Vương gia đã dặn qua, thức ăn của chủ tử phải cực kỳ cẩn thận. Tuy nhị điện hạ sẽ không đối với chủ tử làm cái gì, nhưng người ở ngự thiện phòng, gã không thể tin được.

“Xích Đan, ngươi yên tâm, khoai bính này là ta nhìn bọn họ làm từ đầu đến cuối.” Nhiễm Lạc Tín nhìn ra bất an của Xích Đan, liền lên tiếng, tiếp theo hắn cắn một miếng, “Được rồi, ta ăn trước đây.” Hắn đã nói đến như vậy, Xích Đan cũng không dám nói cái gì nữa, gã chỉ có thể nhìn chủ tử khăn cầu, mong chủ tử đừng ăn.

Nhiễm Mặc Phong nhìn gã, rồi nhìn nhìn lại khoai bính trong tay. Đối với thứ này, nó cũng không xa lạ. Ở biên quan, phụ vương thường làm cho nó ăn, hơn nữa mùi vị bốc lên so với cái trên tay này thơm hơn rất nhiều. Tại dưới ánh nhìn đầy khăn trương của Xích Đan, Nhiễm Mặc Phong cắn một miếng nhỏ, chậm rãi nhai nuốt.

“Mặc Phong, ăn ngon đi.” Nhiễm Lạc Tín thấy Nhiễm Mặc Phong ăn, liền vui sướng hỏi.

Nhiễm Mặc Phong nuốt xuống miếng, rồi cắn tiếp miếng nữa, mặc dù nó không trả lời, nhưng Nhiễm Lạc Tín cũng không hỏi nữa, hắn biết rõ người nọ thích.

“Mặc Phong, hôm qua huynh đi thăm Tam đệ, đệ ấy đã có thể ăn cháo rồi, bất quá tinh thần vẫn không được tốt, mới ăn nửa bát liền ngủ. Mặc Phong, hôm nay huynh lại đi thăm Tam đệ, đệ có muốn đi cùng không?” Nhiễm Lạc Tín lại ăn xong một cái, vừa lau tay vừa nói.

“Không.” Nhiệm Mặc Phong cũng ăn xong, lau lau tay, thản nhiên trả lời một tiếng.

“Đi?” Nhiệm Lạc Tín rất kinh ngạc, “Mặc Phong, đệ cùng Lạc Nhân xảy ra chuyện gì?” Quan hệ của người này cùng với “Hắn” không phải tốt nhất sao?

Nhiệm Mặc Phong lặng yên, phụ vương không cho nó đi ra ngoài, nhưng đây là chuyện giữa nó cùng phụ vương. Nó không hé răng, Nhiệm Lạc Tín cực kỳ thất vọng, tươi cười trên mặt cũng biến mất.

Xích Đan nhìn thấy vậy liền lo lắng, thế nhưng gã lại không biết cách ăn nói như Xích Đồng, gã lắp bắp nói: “Điện hạ, ngài, chớ trách, là Vương gia, Vương gia không cho chủ tử đi ra ngoài.”

Nhiệm Lạc Nhân vừa nghe xong liền sững sờ, là hoàng thúc không cho Mặc Phong đi ra ngoài? Vì sao? Hắn nhìn về phía Xích Đan, chờ gã giải thích.

Xích Đan nhìn chủ tử vài cái, rồi nói dối: “Chủ tử, chủ tử đã nhiều ngày, đã nhiều ngày. . . .” Đã nhiều ngày cái gì a, Xích Đan càng gấp càng nghĩ không ra, gã không thể nói chủ tử bị bệnh, nói vậy không phải trừ ẻo chủ tử sao.

“Xích Đan, ta khát.” Nhiệm Mặc Phong lên tiếng, đây là lần đầu tiên nó mở miệng sai người khác làm việc cho nó. Xích Đan mặt đỏ lên, lập tức đi pha trà cho nó.

Nhiệm Lạc Tín cười cười tỏ vẻ hiểu được, hẳn nghĩ thầm nhất định là Nhiệm Mặc Phong có gì đó khó nói, cho nên mới không ra khỏi Vô Tam điện, không đi thăm Nhiệm Lạc Nhân. Nhưng cái khó nói đó là gì? Nhiệm Lạc Tín đứng dậy: “Mặc Phong, nếu đệ không đi thăm Tam đệ, thì huynh đi đây. Có tin tức gì, huynh sẽ cho người tới báo cho đệ biết, tránh cho đệ phải trông chờ. Chờ khi nào đệ có thể đi ra ngoài, nhất định phải đi thăm đệ ấy nha, Tam đệ quý đệ nhất đó, mỗi lần tính lại đều hỏi đệ đâu.”

Đỏ ửng chuyển động, Nhiệm Mặc Phong cũng đứng lên.

“Mặc Phong, không cần tiễn, huynh đi đây.” Nhiệm Lạc Tín đột nhiên ôm Nhiệm Mặc Phong lên một cái, khi ‘âm mưu thực hiện được’ hẳn liền bỏ chạy.

Thẳng đến khi Nhiệm Lạc Tín đã rời khỏi một lúc, Nhiệm Mặc Phong vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, trong mắt là khó hiểu. Vì sao Nhiệm Lạc Tín lại phải ôm nó? Hơn nữa e ngại luôn hiện lên trong mắt hắn, lần này thế nhưng không xuất hiện. Đối với Nhiệm Lạc Tín, Nhiệm Mặc Phong càng ngày càng không hiểu.

Ra khỏi Vô Tam điện, Nhiệm Lạc Tín quay đầu lại nhìn nhìn, tươi cười trên mặt càng thêm sâu sắc, rồi mới chậm rãi đi về phía Diên Viên. Nếu không nhìn cặp mắt kia, thì người nọ chẳng đáng sợ chút nào, bất quá cái hắn muốn biết nhất chính là – người nọ đến tột cùng là người phương nào, hắn càng ngày càng hiếu kỳ.

Ở một chỗ khác trong hoàng cung, Nhiệm Mục Lân thần tình giận dữ mà trừng mắt nhìn thân huynh trưởng của mình — Hoàng Thượng Nhiệm Mục Kỳ.

“Hai nữ nhân kia ai muốn thú (cưới) cứ thú, huynh đừng mơ tưởng đem các nàng đưa cho đệ!” Nhiệm Mục Lân vỗ bàn, lớn tiếng nói.

“Mục Lân,” Nhiệm Mục Kỳ ần ần thái dương, bất đắc dĩ nói, “Người ta chỉ đích danh đệ a.”

“Hừ!” Nhiệm Mục Lân đặt mông ngồi xuống, cá giận, “Dù sao đệ không thú, muốn thú thì huynh thú đi. Huynh thú các nàng là thích hợp nhất. Làm phi tử vẫn sung sướng hơn là làm thiếp, dù sao đệ tuyệt không thú thê.”

“Vậy trăm bảo Trung Tường đến hỏi sứ giả của Kim Quốc cùng Nam Quốc xem công chúa của bọn họ có nguyện ý làm thiếp cho uy vũ Đại tướng quân của trăm không né? Dù sao vị hoàng đệ này của trăm ngay cả một thị thiếp cũng không có.” Nhiệm Mục Kỳ nhủ mi, làm như thật mà nói ra.

“Huynh dám!” Nhiệm Mục Lân không sợ chết mà trực tiếp uy hiếp hoàng huynh.

“Trăm đương nhiên dám” Nhiệm Mục Kỳ cũng không chút nào nhượng bộ, “Mục Lân, đệ đã 25 tuổi, nên lập gia đình. Hơn nữa Bắc Uyên lần này tuy là toàn thắng, nhưng lại thắng trong hiểm nguy. Hiện giờ, Kim Quốc cùng Nam Quốc chủ động đưa ra liên hôn, này coi như là cơ hội tốt. Trong vòng năm năm, Kim Quốc cùng Nam Quốc sẽ không tiếp tục gây bất lợi cho Bắc Uyên. Mục Lân, Vệ Quốc lần này mặc dù thảm bại, thế nhưng vẫn mạnh hơn Bắc Uyên, còn có Sở Quốc. Nếu bốn nước này liên thủ với nhau, Bắc Uyên sẽ chẳng may mắn được như lần này. Ba thành của Vệ quốc, trăm không tính trả lại, điều này sẽ làm cho An Lăng lo lắng. Kim quốc cùng Nam Quốc mặc dù yếu, nhưng ổn định bọn họ, Bắc Uyên liền có thể toàn tâm đối phó Vệ Quốc cùng Sở Quốc.”

“Đạo lý này đệ hiểu, nhưng với hai vị công chúa này, đệ vẫn là câu nói kia, ai muốn thú cứ thú, dù sao đệ tuyệt không thú.” Muốn hắn thú thê, cho dù hắn chết, cũng tuyệt không thú!

Nhiệm Mục Kỳ đau đầu dữ dội, lại thản nhiên cười rộ lên: “Mục Lân, hoàng huynh biết – đệ không muốn thú là sợ Phong Nhi mất hứng. Nhưng nếu Phong Nhi đáp ứng, thì đệ có bằng lòng thú không?”

“Phong Nhi sẽ không đáp ứng.” Nhiệm Mục Lân trừng mắt nhìn hoàng huynh liếc mắt một cái, con của hắn sao có thể đáp ứng, “Dù sao đệ vẫn không

thú, đệ với Phong Nhi sống cùng nhau rất tốt, huynh đừng hòng muốn đem hai nữ nhân kia đưa cho đệ.”

“Mục Lân,” Nhiễm Mục Kì trầm mặt xuống, “Đệ phải thú hai nữ nhân kia, không chỉ là vì Bắc Uyên, mà còn là vì Phong Nhi. Nếu đệ cự tuyệt, Kim Quốc cùng Nam Quốc có thể sẽ cùng Vệ Quốc liên thủ, thậm chí là cùng Sở Quốc, đến lúc đó, Phong Nhi nhất định sẽ gặp phải nguy hiểm. Đệ thương Phong Nhi, huynh sao lại có thể không thương nó? Tất nhiên Phong Nhi sẽ không muốn, nhưng đệ phải nói rõ ràng với nó, nó sẽ hiểu, dù sao nó vẫn chỉ là một đứa nhỏ.”

Nhiễm Mục Kì bắt được điểm yếu của hoàng đệ. Làm người hoàng thất, việc hôn nhân chính là kết hợp lợi ích, điều này Nhiễm Mục Lân quá rõ ràng. Thú hai vị công chúa kia, Bắc Uyên sẽ tạm thời không lo, bọn họ cũng có thể nghỉ ngơi lấy sức, rồi sau đó mới công chiếm các nước khác, như vậy có thể bảo hộ đứa con chu toàn; Thế nhưng nếu hấn thú hai vị công chúa kia, con hấn nhất định sẽ tổn thương, sẽ khổ sở, bởi vì hấn phản bội lời hứa giữa hai phụ tử bọn họ. Nhiễm Mục Lân lâm vào ‘tiến thoái lưỡng nan’, hấn oán hận mà nhìn hoàng huynh liếc mắt một cái, xoay người bỏ đi.

Hắn vừa đi, Nhiễm Mục Kì liền ho khan liên tục, trong mắt là suy nghĩ sâu xa, là chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

CHƯƠNG 35

Nhiễm Mục Lân nổi giận dùng đũa đi ra khỏi Ngự thư phòng, cũng không quay về Vô Tam điện, mà là trầm mặt đi tới Ngự hoa viên. Nháy mắt đi ra Ngự thư phòng, Nhiễm Mục Lân liền bình tĩnh lại. Hắn một mình ở trong Ngự hoa viên vừa chậm rãi đi dạo, vừa nghĩ đối sách.

Hắn tuyệt không thú thê, cho dù là kháng chỉ. Bắc Uyên – là nơi hắn cùng với hoàng huynh thống hận nhất, nhưng lại làm cho bọn họ dần dần hãm sâu vào nó. Không phải không thể thoát thân, mà là hắn có việc so với trả thù còn quan trọng hơn, đó là phải bảo hộ con hấn.

Mấy ngày nay, nhóm sứ thần này cứ đi loạn chung quanh hỏi thăm về chuyện của con hấn, làm cho hắn càng thêm cảnh giác, chuyện ở Nhân Xương sợ là đã truyền đi khắp nơi, đối với những người này mà nói họ thà rằng tin là có, hơn nữa Vệ Quốc khẳng định có người chính mắt nhìn thấy Phong Nhi. Thừa dịp hoà đàm, mượn sức của Kim Quốc cùng Nam Quốc để trấn áp Vệ Quốc là đại sự trước mắt của Bắc Uyên, nhưng vì vậy mà muốn hấn thú thê, thì không có cửa.

Nhiễm Mục Lân bước nhanh về phía Vô Tam điện, cất tiếng gọi người ở cách đó không xa: “Phúc Quý.”

“Chủ tử.” Phúc Quý chạy lại.

“Khi nào Lâu Lan vương đến?”

“Thư đã gửi đi được bảy tám ngày, phỏng chừng trong vòng ba ngày nữa là có thể đến kinh thành.”

Nhiễm Mục Lân ngoắc ngón tay ra hiệu Phúc Quý lại gần, rồi ghé vào lỗ tai gã nhỏ giọng nói mấy câu, sắc mặt Phúc Quý cả kinh, tiếp theo là liên tiếp gật đầu, rồi mới chạy đi.

“Hừ, muốn gả cho lão tử, còn phải xem lão tử có muốn hay không đã.” Nhiễm Mục Lân oán hận nói, hai tay ở trong tay áo nắm thành quyền, hoàng huynh muốn thú thì tự mình thú đi, dù sao nữ nhân của huynh mới có mấy người.

Trong Ngự thư phòng, Nhiễm Mục Kì thân nhiên hỏi người phía sau: “Người nói các nàng chỉ đích danh muốn gả cho Mục Lân, là vì Mục Lân, hay là vì Phong Nhi?”

Khương Vịnh rừ rừ không nói, trong lòng gã biết Hoàng Thượng đã sớm biết được.

“Người không đáp, vậy là bọn họ muốn cả hai.” Nhiễm Mục Kì phát tay, Khương Vịnh thu hồi tay đang xoa ấn thái dương cho y.

Nhiễm Mục Kì thở dài, nói: “Nhắc tới Phong Nhi, Mục Lân sẽ mất bình tĩnh. Nói với hấn mà nói, là cực kỳ nguy hiểm. Khương Vịnh, người đi tra lại lịch thực sự của hai vị công chúa kia đi.”

“Đạ, bệ hạ.” Khương Vịnh khom người, chậm rãi thối lui đến sau rèm che.

Qua hồi lâu, Nhiễm Mục Kì lộ ra vài phần chán ghét, tiếp theo là cười cười: “Nữ nhân a . . . Trẫm không phải thật sự rất thích.”

Sau khi Nhiễm Lạc Tín rời đi, Nhiễm Mặc Phong không cách nào tĩnh tâm để luyện công. Nếu nói nó sớm thành thói quen Nhiễm Lạc Nhân đối với nó thân thiện cùng ý lại, thì đối với thân thiện của Nhiễm Lạc Tín lại luôn không thích ứng được, huống chi là cử chỉ vô cùng thân thiết. Có lẽ bị ảnh hưởng bởi ngôn từ của Nhiễm Lạc Tín, Nhiễm Mặc Phong đột nhiên rất muốn đi thăm Nhiễm Lạc Nhân.

Nhiễm Mặc Phong nhìn nhìn sắc trời, phụ vương còn lâu mới trở về, nó mặc vào áo da cừu, để Xích Đan lại, rồi bước khỏi Vô Tam điện. Ngoài phòng rất lạnh, trời cũng vô cùng âm trầm, dự báo một hồi đại tuyết sắp đến. Nhiễm Mặc Phong đi ở trên con đường nhỏ đi đến Diên Viên, trong đầu nghĩ đến Hắc Bạch Vô Thường cùng người mặc áo trắng mà ngày đó nó nhìn thấy.

‘Nanh’. Vì sao người nọ gọi nó là Nanh? Nó đến tột cùng là ai? Chẳng lẽ nó thật sự là quý? Từ sau đêm bị phụ vương “đánh” đó, nó ở trước mặt phụ vương không nói chữ đó nữa. Phụ vương đã không sợ nó, vậy thì nó có là quý thì đã làm sao, chỉ là thỉnh thoảng, nó muốn biết rõ ràng thân thể của mình, nó đến tột cùng là ai?

Nhiễm Mặc Phong chậm rãi đi tới, nó vừa giương mắt đã thấy ở nơi xa xa, thái tử Nhiễm Lạc Thành cúi thấp đầu hướng nơi nó đi tới. Phía sau không có bất kỳ ai đi theo, chỉ có một người hần.

Nhiễm Lạc Thành cúi thấp đầu, đá hòn đá nhỏ ở dưới chân, khuôn mặt rất giống phụ hoàng tràn đầy thương tâm cùng ủy khuất. Từ sau khi 3 nước tấn công Bắc Uyên, phụ hoàng đã không còn triệu kiến hần, thậm chí ngay cả tâm cung của mẫu hậu cũng không tới. Mẫu hậu âm thầm rơi lệ, nó thấy ở trong mắt nhưng lại bất lực, ngay cả hần là thái tử đều mất đi oai hùng của ngày xưa, hiện giờ ngay cả tên quý bệnh Nhiễm Lạc Nhân cũng có thể ngồi trên đầu hần. Mà hết thấy những điều này đều là do tên quý tử kia gây ra. Là nó hại mẫu hậu thương tâm, hại phụ hoàng không để ý tới hần.

Nhiễm Mặc Phong nhếch miệng, nên quay đầu lại, hay vẫn cứ đi về phía trước? Từ sau khi mắt nó bị đau qua, nhãn lực của nó liền trở nên vô cùng tốt, nó tin tưởng cho dù đối phương nhắm đầu, cũng không thể thấy rõ nó. Bất quá Nhiễm Mặc Phong cũng không do dự lâu, nó nhắc chân tiếp tục đi về phía trước, nó là đứa con của phụ vương, tuyệt không lùi bước.

Gió thổi đến rừng trúc bên đường phát ra tiếng ‘sàn sạt’, Nhiễm Lạc Thành vẫn cúi thấp đầu, thẳng đến khi hần cách Nhiễm Mặc Phong càng ngày càng gần, cơ hồ là cùng hần vượt qua nhau, thì hần mới nhận thấy có người bên cạnh hần, hần sợ tới mức hướng qua bên cạnh lui lại hai bước, há miệng mắng to.

“Tên nô tài chết tiệt!” Nhiễm Lạc Thành giương mắt lên, cùng lúc đá qua một cước, thì thấy lại là cừu địch của hần — Nhiễm Mặc Phong. Chân đá ra của hần cũng không thu hồi lại, mà là nhắm thẳng bắp đùi của đối phương đá tới. Nhiễm Mặc Phong thoải mái né qua, làm cho Nhiễm Lạc Thành đá trúng khoảng không, liền mất đà lao đảo, ngay tại lúc hần sắp ngã sắp xuống, thì hần được người đỡ lấy. Nhưng trong nháy mắt, hai người – một người nhanh chóng buông tay, một người đưa tay đẩy ra.

“Buông, tên yêu nghiệt này.” Nhiễm Lạc Thành không chút nào cảm kích, đẩy mạnh Nhiễm Mặc Phong đang đỡ lấy hần ra, một cái đẩy này, hần ngã ngồi lên trên mặt đất. Nhấn đau, hần đứng lên, cừu hận mà trừng mắt nhìn Nhiễm Mặc Phong mặt không chút thay đổi. Hết thấy của người này đều làm cho hần chán ghét, nhất là gương mặt không cười, không khóc, tựa như người chết này, thế nhưng lại được phụ hoàng hết mực yêu thương.

Đối với cái nhìn đầy căm thù của Nhiễm Lạc Thành, Nhiễm Mặc Phong tập mãi đã thành quen nên nó tiếp tục đi về phía trước, khiêu khích của người này ở dưới cam đoan lần nữa của phụ vương đã mất đi tác dụng có thể làm cho nó tức giận. Mặc kệ người khác nói thế nào, phụ vương sẽ mãi luôn cần nó.

Mà Nhiễm Lạc Thành bị nó “coi thường”, làm cho trong lòng hần không ngừng bốc lên lửa giận, hần là thái tử, là thái tử!

“Nhiễm Mặc Phong!” Nhiễm Lạc Thành nhìn người đang đi thẳng về phía trước, gọi lớn, “Người đừng đắc ý. Hoàng thúc sẽ lập tức thú công chúa của Kim Quốc cùng Nam Quốc. Người bắt quả chi là một tên nghiệt chủng, một con quý!”

Nhiễm Mặc Phong đột nhiên xoay người, nhìn về phía Nhiễm Lạc Thành. Phụ vương muốn thành thân? ! Đồ ừng xoay chuyển cực nhanh.

Nhiễm Lạc Thành cười ha ha: “Nhiễm Mặc Phong, nguyên lai người cũng biết sợ a, ta còn tưởng rằng người không sợ trời không sợ đất chứ. Người cũng biết sau khi hoàng thúc thành thân sẽ không cần người đi. Người đứng ở trước mặt ta ra về ta đây, phụ hoàng yêu thương người bắt quả là nể mặt mũi của hoàng thúc, hiện giờ hoàng thúc muốn thành thân, địa vị thế tử này của người cũng sẽ biến mất. Đến lúc đó, người ngay cả một con cẩu cũng không bằng. Nhiễm Mặc Phong, ta chờ đến ngày đó, ta chờ ngày người quỳ trên mặt đất cầu xin ta tha thứ!”

Nhiễm Lạc Thành chưa bao giờ thống khoái như thế này, từ trước đến tới nay, hôm nay là ngày hần cao hứng nhất. Hoàng thúc muốn thành thân, thì cái tên chết tiệt dám không đem hần để vào mắt này, thậm chí dám đối với hần bất kính sẽ phải chết không chỗ chôn thân.

Nhiễm Mặc Phong giương mắt nhìn Nhiễm Lạc Thành đang tươi cười can rở, trong lòng càng nó không ngừng lặp đi lặp lại một câu: phụ vương muốn thành thân, phụ vương muốn thành thân, phụ vương muốn.

Trời càng lúc càng âm trầm, gió thổi càng lúc càng lớn, rừng trúc phát ra thanh âm làm cho người nghe cảm thấy ớn lạnh, mà Nhiễm Mặc Phong chẳng chút nào phát giác, bên tai nó chỉ có tiếng cười của Nhiễm Lạc Thành, nó cảm thấy có cái gì đó đang không ngừng trào ra khỏi cơ thể, nhưng nó không cách nào khống chế được.

“A a!”

Đột nhiên Nhiễm Lạc Thành hét thảm một tiếng, chỉ thấy hần bị gió xoáy nổi lên ở bãi đất cuốn cao lên, rồi hất mạnh hần vào một mảnh rừng trúc. Gió càng lúc càng lớn, tựa như buổi tối của mấy ngày trước, âm hàn đến tận xương. Hai tròng mắt của Nhiễm Mặc Phong đều thành màu đỏ, cuồng phong

theo chung quang thân nó xoay tròn rồi tán ra những nơi khác, mà nó lại không chút sút mẻ, ngay cả sợi tóc đều rũ xuống ở trên bả vai.

“Mẫu hậu mẫu hậu! Cứu con! Mẫu hậu! ! A! !”

Nhiễm Lạc Thành bị gió to thổi trúng, không ngừng bị hất lên trên mảnh rừng trúc, hấn sợ tới mức tiểu ướn cả quần. Tiếng kêu của hắn làm bừng tỉnh Nhiễm Mặc Phong, tiếp theo nó tựa như con gió, nháy mắt đã chạy ra ngoài hơn 100 mét. Cả hoàng cung bị bao trùm bởi những trận cuồng phong, mà sau khi Nhiễm Mặc Phong rời đi, Nhiễm Lạc Thành rơi mạnh xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Phụ vương muốn thành thân, phụ vương muốn thành thân, phụ vương muốn thành thân. Nhiễm Mặc Phong chạy nhanh như bay, nó cũng không biết phải chạy đi nơi nào, chỉ là vừa chạy vừa không ngừng niệm “Phụ vương muốn thành thân”.

“Phong Nhi, hai chúng ta phải sống nương tựa lẫn nhau, chỉ có con và phụ vương.”

“Phong Nhi, con không cần có nương, con có phụ vương là đủ rồi.”

“Phong Nhi, Phong Nhi của phụ vương.”

Phụ vương muốn thành thân.

Trong đầu Nhiễm Mặc Phong chỉ có duy nhất một câu này, nó không có bị thương, thể nhưng nó lại cảm thấy đau. Nó không biết phải chạy đến đâu, thể nhưng nó không cách nào dừng lại, tựa hồ dừng, nó sẽ mất đi phụ vương. Phụ vương . . . muốn thành thân.

Bầu trời mây đen cuồng cuộn, tiếng sấm ầm ầm. Lại một lần nữa khác thường khiến cho mọi người rối loạn. Nhiễm Mặc Phong chạy đi, rất nhanh bị người phát hiện. Thân ảnh như gió kia mang theo từng trận cuồng phong, biến mất ở cuối hoàng cung.

“Nhanh đi bẩm báo Vương gia!”

“Ngăn thể tử điện hạ lại!”

“Điện hạ muốn chạy ra khỏi cung !”

Cung nhân cùng bọn thị vệ hét lớn lên, bọn họ đưa tay chặn lại gió to đang không ngừng quất vào mặt, một ít người gian nan muốn đi ngăn lại Nhiễm Mặc Phong, thể nhưng nó chạy quá nhanh, hơn nữa gió thổi quá lớn, bọn họ căn bản không thể di chuyển.

—

Nhiễm Mục Kỳ đang ở Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, nghe được tiếng sấm ầm ầm, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

—

Mà Nhiễm Mục Lâm quay về Vô Tam điện không nhìn thấy con đâu, ở sau khi tiếng sấm vang lên, trong lòng ‘tặc’ một tiếng, vội vàng chạy ra ngoài. Hắn đứng ở trên ban công của Vô Tam điện, nhìn xung quanh thì thấy được thân ảnh của con đang chạy ở xa xa, sắp biến mất.

“Phong Nhi!” Nhiễm Mục Lâm chẳng suy nghĩ gì, liền theo trên ban công nhảy xuống, hấn lặn hai vòng, rồi đứng lên muốn đuổi theo con. Tiếng sấm càng lúc càng vang dội, trời tối sầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

CHƯƠNG 36

Chạy, chạy đến đâu đây? Phụ vương, phụ vương muốn thành thân. Chưa bao giờ nghĩ tới, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày phụ vương sẽ thành thân, giữa nó và phụ vương sẽ có người khác chen vào. Phụ vương, chưa bao giờ lừa gạt nó.

Nhiễm Mặc Phong dừng lại, hỗn loạn không mục đích nhìn về phía trước. Bắt đầu từ cái ngày nó được phụ vương nhặt đó, nó cùng với phụ vương chưa bao giờ tách ra, nó nhớ rõ phụ vương dứt nó uống sữa ngựa, nhớ rõ phụ vương dạy nó luyện công, nhớ rõ phụ vương nói – đôi mắt của nó là trân bảo đẹp nhất trên đời, cho nên phụ vương đặt tên cho nó là Mặc Phong — đen như mực, đỏ như phong diệp.

Trời hoàn toàn đen xuống, mọi thứ bị cuốn phong thổi bay. Âm thanh nam nhân tê rống, nữ nhân thét chói tai vang vọng khắp mọi nơi, thể nhưng Nhiễm Mặc Phong hoàn toàn không nghe thấy. Đồ ửng trong mắt phải tán loạn, sợi tóc hơi hơi phiêu động, bông tuyết dừng ở trên người nó, nó cứ như pho tượng đứng yên ở nơi đó. Nó muốn gặp phụ vương, nó muốn quay về Nhân Xương, nhưng hôm nay, nó còn có thể trở lại bên người phụ vương không?

“Phong Nhi! Phong Nhi!”

Trong gió truyền đến tiếng gọi quen thuộc. Nhiễm Mặc Phong chậm rãi quay đầu nhìn lại, là phụ vương, là phụ vương đang gọi nó. Phụ vương . . . sau khi phụ vương thành thân, nó nên đi nơi nào? Đã không có phụ vương, thì cũng sẽ không có Nhiễm Mặc Phong. Phụ vương . . . muốn thành thân. Nó không cần cái gì thể tử, không cần người khác có thích nó hay không, nó chỉ thầm nghĩ mình vĩnh viễn là Nhiễm Mặc Phong, là đứa con của phụ vương. Chính là hiện tại, phụ vương sẽ có đứa con của riêng mình, đứa con mang dòng máu của phụ vương. Mà nó chỉ là một con quý có thể nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường.

“Phong Nhi! Con ở đâu? Mau trở lại, Phong Nhi!”

Thanh âm gọi tên nó vang vọng khắp nơi, cuồng phong thổi tắt tắt cả nến trong cung. Tại trong bóng đêm vô tận, Nhiễm Mặc Phong tinh tường thấy được phụ vương, thấy được phụ vương đang gấp thân mình ở trong gió lo lắng tìm kiếm nó.

Phụ vương muốn thành thân. Nhiễm Mặc Phong sờ lên mắt phải, rồi nhìn chăm chăm thân ảnh phụ vương đang di chuyển gian nan ở trong gió. Nó đã đáp ứng với phụ vương – tuyệt không rời khỏi phụ vương. Phụ vương . . . Vô luận phụ vương có thành thân hay không, vô luận sau này phụ vương còn cần nó hay không, nó đều là con của phụ vương. Khi phụ vương đem nó từ trong vũng máu ôm vào vòng tay ấm áp, thì ấm áp đó đã khắc sâu lên trên người nó.

“Ta là ai?”

“Phụ vương.”

“Phụ vương của ai?”

“Nhiễm Mặc Phong.”

Đó là phụ vương của nó.

Gió bắt đầu nhỏ dần xuống, Nhiễm Mặc Phong chậm rãi hướng phụ vương đi đến, rồi sau đó bước chân của nó càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh. Nếu phụ vương không cần nó nữa, nó sẽ đi biên quan làm binh sĩ.

“Phong Nhi! Phong Nhi!” Nhiễm Mặc Phong nóng lòng hô to, hần mơ hồ cảm thấy khác thường lần này liên quan đến việc con bỏ chạy, thế nhưng không phải con đi thăm Nhiễm Lạc Nhân sao? Vì sao con lại bỏ chạy? Không đến tìm phụ vương của nó?

“Phong Nhi! Phong” Nhiễm Mặc Phong chung quanh gọi to, đột nhiên hần quay đầu lại, trong bóng tối không thể thấy được bất cứ thứ gì, nhưng hần cảm giác được con của hần, con của hần đang ở ngay tại đây!

Nhiễm Mặc Phong mở to mắt, muốn từ trong bóng đêm có thể nhìn thấy con. Ôn ào chung quanh không ảnh hưởng gì đến hần, hần nghe được tiếng bước chân mà hần cực kỳ quen thuộc đang chạy về phía hần.

Một cái bóng đen nho nhỏ đột nhiên xuất hiện, Nhiễm Mặc Phong theo bản năng liền vươn tay bắt lấy, đem người vừa đánh lên trên người mình, ôm chặt vào trong lòng: “Phong Nhi!” Trong nháy mắt Nhiễm Mặc Phong chạm tới con, hần liền nhận ra con khác thường, hần ôm chặt lấy con, vội vàng tìm căn phòng gần đó đi đến.

“Phong Nhi, xảy ra chuyện gì?” Đứa con ôm hần thật chặt, vui đầu vào cổ hần — nhất định đã xảy ra chuyện gì.

Ngay khi Nhiễm Mặc Phong ôm lấy con, cuồng phong liền ngừng lại, đại tuyết từ trời cao không ngừng rơi xuống, rất nhanh trên mặt đất liền phủ một lớp tuyết thật dày. Đèn cung đình rất nhanh được điểm sáng, mặc dù gió vẫn còn thổi, nhưng không giống như vừa rồi làm cho lòng người sợ hãi.

Tránh ở trong phòng dành cho quan viên nghỉ ngơi, Nhiễm Mặc Phong cởi bỏ quần áo, đem đứa con cả người lạnh lẽo khóa lại trong lòng mình. Hần suy nghĩ vô số trường hợp, đều đoán không được đến tốt cùng cái gì đã làm cho đứa con tức giận hoặc là ủy khuất đến như thế.

“Phong Nhi, có cái gì mà không thể nói với phụ vương?” Ở trong gian phòng yên tĩnh, Nhiễm Mặc Phong dựa ngòai vào trên ghế nằm, cất tiếng hỏi con.

Nhiễm Mặc Phong nắm chặt lấy vạt áo lót của phụ vương, không chịu ngẩng đầu.

Nhiễm Mặc Phong hít sâu một hơi, trước trán an trấn an trái tim sắp bị dọa đến hồng huyết của mình, rồi mới nâng đầu của con lên, dựa vào ánh đèn cung đình ở ngoài phòng mà xem xét sắc mặt của con. Hai tròng mắt của con đều đỏ, chứng tỏ con đã gặp “đại sự”.

Nhiễm Mặc Phong nghĩ phụ vương muốn thành thân, nên nó cẩn thận nhìn thật kỹ phụ vương, nó không biết mình còn có thể nhìn phụ vương như vậy trong bao lâu nữa.

Nhiễm Mặc Phong nhăn mặt nhíu mày, trong mắt con chứa đầy thương tâm. Lần trước khi hần để con lại một mình mà đi biên quan, con cũng không có loại ánh mắt này. Nhất thời, Nhiễm Mặc Phong nghĩ tới một người, lập tức trong lòng bốc lên ngọn lửa.

“Phong Nhi, con không nói, phụ vương cũng có thể đoán được. Nhất định là tên Lạc Thành vô liêm sỉ kia khi dễ con.” Trong cung kẻ dám trêu chọc con tức giận đến như vậy, trừ bỏ tên khốn đó sẽ không có người thứ hai.

“Phụ vương. . . .” Nhiễm Mặc Phong nắm chặt thật chặt ngón tay của phụ vương, mở miệng, “Con muốn về Nhân Xương.” Chờ phụ vương thành thân xong, nó sẽ trở lại, nếu như phụ vương còn muốn nó trở lại.

“Quay về Nhân Xương?” Nhiễm Mặc Lâm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của con lên, dùng râu cứng ngắt của hắn cọ cọ vào chiếc cổ non mịn của con, “Quay về Nhân Xương rất dễ, nhưng con phải nói cho phụ vương biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Không nói, phụ vương liền vẫn đâm đâm con.”

Nhiễm Mặc Phong bĩu môi, vô luận chỗ cổ nhột đến thế nào, nó cũng không lên tiếng.

Nhiễm Mặc Lâm cũng không ép hỏi, ở trên mặt cùng trên cổ của con hết hôn lại cọ. Qua thật lâu, Nhiễm Mặc Phong trừ bỏ ngẫu nhiên né tránh ra, thì vẫn ngâm chặt miệng, Nhiễm Mặc Lâm đành phải đầu hàng trước.

“Phong Nhi, Lạc Thành nói với con là phụ vương muốn thành hôn?” Tuy bề ngoài Nhiễm Mặc Lâm đang trêu chọc con, nhưng trong lòng hắn càng không ngừng suy đoán chuyện có thể chọc giận con nhất. Nghĩ tới nghĩ lui, hắn nghĩ tới chuyện hôm nay hoàng huynh nói với hắn. Nhiễm Lạc Thành thân là thái tử, không có khả năng không biết, tên khốn nạn đó hận không thể giết chết con, biết được việc này sao lại buông tha?

Mà thân mình của con đột nhiên căng cứng, lòng bàn tay trở nên lạnh lẽo, cùng với gió to lại thổi ầm ầm ngoài phòng, làm cho Nhiễm Mặc Lâm hiểu được mình đã đoán đúng.

“Phong Nhi, đúng là như vậy? Đúng là con nghe người ta nói phụ vương muốn thành thân?” Nhìn hai tròng mắt càng ngày càng đỏ của con, Nhiễm Mặc Lâm tâm ngoan hờn.

Lại có cái gì đó theo cơ thể trào ra, Nhiễm Mặc Phong liều mạng khắc chế hơi thở không thể khống chế. Nó đã muốn nghĩ thông suốt rồi, vì sao vẫn như vậy?

“Vì sao Phong Nhi không đến hỏi phụ vương? Nếu tức giận với phụ vương, vì sao không đến hỏi phụ vương? !”

Đèn cung đình bên ngoài phòng vừa đốt lên lại bị cuồng phong thổi tắt, trong phòng lâm vào hắc ám, có hai luồng ánh sáng đỏ phát sáng, nhưng cũng không đáng sợ bằng sắc mặt của người đang nhìn chằm chằm nó.

“Phong Nhi đã quên hai phát bàn tay kia?” Nhiễm Mặc Lâm làm bộ muốn cởi quần của con xuống, thì hai tay hắn bị bắt lấy.

“Phụ vương. . . .” Nhiễm Mặc Phong nhìn chằm chằm vào hai mắt của phụ vương, chẳng lẽ Nhiễm Lạc Thành lừa nó? “Thành, thân. . . .”

“Biết phụ vương muốn thành thân, cho nên Phong Nhi tức giận?” Nhiễm Mặc Lâm cúi đầu, cái trán chạm lên cái trán của con, về giận dữ trên mặt tan biến từ bao giờ. Chẳng biết vì sao, khi hắn biết con thật sự là vì vậy nên mới có cử chỉ khác thường, thì hắn lại cảm thấy rất cao hứng, rất phấn chấn.

“Phụ vương.” Trầm giọng gọi. Cuồng phong gào thét, cửa phát ra tiếng vang ‘rầm rầm’. Phụ vương muốn thành hôn, phụ vương, thừa nhận.

“Đưa con ngốc.” Nhiễm Mặc Lâm khẽ cắn cổ con, ở trên miệng con vỗ hai phát, “Sao lại đi tin lời của người ngoài? Nhất là tên Nhiễm Lạc Thành kia chứ?”

Gió lại ngừng, ngoài phòng là tiếng thét hỗn loạn, thế nhưng trong phòng lại cực kỳ yên lặng.

“Phụ vương.” Lại kêu lên một tiếng, nhưng bất đồng với vừa rồi. Là giả ư? ! Nhiễm Lạc Thành lừa nó! Đò ửng càng ngày càng đậm, ngay khi sắp biến thành màu đỏ đen thì đỏ ửng tán loạn.

Nhiễm Mặc Lâm hôn lên đôi mắt chứa đầy phẫn nộ của con, rồi cười nhẹ, trong lòng hắn vô cùng ngọt ngào. Bao nhiêu bất mãn lúc trước bị con bỏ bê đều biến mất tăm tích. Nguyên lai khi con nghe được hắn muốn thành thân, sẽ phản ứng như vậy a.

“Phong Nhi muốn quay về Nhân Xương?”

“Àn.”

Biên quan mới là nhà của nó cùng phụ vương.

Nhiễm Mặc Lâm sờ lên bàn tay nhỏ bé đã trở nên ấm áp của con, một bên hôn một bên nói: “Chờ Lâu Lan vương đến đây, chúng ta sẽ trở về Nhân Xương.” Hai nữ nhân kia muốn kiếm ‘rùa vàng’, thì cứ để cho hoàng huynh tự mình thu lấy, hắn tuyệt đối sẽ không nhận. Hơn nữa, đưa con phản đối kịch liệt như vậy, hắn lại càng không thú các nàng, làm thị thiếp cũng không có cửa.

Nhiễm Mặc Phong nghe phụ vương đồng ý quay về Nhân Xương, liền ngã người ra sau một chút, hai mắt tỏa sáng, mắt phải hiện lên màu đỏ nhạt tựa như bảo thạch xinh đẹp.

“Đưa con ngốc, sau này gặp phải loại chuyện này, liền trực tiếp tới hỏi phụ vương, không được dễ dàng tin lời của người ngoài.” Con hắn chính là rất thành thật, nên mới bị người khi dễ.

Trong con người ánh lên hình ảnh của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong gật đầu. Nó dễ dàng bị Nhiễm Lạc Thành chọc giận, gây cho phụ vương lo lắng, sau này tuyệt không tái phạm!

Nhiễm Mục Lân ôm chặt con vào trong lòng, ở nơi con nhìn không tới, trong mắt hần phát ra hàn quang, hần phải nói với hoàng huynh về chuyện của Nhiễm Lạc Thành.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

CHƯƠNG 37

Mọi người trong cung vì trận cuồng phong đột nhiên đến mà bối rối bất an, Nhiễm Mục Kì dưới sự bảo vệ của thị vệ về tới Vô Tam điện. Rồi y từ trong miệng thị vệ biết được dị trạng của Nhiễm Mặc Phong, mà ngay sau khi gió ngừng thổi, có người bẩm báo phát hiện thái tử Nhiễm Lạc Thành bị hôn mê nằm ở trên đường mòn bên cạnh rừng trúc trong cung. Vừa nghe được tin tức như thế, Nhiễm Mục Kì liền nhướng mi.

“Bệ hạ. bên Thái y truyền đến tin tức, xương vai cùng xương ngực của thái tử điện hạ bị gãy, tâm phế cũng bị tổn thương.” Hi Nhạc vừa từ Nghi Phụng cung của hoàng hậu trở về, quỳ gối bẩm báo, sau đó lên nhìn sắc mặt của Hoàng Thượng.

“Lạc Thành tỉnh chưa?” Nhiễm Mục Kì nằm trên ghế nằm mềm, nhắm mắt lại, giọng điệu nhàn nhạt hỏi.

“Bẩm bệ hạ, thái tử điện hạ còn chưa tỉnh. Thái y nói điện hạ bị thương rất nặng, có lẽ phải mê man mấy ngày mới có thể tỉnh lại.”

Nhiễm Mục Kì từ trên bàn lấy qua một viên ô mai bỏ vào trong miệng, sau khi ngậm một lúc, y mới liếm liếm môi nói: “Có biết ai làm nó bị thương không?”

“Hoàng hậu nương nương, Tể tướng đại nhân cùng Thái úy đại nhân đã phái người đi thăm dò.” Thấy Hoàng Thượng nâng mắt lên, Hi Nhạc cuống quýt cúi đầu xuống, nói.

“Tra?” Nhiễm Mục Kì cười khẽ vài tiếng, “Vậy cứ tra đi.” Phong Nhi đột nhiên ở trong cung chạy loạn, Lạc Thành lại bị hôn mê, mối liên hệ trong đó rõ ràng như thế cần phải tra nữa sao?

“Bệ hạ, Vương gia cầu kiến.” Lúc này, bên ngoài truyền đến thông báo. Thần sắc Nhiễm Mục Kì hơi hơi nghiêm túc, hướng Hi Nhạc ra hiệu. Hi nhạc vội vàng đi mở cửa, chỉ thấy Nhiễm Mục Lân đang ôm đứa con, về mặt cực kỳ giận dữ bước vào.

“Đều lui ra.” Nhiễm Mục Kì cho mọi người lui xuống, rồi vươn tay chỉ chỉ ghế mềm bên cạnh mình, “Mục Lân, xảy ra chuyện gì? Có gì ngồi xuống rồi nói.”

Nhiễm Mục Lân cũng không khách khí, hần tiến lên vài bước đem đứa con bị hần điểm huyết ngũ đặt lên trên ghế, rồi ngồi xuống.

“Hoàng huynh, Lạc Thành cứ mãi tìm Phong Nhi gây phiền toái, đến tột cùng là nó muốn cái gì? Nếu chỉ là cãi nhau giữa bọn trẻ thì chẳng là gì, đệ cũng không quan tâm, thế nhưng Lạc Thành quả thực là khinh người quá đáng, căn bản là không đem người hoàng thúc này để vào trong mắt. Phong Nhi chưa từng trêu chọc nó, thế nhưng nó năm lần bảy lượt cứ khi dễ Phong Nhi, nó khi người hoàng thúc này đã chết rồi sao? !”

Đối với hoàng huynh, Nhiễm Mục Lân vẫn cứ rống to lên. Tuy đứa con chẳng nói cái gì, thậm chí cũng không nói Nhiễm Lạc Thành đã nói với nó những gì, nhưng hần chỉ cần nghĩ một chút liền biết tên khốn nạn đó đã nói những gì để cho đứa con tức giận đến như thế.

“Mục Lân, uống trước chén trà, giảm nhiệt.” Nhiễm Mục Kì ần ần cái trán, đem chén trà của mình đưa cho đệ đệ. Nhiễm Mục Lân biết huynh trưởng lại đau đầu, nên lửa giận trong lòng hần bị mạnh mẽ đè ép xuống. Hần trầm mặt, nhìn huynh trưởng.

Nhiễm Mục Kì lại cười nhẹ, nói: “Mục Lân, đệ trước nói cho huynh biết, lần này Lạc Thành khi dễ Phong Nhi như thế nào?”

“Còn không phải huynh bức đệ thú thú? Lạc Thành nói cho Phong Nhi đệ muốn thành thân, còn lại không nghĩ cũng biết, nó sẽ nói đệ không cần Phong Nhi, nể con đệ là quý tử, nghiệt súc.” Nhiễm Mục Lân nhìn không được lại to tiếng lên.

Nhiễm Mục Kì thở dài: “Mục Lân, đệ nhỏ giọng chút, đầu của huynh đều muốn nứt ra.”

“Đều tại huynh bức đệ phải thú hai nữ nhân kia.” Nhiễm Mục Lân lẩm bẩm một câu, cũng không dám tiếp tục phát hỏa với huynh trưởng thế nhược nhiều bệnh, hần hỏi thăm “Rất đau à? Có muốn gọi thái y đến xem một chút không?”

“Toàn là lang băm thôi, tật xấu này của huynh không ai có thể chữa được.” Nhiễm Mục Kì chế giễu một câu xong thì gõ gõ bàn, Khương Vính từ sau rèm che đi ra, sau khi già hương Nhiễm Mục Lân hành lễ, thì đi đến phía sau Nhiễm Mục Kì giúp y ần ần thái dương.

Đối với sự xuất hiện của Khương Vính, Nhiễm Mục Lân chẳng chút nào giật mình, hần cố nhẫn nhịn, chính là vẫn nhẫn nhịn không được. “Hoàng huynh,

hai nữ nhân kia đệ sẽ không thú, muốn thú thì tự huynh thú đi. Đệ không thích, Phong Nhi lại càng không thích. Nếu huynh bức đệ phải thú hai nữ nhân kia, thì con đệ sẽ bỏ đi.”

Nói xong, Nhiễm Mục Lân liền ôm con lên trên đùi mình, biểu tình vô cùng yêu thương cùng sủng nịnh.

Nhiễm Mục Kì nhắm mắt lại, thần nhiên nói: “Mục Lân, tạm thời không nói đến lợi ích của hai nữ nhân kia đối với Bắc Uyên, chỉ nói đến tính dục nam nữ, đệ cũng nên có vài nữ nhân hầu hạ bên người chứ. Có thể nào đệ vì Phong Nhi mà thủ tiết cả đời?”

“Cái gì mà thủ tiết, đệ cũng không phải nữ nhân.” Nhiễm Mục Lân có chút tức giận về sự hình dung của huynh trưởng đối với mình.

“Theo huynh được biết, đệ không có thị thiếp, cũng không đi lầu xanh, có thể nói là giữ mình trong sạch. Mục Lân, đệ chính là nam tử huyết khí phương cương, đừng nói với huynh là nơi đó của đệ không được nhé.” Nhiễm Mục Kì mở mắt ra, nghiêm khắc mà nhìn đệ đệ. Ý đệ ý không phải là Bắc Uyên, mà là đệ đệ này của y.

“Hoàng huynh, từ khi nào huynh lại đối với tính dục của đệ quan tâm như thế?” Nhiễm Mục Lân nhũ mày, hắn mỗi ngày bận rộn xử lý quân vụ, bởi con luyện công, cùng con kỳ mã, mang con đi dạo, rồi một năm này lại bận rộn với chiến sự, làm gì có thời gian rảnh để đi tìm nữ nhân.

Nhiễm Mục Kì nâng tay lên, làm cho Khương Vinh dừng lại, rồi nói: “Mục Lân, đệ thật sự nghĩ rằng huynh là vì quốc sự mà bức đệ thú ư sao? Tâm tư của đệ cơ hồ đều ở trên người Phong Nhi, thế nhưng đệ phải hiểu được, đệ là một vị tướng quân, người mà đệ quá mức đề ý, sẽ trở thành nhược điểm của đệ, huynh không muốn nhìn đến thời điểm đệ mất đi bình tĩnh. Huống chi, đệ ngay cả một nữ nhân làm ấm giường cũng không có. Mục Lân, đệ có nghĩ tới – chim non trưởng thành sẽ rời khỏi nưong, Phong Nhi sẽ trưởng thành, cũng có thể nói, nó đã bắt đầu trưởng thành. Cánh chim của nó sẽ dần dần đầy đặn, nó sẽ trở thành tướng quân uy vũ giống như đệ, thời điểm đó đệ có thể níu kéo nó sao? Mục Lân, đệ nên có một nữ nhân, đệ có thể không cần đứa nhỏ, nhưng phải có một nữ nhân.”

Mục Lân vì Phong Nhi tàn sát hàng loạt dân trong thành, vì Phong Nhi tự tay chém giết mấy trăm phu binh, thậm chí không đề ý tánh mạng của mình mà làm chuyện liều lĩnh, điều này làm cho y vạn phần bất an. Y phải nhắc nhở Mục Lân, thân là tướng quân, hắn phải bình tĩnh, không chỉ là vì hắn, mà cũng là vì Phong Nhi. Thế nhưng dù sao Phong Nhi cũng khác với người thường, y thậm chí có loại cảm giác, Phong Nhi căn bản không phải phạm nhân.

Nhiễm Mục Lân chăm chú nhìn huynh trưởng, hắn thấy được lo lắng của huynh trưởng đối với mình, nhưng hắn luôn hiểu rõ mình đang muốn cái gì, đang làm cái gì.

“Hoàng huynh, huynh nên biết, đệ chưa từng mất bình tĩnh.” Nhiễm Mục Lân nhìn về phía Khương Vinh, “Nếu đệ dễ dàng mất bình tĩnh, đệ sẽ không lưu lại hắn.”

“Mục Lân, huynh đang nói chính là đệ đối với Phong Nhi.” Nhiễm Mục Kì nhận ra thân hình của người phía sau nháy mắt căng cứng.

“Hoàng huynh, đối với huynh đệ sẽ không mất bình tĩnh, đối Phong Nhi đệ lại càng sẽ không mất bình tĩnh. Còn vấn đề người làm ấm giường, nếu đệ muốn thì sẽ có, còn cái huynh nên quan tâm quan tâm chính là hai nữ nhân sắp tiến cung a.” Nhiễm Mục Lân biết có một số việc không thể nói rõ cho hoàng huynh hiểu, nên hắn đành vòng vo nói.

Nhiễm Mục Kì trách cứ mà nhìn đệ đệ của mình, nói: “Mục Lân, có lẽ sau mười năm, hay năm năm, hoặc cũng chỉ ba năm, chiến sự sẽ lại xuất hiện. Đệ ở biên quan xa xôi, đừng làm cho huynh ở trong này cả ngày lo lắng đệ sẽ lại hành động theo cảm tính, hay lại bởi vì Phong Nhi mà không đề ý tánh mạng. Mục Lân, huynh chỉ có một đệ đệ duy nhất chính là đệ, nếu đệ chết, thì nói xem huynh làm sao sống đây?”

Mấy ngày trước, y thấy một giấc mộng, trong mộng Mục Lân chết, chết ở trên sa trường, chết ở dưới kiếm của địch nhân. Mộng này làm cho y lo lắng đến mấy ngày liên tiếp, rồi y nghĩ đến lúc trước Mục Lân vì Phong Nhi mà không đề ý hung hiểm đi đốt lương thảo của địch nhân, tự mình suất binh đánh vào Nam Quốc, y liền sợ hãi, sợ mộng này chính là dự báo.

“Hoàng huynh, đệ thấy huynh mấy ngày nay là quá mệt mỏi.” Nhiễm Mục Lân thở dài, rồi lại vội vàng trấn an, “Cái gì mà sống chết chứ, huynh nên cố tinh dưỡng thân mình, đừng suy nghĩ lung tung. Đệ sẽ không làm chuyện mà mình không nắm chắc, huynh cũng đừng lấy chuyện thành thân đến bức đệ. Đệ nói thẳng với huynh luôn, đời này đệ sẽ không thú ư, không có thị thiếp. Còn việc làm ấm giường, đệ đều có biện pháp, huynh cũng đừng quan tâm. Hai nữ nhân kia, huynh muốn trả về hay muốn thú, thì là chuyện của huynh.” Hắn không quên lại cường điệu chính mình kiên quyết không thú.

“Bởi vì Phong Nhi không đồng ý?” Vì sao ngay cả thị thiếp cũng không có?

“Nếu Phong Nhi dám đồng ý, đệ không đánh cho mông nó nở hoa thì mới lạ.” Nhiễm Mục Lân có chút đắc ý.

Nhiễm Mục Kì nhũ chặt mi. “Mục Lân.”

“Hoàng huynh, việc này cứ như vậy đi, huynh đừng khuyên đệ nữa, đệ sẽ không thú. Còn có, đệ tới tìm huynh không phải nói chuyện thú ư, mà là Lạc Thành.” Nhiễm Mục Lân không muốn vì sự kiện ‘thú ư’ mà bức bối với hoàng huynh, cho nên liền chuyển đề tài.

“Lạc Thành?” Biểu tình Nhiễm Mục Kì lãnh đạm nói, “Chuyện này huynh sẽ cho đệ một công đạo. Nếu đệ đã quyết tâm không thú hai vị công chúa kia, thì huynh cũng không miễn cưỡng, nhưng đệ phải hứa với huynh, làm việc gì cũng phải cẩn thận, nhất là chuyện liên quan đến Phong Nhi, đệ lại càng phải bình tĩnh, không được lỗ mãng, lại càng không được phép tổn hại đến an nguy của bản thân.”

Nhiễm Mục Lân không có qua loa hứa hẹn cho xong, mà là ôm đứa con đứng lên, trịnh trọng nói: “Hoàng huynh, đệ hứa với người, ta sẽ bảo hộ tốt cái mạng này của đệ.” Hắn đương nhiên không thể chết được, hắn có con cùng huynh trưởng cần phải bảo vệ a.

“Đệ nói như thế, huynh an tâm.” Nhiễm Mục Kỳ nhợt nhạt cười rộ lên, tiếp theo thở dài, trong cung lại phải có thêm hai nữ nhân.

Có được cam đoan của hoàng huynh, Nhiễm Mục Lâm liền ôm con đi khỏi. Hắn vừa đi, Nhiễm Mục Kỳ lại chỉ chỉ mi tâm, Khương Vịnh dùng ngón tay nhẹ nhàng giúp y ấn ấn.

“Đã nhiều năm như thế, người còn nhớ rõ nàng?”

“Chủ tử, nô tài không phải nhớ rõ nàng, mà là nô tài . . . không quên được những nỗi khổ mà chủ tử đã chịu, quên không được tội lỗi của nô tài.” trong mắt Khương Vịnh là thống khổ, là hối hận.

“Ha ha,” Nhiễm Mục Lâm thoải mái mà thở dài, “Bóp vai cho trầm đi, hôm nay gió to thổi trúng trầm ngay cả đường đều không xong, mấy cái tên vụng về kia lại đụng phải vai của trầm. Trầm lúc ấy đã nghĩ – nếu có người ở đây thì tốt rồi.”

“Bệ hạ! Ngài bị thương sao?” Khương Vịnh vừa cảm động vừa lo lắng.

“Nơi này.” Nhiễm Mục Kỳ cởi bỏ nút áo, lộ ra vai trái của mình, nơi đó có một vết bầm, Khương Vịnh thở hắt vì kinh ngạc.

“Bệ hạ. . .” Hai tay Khương Vịnh phát run, gã cẩn thận, nhẹ nhàng ấn ấn lên vết bầm đó. Dưới bàn tay là bả vai trơn láng, mềm mại, trắng nõn đến nỗi gã cũng không dám nhìn, mà cũng không thể nhìn. Khương Vịnh quay mặt qua một bên.

Lực đạo xoa ấn vừa phải làm cho Nhiễm Mục Kỳ rất là thoải mái, y toàn tâm hưởng thụ Khương Vịnh xoa ấn. Thần sắc của y cực kỳ nhu hòa, khỏe miệng là nụ cười thân nhiên làm cho y càng thêm tuần mỹ, ngay khi Khương Vịnh nghĩ rằng y đã ngủ, thì y toát ra một câu: “Lạc Thành chín tuổi. Năm ấy Mục Lâm đi biên quan cũng bắt quả mười tuổi, chỉ lớn hơn Lạc Thành một tuổi. Tính tình của Lạc Thành quả giống Mục Hưu, chẳng giống trầm chút nào.”

Khương Vịnh dừng tay lại, hắn nhìn xuống dung nhan đầy ôn nhu, thậm chí là mỹ hoặc, trong lòng lại là cực kỳ bi ai. Chủ tử nói gã không quên được, thế nhưng chủ tử có chỗ nào là đã quên được, quên được những kẻ đã hủy hoại chủ tử? Khương Vịnh muốn vì thái tử cầu tình, thế nhưng vừa mới mở miệng, đã thấy người nọ mở mắt.

“Khương Vịnh, người muốn vì Lạc Thành cầu tình?”

“Thuộc hạ không dám.”

Khương Vịnh vội vàng quỳ xuống. Nhiễm Mục Kỳ kéo vạt áo đứng lên, cười nói: “Không dám là tốt nhất. Trầm không thích Lạc Thành, bởi vì nó rất giống Mục Hưu.” Giống cái kẻ đem y trở thành người không người, quý không quý. Không cho Khương Vịnh đứng lên, Nhiễm Mục Kỳ đi vào phòng trong nghỉ ngơi, để lại gã quỳ ở bên ngoài.

Mà lúc này, một người thông qua ‘gương nước’ nhìn Nhiễm Mặc Phong đang nằm ở trong lòng phụ vương ngủ say, đôi mắt bầy màu long lánh.

“Nguyệt?” Người ôm hân thấp giọng gọi.

Nam tử tóc dài được gọi là “Nguyệt” đưa tay điểm xuống ‘gương nước’, Nhiễm Mặc Phong biến mất, trên làn nước lặn dần hiện lên ảnh ngược của một người tuyệt mỹ.

“Một canh giờ.” Người nọ đơn giản nói, tiếp theo gối lên trên vai của người phía sau rồi nhắm mắt, chỉ chốc lát sau, hắn bất động tựa như đã ngủ say cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

CHƯƠNG 38

“Phong Nhi, Phong Nhi, tỉnh tỉnh, nên dùng bữa.”

Nhiễm Mục Lâm gọi đứa con đang ngủ say dậy, trong lòng cảm thấy kỳ quái, sao con lại ngủ say như chết vậy, đây là chuyện chưa từng có. Nhiễm Mục Lâm dùng râu cọ lên mặt con, ở bên tai con gọi: “Phong Nhi, tỉnh tỉnh, ăn no rồi ngủ tiếp.” Thế nhưng vô luận hắn gọi như thế nào, con đều không có nửa điểm phản ứng, Nhiễm Mục Lâm lập tức nhận ra khác thường.

“Người đâu! Lập tức đi truyền thái y!” Nhiễm Mục Lân hướng ra ngoài hô to một tiếng, rồi ôm lấy con, “Phong Nhi! Phong Nhi!” Thế nhưng Nhiễm Mặc Phong lại ngủ tựa như chết, mặc cho phụ vương kêu gào thế nào, nó cũng không tỉnh lại.

Một khắc sau, toàn bộ thái y ở Nghi Phụng cung của hoàng hậu đều chạy tới Vô Tam điện. Nhiễm Mặc Phong đột nhiên không dấu hiệu lâm vào mê man, nhóm thái y chẩn đoán nửa ngày, cuối cùng cũng bó tay không biện pháp, căn bản tìm không ra nguyên do vì sao nó mê man. Mà Nhiễm Mục Lân lại lâm vào tự trách cùng khủng hoảng thật sâu, hận cho rằng khi hắn điểm huyết ngũ của con đã xuống tay quá mạnh, cho nên con mới có thể mê man bất tỉnh.

“Mục Lân, đệ tập võ từ nhỏ, làm sao có chuyện điểm huyết sai. Phong Nhi mê man thế này, tuyệt không phải do đệ xuống tay quá mạnh. Không phải Lâu Lan vương sắp đến sao? Nếu thái y tra không ra, thì hẳn nhất định có thể tra ra, đệ đừng mất bình tĩnh.”

Nhiễm Mục Kì khuyên bảo hoàng đệ tựa như pho tượng đang ngồi ở bên giường, nắm chặt lấy tay con. Tuy Nhiễm Mục Lân chỉ lẳng lặng ngồi, không có cử chỉ thất thố gì, nhưng Nhiễm Mục Kì biết rõ này chẳng qua là hoàng đệ không muốn để cho người khác nhìn thấy bộ dáng hồng bét của hắn.

Nhiễm Mục Lân tựa như không nghe thấy lời khuyên bảo của hoàng huynh, hai tay lạnh lẽo của hắn nắm chặt lấy bàn vẫn ấm áp như xưa của con. Đứa con mê man, nhất định là do hắn xuống tay quá mạnh, hắn hận không thể chém đứt ngón tay của mình.

Nhiễm Mục Lân khủng hoảng cầm tay con, lại không biết con hắn đang một lần lại một lần gọi hắn. Nhiễm Mặc Phong ngủ say nhưng lại có thể nghe được tiếng gọi của phụ vương, có thể cảm nhận được lo lắng của phụ vương, thế nhưng nó không cách nào mở mắt ra được, không thể nào phát ra tiếng.

Nhiễm Mặc Phong nhìn chằm chằm người ở phía trước, trong lòng sinh cảnh giác. Lại là người mặc áo trắng kia, lại là cặp mắt như ngọc lưu ly kia, mỗi lần nó bị hắc ám vây quanh là có thể nhìn thấy người này, mặc dù nó có thể nghe được tiếng rống gọi của phụ vương, nhưng nó lại đi ra không được.

“Người là ai?”

Sau khi nó cùng người mặc áo trắng nhìn lẫn nhau một hồi, nó lên tiếng, không, nó không thể nói ra tiếng, nó là hỏi trong lòng, mà người nọ nghe được.

“Theo ta đi.” Người nọ cũng như những lần trước không trả lời, mà là bỏ lại một câu, rồi xoay người đi, thanh âm của người nọ phảng phất như từ phía chân trời truyền đến, linh hoạt kỳ ảo mị hoặc, nhưng cũng lạnh đến tim phổi, làm cho người ta không rét mà run. Không đợi Nhiễm Mặc Phong đáp lại, hắn chậm rãi đi về phía trước. Ngay khi hắn sắp biến mất trong bóng đêm, thì Nhiễm Mặc Phong vội vàng chạy theo. Nó muốn biết – người này đến tận cùng là ai, vì sao không cho nó gặp phụ vương.

Phụ vương, chờ con, phụ vương, người chờ con.

Nhiễm Mặc Phong lại nghe tiếp một trận tiếng gọi đầy nóng lòng của phụ vương, nó đồng dạng cũng nóng vội không thôi, ở trong lòng không ngừng gọi lại phụ vương. Vô luận người mặc áo trắng muốn làm cái gì, nó cũng không sợ. Nó biết mình bị nhốt, bị người mặc áo trắng vây nhốt, hoặc là nói hôn phách của nó bị nhốt, tựa như ngày đó Nhiễm Lạc Nhân đang nằm ở trên giường, nhưng nó lại thấy có thêm một Nhiễm Lạc Nhân nữa đang đứng ở bên người nó. Nó không sợ hãi, nó đã biết rõ thân thể của mình, nó là quý tử.

Nhưng nó không thể làm cho phụ vương lo lắng, nó ần ần có loại cảm giác, theo từ lần đầu tiên nó nhìn thấy người mặc áo trắng này, nó đã có loại cảm giác —— người này sẽ không thương tổn nó, nó nhất định có thể bình an trở về. Vô luận nó là quý hay là yêu, nó đều phải ở bên người phụ vương!

Trong phòng, không biết từ chỗ nào thổi tới một trận gió, Nhiễm Mục Lân ngồi yên ở bên giường liền chấn động.

“Phong Nhi!” Con, Con đang gọi hắn.

“Phong Nhi, tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại.” Nhiễm Mặc Phong vỗ vỗ mặt của con, không thềm để ý mọi người đang kinh sợ, mà bỏ nhào vào bên cạnh con hô to.

“Mục Lân?” Nhiễm Mục Kì vội vàng tiến lên giữ chặt Nhiễm Mục Lân đột nhiên “phát cuồng”, trong lòng đầy hoảng sợ, sợ đệ đệ điên mất rồi.

“Phong Nhi! Phong Nhi!” Nhiễm Mục Lân hất tay của hoàng huynh ra, rồi nhẹ lay động đứa con, hắn vừa rồi nghe được con gọi hắn, con nói hắn chờ con!

Phụ vương, người chờ con.

Nhiễm Mặc Phong theo sát người mặc áo trắng, trong lòng đối với phụ vương hô to. Rèm che trong phòng bị gió thổi xuống, đem Nhiễm Mục Lân cùng đứa con vây lại trên giường. Gió đột nhiên tới làm cho mọi người trong phòng có chút hoảng sợ, may ngày nay, gió ở trong cung là cấm kỵ.

“Hoàng huynh, ngài trở về đi. Phong Nhi sẽ không có việc gì.” Cách một lớp màn, Nhiễm Mục Lân chậm rãi nằm xuống ở bên người con, nói.

“Mục Lân?” Nhiễm Mục Kì xóc màn lên, chỉ thấy trong mắt hoàng đệ là bình tĩnh. Trong lòng y cảm thấy vô cùng bí ẩn, cũng đầy lo lắng, sợ hoàng đệ điên mất rồi.

“Hoàng huynh, ngài đã mệt, về trước nghỉ ngơi đi.” Nhiễm Mục Lân không giải thích nhiều, hắn chăm chú nhìn con, nói.

Quan sát hắn một lúc lâu, thấy hắn thật sự đã bình tĩnh lại, Nhiễm Mục Kì buông màn, sau khi cho mọi người lui ra, thì y cũng rời đi. Trước khi đi, y nói :

“Chờ Phong Nhi tỉnh, đệ tới gặp huynh.”

Cửa phòng đóng lại, lúc này Nhiễm Mặc Lâm mới lộ ra tình tự thật sự của hắn. Hắn khề hồn lên đôi mắt nhắm chặt của con, run rẩy nói: “Phong Nhi, phụ vương chờ con, con mau tỉnh lại.”

Phụ vương.

Nhiễm Mặc Phong mím chặt môi, nhìn chăm chăm người ở phía trước, người nọ đi cực chậm, thể nhưng nó vẫn theo không kịp, mặc dù nó đang chạy. Người nọ đến tới cùng là ai? Đột nhiên, người ở phía trước ngừng lại, Nhiễm Mặc Phong cách hắn hơn ba bước cũng ngừng lại.

Người mặc áo trắng quay đầu lại nhìn nó một cái, mà cái liếc mắt đó, Nhiễm Mặc Phong còn quá nhỏ không hiểu được. Trong lòng Nhiễm Mặc Phong suy nghĩ cái gì, người mặc áo trắng đều có thể nghe được, một tiếng gọi “phụ vương” đó, hắn đều nghe rất rành mạch. Phụ hoàng, phụ vương. Có một số việc cất giấu ở trong lòng, hắn với nanh có cùng suy nghĩ.

“Tranh.” Người mặc áo trắng mở miệng, chỉ một chữ. Nhiễm Mặc Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo đỏ ửng trong mắt phải dần dần nổi lên. Tranh! Người này từng gọi nó là “Nanh”! Dữ tợn, dữ tợn, nó với người này đến tới cùng là quan hệ ra sao?

“Ngươi là ai?” Nó lại hỏi, nhưng vẫn là yên lặng như trước.

Không biết đi đã bao lâu, đến khi phía trước phát ra sáng, thì một không gian bao la nở đầy hoa cúc vàng xuất hiện ở trước mắt Nhiễm Mặc Phong. Người mặc áo trắng — Tranh, xoay người, lạnh nhạt nhìn trong mắt Nhiễm Mặc Phong lộ ra nghi hoặc.

“Ngươi đã quên kiếp trước, kiếp này ngươi quá yếu.” Tranh bình tĩnh mở miệng.

Kiếp trước? Kiếp này? Nó đến tới cùng là ai?

Gió nhẹ thổi qua, Tranh hướng Nhiễm Mặc Phong giơ lên tay phải. Nháy mắt, một trận cuồng phong hướng nó thổi tới, nó căn bản không kịp né tránh, liền bị thổi bay lăn lộn mấy vòng, đánh vào trên tảng đá bị hoa cúc đại bao trùm.

Nhiễm Mặc Phong kêu lên một tiếng đau đớn, nó rất nhanh từ trên mặt đất bật dậy, gồng cứng người, đầy phòng bị mà nhìn đối phương, chỉ thấy hai tròng mắt của đối phương biến thành màu đỏ nhạt, tựa như nó.

“Nếu muốn gặp hắn, thì nên bảo trụ mạng của mình.”

Hắn lạnh giọng nói một câu, rồi phát tay làm cho cuồng phong tựa như dao nhọn hướng Nhiễm Mặc Phong đánh úp tới, nó trừ bỏ né tránh, căn bản không thể tiếp cận Tranh. Vô số ngọn gió tựa bình khí lướt qua thân thể nó, Nhiễm Mặc Phong ở trong đám cúc đại chặt vật né tránh, nó hiểu rõ “Tranh” không phải đang đùa, nếu nó không thể sống, thì nó vĩnh viễn không thể nhìn thấy phụ vương. Cho dù là hồn phách, nó vẫn cảm giác được đau đớn, nhưng điều này chẳng phải là thứ nó quan tâm, nó muốn gặp phụ vương, cho nên nó phải sống.

Ngay tại lúc nó nghĩ làm cách nào để đánh trả lại, thì chung quanh thân nó dấy lên một ngọn lửa lớn, nguyên bản trời trong mây xanh lại biến thành u ám. Nhiễm Mặc Phong thuận tay nhặt lên một khối đá cứng ở trên mặt đất, xuyên qua ngọn lửa, chạy vội về phía Tranh. Cuồng phong đột nhiên nổi lên, tiếng sấm nổ vang, Tranh đứng ở trong đám cúc đại, trong tay cầm hai thanh kiếm, hắn hướng không trung ném ra một thanh, Nhiễm Mặc Phong càng ngày càng tiếp cận hắn, bật người nhảy lên bắt lấy thanh kiếm đó.

“Ngươi đã quên rất nhiều chuyện.” Tranh một tay cầm kiếm, chỉ về phía Nhiễm Mặc Phong.

Mà thanh kiếm kia đối với Nhiễm Mặc Phong mà nói thì quá nặng, nó hai tay giơ kiếm, chạy bỏ về phía Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

CHƯƠNG 39

Nó chưa bao giờ gặp qua đối thủ cường đại như thế. Người nọ mặc dù bất động, nhưng nó cũng không thể tiếp cận người nọ. Kiếm trong tay vô luận chém ra như thế nào, thì miệng vết thương hạ xuống đều là ở trên người mình, người này đến tới cùng là ai?

Nhiễm Mặc Phong quăng đi thanh kiếm sớm bị đối phương chém đứt, lau máu loãng chảy qua mắt. So với nó cả người toi tả, thì trên xiêm y thuần trắng của Tranh không một vết máu, thậm chí ngay cả thờ đều cực kỳ nhẹ, so với nó chặt vật vô cùng đối lập.

Tranh cũng quăng đi thanh kiếm trong tay, lạnh lùng nhìn người cực kỳ suy yếu đang nửa quỳ trên mặt đất. Ánh mắt của hắn rất lạnh, tựa hồ đối với người này quá yếu mà có chút thất vọng, cũng tựa hồ có chút không kiên nhẫn. Nhưng khi Nhiễm Mặc Phong cắn răng đứng lên, kiên quyết nhìn thẳng

hắn, lại làm ra tư thái công kích, thì trong mắt hắn có một chút biến đổi cực đậm.

Tranh chậm rãi nâng tay, trên tay toát ra ngọn lửa. Nhiệm Mặc Phong nín thở, ở thời điểm nó đánh nhau với Tranh, nó biết đối phương không phải là phàm nhân, vì lúc bọn họ gặp mặt lần đầu tiên, người này đã biểu hiện ra năng lực bất đồng với người thường. Đối với Tranh, nó vẫn luôn có loại cảm giác rất quen thuộc, nhưng cố gắng thế nào cũng nghĩ không ra. Trong năm năm, nó chỉ có mỗi phụ vương.

Nhiệm Mặc Phong vừa mới nghĩ như vậy xong, thì ngọn lửa trên tay Tranh liền phóng thẳng về phía nó. Nó xoay người tránh thoát, rồi rất nhanh phóng về phía Tranh, có lẽ tới gần người nọ nó sẽ có cơ hội sống sót. Đột nhiên, một trận cuồng phong thổi qua, thân mình nhỏ gầy của Nhiệm Mặc Phong bị cuồng phong cuốn lấy, rồi nện thật mạnh lên trên hòn đá ở xa xa, tiếp theo nó nằm trên mặt đất không thể động đậy.

Phụ vương. Ở trong lòng không ngừng gọi phụ vương, Nhiệm Mặc Phong nói với chính mình nhất định phải đứng lên, bằng không nó sẽ không bao giờ gặp lại phụ vương được nữa, chính là nó thử vài lần, đều không thể nhúc nhích, càng đừng nói là đứng lên. Tiếp đó, nó thấy Tranh nhặt thanh kiếm bị hắn quăng đi lên, chậm rãi đi về phía nó. Mũi kiếm lóe hàn quang chói mắt, mang theo hơi thở đoạt mệnh.

“Người yếu như thế, ở lại thế gian cũng vô dụng.” Tranh nói một câu đầy âm lãnh và ngoan tuyệt, rồi đi đến bên cạnh Nhiệm Mặc Phong, đặt mũi kiếm ở trên ngực nó, giây tiếp theo, Nhiệm Mặc Phong liền cảm giác được đau đớn.

Nhiệm Mặc Phong cắn răng nhìn xuống tiếng rên rỉ suốt nửa bật ra vì đau đớn, nhìn chăm chăm vào gương mặt lạnh lùng của Tranh. Nó sẽ chết, người này không phải nói đùa. Nhưng nó không thể chết, phụ vương vẫn còn đang chờ nó. Mũi kiếm đâm vào ngực nó càng ngày càng sâu, là nó cách phụ vương càng ngày càng xa.

Không, không thể chết, phụ vương vẫn còn đang chờ nó. Nhiệm Mặc Phong cắn mạnh vào đầu lưỡi của mình, hai tay dùng hết toàn lực cầm lấy thân kiếm, không cho nó tiến càng sâu vào thân thể của mình, đồng thời nghĩ biện pháp làm cho mình đứng lên, nhưng khổ nỗi thân mình của nó tựa như đã chết rồi, căn bản không nghe nó sai sử.

“Muốn sống?” Tranh tàn nhẫn tiếp tục dùng sức, máu loãng từ lòng bàn tay của Nhiệm Mặc Phong chảy xuống, thấm ướt ngực của nó.

Nó muốn sống, nó không thể chết. Tựa như không có cảm giác đau đớn, Nhiệm Mặc Phong dùng sức nắm chặt lấy thân kiếm, không cho nó đâm thủng ngực mình. Con mắt nhìn thẳng Tranh biến thành màu đỏ đen chưa từng có, trời tối sầm xuống, tiếng sấm vang dội nơi xa, hoa cúc bốn phía bị gió thổi kêu ‘sàn sạt’, bông hoa đều rụng tã tơi.

Tranh lạnh lùng nhìn Nhiệm Mặc Phong giãy dụa muốn sống, qua một lúc lâu thì hắn rút kiếm lại, nhưng trong chớp mắt hắn dùng sức đâm về phía cổ nó.

‘Ầm vang’ ‘Ba ba’

Nhiệm Mặc Phong thấy chính mình sắp bị giết chết, bỗng một cỗ khí lực chẳng biết từ đâu tới làm cho nó có thể lách mình nhảy lên, lao thẳng về phía Tranh. Bầu trời lồi thần tức giận, từng đạo lôi quang nện vào xung quanh người Tranh. Cuồng phong cuốn những đóa hoa tàn rụng cùng đá cứng từ bốn phía đánh về phía Tranh. Sau vài tiếng nổ chấn động thiên địa, Nhiệm Mặc Phong bị người theo trong cuồng phong bước ra đá bay, gió thổi yếu dần, chỉ thấy trên vai của Tranh rõ ràng có một dấu trảo rì máu. Hắn nhủ mi, có chút không vui mà đứng ở nơi đó nhìn Nhiệm Mặc Phong lại đứng lên.

Sợi tóc tung bay dần dần hạ xuống, gió quanh người Tranh cũng dần lặn xuống, mà ở nơi cách hắn hơn năm thước, cuồng phong tàn sát bừa bãi, lôi quang dày đặc giống như một chiếc lưới, rất có tư thế phá tan vây trường, đánh úp về phía tranh.

Hai tròng mắt Nhiệm Mặc Phong đỏ đen tựa như quỷ nhìn chăm chăm vào Tranh, sau một tiếng sấm vang lên, nó liền linh vọt qua. Một khúc băng bọc lửa đang bay nhanh về phía Nhiệm Mặc Phong. Cước bộ nó dao động, nhảy lên cao cao, bằng vào bản năng mà tránh thoát, Nhiệm Mặc Phong chỉ có một ý niệm trong đầu, đánh bại Tranh, trở về bên người phụ vương.

“Ngô!”

Mà ngay lúc nó sắp tiếp cận Tranh, một con chim lửa há to miệng cắn vào bên hông nó một ngụm, rồi tung đầu một cái, hất nó văng ra xa tới hơn chục trượng.

Lúc này đây, Nhiệm Mặc Phong rốt cuộc không đứng dậy nổi nữa. Nó nhìn con chim to đầy người là lửa đang đậu ở trên vai Tranh, đang nhìn nó kêu to, không cho phép nó lại mưu đồ tiếp cận Tranh.

“Nanh, dùng lực lượng của ngươi, tựa như lúc trước vậy mà đứng lên.” Lời nói của Tranh tựa như hòn đá đập mạnh vào lòng nó.

Lực lượng? Tựa như lúc trước vậy? Lực lượng gì?

Nhiệm Mặc Phong gian nan xoay người, nghĩ muốn gờ hai tay chống đỡ mình dậy, nhưng hoàn toàn phí công. Nó không còn khí lực.

“Ngươi đối với hắn, bất quá cũng chỉ thế.” Tranh nói một câu làm cho Nhiệm Mặc Phong không hiểu gì. Lập tức, nó trừng lớn hai mắt, nó thể nhưng thấy được phụ vương!

Ở phía sau Tranh, là Nhiệm Mực Lâm đang thủ ở bên giường, chờ đợi con tỉnh lại. Hắn thần sắc lo âu tiêu tụy, miệng càng không ngừng gọi: “Phong Nhi, mau tỉnh lại, Phong Nhi.”

“Không thể bảo hộ phụ hoàng ngươi, thì chà chết sớm đi.”

Con người của Tranh lại biến thành ngọc lưu ly bảy màu, thế nhưng lời nói của hắn vẫn lạnh lùng tàn nhẫn tựa như trước. Nhiệm Mực Lân ở phía sau hắn đã biến mất, thay vào đó là mấy trăm mảnh thú quái lạ mà Nhiệm Mực Phong chưa bao giờ gặp qua, đang ngửa đầu gầm rú từ phía xa xa chạy tới.

Nhiệm Mực Phong chưa kịp suy nghĩ vì sao Tranh đem phụ vương nói thành phụ hoàng, thì nó chợt nghe hắn nói: “Ăn hắn.” Tranh lạnh lùng hạ lệnh xong, thì xoay người đi thẳng.

Chỉ nghe thấy trong không trung truyền đến từng trận tê rống, cùng với tiếng chân mãnh thú chạy rầm rầm, lũ dã thú nhận được mệnh lệnh liền tranh nhau chạy tới, bởi vì “mỹ thực” kia không đủ cho chúng nó nhét kẻ răng.

Phụ vương. Nhiệm Mực Phong lau đi máu loãng che khuất ánh mắt của nó, vô lực để đứng lên, nó vươn tay bắt lấy hòn đá. Trên trời, tiếng sấm lại nổ vang, cuốn phong lại kéo tới. Trong cánh đồng mênh mông bát ngát vô bờ, mấy trăm con dã thú vây quanh một người nhỏ gầy, nước miếng trên cái miệng rộng đầy rang nanh thì nhau nhỏ xuống, chúng nó gầm rú chậm rãi tiến tới, tựa hồ nghĩ trước khi hưởng thụ mỹ thực, phải đùa giỡn với nó một phen đã.

Ở một chỗ trên sườn núi, Tranh đang đứng ở trên đó nhìn xem đàn thú ở phía xa xa, nhú mày lại. Con chim trên vai hắn đã thu hồi ngọn lửa, nhu thuận nằm úp sấp.

Tại Vô Tam điện, Nhiệm Mực Lân ba ngày chưa chợp mắt, hai tròng mắt tràn đầy tơ máu nhìn người ngủ say ở trên giường. Lâu Lan vương được thiên hạ ca tụng là ‘tiên y Tiết Kì’ thu tay lại, thần sắc nghi hoặc.

“Thế nào? Phong Nhi đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?” Nhiệm Mực Lân lo lắng hỏi.

Tiết Kì cho hắn một ánh mắt an tâm đi, chó có ồn ào, lại lần nữa bắt mạch cho Nhiệm Mực Phong. Nhiệm Mực Kì ấn lên vai của bào đệ, tăng thêm sức chống đỡ cho hắn.

Qua một lúc lâu sau, Tiết Kì mới thu tay lại. Hắn mở mí mắt Nhiệm Mực Phong ra nhìn xuống, lại thử thử hơi thở của nó. Tiếp theo, hắn nhắm mắt lại, suy nghĩ sâu xa. Thấy hắn như vậy, Nhiệm Mực Lân mặc dù gấp, nhưng cũng không dám thúc giục. Tiết Kì này chính là người không dính khói lửa nhân gian, nếu không phải hai năm trước hắn mang con leo lên Tổ Sơn, rồi tình cờ giúp Tiết Kì hái được một gốc cây thảo dược trên quý sinh trưởng ở trên vách núi đen, lưu lại một phần nhân tình, thì hắn căn bản chẳng thành nổi Tiết Kì đại danh này xuống núi.

Lại qua thêm một lúc, Tiết Kì mới mở mắt ra, trầm nói: “Để cho nó ngủ đi. Ngủ no rồi, nó tự nhiên sẽ tỉnh.”

“Lâu Lan vương, lời này giải thích thế nào?” Nhiệm Mực Kì lên tiếng.

Tiết Kì nhẹ nhún hàng mi liễu, nói: “Đừng gọi ta là Lâu Lan vương.” Đối với xưng hô của Nhiệm Mực Kì, hắn cực kỳ không vui. Vì sao là “cực kỳ” a? Bởi vì biểu tình của Tiết Kì cơ hồ không có vui buồn, nhún mi một chút đã là tương đương mất hứng.

Thái độ vô lễ của Tiết Kì làm cho Nhiệm Mực Kì cũng có chút không vui, bất quá y cố áp chế tức giận hỏi: “Vậy Tiết công tử có thể giải thích rõ – vì sao Phong Nhi lại mê man?”

“Gọi ta là Tiết Kì.” Đối với xưng hô của mình, Tiết Kì vô cùng để ý. Trong con người so với nữ tử còn sáng ngời hơn, là tràn đầy kiên quyết.

Khỏe môi Nhiệm Mực Kì nhếch lên, cười hỏi: “Tiết Kì, có thể nói cho trăm biết – vì sao Phong Nhi lại mê man?” Lâu Lan vương Tiết Kì? Mực Lân sao lại quen biết một tên ‘ly sự’ như thế này.

Nhiệm Mực Lân đang lo lắng cho con, giương mắt nhìn về phía hoàng huynh, rồi tính mở miệng thì chợt nghe Tiết Kì nói: “Nó đang nằm mộng, tỉnh mộng, người liền tỉnh, để cho nó ngủ đi.” Tiết Kì vươn tay sờ lên trán Nhiệm Mực Phong, trong mắt lộ ra tò mò hiếm thấy, nhưng cũng chỉ ở trong một cái chớp mắt. Sau đó hắn đứng dậy, hướng người phía sau giơ tay ra, lập tức có người cầm khăn nóng đến giúp hắn lau tay.

Lau tay xong, Tiết Kì thần nhiên nói: “Ta mệt.”

“Hi Nhạc, đưa Tiết công tử đến Ngũ hoa cung nghỉ ngơi.” Nhiệm Mực Kì ra hiệu cho đệ đệ của mình cầm miệng, rồi y mới cực kỳ hòa ái nói. Tiết Kì nhìn về phía y, hàng lông mày lại lần nữa nhăn lại.

“Vương.” Nam tử giúp hắn lau tay, đồng thời cũng là người bồi hắn một đường vào kinh lên tiếng. Tiết Kì quay đầu: “Ta mệt.” Thanh âm bình thản so với vừa rồi thấp hơn vài phần.

Người nọ ngồi xổm xuống, Tiết Kì liền ngồi lên trên vai gã. Người nọ một tay ôm hai chân hắn, thoải mái đứng lên, cũng không thèm liếc mắt nhìn Nhiệm Mực Kì cùng Nhiệm Mực Lân, cứ thế xoay người bước đi. Người nọ sau khi đi theo Tiết Kì vào cung vẫn luôn cong thân cúi thấp đầu, làm cho người ta nghĩ rằng gã bị lưng còng, nhưng lúc này nhìn kỹ lại thì cũng là cực kỳ cao lớn khôi ngô. Tiết Kì ngồi ở trên người gã quả thực là nhẹ như lông chim, Nhiệm Mực Kì nhìn xem mà neho mắt lại.

“Hoàng huynh, đệ quên nói với huynh, tính tình của Tiết Kì hơi có chút cổ quái.” Nhiệm Mực Lân vẫn luôn lo lắng cho con, đến giờ mới thờnh được một hơi. Nghe Tiết Kì nói con là đang ngủ say, mặc dù hắn vẫn rất lo lắng, nhưng cũng thả được một nửa tâm, lúc này mới nhớ tới có một số việc chưa nói cho hoàng huynh biết. Bất quá xem ra, hắn đã nói quá trễ.

“Hoàng huynh, ngài cũng đừng chấp nhặt với Tiết Kì, tuy tính tình người này có chút cổ quái, nhưng ở chung rất tốt.” Nhiễm Mục Lân nhìn người đang cười đến cực kỳ vui vẻ, nói, sợ y tức giận mà ảnh hưởng đến thân mình.

“Trầm thích hẳn.” Nhiễm Mục Kì nói ra một câu làm cho Nhiễm Mục Lân lộ ra vẻ mặt kinh sợ, rồi sau đó quay người chậm rãi đi khỏi.

“Hoàng, hoàng huynh, ngài nên suy xét lại a.” Hường bóng dáng của hoàng huynh hô to một câu, Nhiễm Mục Lân ôm lấy đứa con đang ngủ say, sờ sờ đầu con, nói “Phong Nhi, đứa con bảo bối, mau tỉnh lại, hai phụ tử chúng ta phải mau chóng chạy trốn thôi.”

—

Phụ vương.

“Vù vù. Vù vù.”

Nhiễm Mặc Phong nửa quỳ, một tay chống trên mặt đất, một tay cầm lấy đoạn kiếm gãy của nó. Chung quanh là vô số thân hình của dã thú bị chém đứt thành từng khối, những dã thú còn lại vẫn tê rống vang dội nhưng vì sợ hãi mà lui dần ra phía sau.

Lôi quang ở trong không gian u ám chớp sáng, cuồng phong đem mùi máu nồng đậm khuếch tán khắp nơi, trên thân thể của những con dã thú còn lại cũng có vô số miếng vết thương, làm cho máu loãng không ngừng chảy ra.

‘Ầm vang, ầm vang.’ Hai tiếng nổ to, không gian u ám biến mất, gió cũng ngừng lại, tất cả đều mãnh thú đều không thấy tung tích, chỉ còn lại hoa cúc nở rộ bao la bát ngát, liền ngay cả máu loãng trên mặt đất cũng biến thành dòng suối nhỏ trong suốt, hết thấy đều khôi phục nguyên trạng, tựa như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua.

Nhiễm Mặc Phong đầy vết thương nghiêm trọng nhìn chằm chằm thân ảnh màu trắng đang từ xa đi tới, trong cơ thể tràn đầy một cỗ lực lượng không biết tên. Nó vào lúc này cuối cùng cũng hiểu được vì sao người này muốn đối với nó như thế.

“Nanh, người quên kiếp trước, nhưng cũng không thể quên chính mình là ai. Cho dù là hiện tại, người vẫn như trước quá yếu.” Tranh tiến đến đỡ Nhiễm Mặc Phong dậy, giờ tay phát quá một cái, miếng vết thương trên người nó lập tức biến mất.

“Ta là ai?” Người này vẫn như trước không nói cho nó biết.

“Còn chưa đến lúc.” Tranh ra hiệu cho con chim ở trên vai mình đi đến trên cánh tay mình, rồi hất vron tay ra, con chim hét dài một tiếng, chọt bay lên cao, rồi một cái lao xuống biến mất ở trong cơ thể Nhiễm Mặc Phong.

Sờ lên trên cổ tay mình, Nhiễm Mặc Phong ngửa đầu nhìn gương mặt lạnh nhạt kia, trong lòng bí ẩn càng sâu. Người này gọi nó là Nanh, dữ tợn, dữ tợn, nó với hấn đến tột cùng là quan hệ ra sao.

“Còn chưa đến lúc.” Vẫn là một câu kia, thân ảnh của Tranh dần dần biến mất. Ngay sau khi cặp mắt ngọc lưu ly kia biến mất, thì Nhiễm Mặc Phong cảm thấy mí mắt của nó vô cùng nặng nề, rồi nó lao đảo ngã xuống.

—

“Nguyệt Nhi?”

“Nguyệt.”

Mở mắt, bên tai lập tức truyền đến tiếng gọi mềm nhẹ. Tranh không có đứng dậy, mà vẫn giữ tư thế như lúc trước nằm ở trong lòng của một người, con người bầy màu phát ra ánh sáng loe loe.

“Nguyệt Nhi?” Nam tử ôm hấn lên tiếng, “Xảy ra chuyện gì?” Người này có chút mất hứng a.

Tranh chăm chú nhìn y, tiếp theo chậm rãi nhìn về phía ba người khác, sau đó hấn nhắm mắt lại, nói: “Ta muốn ngủ.”

Lời hấn vừa rơi xuống, bốn người kia đều giật mình kinh sợ. Nam tử ôm hấn sau khi nhìn thoáng qua ba người kia, thì ôm lấy hấn bước vào phòng.

“Nguyệt nhi muốn ngủ đến khi nào?”

“Sáng mai.”

Ba người kia liền đứng dậy đi theo, người đi vào cuối cùng đóng chặt cửa phòng lại. Người hầu bưng khay nho đi tới, vừa muốn gõ cửa, liền nghe được động tĩnh bên trong, lập tức thối lui, mặt thoáng phấp phồng, cười cười tránh ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

CHƯƠNG 40

Trong tâm cung không người, Nhiễm Mục Lân ôm con nhắm mắt nghỉ ngơi. Tuy Tiết Kì ‘miệng vàng’ đã nói con chỉ là đang ngủ say, thế nhưng một ngày con còn ‘bất tỉnh’, thì một ngày hần cũng không thể yên tâm. Từ sau khi con bị thương nặng, thì bí ẩn trên người con càng đến càng nhiều. Sau khi hần nghe xong đều là cười trừ, cũng không để ý tới, không phải không muốn biết thân thể thật sự của con, mà là không dám. Trong lòng có người nói với hần, một khi hần biết rõ ràng thân thể của con, hần sẽ vĩnh viễn mất đi con, đây là chuyện mà hần tuyệt không thể chịu được.

Tất cả mọi người khó hiểu, vì sao hần đối với một đứa nhỏ nhất được lại yêu thương như thế, ngay cả hoàng huynh cũng thường thường hỏi hần như vậy. Hần cũng không giải thích, đây là chuyện giữa hần và con, chỉ có hần hiểu rõ con hần là trân bảo như thế nào, là trân bảo duy nhất trên đời này. Hần sờ lên tay con, rồi ở bên tai con nói nhỏ: “Phong Nhi, mau tỉnh lại, con chó con đáng ăn đòn này, muốn ngủ tới khi nào a?”

Phụ vương.

Bên tai là tiếng tim đập của phụ vương, còn có hơi thở quen thuộc của phụ vương. Ngay khi hết thấy điều này truyền vào trong lòng nó, Nhiễm Mặc Phong đột nhiên mở mắt, ngẩng đầu.

“Phụ vương.” Nó đã trở lại.

“Phong Nhi!” Nhiễm Mục Lân đang nghĩ về con, thình lình nghe được tiếng kêu của con, nước mắt của hần suýt nữa chảy xuống, hần ôm chặt con, “Con đã tỉnh! đã tỉnh!”

“Phụ vương.” Nhiễm Mặc Phong cuối cùng cũng có thể nhìn thấy phụ vương, liền nắm chặt lấy xiêm y của phụ vương. Trước mắt tựa hồ lại nhìn thấy Tranh, trên người vẫn còn cảm giác đau đớn, mà nó lúc này lại nằm trong lòng phụ vương. Chẳng lẽ đó là mộng?

“Phong Nhi?” Nhiễm Mục Lân thấy con thể nhưng lại ngẩn người, liền bất an kêu lên.

“Phụ vương.” Nhiễm Mặc Phong vươn tay ôm chặt phụ vương, thì thấy cổ tay trái của mình có hình xăm chim lửa chột lóc lên rồi biến mất, vậy hết thấy vừa mới xảy ra đều không phải cảnh trong mơ. Nó nhắm mắt lại, hai tay dùng sức: “Phụ vương.” Nó đến tột cùng là ai? Vì sao Tranh không nói cho nó biết?

“Phong Nhi?” Đối với đứa con đột nhiên tỉnh lại, rồi lại lộ ra biểu tình khác thường, Nhiễm Mục Lân cực kỳ khẩn trương. Còn có đứa con tự nhiên vô duyên vô cớ mê man hết ba ngày, cũng làm cho hần ần ần bất an cùng lo lắng.

“Nói phụ vương nghe xem, có phải thân thể không khỏe? Con đã ngủ hết ba ngày.”

Nên nói cho phụ vương thế nào đây? Hay là nên giấu phụ vương? Ngay khi dám đã thú kia há mồm muốn ăn nó, lòng nó tràn đầy ý nghĩ – tuyệt không thể chết. Nó vươn tay nghĩ muốn ngăn cản miệng của dã thú, thì ngay lúc đó chuyện làm cho nó giật mình đã xảy ra. Con dã thú đó từ bộ vị miệng kéo dài chém thành hai nửa, một khắc đó, nó tỉnh tường cảm giác được có gió theo đầu ngón tay của nó thổi ra.

Thế nhưng nó không kịp suy nghĩ, những con dã thú khác bị chọc giận liền ủa lên. Nó muốn sống sót, nó muốn trở về gặp phụ vương. Tay nó xé nát cổ của bọn chúng, bụng của bọn chúng, thậm chí chặt đứt tứ chi của bọn chúng. Tay nó biến thành đao, thành kiếm. Đoạn kiếm gãy kia nằm ở trong tay nó liền biến thành lợi khí có thể chặt sắt chém bùn. Mà nó cũng biết được lực lượng giấu ở trong cơ thể mình, theo như lời Tranh đến tột cùng là cái gì.

“Phong Nhi? !” Tiếng gọi đầy khẩn trương, Nhiễm Mặc Phong ngửa đầu chăm chú nhìn phụ vương, ánh sáng đỏ trong mắt lóng lánh.

“Phong Nhi? Xảy ra chuyện gì?” Vuốt ve cặp mắt trong suốt kia, Nhiễm Mục Lân cố áp chế cảm xúc mà hỏi con, tuy trong lòng hần đang cực kỳ lo âu về dị trạng của con.

“Phụ vương. Con đã trở về.”

“Không thể bảo hộ phụ hoàng của ngươi, thì thà chết sớm đi.”

Phụ hoàng mà Tranh nói là phụ vương. Nó không thể bảo hộ phụ vương, ở trong mắt Tranh thì thà chết đi. Nó không biết vì sao Tranh lại nói như vậy, nhưng hần lại nói rất đúng. Nó luôn làm cho phụ vương lo lắng, cũng như không cách nào trợ giúp phụ vương được, càng đừng nói đến bảo hộ phụ vương. Nó quá yếu, yếu đến nỗi bị người ta làm cho trọng thương, yếu đến nỗi luôn bị Nhiễm Lạc Thành chọc giận, yếu đến nỗi không thể bảo hộ người ở bên mình. Nó phải biến cường, nó không cần phụ vương lại vì nó mà lo lắng.

“Phong Nhi?” Nhiễm Mục Lân tận lực phóng nhẹ ngữ khí, dụ hống con mở miệng.

Nhiễm Mặc Phong vươn cánh tay ra, ôm chặt lấy cổ của phụ vương, thói quen mà đem chính mình vùi sâu vào trong lòng phụ vương.

“Phụ vương, con là con của người.” Cho dù phụ vương thú thê, có những đứa con khác, thì nó vĩnh viễn vẫn là con của phụ vương. Phụ vương của

Nhiễm Mặc Phong chỉ có một.

Đứa con chưa bao giờ nói qua lời nói làm cho Nhiễm Mặc Lâm cảm động đến muốn chết như thế này. Chẳng lẽ khi con đang ngủ thì thông suốt? Nhiễm Mặc Lâm mắt nhắm mà khịt khịt mũi, mắt đỏ lên, cười nói: “Đứa con ngốc, con dám không cần phụ vương, phụ vương sẽ đánh cho mông con nở hoa.” Không có đánh mông, mà là ôm lấy con, nhẹ nhàng lắc lư, tựa như khi xưa hồng con ngủ.

“Phụ vương, quay về Nhân Xương.”

Là Nanh cũng tốt, là quý cũng thế, nó nên vì phụ vương mà đoạt lấy thiên hạ này, tuyệt không để cho phụ vương lại bị người vây khốn, tuyệt không để cho phụ vương lại một đêm trắng đầu.

“Được, quay về Nhân Xương, chúng ta quay về Nhân Xương.” Nếu có thể, Nhiễm Mặc Lâm muốn cả đời cũng không cần phải quay về kinh thành nữa. Kinh thành là nơi đại tai họa của đứa con, cứ nhìn thì sẽ thấy đứa con ở kinh thành xảy ra biết bao nhiêu tai họa.

Nhiễm Mặc Phong thối lui một chút, ngược mắt nhìn hai tròng mắt tràn đầy tơ máu của phụ vương, rồi nâng bàn tay bé nhỏ lên che lại. Cúi đầu cười lên, Nhiễm Mặc Lâm vươn tay áp lên trên tay con: “Đứa con bảo bối, bồi phụ vương ngủ một giấc, chờ phụ vương tỉnh ngủ, chúng ta sẽ trở về.”

Nhiễm Mặc Lâm ôm con nằm xuống, thở ra một hơi thật dài, tảng đá lớn trong lòng buông xuống, thì con buồn ngủ lập tức nẩy lên. Chỉ chốc lát sau, tiếng ngáy của hân vang vọng khắp tấm cung. Nhiễm Mặc Phong lấy tay ra, nhìn chăm chú gương mặt đầy râu cùng dung nhan mệt mỏi của phụ vương, rồi câu chặt lấy ngón tay của phụ vương.

Không thể bảo hộ phụ vương của nó, thì thà chết sớm đi.

Ngủ bốn canh giờ, Nhiễm Mặc Lâm tỉnh dậy. Sau khi điền no bụng cho hân cùng con, hân lập tức đi an bài chuyện rời kinh. Đương nhiên, hân sẽ không bỏ lại con. Kinh hoàng mấy ngày liền, làm cho hân quyết định phải cột đứa con vào bên người mình, thẳng đến khi hân không còn nằm thấy ác mộng nữa. Kỳ thật mọi chuyện đều đã sẵn sàng, ở cái ngày hoàng huynh buộc hân thủ thế đó, hân cũng đã mệnh Phúc Quý lên chuẩn bị chuyện rời kinh. Hân đã sớm chuẩn bị tốt chuyện kháng chỉ cự hôn, hiện giờ hoàng huynh không còn ép buộc hân nữa, hân lại càng muốn đi sớm, miễn cho đêm dài lắm mộng, hơn nữa đứa con cùng kinh thành khác nhau, sớm đi sớm hảo. Đối với chuyện con mê man không hiểu lý do, hân vẫn lựa chọn không hỏi tới. Nếu con không muốn nói, hân coi như cái gì cũng không biết.

Nhiễm Mặc Phong tỉnh, Nhiễm Mặc Kỳ tự nhiên sẽ tới thăm nó. Khi biết được Nhiễm Mặc Lâm muốn đi, y cũng không kinh ngạc, tựa hồ sớm đã biết, chính là nói ra một cái yêu cầu – hân muốn đi thì cứ tự nhiên, nhưng phải giúp y lưu Tiết Kỳ lại. Chuyện này làm cho Nhiễm Mặc Lâm lâm vào khó khăn, Tiết Kỳ là Lâu Lan quốc chủ, Lâu Lan quốc là một nơi cực kỳ thần bí, người bình thường sẽ không đối địch cùng Lâu Lan quốc, huống chi trên người Tiết Kỳ còn có tia tiên khí, bất kỳ ai cũng không nguyện đối với Tiết Kỳ dùng bạo lực.

“Mặc Lâm, trầm mặc kê, Tiết Kỳ này hợp khẩu vị trầm, trầm muốn hân ở lại trong cung.” Nhiễm Mặc Kỳ vừa ăn mút hoa quả, vừa nói ra một câu đầy ngữ khí không cho thương lượng.

“Hoàng huynh, ngài đây là đang tự tìm phiền toái.” Nhiễm Mặc Lâm một bên thu thập đồ đạc của con, một bên nói, “Tiết Kỳ ở Lâu Lan danh vọng cực cao, đệ còn nghe nói Tiết Kỳ từ nhỏ đã được nuôi dưỡng ở trên Tiên Sơn, uống là tiên thủy, ăn là tiên quả. Huynh và đệ đều là phạm phu tặc tử, đừng tùy tiện trêu chọc người ta.”

Lời nói của Nhiễm Mặc Lâm nửa thiệt nửa giả, Tiết Kỳ dù sao cũng là ân nhân của hân, hân làm sao có thể làm chuyện lấy oán trả ơn. Hơn nữa hân rất hiểu huynh trưởng của mình, yêu thích của người này sẽ không vượt qua ba tháng. Tuy nhiên hân cũng rất kỳ quái, huynh trưởng sao lại thích Tiết Kỳ, tuy nói bộ dạng của người nọ không tồi – thực tuần mỹ, nhưng nhìn ngó nào cũng là một bộ yếu đuối, còn là một nam tử. Nghĩ đến đây, hân đưa lưng về phía Nhiễm Mặc Kỳ, ánh mắt tối sầm xuống, lập tức nói: “Hoàng huynh, huynh xác định là thật sự thích Tiết Kỳ sao?” Có một số chuyện, nhất là những chuyện thống khổ mà hoàng huynh đã chịu qua, đều vẫn giấu hân.

“Không thể sao?” Nhiễm Mặc Kỳ trả lời ba phải, trong mắt là ý cười làm cho người ta xem không thấu tâm tư của y. Y đã từng giao hoan cả ngày với nam tử, thì có đạo lý gì không thể thích nam tử?

“Hoàng huynh, ngài chớ quên còn có hai nữ nhân đang chuẩn bị vào cung a.” Nhiễm Mặc Lâm quay lại, bắt đắc dĩ nói.

“Nếu không lưu Tiết Kỳ lại được, thì trầm liền đem hai nữ nhân đó gả cho đệ, không được kháng chỉ.” Nhiễm Mặc Kỳ thần nhiên nói, cũng nhìn về phía Nhiễm Mặc Phong vừa giương mắt lên, khóe môi y nhếch lên.

Không có nổi giận như trong dự đoán, Nhiễm Mặc Phong vẫn thần nhiên nhìn hoàng bá, rồi mới từ trên giường nhảy xuống, mang hài.

“Phong Nhi?” Nhiễm Mặc Lâm ngồi xổm xuống mang hài vào cho con, lên tiếng hỏi.

“Nhiễm Lạc Nhân.” Đáp lại, mang hài xong, rồi lại từ phụ vương giúp nó mặc vào áo da cừu, Nhiễm Mặc Phong nhìn nhìn hoàng bá vài lần, rồi đi ra ngoài.

Nhiễm Mặc Lâm vòng tay ngang ngực nhìn con rời đi, sau đó về mặt nghiêm túc nói: “Hoàng huynh, những người khác đệ đều có thể giúp huynh, nhưng Tiết Kỳ không được. Đệ mang ơn Tiết Kỳ, hơn nữa ở thời điểm mấu chốt này, huynh và đệ không cần thiết phải có thêm một địch nhân.” Lâu Lan tuy nhỏ, nhưng lại là nơi ‘ngọa hổ tàng long’, ‘kỳ nhân dị sĩ’ rất nhiều.

“Chẳng lẽ trầm không biết sao?” Nhiễm Mặc Kỳ nhướn mi, ngâm tiếp một khóa mút, “Trầm làm việc đều có chừng mực, đệ chỉ cần giúp huynh lưu Tiết

Kì lại là xong.”

Nhiệm Mục Lân khó xử mà nhũu mi nhìn hoàng huynh. Sau một lúc thật lâu, hần thở dài: “Đệ sẽ cố hết sức.”

“Trăm chờ tin tức tốt của đệ.” Nhiệm Mục Kì vừa lòng mà cười rộ lên, Nhiệm Mục Lân cười khổ, xoay người tiếp tục thu thập đồ đạc, trừ bỏ việc thú thê cùng không cần con ra, hoàng huynh yêu cầu thứ gì, hần đều không thể cự tuyệt.

Ra khỏi Vô Tam điện, Nhiệm Mặc Phong không có đi Diên Viên, mà là đi về phía Ngũ Hoa cung của Tiết Kì. Có phải Tiết Kì đã nhìn ra cái gì không? Bằng không sao lại nói nó đang ngủ say. Tranh nói ‘chưa phải lúc’, nhưng có lẽ Tiết Kì biết về thân thể của nó.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

CHƯƠNG 41

Vừa bước vào Ngũ Hoa cung, Nhiệm Mặc Phong chợt nghe thấy một tiếng đàn du dương. Hai người hầu của Tiết Kì vron tay ngăn nó lại, Nhiệm Mặc Phong đứng yên, đợi Tiết Kì đàn xong, lúc này khúc nhạc trong phòng đột nhiên dừng lại. Một nam nhân cao lớn từ bên trong đi ra, sau khi nhìn thấy nó, không chút kinh ngạc nói: “Vương thỉnh thể từ điện hạ đi vào.”

Ngược nhìn người nam tử mà nó đã từng gặp qua, Nhiệm Mặc Phong chậm rãi đi vào, vừa rồi không có ai thông báo, thế nhưng Tiết Kì lại biết nó đến đây. Trong phòng loan tỏa một mùi thơm dịu nhẹ, Tiết Kì mặc một chiếc áo đơn ngồi trên ban công quay lưng về phía nó. Tiếng đàn lại vang lên, Nhiệm Mặc Phong đứng cách Tiết Kì hơn mười bước chân, chờ đối phương lên tiếng.

Tiết Kì tuy là Lâu Lan quốc chủ, nhưng lại sống trên Tổ Sơn quanh năm bao phủ bằng tuyết, hàng năm lúc xuân về hoa nở, Tiết Kì sẽ xuống núi tiếp kiến thần dân. Còn phần lớn thời gian, Lâu Lan quốc đều do bảo đệ của Tiết Kì là Tiết Anh quản lý. Tuy một năm Tiết Kì chỉ xuất hiện vài lần, nhưng uy danh của Tiết Kì ở trong Lâu Lan Quốc lại ngày càng tăng, chỉ vì Tiết Kì vô cùng thần bí.

Tiết Kì sống trên núi tuyết nên không ngại cái rét lạnh của Bắc Uyên, trong phòng chỉ để một chậu than, các rèm che ở ban công đều vén lên. Bất quá Nhiệm Mặc Phong đã quen với cái rét lạnh ở biên quan, nên cứ lẳng lẳng đứng yên, mặc cho gió lạnh thổi tới.

Sau khi tấu xong một khúc nhạc, Tiết Kì buông tay, xem như đã kết thúc. Nam tử mang Nhiệm Mặc Phong vào phòng kia tiến lên khom người, vron tay. Tiết Kì đặt tay lên tay gã, đứng lên, rồi mặc vào tấm áo lông cừu do nam tử đưa lên, rồi xoay người.

“Ta không biết.” Tiết Kì nói một câu không đầu không đuôi. Nhiệm Mặc Phong vừa há miệng muốn hỏi, lại nghe Tiết Kì nói: “Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì, nhưng ta không biết.” trên mặt Tiết Kì điềm tĩnh nhu hòa, không một tia giấu diếm, lạnh nhạt nói.

Nhiệm Mặc Phong nhìn trong mắt Tiết Kì là tinh thuần tương tự như nó, chẳng qua một người là thần nhiên, một người là thất vọng. Hai người nhìn lẫn nhau một hồi lâu, Tiết Kì tiến lên, đi đến trước mặt Nhiệm Mặc Phong, cúi đầu nhìn nó. Tiết Kì không chút e ngại mà vron tay chạm vào cặp kia mắt, nói: “Ngươi chỉ cần để ý phụ vương ngươi là được.”

Phụ vương. Nhiệm Mặc Phong mím chặt môi.

“Mặc Phong?” Thanh âm của Tiết Kì đột nhiên mang do dự, Nhiệm Mặc Phong lập tức nhìn về phía Tiết Kì.

Qua một lúc lâu sau, chỉ thấy Tiết Kì nhìn nó cười tươi như hoa: “Mặc Phong.” Lại là một tiếng, như là xác nhận. Tiếp theo, Tiết Kì cong người xuống kẻ sát vào lỗ tai của nó. Nhiệm Mặc Phong nháy mắt mấy cái, có chút hoang mang, còn có chút kinh ngạc. Nói xong ba câu, Tiết Kì liền thối lui, nhưng lại như thay đổi thành một người khác, một bộ thần sắc ngượng ngùng.

Nhìn Tiết Kì trong chốc lát, Nhiệm Mặc Phong đối với chuyển biến của Tiết Kì chẳng có gì nghi hoặc, nó gật đầu với Tiết Kì, rồi cời lệnh bài ở trên người mình xuống.

—

Diên Viên, Nhiệm Lạc Nhân ở quý môn quan dạo một vòng rồi trở về, đang ngồi dựa vào trên giường, nhìn cửa sổ đóng chặt ở phía trước. Sau khi tỉnh lại, nó liền sai người đem gối đầu đặt ở đây, để có thể dễ dàng nhìn thấy cửa sổ — đó là nơi Mặc Phong trèo vào.

“Điện hạ, ngài nên uống được .”

Xích Đồng bụng chén được đi đến. Chuyện Nhiệm Mặc Phong mê man ba ngày, gã cùng Xích Đan vẫn giấu Tam điện hạ.

Tiếp nhận chén được, Nhiệm Lạc Nhân liền há miệng uống hết, được cực đắng, nhưng nó cũng không chừa một giọt.

“Xích Đồng, bên Xích Đan có nói khi nào Mặc Phong đến thăm ta không?” Nhiễm Lạc Nhân nhớ nhưng khó nén, hỏi. Sau khi tỉnh lại, người nó muốn gặp nhất chính là Mặc Phong, thế nhưng Mặc Phong lại không đến, chẳng lẽ Mặc Phong đã chán ghét nó rồi sao? Nhiễm Lạc Nhân liền cảm thấy khổ sở cực kỳ.

Xích Đồng nhìn ra được tâm sự của nó, vội vàng khuyên giải an ủi: “Điện hạ, thái y nói ngài chịu không nổi rét lạnh, vì vậy chủ tử sợ đem hàn khí bên ngoài truyền cho ngài, nên mới chưa có tới thăm ngài, chờ thân mình ngài tốt hơn, chủ tử sẽ đến thăm ngài.”

Đối với chuyện chủ tử không đến thăm điện hạ, Xích Đồng cùng Xích Đan cũng cực kỳ khó hiểu, nhưng bọn hắn tin tưởng chủ tử cũng không phải chán ghét điện hạ mới không đến. Nhiễm Mặc Phong không thích nói chuyện, Xích Đan cũng không thông minh như Xích Đồng, cho nên hai người đều không biết là Vương gia không được chủ tử đến thăm điện hạ.

“Thế nhưng mẫu phi cùng mẫu hậu không phải mỗi ngày đều đến thăm ta sao?” Nhiễm Lạc Nhân chậm rãi nằm xuống, ủy khuất nói, nó nhớ Mặc Phong. Những người đó mỗi ngày đều đến thăm nó, thế nhưng người nó muốn gặp nhất lại là Mặc Phong, là Mặc Phong đã cứu nó. Hôm qua mẫu phi còn hỏi – nó đã làm cái gì chọc giận Mặc Phong phải không? Bằng không vì sao Mặc Phong không đến thăm nó.

“Điện hạ.” Xích Đồng không biết làm sao để trấn an người đang mất mát. Gã tuy nhỏ tuổi nhưng vẫn hiểu được – nếu không phải chủ tử đối tốt với điện hạ, nương nương cùng các điện hạ khác sẽ không đến thăm điện hạ mỗi ngày.

Mang theo mất mát cùng thương tâm, Nhiễm Lạc Nhân nhắm mắt lại. Mặc Phong phải cùng hoàng thúc quay về biên quan đi, nó muốn đi cùng Mặc Phong, thế nhưng thân mình nó rất yếu, huống chi hiện tại, Mặc Phong . . . đã phiền chán nó. Đừng nói là Mặc Phong, ngay cả chính nó cũng không thích chính mình. Nó không thể cùng Mặc Phong luyện công, không thể cùng Mặc Phong chơi đùa, càng không thể cùng Mặc Phong tiến lên chiến trường giết địch, cũng khó trách Mặc Phong sẽ phiền chán nó.

‘Khẩu khẩu khẩu’ Đột nhiên tiếng gõ cửa sỗ vang lên.

“Điện hạ!” Xích Đồng kinh ngạc gọi, “Là chủ tử! Chủ tử đến đây!” Gã nói xong, liền vội vàng chạy đến bên giường mở cửa sỗ ra. Một người rất nhanh nhảy vào, đóng cửa sỗ, rồi khóa lại.

Người trên giường cắn cắn môi, mở to hai mắt nhìn người vừa nhảy vào, trong mắt nháy mắt doanh đầy nước mắt. Tựa như không tin người vừa tới là ai, nó nắm chặt góc chăn, không dám lên tiếng.

Thấy người trên giường khóc, Nhiễm Mặc Phong nhìn về phía Xích Đồng đang kích động, hỏi.

“Chủ tử, điện hạ nhớ ngài.” Xích Đồng lau đi nước mắt ở khóe mắt, cười nói. Gã chỉ biết chủ tử sẽ không quên điện hạ.

Nhiễm Mặc Phong đi đến bên giường, ngồi vào bên cạnh Nhiễm Lạc Nhân, vươn tay lau đi hai hàng nước mắt của nó, rồi cúi đầu leo lên trên giường.

“Mặc Phong.” Nhiễm Lạc Nhân ôm lấy Nhiễm Mặc Phong, hấp hấp mũi, “Đã rất nhiều ngày a, huynh còn tưởng, còn tưởng đệ phiền chán huynh.”

Sửa kín chắn lại cho Nhiễm Lạc Nhân, Nhiễm Mặc Phong không giải thích, chỉ mặc cho nó ôm lấy chính mình.

Nhiễm Lạc Nhân cũng không cần Nhiễm Mặc Phong giải thích, chỉ cần người này đến, nó liền cảm thấy vui mừng. Gối lên trên đùi Mặc Phong, Nhiễm Lạc Nhân nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra tươi cười mà nhiều ngày không thấy.

“Mặc Phong, hôm nay có thể ở cùng huynh nhiều thêm một chút không?” Chờ đến khi Mặc Phong trở về biên quan, nó sẽ không còn được ở cùng Mặc Phong nữa.

“Ân.”

Nhìn Nhiễm Lạc Nhân gầy đi rất nhiều, Nhiễm Mặc Phong không chút do dự liền đáp ứng. Ở sau khi đối phương ngủ, nó nhắm mắt lại luyện công. Nhưng chỉ một lúc, nó liền mở mắt nhìn về phía Nhiễm Lạc Nhân, nó cứ nhìn như thế ước chừng nửa canh giờ, rồi sau đó mới lại nhắm mắt bắt đầu luyện công.

.....

Ở trong phòng đi qua đi lại, Nhiễm Mặc Phong khó xử mà thỉnh thoảng thờ dài. Hắn phải làm sao mở miệng với Tiết Kỳ đây? Hoàng huynh là quyết tâm muốn Tiết Kỳ ở lại trong cung, hắn không thể cự tuyệt hoàng huynh, thế nhưng càng không thể cưỡng bức Tiết Kỳ, hai bên đều là người mà hắn không dám đắc tội.

Nếu là trước kia kia, hắn chắc chắn sẽ dùng hết thủ đoạn làm cho Tiết Kỳ ở lại. Thế nhưng khi lần đầu tiên Tiết Kỳ nhìn thấy con hắn, chẳng những không sợ, mà ngược lại còn con hắn ăn quả đại vừa mới hái, cho nên hắn phi thường tôn kính Tiết Kỳ, người nợ không chỉ có bộ dạng đẹp, mà tâm cũng rất tốt. Người thiết tình đối đãi với con hắn, hắn luôn luôn là tôn trọng, huống chi Tiết Kỳ lại là một người đáng tôn kính.

“Aizz. . . .” Thờ dài một hồi, Nhiễm Mặc Phong ần ần mi tâm. Rõ ràng hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, hắn suốt đêm mang con chạy trốn khỏi kinh thành. Chỉ cần ra khỏi kinh thành, hoàng huynh muốn xử hắn thế nào cũng không có cách, mà hắn cũng sẽ không làm ra chuyện có lỗi với Tiết Kỳ.

“Aizz” Lại thở dài, Nhiễm Mục Lân tiếp tục vừa đi qua đi lại vừa nghĩ biện pháp. Thân mình hoàng huynh không tốt, cũng không thể làm cho huynh ấy tức giận công tâm. Hắn vẫn nghĩ rằng hoàng huynh tuyệt không yêu thích nam sắc, lại không ngờ rằng hoàng huynh thế nhưng lại coi trọng Tiết Kì. Nam phong ở Sở Quốc cùng Kim Quốc tương đối thịnh hành, thế nhưng ở Bắc Uyên cũng cực kỳ kiêng dè, hơn nữa hoàng huynh là người không có khả năng thích nam tử nhất. Lập tức, ánh mắt của Nhiễm Mục Lân trở nên cực độ âm lãnh.

Hoàng huynh vốn là hoa sen ở trong ao, nhưng lại bị nam nhân kia cùng thái tử hủy diệt. Người gây nên tội đã bị giết, thế nhưng không cách nào xóa đi vết thương mà bọn họ đã lưu lại trong lòng hoàng huynh. Hắn lại nhớ đến cái đêm hắn trộm quay về kinh đô, thấy được bộ dáng hoàng huynh đã gần như muốn hỏng mất nhưng lại mạnh mẽ nhẫn nại, cũng chính đêm đó, hắn thề phải giết hết tất cả, hủy đi Bắc Uyên, hủy đi phụ hoàng cùng huynh trưởng của hắn.

Chính là hiện giờ, hắn không thể hủy đi Bắc Uyên, vậy nên yêu cầu kia của hoàng huynh hắn không thể không làm.

“Người đâu, đi thỉnh Lâu Lan vương.”

“Dạ, Vương gia.”

Ngồi thật mạnh xuống ghế mềm, Nhiễm Mục Lân lặp đi lặp lại những lời mà hắn đã chuẩn bị thật tốt để nói cùng Tiết Kì. Giữa hoàng huynh cùng Tiết Kì, hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đứng về phía hoàng huynh.

“Vương gia.” Một lát sau, Phúc Quý đi đến, “Người trong cung nói Lâu Lan vương đã ra cung.”

“Cái gì? !” Nhiễm Mục Lân đứng lên, “Ai đi theo Tiết Kì?”

“Lâu Lan vương mang theo thị vệ bên người của ngài ấy ra cung, thủ vệ nói, ngài ấy cầm lệnh bài của thế tử điện hạ.”

Phong Nhi?

Nhiễm Mục Lân kinh hãi, Phong Nhi không phải đi thăm Lạc Nhân sao? Lệnh bài của con sao lại nằm trong tay Tiết Kì.

“Lập tức sai người đi tìm Tiết Kì, nhất định phải tìm được. Còn có, đi Diên Viên mang thế tử về đây. Không, vẫn là bốn vương tự mình đi.” Nhiễm Mục Lân mặc vào áo choàng, rồi bước nhanh ra khỏi phòng, cũng không quên dặn dò, “Việc này trước đừng kinh động Hoàng Thượng.”

“Dạ, Vương gia, nô tài đã rõ.”

Bước nhanh về phía Diên Viên, trong lòng Nhiễm Mục Lân dâng lên một cỗ tức giận. Lệnh bài của Phong Nhi sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến trên tay Tiết Kì, con làm việc rất cẩn thận, lại càng không thể đánh mất lệnh bài. Chẳng lẽ là Phong Nhi nghe hắn cùng hoàng huynh nói chuyện, cho nên trộm nói cho Tiết Kì? Hắn rất hiểu con, cho nên hắn không tin con sẽ làm như vậy, thế nhưng Tiết Kì quả thật là đã ra cung, còn cầm lấy lệnh bài của con.

Nhiễm Mục Lân nhú mi, bước chân chậm lại. Hắn không muốn hỏi con đến tột cùng vì sao lại mê man ba ngày, nhưng hiện tại xem ra, hắn không thể không hỏi.

Trên đường cái, người lui tới đều nhìn về phía một người đang đi ở giữa đường. Chính xác ra là hai người, chẳng qua một người ngồi ở trên vai của tên còn lại. Trong đó một người thân hình cao lớn khôi ngô, trên mặt nhắm đen là bốn năm đạo vết sẹo dữ tợn, ánh mắt âm trầm sắc bén làm cho người ta sợ hãi. Mà người ngồi ở trên vai gã, thân thể suy nhược, một thân áo xanh đơn giản, mang mũ sa nên không thấy rõ khuôn mặt. Người nọ ngồi ở trên vai, nhưng rất vững chắc, thường thường nhìn tới nhìn lui chung quanh, tựa hồ đối với mọi thứ ở hai bên phố cực kỳ hứng thú. Bất quá người nọ cũng không mua bất kỳ thứ gì, chính là làm cho nam tử khiêng người nọ đi chậm một chút. Hai người này chẳng phải ai khác – chính là Tiết Kì cùng thị vệ cận thân Tiết Vụ.

“Vụ.”

Vỗ vỗ cánh tay ôm chân mình của Tiết Vụ, Tiết Kì chỉ chỉ một gian trà phưởng cách đó không xa, Tiết Vụ liền bước qua đó, đi tới trước cửa trà phưởng đem Tiết Kì bế xuống.

Hai người đi vào không lâu, một đôi nhân mã liền đem trà phưởng bao vây lại, là Ngự lâm quân được lệnh của Nhiễm Mục Lân đi ra ngoài tìm bọn họ. Tiết Kì chuyên tâm chọn trà cũng không thèm nhìn tới người tiến vào thỉnh mình trở về, chỉ thản nhiên gọi: “Vụ.” Tiếp theo, người nọ bị ném bay ra ngoài.

“Vương muốn chọn trà, không được quấy rầy.” Vụ che ở cửa, ngăn Ngự lâm quân lại.

Người bị ném bay ra ngoài tuy rất tức giận cũng không dám phát tác, chỉ có thể sai người bảo vệ tốt trà phưởng, để ngừa Tiết Kì ‘trốn’ đi một mình. Mà lần canh giữ này chính là hai canh giờ.

“Vụ.”

Tiết Kì cuối cùng cũng chọn được trà ngon, lên tiếng. Vụ tiến lên thanh toán bạc, tổng cộng là 2620 lượng. Ra khỏi trà phưởng, Tiết Kì lại ngồi trên vai của Vụ. Vụ một tay xách bốn bao lá trà, một tay giữ vững Tiết Kì, tiếp tục đi về phía trước. Ngự lâm quân đi theo phía sau Tiết Kì, trong đầu đầy mờ mịt. Tiết Kì này nhìn như thế nào cũng chẳng giống người đang chạy trốn.

Khuôn mặt ở dưới mũi sa là hưng phấn, là vui sướng. Chọn được trà ngon, đương nhiên giờ phải chọn một bộ trà cụ tốt nhất. Vội vàng từ Lâu Lan chạy tới đây, bảo bối của hắn đều lưu lại trên núi.

“Vụ. Đói bụng.”

Vụ xoay người, khiêng Tiết Kì đi ngược lại. Vừa rồi hắn đã chọn tốt một gian tửu lâu nhìn qua cũng rất không tồi.

“Vụ.”

“Vương.”

“Trà cụ.”

“Đạ.”

Nhóm Ngự Lâm quân đi theo phía sau Tiết Kì ở xa xa, vừa lạnh lại vừa đói. Ba canh giờ sau, bọn họ mới được ăn bữa cơm đầu tiên của ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

CHƯƠNG 42

“Thế tử điện hạ, Vương gia đến đây.”

Nghe được thông báo, Nhiễm Mặc Phong đem Nhiễm Lạc Nhân đang gối lên trên đùi nó ngủ say, cẩn thận đặt qua một bên, còn chưa kịp xuống giường, liền thấy phụ vương sắc mặt không vui đi tới bên giường.

“Phụ vương.” Kêu một tiếng, Nhiễm Mặc Phong xuống giường, khom người mang hài, có người cầm lấy hài của nó, mang vào cho nó, tiếp theo ôm lấy nó. Nhiễm Mặc Phong nhìn Nhiễm Lạc Nhân ngủ say ở trên giường vài lần, rồi ôm con quay đầu đi, mặt lại âm trầm thêm vài phần.

Ra ngoài, Nhiễm Mặc Phong cũng không quay về Vô Tam điện, mà là đi về phía chỗ sâu nhất trong hoàng cung. Hắn mất hứng, ngay cả bọn cung nữ thái giám ở trên đường cũng có thể nhìn ra, tất nhiên Nhiễm Mặc Phong cũng nhìn ra, nhưng nó đoán không ra phụ vương đang tức giận cái gì, nó vốn không phải là người biết đoán lòng người.

“Phụ vương.” Túm túm phụ vương, mắt Nhiễm Mặc Phong lộ ra nghi hoặc. Trước khi nó đi ra ngoài đã báo cho phụ vương biết nó muốn tới thăm Nhiễm Lạc Nhân, vậy nên phụ vương sẽ không phải vì chuyện này mà tức giận mới đúng a.

Nhiễm Mặc Phong không lên tiếng, mà là lặng yên mang đứa con đi vào tử cung mà mẫu phi đã từng sống. Đây đại môn nặng nề ra, trong phòng tràn đầy hui quanh, tuy Nhiễm Mặc Phong sai người mỗi ngày lại đây dọn dẹp, nhưng vẫn không thể trừ khử được bi oán của một nữ tử sau khi bị chết thảm lưu lại ở trong này.

Phụ vương không mở miệng, Nhiễm Mặc Phong càng không mở miệng, nó nhìn phụ vương, đồ ứng trong mắt dần dần bốc lên.

15 năm trước, khi ấy hắn 10 tuổi, sau khi bị phụ vương đuổi tới biên quan, Nhiễm Mặc Phong chưa từng lại bước vào tử cung của mẫu phi. Mà hôm nay, sau khi biết được con lên đem lệnh bài đưa cho Tiết Kì, rồi lại nhìn thấy con ôm Nhiễm Lạc Nhân ngủ say, hắn chẳng nghĩ gì liền đi đến nơi này.

“Phong Nhi, ” buông con xuống, đóng cửa lại, Nhiễm Mặc Phong cầm tay con đi vào, “Con có biết chỗ này là chỗ nào không?”

Lắc đầu.

“Đây là nơi nãi nãi của con từng sống.”

Mẫu thân của phụ vương? Nhiễm Mặc Phong ngửa đầu nhìn về phía phụ vương thần sắc nghiêm túc.

Theo trong trí nhớ cũ kỹ, Nhiễm Mặc Phong nhất nhất xem qua những thứ mẫu phi từng dùng, ghế nằm nạng từng nằm qua, còn có sách cùng đàn tranh mà nàng thích nhất.

Sờ lên cây đàn tranh mà sau khi mẫu phi tiến cung hậu mang đến, Nhiễm Mặc Phong ngồi xuống, kéo con vào trong lòng, rồi hắn đặt hai tay lên đàn tranh, âm luật đứt quãng vang lên, cứ như vậy sau vài lần, một khúc nhạc hình thành.

Hai tròng mắt Nhiễm Mặc Phong hơi hơi mở to, phụ vương thế nhưng lại biết đánh đàn, nó chưa từng nghe qua! Hắn nhìn đôi tay của phụ vương, đôi tay đem khúc nhạc đàn đến thông thuận, liền cảm thấy ngực trầm trầm.

Đàn xong một khúc nhạc đơn giản, Nhiễm Mặc Lâm liền ngừng lại, hắn vươn tay ôm con lên. “Nãi nãi con là một người đàn rất hay, mà nàng nhảy múa lại là tuyệt thế vô song. Thế nhưng nàng cũng không thích nhảy múa, trừ phi ‘hắn’ không nhẽo nganh bức muốn xem, nãi nãi con mới cố mà múa cho xong một khúc. Thế nhưng đêm dài yên tĩnh, khi mọi người trong cung đều nghỉ ngơi, nàng sẽ một mình múa hai canh giờ. Phụ vương cùng hoàng bá con mỗi đêm đều trốn chạy đến nơi này, nhìn xem nãi nãi con nhảy múa.”

Mẫu phi khi đó – nét mặt tươi cười như hoa, nhưng cũng là nước mắt lăn dài. Múa của nàng chỉ nguyện cho một người xem, thế nhưng người nọ không phải là “Hắn”. Hắn cùng hoàng huynh không biết người trong lòng mẫu phi kia đến tột cùng là ai, chỉ biết mẫu phi là phụ vương dùng hết thủ đoạn để chiếm lấy, cho nên mẫu phi ở trong cung rất được sủng ái, cho nên nữ nhân kia mới có thể hận mẫu phi, hận đến không tiếc độc chết nàng.

Mẫu phi phải sinh đứa nhỏ cho nam nhân nàng hận nhất, nhưng nàng lại đối với bọn hắn vô cùng tốt, nàng đem toàn bộ yêu thương của nàng cho bọn hắn. Cho dù, có một đứa nhỏ có bộ dạng vô cùng giống “Hắn”, nàng cũng chưa bao giờ đem nỗi hận đối với nam nhân kia chuyển dời đến trên người hắn. Cho dù thời điểm nàng chết, cũng không quên dặn dò hắn, phải chiếu cố tốt huynh trưởng, phải vĩnh viễn rời xa hoàng cung, không cần vì nàng báo thù. Nhưng hắn cùng hoàng huynh vĩnh viễn cô phụ đi ngôn của mẫu phi, không chỉ có ở lại trong cung, mà còn giúp nam nhân kia bảo vệ giang sơn này.

Nhiễm Mặc Phong nghe không hiểu “Hắn” trong miệng phụ vương đích là ai, nhưng nghe cho ra phụ vương không thích hắn, tựa như khi Nhiễm Lạc Thành nhắc tới mình vậy. Nó lẳng lặng nhìn phụ vương, phụ vương hôm nay có gì đó không giống mọi ngày, nó thực lo lắng, lại không biết nên làm thế nào.

“Phong Nhi,” Nhiễm Mặc Lâm cúi đầu nhìn về phía cặp mắt lo lắng của con, khom người ôm con lên, “Mặc dù nãi nãi con ở trong cung ‘cầm y ngọc thực’, ba nghìn sủng ái ở một thân, nhưng nàng bắt quả chỉ là chìm chóc trong ****g son, đến chết cũng chưa từng hưởng qua hạnh phúc. Phong Nhi, tâm nguyện của phụ vương không phải ở quyền lực, chờ thiên hạ thái bình, phụ vương nhất định là phải đi. Cho nên phụ vương sẽ không thú phi, lại càng sẽ không có những đứa con khác. Phụ vương biết, đến lúc đó, phụ vương mở miệng, con khẳng định sẽ đi cùng phụ vương.”

“Phụ vương.” Đồ ỉm tụ tập. Nó sẽ không rời đi phụ vương.

“Nếu có một vài người không cho con đi cùng phụ vương thì sao?” Hắn chỉ có một mình con, thế nhưng con lại không có một mình hắn. Càng ở lại trong cung, hắn lại càng phát giác ra loại cảm giác này.

“Phụ vương, cùng nhau đi.” Không có người ngăn trở nó.

Nhiễm Mặc Lâm nở nụ cười thản nhiên, hắn hôn hôn nhi tử, nói: “Phong Nhi, chuyện phụ vương giấu con chỉ có một chuyện biết đánh đàn này thôi, mà kỳ thật cũng không tính là giấu, chính là nhiều năm không đàn, đã sớm phai nhạt.” Chuyện hắn giấu con rất nhiều, nhưng có thể để cho con biết cũng chỉ có nỗi một chuyện đơn giản này.

“Phụ vương.” Xảy ra chuyện gì?

“Phong Nhi.” Nhiễm Mặc Lâm chậm rãi ngồi xuống trên mặt đất, sờ lên thất lưng của con, rồi nhìn con hỏi, “Lệnh bài của con đâu?” Hắn có thể giấu con, nhưng con không thể giấu hắn! (quan có thể đốt nhà, nhưng dân không được đốt đền =.)

“Tiết Kì.” Nhiễm Mặc Phong nói thẳng, nhìn lông mày của phụ vương lập tức nhíu lại, nó nháy mắt mấy cái, khó hiểu.

“Phụ vương.” Nắm lấy tay của phụ vương, nó nói ra chuyện Tiết Kì muốn nó trợ giúp, “Hắn nói hắn muốn ở lại chỗ này.”

Ở lại chỗ này? Nhiễm Mặc Lâm vừa nghe liền sững sờ. Tiết Kì không phải muốn lệnh bài của Phong Nhi để đi khỏi cung sao? Hắn lập tức hỏi: “Phong Nhi, Tiết Kì muốn lệnh bài của con để làm gì?”

Nhiễm Mặc Phong nhớ lại những lời Tiết Kì nói với nó.

“Mặc Phong, có thể giúp ta lưu lại đây không? Ta không muốn trở về. Ta muốn ra cung nhìn xem, người có thể cho ta mượn lệnh bài của người không?”

“Phụ vương, hắn muốn lưu lại, không muốn trở về. Lấy lệnh bài, muốn ra cung nhìn xem.” Nhiễm Mặc Phong nói cho phụ vương biết nguyên do mà mình cho mượn lệnh bài, nhưng nó vẫn đang không hiểu vì sao phụ vương lại tức giận.

Con người của Nhiễm Mặc Lâm dao động liên tục, rất nhiều ý niệm chuyển qua trong đầu của hắn. Tiết Kì không muốn trở về? Hơn nữa còn nói với Phong Nhi là muốn lưu lại? Đây là vì sao? Phong Nhi bắt quả chỉ là một thế tử, hơn nữa còn là một đứa nhỏ. Vì sao không nói với hắn hoặc là hoàng huynh? Hắn rất rõ con hắn tuyệt không nói dối, nhưng lại đoán không ra Lâu Lan vương Tiết Kì đến tột cùng đang mưu tính chuyện gì? Trở về Lâu Lan làm vương thì không muốn, lại muốn ở lại Bắc Uyên làm khách. Chẳng lẽ Lâu Lan nuôi không nổi Tiết Kì nữa sao?

“Phong Nhi, không phải con nói đi thăm Nhiễm Lạc Nhân sao? Sao lại gặp được Tiết Kì?” Nhiễm Mặc Lâm lập tức nhận ra khác thường.

Nhiễm Mặc Phong mím chặt môi, nó không muốn để cho phụ vương biết nó đi tìm Tiết Kì là vì chuyện gì, thế nhưng nó nói dối lại không tốt.

“Phong Nhi?” Ngữ khí kéo cao, cũng chứa đầy uy hiếp.

Qua một hồi lâu, nhưng Nhiễm Mặc Phong vẫn không mở miệng. Sắc mặt Nhiễm Mặc Lâm cực kỳ âm trầm, tay hắn đặt lên trên mông con, thấp trầm

hỏi: “Phong Nhi, vì sao gặp được Tiết Ki? Con đi tìm Tiết Ki? Mà vì sao lại đi tìm Tiết Ki? Có chuyện gì mà không thể nói với phụ vương? Con còn chưa lớn mà đã học cách giấu phụ vương sao?”

“Phụ vương.” Nó không muốn để cho phụ vương biết, trước khi nó hiểu rõ nó là người phương nào?

“Phong. Nhi?” Kéo dài ngữ điệu, đã là nhần nại cuối cùng.

Mắt đỏ xoay chuyển, là do dự, là giãy dụa, là hoang mang không biết nên nói thế nào. Khi tỉnh lại, nó là Nhiễm Mặc Phong, nhưng cũng là Nanh, thế nhưng Nanh là vật ra sao? Người nọ lại chỉ nói ‘chưa phải lúc’. Là người? Là quý? Phụ vương có sợ nó không? Thế nhưng nó còn chưa tìm hiểu được.

“Phong Nhi.” Bàn tay uy hiếp chuyển lên trên đôi mắt của con, Nhiễm Mặc Lâm lên tiếng dụ dỗ, tuy nói muốn đánh, nhưng làm sao xuống tay được.

“Giữa hai phụ tử chúng ta không thể có bí mật gì. Nói cho phụ vương biết – vì sao con phải đi tìm Tiết Ki?”

“Ta là ai?”

“Phụ vương.”

“Phụ vương của ai?”

“Nhiễm Mặc Phong.”

Nhiễm Mặc Phong đứng dậy, kéo kéo phụ vương, nó muốn đi ra ngoài. Theo con đứng lên, Nhiễm Mặc Lâm đi theo con ra khỏi tâm cung, quẹo ra phía sau của tâm cung. Sân sau của tâm cung toàn cỏ dại, Nhiễm Mặc Phong buông phụ vương ra, tiến lên phía trước vài bước.

“Phụ vương, thôi lui.” Nhiễm Mặc Phong bảo cho phụ vương né tránh một chút, rồi nó nhìn chăm chăm vào cây cỏ thụ cực kỳ to lớn ở phía trước.

Đứng ở phía sau hành lang, Nhiễm Mặc Lâm kiên nhẫn chờ đợi đứa con nói cho hắn biết rõ thực hư. Nghĩ đến đứa con quả thực có chuyện giấu diếm hắn, trong lòng hắn hơi chút khó chịu, hơn nữa lại có chút khẩn trương không hiểu.

Chỉ chốc lát sau, không trung vang lên tiếng sấm rền, cuồng phong đột nhiên nổi lên. Nhiễm Mặc Lâm thấy con nắm chặt hai đấm, lưng hơi cúi xuống, tâm của hắn đi theo tiếng sấm rền mà chấn động. Đột nhiên, Nhiễm Mặc Phong nhảy lên cao, tay phải chém ra phía trước, sau vài tiếng ‘xào xạt’, cây cỏ thụ phải 3 người vậy mới hết phát ra tiếng vang ‘kẹt kẹt, rồi từ từ ngã ra phía sau. Thân cây trắng kiện giống như bị người lấy rìu mà chặt đứt. Tập trung nhìn vào, thân cây là bị khảm thành bốn nhát, bất quá không có chém đứt hoàn toàn, vẫn có một bộ phận nhỏ còn dính liền nhau, nhưng một bộ phận nhỏ này căn bản không thể chống đỡ được thân thể cao lớn của cây, cây cỏ thụ ‘oanh’ một tiếng nện lên trên mặt đất, đỉnh gỗ bên cạnh cũng bị nhánh cây ngã xuống đập nát.

Cuồng phong mang theo bụi bặm mà cây cỏ thụ ngã xuống tạo nên đánh về phía Nhiễm Mặc Lâm, nhưng lại tránh Nhiễm Mặc Phong ra.

Nhiễm Mặc Phong đáp xuống đất, trên đầu nó toàn là mồ hôi, nó thở dốc phì phò, trong mắt là bất mãn. Nó quả nhiên quá yếu, chỉ mới làm một chút thế này mà nó đã cảm thấy chân khí trong cơ thể nó gần như sắp hao hết. Tranh bực ra lực lượng của nó, nhưng lực lượng của nó so với Tranh là không đáng nhắc tới.

Nhiễm Mặc Phong đứng thẳng, quay đầu lại nhìn phụ vương, chỉ thấy phụ vương thần tình kinh sợ mà nhìn chăm chăm cây cỏ thụ bị gãy kia, trên mặt là đủ loại biểu cảm. Nhiễm Mặc Phong không có tiến lên, nó có lực lượng mà thường nhân không có, nó. . . . là quý tử.

—

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

CHƯƠNG 43

Rất nhiều rất nhiều năm sau, Nhiễm Mặc Lâm đều tình tường nhớ rõ nỗi khiếp sợ khi lần đầu tiên thấy con dùng tay không chém gãy cây cỏ thụ. Nếu không phải biết đó là con hắn, hẳn chắc chắn hoảng sợ hét lên. Mà cũng bởi vì biết đó là con hắn, hắn mới có thể rất nhanh tỉnh táo lại, cho dù đó chỉ là bề ngoài. Hắn rất hiểu trong lòng đứa con quật cường kia của hắn để ý nhất chính là cái gì — đó chính là người phụ vương là hắn này có giống với những người khác cho rằng nó là quý, là yêu nghiệt hay không?

“Phong Nhi.” Nhiễm Mặc Lâm hướng đứa con đang nhìn chăm chăm mình, vươn tay ra, “Lại đây.”

Nhiễm Mặc Phong chậm rãi đi đến gần phụ vương, khi sắp chạm đến tay của phụ vương thì nó dừng lại, không có đưa tay ra nắm lấy tay của phụ

vuông, rồi nó lại tiến lên hai bước, ngửa đầu nhìn phụ vương.

“Ha ha.” Nhiệm Mục Lân khom người ôm con lên, rồi xiết chặt con vào lòng, “Phong Nhi a, cây này là do chính tay nãi nãi con trồng đó.” Thân mình của người ở trong lòng hấn chấn động, sợ là đang tự trách.

“Lần sau khi chúng ta quay về kinh, chúng ta sẽ trồng lại một gốc khác vậy. Nãi nãi của con ngay cả phụ vương cũng chưa từng nổi giận qua lần nào, thì với con càng không thể nổi giận, con chính là tôn nhi của nàng a.” Hấn nói những lời vui đùa, kỳ thật là đang tự trấn an trái tim đã bị kinh hách của chính mình. Tay Nhiệm Mục Lân hơi hơi phát run, hấn nắm tay lại, không cho con phát hiện. Hấn không phải sợ con, chính là vì một màn vừa rồi mà rung động, dù sao đó là do con của hấn làm ra được.

“Phụ vương.” Phụ vương không sợ sao?

“Việc này ngàn vạn lần không thể cho hoàng bá con biết, bằng không hoàng bá con lại nghĩ ra chuyện gì đó làm cho phụ vương khó xử, nói không chừng còn có thể lấy cái này áp chế phụ vương thủ thế.”

Phụ vương. Nhiệm Mục Phong ôm sát phụ vương, trầm buồn trong lòng biến mất từ bao giờ, phụ vương không sợ nó.

“Phong Nhi, không đến vạn bất đắc dĩ, không cần tùy tiện dùng chiêu này, con còn nhỏ, sẽ không ứng phó được những phiền phức có thể xảy ra, phải nhớ kỹ?”

“Ân.” Phụ vương không sợ nó.

“Ngay cả Xích Đồng cùng Xích Đan, còn có Nhiệm Lạc Nhân cũng không được, trừ bỏ phụ vương ra, bất luận kẻ nào cũng không thể cho biết.”

“Ân.”

“Còn có, phụ vương lặp lại lần cuối, sau này mặc kệ xảy ra chuyện gì đều phải báo cho phụ vương biết, không được giấu diếm phụ vương.”

“Ân.” Gật đầu thật mạnh.

Mượn việc dặn dò con, lúc này Nhiệm Mục Lân mới thoát khỏi bình tĩnh được một ít. Con có còn thần lực nào khác nữa không, hấn không thể hiểu được, nhưng theo tình hình trước mắt xem ra có lẽ chính bản thân con cũng không biết. Nhưng hấn có thể khẳng định – con hấn không đơn giản.

Từ trước đến giờ, Nhiệm Mục Lân chưa từng tự hỏi có hối hận vì đã nhặt được đứa con này không? Giờ phút này hấn lại càng không nghĩ đến vấn đề này, mà chỉ lo lắng phải làm thế nào mới có thể bảo hộ con chu toàn. Mặc dù con hấn không phải người thường, nhưng nó còn quá nhỏ, chưa đủ năng lực để tự bảo hộ mình.

“Phụ vương, khi nào đi?”

Nghe con thúc giục muốn đi, Nhiệm Mục Lân nở nụ cười, cố ý hỏi: “Phong Nhi có thể rời khỏi Nhiệm Lạc Nhân sao? Không phải con muốn mang nó đi cùng sao? thân mình của nó hiện giờ không thể bốn ba gian khổ được.”

Nhiệm Mục Phong nói: “Phụ vương, để cho Lạc Nhân theo Tiết Kì.” Tiết Kì biết y thuật, có thể chữa khỏi bệnh cho Lạc Nhân.

Nhiệm Mục Lân nhú mi: “Phong Nhi vì nó suy nghĩ thật chu đáo.” Đối với đứa cháu chẳng thân mật này, Nhiệm Mục Lân cực kỳ ghen tị.

Người còn nhỏ tuổi không hiểu vì sao phụ vương lại đột nhiên bắt mẫn, chính là luận sự nói: “Phụ vương, Tiết Kì y thuật cao.” Mà quan trọng nhất là, Tiết Kì có thể bảo hộ Lạc Nhân. Mẫu thân của Lạc Nhân, không tốt.

“Vì sao Phong Nhi lại luôn nhớ đến nó?” Bất quá chỉ là một người sẽ chết yểu, sao con lại luôn nhớ đến?

Luôn nhớ tới Lạc Nhân? Nhiệm Mục Phong lắc đầu, nó không có luôn nhớ tới Nhiệm Lạc Nhân.

“Phụ vương.” Người nọ không sợ nó, đối với nó tốt.

“Thôi thôi, phụ vương không hỏi.” Nhiệm Mục Lân ôm con lên cao, cũng không miễn cưỡng khó dễ con nữa, hấn đương nhiên rõ vì sao con đối xử tốt với Nhiệm Lạc Nhân, ánh mắt của người nọ nhìn con rất trong sáng.

“Sáng sớm ngày mai chúng ta đi, tối nay con có thể đi chào từ biệt nó. Phụ vương không thể dẫn nó đi biên quan, nó phải ở lại kinh thành. Không cho con tùy hứng.” Nói gì đi nữa hấn cũng không cho phép có người ngoài chen giữa hấn và con.

Nhiệm Mục Phong không hề dị nghị, nó nhìn ra được phụ vương không thích Nhiệm Lạc Nhân, hơn nữa thân mình Lạc Nhân không tốt, ở lại kinh thành là tốt nhất. Bất quá còn có một chuyện. “Phụ vương, Tiết Kì.” Phụ vương còn chưa nói Tiết Kì có thể lưu lại hay không.

Nhiệm Mục Lân nhìn đứa con ngốc của mình, vừa cười vừa nói: “Phong Nhi lên tiếng, phụ vương có thể không đáp ứng sao? Chút nữa phụ vương sẽ nói với hoàng bá con, hơn nữa con cũng nghe rồi đó, hoàng bá cũng muốn giữ Tiết Kì lại. Nguyên bản phụ vương còn đang khó xử a, cái này thật tốt, trăm họ đều vui.”

“Xích Đồng, Xích Đan.” Còn có hai người này.

Nhiệm Mục Lâm áp chế lửa giận vừa nảy lên, sao lại có quá nhiều người chen vào giữa hắn và con đến như thế.

“Bọn họ là nô tài của con, con quyết định mới đúng.” Hắn muốn nhìn xem con lựa chọn thế nào.

Nhiệm Mục Phong không có quyết định liền mà suy nghĩ một lúc lâu.

“Lưu lại.” Ở lại bên người Nhiệm Lạc Nhân. Nó có thể tự chiếu cố cho mình, nhưng Lạc Nhân thì khác, ngay cả mẫu thân của hắn cũng không thật tâm yêu thích hắn, cho nên cần phải có người ở bên người hắn chiếu cố cho hắn, Xích Đồng cùng Xích Đan là lựa chọn tốt nhất.

“Lại là vì Nhiệm Lạc Nhân?” Nhiệm Mục Lâm cực kỳ cực kỳ ghen tị.

“Phụ vương.” Nhiệm Mục Phong ản ản nhận ra cái gì, nó kè sát phụ vương, “Nhiệm Lạc Nhân, không phải phụ vương.” Nó không rời khỏi chỉ có phụ vương. Mà Nhiệm Lạc Nhân không sợ nó, đối tốt với nó, tự nhiên nó sẽ báo đáp lại.

“Đưa con cung.” Hôn mạnh con hai phát, mấy ngày nay, Nhiệm Mục Lâm không được tự nhiên cuối cùng đã có thể vui vẻ ra mặt, “Phong Nhi đã lâu không kỵ mã đi. Lần này trở về, phụ vương sẽ chọn cho con một con ngựa thật tốt.”

Dị mâu lóe ra, nó hoài niệm những ngày nó cùng phụ vương cười đùa với nhau, hoài niệm những ngày ở biên quan cùng phụ vương

.....

Từ rất xa, Nhiệm Mục Kỳ đã có thể thấy một người cao lớn đang đi tới, không cần nhìn rõ bộ dáng, y cũng biết người nọ là ai. Chính là Tiết Kỳ thích ngồi ở trên vai người khác hơn là cưỡi ngựa.

“Tiết Kỳ, Tiết Kỳ, tên này gọi lên nghe rất hay.” Nhiệm Mục Kỳ lẩm bẩm nói, rồi cất bước đi đến. Trên mặt y tràn đầy tươi cười mà đối với người vừa đứng xuống, nói: “Tiết công tử vừa ra cung sao?” Y quét mắt nhìn đồ sứ, vài vốc, rồi, tượng đất, lá trà, điểm tâm. ở phía sau Tiết Kỳ, đang được hơn trăm cấm quân thị vệ mang vách, y nhướng mi.

“Tiết Kỳ.” Lại sửa đúng xưng hô của Nhiệm Mục Kỳ, Tiết Kỳ có vẻ cực kỳ lãnh đạm. Thế nhưng người nào đó tựa hồ không nghe thấy, tiếp tục nói: “Trẫm nghe nói Lâu Lan vương thích nhất ẩm trà, trong tâm cung của trẫm có ‘Long Tuyền’ tốt nhất, không biết Lâu Lan vương có hứng thú không?”

“Tiết Kỳ.” trên mặt Tiết Kỳ xuất hiện không vui rất rõ ràng, hắn đối với Bắc Uyên quốc chủ không hiểu cấp bậc lễ nghĩa này cực kỳ chán ghét, nhưng lại nghe được ‘Long Tuyền’ nên không thể quay đầu bước đi. Phải biết rằng, Long Tuyền chính là cực phẩm trong cực phẩm, trà này của Bắc Uyên được hái từ một gốc cỏ thụ ngàn năm, nghe nói gốc trà cỏ này trồng ngay tại hoàng cung, chỉ có hoàng đế cùng hoàng hậu mới có thể thưởng thức.

“Tiết công tử, thỉnh.” Nhiệm Mục Kỳ cười hi hi, vươn tay, cực kỳ có lễ, nhưng xưng hô vẫn luôn làm cho đối phương chán nản.

Tiết Kỳ bất động, con người lóng lánh nhìn nụ cười làm cho kẻ khác chán ghét ở trên mặt Nhiệm Mục Kỳ kia, qua một lát, hắn mở miệng: “Vụ.” Người phía sau ngồi xổm xuống, hắn cũng không thèm quay đầu lại nhìn mà cứ thế ngồi xuống, nhưng lại chuẩn xác ngồi xuống trên vai người nọ.

“Trở về.” Liếc nhìn gương mặt Nhiệm Mục Kỳ nháy mắt trở nên khó coi, Tiết Kỳ rũ mắt xuống, khoe miệng mím chặt, được người khiêng đi.

“Bệ hạ.” Hi Nhạc lên tiếng.

“Trẫm cũng không tin mời không được hắn.” Nâng tay, làm cho Hi Nhạc không cần hành động thiếu suy nghĩ, Nhiệm Mục Kỳ nhìn người nọ đi xa dần, sau đó lại cười lên, “Là một người có tính cách, rất thú vị, rất thú vị. Hồi cung đi.”

“Khởi giá ~~ hồi cung ~~”

Long Tuyền, Long Tuyền. Tiết Kỳ ngồi ở trên vai Vụ cắn cắn môi, Long Tuyền, Long Tuyền, không biết uống vào sẽ có hương vị gì? Trên mặt cùng trong lòng người nọ đều viết lên chữ ‘muốn trêu đùa hắn’, hắn tuyệt đối sẽ không cho y nguyên ý, chính là. Long Tuyền, hắn chưa từng được uống qua a.

Nhiệm Mục Kỳ bị người ở trước mặt mọi người làm cho mất mặt, thế nhưng chẳng chút nào tức giận, ngược lại còn rất vui vẻ. Trên đường quay về cung, Nhiệm Mục Kỳ liên tục cười tủm tỉm, nhưng vừa bước vào cửa cung, nhìn thấy hoàng hậu quỳ trên mặt đất, y lập tức trầm mặt xuống.

“Hoàng hậu phạm lỗi gì sao? Sao lại quỳ trên mặt đất? Mau đứng lên.” Nhiệm Mục Kỳ lời nói mềm nhẹ, tiến lên nâng hoàng hậu dậy.

“Bệ hạ.” Hoàng hậu rơi lệ, lại quỳ xuống, “Bệ hạ, nô tì có tội. Nô tì dạy dỗ thái tử không tốt, để nó làm ra những chuyện sai trái, làm cho bệ hạ lo lắng. Nô tì cô phụ ân huệ của bệ hạ, thỉnh bệ hạ trị tội.”

“Lời này của hoàng hậu là có ý gì?” Nhiệm Mục Kỳ lại nâng hoàng hậu đứng lên, rồi diu nàng đi vào tâm cung, sau đó phân phó người hầu dâng trà nóng

lên. Hành động của Nhiễm Mục Kì làm cho hoàng hậu càng thêm thương tâm, một nửa là vì săn sóc của y, một nửa khác chính là tuyệt tình của y.

“Bệ hạ. Thành Nhi không hiểu chuyện, là nô tì dạy dỗ không tốt. Mong rằng bệ hạ có thể tha thứ cho Thành Nhi.” Hoàng hậu nức nở nói, sau khi đứa con bị thương, người này liếc mắt một cái cũng không thèm liếc tới, thậm chí hỏi cũng không hỏi. Chẳng lẽ người này đối với con đã thất vọng rồi sao? Ở lúc trọng phu của nàng sắp nhét vào hậu cung thêm hai tân phi, đứa con là chỗ dựa duy nhất của nàng.

“Trẫm có nói qua là trách nó sao?” Nhiễm Mục Kì là một bộ dáng kinh ngạc, tiếp theo trẫm thanh nói, “Mấy ngày nay, trẫm bận chuyện hoà đàm, hiện tại cũng đã giải quyết xong, nhưng phía bên Mục Lân lại có việc muốn thương lượng cùng trẫm, nên trẫm đã quên đi thăm Thành nhi. Hiện tại nó thế nào? Thái y có nói gì không?”

Đã quên Hoàng hậu vừa nghe “Đã quên”, thì trong lòng hiểu được hơn phân nửa. Trong lòng người này chỉ sợ sớm đã không có mẫu tử nàng. Một người phụ thân có thể ‘đã quên’ con của mình sao? Huồng chi là thái tử.

Hoàng hậu ngơ ngác nhìn Nhiễm Mục Kì, trong lòng dấy lên một hồi thương tâm, một hồi cô đơn làm cho nàng mất đi phong vận ứng đối. Dung mạo của nàng đã rất bình thường, vào lúc này lại thêm vài phần già nua.

“Bệ hạ.” Kêu lên một tiếng, hoàng hậu lại không biết phải nói cái gì.

Bộ dáng của hoàng hậu làm cho người ta cảm thấy cực kỳ chua xót, thế nhưng Nhiễm Mục Kì lại chẳng có cảm giác gì, y ần ần thái dương, mệt mỏi nói: “Hoàng hậu, trẫm thấy khí sắc của nàng không tốt, trở về để cho thái y bắt mạch xem. Hậu cung của trẫm cũng không thể không có hoàng hậu. Nàng trở về đi, hôm nào đó trẫm sẽ bớt chút thời giờ đến thăm nó.” Mục đích của hoàng hậu tới đây không phải là muốn y đi thăm đứa con đáng tức giận kia sao?

Hoàng hậu chậm rãi đứng lên, quỳ xuống, dập đầu. “Nô tì, tạ ơn, bệ hạ.”

“Đứng lên đi, trở về nhớ nghỉ ngơi.”

“Dạ”

Hoàng hậu xoay người, lệ rớt cuộc ức chế không được mà chảy xuống, nàng bước chân lao đảo rồi đi. Ở một khắc cánh cửa được đóng lại, tươi cười trên mặt Nhiễm Mục Kì liền biến mất, y nhìn cửa phòng nhắm chặt, ánh mắt ám trầm. Hoàng hậu đau lòng y thấy ở trong mắt, nhưng cái nàng muốn y không cho nổi, không phải không muốn, mà là không có. Hơn nữa con trai của nàng rất giống Mục Hưu, lại càng giống “Hắn”.

“Mục Kì, phụ hoàng chính là làm như vậy với đệ sao? Thân mình của đệ so với nữ nhân còn thoải mái hơn, không hổ là con do nữ nhân kia sinh ra, phòng chừng ngay cả thân mình đều cùng nàng giống nhau. Đáng tiếc, phụ hoàng canh chừng nàng quá kỹ, huynh không động vào nàng được, bất quá động vào đệ còn sướng hơn, cho dù bị phụ hoàng giết cũng đáng, ha ha.”

“Mục Kì, Mục Kì, con không phải con trẫm, con là nữ nhân của trẫm, là nữ nhân của trẫm. Con là Kì Nhi, là Kì Nhi. Mục Kì, kêu lớn lên, lại kêu lớn lên.”

“Mục Kì, phụ hoàng lợi hại hay là huynh lợi hại? Ở trên giường phụ hoàng đệ cũng kêu sáng chói như vậy sao?”

‘Rầm’ Tất cả mọi thứ ở trên bàn gỗ đều bị Nhiễm Mục Kì hất hết xuống mặt đất, hai tay y cào cấu lên trên mặt bàn, tiếng hét bị tắt nghẹn ngay giữa cổ họng.

“Bệ hạ!” Khương Vịnh từ trong chỗ tối chạy ra, từ phía sau ôm lấy Nhiễm Mục Kì, kéo y ra khỏi bàn gỗ.

“Bệ hạ, ngài đánh ta đi, ngài đánh ta! Đừng làm chính mình bị thương.” Khương Vịnh nhỏ giọng nói, rồi dùng sức kéo người đang phát ra tiếng ‘ô ô’ gằm nhẹ tới bên giường.

“Cút hết cho trẫm! Cút hết đi!”

Mặt Nhiễm Mục Kì trắng bệch tựa như quỷ, móng tay y cào cấu lên trên cánh tay của Khương Vịnh, thế nhưng Khương Vịnh vẫn không buông tay.

“Bệ hạ!” Khương Vịnh rút một tay ra, nhanh như chớp điểm lên huyệt ngũ của Nhiễm Mục Kì, y lúc này mới im lặng lại.

“Bệ hạ.” Khương Vịnh ôm người đến trên giường, hai tay gã cầm lấy bàn tay của Nhiễm Mục Kì, trên bàn tay đó đầy những vết xước. Khương Vịnh nức nở xuống tiếng khóc, sợ người bên ngoài nghe được, gã ôm lấy Nhiễm Mục Kì, hồi hận cùng thống khổ chôn chặt trong lòng đã nhiều năm lại trôi dạt.

An trí ổn Nhiễm Mục Kì, Khương Vịnh cầm tay y truyền vào một ít chân khí, khi thân mình y hơi chút ấm áp thì gã mới buông tay, lau khô lệ, rồi đi vào mật đạo giấu kín.

Nhiễm Mục Lân ôm con quay về phòng, vừa mới buông con xuống, chợt nghe chỗ mật đạo truyền đến tiếng vang. Thần sắc hấn kinh biến, chạy vội tới bên giường, kéo tấm đệm giường lên, mở ra cửa ngầm.

“Vương gia, bệ hạ bị bệnh!” Khương Vịnh từ dưới sàng nhảy ra, kích động nói. Nhiễm Mục Lân đẩy gã ra, ôm con lên, rồi đi vào mật đạo.

Chương 44

CHƯƠNG 44

Ngày hôm sau, Nhiễm Mục Lân không có rời đi như kế hoạch, bởi vì Nhiễm Mục Kì bị bệnh. Không cho bất luận kẻ nào quấy rầy hoàng huynh tỉnh dưỡng, Nhiễm Mục Lân mỗi ngày vào triều, thay hoàng huynh xử lý triều chính. Nhiễm Mục Kì không ăn được bất kỳ thứ gì, vừa nuốt xuống liền toàn bộ phun ra, thế nhưng y cũng không gọi thái y, thậm chí không cho người tiến vào thăm cung, ngoại trừ Nhiễm Mục Lân cùng Khương Vĩnh núp trong bóng tối. Người trong cung đều đoán già đoán non, không biết Hoàng Thượng rốt cuộc bị bệnh gì, vì sao lại đột nhiên không vào triều, thậm chí đem tất cả triều chính giao hết cho Nhiễm Mục Lân.

Nhiễm Mục Lân không quen xử lý việc vặt trong triều, hẳn ở biên quan tự do đã thành tính, mỗi ngày nghe này các đại thần bẩm tấu trên trời dưới đất đều không thể hấp thu nổi, lại còn lo lắng thân mình của hoàng huynh, hẳn từ một người sáng khoái giờ đây lúc nào cũng nghiêm mặt, cho nên mọi người đây nghi hoặc thắc mắc, cũng không dám ra mặt hỏi thăm.

Hòa đàm với Kim – Nam tiến hành vô cùng thuận lợi, hai nước này nguyên bản làm sai trước, giờ đây muốn lấy về thành trì, bọn họ cơ hồ đáp ứng tất cả điều kiện mà Bắc Uyên đưa ra. Mặc dù Nhiễm Mục Lân có ý dễ lộ ra không thú thế, làm cho Kim – Nam có điểm thất vọng, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn cao hứng cùng Bắc Uyên hòa thân. Sau tết nguyên tiêu, Nhiễm Mục Kì sẽ rước hai công chúa của hai nước vào cung.

So sánh ra, con đường hoà đàm của Vệ Quốc lại có vẻ cực kỳ gian nan. Nhiễm Mục Kì mãi luôn không chịu đem ba tòa thành kia trả lại, lý do là bào đệ của y đau lòng đứa con bị Vệ Quốc gây thương tích, trong lòng hằn đầy bất mãn, nên không muốn giao trả. Đối với “tùy hứng” của đệ đệ, y bất lực, tóm lại, đem mọi chuyện đều đổ hết lên trên người Nhiễm Mục Lân.

Sứ giả của Vệ Quốc đã tìm gặp Nhiễm Mục Lân rất nhiều lần, khổ nỗi hẳn đối với sứ giả của Kim – Nam vô cùng thân thiện, lại đối với bọn họ cực kỳ lãnh đạm, điều này làm cho nhóm sứ giả của Vệ Quốc đau đầu trướng não, mắt thấy sứ giả của Kim Quốc cùng Nam Quốc chuẩn bị rời đi, mà thành trì của bọn họ còn chưa có một chút ý tứ được trả lại, làm cho bọn họ gấp đến như ‘đĩa phải vỡ’.

Kim Quốc cùng Nam Quốc đối Vệ Quốc cũng rất bất mãn. Trước khi tấn công Bắc Uyên, Vệ Quốc cho bọn họ rất nhiều ưu đãi, cùng hứa hẹn nhất định có thể đánh hạ Bắc Uyên. Hiện giờ bọn họ lại là ‘tiền mất tật mang’, ưu đãi chẳng thấy đâu, còn phải bồi thường mấy ngàn vạn lượng bạc, còn chưa tính châu báu, tơ lụa, hoa quả khổ cùng nữ nhân. Bắc Uyên đồng ý nói lại tình xưa với Kim – Nam, làm cho bọn họ cũng nhẹ lòng, qua trận chiến lần này, bọn họ thấy được sự cường đại của Bắc Uyên, lúc này đây bọn họ còn chưa thể đối địch với Bắc Uyên.

Cứ như vậy, Bắc Uyên, Kim Quốc cùng Nam Quốc gom về một khối, còn Vệ Quốc trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, ngoài ra còn có Sở Quốc cách xa Bắc Uyên cũng đột nhiên trở nên im hơi lặng tiếng.

Vô Tam điện, trong tâm cung của Nhiễm Mục Kì, Nhiễm Mục Lân ngồi ở bên giường nhìn huynh trưởng ngủ say. Nhiễm Mặc Phong ngồi ở trên bục, bồi hoàng bá cùng với phụ vương.

Sau khi tiến cung ở lại, nó đã vài lần nhìn thấy khí sắc không tốt của hoàng bá, nhưng không ngờ thân mình của hoàng bá lại không khỏe đến như vậy. Nhiễm Mặc Phong đối với quá khứ của phụ vương cùng hoàng bá cũng không mấy để ý, chỉ khó hiểu vì sao phụ vương không tìm thái y hoặc Tiết Kì xem bệnh cho hoàng bá.

“Ngô.” Người trên giường phát ra tiếng rên rĩ, chau mày, tựa hồ đang gặp phải ác mộng. Từng giọt mồ hôi theo trên trán y chảy xuống, sắc mặt trắng bệch, nhưng môi y lại đỏ như sắp chảy máu.

“Hoàng huynh.” Nhiễm Mục Lân cẩn thận lau đi mồ hôi cho hoàng huynh, rồi gọi y.

“Mục Lân.” Người đang bị bóng đè, nhỏ giọng gọi, Nhiễm Mục Lân vội vàng cầm lấy tay y.

“Mục Lân.” Lại một tiếng nói mê, Nhiễm Mục Kì khó chịu kêu lên, bất ngờ y xoay người nằm úp sấp đến bên giường ói ra. Người bị bóng đè tỉnh lại, khí sắc so với vừa rồi thấy ác mộng còn tệ hơn. Mà y phun ra đều là nước trong.

Vỗ nhẹ lưng hoàng huynh, sắc mặt Nhiễm Mục Lân cũng tái nhợt. Tra tấn hoàng huynh không phải ốm đau, mà là thương tổn do những người đó tạo nên trên người hoàng huynh. Cho dù hẳn đã đem bọn họ nghiền xương thành tro, đều không thể làm cho hoàng huynh trở lại như trước, hoàng huynh vẫn luôn bị đau khổ dày vò, điều này làm cho hẳn thống khổ, tự trách. Nếu năm đó bị giữ lại là hẳn thì tốt biết bao nhiêu.

Sau khi phun xong, Nhiễm Mục Kì lại chuyển sang ho khan, ho đến không thở nổi. Một chén nước được đưa tới bên miệng của y, vừa nhìn chính là một đôi tay nhỏ bé, y liền cầm lấy cái chén nước xúc miệng. Chờ sau khi y xúc miệng xong, được đệ đệ đỡ ngồi dậy, lại một chum trà được đưa tới, là Long

Tuyền mà y thích uống nhất.

“Phong Nhi, thật sự là, ngoan.” Uống xong trà nóng, nhưng Nhiễm Mục Kỳ vẫn cảm thấy lạnh thấu xương.

“Hoàng huynh, nhắm mắt lại ngủ tiếp một lát.” Trong lòng biết hoàng huynh ngủ sẽ gặp ác mộng, nhưng Nhiễm Mục Lâm vẫn nói.

Lắc đầu, Nhiễm Mục Kỳ ngay cả khí lực nói chuyện đều không có. Từ sau khi hai người kia chết đi, y cũng rất ít tái phát bệnh, nhưng lúc này sao lại nhớ tới bọn họ a? Nhiễm Mục Kỳ lại muốn ói, y dùng sức áp chế.

Khương Vịnh yên lặng thu thập dơ bẩn trên mặt đất, sắc mặt gã thoát nhìn vàng như nền so với Nhiễm Mục Kỳ còn tiêu tụy hơn. Nhiễm Mặc Phong nhìn nhìn Khương Vịnh, nhìn nhìn phụ vương, rồi lại nhìn nhìn phụ hoàng, sau đó cúi đầu nhìn chân của mình, có việc gì đó mà nó không biết, hơn nữa phụ vương cũng không nói cho nó biết. Chuyện này liên quan đến phụ vương, hoàng bá còn có cả Khương Vịnh.

“Phong Nhi.” Nghe được hoàng bá gọi mình, Nhiễm Mặc Phong đi đến bên giường.

“Tay của Phong Nhi giống như ám lô.” Nhiễm Mục Kỳ mất thật lớn khí lực để nói, rồi suy yếu nhắm mắt, mở bàn tay ra.

“Phong Nhi, nắm tay hoàng bá.” Nhiễm Mục Lâm vừa nghe thế, liền lập tức nói. Hoàng huynh sợ lạnh, ngày thường tay chân đều lạnh lẽo như băng, đừng nói đến khi bệnh. Mà điều này cũng là do những người đó tạo thành, vì để thoát khỏi những ngày tháng khuất nhục, hoàng huynh trở nên phóng đảng *** loạn, thậm chí không tiếc nhiễm bệnh dương liễu, chỉ để làm cho hai người kia cảm thấy y thật bẩn, sẽ không muốn chạm vào y nữa, nhưng đối lại thân mình y càng ngày càng mục rỗng.

Tay trái nắm lấy tay hoàng bá, Nhiễm Mặc Phong nhìn nhìn phụ vương, tiếp theo tay phải nắm lấy tay còn lại. Tay Hoàng bá thực lạnh, so với băng còn lạnh hơn.

“Phong Nhi, hoàng bá con sợ lạnh, con sưởi ấm cho hoàng bá đi.” Nhiễm Mục Lâm rất rõ thân mình của con có bao nhiêu ấm áp, hần lạnh im sờ sờ đầu con, tán thưởng sự nhu thuận của nó.

Năm đó bọn họ còn quá nhỏ, vô lực đấu tranh, hần bị nói thành tai tinh khắc phụ khác mẫu, bị phụ hoàng đưa đến biên quan, hoàng huynh thì bị giữ lại kinh thành. Ba năm sau, hần lo lắng cho hoàng huynh, trộm trở về kinh thành, lại phát hiện hoàng huynh thể nhưng ở trên long sán của phụ hoàng. Hần khi đó – phần nộ, kinh loạn, thậm chí là oán hận, sao hoàng huynh có thể cùng phụ hoàng làm ra chuyện thiên lý khó dung này, làm cho người ta ghê tởm. Biểu tình của hoàng huynh thật là sung sướng, còn đối phụ hoàng lộ ra nụ cười mà chỉ có nữ nhân mới có, kia không phải là hoàng huynh lớn lên cùng hần, không phải là hoàng huynh của hần!

Sau khi người nọ thỏa mãn, ôm lấy hoàng huynh hôn một hồi lâu, mới cho người đưa hoàng huynh trở về. Nếu mẫu phi trên trời biết được, nàng sẽ chết không nhắm mắt. Hần đi theo hoàng huynh, hần muốn hỏi hoàng huynh, vì sao phải cùng phụ hoàng làm ra loại chuyện này, vì sao nhất định phải là nam nhân đó! Người nọ biết rõ mẫu phi là bị hại chết, chẳng những không truy bắt hung thủ báo thù cho mẫu phi, mà còn tuyệt tình đối đãi với bọn họ. Không, có lẽ chỉ tuyệt tình với hần. Đêm hần đưa đến biên quan, chính là không muốn hần phá hủy chuyện tốt của bọn họ đi!

“Mục Lâm, Mục Lâm.”

Hần sai mười mười. Sau khi hoàng huynh trở lại tẩm cung, khi chỉ còn một mình, hoàng huynh không ngừng gọi tên hần. Rồi sau đó y không ngừng ói ra, nhưng lại bị chặt miệng không cho người khác nghe được. Khi đó hần mới biết, thì ra hoàng huynh vô cùng thống khổ, bị dày vò khôn cùng, nhưng vẫn phải chịu đựng một mình, cố gắng giấu dựa sống còn, để chờ trừ hần trở về.

Thẳng đến khi hai người kia chết đi, hần mới từ miệng Khương Vịnh biết được – hai người kia lấy mạng của hần áp chế hoàng huynh, muốn hoàng huynh cười, muốn hoàng huynh rên rỉ. Hoàng huynh không thể viết thư cho hần, toàn bộ thư hần viết cho hoàng huynh đều bị phụ hoàng thu giữ, nếu không phải Khương Vịnh phản bội hoàng hậu, hần có lẽ vĩnh viễn sẽ không biết thư hần viết cho hoàng huynh thường thường làm hại hoàng huynh mấy ngày không xuống giường được, vì hần viết ở trong thư là nỗi hận đối với nam nhân kia, viết sẽ có một ngày hần sẽ dẫn hoàng huynh đi khỏi nơi đây.

Hai tay nó nắm lấy bàn tay hơi chút ấm áp của hoàng bá, Nhiễm Mặc Phong nhìn phụ vương. Phụ vương nhìn nó, lại như không nhìn nó. Rồi nó nhìn về phía hoàng bá, hai tay nó hơi hơi dùng sức. Phụ vương có chuyện giấu nó, hơn nữa không muốn cho nó biết. Rũ mắt xuống, đỏ ửng dần bốc lên, chim lửa ở trên cổ tay trái như ẩn như hiện.

Lúc trước, khi thân mình của Nhiễm Mục Kỳ không thoải mái, y dùng hết thủ đoạn làm cho Nhiễm Mặc Phong bồi y nghỉ ngơi. Sau khi y ngủ say, Nhiễm Mặc Phong mới phát hiện tay của y cực kỳ lạnh lẽo. Nó nhớ rõ phụ vương từng dùng nội lực để cứu chữa cho một binh sĩ bị ngã vào hồ băng, nó liền làm theo những gì phụ vương dạy, đưa nội lực vào người hoàng bá, làm cho thân mình hoàng bá ấm áp lên. Việc này làm cho Khương Vịnh kinh ngạc không thôi, đối với một đứa nhỏ chỉ mới năm tuổi mà nói, có được nội lực thâm hậu như vậy là chuyện không thể tin nổi.

Nhiễm Mặc Phong làm cho thân mình hoàng bá ấm lên, nhưng không có vận dụng nội lực. Nó nghĩ tới phụ vương có chuyện giấu nó, nghĩ tới giữa phụ vương, hoàng bá cùng Khương Vịnh có chuyện mà nó không hề biết. Ngày thường nó đối với cái gì cũng đều không quan tâm, nhưng có liên quan đến phụ vương thì lại khác, càng nghĩ nó càng cảm thấy hờn dỗi.

“Phong Nhi!” Nhiễm Mặc Phong kêu lên một tiếng kinh sợ, hai tay của nó bị phụ vương kéo ra. Nhiễm Mục Lâm cầm lấy hai tay của con, trái phải lật xem, tiếp theo hần lại sờ sờ tay huynh trưởng, trong mắt chứa đầy nghi hoặc.

“Phụ vương.” Hỏi.

Nhiễm Mục Lân nhìn nhìn tay con, lại nhìn nhìn tay hoàng huynh, vừa rồi hẳn nhìn thấy tay của con cùng hoàng huynh trở nên đỏ bừng, tựa như muốn thiêu cháy, hẳn sợ tới mức chạy nhanh kéo hai tay của con ra.

“Phụ vương.” Lại hỏi.

Nhiễm Mục Lân nắm lấy bàn tay của con trong tay, cảm thấy không có gì khác thường, vẫn như trước vừa nhỏ vừa ấm, hẳn cười cười che dấu, nói: “Phong Nhi, hoàng bá con đã ngủ rồi, hai phụ tử ta đi dùng bữa đi. Dùng bữa xong, con cũng nên ngủ một lát.”

Hai mắt nhìn chằm chằm phụ vương, nó muốn nghe không phải điều này. Vì sao vừa rồi phụ vương khản trương như vậy?

“Phong Nhi.” Ôm lấy con, Nhiễm Mục Lân đứng lên, phân phó Khương Vính, “Người ở đây trông coi hoàng huynh. Có chuyện gì liền theo mật đạo tới báo cho ta biết.”

“Dạ, Vương gia.” Khương Vính vẫn đang lâm vào trong hồi hận cùng thống khổ, nên khi này không có nhìn thấy hiện tượng khác thường, cúi đầu đáp.

Nhiễm Mục Lân ôm con đi về phía tấm cung của hai người, nghĩ nên làm sao giải thích với con. Hẳn không muốn con biết trên người mình có rất nhiều điểm không bình thường, biết nhiều chỉ làm cho con càng ngày càng không vui.

“Phong Nhi, con nhất định là muốn biết trên người phụ vương cùng hoàng bá đã từng phát sinh chuyện gì đi?” Việc này hẳn nguyên bản không muốn nói cho con biết quá sớm, nhưng con nhất định là nghi hoặc thắc mắc. Giữa hai phụ tử bọn họ, ai cũng không được phép giấu diếm đối phương, có lẽ để cho con biết sớm một chút cũng tốt.

“Phụ vương.” Đôi mắt hai màu lóe sáng, nó muốn biết.

“Chờ con ngủ dậy, phụ vương sẽ nói cho con nghe. Hiện tại cùng phụ vương dùng bữa đã.”

Gật đầu. Trong một khắc, khi nghe thấy phụ vương muốn nói cho nó biết, đôi mắt của Nhiễm Mục Phong cực kỳ tinh lưỡng, con người màu đỏ tựa như bảo thạch tỏa sáng, làm cho phụ vương nhìn nó thiếu chút nữa bị hớp hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

CHƯƠNG 45

Đứng trước cửa Vô Tam điện một hồi lâu, Tiết Kì vô cùng miễn cưỡng cho người đi thông báo Nhiễm Mục Kì là hẳn đến đây. Nếu có thể, hẳn vĩnh viễn hy vọng không cần gặp cái người đối với hẳn hoài tâm không tốt, thế nhưng hẳn chung quy không thể vượt qua được cảm dỗ của ‘Long tuyến’. Tiết Kì đối với trà si mê gần như thành cuồng, nên chỉ mới hai ngày đã phải bại trận. Chẳng qua ở ngoài điện có bốn nữ nhân trong mắt đều mang đầy thâm ý mà nhìn nhìn hẳn, làm cho hẳn muốn lập tức quay về.

Nhiễm Mục Kì đột nhiên bệnh nặng, hoàng hậu, Trương phi, Nghiên phi cùng Triệu phi tất nhiên là vô cùng khản trương. Thế nhưng Nhiễm Mục Kì ngoại trừ triệu kiến Nhiễm Mục Lân ra, những người khác nhất quyết không gặp, ngay cả quốc sự đều giao cho bào đệ, làm cho các vị phi tử cực kỳ thương tâm, lại nghe thấy Hoàng Thượng chuẩn bị nạp hai vị công chúa của Kim Quốc cùng Nam Quốc làm phi, hơn nữa đối với Lâu Lan vương Tiết Kì lại dị thường mê luyến, các nữ nhân ở hậu cung tuy mặt ngoài bình tĩnh, nhưng nội tâm lại vừa vui vừa sợ, nhất là Nghiên phi rất được sủng ái, lại vừa có thai mấy tháng, hiện tại thiếu vài phần ân sủng.

Lâu Lan vương Tiết Kì là mỹ nam tử nổi danh thiên hạ, đẹp đến thoát tục, lại rất nhẹ nhàng, ngay cả nữ tử đều không có mấy người có thể đẹp qua hẳn. Hiện giờ nhìn thấy, liền ngay cả hoàng hậu đã sớm bị thất sủng cũng không tránh khỏi âm thầm, hướng chỉ là ba vị phi tử kia. Sau khi bốn người đối với Tiết Kì hơi hạ người hành lễ, Trương phi vừa định tiến lên nói chuyện với hẳn, chỉ thấy Tiết Kì xoay người một cái trốn ra phía sau thị vệ Tiết Vụ của hẳn, bày tỏ rằng không muốn nói chuyện với các nàng, làm cho bốn người xấu hổ không thôi, cũng như rất rất là không vui. Thầm nghĩ Lâu Lan vương này sao chẳng hiểu cấp bậc lễ nghĩa gì cả.

Tiết Kì từ nhỏ đã sống trên núi tuyết, cho nên không chỉ không hiểu biết giao tiếp với người khác, mà vui buồn cũng sẽ không che dấu. Hơn nữa hẳn trời sinh có một cỗ linh khí, sau khi sinh ra liền được một trong ba vị đại tiên nhận làm nghĩa tử. Vị đại tiên này tên “Dịch” có tiếng tùy hứng cùng bao che khuyết điểm, đối với Tiết Kì lại cực kỳ cưng chiều. “Dịch” thích đi du ngoạn, thế nhưng trước lúc Tiết Kì mười lăm tuổi, y nửa bước cũng không rời khỏi Tổ Sơn. Sau khi Tiết Kì trưởng thành, y mới xuống núi dạo chơi, nhưng hàng năm y đều quay về Tổ Sơn để thăm nghĩa tử, có thể thấy được “Dịch” rất yêu thương Tiết Kì. Có một vị nghĩa phụ cưng chiều mình so với cha ruột còn tốt hơn, thì có thể thấy được tính tình của Tiết Kì sẽ tùy hứng thế nào.

Tiết Kì trốn ở phía sau Vụ để tránh đi chú ý của người bên ngoài, thầm nghĩ nếu đếm đến hai mươi mà còn chưa thấy được Nhiễm Mục Kì, hẳn liền quay về, không bao giờ thêm uống Long Tuyến nữa. Ngay khi hẳn đếm tới mười, Hi Nhạc đi vào thông báo giờ đang chạy tới, cung kính nói: “Đã để Lâu Lan vương điện hạ đợi lâu, thỉnh ngài.”

“Tiết Kì.” Bất mãn mà sửa đúng xưng hô của Hi Nhạc, Tiết Kì kéo Vụ đi vào.

Bốn vị phi tử chờ ở bên ngoài điện, khi nghe được Hoàng Thượng thế nhưng để cho Tiết Kì tiến vào, thì vô cùng khổ sở cùng không tin.

“Hi công công, bệ hạ có nói khi nào gặp chúng ta không?” Nghiên phi hai tay ôm bụng, tiến lên vài bước hỏi.

Hi Nhạc vội vàng khom người nói: “Thỉnh hoàng hậu nương nương cùng các quý phi nương nương thứ tội. Bệ hạ vẫn đang ngủ, nô tài không dám quấy rầy bệ hạ. Nếu không phải thật cần thiết, ngay cả nô tài bệ hạ cũng không cho tiến vào. Nương nương, bệ hạ nói khí sắc của ngài không tốt, không muốn cho người khác nhìn thấy. Nếu không các vị nương nương đi về trước, khi nào bệ hạ khỏe, nô tài lập tức báo cho các vị biết.”

Không muốn cho người khác nhìn thấy? Vậy Tiết Kì không phải người khác sao? Bốn vị nương nương đều trầm nghĩ như thế.

“Hi công công, bệ hạ chắc đã tỉnh. Ngài đi vào thông báo thêm lần nữa đi, chúng ta đã đợi gần một canh giờ.” Nghiên phi hai mắt rung rung, hạ hai tay xuống, lộ ra cái bụng cao cao của nàng.

Mặt Hi Nhạc như đưa tang, nói: “Nương nương, không phải nô tài không chịu thông báo, mà là bệ hạ còn đang ngủ. Thế tử điện hạ ở bên trong, nghe Lâu Lan vương ở bên ngoài cầu kiến, liền bảo nô tài thỉnh Lâu Lan vương đi vào.”

“Thế tử?”

“Tiểu Phong?”

Bốn người nghe vậy, giương mắt nhìn lẫn nhau. Vì sao Hoàng Thượng để cho thế tử ở lại trong tâm cung? Trong lòng các nữ nhân vô cùng ghen tị. Dù sao đi nữa, thế tử cũng chỉ là cháu của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không gặp con của mình, nhưng lại để cho cháu trông coi bên mình, này làm cho người ta không thể chấp nhận được.

“Thế thì ... tại sao thế tử không cho chúng ta đi vào?” Nghiên phi mở miệng.

Hi Nhạc cười cười nói, “Nương nương, là nô tài nói sai. Đây không phải là chủ ý của thế tử điện hạ. Là bệ hạ trước khi ngủ dặn dò thế tử điện hạ, nói – nếu như Lâu Lan vương đến đây, thì cho ngài ấy tiến vào. Mong các vị tha thứ cho nô tài.”

“Tỷ tỷ, chúng ta quay về đi. Chờ bệ hạ tỉnh, chúng ta lại đến.” Triệu phi tận lực bảo trì dáng vẻ nhìn hoàng hậu nói. Nàng biết hôm nay sẽ không gặp được hoàng thượng.

Trương phi cắn cắn môi, bỗng cười lên, nói: “Bệ hạ thích hoàn mỹ, không muốn chúng ta nhìn thấy bộ dáng khi người sinh bệnh, vậy thì chúng ta sẽ không nhìn. Vương thúc gần nhất bận rộn quốc sự, nên để một người Tiểu Phong ở trong này chiếu cố bệ hạ, sợ là Tiểu Phong cũng quá mệt nhọc đi, khi quay về chúng ta sẽ nói với Vương thúc để cho Thành nhi, Tín nhi đến đây. Nói sao đi nữa, phụ hoàng bị bệnh, bọn nhỏ cũng nên ở bên cạnh chiếu cố người, đây là hiếu đạo mà bọn họ nên làm.”

“Tỷ tỷ nói đúng. Cũng nên cho bọn nhỏ lại đây đi, thứ nhất bọn họ đều đã lớn, thứ hai cũng nên để bọn nhỏ làm tròn hiếu tâm của mình, có khi nhìn thấy bọn nhỏ hiếu đạo, bệ hạ cũng có thể sớm khỏe.” Triệu phi gật gật đầu, nhẹ ôm lấy cánh tay hoàng hậu, “Tỷ tỷ, Thành nhi bị thương còn chưa khỏe, cũng không nên miễn cưỡng nó.” Tiếp theo nàng lại đối với Nghiên phi nói, “Thân mình Nhân Nhi không tốt, trời lạnh, cũng đừng cho nó biết phụ hoàng bị bệnh, miễn cho nó lo lắng. Để cho Tín nhi cùng Nghĩ nhi lại đây là được rồi.”

Hoàng hậu nhìn cửa phòng đóng chặt, hai mắt phấp phồng. Nàng cười khổ, nam nhân kia thật sự muốn nhìn thấy con của mình sao? Nhưng nàng cái gì cũng không nói, chỉ gật gật đầu. Nghiên phi rũ mắt, hai tay ôm bụng, gật đầu một cái thật nhẹ.

Vừa bước vào tâm cung của Nhiễm Mục Kì, Tiết Kì đã ngửi được mùi thơm ngát của Long Tuyền. Theo hương khí, hần bước nhanh vào phòng trong, liền thấy Nhiễm Mục Kì nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, y thấy hần tiến vào, liền nhìn hần cười cười, tiếp theo thành thoi thỏa mãn mà uống một ngụm trà. So với hôm qua, hôm nay khí sắc của Nhiễm Mục Kì đã tốt hơn nhiều, sắc mặt dù vẫn tái nhợt, thế nhưng đôi mắt có hồn hơn rất nhiều.

Đứng yên tại chỗ, Tiết Kì nhìn bát trà trong tay Nhiễm Mục Kì, trong bát là Long Tuyền. Hần rất muốn uống, thế nhưng Nhiễm Mục Kì rõ ràng đặc ý làm cho hần chán ghét. Hơn nữa người nọ còn làm trò ở trước mặt hần uống một ngụm.

“Phong Nhi, giúp hoàng bá châm trà cho Lâu Lan vương.” Đùa đủ rồi, Nhiễm Mục Kì lên tiếng, Nhiễm Mặc Phong ngồi ở bên cạnh y đang vui đùa vào trong binh thư, liền buông sách xuống, đứng dậy châm trà, rồi bưng đến trước mặt Tiết Kì.

“Tiết Kì.” Lại sửa xưng hô. Tiết Kì không cam lòng – nhận hay là không nhận. Hần nhìn trừng trừng bát trà, không vрон tay ra. Nhận – liền làm cho người này thỏa mãn; không nhận – hần luyến tiếc.

Đợi nửa ngày, cũng không thấy Tiết Kì vрон tay ra, Nhiễm Mặc Phong hướng về phía trước đẩy đẩy. Người này rõ ràng muốn uống, vì sao không cầm?

“Long Tuyền lạnh, hương vị sẽ thay đổi.” Nhiễm Mục Kì hạo tâm nhắc nhở, ngay sau đó, bát trà trong tay Nhiễm Mặc Phong bị người đoạt đi.

Đưa trà xong, Nhiễm Mặc Phong lại quay về trên giường, ngồi xuống, tiếp tục xem binh thư. Hôm qua phụ vương dẫn nó đến Tầng Thư các, nó tìm được rất nhiều sách quý. Đương nhiên, sách quý với nó mà nói đều là binh thư.

Uống xong Long Tuyền đã sắp lạnh, Tiết Kì đi đến nơi đặt trà, bắt nắn mà trừng mắt nhìn Nhiễm Mục Kì liếc một cái. Người này thế nhưng lại dùng loại bình này để pha trà. Mở nắp bình ra, Tiết Kì kém chút hét lên hoảng sợ, Long Tuyền tốt nhất lại bị tàn nhẫn đập hư như thế này!

“Vụ.” Kêu một tiếng, thị vệ bên người Tiết Kì lập tức đi ra ngoài, cước bộ vội vàng.

“Thật là người thô kệch.” Nói phong long ai đó, Tiết Kì cẩn thận rót đầy trà, từng chút từng chút nhâm nhi thưởng thức. Trên mặt thảnh thơi lại toát ra đau lòng. (o.O)

“Ha ha” Trên giường truyền đến một tiếng cười nhẹ. Buồng bát trà xuống, y nhìn các loại thần thái của Tiết Kì, tuy hần biểu hiện rất đậm, nhưng y vẫn thấy được rõ ràng.

Xoay người nhìn lại, hai hàng lông mày dài nhỏ của Tiết Kì nhíu lại, tiếp theo lại là lạnh nhạt không biểu cảm.

“Ta cứu không được ngươi.” Lời nói ra làm cho Nhiễm Mục Kì biến sắc mặt.

“Cứu?” Lại cười cười, nhưng trong mắt Nhiễm Mục Kì đã không còn ý cười, “Trẫm cần ngươi cứu sao?” Y đã quên người này không giống người thường.

“Tâm bệnh cần tâm dược.” Không quan tâm long nhan của ai đó không vui, Tiết Kì tiếp tục nói. Nụ cười trên mặt Nhiễm Mục Kì đã không còn giữ được.

“Hoàng bá.” Người nguyên bản im lặng, đột nhiên lên tiếng, “Canh giờ tới rồi.” Nó vừa nói xong, chỉ thấy sắc mặt Nhiễm Mục Kì chuyển sang ai oán.

“Phong Nhi. Hoàng bá vừa mới tỉnh ngủ.” Nhiễm Mục Kì cũng không biết cháu của mình so với hoàng đế còn nghiêm khắc hơn.

“Canh giờ tới rồi.” Cho dù là đọc sách cũng không có quên lời phụ vương đã dặn, Nhiễm Mặc Phong đứng lên, không cho thương lượng.

“Phong Nhi, ” Nhiễm Mục Kì vươn tay cầm lấy tay Nhiễm Mặc Phong mà năn nỉ, “Đề hoàng bá ngồi thêm một canh giờ nữa đi.” Ngủ với y mà nói – đã trở thành chuyện so với quốc sự còn đáng sợ hơn.

“Canh giờ tới rồi.” Căn bản không để cho hoàng bá thương lượng, Nhiễm Mặc Phong vươn tay điểm huyệt ngủ của hoàng bá. Nhiễm Mục Kì đáng thương cứ như vậy mà ngủ đi.

Tiết Kì tròn tròn mắt kinh ngạc mà nhìn Nhiễm Mặc Phong đem Nhiễm Mục Kì đặt nằm thẳng xuống, khí lực của Mặc Phong thật lớn, thế nhưng có thể nhẹ nhàng mà nâng đỡ Nhiễm Mục Kì. Bất quá lại làm cho hần cực kỳ cao hứng, cuối cùng cũng có người giúp hần trút giận. Hần không cần phải méc với cha.

“Mặc Phong.” Đi đến bên giường, Tiết Kì ngồi xổm xuống, mỉm cười ê lệ, “Cảm ơn.”

Đôi mắt hai màu nhấp nháy nhấp nháy, vì sao lại nói cảm ơn?

“Tiết Kì.” Ngăn lại người đang muốn đứng dậy, Nhiễm Mặc Phong theo dưới chân đem tay hoàng bá đưa ra, ngửa đầu.

Tiết Kì rõ ràng là mắt hứng. Hần lạnh mặt, bất động, hần mới không thèm giúp người này chuẩn bệnh a.

“Tâm bệnh cần tâm dược.”

“Tiết Kì.” Nhiễm Mặc Phong không bỏ qua. Phụ vương nói với nó – từng có người thừa dịp phụ vương không ở đây mà khi dễ hoàng bá, hoàng bá vì ở lại nơi này mà thân mình trở nên suy nhược. Lúc phụ vương kể cho nó nghe, biểu tình của phụ vương rất khổ sở, nó phải giúp phụ vương chiếu cố hoàng bá.

“Tâm bệnh cần tâm dược.” Đối với người mà mình không thích, Tiết Kì tuyệt không để ý tới.

Tâm dược. Nhiễm Mặc Phong không hiểu thế nào là tâm dược, nhưng nó nhất định phải làm cho Tiết Kì xem bệnh cho hoàng bá. Nghĩ nghĩ, nó vén vạt áo ra, lộ ra khuôn ngực của mình.

“Tâm dược.” Chỉ chỉ vị trí trái tim của mình, Nhiễm Mặc Phong kiên định nói, tâm dược chính là lấy trái tim làm dược đi, nó có trái tim.

Cái này thật sự làm cho Tiết Kì á khẩu. Hần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy kiên nghị, rồi nhìn cặp mắt đầy kiên quyết, sau đó nhìn khuôn ngực cực kỳ nhỏ gầy kia, rồi chậm rãi ngồi chồm hổ xuống.

“Mặc Phong.” thanh âm của Tiết Kì trở nên mềm nhẹ, “Ngươi thật tốt.”

Nhiễm Mặc Phong không thể đuổi kịp suy nghĩ của Tiết Kì, nó đang chờ Tiết Kì xem bệnh cho hoàng bá.

Kéo lại vạt áo cho Nhiễm Mặc Phong, Tiết Kì cười rộ lên, nụ cười đẹp đến động lòng người, cũng kèm theo vẻ e lệ như trước.

“Mặc Phong, Long Tuyền ở đâu?” Hắn tha thứ người nọ, bắt quá muốn dùng Long Tuyền của y để đổi.

Nhiệm Mặc Phong xoay người đi đến chỗ giá sách, từ trong một cái rương nhỏ lấy ra một cái bọc nhỏ. Khương Vịnh núp ở chỗ tối, gấp đến độ muốn cản lại, nhưng lại không thể đi ra được.

Tiết Kì nhìn nhìn về phía Khương Vịnh đang ẩn mình, cười đến càng thêm ngọt ngào đáng yêu, quan trọng nhất là hắn đã bắt được Long Tuyền. Lúc này Vụ xách một cái rương trúc đi đến. Dưới chỉ thị của Tiết Kì, gã đặt rương trúc lên trên ghế, từ bên trong lấy ra một bộ trà cụ được bao trong một lớp tơ lụa tốt nhất, một cái ủ ấm, một cái ấm nấu nước nhỏ, hai quyền sách. Đặt mấy thứ này lên bàn, rồi gã lại vội vàng đi ra ngoài.

“Còn thiếu bếp lò.” Tiết Kì kích động kéo Nhiệm Mặc Phong đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, rồi hắn bắt tay vào chuẩn bị pha trà, vừa làm vừa thờ dài, “Đáng tiếc nước quá kém” Nếu ở Tô Sơn thì tốt rồi, nước suối ở nơi đó rất thích hợp để pha Long Tuyền.

“Tiết Kì” Nhiệm Mặc Phong không hiểu pha trà, nó chỉ muốn Tiết Kì xem bệnh cho hoàng bá.

Tiết Kì rót ra một bát trà, đưa tới trước mặt Nhiệm Mặc Phong, rồi nói: “Mặc Phong, người có thể trị bệnh cho hắn không phải ta. Người kia, ở chân trời.” Nói một câu thật không rõ ràng, sau đó tâm tư của Tiết Kì đều đặt hết lên trên bọc Long Tuyền kia. Nhiệm Mặc Phong muốn hỏi tiếp, nhưng trên người đối phương tràn đầy ý cự tuyệt.

Ở chân trời. Nhiệm Mặc Phong nghĩ tới Tranh, chẳng lẽ là hắn?

Sau khi Nhiệm Mặc Kì tỉnh lại, Tiết Kì đã đi rồi, để lại cho y một phương thuốc điều dưỡng, nhưng lại mang đi bọc Long Tuyền cuối cùng của y. Sau khi biết được người “bán đứng” mình chính là Nhiệm Mặc Phong, y chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài.

“Khương Vịnh, buổi tối ngó qua kia nhìn thử xem, lá non đã mọc chưa?” Mùa đông ở Bắc Uyên rất rét lạnh, cây trà thụ rất khó bảo quản, mà cây Long Tuyền này càng khó bảo quản hơn, trà Long Tuyền này rất thơm, nhưng kỳ lạ chính là ở trong hoàng cung chỉ có duy nhất một gốc cây.

“..... Dạ”

Khương Vịnh khó xử đáp. Phải nói với chủ tử thế nào đây? Cây Long Tuyền kia không biết bị ai chặt thành ba khúc. Gã nhìn nhìn Nhiệm Mặc Phong, đối phương hoàn toàn không cảm giác mà cứ xem bình thư. Khương Vịnh ở trong lòng lắc đầu, cây kia là khi thái hậu còn sống đã tự tay trồng ở sau tấm cung, Vương gia là người rõ nhất, cho nên nhất định sẽ không để cho thế tử điện hạ chặt nó. Thế tử điện hạ cũng sẽ không vô cớ mà chạy đến nơi đó. Thế nhưng đến tột cùng là ai đây? Hoàng cung đại nội, cấm quân, Hình Phủ Tì phải mấy trăm người tra xét việc này, nhưng lại không có đầu mối. Là ai có thể vô thanh vô tức mà phá hủy cây Long Tuyền? Chẳng lẽ là nhắm vào Hoàng Thượng? Không biết phía bên Vương gia tra xét thế nào rồi? Nếu thật sự là nhắm vào Hoàng Thượng, thì chính là ai? Khương Vịnh trong lòng chấn động, hướng bên giường bước qua hai bước.

Cùng lúc đó, một người ở trong Ngự thư phòng than thở. Cũng không thể để cho hoàng huynh biết cây kia là do Phong Nhi chặt gãy. Tiếp đó hắn lại cảm thấy cực kỳ may mắn, may mắn hoàng huynh không cho bắt luận kẻ nào tiếp cận tấm cung của mẫu phi, cho nên lúc đó không có ai nhìn thấy hắn ôm Phong Nhi đi vào đó. Hay là trước khi hoàng huynh biết được cây bị gãy, nên mang con chạy trốn?

Bạn đang đọc truyện *Tác Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

CHƯƠNG 46

“Phụ hoàng, con dứt ngải ăn cháo.” Trong tấm cung, Nhiệm Lạc Tín nhận lấy bát cháo trong tay Hi Nhạc, đi đến bên giường nói.

Đêm đó, Nhiệm Lạc Tín cùng Nhiệm Lạc Nghĩa đều bị mẫu phi tự mình đưa đến Vô Tam điện, làm cho bọn họ vui mừng chính là – Nhiệm Mặc Kì lúc này lại cho mấy đứa con tiền vào, tựa hồ thật sự là xuất phát từ sự thích hoàn mỹ, không muốn cho nhóm phi tử nhìn thấy bộ dáng suy yếu của mình.

Nhiệm Lạc Nghĩa ngốc hồ hồ đứng ở trong phòng không biết nên làm gì, mà Nhiệm Lạc Tín nào là bung trà, nào là rót nước, vô cùng tỉ mỉ mà chiều có phụ hoàng, là một đứa nhỏ ngoan hiền cẩn thận, trên mặt Nhiệm Mặc Kì vẫn mang nụ cười thân nhiên, tựa hồ đối với đứa con này cực kỳ tán thưởng.

“Tín Nhi, học hành đạo này thế nào? Phụ tử dạy con những gì?” Nuốt xuống muỗng cháo con vừa dứt, khí sắc của Nhiệm Mặc Kì đã tốt hơn rất nhiều, đối với con cũng biểu hiện ra một chút quan tâm.

Trên mặt Nhiệm Lạc Tín xuất hiện kích động khó nén. Hắn quy củ nói: “Phụ tử vừa dạy con ‘Quân Niệm’. Con có thể ngâm cho phụ hoàng nghe không?”

“Tốt, Lạc Tín ngâm cho phụ hoàng nghe một chút.”

Đặt bát xuống, Nhiễm Lạc Tín lập tức ngâm nga lên. Tuy là mới vừa học hôm qua, nhưng hắn lại ngâm cực kỳ lưu loát, Nhiễm Mục Kỳ thỉnh thoảng lại gật đầu tỏ vẻ tán thưởng. Mà bên kia, Nhiễm Lạc Nghĩa nghe hoàng huynh ngâm ‘Quân Niệm’ thì vừa hâm mộ vừa mất mát, Khẩu phụ từ dạy nó nó đều không thuộc.

Đội Nhiễm Lạc Tín ngâm xong, Nhiễm Mục Kỳ nói: “Phụ hoàng nhìn ra được con rất cố gắng, nhưng phải tránh tự mãn, phải theo phu tử học nhiều đạo lý trị quốc.”

“Dạ, phụ hoàng, con nhớ kỹ.” Nhiễm Lạc Tín cao hứng cười rộ lên, rồi mới cẩn thận tiếp tục đút phụ hoàng ăn cháo. Nhiễm Lạc Nghĩa cúi thấp đầu, hai bàn tay bắt chéo vào nhau, cực kỳ uể oải.

“Đạo này Lạc Nghĩa học được những gì?” Tựa hồ cũng không trách Từ từ “ngu dốt”, ăn xong cháo, Nhiễm Mục Kỳ cất tiếng hỏi.

Nhiễm Lạc Nghĩa lập tức ngẩng đầu, áp ứng: “Con, con, con học bắn tên.” Gần như sắp khóc lên, vừa rồi còn nhớ được vài câu thơ ca, hiện tại toàn bộ quên hết.

Nhiễm Mục Kỳ cúi đầu cười rộ lên, nói: “Tốt lắm, chờ phụ hoàng hết bệnh, sẽ đi xem con bắn cung thế nào. Nếu bắn giỏi, phụ hoàng liền thưởng cho con một con ngựa, nếu bắn không giỏi, con liền đem ‘Quân Niệm’ mà hoàng huynh con vừa ngâm sao chép mười lần.”

“Dạ, phụ hoàng!” Đôi mắt Nhiễm Lạc Nghĩa nhất thời sáng lên. Tươi cười trên mặt Nhiễm Lạc Tín phai nhạt vài phần, hắn ngâm tốt như vậy mà phụ hoàng chẳng thưởng cho nó cái gì.

“Hi Nhạc.”

“Có nô tài.”

Thấy được Nhị tử mất mát, Nhiễm Mục Kỳ lên tiếng: “Đi bảo Trương thống lĩnh tìm mấy thứ giúp phòng thân dễ dàng đưa cho Lạc Tín.”

“Phụ hoàng?” Nhiễm Lạc Tín rất kinh ngạc, phụ hoàng sao đột nhiên trở nên hòa ái như thế. Thân cốt của hắn không thể tập võ, không ngờ phụ hoàng lại vì hắn mà nghĩ tới việc phòng thân. Nhiễm Lạc Tín thích cười cũng nhịn không được mà hai mắt đỏ lên.

“Đức hạnh của các con phụ hoàng đều thấy ở trong mắt. Lạc Thành, phụ hoàng đối với nó đã quá thất vọng. Lạc Nhân, chỉ cần nó có thể sống là quá tốt. Cho nên con cùng Lạc Nghĩa phải cố gắng học tập, sau này mới có thể trợ giúp cùng phân ưu cho phụ hoàng.”

“Dạ, phụ hoàng!” Hai người con trai quý xuống, tâm tình của tụi nó biến hóa thật lớn.

Chẳng biết Nhiễm Mục Kỳ có ý thức được cuộc nói chuyện này đã tạo nên ảnh hưởng thật lớn tới hoàng cung, tới Bắc Uyên, thậm chí ngay cả bản thân y hay không? Nhưng ngày hôm sau, tin tức thái tử sắp bị phế truyền khắp cả nước, khiến cho mọi người đều chấn động.

.....

“Hoàng huynh, huynh thật sự tính phế thái tử?” Đợi sau khi con ngủ say, Nhiễm Mục Lâm theo mật đạo đi vào tầm cung của hoàng huynh, rất không đồng ý, hỏi.

Nhiễm Mục Kỳ miễn cưỡng nói: “Ai nói trăm muốn phế thái tử?” Thế nhưng vẻ mặt của y nhìn thế nào cũng thấy là đang nói cho có lệ.

“Hoàng huynh.” Nhiễm Mục Lâm nghiêm túc nói, “Bây giờ còn chưa phải lúc phế thái tử.”

“Úc?” Nhiễm Mục Kỳ nhướng mi, “Trăm không ngờ đệ lại theo phe thái tử nha.”

Hắn sao có thể theo phe thái tử chứ? trong lòng Nhiễm Mục Lâm phân vân – Nhiễm Lạc Thành luôn khi dễ đứa con cưng của hắn, còn dám mắng con hắn là quý tử, là yêu nghiệt, không phế nó chẳng lẽ để cho nó sau khi đăng cơ càng có thêm nhiều cơ hội cùng quyền lực khi dễ con hắn sao?

“Hoàng huynh, thế cục hiện giờ có chút rung chuyển. Vệ Quốc tuy thảm bại, nhưng cũng không tổn hại phần trọng yếu, phía đông còn có Sở Quốc như hồ rình mồi. Nếu lúc này phế thái tử, thế cục sẽ chuyển biến xấu. Mặc dù quyền thế của Ngũ gia bị suy yếu khá nhiều, nhưng trong triều vẫn có rất nhiều quan viên là môn sinh của Tề tướng, hơn nữa một số cựu thần cũng có giao tình rất tốt với Tề tướng. Phế thái tử đồng nghĩa phải lập tân thái tử, Tề tướng cùng Thái úy không hợp nhau cả triều đều biết. Huynh phế đi Lạc Thành, không phải tạo cơ hội cho hai bên bắt đầu sâu xé nhau sao?”

Nhiễm Mục Lâm bĩu môi xem thường, so về cường thế Nhiễm Lạc Tín sao bằng thái tử, mà cái lão già Trương Chiêu Xương kia không nghĩ cách làm cho cháu ngoại của mình trở thành thái tử, hắn đem đầu cắt bỏ.

“Ha ha . . .” Nhiễm Mục Kỳ cười nhẹ, “Trăm tưởng đệ cái gì cũng không biết chứ.”

“Hoàng huynh. . .” Nhiễm Mục Lâm cực độ bất đắc dĩ, hắn không nói không đề cập tới không có nghĩa là hắn không biết. Chẳng qua xem những người đó đầu đến đầu đi rất vui thôi. Với lại, có thời gian rảnh để đi để ý bọn họ, còn không bằng chơi đùa với con.

Nhiệm Mục Kỳ ra hiệu Khương Vinh rót cho y chum trà, sau khi uống xong, giọng điệu mang đầy buồn ngủ, nói: “Lạc Thành muốn đi biên quan rèn luyện, trăm bảo Lạc Tín cùng Lạc Nghĩa phải cố gắng học tập để trợ giúp cùng phân ưu cho trăm có gì không đúng sao?”

Nhiệm Mục Lân xém tí ngã dập mặt. “Hoàng huynh, lời này của huynh là ý gì?”

“Đương nhiên là ý trên mặt chữ a.” Nhiệm Mục Kỳ ngập một cái, nằm xuống, “Nó ở trong cung luôn gây chuyện, vậy đi biên quan rèn luyện đi. Có đệ ở đó, trăm cũng yên tâm.”

“Cái gì? !” Nhiệm Mục Lân đứng mạnh lên, “Huynh muốn đệ đưa nó tới biên quan sao? !” Sao có thể để cho hán chiếu có cái tên Nhiệm Lạc Thành khốn nạn kia được? !

“Nghĩ cũng đừng nghĩ. Nó ở trong cung khi dễ Phong Nhi còn chưa đủ sao? Huynh còn muốn nó đi Nhân Xương khi dễ Phong Nhi. Hoàng huynh, nếu huynh để cho Lạc Thành đi theo đệ, thì sau này đừng trách đệ không chiếu cố thái tử của ngài được chu toàn.” Nhiệm Mục Lân không chút khách khí mà uy hiếp hoàng huynh.

Nhiệm Mục Kỳ buồn ngủ đến mắt mờ không ra, thanh âm khàn khàn nói: “Trăm giúp đệ thu lưu hai nữ nhân, đệ giúp trăm trông coi nhi tử chẳng lẽ không được sao?”

“Hoàng huynh cứ trả lui hai nữ nhân kia đi.” Nhiệm Mục Lân tuyệt không nhượng bộ, “Đệ sẽ không đưa Lạc Thành đi, nó là thái tử, còn rất nhiều người muốn hầu hạ nó.”

“Lạc Thành khi dễ Phong Nhi, đệ không nghĩ giúp Phong Nhi trút giận sao?” Nhiệm Mục Kỳ đã muốn ngủ, ”Người phụ hoàng này đối với nó đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, tương lai như thế nào, chỉ có thể xem tạo hóa của nó.”

Không nói phế, cũng không nói không phế, Nhiệm Mục Kỳ liền ngủ say. Nhiệm Mục Lân rất muốn túm lấy hoàng huynh mà rống lớn, nhưng chỉ có thể đem lửa giận nuốt xuống. Hắn không hiểu vì sao hoàng huynh lại có ý nghĩ này trong đầu, thế nhưng muốn hắn đưa Lạc Thành đến Nhân Xương. Điều này chẳng phải muốn con hắn mỗi ngày đều khó chịu sao? Tuyệt không thể nào. Đêm nay hắn liền ôm con chạy trốn!

“Nếu đệ dám trốn, huynh liền ban chỉ cho đệ thú hai nữ nhân kia.” Nhiệm Mục Lân vừa nghĩ đến chạy trốn, thì Nhiệm Mục Kỳ đang ngủ say đột nhiên lên tiếng, “Đừng cho là huynh không biết đệ đang tính toán mang theo Phong Nhi chuồn êm, muốn chạy cũng được, nhưng phải đem Lạc Thành theo cho trăm.” Nói xong, y trở mình, việc này như ván đã đóng thuyền, không cho thương lượng.

Nhiệm Mục Lân đen mặt bước ra ngoài, hắn sẽ không thú thê, lại càng không đem đối thủ một mất một còn với đứa con tới Nhân Xương. Nếu Hoàng huynh dám ban chỉ, hắn liền dám kháng chỉ!

Cửa bị người đóng mạnh một cái, người trên giường liền mở mắt ra. Y đương nhiên biết lời nói đêm nay của mình sẽ khiến cho mọi thứ hỗn loạn thế nào, cũng biết trước phản ứng mà Mục Lân sẽ có. Nhưng mà, Lạc Thành phải đi, thế nhưng nó vẫn là thái tử, phía sau nó còn có hoàng hậu cùng Ngũ gia, để cho Mục Lân đem nó đi là thỏa đáng nhất.

“Bệ hạ.”

Khương Vinh ở đầu giường lo lắng kêu lên, đối với chuyện Hoàng Thượng muốn đưa thái tử đi biên quan, gã vô cùng kinh ngạc cùng bất an.

“Khương Vinh, trăm đau đầu.” Nhiệm Mục Kỳ xoay người nằm thẳng, nhắm mắt. Khương Vinh tiến lên, nhẹ nhàng xoa ấn thái dương cho y.

“Lạc Thành là con của trăm, trăm Không muốn hận nó.”

Đôi mắt của Khương Vinh nháy mắt âm trầm, gã nói: “Thuộc hạ hiểu. Vương gia chính là nhất thời nóng giận, qua đêm nay, Vương gia sẽ minh bạch dụng tâm của bệ hạ.”

“Hy vọng là thế.”

Nhưng mặc kệ Mục Lân có không nghĩ thông suốt hay không? Chú ý của y đã định.

—

Đêm khuya vào lúc canh ba, một đạo bóng đen xuất hiện ở trên ban công của Vô Tam điện, trên vai đeo một bao vải. Hắn cột sợi dây thừng vào lan can rồi thả đầu còn lại xuống, sau đó niu vào dây thừng trượt nhẹ xuống. Tiếp theo, trên ban công lại xuất hiện thân ảnh nho nhỏ, nó nhìn trái nhìn phải, rồi cũng thả người nhảy xuống, sau đó được người nhảy xuống trước ôm vào trong lòng. Rồi người nọ ôm đứa nhỏ đi vào một con đường nhỏ, lén lút đi về phía cửa cung.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

CHƯƠNG 47

Trong đêm khuya, Nhiễm Mục Lân ôm con, trên vai mang bọc hành lý, lén lút chạy trốn khỏi cung. Đùa kiêu gì mà muốn hấn đi chiếu cố cái tên khốn chuyên khi dễ con của hấn chứ? Hấn không giết chết nó là vì nể mặt mũi hoàng huynh a. Hấn đương nhiên biết hoàng huynh đang nghĩ gì. Dù sao Nhiễm Lạc Thành cũng là con y, giết không được, nên nghĩ ra cái chiêu đem nó lưu đây biên quan, coi như là mắt không thấy tâm không phiền, sau này tìm cái có đem nó phết đi. Chú ý của hoàng huynh rất hay, nhưng đem tên khốn Lạc Thành đó lưu đây đến Nhân Xương, còn phải xem hấn đồng ý hay không đã. Tất nhiên hấn không đồng ý rồi!

“Phong Nhi, Tiết Kì thích con, con viết thư nói Tiết Kì chiếu cố Lạc Nhân đi, Tiết Kì chắc chắn sẽ làm. Xích Đồng cùng Xích Đan còn quá nhỏ, Nhân Xương so với kinh thành lạnh hơn rất nhiều, bọn họ đi Nhân Xương sợ là chịu không nổi, để bọn họ ở lại trong cung chiếu cố Lạc Nhân, như vậy con cũng yên tâm. Chờ sau này khi con cần người bên cạnh, phụ vương sẽ phái người mang bọn họ tới biên quan.”

Nhiễm Mục Lân thừa dịp tránh né thị vệ tuần tra, nhỏ giọng nói với con. Hấn trở về tẩm cung, liền viết thư để lại cho hoàng huynh cùng Tiết Kì, sau đó đợi đến đêm khuya, đánh thức con dậy, không nhiều lời liền ôm con bỏ chạy. Nhiễm Mặc Phong không hiểu vì sao hơn nửa đêm phụ vương lại muốn lén ra khỏi cung, nhưng nó không hỏi, lưu loát mặc xiêm y liền theo phụ vương chạy trốn, nhưng trước khi đi nó nhờ phụ vương viết thư cho Nhiễm Lạc Nhân, nói nó phải về Nhân Xương. Tựa như lần trước, lần này nó cũng là lặng yên không báo trước mà ly khai kinh thành, bất quá lúc này là đi cùng phụ vương.

Phi thường quen thuộc địa hình trong cung, Nhiễm Mục Lân ôm con thuận lợi chạy ra khỏi cung. Hai người chạy tới cửa thành, nơi này là một mảnh tối đen, Nhiễm Mặc Phong đang cảm thấy kỳ quái thì chợt nghe cửa thành chậm rãi mở ra.

“Vương gia.” Có người nhỏ giọng kêu, dĩ nhiên là binh sĩ thủ thành. Nhiễm Mục Lân hướng gã gật đầu, vỗ vỗ vai gã, ôm lấy con ra khỏi thành.

Đi chưa được mấy bước, chợt nghe lại có người gọi: “Vương gia!” Tiếp theo, mười mấy người cưỡi ngựa từ trong rừng cây chạy tới.

Khi Nhiễm Mục Lân quay về kinh, lưu lại hai ngàn người ở ngoại thành, mười mấy người này cũng nằm trong số đó. Khi biết được hoàng huynh muốn hấn thú thê, hấn liền tính toán “chạy trốn”, lập tức cho người đi an bài, nhưng sau đó con lại sinh bệnh, rồi tiếp đến hoàng huynh sinh bệnh, đành phải trì hoãn lại, nhưng những người này vẫn tùy thời tiếp ứng hấn “chạy trốn”. Tối hôm qua sau khi từ chỗ hoàng huynh trở về, Nhiễm Mục Lân liền lệnh Phúc Quý lập tức ra kinh thông tri những người này, hơn nữa thủ vệ kinh thành là bộ hạ của hấn, muốn chạy trốn đương nhiên là dễ như trở bàn tay. Ôm con nhảy lên ngựa, Nhiễm Mục Lân nhìn về phía cửa thành, thầm nghĩ: hoàng huynh, xin lỗi a. Rồi thúc vào bụng ngựa chạy như bay, cũng không quay đầu lại nữa.

Ngày hôm sau, các vị đại thần thương nghị triều chính đợi hoài vẫn không thấy Vương gia đến, liền sai người đi hỏi thăm. Đây vừa hỏi thì mới phát hiện Lân thân vương cùng thế tử chẳng không thấy đâu! Nghiêm trọng nhất chính là xiêm y của hai người rõ ràng bị động qua, đệm giường cũng nghiêng một bên, kiếm gỗ thế tử điện hạ thích nhất cùng Mặc Kim treo ở đầu giường cũng biến mất, trên bàn còn có mấy phong thư, hết thấy đều cho thấy – hai phụ tử này đã chạy trốn vào đêm khuya. Điều này làm cho triều đình nổ tung, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Mục Lân thật là...” Xem xong thư Nhiễm Mục Lân để lại cho mình, Nhiễm Mục Kì ần ần thái dương, không biết nên tức hay nên cười đây, đường đường là Vương gia Đại tướng quân, thế nhưng vì không muốn đem thái tử tới Nhân Xương, mà trốn ra khỏi cung. Nếu để cho người bên ngoài nghe được, chẳng phải là cười đến rụng răng?

“Bệ hạ. . .” Hi Nhạc giương mắt cẩn thận xem xét biểu tình của Hoàng Thượng.

Nhiễm Mục Kì nằm dựa vào trên giường, khép hờ mắt, suy nghĩ một lát nói: “Thôi, để cho đệ ấy đi đi. Trẫm cũng không nhẫn tâm làm cho đệ ấy khó xử.”

Hi Nhạc vừa nghe, trong lòng nhất thời hiểu rõ, nhất định là Vương gia cùng Hoàng Thượng náo loạn một trận, rồi vương gia không chịu nhường bước nên ôm thế tử điện hạ chạy trốn. Thế nhưng bệ hạ lại không có long nhan giận dữ, có thể thấy được yêu thương của bệ hạ đối với Vương gia.

“Hi Nhạc.”

Hi Nhạc đang phân thần thì nghe Hoàng Thượng kêu to, liền giật mình: “Có nô tài!”

“Đi phân phó cho mọi người, hôm nay trầm vào triều.”

“Dạ!” Hi Nhạc vội vàng lui ra.

Nhiễm Mục Kì thở dài thật sâu, lầm bầm: “Sao lại đi gấp như vậy, cũng không cùng hoàng huynh nói lời từ biệt. Chẳng lẽ trẫm sẽ thực sự bức đệ sao?” Trong ngữ khí tràn đầy oán khí.

Y vốn định cho thái tử đi Nhân Xương, có Mục Lân ở đó, nó có thể thay đổi tính tình một chút, cũng đỡ làm cho y phiền lòng. Nào biết phản ứng của Mục Lân lại kịch liệt như vậy.

“Đem Lạc Thành tới Nhân Xương, không phải đệ ấy sẽ có cơ hội giúp Phong Nhi báo thù sao? Trẫm cho đệ ấy cơ hội, đệ ấy cư nhiên không cần.” Khurong Vĩnh đi ra, Nhiệm Mục Kỳ đứng dậy, ở lúc đối phương hầu hạ y thay quần áo, thì nói.

Khurong Vĩnh lên tiếng: “Vương gia là sợ thế tử điện hạ không vui.”

“Đệ ấy rất thương Phong Nhi. Chờ sau này Phong Nhi lớn lên, cánh cứng, bay đi, còn lại một mình đệ ấy chẳng phải sẽ lẻ loi hiu quạnh sao?” Nhiệm Mục Kỳ lo lắng nói, “Phong Nhi nhất định sẽ trở thành tướng quân, sau này nó chung quanh chinh chiến, còn lại một mình Mục Lân sẽ cô đơn. Mặc dù trăm phiền chán những người đó, nhưng những lúc buồn có các nàng đến đây cũng có thể giúp trẫm giải sầu. Còn Mục Lân chẳng lẽ nào lại kêu các bộ hạ tới giúp đệ ấy giải sầu sao?”

Càng nói, Nhiệm Mục Kỳ lại càng thở dài. Trận chiến lần này làm cho y ý thức được Mặc Phong sớm hay muộn cũng sẽ rời khỏi phụ vương của nó, đánh chiếm thiên hạ của chính mình. Có lẽ nó sẽ biến thành một con ngựa hoang thoát cương, hoặc nói không chừng cũng có thể trở thành vua của thiên hạ. Đối với việc thống nhất thiên hạ, y cũng không có dã tâm, chỉ cần không phải trở lại những ngày trong quá khứ, thì y có làm Vương gia đều không sao cả. Nhưng tính tình Mục Lân cũng không giống y, trừ bỏ đứa con ra, hẳn tựa hồ đối với cái gì cũng không để ý. Vạn nhất ngày nào đó Mặc Phong không cần cánh chim của phụ vương nữa, thì Mục Lân sẽ phải ra sao đây?

“Bệ hạ, thế tử điện hạ đối với Vương gia cực kỳ hiếu thuận. Sau này mặc dù thành Đại tướng quân, cũng sẽ đem Vương gia đặt ở vị trí đầu, bệ hạ cũng đừng quá mức lo lắng.”

“Chỉ hy vọng là thế.”

Nhiệm Mục Kỳ xoay người đối mặt Khurong Vĩnh, đề cho đối phương mang vật phẩm trang sức cho y. Nếu một ngày kia thực sự đến, y liền đem ngôi vị hoàng đế truyền cho đứa con nào thấy thuận mắt, rồi đến biên quan bồi Mục Lân vậy.

Bất quá trước khi Mục Lân đi đã làm xong một việc cho y, giữ Tiết Kỳ lại. Nhưng cây “Long Tuyền” là do người nào ăn gan hùm uống mật gấu chặt đứt? một khi bắt được, y nhất định sẽ không lưu tình!

.....

Đã lâu không ở trên ngựa rong ruổi, tuy gió lạnh quất vào mặt, nhưng Nhiệm Mục Lân lại rất hưng trí. Ra khỏi kinh thành, rời xa những người, những việc làm cho hắn phiền lòng, tâm tình của hắn trở nên cực kỳ tốt, hơn nữa đứa con ở trong lòng vừa nhu thuận vừa nghe lời như vậy, càng làm hắn phần chần.

“Phong Nhi, chờ trở về Nhân Xương, phụ vương mang con đi săn thú, ăn dê nướng, ăn heo thui.” Nhiệm Mục Lân hưng phấn nói, nếu không phải con còn nhỏ, hẳn còn muốn uống rượu cùng con.

Săn thú. Trời lạnh như vậy, sợ là trong rừng sẽ không còn mảnh thú nào.

“Àn.” Nhiệm Mục Phong bị phụ vương bịt kín rồi bao ở trong áo khoác của mình, đáp.

“Phong Nhi, hoàng bá con muốn phụ vương đem Lạc Thành tới Nhân Xương. Phụ vương cũng không muốn con tới Nhân Xương rồi còn bị nó khi dễ, cho nên liền mang con chạy trốn.” Ra khỏi kinh thành thật xa, Nhiệm Mục Lân mới giải thích nguyên nhân “chạy trốn” cho con biết.

Nhiệm Mục Phong rất là kinh ngạc, hoàng bá muốn cho Nhiệm Mục Lân đi Nhân Xương? Hẳn là thái tử. Nó đối với chuyện trong cung cũng không quan tâm nên không thể lý giải, bất quá nó cùng ý nghĩ với phụ vương, nghĩ đến Nhiệm Mục Lân sẽ tới Nhân Xương, mất phải đồ ừng bắt đầu xoay tròn. Nó không sợ cùng người nọ đánh nhau, nhưng người nọ luôn nói phụ vương sẽ không cần nó.

“Phong Nhi cũng không đồng ý đi.” Không nghe con trả lời, Nhiệm Mục Lân vén áo khoác ra một chút, nhìn con.

“Hắn là thái tử.” Là thái tử, nên ở trong cung.

“Ha ha.” Nhiệm Mục Lân đột nhiên rất muốn hôn nhi tử, trên mặt con rõ ràng viết hai chữ ‘không muốn’.

“Phong Nhi yên tâm, phụ vương sẽ không để nó đến Nhân Xương.” Đem con gói kỹ lại, Nhiệm Mục Lân vung mạnh roi ngựa. Hy vọng có thể nhanh chóng đến Nhân Xương, nơi đó mới là nhà của hắn và con.

.....

Nhìn một lần lại một lần lá thư trong tay, sắc mặt người nào đó càng ngày càng lạnh.

“Hừ.” Hừ lạnh một tiếng, hắn đem tín xé thành từng mảnh nhỏ.

“Cây Long Tuyền không còn?”

“Dạ, vương.”

“Vậy ta ở lại đây còn ý nghĩa gì?” Lá thư bị xé nhỏ bị hắn ném vào trong chậu than.

Sắc mặt Tiết Kì tái nhợt nằm ở trên giường, sau khi biết được cây Long Tuyền bị hủy, hấn khóc đến suốt nửa ngất xỉu. Nằm hai ngày, sắc mặt hấn vẫn tái nhợt như trước, vì cây Long Tuyền kia nên hấn mới đặc biệt lặn lội tới đây a. (o.O)

“Nhiễm Lạc Nhân là ai?”

“Là tam hoàng tử của Nhiễm Mục Kì, thể nhược nhiều bệnh, bị tim bẩm sinh.”

Tiết Kì khổ sở mà ôm chặt ngực, hấn cũng sắp bị bệnh tim.

“Vụ, ta không quay về.”

“Vương.” Vụ quỳ một gối, chờ vương nói muốn đi đâu.

“Ta muốn đi Nhân Xương.”

“Dạ, vương.”

Diên Viên, Nhiễm Lạc Nhân xếp lại thư do Nhiễm Mặc Phong nhờ hoàng thúc viết cho nó, sau đó đặt thư vào trong rương riêng tư, rồi lặng yên không nói.

“Điện hạ.” Xích Đồng cùng Xích Đan cũng nhận được thư, nên có chút thương tâm cùng mất mát, bọn họ nghĩ chủ tử sẽ dẫn bọn họ đi cùng.

“Xích Đồng, Nhân Xương xa không?” Nhiễm Lạc Nhân sâu kín hỏi.

Xích Đồng lắc đầu, rồi gãi lập tức nói: “Không xa. Lần trước Triệu tướng quân trở lại kinh thành báo tin, cười ngựa mất bốn ngày.”

Hai trông mắt của Nhiễm Lạc Nhân sáng lên, bốn ngày.

“Điện hạ.” Lúc này Xích Đan nhỏ giọng kêu lên, nhìn nhìn ngoài cửa. Hai gã thái giám do Nghiên phi chọn riêng cho nhi tử của nàng đang bụng điểm tâm đi vào. Hai người tuy là thái giám bên người của Nhiễm Lạc Nhân, nhưng ngại Xích Đồng cùng Xích Đan là người của thể tử điện hạ, nên vẫn không thể tùy thời hầu ở bên người Nhiễm Lạc Nhân, nhất là Nhiễm Lạc Nhân tựa hồ rất chán ghét bọn họ.

Hai người vừa tiến vào, Xích Đồng cùng Xích Đan liền ngừng nói. Bọn họ đặt điểm tâm xuống, rồi bắt đầu hầu hạ Nhiễm Lạc Nhân dùng bữa. Thế nhưng sắc mặt Nhiễm Lạc Nhân không vui, nói: “Các người đi ra ngoài đi, đã có Xích Đồng cùng Xích Đan ở đây.”

“Điện hạ, nương nương ra lệnh cho nô tài.”

“Các người là nô tài của ta không phải là của mẫu phi. Các người nghe lời mẫu phi như vậy, thì nên đi tới tẩm cung của mẫu phi mà hầu hạ nàng, không cần ở chỗ này nữa!” Nhiễm Lạc Nhân ném bát cháo đi, cả giận nói.

“Điện hạ.” Hai người run rẩy bất an mà quỳ xuống.

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài.” Nhiễm Lạc Nhân ho khan lên, vỗ mạnh xuống giường. Lí mẫu nghe được tiếng động, vội vàng chạy vào đem hai người dẫn ra ngoài.

“Khụ khụ. . . . Khụ khụ. . . .” Nhiễm Lạc Nhân nằm lại xuống giường, Xích Đồng thu dọn dơ bẩn trên mặt đất, Xích Đan đi ra ngoài lấy điểm tâm khác cho nó.

Mặc Phong lại không báo một tiếng mà bỏ lại nó. Nhiễm Lạc Nhân khổ sở hít hít mũi. Mẫu phi không thích nó, không chỉ rất ít đến thăm nó, thậm chí còn phái hai người đến giám thị nó. Nếu không phải ngày đó nó giả bộ ngủ, nó sẽ không biết hai người kia trộm đọc thư của Mặc Phong viết cho nó. Sau đó Xích Đồng để ý, mới phát hiện hai người kia thường đi tới chỗ của mẫu phi, nhất là sau khi Mặc Phong tới đây. Mặc kệ mẫu phi xuất phát từ nguyên nhân gì, cũng không nên làm như thế.

Tiết Kì. Nghe nói người nọ rất khó ở chung, vì sao Mặc Phong muốn đem nó giao cho người nọ chứ? Dù cho y thuật của người nọ cực giỏi, nhưng có thể làm cho nó chết đi rồi sống lại không?

Nhiễm Lạc Nhân không tin có người có thể so sánh với Mặc Phong, chỉ có Mặc Phong mới có thể cứu nó. Nhân Xương, cười ngựa mất bốn ngày a. Vì sao thân mình của nó yếu như vậy? Ngay cả ngựa cũng không thể cười.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

CHƯƠNG 48

Ra khỏi kinh thành, Nhiễm Mục Lân cũng không vội mang con quay về Nhân Xương, mà là vừa dạo chơi ngắm cảnh vừa chạy về Nhân Xương, tuy mùa đông của Bắc Uyên cũng không có nhiều cảnh đẹp để ngắm. Mùa đông của Bắc Uyên không giá lạnh như Sở Quốc, nhưng cũng không ấm áp như Vệ Quốc. Khi nắng trời mọc cũng có một chút ấm áp, nhưng khi mây phủ dày cùng gió thổi qua, thì sẽ làm cho người ta cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo. Mấy ngày nay, khí trời của Bắc Uyên đều là âm trầm trầm, gió lạnh đến xương, may mắn hôm nay mặt trời cuối cùng cũng chịu nhô lên nhìn mọi người, Nhiễm Mục Lân hạ lệnh dừng lại cắm trại một ngày.

“Phong Nhi, gần đây có cánh rừng, chút nữa cùng phụ vương đi săn thú đi.” Nhiễm Mục Lân đang cùng với các binh sĩ dựng lều trại, dừng một chút nói với con. Nhiễm Mục Phong cũng giúp phụ vương dựng lều trại, gặt đầu, nó không bao giờ cự tuyệt đề nghị của phụ vương.

“Vương gia, ngài mang thể tử điện hạ đi săn thú đi. Việc nhỏ này chúng ta làm một chút là xong ngay.” Một gã binh sĩ lên tiếng, các binh sĩ khác cũng nói theo, “Vương gia, ngài mang thể tử điện hạ đi hít thở không khí đi, khó được hôm nay trời tốt.”

Các binh sĩ cùng phó tướng đều “đuổi” Nhiễm Mục Lân đi, hần cười rộ lên: “Ta sẽ săn vào con gà rừng, buổi tối sẽ có thịt ăn.”

“Úc ~, buổi tối có thịt ăn a, Vương gia ngài mau đi a, đừng trì hoãn nữa.” Vừa nghe có thịt ăn, các binh sĩ liền vui vẻ lên. Nhiễm Mục Lân ôm con nhảy lên ngựa.

“Nếu ta trở về mà các người chưa dựng xong, một người một trăm quân côn. Ha ha” Nhiễm Mục Lân cười nói, rồi vung roi ngựa, mang con chạy xa.

“Vương gia, nhớ phải săn nhiều nhiều một chút nha.” Từ xa, có người to lá gan gọi.

“Cái đám rùa con này.”

Nhiễm Mục Phong đã sớm quen với chuyện phụ vương cùng bọn thuộc hạ luôn hoà thuận vui vẻ, nó nghĩ làm sao săn thật nhiều gà rừng để đủ cho mọi người ăn.

“Phong Nhi.”

“Phụ vương.”

“Đang nghĩ gì vậy?” Ngựa dần dần chậm lại, Nhiễm Mục Lân cúi đầu nhìn con đang trầm tư.

“Gà rừng” Ngựa đầu, thành thực trả lời.

“Ha ha.” Nhiễm Mục Lân dừng ngựa lại, nói, “Đi bộ với phụ vương một chút đi, hai chúng ta đã lâu không đi dạo rồi.”

“Àn.” Nhiễm Mục Phong cực kỳ nghe lời.

Ôm con nhảy xuống ngựa, Nhiễm Mục Lân buông dây cương ra, để cho ngựa tự đi. Hần dắt thủ con, chậm rãi đi về phía sâu trong cánh rừng.

“Phong Nhi, lần trước phụ vương để con ở lại kinh thành, một nửa là giấu con, một nửa là thật sự muốn con ở lại kinh thành học tập. Ban đầu phụ vương tính để cho Phủ Khâu dạy con, thế nhưng hần có quá nhiều việc trong quân đội, hơn nữa hần giỏi về mưu quyền, nhưng ở trị quốc, trị quân đội còn có một ít thiếu hụt, vì vậy phụ vương nói hoàng bá con tìm cho con một vị phụ tử tốt, có thể dạy con một ít đạo lý trị quốc.”

Nhiễm Mục Phong dừng lại, mắt lộ vẻ khó hiểu, vì sao nó phải học đạo lý trị quốc? Tương lai nó muốn thành tướng quân giống như phụ vương, chỉ cần học binh pháp, võ nghệ là đủ.

Nhiễm Mục Lân sờ sờ đầu con, không có trả lời, đứa con từ nhỏ theo hần mưa dầm thấm đất, hơn nữa thiên tư thông minh, là kỳ tài trong luyện võ, hần cũng liền thuận theo ý của con, để cho con tập võ, học binh pháp. Nhưng đêm đó, cái đêm con ở trong quân doanh Vệ Quốc, một loại tình tự mà hần nghĩ mình chẳng bao giờ có – đó là sợ hãi, và giờ đây mỗi lần nhớ tới hần vẫn thấy sợ hãi như cũ.

Tương lai, hần không thể bình tĩnh mà nhìn con ra trận giết địch, nhìn con sẽ gặp phải các loại nguy hiểm chết người. Dù chỉ mới tưởng tượng những cảnh đó, hần đã nhẹn không được mà run rẩy.

“Phong Nhi, nói cho phụ vương biết – vì sao con muốn học binh pháp?”

“Giống như phụ vương, làm tướng quân, giết quân địch.”

“Nếu phụ vương không hy vọng con làm tướng quân thì sao?”

Sau khi phụ vương đột nhiên nói ra một câu như vậy, Nhiễm Mục Phong kinh ngạc cực kỳ, nó nhìn phụ vương, không thể trả lời.

“Nếu phụ vương không hy vọng Phong Nhi làm tướng quân, không hy vọng Phong Nhi ra trận giết quân địch thì sao? Phong Nhi còn muốn làm tướng

quân không?”

Nhiễm Mục Lân ngồi xuống, kéo con vào trong lòng, nghiêm túc hỏi.

Nhiễm Mục Phong không trả lời, ý niệm trong đầu nó vẫn luôn là giống như phụ vương, làm tướng quân, ra chiến trường, hấn chưa bao giờ nghĩ tới nếu hấn không làm tướng quân, hấn sẽ làm cái gì.

“Phong Nhi, từ giờ trở đi hãy suy nghĩ về những lời này của phụ vương, mặc kệ Phong Nhi muốn làm cái gì, phụ vương cũng sẽ giúp con đạt thành, nhưng trừ bỏ tướng quân.” Đứng dậy, không có đối với đứa con đang mím chặt môi giải thích nguyên nhân, Nhiễm Mục Lân dặt tay con tiếp tục đi.

“Phụ vương!” Tiểu dã thú bị tổn thương, hai tròng mắt biến thành màu đỏ thán nhiên, vì sao phụ vương không cho nó làm tướng quân!

“Phong Nhi, phụ vương muốn cho con làm thái tử.” Một câu, Nhiễm Mục Lân nói ra mục đích cuối cùng của hấn, đỏ ửng trong mắt Nhiễm Mục Phong liền nhạt đi, nó tròn to hai mắt, lần đầu tiên kinh ngạc đến ngây người mà nhìn phụ vương.

“Phong Nhi.” Nhiễm Mục Lân khom người, ôm lấy con, cúi đầu nói, “Phụ vương sẽ đánh chiếm thiên hạ này cho con, mà không phải cho mấy đứa cháu ngay cả bộ dáng méo hay tròn phụ vương cũng chẳng nhớ nổi.”

Nghe thấy hơi thở của phụ vương, Nhiễm Mục Phong không cách nào bình tĩnh được. Thái tử, đây là thân phận nó không bao giờ nghĩ tới, thậm chí là chán ghét. Nó muốn làm chính là Đại tướng quân ‘độc nhãn’, như vậy phụ vương sẽ không cần tự mình ra chiến trường giết địch, cũng sẽ không bị người bao vây nữa.

“Phong Nhi, con luôn luôn nghe lời phụ vương, lần này, phụ vương cũng hy vọng con đồng ý.” Dừng cứng không được, Nhiễm Mục Lân chuyển sang dùng mềm.

Nhiễm Mục Phong ôm lấy phụ vương, sau một hồi lâu, nó lên tiếng: “Không.”

“Phong Nhi?” Nhiễm Mục Lân không nghĩ tới con thế nhưng không nghe lời hấn nói.

“Không.” Một chữ như trước, Nhiễm Mục Phong ngẩng đầu, vẻ mặt kiên quyết, “Phụ vương, con phải làm tướng quân.”

Thần sắc Nhiễm Mục Lân cực kỳ nghiêm túc, hấn nói với con: “Phong Nhi, phụ vương có thể làm thần tử của hoàng bá con, nhưng con tuyệt không thể làm thần tử của bọn người Lạc Thành, con hiểu không? Bằng không, phụ vương đánh chiếm thiên hạ này sẽ chẳng còn ý nghĩa. Chờ sau khi phụ vương cùng hoàng bá con trăm tuổi, con chính là vương của thiên hạ này, không ai có thể khi dễ con, mà phụ vương cũng tuyệt không cho phép có người lại khi dễ con.”

Mặc kệ là Nhiễm Lạc Thành hận con, Nhiễm Lạc Tín đầy tâm cơ, hay là Nhiễm Lạc Nghĩa nhỏ tuổi, chắc chắn sẽ ra tay đối phó con, duy chỉ có Nhiễm Lạc Nhân đối tốt với con lại là một quý bệnh, mà cho dù thân mình nó tốt lên, hấn cũng không có thể khẳng định nó không thay đổi. Chỉ có con làm Hoàng Thượng, hấn mới có thể an tâm.

“Phụ vương.” con người Nhiễm Mục Phong lại khôi phục bình tĩnh, nó nắm chặt tay phụ vương, “Con sẽ không bị khi dễ.” Nó phải bảo vệ phụ vương, nó phải làm tướng quân.

Nhiễm Mục Lân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy quật cường của con, hấn biết nhất thời sẽ không thuyết phục được con. Cầm chặt lại tay con, hấn xoay người: “Việc này sau này tính vậy, con còn nhỏ, tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, phụ vương cũng không nói trước được. Chờ con trưởng thành, nếu con vẫn không thích làm thái tử, phụ vương sẽ không bức con.” Không làm thái tử, liền làm Hoàng Thượng đi.

Vừa đi, vừa ngửa đầu nhìn phụ vương, nhìn hơn nửa ngày, Nhiễm Mục Phong mới lên tiếng: “Phụ vương, con không làm thái tử.” Nó vĩnh viễn sẽ không muốn làm thái tử.

“Phụ vương đã biết.” Đi về phía cây cối um tùm, trên mặt Nhiễm Mục Lân hiện lên tươi cười, tựa như những lời nói ban nãy chỉ là vui đùa. Thấy hấn như vậy, Nhiễm Mục Phong cúi đầu chuyên tâm đi đường, nghĩ rằng phụ vương đã từ bỏ ý định kia.

Phong Nhi, phụ vương đánh chiếm thiên hạ cho con, con sao có thể không làm thái tử? Nhiễm Mục Lân ở trong lòng nói. Lúc hoàng huynh còn chưa tính phế thái tử, hấn cũng đã nghĩ làm sao phế bỏ Nhiễm Lạc Thành. Hấn là người lòng dạ hẹp hòi, sao có thể dễ dàng tha thứ có người mãi luôn khi dễ con hấn, mắng con hấn là nghiệt chủng, là quý tử. Chẳng qua là thời cơ còn chưa tới, hấn phải kiên nhẫn chờ.

Dương quang âm áp xuyên thấu qua rừng cây chiếu trên người vào Nhiễm Mục Phong, nó vẫn đang nghĩ đến những lời nói lúc này của phụ vương, nên không có phát hiện trên người mình xuất hiện một tầng ánh sáng vàng thán nhiên, mà Nhiễm Mục Lân cũng đang suy nghĩ mọi việc nên cũng không phát hiện.

Phụ tử hai người đi đến một nơi có dòng suối nhỏ, bởi vì rét lạnh, đại bộ phận nước suối đều kết băng, nhìn kỹ dưới tầng băng sẽ thấy nước chảy qua. Nhiễm Mục Lân lấy tảng đá đập vỡ một chỗ trên mặt băng, tiếp theo bắt đầu cởi quần áo, Nhiễm Mục Phong cũng cởi theo phụ vương.

“Ồ trong cung thật bất tiện, muốn tắm bằng nước lạnh liền bị hoàng bá con lái nhái cho nửa ngày.”

Cẩn rằng nhảy vào trong nước suối lạnh như băng, Nhiễm Mục Lân đánh mấy cái rùng mình. Khi ở biên quan cùng con, hai phụ tử họ thường xuyên tắm trong bể thả đầy băng. Chẳng qua hoàng huynh cảm thấy tắm như vậy sẽ bị đông lạnh dần tới phá hư thân thể, nên ở trong cung không cho phép hấn làm

như vậy.

Nhiễm Mặc Phong cắn chặt răng, đợi cho cái lạnh như băng thấm đến tận xương, rồi nó nhảy bùm xuống nước. Rất lạnh, nhưng lại làm cho người ta phấn chấn. Nó bơi tới bên người phụ vương, vừa nhô đầu lên, liền bị ôm lấy.

“Phong Nhi, phụ vương bắt được con rồi a.” Ôm thân mình vẫn ấm áp như cũ của con, Nhiễm Mặc Lâm một bên lạnh đến hà hơi, một bên ôm chặt con cùng nhau lặn xuống nước.

Đồ ùng xoay tròn, là vì trong lòng đang cực kỳ sung sướng. Cảm giác rét lạnh dần dần qua đi, Nhiễm Mặc Phong vươn tay chà bả vai cho phụ vương, một bên cảm thụ sự nhộn nhạo do bàn tay to của phụ vương vuốt ve lưng nó.

“Phong Nhi, phụ vương thực không muốn con lớn lên.” Đột nhiên ai thán một câu, Nhiễm Mặc Lâm hôn lên mắt con, đưa con trưởng thành, hấn cũng già đi, đến lúc đó, hấn sẽ ôm không nổi con.

“Phụ vương.” Trong thanh âm chứa một chút vô thố, không biết làm thế nào để an ủi phụ vương, nó sẽ phải lớn lên.

“Ồ trước khi con lớn lên, để phụ vương ôm con nhiều nhiều một chút.” Dùng râu cọ cọ con, Nhiễm Mặc Lâm chỉ chỉ mặt mình. Ánh mặt trời chiếu vào trên người của hai người, một tầng ánh sáng vàng nhạt bao trùm quanh thân hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tác Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

CHƯƠNG 49

Chính Nhiễm Mặc Kỳ cũng nhớ không rõ y đã bao lâu chưa tới thăm tẩm cung của hoàng hậu. Sau khi bảo đệ Nhiễm Mặc Lâm trở về biên quan khoảng được 10 ngày, thì Nhiễm Mặc Kỳ sực nhớ tới thái tử bị trọng thương đã lâu, nên dẫn người đi tới tẩm cung của hoàng hậu. Vừa bước vào tẩm cung của hoàng hậu, Nhiễm Mặc Kỳ vô cùng kinh ngạc – trong tẩm cung không chỉ quanh quẩn, mà còn thăm đậm hieu quanh, căn bản là không có phú quý cùng xa hoa mà hoàng hậu nên được hưởng.

“Hoàng hậu miễn lễ.” Nhiễm Mặc Kỳ nhìn một vòng, rồi nhìn Hi Nhạc nở nụ cười thật sâu, sau đó tiến lên nâng hoàng hậu dậy. Hi Nhạc đánh cái rùng mình, trong lòng nói thầm, hoàng hậu không phải thất sủng sao, vì sao bệ hạ lại nổi giận?

“Bệ hạ.” Ngũ thị kích động nhìn Hoàng Thượng, người này cuối cùng cũng chịu đến chỗ của nàng (hoàng hậu tội nhất, ghét Nghiên phi nhất)

“Hoàng hậu, trong cung gần đây thiếu bạc? Nhưng hình như trẫm cũng không nghe người ta bẩm báo việc này.” Buông hoàng hậu ra, đi đến trước bàn, Nhiễm Mặc Kỳ cầm lên một trái táo đã gần héo, hỏi.

“Bệ hạ.” Ngũ thị vẫn chỉ nhẹ giọng gọi, trong mắt chứa đầy ủy khuất cùng bị lạnh nhạt. Quyền thế của hậu cung trên cơ bản nằm ở trên tay Triệu phi cùng Nghiên phi, Nghiên phi chường quần vải vóc, tơ lụa, nguyệt ngân cùng phân phối đồ dùng hằng ngày của các cung. Từ sau khi hoàng hậu cùng thái tử bị thất sủng, đồ vật đưa đến tẩm cung của hoàng hậu càng ngày càng ít, hơn nữa cũng càng ngày càng kém.

Nhiễm Mặc Kỳ tuy có ý chèn ép Ngũ gia, lợi dụng Thái úy Trương Chiêu Xương áp chế Tể tướng Ngũ Vũ Khôn, nhưng đối với hoàng hậu, mặc dù y không thương, nhưng cũng không hận. Y không phải không nghĩ tới thái độ của mình đối với hoàng hậu cùng thái tử sẽ làm cho hai người bị người xa lánh, nhưng sự thật so với y tưởng tượng còn bi thảm hơn. Tẩm cung của Hoàng hậu chẳng khác gì so với lãnh cung.

“Nam Quốc tặng rất nhiều trái cây hiếm lạ, sao không đưa đến chỗ hoàng hậu?” Thương thức trái táo trong tay, trên mặt Nhiễm Mặc Kỳ mang đầy khó hiểu, hỏi.

Không ai dám lên tiếng.

“Hi Nhạc.”

“Có nô tài!”

Thả trái táo lại chỗ cũ, Nhiễm Mặc Kỳ cười nhẹ, nói: “Xem ra là trái cây không đủ phân, cho nên thiếu phần của hoàng hậu. Người đi tới chỗ của trẫm đem một ít lại đây cho hoàng hậu.”

“Dạ, bệ hạ!” Hi Nhạc lập tức cúi đầu chạy đi ra ngoài.

“Bệ hạ.” Ngũ thị rút cuộc nhìn không được mà khóc lên tiếng, Nhiễm Mặc Kỳ ôn nhu hỏi, “Lạc Thành thế nào? Trẫm đến thăm nó.”

“Nhờ hồng phúc, của bề hạ, Thành nhi nó. . . .” Bao cảm xúc hiện lên trong lòng làm cho Ngũ thị nghẹn ngào, không thể nói nên lời. Nhiệm Mục Kì tiến lên đỡ lấy nàng, đi vào phòng trong.

Nhiệm Lạc Thành nguyên bản ở trên giường dưỡng thương, hiện giờ đang quỳ trên mặt đất, nghe được tiếng bước chân của phụ hoàng, hần liền dập đầu hành lễ. Nhiệm Lạc Thành lúc này đầy oán hận, ủy khuất, bất an, đã không có khí thế như dĩ vãng, thái tử với hần mà nói – đã là thùng rỗng kêu to, bị phé tựa hồ là chuyện sớm hay muộn.

Nhiệm Mục Kì đối với hoàng hậu “ôn nhu”, nhưng với thái tử vẫn là lạnh nhạt chán ghét như trước, thậm chí không cho thái tử đang có thương tích trong người đứng lên. Nhiệm Mục Kì đi đến bên giường ngồi xuống, thuận thế kéo hoàng hậu ngồi xuống bên người mình, y chẳng có biểu tình gì gương mặt nhìn thái tử. Thái tử xoay người hướng phụ hoàng quỳ gối, trong lòng chua xót càng sâu, hần không hiểu vì sao phụ hoàng ghét hần, vì sao phụ hoàng thương con quý kia hơn cả đứa con ruột của mình là hần đây.

Nhiệm Mục Kì nhíu nhẹ lông mày, mỗi khi nhìn thấy Nhiệm Lạc Thành, tựa như y lại nhìn thấy bộ dáng của Nhiệm Mục Huru, điều này làm cho y cực kỳ không thoải mái, huống chi tính tình của nó có vài phần tương tự người họ. Biết rõ đây là con của mình, nhưng y vẫn không thể thích nổi, thậm chí là . . . chán ghét.

Cứ như vậy nhìn thái tử một hồi lâu, lâu đến Ngũ thị bên người động một tiếng mới đem y từ quá khứ kéo về hiện tại, Nhiệm Mục Kì mới lên tiếng:

“Lạc Thành, làm người thì phải – tự biết lấy, tự xét lại, và tự phân biệt. Phong Nhi không giỏi ăn nói, hơn nữa từ nhỏ đến lớn đều ở biên quan với hoàng thúc con, đối với quy củ trong cung cũng không hiểu biết, nhưng nó chưa từng có ý hại ai, mặc dù con thường xuyên gây gỗ với nó, nhưng nó chưa bao giờ ở trước mặt phụ hoàng, thậm chí là hoàng thúc con nói qua một câu con không tốt. Ngược lại là con, không chỉ gây tổn hại cho thân phận của hoàng thúc con, thậm chí không để ý khuyên can của phụ hoàng, vẫn luôn nhắm vào Phong Nhi cùng nói những lời xấu xa, chẳng có một chút bộ dáng làm huynh trưởng, điều làm cho phụ hoàng đối với con thật thất vọng.”

“Phong Nhi không phải con ruột của hoàng thúc con, nhưng phụ hoàng niệm tình hoàng thúc con, phong nó làm thế tử, nó chính là đường đệ của con, là người mà con phải bảo hộ. Thế nhưng con chưa bao giờ thấu hiểu tâm tư của phụ hoàng cùng mẫu hậu con, không chỉ ý vào thân phận thái tử mà ở trong cung làm xằng làm bậy, nhục mạ thị vệ, còn ở trước mặt mọi người nhục mạ Phong Nhi, không đem hoàng thúc con để vào mắt. Kiêu ngạo tự đại, trong mắt không có người lớn, lòng dạ hẹp hòi, con như vậy thử hỏi phụ hoàng làm sao có thể đem giang sơn này giao vào tay con.”

“Phụ hoàng!” Nhiệm Lạc Thành thận sự sợ hãi, hần kinh hoàng ngẩng đầu, một chút hy vọng dưới đáy lòng hần hoàn toàn tan biến. Hoàng hậu tựa hồ sớm hiểu được kết cục như vậy, trừ bỏ khóc thành tiếng ra, nàng lựa chọn chấp nhận.

Nhiệm Mục Kì bất vì sở động nhìn thái tử gầy yếu rất nhiều, chậm rãi lên tiếng: “Sau tết, con đi Hòe Bình, đến biên quan học hỏi kinh nghiệm, rèn luyện nhuệ khí, trở nên ngoan ngoãn một chút, đừng làm cho phụ hoàng thất vọng lần nữa.”

Nhiệm Lạc Thành kinh ngạc đến ngây người mà nhìn phụ hoàng, tiếng khóc của hoàng hậu cũng im bật, toàn thân nàng lạnh lẽo mà nhìn trượng phu bên người, nhi tử của nàng, bị trượng phu của nàng lưu đây.

“Lạc Thành đến biên quan rèn luyện, hoàng hậu nên cố nghỉ ngơi điều dưỡng, sớm ngày ổn định. Chuyện trong cung còn phải cần nàng quản lý, hiện giờ xem ra, Nghiên phi làm việc vẫn không chu đáo bằng hoàng hậu, nàng làm việc trầm ổn yên tâm hơn.”

Những lời này vừa nói ra, làm cho hoàng hậu đang tuyệt vọng sinh ra một ít hy vọng. Nàng đột nhiên cảm thấy mình chưa bao giờ hiểu được nam nhân bên người này. Y có thể không chút lưu tình đem đứa con còn nhỏ đưa đến Hòe Bình – nơi nguy hiểm nhất, lại có thể đồng thời biểu hiện ra tín nhiệm cùng quan tâm với nàng. Nàng không hiểu, trượng phu của nàng đến tột cùng là nghĩ cái gì, nàng tình nguyện y đem hai mẫu tử họ biếm lãnh cung, chứ đừng cho nàng hy vọng nửa vơi.

“Lạc Thành, ở biên quan không cần đánh mất thể diện hoàng gia, nếu có thể chịu được khổ cực, nhất định sẽ nên người.”

“Phụ hoàng. Ngài.” Nhiệm Lạc Thành khóc lên, hoảng sợ mà kêu lên tiếng, “Ngài, ngài có phải hay không muốn, muốn phé.” Muốn phé hần, mới đem hần đưa đến nơi xa xôi như vậy.

“Đừng nghĩ nhiều, hãy nghĩ khi tới biên quan nên làm những gì. Hoàng thúc con khi mười tuổi đã phải đi biên quan, đừng có tới nơi đó rồi, mà vẫn làm cho mẫu hậu con lo lắng.” Nhiệm Mục Kì lạnh tránh nói.

Vậy còn phụ hoàng thì sao? Nhiệm Lạc Thành không hỏi ra, nếu không phải lưu đây, hần còn cho rằng phụ hoàng thật sự là muốn cho hần đi biên quan rèn luyện.

Nói xong những lời này, Nhiệm Mục Kì liền ly khai. Hoàng hậu ôm lấy con, hai người khóc rống lên. Lần này chia xa, mẫu tử hai người không biết đến khi nào mới có thể gặp lại, nhưng với tình huống hiện tại, có lẽ đi đối với mẫu tử bọn họ mới là tốt nhất.

—

Tin tức thái tử bị lưu đây liền được truyền đi khắp nơi, ngay tại lúc một ít người còn chưa kịp cao hứng, thì đêm đó, Nhiệm Mục Kì ở Vô Tam điện mở tiệc chiêu đãi các phi tử của y. Trên bữa tiệc, y lấy Nghiên phi có thai trong người, không tiện làm lụng vất vả, nên đem quyền thế trên tay nàng trả lại cho hoàng hậu, đồng thời lấy một ít quyền lợi của Triệu phi, giao cho Trương phi cũng đồng dạng bị lạnh nhạt. Hậu cung tựa hồ lại trở về như trước, hoàng hậu chủ trì đại cục, Trương phi cùng Triệu phi phụ tá hoàng hậu. Nhưng trải qua lúc này đây, ai cũng không dám lại tự tiện đo lường thánh ý. Lại càng không cảm thấy Nghiên phi bị thất sủng, bởi vì cả đêm, nàng đều ngồi ở bên người Hoàng Thượng, trong bụng nàng là long loại mà Hoàng Thượng đã từng nói qua không bao giờ muốn có nữa.

.....

Sau cái thờ dài thứ mấy trăm, Tiết Kì buông quyển sách trên tay xuống, uống một ngụm trà. Nhiều ngày như thế, hấn vẫn còn chôn sâu trong sự mất mát của cây Long Tuyền bị hủy, tuy Nhiễm Mục Kì có hướng hấn cam đoan cây Long Tuyền còn có thể phát ra nhánh mới, rồi sẽ phát triển thành cây, nhưng này đã không còn là cây Long Tuyền mà hấn muốn nữa. Hơn nữa tên Nhiễm Mục Kì kia luôn đùa giỡn hấn, làm cho hấn phi thường không thích. Thế nhưng Mặc Phong đem Nhiễm Lạc Nhân giao cho hấn, hấn không thể không quản, hơn nữa hấn trước mắt cũng không có nơi để đi, thân mình Nhiễm Lạc Nhân không tốt, nên hấn không thể mang nó đi Nhân Xương tìm Mặc Phong.

“Ai.” Khép lại quyển sách chẳng đọc nổi chữ nào, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tiết Kì nhẩn lại, “Vụ, thư của cha nên tới rồi đi.” Trước khi đến đây, hấn có viết thư cho cha – báo là hấn tới Giáng Đan, không biết cha có nhận được thư không? Cha trong miệng hấn chính là nghĩa phụ “Dịch” của hấn.

“Nên tới rồi.” Vụ đáp lại, tiếp theo vươn tay đỡ Tiết Kì bước xuống ghế nằm.

“Đi Diên Viên.”

“Dạ, Vương.”

Lại thờ dài, tâm tình của Tiết Kì càng thêm phiền muộn, không phải vì bệnh của Nhiễm Lạc Nhân thực phiền toái, cũng không phải vì Nhiễm Mục Kì tới nay lại đến quấy rầy hấn, lại càng không phải vì cây Long Tuyền đã chết.

“Thư của cha nên tới rồi.”

“Đúng vậy, Vương, thư của chủ tử nên tới rồi.”

Vụ phụ họa nói, thế nhưng sắc mặt Tiết Kì lại lạnh xuống: “So với dĩ vãng chậm bốn ngày.”

“Chủ tử đang bế quan, thư tới chậm” Vụ không sợ hãi không hoảng hốt trả lời.

“Trước kia cha cũng bế quan, nhưng thư cũng không bị trễ.” Tiết Kì bắt đầu nổi giận, thư của cha đã bị chậm.

“Chủ tử tính làm ngày đi đường.” Vụ trầm ổn giúp chủ tử của mình tìm có, gã rất rõ sủng ái của chủ tử đối với Vương, một khi Vương thật sự tức giận ảnh hưởng thân mình, thì chủ tử cũng sẽ phá hủy thân mình của chính mình.

“Ta nói cho cha đến Giáng Đan.” Tiết Kì đã không còn muốn đi ra ngoài, con người đầy nước mắt ủy khuất, “Cha nơi nào cũng đều đi qua, sao có thể tính sai ngày?”

“Thư của chủ tử đã gửi đi, là người truyền tin đang trên đường trì hoãn.” Vụ quỳ xuống, thay chủ tử của gã cầu tình.

“Lại viết thư cho cha, nói cho cha biết thư của cha tới muộn.” Tiết Kì cắn cắn môi, đi trở về bên giường, ngồi xuống, đá rớt hài trong chân, nằm xuống, kéo chăn qua bịt kín mình lại, hấn đang nổi giận.

“Vương.” thanh âm của Vụ xuất hiện một tia lo lắng, “Hôm nay thư của chủ tử có thể đến.”

“Nếu không đến thì sao?” Đã là có giọng mũi.

“Chắc chắn đến.”

“Nếu không đến thì sao?” Giọng mũi rất nặng .

“Chắc chắn đến, thuộc hạ đi ra ngoài chờ.” Vụ đứng dậy, bay nhanh ra ngoài chờ.

Nghe được vụ đi ra ngoài, Tiết Kì rớt chăn ra một chút, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, cực kỳ ủy khuất. Thư của cha chưa từng đến trễ.

Nhiễm Mục Kì cười tủm tỉm đi về phía cung của Tiết Kì, Mục Lân gọi thư , hấn mang con du ngoạn bên ngoài một vòng, và giờ đã tới Nhân Xương. Tên thối đó đương nhiên không dám biểu lộ vô cùng đắc ý, mà là giải thích, mà là nói chính mình có bao nhiêu là bất đắc dĩ, cầu xin y tha thứ. Đệ đệ này của y sao y lại không hiểu, chính là không thích Lạc Thành, còn tìm nhiều có như vậy. Bất quá, với y mà nói, đệ đệ có phạm lỗi nặng thật lớn, y cũng chỉ là cười cười, bỏ qua. Nếu Mục Lân không thích, y sẽ đem Lạc Nhân đưa đến nơi khác. Sờ dĩ không có hạ chi phé bỏ Lạc Thành, là khi y nhìn thấy hoàng hậu, đột nhiên cảm thấy còn chưa phải lúc, cứ đợi một thời gian nữa vậy.

“Bệ hạ, Vương hôm nay thân mình không khoẻ, không thể gặp khách.”

Mới vừa bước vào cửa Ngũ Hoa cung, Nhiễm Mục Kì đã bị ngăn lại. Ngăn y lại tức nhiên không phải là người trong cung, mà là hai gã thị vệ bên người Tiết Kì.

“Thân mình không khoẻ?” Nhiễm Mục Kỳ theo thói quen nhướn mi, người nọ chính là thần y a.

“Đạ, thân mình Vương không khoẻ, hôm nay không gặp khách.” Một người trong đó mặt không chút thay đổi nói.

“Vậy ngày mai thì sao?”

“Không biết.”

Không biết? Hai mắt Nhiễm Mục Kỳ híp lại, lên tiếng: “Thế nhưng trăm hôm nay muốn gặp hần. Rất muốn.” Mặc kệ chính mình nói có bao nhiêu ái muội, Nhiễm Mục Kỳ nhắc chân đi vào trong tầm cung.

“Thỉnh bệ hạ dừng bước!” Hai gã thị vệ canh giữ ở cửa chắn ở trước mặt Nhiễm Mục Kỳ, ba gã thị vệ khác ở trong viện cũng đã đi tới, che ở cửa.

“Thân mình Vương không khoẻ, hôm nay không gặp khách.” Vẫn là câu kia, biểu lộ không có đường thương lượng.

“Thân mình hần không khoẻ, trăm càng nên thăm hần, mới không mất đạo đãi khách. Tránh ra.” Nói rất ôn hòa, thế nhưng Nhiễm Mục Kỳ lại dẫn theo cỗ khí thế không giận tự uy, đáng tiếc đối với thị vệ của Tiết Kỳ chẳng hề có tác dụng.

Nhiễm Mục Kỳ cực kỳ không vui, cho dù thật sự không tiện gặp khách, cũng nên chính miệng Tiết Kỳ nói với y, còn chưa tới phiên mấy tên thị vệ này ở trước mặt y ra oai.

Ngay tại lúc hai bên đang giằng co, lại một gã thị vệ từ trong phòng đi ra, cung kính nói: “Vương cho mời bệ hạ.” Gã vừa nói xong, thị vệ ở cửa nhanh chóng lui ra hai bên.

“Lần sau nên đi hỏi rõ ràng chủ tử của các người trước.” Nhiễm Mục Kỳ đổi mấy tên thị vệ kia nói, rồi mới bước chân đi vào.

Vừa vào phòng, mày của y liền nhứ chặt lại, trong mắt là không thể tin. Tiết Kỳ thế nhưng đang khóc, hơn nữa là khóc đến cực độ thương tâm, khóc đến lê hoa đái vũ, chọc người đau lòng. Nếu là nam tử bình thường khóc như vậy, Nhiễm Mục Kỳ chắc chắn sẽ cho người đó một bạt tai, thế nhưng Tiết Kỳ khóc như vậy, y liền tiến lên, lấy ra khăn lụa của mình, đưa qua đi.

“Xảy ra chuyện gì? Sao lại khóc đến thương tâm như vậy?”

Vô luận là sân si là oán hận, là vui mừng là giận dữ, bất cứ cảm xúc nào xuất hiện trên mặt của Tiết Kỳ đều mang một loại xinh đẹp khó diễn tả, chẳng có gì là gượng ép hay quái dị, do đây là Tiết Kỳ.

Tiết Kỳ cầm lấy khăn lụa, lau nước mắt, không nói.

“Có người khi dễ người?” Tuy đây là chuyện tuyệt đối không thể có, nhưng Nhiễm Mục Kỳ không thể nghĩ ra chuyện nào khác.

Thế nhưng câu trả lời của Tiết Kỳ đã làm cho y giật mình.

“Àn.” Tiết Kỳ gạt đầu, nước mắt lại chảy ra càng nhiều.

Có người dám khi dễ Tiết Kỳ. Nhiễm Mục Kỳ nhìn quanh bốn phía một vòng, không thấy cái người tên Vụ cao lớn kia.

“Là thị vệ kia?” Hai tròng mắt của Nhiễm Mục Kỳ trở nên thâm trầm.

“Thị vệ?” Tiết Kỳ ngẩng đầu, mặt mang khó hiểu, mắt mũi đều là đỏ đỏ, “Thị vệ nào?”

“Không phải thị vệ của người khi dễ người?” Chẳng lẽ y đã đoán sai?

“Bọn họ làm sao không dám.” Tiết Kỳ hai mắt nhắm lệ nhìn nhìn Nhiễm Mục Kỳ, lắc đầu, lại chưa nói được gì, đã tiếp tục khóc.

“Người khóc lên cũng rất đẹp.” Nhiễm Mục Kỳ đột nhiên không đứng nói, cong người xuống, vươn tay lau đi nước mắt của Tiết Kỳ.

Tiết Kỳ lại là thần tình khó hiểu: “Đẹp? Không ai nói ta đẹp, người mới đẹp.”

Sắc mặt Nhiễm Mục Kỳ nháy mắt âm u, tiếp theo y cười nói: “Trẫm nhận không nổi chữ ‘đẹp’ này đâu.”

Không muốn ở trên chữ ‘đẹp’ này tốn hơi thừa lời, Tiết Kỳ vỗ vỗ bên người, Nhiễm Mục Kỳ ngồi xuống.

“Nếu có người nuốt lời, người sẽ làm sao?” Tiết Kỳ nức nở hỏi.

“Vậy hỏi hần vì sao nuốt lời.” Nhiễm Mục Kỳ nhìn sườn mặt của Tiết Kỳ, trong lòng tán thưởng, thật sự là một mỹ nhân.

“Người không tức giận sao?” Tiết Kỳ quay đầu hỏi.

Nhiễm Mục Kỳ không có dời mắt đi, mà là nhìn chăm chăm hần nói: “Vì sao hết thấy còn chưa hiểu rõ mà đã tức giận? Nếu đối phương xuất phát từ

nguyên nhân chính đáng nào đó mà nuốt lời, kia chẳng phải là tức giận vô ích? Còn nếu đối phương là cố ý nuốt lời, vậy tức giận lại càng không nên, chọc tức chính mình, sẽ có ai thương tiếc? Không bằng trước hết nghe hắn giải thích thế nào. Nếu cố ý nuốt lời, thì sau này đừng tin nữa.”

“Thế nhưng hắn chưa bao giờ nuốt lời.” Con người Tiết Kì lại doanh đầy nước, nước mắt lại bắt đầu chảy xuống.

“Nếu chưa bao giờ nuốt lời, vậy lần này nhất định là có nguyên nhân chính đáng nào đó, người thương tâm như vậy, không chỉ làm tổn thương chính mình, mà còn làm cho hắn bất an.” Chẳng lẽ y đã đoán sai? Nhiệm Mục Kì rất muốn biết “Hắn” trong miệng Tiết Kì chính là ai.

“Vậy, vậy sau này hắn đều đối với ta nuốt lời thì sao?” Tiết Kì vẫn ừ ừ khua miệng, tuy hắn đã không còn thương tâm như trước nữa.

“Nếu thật sự là như vậy, lúc đó người tới hỏi lại ta.” Nhiệm Mục Kì lau đi nước mắt trên mặt Tiết Kì, lại cảm thấy mặt hắn sờ thật mịn. Hoàn toàn không phát giác chính mình đang bị ăn đậu hủ, Tiết Kì cắn môi, ngừng khóc. Qua một lúc lâu, tựa hồ hắn đã nghĩ thông suốt, gật gật đầu: “Người đi đi, ta mệt mỏi.” (=)))

Nụ cười trên mặt Nhiệm Mục Kì suyt nửa biến mất, y đã gặp qua loại vong ân phụ nghĩa, nhưng chưa từng gặp loại vong ân phụ nghĩa thẳng thừng thế này. Bất quá người nào đó căn bản không cho y cơ hội cự tuyệt, đá hài, nắm xương, kéo chân, ngủ.

“Vậy trẫm đi đây.” Đứng dậy, nhìn nhìn người trên giường, Nhiệm Mục Kì cất bước vô cùng nhàn nhã đi ra ngoài, nụ cười trên mặt y làm cho Hi Nhạc nhìn thấy mà trong lòng hốt hoảng. Bệ hạ đây là không vui hay là tức giận?

Sau khi Nhiệm Mục Kì đi, Tiết Kì cũng không có ngủ. Hắn nằm ở trên giường chờ, hít hít mũi chờ, chờ thư của cha. Thế nhưng đợi đến lúc trời tối rồi, ánh nến đều đốt sáng, nhưng Vụ cũng chưa trở về.

Nước mắt rốt cuộc nhìn không được mà chảy xuống, Tiết Kì anh anh khóc thành tiếng. Bỗng nhiên, một trận gió thổi qua, toàn bộ ánh nến trong phòng đều bị tắt. Tiếng khóc của người trên giường nhất thời biến mất.

“Kì Nhi, cha đã tới chậm, con đánh cha đi, nhưng ngàn vạn lần đừng khóc mà phá hủy thân mình.” Theo lời này nói ra, là hai tiếng bạt tai rất nhẹ vang lên.

“Thư của cha tới rồi.” Rút tay bị nắm ra, Tiết Kì chôn đầu vào trong lòng của người vừa tới, cất tiếng trách cứ. Bất quá trên mặt hắn lại xuất hiện nụ cười hiếm thấy.

“Cha lo lắng một người con đi ra ngoài, trên đường tri hoãn.” Nghe thanh âm của người vừa tới bất quá khoảng ba mươi tuổi, hùng hậu vì ách. Một câu giải thích vì sao đến trễ, vì sao không có thư.

“Thư của con đâu.” Người mặc dù đã tới, nhưng hắn vẫn muốn xem thư, đó là thứ mà vào mỗi tháng hắn đều phải nhận được.

“Ở trên người cha.” Người vừa tới từ trong lòng lấy ra một phong thư, tựa hồ sớm biết người này sẽ đòi nó.

“Đã trễ bốn ngày.” Tiết Kì tiếp nhận thư, đặt ở gối dưới đầu, rồi vờn hai tay ở trên mặt người vừa tới sờ tới sờ lui.

“Là cha có lỗi.” Lại là một trận gió, màn được thả xuống. Trong giường lộ ra ánh sáng của dạ minh châu, một bóng dáng nam tử tóc dài chiếu lên trên màn, y cúi người nhìn người nằm ở trên giường. Mà hai tay của người trên giường một mực đặt ở trên mặt y.

“Cha.” Buông tay xay, Tiết Kì xúc chấn lên. Người vừa tới cúi xiêm y, chui vào.

“Đã muộn bốn ngày.” Sắp đi vào giấc ngủ, hắn không quên nhắc lại.

“Kì Nhi muốn mấy phong thư?”

“Một ngày một phong.”

“Kì Nhi ngủ dậy sẽ thấy.”

Người khóc một ngày sau khi nghe được cam đoan liền rất nhanh ngủ say, trên mặt là thỏa mãn cùng nụ cười chưa từng xuất hiện. Người vừa tới đợi sau khi hắn ngủ say, lúc này mới học ra một ngụm khí đã nghẹn rất nhiều ngày. Y cẩn thận, tham lam mà nhìn khuôn mặt ngủ say của Kì nhi, bất chợt y liếc thấy một chiếc khăn lụa nằm bên gối đầu của Tiết Kì. Sau đó y cầm nó lên, ánh mắt trở nên càng ngày càng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

CHƯƠNG 50

Nhiệm Mặc Phong nằm ở trên giường, giật nhẹ người đang lơ lửng ở trước mặt, nó lên tiếng: “Phụ vương, con không đau.” Đêm qua, mắt của nó lại đau, lần này so với mấy lần trước đau hơn rất nhiều. Cả đêm qua, trong quân doanh đều có thể nghe thấy tiếng rống giận của Nhiệm Mặc Lân đối với quân y.

“Phụ vương phái người đi kinh thành mời Tiết Kì đến đây.” Nhiệm Mặc Lân đứng dậy muốn đi gọi người, lại bị đứa con kéo lại.

“Phụ vương, con không đau.” Không cho phụ vương đi, Nhiệm Mặc Phong dụi dụi mắt, làm cho phụ vương tin tưởng nó thật sự không đau. Từ sau cái lần ở trong mộng nhìn thấy Tranh, nó liền cảm thấy ánh mắt bị đau có liên quan đến thân thể của nó, bởi vì sau mỗi lần đau, nó có thể nhìn xa thêm một chút.

Nhiệm Mặc Lân nhấn mày thành chữ “Xuyên”, chòm râu trên má cùng khóe mắt mỗi một biểu lộ ra hẳn một đêm không ngủ cùng khăn trương. Đau ở người con, là đau ở trong tim hắn, nhất là khi con ả nhăn nổi đau, lại càng làm cho hắn đau lòng vạn lần.

Lại giật nhẹ phụ vương, Nhiệm Mặc Phong muốn phụ vương nằm xuống. Nhiệm Mặc Lân ôm con nằm xuống, không ngừng hôn lên đôi mắt cùng hai gò má của con. Hắn có loại cảm giác vô lực thật sâu, mỗi lần con chịu đau đớn, hắn đều bất lực.

Đồng dạng là một đêm không thể ngủ được, Nhiệm Mặc Phong chống đỡ hết nổi, nằm ở trong lòng phụ vương dần dần thiếp đi. Nhiệm Mặc Lân sửa kín chăn lại cho con, rồi nhắm mắt lại, tính toán cùng con ngủ trước một giấc, sau đó mới phái người đi kinh thành “bắt người”.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Nhiệm Mặc Lân cảm thấy mình không thể động dậy. Hắn miễn cưỡng mở to mắt, liền lọt vào trong tầm mắt là một hình ảnh làm cho trong lòng hắn hoảng sợ. Không trung âm trầm bao phủ lên chiến trường sát khí tận trời. Ngựa chiến thét dài, binh sĩ không ngừng ngã xuống, còn có máu, tay chân rơi rụng đầy mặt đất. Máu loãng chảy thành vô số con sông nhỏ, tiếng hô xung phong liền chết vang tận trời cao cùng tiếng binh khí va chạm nhau ở một nơi gần đó. Hết thảy trước mắt đều nói cho Nhiệm Mặc Lân biết, bản thân hắn đang đứng trên chiến trường.

Không đúng, hắn đang ôm con ngủ à, làm sao tới chiến trường, huống chi căn bản hiện tại không có chiến tranh! Nhiệm Mặc Lân hướng chung quanh nhìn nhìn, muốn tìm hiểu nguyên do trong đó. Sống ở biên quan nhiều năm làm cho hắn từ trong rung động lúc ban đầu rất nhanh tỉnh táo lại, hắn không rõ vì sao mình đột nhiên lại tới nơi này, nhưng trước tiên hắn cần tìm một nơi an toàn, rồi mới tìm hiểu chuyện gì xảy ra.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết chết Quý tướng!”

Đột nhiên có người hô lên, tiếp theo vô số người gọi theo. Nhiệm Mặc Lân lúc này mới phát hiện mọi người đều chạy về phía trung gian, thậm chí có rất nhiều người chạy vượt qua bên người hắn, nhưng không có một người nhìn đến hắn.

Nhiệm Mặc Lân rút cuộc nhìn không được mà rung mình mấy cái, hắn đã chết sao? Nơi này là nơi nào, sao vậy hắn lại ở chỗ này?

“Giết chết Quý tướng! Bảo hộ Hoàng Thượng!”

“Giết chết Quý tướng! Bảo hộ Hoàng Thượng!”

Bên tai là một tiếng hô giết chết Quý tướng, nhưng Nhiệm Mặc Lân không có lòng hiếu kỳ nhìn người nọ là ai. Hắn gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, theo trong đám binh sĩ chen chúc đi lên, chung quanh tìm kiếm thân ảnh đứa con. Hắn vô duyên vô cớ tới nơi này, còn con hắn đâu? Có ở chỗ này không?

“Phong Nhi! Phong Nhi!”

Không để ý nguy hiểm bị phát hiện, Nhiệm Mặc Lân lớn tiếng gọi, không ai nghe cả, càng không ai phát hiện hắn, mọi người đều chạy về phía trước, hô to ‘giết chết Quý tướng’.

Cái này làm cho Nhiệm Mặc Lân đang “lơ lửng run sợ” “lòng nóng như lửa đốt” thoáng an tâm một chút. Những người này căn bản nhìn không thấy hắn! Nhưng trong lòng hắn lại toát ra hàn ý nhẹ, vì sao hắn lại ở chỗ này, không phải hắn vừa mới ôm con ngủ sao? Nhìn lung tung quanh mình làm cho Nhiệm Mặc Lân dần dần không thể bình tĩnh, nhất là khi hắn tìm không thấy con.

Nhiệm Mặc Lân kiểm soát mũi chân, muốn từ giữa hàng ngàn hàng vạn binh sĩ đứng san sát nhau này tìm được đường ra, tìm một vòng, hắn phát hiện được một chỗ hổng, vội vàng chạy tới. Lúc này, tiếng gầm lên giận dữ cũng không quá xa truyền đến, hắn theo bản năng ngừng đầu nhìn qua, tiếp theo sợ ngây người.

Người kia là Nhiệm Mặc Lân chỉ cảm thấy chỗ ngực có gió lạnh xuyên qua. Bị mọi người vây đồ chém giết không phải là quân đội gì, mà là một người. Trên người người nọ dính đầy vết máu cùng bùn đất, đã nhìn không ra diện mạo vốn có của y. Búi tóc vì chém giết mà tán ra, tóc dài cũng dính đầy máu loãng xỏa lên trên áo giáp rách của y.

Y cầm một cây đại đao, phàm là người đến gần người y đều bị y chém thành mấy khối. Sau khi y giết chết thêm một người nữa, những người chung quanh trở nên hoảng sợ lui về sau hai bước, thế nhưng lập tức có người hét lên: “Giết chết Quý tướng, bảo hộ Hoàng Thượng!” Rồi bọn họ lại cùng nhau vọt lên, múa may binh khí trong tay.

“Người giết chết Quý tướng, phong làm dũng sĩ!”

“Người giết chết Quý tướng, được vạn lượng vàng, một tòa thành trì!”

Sau đó càng nhiều người kích động vọt lên, cho dù vô số người ngã xuống nhưng bọn họ vẫn bắt chập vọt lên, chỉ vì có thể thoát ly nô tịch, từ nay về sau vinh hoa phú quý. Đã quên mất người mà bọn họ muốn giết chính là Đại tướng quân của bọn họ.

“Phốc phốc.”

Nam tử được xưng là Quý tướng vững như Thái Sơn mà đứng ở nơi đó, uy lực của đại đao trong tay không hề yếu đi. Y không chút lưu tình mà chém giết những người xông lên muốn giết y, những bộ hạ này đã quên mất y đã từng đối xử tử tế với bọn họ như thế nào. Tất cả ân tình bất quá đều không thể vượt qua tiền tài cùng quyền thế.

“Tướng quân! Ngài đi mau đi! Không cần cứu chúng ta!”

Trên tường thành xa xa, có ba vị nam tử không có tứ chi, bị treo ở trên cây cột, bọn họ là bộ hạ thân tín nhất của người nọ, sau khi bọn họ cùng Tướng quân trợ giúp Quân vương lấy được giang sơn, thì liền bị giáng tội phản nghịch, dẫn tới họa diệt tộc.

Quý tướng giương mắt nhìn về phía bọn họ, trên mặt vẫn như vừa rồi vô cùng lạnh lùng. Có người nghĩ rằng y phân thân, muốn từ sau đánh lén, thì đã thấy đại đao trong tay y tựa như có ánh mắt mà hướng ra sau chém đứt người nọ.

“Tướng quân! Thuộc hạ biến thành quỷ, cũng sẽ vì ngài giải oan báo thù!”

“Tướng quân, thuộc hạ tình nguyện ngài là quỷ, cũng không nguyện lại nhìn thấy ngài ở trên nhân thế bị bọn họ khi nhục!”

“Tướng quân! Không cần lại tin lời Hoàng Thượng nói!”

Ba người trên tường thành sau khi hét xong, liền toàn bộ cắn lưỡi tự sát. Phía sau ba người là vài tên nam tử quần áo hoa lệ, thấy ba người tự sát, trên mặt bọn họ là kinh loạn, tiếp theo một người ở bên tai tên còn lại nói gì đó, sau đó ba xác chết không vẹn toàn bị hạ lệnh ném xuống tường thành.

Trên mặt Quý tướng từ đầu đến cuối đều không có nửa phần đau lòng, cho dù là bộ hạ chết thảm ở trước mặt y. Chính là con người của y đồ đến làm cho người ta kinh hãi, tràn ngập máu loãng. Y nhìn chăm chăm vào ba bộ hạ bị ném xuống kia, di chuyển bước chân.

Lấy một địch trăm không đủ để hình dung Quý tướng, binh sĩ vây quanh người y lên đến hàng ngàn. Con người Quý tướng vẫn đứng ở trên ba xác chết kia, đại đao trong tay càng trở nên hung tợn nguy hiểm hơn, thậm chí đem một ít người chém thành những khối nhỏ. Căn bản không ai có thể tới gần y, Quý tướng – tướng quân đến từ Âm Phủ, làm sao người thường có thể đối kháng.

Nhiệm Mục Lân ghen ghét nhìn trân trời. Hắn đi theo phía sau Quý tướng, nhìn chăm chăm y, ngực đau nhức đến nỗi làm cho hắn cơ hồ muốn chết đi.

Phong Nhi.

Hắn muốn vươn tay ôm lấy đứa con đang bị thương tích đầy mình, nhưng không cách nào chạm tới được, chỉ có thể trở mắt nhìn nó chậm rãi đi về phía ba người đã chết kia.

Quý tướng, Quý tướng, đó là con của hắn, là Phong Nhi của hắn! Cặp mắt vì phần nộ mà trở nên đỏ thẫm kia, trừ bỏ Phong Nhi của hắn, còn ai có thể có?

Nơi này đến tận cùng là nơi nào? Vì sao Phong Nhi lại biến thành như vậy? Vì sao bọn họ muốn giết Phong Nhi?! Nhiệm Mục Lân ngửa đầu nhìn những người đứng ở trên tường thành, hắn không quen biết bất kỳ ai trong số đó. Hình thức y bào của bọn họ không phải của Bắc Uyên, thậm chí cũng không thuộc về 5 nước còn lại kia. Hắn quay đầu lại cẩn thận nhìn Quý tướng, cặp mắt màu đỏ làm cho kẻ khác kinh sợ, đỏ thẫm trong mắt tựa như máu loãng từ giữa khech tán ra, không có bất luận người hay vật gì có thể phản chiếu vào đó.

Nhưng Nhiệm Mục Lân lại tinh tường phát hiện, y đang nhìn ba bộ hạ đã chết kia, trong mắt y đầy phần nộ vì bộ hạ chết thảm.

Chậm rãi đi đến dưới tường thành, Quý tướng cầm bả đao xuống đất, cúi người xuống.

“Bắn tên! Bắn chết hắn!” Có người hét to lên. Cung thủ sớm chuẩn bị tốt đồng thời bắn tên, tên bắn ra như mưa bay về phía Quý tướng.

“Phong Nhi!” Nhiệm Mục Lân nhảy bỏ lên che ở trước người Quý tướng, nhưng mưa tên bay xuyên qua thân thể hắn. “Phong Nhi!” Vội vàng quay đầu nhìn lại, Nhiệm Mục Lân sợ tới mức ‘hồn phi phách tán’. Mấy chục mũi tên đâm vào sau lưng Quý tướng, mà y lại không chút cảm giác vẫn cứ đem xác chết của ba bộ hạ đặt ở một bên tường, không cho bọn họ bị ngựa hoặc những binh sĩ kia đạp nát.

“Mau, mau, tiếp tục bắn tên! Giết hắn! Giết hắn!” Vẫn là người vừa nãy hô to, lại một trận mưa tên được bắn xuống, những binh sĩ ngoài thành vây giết Quý tướng thừa dịp trong tay y không có binh khí, liền vọt lên.

“Phong Nhi! Chạy mau!” Nhiễm Mục Lân vội hét lớn, phần nộ làm cho hấn mất bình tĩnh. Hấn cầm lấy trường đao trên mặt đất, nghĩ muốn giúp con ngăn cản địch nhân, thế nhưng hấn căn bản cầm không được, trường đao xuyên qua tay hấn.

Ngơ ngác nhìn hai tay của mình, Nhiễm Mục Lân hoang mang lo sợ. Con bị người khi dễ, hấn lại không giúp được con. Hấn phân không rõ đây là mộng hay là sự thật. Nếu là mộng, vì sao hết thấy lại rõ ràng đến như vậy, hấn ngửi được mùi tanh của máu, hấn nghe được thanh âm khi mũi tên xuyên vào thân thể con.

Ngay khi mọi người ở đây đều nghĩ rằng Quý tướng lần này chắc chắn phải chết, thì trên trời vang lên tiếng sấm rền, vài đạo lôi điện đánh xuống, đánh lên trên những người đang tới gần Quý tướng, đem bọn họ đốt cháy.

‘Oanh’, những binh sĩ khác liền bước lùi về sau mấy bước, có người hai chân như nhũn ra mà quỵ gối trên mặt đất, có người dập đầu gọi: “Quý tướng tha mạng, Diêm Vương gia tha mạng.”

‘Ba ba’, lại thêm vài đạo lôi quang, trên tường thành toát ra khói. Tên nam tử vừa rồi hô to phải giết chết Quý tướng suýt nữa bị bỏ trứng, gã sợ tới mức tiều ra quần, hai chân nhũn ra phải dựa vào người khác. Người ở trong hay ở ngoài tường thành đều bị lôi quang đánh xuống mà trở nên hỗn loạn, không còn ai dám hét lên ‘giết chết Quý tướng’ nữa, bọn họ đều bị hiện tượng lạ dọa cho sợ hãi, nhớ đến uy danh của Quý tướng, nhớ đến những đồn đãi về y, tất cả đều bỏ lại vũ khí, chạy trốn trời chết.

‘Ầm, ầm’, cuồng phong gào thét, gió lốc cuốn theo máu loãng phun đầy lên trên tường thành. Quý tướng đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, y nhìn bộ hạ chết thảm, vươn tay cầm lấy bả đao.

“Quý tướng tha mạng! Tha.”

Những binh sĩ cách y gần nhất sợ tới mức tê liệt, thế nhưng bọn họ còn chưa nói xong, thì đầu cùng thân mình liền chia lìa. Ngược cặp mắt đỏ như máu làm cho người ta kinh sợ lên, Quý tướng chậm rãi đi về phía cửa thành. Tựa như Diêm Vương đòi mạng đến từ Địa Phủ, trong mắt y chảy ra máu loãng, y phải báo thù cho bộ hạ đã chết thảm.

“Đóng cửa thành! Mau đóng cửa thành!”

Rất nhiều người hét lên, ngay tại khi bọn họ vội vàng muốn đóng cửa thành, một cây đại đao chém thẳng tới cửa thành, tay của hai gã binh sĩ đang đóng cửa thành đều bị chém xuống. Quý tướng một tay đẩy cửa thành ra, cước bộ trầm ổn tiến vào. Những binh sĩ thủ thành khác sợ tới mức lùi về sau bỏ chạy, chẳng có ai lại dám ngăn cản y.

‘Ầm, ầm’ Cuồng phong cuốn tung bụi đất, che khuất trời, che khuất đất, che khuất người. Mà quanh thân Quý tướng vẫn là gió êm sóng lặng, trừ bỏ máu loãng trên người y càng ngày càng nhiều.

Quý tướng bẻ gãy cán mũi tên trên người, cũng mặc kệ đầu mũi tên ở lại trong cơ thể, chậm rãi đi lên trên tường thành. Lôi quang càng không ngừng đánh xuống, hết thấy tựa hồ cũng sắp chấm dứt.

“Phong Nhi.” Nhiễm Mục Lân cúi đầu kêu lên tiếng, đây là Phong Nhi, là khi Phong Nhi trưởng thành. Nhưng đây cũng không phải là Phong Nhi, Phong Nhi của hấn sẽ không bị thương tổn, bị khi dễ như vậy.

“Quý, Quý tướng, là, là ý của Vương Hòa, trăm, trăm không muốn, muốn giết người. Hấn nói, nói người là quý nghiệt, sẽ cướp vương vị, sẽ, sẽ ăn thịt trăm, nuốt tim, của trăm, trăm. Là Vương Hòa, không, không phải trăm. Đừng, đừng lại, đừng lại.”

Người lúc này hạ lệnh bán tên, giờ đây sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất, không ngừng thụt lui về phía sau, mà các đại thần ở phía sau gã cũng đồng dạng tê liệt, trong đó có cả Vương Hòa mà gã vừa nhắc đến.

Đại đao trong tay Quý tướng chậm rãi chỉ ngay trên cổ người nọ, người nọ sợ tới mức khóc lên.

“Đứng lên.” thanh âm Quý tướng không có một tia độ ấm

“Đừng, Đừng.” Người nọ run lấy lấy bẫy đứng lên.

“Quý xuống.” Đao trong tay Quý tướng khoét một lỗ ở trên vai người nọ.

“A! A! Đau quá, đau quá! Đừng lại a!” Người nọ quỵ xuống, khóc kêu đứng lên.

“Dập đầu.” Lại thêm một cái lỗ hồng nữa, người nọ vội vàng dập đầu. Quý tướng lách thân mình ra, nhìn nhìn phía sau người nọ. Những người khác đều quỵ xuống, dùng sức dập đầu. Mà phương hướng bọn họ dập đầu chính là nơi Quý tướng đặt 3 xác chết của bộ hạ.

Bão cát đột nhiên dừng lại, mọi người đều nhìn thấy những người trên tường đang quỵ gối dập đầu trước mặt Quý tướng. Trong gió mang theo hơi thở từ vong, lôi điện càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mạnh, người bị sét đánh chết vô số kẻ.

“A!”

Đột nhiên một tiếng hét thảm, một cái cánh tay của Hoàng Thượng bị Quý tướng chặt đứt. Gã đau đến nỗi suýt nữa hôn mê, nhìn thấy cánh tay bị chặt

xuống của mình, gã sợ tới mức hét ầm lên. Nhưng Quý tướng không cho gã có cơ hội hôn mê, lại một đao chém xuống, một cánh tay khác của gã cũng bị chém đi. Hoàng Thượng đau đến hết không ra tiếng, trong mắt là hối hận, là tuyệt vọng trước khi chết.

Không giải thích, thậm chí cũng không cần hỏi – tại sao phải đối xử với y như thế? Quý tướng dùng phương thức người này đối đãi với ba người kia, để kết thúc tánh mạng của một Hoàng Thượng. Những binh sĩ có thể trốn liên trốn hết toàn bộ, không thể trốn thì chỉ có thể khẩn cầu, khẩn cầu Quý tướng có thể hạ thủ lưu tình.

“Quý tướng tha mạng! Tha mạng a! Là Hoàng Thượng, đều là Hoàng Thượng. Là Hoàng Thượng nói người là quý, đánh chiếm thiên hạ, nhất định sẽ hại ngài ấy. Là Hoàng Thượng bảo ta nghĩ cách nói xấu người mưu phản, là ý của Hoàng Thượng. Quý tướng tha mạng! Tha mạng!”

Vương Hòa ngày xưa hiên ngang phách lối, giờ đây quỳ gối trước mặt Quý tướng, đem tất cả sai lầm đổ hết lên trên người hoàng đế đã chết. Gã đã quên sự đắc ý khi ban chỉ xét nhà, đã quên ngày ngày ở bên tai Hoàng Thượng nói Quý tướng thế này, Quý tướng thế kia, nói y mặt như quỷ nghiệt, sẽ ăn thịt người, nuốt tim người, sẽ đoạt đi giang sơn của Hoàng Thượng, muốn Hoàng Thượng sớm ngày loại bỏ tên yêu nghiệt đó.

Quý tướng chờ gã nói xong tất cả, cũng không thèm liếc mắt nhìn gã một cái, đại đao trong tay vung lên kết liễu mạng gã y như kiểu đã làm với Hoàng Thượng. Những người còn lại, phàm là người ở trên tường thành nhìn 3 bộ hạ của y chết thảm, vô luận cầu xin tha thứ như thế nào, cũng đều bị Quý tướng chém đứt tứ chi, đá xuống tường thành. Chẳng qua xác chết của bọn họ so với ba người kia còn thảm hại hơn.

Ở trên tường thành nhìn xuống phía dưới. Con người của Quý tướng càng thêm đỏ thắm, một tia gió thổi phát qua đầu của y, lòi quang đánh xuống dừng ở bên người y.

Từ trên tường thành nhảy xuống, Quý tướng nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Máu loãng thuận theo áo giáp của y chảy xuống, đó là miệng vết thương bị mũi tên bắn thủng. Quý tướng vẫn như cũ trầm ổn đi đến bên người ba vị bộ hạ, ném đao, khiêng bọn họ lên.

‘Lách tách.’ Những bụi cỏ, rừng cây gần đó đều bị lòi quang đánh cháy. Quý tướng nhìn nhìn chung quanh, rồi mới đi vào phía trong bụi cỏ.

“Phong Nhi!” Nhiệm Mục Lân theo sát phía sau Quý tướng, hấn cực độ khủng hoảng, Phong Nhi muốn làm cái gì? Hấn muốn ngăn con lại, thế nhưng căn bản không được.

“Phong Nhi, mau dừng lại!” Nhiệm Mục Lân dùng hết toàn lực hét lên, hy vọng con có thể nghe được thanh âm của hấn. Tiếp đó hấn giương mắt lên, rồi ngây ngẩn cả người.

Con người Quý tướng thay đổi, không còn là màu đỏ đáng sợ, mà biến thành dị sắc – mắt trái là màu đen sâu thẳm, mắt phải là màu đỏ bảo thạch. Hấn nhìn Quý tướng, phần nộ trong lòng tựa hồ biến mất, nhưng nhìn một đôi mắt như vậy, làm cho Nhiệm Mục Lân cảm nhận được một nỗi sợ hãi mà trước nay chưa từng có.

“Phong Nhi. Phong Nhi.” Hấn kêu lên, kêu lên, nếu nói lúc này hấn chỉ hoài nghi người nọ có thể là con hấn, thì giờ phút này hấn chắc chắn khẳng định. Người có thể có đôi mắt hai màu này, chỉ có thể là con hấn!

Con người dị sắc không có cảm xúc dao động gì, tĩnh lặng như nước. Y đi vào trong bụi cỏ đang cháy lớn, buông xác chết của ba vị bộ hạ xuống, rất nhanh, ngọn lửa liền vây quanh bọn họ.

“Phong Nhi, mau ra đây, Phong Nhi.” Nhiệm Mục Lân cũng lao vào, hấn vươn tay ôm lấy con, thế nhưng con không cảm nhận được hấn. Dưới đáy lòng hấn có một thanh âm không ngừng nói – người này không phải con hấn, thế nhưng tại sao tim hấn lại đau nhức như vậy?

Lửa cháy càng lúc càng lớn, Quý tướng cởi áo giáp, ném ra ngoài, rồi dùng tay áo lau đi vết máu loãng che khuất ánh mắt. Vết máu được lau đi liền hiện ra một gương mặt gầy ốm trắng bệch.

Y mệt mỏi ngồi xuống ở bên người bộ hạ, trông y lúc này thật cô tịch, thật bi thương. Nhiệm Mục Lân cũng ngồi xuống, hấn sờ lên mặt Quý tướng, trên mặt hấn chảy đầy nước mắt đau lòng.

Quý tướng lau sạch mặt cho bộ hạ, mím chặt môi, vài đạo lòi quang đánh xuống thăm cò cách nơi y không xa, lửa cháy mãnh liệt, nhưng y không định bước ra.

“Kiếp sau, không cần làm người.”

Bỗng nhiên, Quý tướng cúi đầu nhìn bộ hạ của mình nói một câu, rồi thấy y chau mày lại, tiếp theo lại chậm rãi buông ra. Máu loãng theo trong miệng y từ từ chảy xuống.

“Phong Nhi!” Ý thức được Quý tướng đang làm cái gì, Nhiệm Mục Lân nhảy bổ lên trước, tim gan như muốn nứt ra.

“Phong Nhi, Phong Nhi, có phụ vương, con còn có phụ vương! Phong Nhi, Phong Nhi!”

Vừa nãy Quý tướng đã cắn đứt đầu lưỡi của mình, bộ hạ của y là vì y mà chết, y sẽ bồi bọn họ một đoạn.

“Phong Nhi.” Tâm Nhiệm Mục Lân đau nhức đến độ hấn phải khóc thành tiếng, hấn vươn tay ôm lấy thân thể con đang từ từ ngã xuống, thế nhưng hấn chỉ ôm vào trống rỗng.

Ngã vào bên người bộ hạ, Quý tướng ngược mắt nhìn không trung. Tiếng sấm dừng lại, cuồng phong biến mất, âm trầm ở phía chân trời tựa hồ xuất hiện ánh nắng chiều. Quý tướng cứ nhìn như vậy, thẳng đến khi lửa lớn hoàn toàn bao phủ y, y mới từ từ khép lại đôi mắt đã mang đến cho y sự phản bội cùng ngờ vực vô căn cứ.

Nhiệm Mục Lâm đứng ở trong đám cháy lớn, trơ mắt nhìn thân mình Quý tướng bị ngọn lửa cắn nuốt, cuối cùng biến thành bụi, bị gió thổi tán đi.

Kiếp sau, không cần làm người.

Nhiệm Mục Lâm bị thống đau xót, hắn vô cùng cầu mong có người nói cho hắn – hết thấy những điều này chỉ là mộng, không phải kiếp trước của con, lại càng không phải kiếp này của con. Hắn không thể chịu đựng được, khi con hắn phải trải qua vận mệnh cực kỳ đau xót như thế.

“Phụ vương, phụ vương.”

Phong Nhi!

Nhiệm Mục Lâm đột nhiên mở to mắt, rồi thở hồng hộc hồng hộc mà nhìn chăm chăm vào con, vẻ mặt đầy kinh sợ.

“Phụ vương?” Đồ ửng xoay quanh nhanh chóng, Nhiệm Mục Phong lau đi mồ hôi lạnh ở trên trán phụ vương, thân mình nó gồng cứng ngắt.

Ngơ ngác nhìn đứa con ở trước mặt mình so với vừa nãy nhỏ bé hơn rất nhiều, Nhiệm Mục Lâm không biết mình đã tỉnh hay vẫn còn đang mơ.

“Phụ vương.” Cát tiếng gọi phụ vương, Nhiệm Mục Phong nghĩ phụ vương bị bóng đè, nó đi xuống giường, rót cho phụ vương một chum trà nóng.

Phong Nhi gọi phụ vương Nhiệm Mục Lâm giương mắt nhìn con chăm chú, rồi từ từ hoàn hồn, cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Vừa rồi chính là mộng, là mộng.

“Phong Nhi!” Nhiệm Mục Lâm bật người dậy, ôm chặt lấy người muốn xuống giường. Hắn vừa hôn con vừa gọi: “Phong Nhi, Phong Nhi.” Hù chết hắn, thật sự là hù chết hắn, hoàn hảo là mộng, là mộng.

Ngoan ngoãn để cho phụ vương hôn, Nhiệm Mục Phong vươn tay ôm chặt lại phụ vương. Nó đoán không ra ác mộng như thế nào lại làm cho phụ vương sợ hãi như thế.

Vừa hôn vừa sờ con, qua một hồi lâu, tâm kinh hách quá độ của Nhiệm Mục Lâm mới bình ổn trở lại. Thân hình nho nhỏ mềm mềm trong lòng hắn nói cho hắn biết vừa rồi chẳng qua chỉ là một con ác mộng, thế nhưng trong đầu hắn vẫn cứ lặp đi lặp lại hình ảnh Quý tướng không chút nào quyến luyến đối với nhân thế trước khi chết. Vì sao cứ nghĩ rằng người nọ cùng với con là một người?

“Phụ vương?” Áo lót của phụ vương đều bị mồ hôi làm cho ướt đẫm, Nhiệm Mục Phong nhin không được hỏi.

“Phong Nhi, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì không tốt, con đều phải nhớ kỹ – mọi chuyện đều có phụ vương.” Tâm vẫn ần ần đau, Nhiệm Mục Lâm không thể đem Quý tướng trở thành người ngoài, trực giác nói cho hắn biết – đó là con, là chuyện mà con đã trải qua.

“Phụ vương.” Chuyện không tốt? Nhiệm Mục Phong dụi dụi đôi mắt buồn ngủ, hai tay dùng sức ôm chặt phụ vương, mặc kệ xảy ra chuyện gì, nó đều nhớ rõ phụ vương.

Khẽ hôn lên cổ con, Nhiệm Mục Lâm phát hiện ra con đang rất buồn ngủ. Hắn nằm xuống, không dám buông con ra, mà dùng sức ôm chặt lấy con.

“Ngủ đi, Phong Nhi, phụ vương ở đây với con.”

“Phụ vương?” Phụ vương với nó sẽ sống mãi bên nhau.

Hôn lên mắt con, Nhiệm Mục Lâm vỗ nhẹ nhẹ con. Nhiệm Mục Phong miễn cưỡng chống đỡ trong chốc lát, thấy phụ vương không có việc gì, liền trầm trầm ngủ, chỉ có ở trong lòng phụ vương, nó mới có thể an tâm mà ngủ say.

Nhiệm Mục Lâm vẫn vỗ nhẹ nhẹ con, thẳng đến khi hô hấp của con trở nên vững vàng, hắn mới dừng lại. Hắn nhìn đứa con ngủ say, mà tâm vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Từ từ mở mắt ra, Tranh nhìn về phía ‘guồng nước’ ở trước mặt. Trên má phải hiện lên một mảng hoa văn, nhưng che lấp không được dung nhan tuyệt thế, hai tròng mắt như ngọc lưu ly, vô cùng trong sáng có thể nhìn thấu mọi thứ.

“Nguyệt Nhi?” Nam tử vẫn luôn canh giữ ở bên người hắn lên tiếng, có chút lo lắng.

Tranh ngẩng đầu, trong đôi mắt bảy màu phát ra vàng sáng lóng lánh.

“Phụ hoàng.”

Nam tử xoa lên đôi mắt của hắn, trong mắt là ý hỏi. Người này gần nhất luôn suy tư, y biết là vì Nanh, lại không biết Nanh gặp phải chuyện phiền toái gì.

người này cũng không chủ động nói cho y biết.

Ánh mắt nam nhân kia nhìn Nanh, tựa như khi phụ hoàng nhìn hần vậy, không hề có e ngại. Ánh sáng trong mắt Tranh tán loạn.

“Nguyệt Nhi, chuyện gì không thể nói cho phụ hoàng biết?” Nam tử hôn lên môi Tranh, dụ hồng. Đã nhiều năm như thế, con báo con này vẫn cứ quật cường như vậy.

Tranh vẫn như trước không nói cho phụ hoàng biết, chỉ cất tiếng muốn phụ hoàng tiến vào mình. Mấy ngày nay, hần vẫn vì chuyện của Nanh mà bận rộn, mặc dù mệnh cách của Nanh thay đổi, nhưng vẫn tràn ngập gian nguy. Nhưng hần muốn cho mệnh cách của Nanh kết thúc tại kiếp này, cho dù là nghịch chuyển thiên mệnh (đi ngược ý trời).

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

CHƯƠNG 51

Mặt trời lên cao, Tiết Kì vẫn chưa thức dậy, ngày thường vào canh giờ này hần đã sớm khảy đàn hoặc là phẩm trà. Ngũ Hoa cung im ắng, nhóm người hầu ở bên ngoài vừa làm việc vừa nhỏ giọng tám chuyện, Vụ canh giữ ở ngoài cửa phòng, không cho bất luận kẻ nào quấy nhiễu đến người ở bên trong.

Hôm qua Tiết Kì khóc rất lâu nên cảm thấy rất mệt, vì vậy hôm qua hần ngủ nhiều thêm một canh giờ. Sau khi tỉnh dậy hai mắt của hần sưng phù, làm cho người nào đó không ngừng nhẹ giọng giải thích. Bên trong giường hôn ám, một gã nam tử tóc bạc trắng đang chống nửa người, nằm nghiêng ở bên người Tiết Kì. Tiết Kì mặc một áo lót đơn màu trắng vẫn nằm ở trên giường vươn tay sờ sờ mặt y, trên mặt hần là nụ cười mỉm từ sau khi tỉnh dậy chưa từng biến mất.

“Cha.” Tiết Kì ôn nhu gọi, không còn đáng vẻ lạnh lùng của ngày thường, tựa hồ biến thành một người khác. Hần chuyên chú nhìn nam tử, thương tâm của đêm qua đã không còn.

Nam tử đầu bạc – nghĩa phụ “Dịch” của Tiết Kì – vươn tay phải vòng qua Tiết Kì đặt ở gần cạnh giường, cũng đồng dạng chuyên chú nhìn hần. Một đầu tóc bạc được vén ra sau vành tai để cho người nào đó có thể nhìn rõ y, mà dung nhan hiện ra vô cùng đáng sợ để làm cho người ta kinh hãi.

“Kì Nhi, để Vụ đem thức ăn tới?” Hồi lần thứ 7, Dịch nhắc tay vén màn, muốn gọi Vụ.

“Không.” Giữ chặt tay Dịch, đôi mắt long lánh của Tiết Kì lộ ra chờ mong, “Cha, thư đâu?” Không quên người này còn nợ hần bốn phong thư. (o.O)

Dịch vội vàng lấy từ dưới gối đầu ra 4 phong thư đã viết vào đêm qua: “Dưới gối.”

Tiết Kì nhận lấy thư, liền bỏ qua một bên, bắt đầu mở thư ra tỉ mỉ đọc. Cho dù người đã ở bên cạnh hần, thế nhưng hần vẫn đọc thư rất chăm chú, khi thì ngân người, khi thì mỉm cười, khi thì nhíu mi. Nội dung trong thư không phải vì người đã đến đây mà viết xúc tích ngắn gọn, vẫn như trước đây viết xuống những nhớ nhung vì xa cách ly biệt, cùng những chuyện xảy ra khi đang đi du ngoạn khắp nơi.

Hần biết y cực kỳ yêu thương cùng nhớ mong hần, lại không biết vì sao y vẫn kiên trì muốn đi xa, muốn bỏ lại một mình hần mà chung quanh dạo chơi, có lẽ cảnh sắc dưới chân núi so với trên núi đẹp để cùng hấp dẫn hơn đi, hoặc có lẽ hần đối với y mà nói không bằng cuộc sống thú vị ở bên ngoài.

Y biết hần ám ức cùng luyến tiếc y, nhưng y không thể không đi. Cười của hần, giận của hần, oán của hần, y đều thấy ở trong mắt, ghi tạc ở trong lòng, nhưng không thể nói, lại càng không dám nói.

Dùng gần nửa canh giờ để đọc xong tất cả thư, Tiết Kì sâu kín thở dài. Không có tiếp tục hỏi cha là vì chuyện gì mà trì hoãn, hần xếp thư lại, đặt ở dưới gối đầu của mình.

“Tuyệt rồi đây quá, cha đi sai đường.” Dịch không yên giải thích, nhưng nguyên nhân thật sự là y đến một nơi rất xa, lại không ngờ người này sẽ xuống núi, còn là tới Bắc Uyên cách Lâu Lan xa như vậy, chờ đến khi y thu được thư, thì đã quá muộn. Y không dám nói rõ sự thật cho người này biết, sợ người này oán y càng sâu.

Đột nhiên, có một ngón tay nhẹ xoa xoa mi tâm của Dịch, làm cho trái tim của y lập tức vọt lên tới cuốn họng.

“Đói bụng.” Tuy đói bụng nhưng người nào đó vẫn không có ý muốn ngồi dậy.

“Vụ!” Dịch hướng ra ngoài rống lên, khi người ở cửa tiến vào, y nói, “Mau đi chuẩn bị điểm tâm, ngộ thiện cho Kì Nhi.” Lúc này y mới phát giác đã sớm qua canh giờ dùng điểm tâm.

Vụ khom người, bước nhanh rời khỏi.

“Cha, con đói bụng.” Thực thích xem bộ dáng cha lo lắng cho mình, Tiết Kì ôm thất lung cha, lại nói.

Dịch lập tức khấn trương vạn phần, nghĩ muốn xuống giường đi tìm cái gì đó cho Kì Nhi ăn, thế nhưng bàn tay để ở trên lưng y cũng không chịu buông ra, mà y lại không dám cầm lấy bàn tay đó bỏ xuống.

“Kì nhi, cha đi lấy thức ăn cho con.” Vì vội vàng chạy đi nên trên người y cơ hồ không còn lại chút lương khô nào, thậm chí hai ngày cuối cùng y chỉ uống nước để cầm hơi, mà cho dù có lương khô, y làm sao có thể để cho Kì Nhi ăn cái loại khô khan dở ẹc đó.

“Cha.” Tiết Kì vui đầu vào hõm vai của nam tử, gây cho thân mình nam tử chấn động, tay phải y nâng lên, muốn ôm lấy người này, nhưng cuối cùng lại thả xuống.

“Kì Nhi ráng nhịn một chút, Vụ sẽ rất nhanh trở lại.” Ngửi lấy mùi hương thơm ngát phát ra từ cơ thể người này, con người màu lam tím của Dịch tràn đầy thống khổ.

“Ân.” Tiết Kì nhẹ nhàng gạt đầu, giấu đi u buồn trong mắt. Hắn có thể nhìn thấu người bên ngoài, lại nhìn không thấu người mình để ý nhất, nhìn không ra chuyện gì đã làm cho cha thống khổ nhiều năm.

“Cha, con không trở về Tổ Sơn.”

Lời này vừa nói ra, nam tử đang được ôm bắt ngờ thối lui. Cặp mắt xinh đẹp tuyệt trần hơi hơi nhú lại, người này sao lại thối lui bất chợt như vậy.

“Kì nhi?!” Mặt Dịch nháy mắt trở nên tái nhợt, trong đôi mắt tím chứa đầy khủng hoảng, “Vì sao không quay về?”

“Vì sao phải quay về?” Tiết Kì miễn cưỡng nên đã nhận ra nỗi lòng cha biến hóa, nhưng hắn lại cực kỳ khó hiểu, tiếp theo hắn lại bồi thêm một câu, “Không muốn quay về.”

Dịch trợn to hai mắt, hai tay lại có chút run rẩy, y nhìn về phía chiếc khăn lụa ở bên cạnh gối nằm của Tiết Kì, ám ám hỏi: “Trong thư Kì Nhi nói con của Nhiễm Mục Lân bị bệnh, vậy bệnh đó rất khó giải quyết sao?” Là như thế này à, không phải là vì ai đó mà không muốn trở về đi.

Lắc đầu, cẩn thận xem xét sắc mặt của cha, trong đôi mắt long lanh chứa đầy nghi hoặc, nhưng vẫn nói thật: “Mặc Phong là nằm mơ không phải bị bệnh, không cần con phải trị. Còn bệnh tim của Lạc Nhân, thì có chút phiền toái, trên người hắn thiếu vài phần sinh khí, con còn phải khám thêm vài lần nữa.”

“Lạc Nhân?” Là ai?! Mân che bay lên, nội tức của người nào đó bắt đầu hỗn loạn.

Sờ khuôn mặt tràn đầy vết sẹo của cha, Tiết Kì lên tiếng: “Cha?” Vì sao lại nổi giận?

“Kì Nhi, nói cho cha biết Lạc Nhân kia là ai?” Vật tùy thân của Kì Nhi y đều biết rõ, cái khăn lụa kia không phải của Kì Nhi, là Kì nhi nhận được từ người khác!

“Tam tử của Nhiễm Mục Kì.” Thấy cha lại càng không vui, Tiết Kì nhắc nhở, “Cha. . . .” Không được đối với hắn lộ ra vẻ mặt như vậy, hắn không thích.

Chinh lại sắc mặt, Dịch vội vàng áp chế lửa giận trong lòng, tận lực phóng nhẹ thanh âm hỏi: “Sao Kì Nhi lại chữa bệnh cho tên Lạc Nhân nào đó?”

“Là Mặc Phong.” Giải thích đơn giản, Tiết Kì vỗ vỗ cha, làm cho cha nói vì sao nổi giận.

Trong mắt Dịch hiện lên gian nan khó khăn, y che dấu nói: “Cha, cha nghĩ rằng con không muốn quay về Tổ Sơn.”

“Không muốn quay về.” Một câu lập lại của Tiết Kì làm cho lửa giận của Dịch không sao khống chế được. Con người của y nháy mắt biến thành tím đậm, tóc bạc bay lên.

“Cha.” Không vui mà kêu lên một tiếng, nhưng không thể làm cho người nào đó tỉnh táo lại.

“Kì Nhi, con, không muốn quay về Tổ Sơn?” Đó là nơi mà y với hắn sống cùng nhau, tuy y rời đi, nhưng người này tuyệt không thể rời đi!

Khuôn mặt nguyên bản đã cực kỳ đáng sợ, nháy mắt lại biến thành lệ quỷ, Vụ vừa bùng nổ thiện vào phòng, thấy Dịch như thế lập tức quỳ rạp lên mặt đất, dập đầu, cả người phát run.

Trong 3 đại tiên nhân, năng lực của Dịch cực mạnh, cũng rất tàn nhẫn ngoan tuyệt, hơn nữa rất kiêu căng ngạo mạn. Lúc trước y chủ động nhận Tiết Kì làm nghĩa tử, cũng đối với hắn cực kỳ yêu thương, làm cho cả thế nhân ngạc nhiên kinh sợ — “Dịch” cho tới nay đều là thần long ‘kiến thủ bất kiến vĩ’, nhưng lại cam nguyện bồi một đứa nhỏ ở trên Tổ Sơn tu thân dưỡng tính. Nguyên do trong đó không ai biết được, quái lạ chính là ngay cả trong vương thất Lâu Lan cũng không ai biết được, mà mẫu hậu của Tiết Kì – Tĩnh Đức hoàng thái hậu cũng không bao giờ đề cập tới chuyện này, làm cho chuyện này càng tăng thêm vài phần thần bí.

Cái bàn trong phòng bị chân khí chấn thành mảnh nhỏ, mấy bộ trà cụ xinh đẹp mà Tiết Kì mới mua cũng bị hủy, bàn tay đặt ở trên lưng cha từ từ buông xuống, hắn nhìn không ra đến tột cùng vì sao cha lại nổi giận như vậy, trong lòng hắn là ủy khuất, là ách ức, là không vui.

“Cha có thể rời đi, vì sao con không thể?” Cẩn môi, không muốn nói ra nguyên nhân thật sự, Tiết Kì dời mắt đi, không nhìn cha nữa.

“Đi ra ngoài.” Thanh âm âm lãnh quý dị.

Vụ gấp người ở trên mặt đất, lùi dần ra ngoài, đôi mắt của Tiết Kì đỏ lên.

“Con đói bụng.” Cha ... không thương hấn .

“Kì nhi.” Ngón tay Dịch giống như bị đông cứng mà gian nan vươn ra nhẹ nhàng sờ lên dung nhan cực kỳ mỹ mạo kia, tựa như sợ chạm vào sẽ làm nó hỏng mất, lại mang theo cực độ ân hận, “Con không muốn quay về Tổ Sơn, nhưng con từng hứa với cha, sẽ không rời đi.”

Tiết Kì quay đầu lại, nhìn về phía gương mặt cực kỳ đáng sợ kia: “Con đói bụng.” Thanh âm đề cao. Trước đây, chỉ cần hấn nói đói, mặc kệ cha đang làm cái gì, cũng sẽ lập tức dứt com cho hấn ăn.

“Kì nhi” Trong mắt là cuồng loạn, là áp lực thống khổ. Yêu thương đối với người này đã xâm nhập huyết mạch y, làm cho y không kiềm chế được mà luôn muốn nhìn ngắm hấn. Gian nan luyến tiếc rút tay về, y xuống giường, đi lấy thức ăn. Nhưng khi y vừa muốn rời đi, thất lưng lại bị người từ sau ôm chặt lấy, người nọ dính sát vào trên lưng y. Chân khí của y nháy mắt ngừng tán loạn, hết thấy đều bình tĩnh lại.

“Cha?” Không hiểu, khó hiểu, vội vàng xao động. Bất quá người bốc đồng vẫn nắm được điểm mấu chốt, cực kỳ không vui mà giải thích: “Tiết Anh luôn lên núi, con không muốn quay về.” Tổ Sơn là nơi hấn sống cùng cha, hiện giờ nơi đó luôn bị người tới chiếm đóng, Tổ Sơn lây dính hơi thở của những người khác, đã không còn là nơi riêng tư của hấn và cha.

Người phía trước cấp tốc xoay người: “Tiết Anh?” Là vì chuyện này nên Kì nhi mới không muốn trở về, chứ không phải vì ai khác?

“Cha, con không quay về.” Cho dù cha tức giận, hấn cũng không quay về, tâm tư của Tiết Anh không tốt, hấn nhìn không thoải mái, chán ghét.

“Còn cái này?” Cầm qua chiếc khăn lụa đã làm cho y lo âu một đêm, Dịch hỏi.

“Cái này?” Đôi mắt Tiết Kì chớp chớp, “Ồ đây ra?”

Dịch ngốc lẳng sừng sốt: “Cha thấy nằm ở bên gối đầu của con.”

Tiết Kì suy nghĩ nửa ngày, lắc đầu: “Không biết.” Thuận tay đem nó bỏ lại bên cạnh gối đầu, nếu đến từ bên cạnh gối đầu thì cứ để nó ở lại nơi đó đi, “Cha, đói bụng.”

“Kì Nhi chờ, cha lập tức chuẩn bị.” Nhân cơ hội đem khăn lụa “trộm đi”, Dịch xuống giường đi lấy thức ăn. Tiết Kì tựa vào bên giường, chờ đợi há mồm. Ngay tại lúc Dịch xoay người lấy thức ăn, chiếc khăn trong tay y bị nội lực xé tan thành mấy miếng nhỏ.

“Những trà cụ này con chọn rất lâu.” Nhìn những mảnh nhỏ trên mặt đất, trên mặt Tiết Kì rất không vui. Đứng trên mặt đất đầy mảnh vụn, Dịch nhìn nhìn xung quanh, lúc này mới phát giác mình đã gây ra đại họa.

Dịch đặt khay thức ăn lên cái bàn nhỏ ở phía trước giường, rồi gấp một ít thức ăn chay cùng dưa cải ướp muối mà Tiết Kì thích ăn vào trong bát, miễn cưỡng cười lấy lòng nói: “Kì Nhi, ăn xong, cha cùng con đi chọn cái khác, nhất định sẽ giúp Kì nhi chọn lại những cái xinh đẹp giống vậy.”

“Nếu chọn không được thì sao?” Há mồm ngậm nửa muống thức ăn, rồi có ý hỏi.

Dịch ăn một nửa do Tiết Kì để lại, theo bản năng nói: “Nếu chọn không được, cha sẽ tìm người làm cho con, Kì Nhi thích kiểu gì, cha bảo bọn họ kiểu đó cho con.”

“Nếu bọn họ làm không giống thì sao?” Cùng cha ăn một chén com, tất cả tùy hứng của Tiết Kì đều xông ra.

“Cha biết vài vị cao nhân làm đồ thủ công, bọn họ nhất định sẽ làm ra được kiểu mà Kì Nhi thích nhất.” Đúc không ra, chính là chết.

“Cha.” Đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần cong lên thành hình lưỡi liềm, “Ăn xong phải đi.”

“Được.”

Hai phụ tử vui vẻ dùng ngọc thiện, mà trong phòng trừ bỏ chiếc giường còn nguyên vẹn ra, tất cả những thứ khác đều biến thành những mảnh vụn.

.....

Tâm tình của hoàng đế bệ hạ không tốt, các quan viên trên triều đều đã nhìn ra. Từ khi vào triều, nụ cười trên mặt bệ hạ so với ngày thường phai nhạt rất nhiều, nói cũng rất ít. Các đại thần ngại nhìn ta, ta nhìn người, rồi sau đó tự động ít nói, ít phạm sai lầm để tránh bệ hạ nổi giận.

Tâm tình của Nhiễm Mục Kì đúng là không tốt, bất quá một nửa cũng là vì Nhiễm Mục Lân đi biên quan, thiếu người thiết tình để nói chuyện. Còn một nửa là do đâu? Một nửa này là hôm qua bị người nào đó vong ân phụ nghĩa, làm cho y có chút ảo não. Phải biết rằng, từ sau khi y trở thành thái tử, không ai dám đối với y vô lễ như thế.

Tiết Kì là một người kỳ lạ, mặc dù ở chung chưa được bao lâu, nhưng y cũng cảm nhận được rất rõ ràng. Trên cơ bản, người nọ là người tuyệt không ủy khuất chính mình, làm việc chỉ tùy theo tâm trạng của bản thân. Bất quá làm cho y có chút kinh ngạc chính là – đối với Mặc Phong, Tiết Kì lại rất thích, thích đến nỗi đồng ý với Mặc Phong chữa bệnh cho Lạc Nhân. Cũng vì thế, y như nguyện giữ được Tiết Kì lại, thế nhưng y đến tột cùng là muốn làm cái gì, tựa hồ bản thân y cũng chẳng hiểu rõ.

“Bệ hạ, Vệ Quốc lại phái sứ giả tới, muốn cùng chúng ta thương nghị về 3 tòa thành kia.”

Nhiệm Mục Kì đang du hồn, thì nghe được Tể tướng Ngũ Vũ Khôn bẩm tấu, lúc này y mới phục hồi tinh thần lại, cũng chẳng để ý nói: “Việc này không phải đã sớm kết thúc sao? Sáo còn thương nghị lại? Cho dù trăm đồng ý trả lại, nhưng Mục Lân không chịu rút binh, trăm có thể làm gì? Ra lệnh cho quân tại biên quan là không thể, mà Mục Lân cũng đã trở về Nhân Xương, trăm làm sao khuyên đệ ấy đây. Trăm là quân, Mục Lân là thần, nhưng Mục Lân là đệ, và trăm là huynh; trăm đồng ý trả lại, Mục Lân nhất định sẽ kháng chỉ, vậy cái người nói cho trăm thử xem – đến lúc đó trăm nên làm thế nào? Là trệ tội hay không trệ tội? Đồng ý với Vệ Quốc, trăm có thể sẽ mất đi thân tử trung tâm nhất, cũng là người thân duy nhất. Vệ Quốc cùng Mục Lân, trăm nên chọn bên nào?”

Căn bản là lười hoạt động cân não, nên Nhiệm Mục Kì đem việc này vất cho các đại thần. Vệ Quốc mất hứng, sẽ có Mục Lân đi thu xếp với bọn chúng, y không cần vì người ngoài mà làm tổn thương tình cảm của huynh đệ mình. Ở một mức độ nào đó, Nhiệm Mục Kì cũng không phải là một vị minh quân, có thể dùng đây liền dùng đấy, có thể nhân rồi liền nhân rồi.

“Tốt lắm, hôm nay trăm có chút việc, nếu không có chuyện gì quan trọng thì bãi triều đi. Còn bên Vệ Quốc, các người nói với bọn họ, chuyện này trăm đã giao toàn quyền cho Mục Lân, chỉ cần Mục Lân đồng ý trả lại, trăm sẽ lập tức hạ chỉ.”

Cũng chẳng quản các vị đại thần còn chuyện gì quan trọng nữa không, Nhiệm Mục Kì đứng dậy, ngáp một cái, rồi xoay người bỏ đi. Hôm qua bị chọc tức, nên cả đêm cũng chẳng ngủ ngon được. Nhìn theo bóng dáng y rồi đi, Ngũ Vũ Khôn cúi đầu xoay người muốn đi, lại bị Trương Chiêu Xương ngăn cản lại.

“Tể tướng đại nhân, xem ra là Hoàng Thượng không tính trả lại cho Vệ Quốc.” Trương Chiêu Xương nhỏ giọng hỏi.

Ngũ Vũ Khôn gật gù: “Thái độ Vương gia thực kiên quyết, tuyệt đối không trả lại. Chuyện này trong lòng bệ hạ cũng có oán khí, chẳng qua bệ hạ không tiện nói thôi. Nếu không phải Vệ Quốc âm thầm xui khiến, Kim Quốc cùng Nam Quốc làm sao có thể dễ dàng đối với Bắc Uyên xuất binh. Cho nên về chuyện này chúng ta cũng đừng nên nói nữa, miễn làm cho bệ hạ không vui.”

“Vậy chúng ta phải trả lời thế nào với Vệ Quốc?”

“Cứ theo tình hình thực tế mà trả lời thôi. Việc này giao cho Vương gia là thích hợp nhất. Bất quá, trải qua cuộc chiến lần này, bọn họ đối với Vương gia cũng phải thập phần kiêng kị.”

“Àn, Tể tướng nói rất chí lý.”

Trương Chiêu Xương gật đầu, tiếp theo vươn tay ra, ý bảo muốn cùng đi với Tể tướng một đoạn. Nữ nhân của hai người cơ hồ cùng lúc bị thất sủng, lại cùng lúc khôi phục địa vị như trước, trong lòng hai người cũng có một chút đồng cảm với nhau. Ngày xưa đối chọi gay gắt, giường cung bạt kiếm rất nhiều, mà giờ đây có thể tâm bình khí hòa mà ngồi xuống tâm sự, cũng có thể xem là một chuyện may mắn. Đây là chuyện ngay cả Nhiệm Mục Kì cũng không ngờ đến.

Nhiệm Mục Kì ra khỏi đại điện, chuẩn bị quay về Vô Tam điện, thì thấy thái giám Quách Duẫn của Từ Vi cung — thái giám tổng quản trong cung Nghiên phi.

“Bệ hạ, Nghiên phi nương nương ở trong cung làm thịt dê con, nói là trời giá rét, làm cho bệ hạ ăn ấm thân.”

Hai mắt Nhiệm Mục Kì hơi hơi mị lên, nhìn Quách Duẫn ở trước mặt mình – thần tình đông lạnh đến đỏ bừng rõ ràng đã đứng yên thật lâu, mòi y ăn thịt dê con chỉ là thứ yếu, trọng yếu nhất chính là muốn gặp y đi. Từ sau khi Nhiệm Mục Lân đi, y chưa từng ghé qua Từ Vi cung, bất quá ban tặng đồ vật cho Từ Vi cung vẫn nhiều như trước, hơn nữa cũng chưa từng ngừng lại dù chỉ một lần.

“Trở về nói với nương nương nhà người – hôm nay trăm bận thương nghị quốc sự với Lâu Lan vương, nếu canh giờ còn sớm, trăm sẽ qua đó, người đi về trước đi.” Nhiệm Mục Kì mỉm cười nói xong một câu, liền nhấc chân đi về phía Ngũ Hoa cung.

Trên mặt Quách Duẫn hiện lên lo lắng, há miệng còn muốn nói gì đó, liền bị Hi Nhạc trừng mắt mà ghen lại. Thấy Nhiệm Mục Kì đi xa, gã đuổi theo vài bước, rồi thở dài một hơi, xoay người đi về Từ Vi cung, không mang được Hoàng Thượng về, nương nương chắc chắn sẽ nổi giận.

“Bệ hạ, ngài muốn đi Ngũ Hoa cung?” Đi được một đoạn khá xa, cũng không thấy Hoàng Thượng quay đầu lại, Hi Nhạc rụt rè hỏi, chẳng lẽ không phải lấy có?

“Vừa rồi người không mang theo lỗ tai sao?” Nhiệm Mục Kì thông thả đi về phía trước, “Trăm nói đi Ngũ Hoa cung rồi còn có thể đi tới nơi khác sao? Cho người đi thông báo, nói trăm đang đến đó.”

“Đạ nô tài tự mình đi.” Hi Nhạc nghe vậy, lập tức chạy tới Ngũ Hoa cung thông báo.

Người thất hứa với Tiết Kì, rồi còn làm cho hắn luôn lạnh lùng có thể khóc đến thương tâm như vậy, chính là ai nhỉ? Nhiễm Mục Kì vừa đi vừa suy tư, y trực giác cảm thấy không phải là nữ tử. Trước mắt Nhiễm Mục Kì bỗng hiện lên một đôi mắt, cước bộ y dừng lại. Nhấn xuống cảm giác không khoẻ, sắc mặt Nhiễm Mục Kì không tốt mà tiếp tục đi. Mục Lân vừa đi, y liền chán nản, không bằng đi tìm Tiết Kì cũng khá tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

CHƯƠNG 52

“Vương gia, Vương gia.”

Nhiễm Mục Lân đang trầm tư, vội lấy lại tinh thần: “Phù Khâu, chuyện gì?”

Vương Phù Khâu chỉ chỉ tấu chương trên tay hắn, nói: “Vương gia, có chuyện không phải ta, là ngài.” Tấu chương kia đã xem thật lâu a.

Nhiễm Mục Lân tựa hồ vẫn chưa hoàn hồn, thuận theo ánh mắt của Vương Phù Khâu nhìn về phía tấu chương, rồi ngốc lăng sững sờ trong chốc lát, mới “A” lên một tiếng.

“Vương gia? Xảy ra chuyện gì? Mấy ngày nay, ngài luôn mất hồn mất vía.” Vương Phù Khâu quan tâm hỏi.

Nhiễm Mục Lân lắc đầu, nói: “Mắt của Phong Nhi một ngày còn đau, ta một ngày vẫn không thể an tâm.” Hắn buông tấu chương, thở dài thật sâu. Mắt của con bị đau chính là tâm bệnh của hắn, mà giấc mộng về Quý tướng lại làm cho hắn mấy ngày nay không thể ngủ được. Từ sau ngày đó, hắn thường xuyên “mơ thấy” Quý tướng hoặc nên nói là “nhìn thấy” Quý tướng. Nhìn thấy y cô độc ngồi một người ở trong bụi cỏ lau mà lau chùi thanh đại đao y luôn mang theo người; nhìn thấy y khi còn nhỏ lưu lạc khắp nơi, bị người truy đánh, bị người mắng thành quỷ nghiệt; nhìn thấy y vô luận lập bao nhiêu chiến công cũng đều bị người xa lánh, bị người nói xấu Hết thấy tất cả đều do cặp mắt kia của y, cặp mắt hai màu đỏ đen.

Nhiễm Mục Lân càng ngày càng tin tưởng – hắn không phải vô duyên vô cớ mà mơ thấy những điều này, có ai đó đã cố ý làm cho hắn thấy được những điều này. Bởi vì hắn đã có thể khẳng định Quý tướng không phải ai khác, mà chính là Phong Nhi – đứa con của hắn, Quý tướng khi đó chính là Phong Nhi hiện tại. Trong lòng có người không ngừng nói cho hắn biết, người làm cho hắn thấy những điều này chính là “Tranh” – người luôn xuất hiện khi con xảy ra những hiện tượng khác thường. Nhưng tại sao muốn cho hắn thấy những điều này? Quý tướng thật sự là kiếp trước của con sao? Mỗi khi nghĩ đến đây, tâm của hắn đều nhức nhối, sau mỗi lần bùng tình khỏi “con mộng” hắn đều nhìn khuôn mặt con đang ngủ cho đến hùng đông.

Mười hai tuổi lên chiến trường giết địch, hắn đã sớm không tin có quỷ có thần. Thế nhưng hiện tại, có rất nhiều chuyện khác thường xảy ra làm cho hắn không thể không tin, trên đời này thật sự có một số chuyện hắn không thể nào chạm tới, mà chuyện này lại liên quan đến đứa con. Hắn nên làm sao đây? Ngay khi hắn tin tưởng rằng có thể vĩnh viễn bảo hộ con dưới đôi cánh của mình, thì lại phát hiện hết thấy mọi thứ đang dần dần thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

“Vương gia?” Vương Phù Khâu nhìn người lại lâm vào trầm tư, nhẹ gọi, sau khi người đó nhìn về phía gã, gã nói, “Vương gia, ngài nên mang Tiểu Phong quay về kinh đi. Nói bệ hạ hạ chỉ, tìm danh y trong thiên hạ, nhất định sẽ trị hết bệnh cho Tiểu Phong.”

Tạm thời áp chế vô số nghi ngờ, Nhiễm Mục Lân nhìn người đang lo lắng, nói: “Phù Khâu, mắt của Phong Nhi ngay cả Lâu Lan vương cũng phải bó tay không thể chữa, những người khác vẫn là quên đi. Hơn nữa ta không thể cam đoan khi bọn họ nhìn thấy Phong Nhi sẽ không làm ra chuyện chọc ta nổi giận.” Mắt con từ sau lần trước bị đau qua, thì lại đau thêm một lần nữa, nhưng cũng không quá mãnh liệt, hắn cũng thoáng an tâm một chút. Thế nhưng chuyện của Quý tướng vẫn làm cho hắn rối rắm, làm cho hắn sau khi mỗi lần nhìn thấy đều không thể áp chế đau lòng, vì y mà bị thương, vì y mà phần nộ bất bình.

“Phù Khâu, phái người đi gọi Triệu Hiền cùng Mạch Khiêm về đây, ta có việc công đạo bọn họ đi làm.”

“Ta đi ngay.”

Vương Phù Khâu đứng dậy đi ra ngoài. Nhiễm Mục Lân tựa lưng vào ghế ngồi, ngơ ngác nhìn đỉnh trướng, Quý tướng Phong Nhi Nhắm mắt lại, trong đầu đều là hình ảnh Quý tướng cùng Phong Nhi đan xen vào nhau, nhất là hình ảnh Quý tướng vào đêm khuya cô tịch, trầm mình trong nước, vì sao luôn xóa đi không được? Hắn thế nhưng khẩn cấp muốn nhìn thấy bộ dáng sau khi con lớn lên, nhất định là giống nhau như đúc đi. Phong Nhi Quý tướng

Nhiễm Mặc Phong sống với phụ vương ở Vương phủ tại Nhân Xương, phía sau Vương phủ là võ trường mà Nhiễm Mục Lân làm riêng cho con, ở đó có tất cả các loại binh khí cùng dụng cụ tập võ, đồng thời ở trong vương phủ, còn có một gian phòng luyện công rất lớn, là nơi Nhiễm Mặc Phong luyện võ

khi thời tiết xấu hoặc trời tối.

Khi Phụ vương đi quân doanh xử lý quân vụ, Nhiễm Mặc Phong chưa từng đi theo, một mình nó ở trong võ trường luyện công. Mùa đông ở Nhân Xương so với kinh thành lạnh hơn đến mấy lần, thế nhưng Nhiễm Mặc Phong lại mặc một chiếc áo đơn, thậm chí trên trán còn toát ra mồ hôi. Rời xa hoàng cung, về tới ‘nhà’ của mình, không còn gì bận khoăn cùng quấy rầy, nên nó hết sức chuyên chú luyện võ.

Sau khi luyện quyền xong, Nhiễm Mặc Phong lấy qua song đao, múa vài cái, rồi ngừng lại. Buông song đao, thay đổi trường côn, múa chưa được hai cái, nó lại ngừng lại. Đồ ửng hơi đổi, Nhiễm Mặc Phong không rõ vì sao mấy ngày nay cầm vũ khí nào cũng không thấy thuận tay.

Tuy trời giá rét đông lạnh, nhưng bầu trời cũng không có mây, ánh mặt trời đem toàn bộ ánh sáng của nó chiếu hết lên trên người Nhiễm Mặc Phong, một tầng ánh sáng vàng thán nhiên bao trùm lấy nó. Nhiễm Mặc Phong ngửa đầu, cảm thấy ánh mặt trời hôm nay làm cho nó phơi nắng đến cực kỳ thoải mái, tựa hồ khí lực tăng thêm vài phần so với ngày thường.

Phơi nắng được một lát, Nhiễm Mặc Phong lại thay đổi vài loại binh khí, nhưng vẫn tìm không ra loại binh khí thích hợp, nó tìm tòi một phen, và rồi ánh mắt của nó dừng lại trên cây trường đao treo ở trên tường. Đó là khi phụ vương dẫn nó đi ra ngoài chơi thì nó thấy được, phụ vương thấy nó thích liền mua về và đặt tên là ‘Phong Lân’. Nhưng vì thanh trường đao quá nặng, cho nên sau khi mua về vẫn đặt ở nơi đó. Mặc dù không dùng được, nhưng phụ vương vẫn thường xuyên chà lau ‘Phong Lân’ cho nó, lưỡi đao vẫn sáng bóng như cũ.

Nhiễm Mặc Phong tiến lên, nhìn nhìn cây trường đao so với phụ vương còn cao hơn, nó vươn tay phải nắm lấy chuôi đao, nghĩ nghĩ, nó cũng vươn tay còn lại lên nắm lấy, sau đó dùng sức cầm trường đao lên. Vẫn rất nặng, thế nhưng khi Nhiễm Mặc Phong múa được hai cái thì trong mắt nó hiện lên sung sướng. Nếu trường đao nhẹ hơn một chút, chuôi đao ngắn hơn một chút, thì sẽ cực kỳ thuận tay.

Nhiễm Mặc Phong ngừng múa, cao thấp đánh giá trường đao, nó nghĩ làm sao có thể biến chuôi đao trở nên vừa tay hơn. Trước kia nó dùng nhiều nhất là kiếm cùng đoản đao, loại đao có cán dài này chưa từng dùng, không nghĩ tới lại càng hợp với nó hơn.

Nhiễm Mặc Phong từ binh doanh trở về đi đến võ trường tìm con, hắn vừa mới bước vào, liền thấy con đang ‘sừng sờ’ nhìn cây trường đao chưa bao giờ dùng đến, hắn lập tức kinh hoàng hét lên: “Phong Nhi!” Tiếp theo bước nhanh về phía con.

Nhiễm Mặc Phong quay đầu nhìn lại, lập tức buông đao, rồi chạy nhanh về phía người đang đi tới: “Phụ vương.”

“Phong Nhi?” Tiếp được con, Nhiễm Mặc Phong ôm nó lên, “Sao lại dùng cái kia, mà không dùng kiếm?” Trong đầu Nhiễm Mặc Phong hiện lên một màn Quý tướng cầm trường đao đứng ở chiến trường bị người chém giết, tâm của hắn liền kinh hoàng.

Khó hiểu mà nhìn phụ vương, Nhiễm Mặc Phong nói: “Trường đao so với kiếm thuận tay hơn.”

Nhiễm Mặc Phong chỉ cảm thấy đầu ‘bùm’ một tiếng nổ tung. Trường đao! Con chưa từng dùng trường đao sao có thể nói trường đao thuận tay hơn?

“Phụ vương.” Phụ vương xảy ra chuyện gì?

“Phong Nhi. . . .” Yết hầu của Nhiễm Mặc Phong phát run, “Không phải hoàng bá tặng cho con ‘Mặc Kim’ sao? Dùng ‘Mặc Kim’ đi, ‘Phong Lân’ quá dài, sao có thể thuận tay bằng ‘Mặc Kim’?” Tuyệt đối không thể để cho con dùng trường đao!

“Phụ vương.” Trong mắt hiện lên không muốn, vì cây ‘Mặc Kim’ kia, mà Nhiễm Mặc Phong luôn tìm nó gây rắc rối, nó không muốn dùng.

“Phong Nhi, nghe lời phụ vương, không được dùng trường đao.” Trực tiếp xuất ra uy nghiêm của người làm cha.

Đồ ửng xoay tròn vài vòng, Nhiễm Mặc Phong quay đầu nhìn nhìn trường đao, rồi lại quay về nhìn về mặt nghiêm túc của phụ vương, nó gật nhẹ đầu, miễn cưỡng đồng ý, thế nhưng trong mắt đầy miễn cưỡng cùng không vui.

Nhiễm Mặc Phong dụ hống, nói: “Phụ vương thích nhìn Phong Nhi dùng kiếm, đoản đao, hay đao cũng được, còn trường đao thì miễn. Chỉ có cái loại hán tử lỗ mãng mới đi dùng trường đao a.” Đứa con là con của hắn, không phải là Quý tướng.

“Phụ vương, con muốn một thanh kiếm mới.” Người quật cường vẫn không muốn dùng ‘Mặc Kim’.

Nhiễm Mặc Phong sao lại không đáp ứng, hắn cao hứng nói: “Phụ vương sẽ tìm Kiếm Sư giỏi nhất trong thiên hạ làm cho con một thanh kiếm độc nhất vô nhị. ‘Mặc Kim’ là hoàng bá cho con, cho dù không muốn dùng, cũng phải mang ở trên người, phòng khi bất trắc xảy ra.”

Gật đầu, xem như đồng ý, nếu phụ vương không thích nó dùng trường đao, thì nó sẽ không dùng, mặc dù có chút luyến tiếc.

“Phụ vương, kiếm gỗ.” Nó cũng muốn có một cây kiếm gỗ mới do phụ vương làm.

Nhiễm Mặc Phong lập tức đáp: “Phong Nhi muốn bao nhiêu, phụ vương liền làm cho con bấy nhiêu.” Chỉ cần con không dùng trường đao là được.

Con người dị sắc cực kỳ sáng ngời, vô luận bảo kiếm có quý đến bao nhiêu cũng không thể so với kiếm gỗ phụ vương làm cho nó. Thấy con thực ‘sảng khoái’ mà đồng ý với mình, tâm tình Nhiễm Mặc Phong cũng cực kỳ sung sướng.

“Phong Nhi, hôm nay tập đến đây đi, trở về phòng cùng phụ vương.”

“Ân.”

Nhẫn xuống khát vọng quay đầu lại nhìn trường đao, Nhiễm Mặc Phong ôm lấy phụ vương. Nhiễm Mặc Lâm vừa ôm con trở về phòng vừa ra quyết định – phải đem trường đao này hủy diệt, sau này không cho bất luận kẻ nào ở trước mặt Phong Nhi sử dụng trường đao.

Đêm khuya, Nhiễm Mặc Phong như thường lệ rút người vào trong lòng phụ vương ngủ say, mà người ngủ cùng nó lại mở to hai mắt, toàn bộ tinh thần đều tập trung nhìn nó.

Cẩn thận vuốt ve đôi mắt, hai gò má cùng tóc của con, Nhiễm Mặc Lâm nhíu mày – mắt này, mi này, mặt này, miệng này . . . đều giống Quý tướng như đúc. Dung mạo của Quý tướng sau khi trưởng thành cũng không thay đổi gì nhiều, chỉ là càng thêm đẹp. Thế nhưng mọi người vì quá sợ hãi đôi mắt của y, mà căn bản chưa từng phát hiện ra cái đẹp của y, cái thiện của y.

Nghĩ đến những bất bình mà con đã chịu bấy lâu nay, Nhiễm Mặc Lâm cắn chặt khớp hàm. Đứa con cùng Quý tướng có rất nhiều chuyện giống nhau, nhưng duy nhất không giống chính là – con có một người cha là hắn, mà Quý tướng chỉ là loi hiu quạnh, không ai thương. Mà nếu khi đó hắn không nhận được con, hoặc nghe lời Phúc Quý bỏ lại con, thì vận mệnh của con cùng Quý tướng không phải giống nhau sao?

Kiếp sau, không cần làm người.

Quý tướng không muốn lại làm người, nhưng hiện tại con đang nằm ở trong lòng hắn, cũng là bảo bối trân quý nhất của hắn. Trong lòng Nhiễm Mặc Lâm có rất nhiều nghi hoặc, mà những nghi hoặc này không ai có thể giải đáp cho hắn, hắn phải tự mình từ từ tìm ra chân tướng.

Quý tướng bị quân vương mà y hết mực trung thành bức tử, hắn không thể để cho con dẫm vào vết xe đổ của Quý tướng. Hoàng huynh sẽ không đối xử với con như vậy, nhưng mấy đứa cháu kia của hắn thì sao? Hiện giờ xem ra, chỉ có mỗi mình Nhiễm Lạc Nhân đối xử tốt với con, thế nhưng hắn không thể cam đoan sau khi nó lớn lên sẽ không thay đổi. Hắn nên bắt đầu chuẩn bị tương lai cho con. Nhiễm Lạc Thành, Nhiễm Lạc Tín, Nhiễm Lạc Nhân, ngay cả Nhiễm Lạc Nghĩa – cháu ngoại trai của Triệu Hiền, hắn cũng không thể tin tưởng bất kỳ đứa nào.

.....

Nhiễm Mặc Kỳ chưa từng nghĩ tới kiếp này của y sẽ có một ngày quen biết với một trong 3 đại tiên nhân. Dù sao y cũng chỉ là một phạm nhân, cho dù nghĩa phụ của Tiết Kỳ là một trong 3 người đó, nhưng vẫn là xa tận chân trời. Mà y càng không nghĩ tới, cùng tiên nhân gặp nhau lại là tình huống như thế này.

Trong phòng ngủ của Tiết Kỳ ở Ngũ Hoa cung, Nhiễm Mặc Kỳ đang đứng ở trên mặt đất đầy đông hồ đồ, trên mặt y là nụ cười cực kỳ hoàn mỹ, nhưng ai cũng có thể nhìn ra được trong mắt y không hề có ý cười.

Trước không nói đến cái bàn hôm qua vẫn còn “khỏe mạnh” mà qua một đêm liền biến thành mảnh vụn, cái chính yếu là “tiên nhân” đối diện y vẫn luôn nhìn y như nhìn cừu địch, khiến cho y nhìn không được phải nhíu mày.

Trong truyền thuyết gần năm trăm năm, tiên nhân là loại người một chân gần bước vào quan tài, nên tóc trắng xoá như vậy là đúng rồi, nhưng ánh mắt cùng khí lực này, nhìn thế nào cũng không giống người chuẩn bị chết, ngược lại giống một vị tà giáo giáo chủ trên giang hồ hơn. Hai mắt màu tím đậm sáng rực, khuôn mặt bị tóc che phủ nhìn không ra dung mạo, thân hình so với Vụ còn cao hơn hai cái đầu. Tiết Kỳ ở một bên không biết đang bận việc gì, nhưng hắn chính là loại đứa con nhỏ xinh có thể ôm vào trong lòng. Nhiễm Mặc Kỳ cuối cùng cũng biết được vì sao Tiết Kỳ thích ngồi ở trên vai người khác, phỏng chừng là từ nhỏ đã quen ngồi ở trên vai nghĩa phụ đi. Mà hai người này sao có thể là phụ tử được nhỉ?

Khuôn mặt của Dịch nguyên bản đã rất đáng sợ, mà ngay khi Kỳ nhi mời Nhiễm Mặc Kỳ tiến vào, liền trở nên càng thêm đáng sợ, có thể nói là hung tàn, nhất là sau khi y nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ kia của Nhiễm Mặc Kỳ. Nếu Tiết Kỳ biểu hiện ra một tia hảo cảm với Nhiễm Mặc Kỳ, giây tiếp theo Nhiễm Mặc Kỳ có thể sẽ chết ở trên tay Dịch. Đối Dịch mà nói, thân phận quân vương căn bản không ở trong phạm vi y bận tâm. Y bận tâm chỉ có một người, mà cũng chỉ duy nhất một người.

Hai người đang đánh giá lẫn nhau, thì Tiết Kỳ giải quyết xong việc xoay người lại, đi đến bên người cha, mỉm cười nhìn về phía Nhiễm Mặc Kỳ, trong mắt Tiết Kỳ tỏa sáng long lánh. Không khí trong phòng lập tức đông lạnh xuống, Tiết Kỳ nắm lấy tay cha, nói: “Nhiễm Mặc Kỳ, hôm qua thật cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn.” Nhiễm Mặc Kỳ nhìn hai người nắm chặt tay nhau, à không, là một người nắm, còn một người thì cương cứng ngắt, nụ cười của Nhiễm Mặc Kỳ rốt cuộc biến mất.

“Cần chứ.” Tiết Kỳ kiên trì, rồi đem vật gì đó ở trên tay phải giao cho Nhiễm Mặc Kỳ, “Đây là viên thuốc cùng phương thuốc, mỗi ngày 2 viên vào buổi sáng và buổi tối, để điều dưỡng thân mình của ngươi.”

“Kì Nhi?” Dịch rống lên, vì sao Kỳ Nhi phải điều dưỡng thân mình cho người này?

Mọi người trong phòng đều nhìn về phía Dịch, chẳng ai chú ý tới sắc mặt của Nhiễm Mặc Kỳ nháy mắt tái nhợt, trừ bỏ Tiết Kỳ.

“Cha.” Hoi nhíu mi, không cho cha nổi giận, hắn nhìn Nhiễm Mặc Kỳ nói, “Mặc Phong muốn ta chữa bệnh cho ngươi, nhưng tâm bệnh phải cần tâm được, ta không có.”

“Tâm bệnh? Sao trẫm không biết mình có tâm bệnh nhỉ? Lâu Lan vương không cần tùy tiện nói trẫm có cái gì tâm bệnh.” Nhiễm Mặc Kỳ lạnh lùng nói, không sợ sắc mặt nổi giận của Dịch.

Tiết Kì tựa hồ bởi vì cha đến đây, nên tính tình tốt lên rất nhiều, không có so đo mà tiếp tục nói: “Mặc Phong muốn ta cắt tim của hắc làm tâm dược cho ngươi.” Nhìn hai mắt của Nhiễm Mục Kì nháy mắt tròn to, hắc đưa dược qua lần nữa, “Uống hay không uống là chuyện của ngươi. Ta không nợ ngươi.” Thấy đối phương chậm chạp không chịu nhận, Tiết Kì định tiến lên nhét vào trong tay đối phương, thì bị một người đoạt trước.

“Cầm!” Dịch đứng ở bên người Tiết Kì lung lay một chút, dược đã nằm trên tay của Nhiễm Mục Kì.

“Kì Nhi.” Dịch nhìn không được thúc giục, cho dù là vì nhân tình, y cũng vô pháp chịu được Kì Nhi đối tốt với nam tử khác.

“Không được gọi Kì Nhi!” Đột nhiên, Nhiễm Mục Kì hét to một câu, chỉ thấy sắc mặt y xanh trắng, đôi môi phát run. Một tiếng này dọa cho Dịch cùng Tiết Kì nháy mắt. Dịch đang muốn lên tiếng chửi lại, thì Nhiễm Mục Kì đã xoay người bước nhanh rời đi. Dịch làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho người đối với mình bất kính, đang định nhắc chân đuổi theo, thì tay áo bị người túm lại.

“Cha.” Nhìn cha lắc đầu, Tiết Kì dựa vào lòng cha, bình ổn lửa giận của cha, “Cha, chọn trà cụ.” Thật kì lạ, chẳng lẽ đã từng có người gọi y là Kì Nhi sao? Người nợ là người thương y nhất đi, cho nên y mới nghe không được 2 chữ ‘Kì Nhi’ này.

Dịch tỉnh táo lại, hai mắt trở nên thâm trầm, bỗng có một ngón tay điểm lên mi tâm của y, sau khi y thoáng giật mình, liền oán hận nói: “Kì Nhi, không được gặp lại hắc.” Kể đó so với y đẹp hơn rất nhiều.

Tiết Kì nháy mắt: “Nơi này là hoàng cung Giáng Đan.” Không phải cha không biết Nhiễm Mục Kì là ai chứ?

“Vậy rồi đi.” Tay phải nâng lên, lại cực độ khắc chế mà buông xuống, Dịch thô thanh nói, “Đi với cha.”

“Nhiễm Lạc Nhân.” Đây là Mặc Phong phó thác cho hắc, sao hắc có thể bỏ đi?

“Giao cho cha.” Không thể để cho Kì Nhi nhìn thấy người ở dưới chân núi, nhất là những người tuần mỹ. Dịch sờ lên mặt mình.

“Cha?” Lập tức có người xoa nhẹ hai gò má của y, “Lại đau? Không phải đã tốt hơn nhiều rồi sao?”

“Không biết tại sao lại đau.” Nói dối, bởi vì muốn người này vĩnh viễn lo lắng cho mình. Dịch đứng yên, hy vọng người này có thể chạm mình nhiều nhiều một chút.

“Vậy không đi chọn trà cụ nữa.” Kéo cha đi đến bên giường, Tiết Kì đá hắc, leo lên giường, “Đề Vực đi chọn.”

“Kì Nhi, không, không đau.” Áy náy, y đã đáp ứng cùng người này đi chọn trà cụ, không thể nuốt lời.

“Đề Vực đi.” Tiết Kì trừng mắt liếc nhìn cha một cái, không cho cha phản bác, kéo cha lên trên giường, ấn cha nằm xuống, hắc ôn nhu vuốt ve hai gò má của cha, xoa đi nổi đau do vết sẹo bị người ta khắc sâu trên mặt cha mang tới.

Gió nổi lên, màn buông xuống. Bên trong không gian nhỏ nhỏ, Dịch nhắm nháp ôn nhu do người bốc đồng này mang đến, tâm y không ngừng giãy dụa, nhưng càng giãy dụa thì càng lún sâu hơn, không thể tự áp chế. Mà y cũng đã sớm không thể tự áp chế.

Bước nhanh trở về Vô Tam điện, Nhiễm Mục Kì cho mọi người lui. Y bắt đầu đập vỡ mọi thứ, rồi sau đó rút kiếm ở trên đầu giường ra chém lung tung lên đệm giường, phát tiết oán hận trong lòng.

“Bệ hạ!” Khương Vĩnh chạy đến.

Nhiễm Mục Kì phát điên mà chém lung tung lên đệm giường, trong mắt y tất cả đều là hận: “Kì Nhi! Kì Nhi! Không được gọi Kì Nhi nữa!”

Khương Vĩnh không để ý nguy hiểm mà xông lên trước ôm chặt lấy Nhiễm Mục Kì, giựt lấy thanh kiếm trong tay y, sợ y làm chính mình bị thương.

“Bệ hạ, bệ hạ, ngài đánh thuộc hạ đi, ngài đánh thuộc hạ đi.”

Kiếm trong tay Nhiễm Mục Kì bị đoạt đi, y xoay người lại một quyền một quyền đánh lên trên người Khương Vĩnh. Khương Vĩnh không né không tránh, mặc cho y đánh. Đánh được mấy quyền, thì nắm tay của Nhiễm Mục Kì càng ngày càng chậm, thẳng đến khi bất động ở trên vai Khương Vĩnh.

“Bệ hạ.” Đờ lấy người tựa hồ một môi đến cực điểm đến bên ghé nằm ngồi xuống, Khương Vĩnh khản trương nhìn y.

Nhìn vết bầm tím ở khóe miệng cùng khóe mắt của Khương Vĩnh, Nhiễm Mục Kì nhẹ giọng nói: “Trăm mệt mỏi.”

Khương Vĩnh nâng chân y lên, giúp y cởi giày.

Trên ghế nằm, Nhiễm Mục Kì nhắm mắt lại, sắc mặt cực kỳ kém.

“Khương Vĩnh.”

“Chủ tử.” Khương Vĩnh quỳ gối bên ghế nằm, cẩn thận trông coi Nhiễm Mục Kì.

“Trầm đầu đau.”

Hai tay Khương Vịnh đặt lên thái dương y, nhẹ nhàng xoa ấn.

Qua một hồi lâu, ngay tại lúc Khương Vịnh nghĩ rằng Nhiễm Mục Kì đã ngủ, thì nghe được y lên tiếng: “Giường bị hư.”

“Bệ hạ,” Khương Vịnh nhỏ giọng nói, “Ngài ngủ đi.” Gã sẽ đổi tốt mọi thứ.

Hồ hấp dần dần vững vàng, Nhiễm Mục Kì lâm vào ngủ say. Mi tâm nhú chặt được cẩn thận xoa dần ra, còn xoa ấn bên thái dương tựa hồ chưa từng dùng lại, thế nhưng sau khi y tỉnh dậy, giường bị y phá hư đều đã được đổi mới, trên đệm giường còn có mùi hoa mai thảo nhiên.

“Bệ hạ, Nghiên phi nương nương ở bên ngoài cầu kiến.” Mới vừa nằm xuống trên chiếc giường mới, liền nghe thấy Hi Nhạc ở ngoài tẩm cung thông báo, Nhiễm Mục Kì nhìn về phía Khương Vịnh, đối phương nháy mắt trốn vào chỗ tối.

Xoay người, ngửi ngửi mùi hoa mai mà mình thích nhất, Nhiễm Mục Kì nhắm mắt lại: “Đầu trầm vẫn đau.”

Chỉ một giây sau, liền có người tiến tới bên giường, thái dương lại được xoa ấn đến thoải mái, chính là người xoa ấn tựa hồ không yên lòng.

“Bệ hạ, Nghiên phi nương nương ở bên ngoài.” Nghĩ rằng y không có nghe thấy, nên Khương Vịnh lên tiếng.

“Trầm đầu đau.” Một câu đầy không kiên nhẫn, Nhiễm Mục Kì chỉ chỉ bả vai, “Còn có nơi này.”

Khó xử, mà lại không thể kháng chỉ. Khương Vịnh nhìn nhìn cửa phòng vài lần, rồi quyết định lặng im mà hầu hạ chủ tử của gã, đem tất cả nghi hoặc đều đặt dưới đáy lòng, nhiều năm như thế, gã cần làm duy nhất chính là nghe theo, nghe theo tất cả ý chỉ của người này.

Nhiễm Mục Kì cũng không có ngủ, y biết Nghiên phi đang ở bên ngoài, cũng biết nàng đang mang thai, thế nhưng y không muốn gặp. Y tựa hồ đã quên chính mình mới là người có quyền được bốc đồng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

CHƯƠNG 53

Nghiên Phi thương tâm đứng ở ngoài Vô Tam điện đợi một hồi lâu, cuối cùng được ti nữ nâng đỡ xoay người rời đi. Nàng vừa đi vừa quay đầu lại, hy vọng lúc này sẽ có người ở trong tẩm cung chạy ra truyền chỉ để cho nàng đi vào. Nàng không hiểu mình đã làm sai cái gì, nam nhân kia nguyện ý cho nàng một đứa nhỏ nữa, không phải là đã chiều cáo độc sủng đối với nàng sao? Vì sao đã hơn nửa tháng cũng không ghé qua tẩm cung của nàng, thậm chí cũng không một lời hỏi thăm nàng, trừ bỏ bữa tiệc đêm đó — mà cũng chính đêm đó, nàng mất đi quyền chưởng quản mọi chuyện trong hậu cung. Chẳng lẽ đúng như lời nam nhân đã nói — vì muốn giữ gìn sức khỏe cho nàng?

Nàng thất sủng sao? Nghiên phi ở trong lòng lắc đầu, không, sẽ không. Đứa nhỏ trong bụng là chứng minh tốt nhất, nàng ở trong lòng nam nhân chiếm một vị trí rất nặng. Chính là, y đã rất nhiều ngày không đến thăm nàng. Nghĩ đến người ở trong Ngũ Hoa cung, Nghiên phi cắn môi, Lâu Lan vương rất đẹp. Cái đẹp của hắn ngay cả nữ nhân cũng phải thua kém, nam nhân kia thật sự thích hắn sao? Tựa như lời đồn trong cung?

Nghiên phi ngừng khóc, nàng đỡ bụng, nhìn ti nữ nói: “Đi Ngũ Hoa cung.”

“Dạ, nương nương.”

—

Qua năm ngày nữa chính là cửa ải cuối năm, Nhân Xương tuy là biên quan, lại vừa mới trải qua một hồi ‘tinh phong huyết vũ’, nhưng không khí mừng lễ năm mới vẫn thập phần dày đặc. Tựa hồ muốn làm phai nhòa đi đau xót do trảng chiến tranh vừa rồi mang tới, tất cả dân chúng cùng bọn quan binh đều treo đèn ***g khắp nơi, dán chữ đỏ trên tất cả cửa, thậm chí đã có người đốt pháo vui mừng.

Vương phủ tự nhiên càng thêm náo nhiệt, những tướng lĩnh này đã đóng tại biên quan rất nhiều năm, hơn nữa vẫn chưa thành gia, nên được Nhiễm Mục Lân gom hết lại trong phủ cùng nhau mừng lễ năm mới. Hàng năm hắn đều như vậy, náo nhiệt chút sẽ vui vẻ hơn. Khắp nơi trong phủ đều treo đèn ***g, mười mấy người kéo mấy xe hàng thật lớn vào trong phủ, trên mặt họ đều là tươi cười. Mà ở trong viện, có mấy nam tử đang vây quanh một đứa nhỏ, hét to gọi nhỏ. Bọn họ cầm các loại vũ khí “vây công” đứa nhỏ ở giữa. Bất quá đừng hiểu lầm, bọn họ không phải đang khi dễ đứa nhỏ, mà đây chính là các tướng lĩnh đang chơi vây công với đứa nhỏ, thậm chí trong đám người này còn có Triệu Hiến cùng Mạch Khiêm vừa mới được thăng lên làm tướng quân.

“Triệu Hiền, Mạch Khiêm.” Nhiễm Mặc Lâm ngồi ở trên hành lang nhìn bọn họ chơi đùa, bỗng lên tiếng kêu hai người lại đây. Vấn đề cho con tiếp tục chơi, hẳn cùng hai người đi đến thư phòng.

Mấy ngày nay lạnh càng thêm lạnh, nhưng trời lại không mây. Ánh mặt trời chiếu lên người Nhiễm Mặc Phong, làm cho nó cảm thấy vô cùng thoải mái. Tuy bị mười mấy người vây công, nhưng nó vẫn không yếu thế. Tay cầm kiếm gỗ mà phụ vương vừa mới làm cho nó, Nhiễm Mặc Phong nhanh nhẹn đỡ lấy nhánh cây đang đánh về phía nó, cuộc vây công càng thêm phần kịch khi có người bên ngoài vừa coi vừa reo hò.

Sau trận chiến vừa rồi, thanh danh của Nhiễm Mặc Phong lan tỏa khắp Nhân Xương, nguyên bản các tướng sĩ ở biên quan đã rất yêu thương nó, thì lúc này đây lại thêm vài phần kính nể, cho nên bồi nó luyện công cùng chơi đùa cũng rất thật tâm.

“Tiểu Phong a, nghỉ một lát đi, Vương tẩu vừa nấu hoành thánh xong, con ăn trước một chén đi.”

Một vị nữ tử từ mập lùn đi tới cất tiếng gọi lớn, nàng là bà vú của Nhiễm Mặc Phong, trong cuộc chiến vừa rồi nàng mất đi trượng phu cùng huynh trưởng, mà nàng lại mang thai cùng có một đứa con nhỏ 6 tuổi, nên cuộc sống rất khó khăn. Thừa dịp mừng lễ năm mới, Nhiễm Mặc Lâm đưa nàng vào Vương phủ, một là thay huynh đệ đã chết chiếu cố người nhà của bọn họ, hai là Vương tẩu rất yêu thương đứa con, đưa hai mẹ nàng vào trong Vương phủ cũng là để chiếu cố cho đứa con thêm dễ dàng.

“Vương tẩu, hoành thánh của chúng ta đâu.” Một vị phó tướng cười hỏi.

“Đang đặt ở trên bếp lò để giữ nóng, nhanh đi ăn đi.” Vương tẩu nhìn mọi người nói. Vừa nghe ai cũng có phần, hơn 20 người liền nhanh chóng chạy về phía trù phòng.

“Mấy tên thối này, vừa nghe thấy ăn là chạy còn nhanh hơn cả thỏ.” Vương tẩu cười cười, mặc áo bông vào cho Nhiễm Mặc Phong, “Tiểu Phong, trời rét lạnh, sau này luyện công cũng phải mặc nhiều thêm một chút, đừng để bị phong hàn.”

Nhiễm Mặc Phong căn bản không sợ lạnh, bất quá nó vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Mặc xong áo bông cho Mặc Phong, vương tẩu vỗ nhẹ đầu nó, nói: “Mau đi ăn đi, còn phần của Vương gia thì vú đã cho người mang qua thư phòng.”

Nhiễm Mặc Phong cất kỹ kiếm gỗ, rồi bước nhanh về phía trù phòng.

“Ai . . .” Nhìn thân ảnh Nhiễm Mặc Phong đi xa, Vương tẩu thở dài. Nàng chưa bao giờ gặp qua đứa nhỏ nào thích luyện công như thế từ vậy, nghĩ đến đứa con ngốc hồ hồ kia của mình, nàng chỉ biết càng thêm thở dài lác đác. Tiếp theo đôi mắt của nàng đột nhiên đỏ lên, rồi nàng hít sâu mấy hơi, cười cười, sờ lên bụng của mình.

Ăn xong hoành thánh, Nhiễm Mặc Phong cũng không quay về phòng, phụ vương đang ở thư phòng nghị sự, vì vậy nó đi ra sân sau tính nghỉ ngơi một lát, rồi tiếp tục luyện công. Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người nó làm cho nó cảm thấy rất thoải mái, nó ngồi xếp bằng ở trên cỏ khô, từ từ nhắm mắt lại. Chân khí ở trong cơ thể vững vàng lưu thông, nó chậm rãi điều động chân khí tiến vào các gân mạch. Đột nhiên, trong cơ thể xuất hiện một cổ khí xa lạ, quấy phá chân khí của nó. Nhiễm Mặc Phong nghĩ rằng mình bị tẩu hỏa nhập ma, nó tính thu hồi chân khí về lại đan điền, thế nhưng cổ khí kia đã dần dần xâm nhập vào trong các huyết đạo của nó. Chân khí bị đánh tan, Nhiễm Mặc Phong chỉ cảm thấy cả người nóng lên, mà nó dần dần áp chế không được.

Cổ ‘khí’ kia đột nhiên đến, lại mang theo hơi nóng rất nhanh tiến vào gân mạch của nó, Nhiễm Mặc Phong phi thường lo lắng, cho rằng mình đã bị tẩu hỏa, thế nhưng vô luận nó điều tức như thế nào, chân khí vẫn không thể khống chế, lại càng thêm hỗn loạn.

Trên người càng ngày càng nóng, nó có thể cảm nhận được mồ hôi đang toát ra. Tựa như đang ở mùa hè nóng bức của tháng 6, cổ ‘khí’ kia tiến đến mãnh liệt đánh cho chân khí của nó tan rã, Nhiễm Mặc Phong rốt cuộc áp chế không được.

‘Bùm’ một tiếng, tảng đá lớn ở trước mặt nó bị chấn nát, Nhiễm Mặc Phong thờ hồn hèn quỵ rạp trên mặt đất. Một dòng khí ám tràn ngập trong cơ thể nó, nó không động đậy, qua hơn nửa ngày, nó mới từ từ ngồi dậy. Không thèm để ý xem chính mình có bị thương không, nó vội vàng kiểm tra nội lực của mình, trong lòng nhất thời bối rối, chân khí của nó đã biến mất!

Nhiễm Mặc Phong không tin chân khí mà mình đã khổ luyện nhiều năm lại biến mất không rõ nguyên nhân như thế, nó thử điều động chân khí ở đan điền, nhưng càng thêm hoảng sợ khi phát hiện nơi đó trống trơn, cái gì cũng không có. Đây là lần đầu tiên Nhiễm Mặc Phong cảm thấy lo sợ, mặc cho nó tìm kiếm như thế nào, chân khí của nó cũng ‘bật vô âm tín’.

Cởi áo bông ra, Nhiễm Mặc Phong mím chặt môi nhìn hai tay của mình, cổ ‘khí’ kia đến tới cùng là thứ gì, chân khí của nó đâu? Không thể, nó tuyệt không thể mất đi nội lực. Nhiễm Mặc Phong nhắm mắt lại, trước niệm tâm pháp làm cho chính mình tỉnh táo lại, rồi sau đó tìm kiếm một lần nữa.

Một dòng khí ám lại dừng mãnh tiến vào, nhưng rất trật tự nhẹ nhàng. Dòng khí đó đi qua đan điền, rồi từ đan điền chậm rãi chảy vào các huyết đạo của nó, hai tay nó bất giác nắm chặt lại, cổ khí này so với chân khí của nó mạnh mẽ hơn rất nhiều. Tạm thời không để ý đến chân khí của mình đã biến đi đâu, Nhiễm Mặc Phong thử “thu phục” dòng khí mới lạ này. Dòng khí này tựa hồ cũng không đối chọi với nó, nó có thể điều động dòng khí này lưu chuyển trong cơ thể, thế nhưng dòng khí này lại không chịu tiến vào đan điền. Sau vài lần thử, Nhiễm Mặc Phong phát hiện chỉ cần không tiến vào đan điền, dòng khí này cũng rất nghe lời, thế nhưng chân khí của nó vẫn tìm không thấy, tựa như chưa bao giờ có.

Nhiễm Mặc Phong nhắm chặt mắt, tròng lòng đầy khó hiểu. Chân khí của nó đâu? Mà cổ khí này là thứ gì? Nó bóp chặt tay, mặc dù chân khí biết mất thế nhưng nó cũng không có vô lực, ngược lại so với trước còn vững mạnh hơn.

Suy nghĩ nửa ngày, Nhiễm Mặc Phong lại thử vài lần, nhưng vẫn là một đầu mờ mịt. Lo sợ bị nghi hoặc thay thế. Nghĩ đến lực lượng khác người của mình, nó vội vàng đứng lên, vọt tới nơi đặt bình khí, cầm lấy cây búa tạ.

Búa tạ thô nặng ở trên tay nó lại trở nên cực nhẹ, nó không hề bị suy yếu do mất đi chân khí, mà ngược lại khí lực còn lớn hơn gấp mấy lần. Múa vài chiêu, Nhiễm Mặc Phong dừng lại, đồ ửng tán loạn, trên người nó đến tột cùng lại xảy ra chuyện gì? Vì sao lại như vậy? Bỏ búa tạ xuống, nó bắt đầu luyện quyền cước. Cổ khí kia ở ngay lúc nó động thủ thì vọt ra khỏi cơ thể, nó đá một cước, cây cột thô to hoàn toàn bị đá gãy.

Nhiễm Mặc Phong sững sờ tại chỗ, nó nhìn nhìn chân mình, lại nhìn nhìn cây cột bị đá gãy, chết lặng một hồi lâu. Sau đó nó lại bắt đầu vận công, dùng sức, nửa cây cột còn lại bị nó chường một phát bẻ tan. Nhiễm Mặc Phong lùi lại hai bước, không tin mà nhìn chăm chăm hai tay của mình, trong lòng vừa mừng vừa sợ, thậm chí quên mất chuyện chân khí của nó vừa mới biến mất hoàn toàn.

Nhiễm Mặc Phong thử một lần lại một lần, ánh mặt trời màu vàng chiếu lên người nó, mang theo một vàng sáng thần nhiên.

Trong thư phòng, Nhiễm Mặc Lâm để lại một mình Mạch Khiêm. Sau khi hẩn trầm tư thật lâu, mới từ trong lòng lấy ra một phong thư, đưa cho đối phương. Mạch Khiêm tiếp nhận, không chút nghĩ ngợi mà mở ra. Sau khi xem xong, gã kinh ngạc nhìn về phía Vương gia.

“Nguyên bản ngươi cùng Triệu Hiền là người thích hợp nhất. Nhưng dù sao Triệu Hiền cũng là hoàng thân, ta không thể không lo sau này sẽ xảy ra phiền toái. Việc này, ta giao cho ngươi đi làm, không được để lộ ra dù chỉ một chút tiếng gió, lại càng không được nói cho người thứ ba biết, ngươi có thể làm được không?”

Mạch Khiêm đứng thẳng người, thấp giọng nói: “Tướng quân, thuộc hạ nhất định sẽ không phụ tướng quân kỳ vọng.”

Nhiễm Mặc Lâm thực vừa lòng gật đầu. Mạch Khiêm là bộ hạ đắc lực nhất của hắn, mà chính yếu chính là – Mạch Khiêm vô cùng trầm ổn, làm việc lại cẩn thận, hơn nữa lòng trung thành đối với hắn không cần phải nghi ngờ, cho nên chuyện này giao cho gã đi làm cực kỳ thích hợp. Và quan trọng hơn Mạch Khiêm sẽ không nhiều lời mà hỏi hắn vì sao phải làm như thế, gã chỉ biết chấp hành mệnh lệnh của hắn.

Sau khi Mạch Khiêm rời đi, thần sắc của Nhiễm Mặc Lâm lập tức trở nên cực kỳ nghiêm túc, hai mắt hắn thâm trầm, mang đầy lạnh lẽo cùng tàn nhẫn.

“Phù phù.” Nhiễm Mặc Phong một mình nằm trên mặt đất, vươn tay áo lau mồ hôi trên trán. “Nội lực” của nó trở nên cường đại, nhưng chân khí của nó lại biến mất. Trong lòng đầy hoài nghi, nhưng nó không biết phải tìm lời giải đáp ở đâu. Tranh thức tỉnh lực lượng trong người nó, nhưng lực lượng ấy không phải vạn bất đắc dĩ nó sẽ không dùng tới, cho nên mỗi ngày nó đều cố gắng luyện công, hy vọng có thể sớm ngày tiếp nhận vị trí của phụ vương, không để cho phụ vương gặp phải hiểm nguy nữa.

“Phong Nhi, không phải phụ vương đã nói với con, không được luyện công vượt quá một canh giờ sao?” Phía sau vang lên lời nói đầy trách cứ, Nhiễm Mặc Phong vội vàng quay đầu lại, liền nhìn thấy phụ vương với vẻ mặt không vui đang đi tới.

“Phụ vương.” Còn chưa kịp đứng lên, đã được ôm vào trong lòng ngực dày rộng. Nó áp chế nghi hoặc chưa giải xuống, vươn tay ôm ngược lại phụ vương.

“Phong Nhi lại không nghe lời.” Vẻ giận dữ lập tức biến thành tươi cười, Nhiễm Mặc Lâm nắn nắn gương mặt của con, xoay người bước đi, “Hôm nay không cần luyện công, bồi phụ vương.”

“Àn.” Nắm tay lại, Nhiễm Mặc Phong nghĩ có nên nói cho phụ vương biết chuyện vừa xảy ra không? Nghĩ nghĩ, nó quyết định tạm thời không nói cho phụ vương biết miễn cho phụ vương lo lắng.

“Phong Nhi, phụ vương bảo Vương tẩu đưa tiểu Hồ tới đây để làm bạn với con, con thấy thế nào? Tuy tiểu Hồ hơi ngốc, nhưng tay chân cũng khá nhanh nhẹn, làm việc cũng lưu loát, để nó theo giúp con luyện công, đọc sách, con cũng đỡ không thấy tịch mịch.” Nhiễm Mặc Lâm hỏi, tuy hắn biết rõ con hắn căn bản không hiểu tịch mịch là gì, đương nhiên rời khỏi phụ vương đã là một chuyện khác, không cần bàn luận.

Quả nhiên, trong mắt Nhiễm Mặc Phong lộ ra khó hiểu.

Nhiễm Mặc Lâm cũng không nói gì ra nguyên do thật sự, hắn nói: “Sau này Vương tẩu cùng tiểu Hồ sẽ sống ở trong phủ, chờ nàng sinh búp bê xong, phụ vương tính để cho nàng làm quản gia. Mà con cùng tiểu Hồ cũng là quen biết từ nhỏ, chẳng xa lạ gì. Phụ vương ngắm lại, bên cạnh con cũng nên có vài bằng hữu để chơi đùa.”

Vương Tiểu Hồ Nhiễm Mặc Phong thực do dự. Người họ cùng Lạc Nhân giống nhau, không sợ nó, thế nhưng nó đã quen ở một mình.

“Chuyện này cứ để phụ vương làm chủ đi.” Hôn nhẹ con, Nhiễm Mặc Lâm tự quyết định. Nhiễm Mặc Phong mặc dù không thích lắm, nhưng nó vẫn gật đầu.

Nếu để cho Nhiễm Mặc Lâm lựa chọn, hắn sẽ không cho người khác chen vào giữa cuộc sống của hắn cùng con, nhưng vì tương lai của con, hắn không thể làm khác đi.

“Phong Nhi, không được có bạn mới mà lạnh nhạt với phụ vương nha.” Vẫn nhìn không được mà lên tiếng nhắc nhở.

“Phụ vương.” Đồ ửng xoay tròn, sao nó có thể không cần phụ vương?

“Ha ha.” Hấn nở nụ cười hạnh phúc, ôm chăm lấy con mà hôn tới tấp.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

CHƯƠNG 54

Vào lúc canh ba, khi Nhiễm Mục Lân ôm con ngủ đến cực kỳ ngọt ngào, thì đứa con trong lòng hấn vẫn mở to hai mắt, nó từng chút từng chút nhích ra phía ngoài, vừa nhích vừa xem thử người đang ôm nó có bị thức tỉnh hay không. Khi tiếng ngáy ngừng lại, thì người trong lòng cũng lập tức dừng lại, nhắm mắt. Cánh tay đang ôm nó xiết lại, đem nó ôm sát vào, trở mình một cái, rồi tiếp tục ngủ say. Qua một lúc lâu sau, người trong lòng lại mở mắt ra, cẩn thận nhìn hấn, rồi lại từng chút từng chút nhích ra ngoài.

Thật vất vả mới chui ra khỏi lòng của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong nhìn phụ vương một lúc lâu, sau khi xác định phụ vương sẽ không tỉnh dậy, nó mới từ từ treo xuống giường, nhẹ tay nhẹ chân mặc quần áo mang hài, rồi quay đầu lại nhìn phụ vương thêm lần nữa, sau đó nó mới thả tâm mà nhẹ nhàng rời đi. Trong phòng ngủ vẫn vang lên tiếng ngáy vang dội như trước, Nhiễm Mặc Phong đẩy cửa phòng ra, trộm đi ra ngoài.

Hai mắt ám trầm theo trên giường ngồi dậy, Nhiễm Mục Lân phủ thêm ngoại bào, bước xuống giường. Hấn không biết chính mình là nên nổi giận hay nên cười, con hấn thế nhưng học được nửa đêm lên trốn đi.

Nhiễm Mặc Phong cũng chẳng đi đâu khác, mà là đi thẳng tới võ trường. Chuyện phát sinh vào hôm nay làm cho nó căn bản không ngủ được. Trong đầu đều là chuyện – chân khí của mình đã đi đâu? Cổ khí xa lạ kia là thứ gì? Nội công của mình còn không? Tuy nó có lực lượng khác người, hơn nữa cho dù phụ vương không nói gì, nó cũng hiểu được chính mình không thể sử dụng tùy tiện, trừ phi những lúc quá mức cấp bách hoặc bất đắc dĩ. Nó phải sớm ngày trở nên cường đại giống như phụ vương, không bao giờ để cho phụ vương gặp phải hiểm nguy nữa. Thế nhưng nội lực của nó lại xảy ra vấn đề.

Đi vào võ trường, Nhiễm Mặc Phong hít sâu mấy hơi, rồi ngồi xuống. Trời rất lạnh, trong ánh trăng đều chứa đựng cái lạnh đến tận xương, nó vừa ngồi xuống mặt đất, thì hàn khí lập tức xâm nhập trong cơ thể. Đây là nơi chân khí của nó đã biến mất, Nhiễm Mặc Phong hy vọng có thể ở tại nơi này tìm ra nguyên do nội lực của nó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nó hồi tưởng lại tình huống lúc đó mình đã xảy ra chuyện gì mà đánh mất chân khí, nó thử điều động từ đan điền nơi chân khí đã hoàn toàn biến mất.

Một dòng khí ấm theo đan điền từ từ trào ra, ngay khi Nhiễm Mặc Phong muốn khống chế dòng khí này, thì dòng khí đó lại như mãnh hổ cực kỳ mạnh mẽ xâm nhập vào gân mạch của nó, tựa hồ chân khí trước đây đã sớm bị cổ khí này cắn nuốt, không còn một chút tung tích. Cổ khí xa lạ này lại sinh ra một loại nội lực mang lực lượng mạnh mẽ, nhưng cũng rất khó khống chế cổ khí mang đầy lực lượng này.

Nhiễm Mặc Phong nhảy bật lên, bắt lấy cây trường thương ở bên cạnh, múa may vài chiêu. “Khí” theo trong cơ thể nó cuộn cuộn thoát ra ngoài không dứt, nó muốn luyện công, muốn sử dụng tất cả dòng khí này. Nửa canh giờ sau, nó ngừng lại, trong mắt đầy ngạc nhiên, cổ khí này so với chân khí của nó cường hơn rất nhiều. Nhiễm Mặc Phong càng thêm hoài nghi, cổ khí này đến từ đâu? Một trận gió lạnh thổi qua, nhưng nó cũng không cảm thấy lạnh, tay chân nóng đến đổ mồ hôi. Bất an cả một ngày cũng bình tĩnh lại rất nhiều, cái này cũng có thể gọi là ‘tái ông mất ngựa’ trong họa có phúc đi. Nó mất đi chân khí nhưng lại xuất hiện một cổ khí còn cường đại hơn gấp nhiều lần.

Nhưng nó từ đâu đến? Nhiễm Mặc Phong nảy lên lòng tham nhỏ, nếu cổ khí này nhiều thêm một chút nữa, không phải là nó có thể sớm ngày lên chiến trường, vì phụ vương phân ưu sao? Đồ ửng xoay tròn, Nhiễm Mặc Phong nắm chặt trường thương, cho dù cổ khí này càng ngày càng mạnh, nó cũng không thể buông lỏng luyện tập. Buông trường thương xuống, cầm lấy song kiếm mà phụ vương cho người làm riêng cho nó, Nhiễm Mặc Phong luyện tập vô cùng nhập tâm.

Trốn ở góc phòng, Nhiễm Mục Lân chẳng biết trong lòng nên có loại cảm xúc gì. Hấn không nghĩ tới con trộm chuồn ra ngoài cư nhiên là vì luyện công. Hấn rất hiểu tâm tư của con, con cố gắng luyện công như vậy là vì hấn, là vì người phụ vương này. Đôi mắt Nhiễm Mục Lân nóng rất lên, nhưng hấn lại cười đến hạnh phúc, cũng mang theo chút trách cứ. Trời rét lạnh thế này, đứa con không chịu nằm trong ổ chăn ấm áp bởi phụ vương ngủ, mà dám lên phụ vương chuồn ra đây. Hấn cố ý dẫn mạnh chân bước tới.

Nghe tiếng động, Nhiễm Mặc Phong quay đầu lại, sau khi nhìn thấy người đang đi tới là ai, thì trên mặt nó hiện lên chột dạ bị bắt quả tang. Nó cầm song kiếm đứng yên tại chỗ, ngửa đầu nhìn phụ vương đang chậm rãi đi tới, nó liếm liếm miệng, hai tay giấu phía sau lưng, y như một đứa nhỏ làm chuyện sai trái bị bắt gặp.

“Phụ vương. . . .” Con người màu đỏ thân nhiên dưới ánh trăng tựa như bảo thạch, ngũ quan lộ ra xinh đẹp diễm lệ nhưng luôn bị người bỏ qua.

Nhiễm Mục Lân không hé răng, mà đi thẳng đến trước mặt con, vươn tay đoạt lấy song kiếm trên tay con thả xuống mặt đất, tựa hồ rất là tức giận.

“Phụ vương. . . .” Nó làm sai, không nên lên phụ vương chạy ra đây. Ngay lúc nó không biết phải giải thích với phụ vương như thế nào, thì nó đã được

bể lên, áo choàng của phụ vương bao kín cả hai người lại.

Dưới ánh trăng, trong gió lạnh, Nhiễm Mục Lân ôm chặt lấy con, hỏi “Phong Nhi ngủ không được?”

Bảo thạch phát ra ánh sáng, Nhiễm Mặc Phong lắc đầu. Làm chuyện sai nên nó nghĩ phải làm sao để nói cho phụ vương biết rõ chân tướng.

Nhìn ra con có chuyện nói, Nhiễm Mục Lân kiên nhẫn chờ.

“Phụ vương.” Nhiễm Mặc Phong lên tiếng, “Nội lực của con thay đổi.” Không phải không thấy, mà là thay đổi.

“Thay đổi?” Nhiễm Mục Lân nhú mi.

Gật đầu, người không bao giờ lừa gạt phụ vương liền đem toàn bộ chuyện đã phát sinh trong ngày hôm nay kể hết cho phụ vương nghe, còn có nguyên nhân vì sao nửa đêm nó không ngủ được mà trộm chuồn ra đây. Nhiễm Mục Lân nghe con kể, mà sắc mặt hắn càng ngày càng trầm trọng, hắn tựa như thấy được cũng vào đêm trăng như thế này, Quý tướng tay cầm trường đao, một mình đơn độc ngồi trong bụi cỏ lau luyện công. Không có mỗi một, không có điều tức, nội lực tràn ngập mạnh mẽ. Còn có thân ảnh cô tịch của y.

“Phụ vương.” Gọi người đang nhú mi thất thần, trong đôi mắt dị sắc hiện lên ảo não, có lẽ nó nên giấu phụ vương, không nên để cho phụ vương lo lắng.

Gương mặt của con y đúc gương mặt của Quý tướng, Nhiễm Mục Lân cúi đầu hôn lên đôi mắt luôn ánh lên ánh ngược của hắn: “Phong Nhi, sau này còn gặp chuyện như thế này phải nói cho phụ vương biết, phụ vương sẽ luyện công cùng con. Bất quá chỉ có thể luyện vào ban ngày, ban đêm con phải ngoan ngoãn ngủ, không được lên ra ngoài như vậy nữa, nhất là hiện tại, trời đông giá rét, buổi tối không cho phép ra đây luyện công.”

Câu lấy ngón tay của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong gật đầu đáp ứng, trong lòng nó cực kỳ yên tâm, phụ vương không có trách nó.

“Phong Nhi.”

“Phụ vương.”

“Hai phụ tử chúng ta là một, vĩnh viễn không cho quên.” Đứa con không phải Quý tướng, mà hắn cũng sẽ không cho phép những chuyện bất hạnh đó xảy ra với con.

“Àn.”

Mười lăm phút sau, một người ở trong lòng Nhiễm Mục Lân ngủ say, hàng lông mi thật dài cong vút, khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ thiếu vài phần quật cường khi tỉnh, thêm vài phần ý lại. Châm chú nhìn dung nhan giống Quý tướng như đúc, Nhiễm Mục Lân vỗ nhẹ nhẹ con, nếu Quý tướng thật sự là kiếp trước của con, vậy thì kiếp này hắn muốn bồi thường lại tất cả những thua thiệt cùng bất công của con.

Mà một đêm này, trong hoàng cung ở kinh thành xa xôi cũng cực kỳ xáo trộn, Nghiên phi chán kinh đề non. Mà làm cho nàng đề non cũng không phải ai khác, chính là khách nhân ở Ngũ Hoa cung — nghĩa phụ của Lâu Lan vương Tiết Kì – “Dịch”.

Trong Từ Vi cung, Nghiên phi thương tâm thống khổ muốn chết. Hoàng hậu, Triệu phi cùng Trương phi đều đến đây, bồi ở bên người nàng, an ủi nàng, Nhiễm Mục Kì ngồi ở phòng ngoài, mặt không chút thay đổi, từ sau khi y biết được tin tức, tiến vào đây liền an vị ở chỗ này, nghe ngự y cùng bà vú bầm báo cũng không nói một lời.

Sắc mặt Tiết Kì lạnh lùng ngồi ở bên trái Nhiễm Mục Kì, bên cạnh hắn chính là Dịch với đôi mắt lạnh như băng cùng dung mạo đáng sợ làm cho mọi người trong phòng đều tránh xa không kịp.

“Bệ hạ Đứa nhỏ Thần đã cố hết toàn lực, thỉnh bệ hạ ban thưởng tội.” Thái y từ phòng trong đi ra, vội quỳ gối trước mặt Nhiễm Mục Kì, thỉnh tội.

“A!” Đột nhiên, trong phòng truyền ra tiếng thét chói tai đầy thống khổ của Nghiên phi, nàng tựa như điên rồi mà đập đầu mình vào trụ giường, ngay cả Hoàng hậu, Trương phi cùng Triệu phi ngồi đó mà cũng trở tay không kịp.

“Đứa nhỏ! Đứa nhỏ của ta!” Nghiên phi kêu lên, nỗi đau mất đi đứa nhỏ làm cho nàng không thể thừa nhận.

Nghe tiếng kêu trong phòng, Tiết Kì nhú chặt mi, nắm chặt tay của người bên cạnh: “Cha.”

Sắc mặt của Dịch càng ngày càng lạnh, y áp chế ngọn lửa tà ác trong lòng, nói: “Kì nhi, chúng ta đi.”

“Cha.” Tiết Kì ngửa đầu, nhìn y trong chốc lát, ngay lúc đối phương phần hạn bước lùi về sau từng bước, hắn quay đầu nhìn về phía Nhiễm Mục Kì, chờ người này lên tiếng.

Phòng trong, Nghiên phi thống khổ mà khóc lóc thảm thiết, sắc mặt Nhiễm Mục Kì cũng cực kỳ không tốt, mọi người ở đây đều nghĩ rằng cái chết của đứa nhỏ này làm cho y có chút thương tâm cùng tức giận.

“Nàng đây là gieo gió gặt bão, không thể trách Kì Nhi, muốn như thế nào cứ hướng tới ta là được.” Âm thanh của Dịch cực kỳ lạnh lùng, đôi mắt màu tím đảo qua bọn thị vệ trong phòng một vòng, rất có ý tứ đại khai sát giới.

Nhiễm Mục Kì cố nhẫn chán ghét với cái tên ‘Kì Nhi’, khàn giọng kêu: “Hoàng hậu.”

Chỉ chốc lát sau, hoàng hậu từ phòng trong bước nhanh ra, tóc của nàng có chút hỗn độn, trên tay cũng có vài đạo vết thương bị cào.

“Bệ hạ.”

Tuy cũng rất sợ Dịch, nhưng Hoàng hậu không hề mất đi lễ nghĩa, nàng vẫn đối với y cùng Tiết Kì hạ mình làm lễ, rồi sau đó quỳ gối trước mặt Nhiễm Mục Kì.

“Trẫm giao Nghiên phi cho nàng, cố gắng trấn an nàng ấy. Cần cái gì cứ sai người đi làm. Trẫm đau đầu, về cung trước.” Sắc mặt Nhiễm Mục Kì trắng bệch, y đứng lên, xoay người muốn rời đi.

“Bệ hạ. . . .” Ngữ khí của Hoàng hậu mang theo khẩn cầu, hiện tại Nghiên phi cần nhất chính là sự an ủi của bệ hạ. Con của nàng sắp phải tới biên quan xa xôi, cho nên nỗi đau mắt con này, nàng vô cùng thấu hiểu.

“Hi Nhạc.” Kêu lên một tiếng, Nhiễm Mục Kì nhắc chân bước đi, đầu y đang vô cùng đau nhức. Hoàng hậu bắt đấm dĩ, chỉ có thể cung tiễn y rồi đi.

“Kì Nhi, đi.” Kéo đứa con đứng dậy, Dịch chẳng bận tâm có phải do y hại Nghiên phi mất đứa nhỏ hay không, cứ thế mà mang người rời đi. Tiết Kì nhìn về phía phòng trong liếc mắt một cái, cũng không tính toán ở lại.

Nghiên phi nghe được Hoàng Thượng rời đi, khóc đến càng thêm thương tâm. Nữ nhân ở phòng trong nhìn thoáng qua nhau một cái, ánh mắt đầy phức tạp. Nghiên phi là phi tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất, thế nhưng hôm nay, Hoàng Thượng lại biểu hiện tuyệt tình như thế, thậm chí không một câu trách cứ Tiết Kì.

Hoàng hậu đứng dậy, thần tình sầu lo, Nghiên phi rất để ý đứa nhỏ này, hiện giờ đứa nhỏ không còn, nàng ấy sẽ cực kỳ thống khổ. Thế nhưng nàng cũng hiểu được sự khó xử của nam nhân kia, nếu không phải do Nghiên phi cố ý muốn gặp Lâu Lan vương, thì nàng ấy cũng sẽ không bị nghĩa phụ của Lâu Lan vương làm cho sợ hãi tới mức mất đi đứa nhỏ.

—

“Kì nhi, ngày mai chúng ta đi. Con không muốn quay về tổ sơn, cha liền mang con đi du ngoạn thiên hạ.” Áp chế lửa giận về tới Ngũ Hoa cung, Dịch cả giận nói.

“Cha.” Tiết Kì xoa xoa mi tâm của y, “Con phải chữa bệnh cho Nhiễm Lạc Nhân.” Hắn thích Mặc Phong, cho nên hắn muốn làm xong việc Mặc Phong nhờ hắn.

“Đưa con của nữ nhân kia cũng chẳng phải thứ gì tốt, không cần để ý đến nó.” Dịch thờ phỉ phỉ nói. Nghĩ đến nữ nhân kia cường ngạnh muốn gặp Kì Nhi, y đã muốn giết người. Kì Nhi của y đâu phải là để cho người bên ngoài tùy tiện muốn gặp là gặp.

Tiết Kì bình tĩnh lên tiếng: “Nó là Mặc Phong giao cho con.” Sờ lên mặt cha, Tiết Kì nhẹ nhàng xoa xoa, cha cùng Mặc Phong giống nhau, vì dung mạo mà bị thế nhân tránh né e ngại như rắn rết.

“Cha tuyệt đối không cho con ở trong này chịu ủy khuất.” Nếu không phải do con ngăn cản, thì giết chết nữ nhân kia có là cái gì?

Xoa cặp mắt đầy phần nộ của cha, Tiết Kì nhắm mắt lại nghĩ nghĩ, rồi ở bên tai cha nhỏ giọng nói mấy câu. Dịch nghe xong, dùng sức gật đầu: “Được, cứ nghe theo Kì Nhi.”

“Nhưng phải đợi thêm mấy ngày nữa.” Tiết Kì ngọt ngào cười, “Chờ thân mình của nó khỏe hơn một chút, chúng ta đi.”

“Cha sẽ đi cùng con tới đó. Nơi này chẳng có ai tốt.” Suýt nữa chết chìm trong nụ cười ngọt ngào ấy, Dịch rũ mắt xuống làm bộ giúp người này chỉnh lại tóc.

“Được.” Cười càng thêm ngọt ngào, cha cuối cùng cũng nguyện ý dẫn hắn đi cùng.

—

Trong Vô Tam điện, Nhiễm Mục Kì nằm ở trên ghế nằm, Khương Vĩnh nhẹ nhàng xoa ấn trán cho y. Trong phòng phản phát hương tuyền (cây tuyền thơm – Làm tinh thần sáng khoái, tăng trí nhớ) thần nhiên, hương tuyền bỏ thêm một vài dược liệu làm cho y dần dần thả lỏng, đầu cũng không còn đau dữ dội nữa .

“Bệ hạ. . . .” Khương Vĩnh nhẹ giọng gọi, có an ủi, có lo lắng.

“Trẫm gần đây ngủ không tốt, đầu đau càng ngày càng dữ dội. Chút nữa người thêm chút mê hương, trăm ngày mai không vào triều.” Một câu nói ra cùng với chuyện đứa nhỏ bị mất chẳng có chút nào liên quan.

“Bệ hạ, bên Lâu Lan vương” Việc này không truy cứu sao?

“Gieo gió gặt bão.” Một câu lãnh đạm, Nhiễm Mục Kỳ nhắm mắt lại không nói nữa.

Khương Vinh cũng không hỏi nhiều, gã đứng dậy bỏ thêm mê hương vào lư, sau đó tháo búi tóc của Nhiễm Mục Kỳ ra, giúp y mát xa đầu để y có thể đi vào giấc ngủ dễ dàng. Gã rất rõ chủ tử là người thế nào, nếu chủ tử đã không khổ sở như gã đã dự đoán, vậy thì gã cũng chẳng cần thiết làm cho chủ tử thêm phiền lòng.

Hoàng huynh, Phong Nhi không thích Nghiên phi, nói nàng không tốt, huynh phải cẩn thận một chút.

Nhiễm Mục Kỳ đột nhiên nhớ tới những lời này, ngay lúc sắp đi vào ngủ, y bỗng nhiên nói một câu: “Nghiên phi an thai mà cũng cần Tiết Kỳ giúp đỡ sao? Trẫm bị đau đầu kinh niên mà còn chưa tìm đến Tiết Kỳ, huống chi nàng chỉ an thai. Ngự y trong cung ngay cả một chút việc nhỏ đó cũng làm không xong, thì cần giữ lại để làm gì?”

“Bệ hạ, ngài mệt rồi.”

Khương Vinh xoa ấn thái dương cho y, khuyên giải an ủi. Người này đang tức giận, nhưng không phải vì mất đi một vị hoàng tử (nữ).

Nhiễm Mục Kỳ cũng không nói nữa, mê hương nổi lên tác dụng, y rất nhanh ngủ say. Thế nhưng ở trong mộng, y lại vẫn tỉnh táo như cũ, có một đôi mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào y, làm cho y thống hận, làm cho y rơi vào ngõ cụt.

—

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55

CHƯƠNG 55

Nhiễm Mục Kỳ không vào triều, đột nhiên xuất hiện tại Ngũ Hoa cung, Tiết Kỳ vẫn chưa rời giường, sau khi nghe người bẩm báo, hai cha con Tiết Kỳ lập tức nghĩ rằng – y đến đây nhất định là vì chuyện hôm qua. Tiết Kỳ rất bình tĩnh, thông dong mà đứng dậy, rửa mặt, dùng bữa. Còn Dịch ở phòng ngoài lạnh lùng nhìn Nhiễm Mục Kỳ, đối với việc có thể bị chỉ trích chẳng chút nào lo lắng.

Nhiễm Mục Kỳ phủ một thân thường phục màu vàng ánh đỏ, sắc mặt so với đêm qua tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn tái nhợt. Đối với địch ý của Dịch, y chỉ cười cười không quan tâm, lại còn ở trong phòng đông nhìn một cái tây nhìn một cái, đùa nghịch với những món đồ chơi nhỏ mà Tiết Kỳ vừa mua.

Dùng bữa xong, Tiết Kỳ đi ra, trực tiếp đi đến bên người cha ngồi xuống, hần nhìn về phía Nhiễm Mục Kỳ, chờ y lên tiếng nói về chuyện đêm qua. Chuyện Nghiên phi đẻ non hần cũng không nguyên xảy ra, nhưng chuyện này không liên quan tới cha. Hơn nữa số phận của nàng đã được chỉ định không có đũa nhỏ này.

Ở sau khi Tiết Kỳ đi ra, Nhiễm Mục Kỳ cũng quay đầu lại nhìn hần, rồi y nhìn về phía Vụ liếc mắt một cái.

“Vụ.” Cho Vụ lui ra, Tiết Kỳ kéo cha đầy phòng bị ngồi trở lại bên người mình.

Hai người thân mật nhìn ở trong mắt Nhiễm Mục Kỳ cực kỳ chói mắt, ánh mắt của y chuyển về phía bình hoa, rồi y lên tiếng: “Tiết Kỳ, hôm nay trẫm đến đây không phải vì chuyện của Nghiên phi.”

“Tâm bệnh cần tâm dược.” Tiết Kỳ lên tiếng, hần không thể chữa cho người này.

Nhiễm Mục Kỳ đột nhiên lộ ra nụ cười đau khổ: “Tâm dược? Hần đã chết, sớm đã biến thành một bộ xương khô, mà cho dù trẫm đào hần ra khỏi quan tài, đem xương cốt của hần đốt thành tro, thì có tác dụng gì? Hần đã chết.”

Dịch không lên tiếng, băng hàn trong mắt rút đi, y nhìn lên sườn mặt của người ngồi bên cạnh mình, nỗi đau của Nhiễm Mục Kỳ làm cho y cảm thấy khủng hoảng cùng bất an mà trước đây chưa từng có.

“Đã chết thì đã sao?” Tiết Kỳ thản nhiên nói, “Nhiễm Lạc Nhân cũng đã từng chết.”

Bát trà trong tay Nhiễm Mục Kỳ rơi xuống mặt đất, y đầy khiếp sợ mà nhìn về phía Tiết Kỳ, sắc mặt trắng bệch.

“Ta chỉ có thể nhìn thấy bấy nhiêu thôi.” Tiết Kỳ thật có lỗi mà lắc đầu, “Người có thể cứu người đang ở chân trời.”

“Trẫm không cần người cứu trẫm!” Nhiễm Mục Kỳ kích động nói, “Trừ phi hần có thể sống lại, để cho trẫm có thể chém hần ngàn đao!” Y không chỉ

không thể chém hấn ngàn đao, thậm chí còn phải vì hấn để tang, vì hấn thương tâm, vì hấn làm đủ chữ hiếu, y hận không thể giết hấn! Không, y quả thật giết hấn, y tự mình hạ độc, làm cho người nọ chậm rãi chết đi, nhưng vẫn không xóa tan được nỗi hận, y còn chưa làm cho người nọ cảm nhận được thống khổ cùng khuất nhục mà hấn đã gây ra cho y.

Nhiu mi nhìn về phía người ngồi bên cạnh mình theo nỗi lòng của Nhiễm Mục Kỳ mà trở nên cực kỳ không ổn, Tiết Kỳ lên tiếng: “Tâm bệnh cần tâm được.” Tiếp theo, hấn đứng dậy, kéo cha đi vào phòng trong, cuộc nói chuyện với Nhiễm Mục Kỳ đến đây là chấm dứt.

“Tiết Kỳ, làm cho trẫm quên hấn.” Nhiễm Mục Kỳ ở phía sau cúi đầu lên tiếng, “Trẫm mệt mỏi.” Hận thì thế nào? Người nọ đã chết, thế nhưng y vẫn thống khổ như trước, y không mong muốn đem người nọ khắc sâu vào tim, y muốn xóa người nọ ra khỏi lòng mình vĩnh viễn.

Quay đầu lại, Tiết Kỳ nhìn chăm chăm vào y thật lâu.

“Trẫm biết ngươi làm được, đừng quên, ngươi nọ trẫm một đứa nhỏ.” Y đã nhấn nãi đến cực điểm rồi.

“Cha.” Tiết Kỳ kêu lên.

Dịch giường mất lên, trong mắt hiện lên bối rối, “Kì Nhi.”

Đôi mi xinh đẹp nhũn chặt, Tiết Kỳ quay đầu nhìn người phía sau nói: “Ta sẽ không nợ ngươi, ngày mai.” Nói xong, hấn kéo cha đi vào trong, buông rèm cửa xuống.

Nhiễm Mục Kỳ cười thản nhiên, xoay người dứt khoát rời đi, y biết lần này y có thể vĩnh viễn thoát khỏi nỗi thống khổ mà người nọ đã gây ra cho y.

“Cha.” Ôm mặt cha, thanh âm của Tiết Kỳ lạnh vài phần, không được trốn tránh hấn.

“Kì Nhi.” Dịch không dám nhúc nhích, ánh mắt trốn tránh, “Chuyện của Nhiễm Mục Kỳ cứ giao cho cha là được.”

“Cha.” Hấn không hỏi chuyện này, hấn muốn hỏi vì sao cha bắt an?

Không dám nhìn cặp mắt xinh đẹp kia, Dịch thấp giọng nói: “Kì Nhi, con, con muốn đi đâu? Cha đưa con đi.” Y không thể ở cùng một chỗ với hấn.

Tiết Kỳ buông hai tay xuống, bước lùi về sau hai bước: “Không cần.” Xoay người, nhắc chân bước đi.

“Kì Nhi!” Dịch vọt lên trước, cản người đang tức giận lại, “Kì Nhi, cha, cha.”

Mắt đẹp giận trừng, Tiết Kỳ lên tiếng: “Cha không thương con, con làm sao dám gây phiền toái cho cha nữa.” Người này không phải cha hấn, cha hấn sẽ không bỏ rơi hấn.

“Kì Nhi.” Đầu tóc bạc của Dịch tung bay, vẻ mặt y cuồng loạn, “Con, con không cần cha?” Y là bất đắc dĩ.

“Là cha không cần con.” Lại xoay người, đi đến bên giường, đá hài, leo lên giường, kéo chăn qua, đem mình bọc lại kín mít.

“Kì Nhi.” Tay chân luống cuống, Dịch theo tới bên giường, lên tiếng muốn giải thích, nhưng lại không biết giải thích thế nào, “Kì Nhi, cha, cha không tốt, cha, cha đi cùng con, cha đi cùng con.”

“Không cần.” Không cần miễn cưỡng.

“Kì nhi!”

‘Rầm rầm’, trong phòng truyền ra thanh âm cái bàn bị chấn nát.

—

Trên ban công ở Vô Tam điện, Nhiễm Mục Kỳ mặc cho gió lạnh thổi tới trên người y.

Khương Vĩnh ở phía sau lo lắng nhìn y. “Bệ hạ, trời giá rét.”

Nhiễm Mục Kỳ có vẻ cực kỳ sung sướng, y nhìn khắp nơi trong hoàng cung, nói: “Khương Vĩnh, ngươi biết từ khi nào thì trẫm bắt đầu đau đầu không?”

Con người của Khương Vĩnh âm thầm: “Thuộc hạ. . . . Không biết.” Là sau khi tiên hoàng chết.

“Là sau khi hấn chết.” Hai tay nắm chặt lan can, rồi lại buông ra, Nhiễm Mục Kỳ mang theo vài phần thoải mái nói, “Bất quá từ ngày mai trở đi, trẫm sẽ không còn đau đầu nữa.”

Khương Vĩnh lo lắng nhìn y: “Bệ hạ.”

“Khương Vĩnh, ngươi đã bao lâu không đứng ở chỗ này, để nhìn xem mọi thứ bên ngoài?” Nhiễm Mục Kỳ ngoái đầu lại nhìn Khương Vĩnh cười cười, rồi xoay đầu về lại, “Làm thị vệ cận thân của trẫm đi.”

“Bệ hạ!” Khương Vĩnh kinh hãi, bệ hạ muốn cho gã . . . bước ra khỏi chỗ tối sao?

“Chết tiệt đều đã chết, người còn lo sợ ai nữa chứ? Trẫm không chết được, hiện tại càng không chết được. Không cần trốn nữa, trẫm không cần ám vệ.” Y xoay người lại nhìn khuôn mặt bị hỏa thiêu của Khương Vĩnh, cười nói, “Dịch đều lấy khuôn mặt thật để đối diện với mọi người, người thì có gì đáng sợ?”

“Bệ hạ.” Khương Vĩnh cười không nổi, thậm chí không có nửa phần vui sướng. Bệ hạ, ngài cũng biết, ngài cười, nhưng trong mắt ngài lại chứa đầy đau thương.

Nhiễm Lạc Nhân ru rú trong phòng, từ sau khi Nhiễm Mặc Phong đi càng trở nên lặng yên ít lời, tinh thần nó không tốt, sau khi tỉnh dậy chỉ thích nhìn chăm chăm vào cửa sổ trong phòng. Nó muốn viết thư cho Mặc Phong, nhưng không biết làm sao gửi đi. Nó sợ thư còn chưa kịp gửi đi, đã bị lọt vào tay người nào đó, ngay cả mẫu phi của nó còn phải người ở bên cạnh nó thám thính tin tức về Mặc Phong, thì còn có ai có thể tin được đây. Nhiễm Lạc Nhân càng ngày càng không hiểu mẫu phi của mình, mẫu phi đã từng xinh đẹp ôn nhu, đã từng thương yêu nó, tuy nàng luôn khóc, luôn ở khi nó ngủ say mà hướng nó trút giận phụ hoàng bạc tình, nhưng nó thích mẫu phi, bởi vì mẫu phi hiểu rõ nó nhất. Thế nhưng hiện tại, mẫu phi có thai nên đã đem toàn bộ tình thương ấy cho đệ đệ chưa sinh ra.

Thở dài, Nhiễm Lạc Nhân mệt mỏi nằm xuống. Khi nào mới có thể khỏe đây? Lâu Lan vương thật sự có thể chữa lành cho nó sao? Nhưng nó tin tưởng Mặc Phong, Mặc Phong giao nó cho Lâu Lan vương, vậy thì Lâu Lan vương nhất định có thể chữa lành cho nó. Chính là phải mất bao lâu đây? Hy vọng khi xuân về hoa nở, nó có thể đi ra ngoài dạo một chút, nói không chừng có thể cầu phụ vương cho nó đi biên quan thăm Mặc Phong, nó rất nhớ Mặc Phong.

“Tam đệ.”

“Nhị ca.”

Nhìn thấy Nhiễm Lạc Tín cơ hồ mỗi ngày đều đến thăm nó, Nhiễm Lạc Nhân cao hứng cười rộ lên: “Hôm nay nhị ca đến sớm a.”

“Phu tử bị bệnh, huynh để ngài ấy trở về nghỉ ngơi.” Nhiễm Lạc Tín ngồi xuống, “Có phải mệt lắm hay không? Nhắm mắt ngủ một lát đi.”

Lắc đầu, Nhiễm Lạc Nhân cố gắng ngồi dậy: “Nhị ca, hôm qua huynh dạy đệ ‘Mỗi Thiên’, đệ đã ngâm thuộc rồi. Nhưng có vài chỗ đệ không hiểu nghĩa.”

Nhiễm Lạc Tín sửa kín lại chăn cho nó, nói: “Nhị ca sẽ giảng cho đệ nghe, nếu mệt, đệ cứ nhắm mắt lại, đừng gắng gượng chịu đựng.”

“Đệ biết rồi.” Chăm chú lắng nghe, tinh thần Nhiễm Lạc Nhân tỉnh táo hơn rất nhiều.

Chậm rãi ngâm ra câu thơ “Mỗi Thiên”, Nhiễm Lạc Tín từng chữ từng chữ giảng giải cho Nhiễm Lạc Nhân nghe. Nhiễm Lạc Nhân tập trung tinh thần lắng nghe, Nhị ca mỗi ngày đều đến dạy nó tập viết đọc sách, chưa từng gián đoạn, là thật tâm hay cũng giống mẫu phi? Nó còn nhỏ nên phân không rõ, nhìn không thấu, đầy do dự, đầy bất an, nhưng cũng đầy khao khát. Nó cách Mặc Phong càng ngày càng xa, nếu có thể đọc thêm chút sách, biết thêm chút chữ, có lẽ nó sẽ không cách Mặc Phong quá xa?

“Tam đệ.”

“A.”

Xấu hổ mà nhìn Nhị ca, Nhiễm Lạc Nhân cúi đầu: “Thực xin lỗi, Nhị ca, đệ thất thần.”

Nhiễm Lạc Tín lắc đầu, cười cười: “Không có gì, Nhị ca biết tâm tình của đệ không tốt.” Tiếp theo hán nắm lấy tay Nhiễm Lạc Nhân.

Nhiễm Lạc Nhân lộ ra vẻ ngạc nhiên, sao Nhị ca biết tâm tình của nó không tốt? Nó rất nhớ Mặc Phong.

Nhiễm Lạc Tín khỏ sở nói: “Hoàng đệ của chúng ta đã mất, mọi người trong lòng cũng không dễ chịu. Mẫu phi nàng đã hai ngày không ăn không uống Tam đệ, mau dưỡng tốt thân mình, mẫu phi hiện tại cần nhất chính là đệ.”

“Nhị ca . . . huynh đang nói cái gì” Nhiễm Lạc Nhân kinh ngạc đến ngầy người mà nhìn về phía hán, “Cái gì hoàng đệ đã mất? Nương đệ đã xảy ra chuyện gì?”

“Lạc Nhân, đệ không biết?” trên mặt Nhiễm Lạc Tín hiện lên ảo não, “Huynh tưởng đệ đã biết, ai nha, là huynh lắm miệng, đệ coi như huynh chưa nói gì cả.”

“Nhị ca, huynh nói cho đệ biết đi, mẫu phi đệ đã xảy ra chuyện gì?” Nhiễm Lạc Nhân túm lấy Nhiễm Lạc Tín vội vàng hỏi, thấy Nhị ca cứ lắc đầu, nó bối rối nhìn về phía Xích Đồng cùng Xích Đan, thấy hai người cúi thấp đầu, nó ý thức được mẫu phi đã xảy ra chuyện.

“Xích Đồng, Xích Đan, các người nói, nương ta đã xảy ra chuyện gì! Khụ khụ khụ.” Nhiễm Lạc Nhân gấp đến độ ho lên liên tục, vô lực dựa vào trên giường.

“Điện hạ!” Xích Đồng chạy lên đỡ lấy nó, “Điện hạ, nương nương không có việc gì.”

“Nói cho ta biết, nói cho ta biết!” Ngực vô cùng đau đớn, Nhiễm Lạc Nhân dùng hết toàn lực hét lên.

“Tam đệ, đệ đừng khản trương.” Nhiễm Lạc Tín tự trách nói, “Đều do huynh lẩm miệng.” Hắn khó xử mà nhìn Nhiễm Lạc Nhân khóc, khi thấy nó ho quá dữ dội, hắn vội vàng nói, “Tam đệ, huynh sẽ nói cho đệ biết, đệ đừng khản trương, đừng khản trương.”

“Nhị ca, nương đệ, nương đệ.” Nương nặc dù không thương nó, thế nhưng đó là mẫu thân duy nhất của nó.

“Tam đệ, mẫu phi nàng.” Do dự một lúc lâu sau, Nhiễm Lạc Tín không dám nhìn Nhiễm Lạc Nhân, “Mẫu phi nàng. đẻ non.”

“Cái gì?!” Nhiễm Lạc Nhân lập tức sợ ngây người, nó kinh ngạc nhìn Nhị ca, tay ôm chặt ngực. Nó trách nương, trách nương phái người nghe lén nó cùng Mặc Phong nói chuyện, thế nhưng nó vẫn rất vui vì nương sắp sinh cho nó một đệ đệ hay muội muội, nó sẽ làm một ca ca tốt, thương yêu cùng bảo hộ đệ muội, không cho đệ muội giống như mình vậy, cô linh đơn độc ở trong này.

“Khụ khụ khụ.”

“Tam đệ!” Nhiễm Lạc Tín tiếp được thân mình Nhiễm Lạc Nhân ngã xuống, hắn vội vàng xoa ấn ngực cho nó, đồng thời nhìn Xích Đồng hét lên, “Nhanh đi thỉnh Lâu Lan vương!”

Xích Đồng hoang mang lo sợ chạy nhanh ra ngoài.

“Sao lại, sao lại.” Tâm nguyện của nương, chính là có thể có thêm một đứa nhỏ, một đứa nhỏ khỏe mạnh.

Xích Đan há miệng muốn giải thích, thì nghe Nhiễm Lạc Tín nói: “Mẫu phi vì chuyện của đệ đi gặp Lâu Lan vương, nhưng Lâu Lan vương không gặp nàng, mẫu phi ở trong gió lạnh thỉnh cầu một hồi lâu. Sau đó nghĩa phụ của Lâu Lan vương đi ra, bộ dáng của người nọ cực kỳ dọa người, mẫu phi bị hắn dọa cho sợ hãi. Phong hàn còn thêm kinh hách, cho nên mẫu phi. không giữ được đứa nhỏ.”

“Lâu Lan vương?” ánh mắt của Nhiễm Lạc Nhân lóe lên, là Lâu Lan vương chữa bệnh cho nó? Là Lâu Lan vương do Mặc Phong phó thác chữa bệnh cho nó?

“Tam đệ, việc này ai cũng không thể trách, Lâu Lan vương y thuật cao siêu, chỉ có hắn mới có thể chữa lành bệnh cho đệ, đệ chớ nghĩ nhiều.”

Mơ màng nghe những lời Nhị ca nói, Nhiễm Lạc Nhân vô luận thế nào cũng không thể tin cái người xinh đẹp kia lại là người hại chết đệ đệ của nó. Mặc Phong, Mặc Phong.

.

“Kì Nhi, cha luyến tiếc, luyến tiếc rời khỏi con.”

“Vậy vì sao cha lại xuống núi, vì sao không cần con?”

Hồng nửa ngày, người trên giường cuối cùng cũng chịu xúc chán lên nhìn y, bắt quá đôi mắt đã đỏ lên, trên mặt là ủy khuất.

“Cha.” Sờ lên mặt mình, Dịch né tránh nói, “Cha xấu, Kì Nhi ở cùng một chỗ với cha, sẽ bị ủy khuất.” Kì Nhi, tha thứ cho cha đã lừa con.

“Ai nói cha xấu?” Kéo tay cha xuống, Tiết Kì nâng mặt cha lên, cẩn thận ngắm nhìn, “Cha làm sao xấu?” Cực kỳ tức giận.

“Kì Nhi.” Ngọt ngào nảy lên trong lòng, mặc dù trong lòng vẫn đau đớn không ngừng, nhưng Dịch vẫn nở nụ cười hạnh phúc, Kì Nhi không chê y xấu.

“Cha, dẫn con đi, đi cùng nhau.” Khi nào thì hắn mới có thể giống như Mặc Phong? Cùng cha vĩnh viễn một chỗ, không rời xa nhau.

Nhìn nửa ngày, Dịch cuối cùng vẫn là nhìn không được mà nâng tay lên, áp lên bàn tay đang đặt trên mặt mình: “Được.” Thanh âm khàn khàn, “Cha đi cùng Kì Nhi, không, không. Không bỏ lại Kì Nhi nữa.” Lời đã ra khỏi miệng, y sẽ không đổi ý, chỉ có trời mới biết y có bao nhiêu sợ hãi.

“Cha.” Nở nụ cười ngọt ngào, học theo một màn mà mình đã từng nhìn thấy, Tiết Kì dán môi lên trên mặt cha, nhẹ nhàng hôn một cái, “Không được đổi ý.”

“Kì Nhi!” Dịch giật nảy mình, Kì Nhi, Kì Nhi hôn y, hôn y! Y ngây ngốc sờ lên nơi được hôn, ngây ngốc nhìn Kì Nhi, Kì Nhi hôn, hôn y. Kì Nhi sao lại đột nhiên hôn y?!

“Cha.” Người hiếu học bày tỏ thắc mắc, “Sao cha chưa từng để con hôn cha vậy?” Hắn không chỉ một lần nhìn thấy Mặc Phong hôn Nhiễm Mục Lâm nha, tuy đều là Nhiễm Mục Lâm yêu cầu, nhưng mà cha chưa bao giờ yêu cầu hắn như vậy.

“Kì Nhi.” Cho dù hiện tại trời có sụp, Dịch cũng chẳng có cảm giác. Y choáng váng nhìn Tiết Kì, linh hồn đã rời khỏi xác.

“Cha.” Cha là thích đi, cũng giống như Nhiễm Mục Lâm vậy. Chỉ chỉ mặt mình, Tiết Kì thúc giục, cha cũng nên hôn lại hắn. Mỗi lần thấy Nhiễm Mục Lâm

hôn Mặc Phong, hẳn đều muốn biết cảm giác được cha hôn sẽ ra sao.

“Kì, Kì Nhi.” Trái tim như vọt ra ngoài, hôn, hôn Kì Nhi? Y không dám.

“Cha.” Mau chút. Đem má trái đưa qua.

Chạm rài cúi đầu, ngửi lấy mùi thơm cơ thể làm cho y mê muội, thoáng chu môi, chạm nhẹ một cái liền vội vàng thối lui, mặc dù là như vậy, y đã thờ hôn hẳn như trâu, mồ hôi ướt đầm.

“Cha.” Bất mãn. Ngửa đầu, hôn lên hai gò má của cha, nói cho cha biết phải hôn như vậy, rồi sau đó thúc giục. Cha còn chưa chạm tới hẳn mà

Kì Nhi . . . Nhắm mắt lại, không dám nhìn dung nhan xinh đẹp kia, Dịch chạm lên gương mặt non mềm một cái, rồi chặt vật nhảy xuống giường, chạy nhanh ra ngoài.

“Cha?” Sờ mặt mình, Tiết Kì khó hiểu, tiếp theo là thương tâm, cha không thích hôn hẳn. Vì sao Mặc Phong cùng Nhiễm Mục Lân làm rất tốt, còn hẳn cùng cha lại không được chứ? Ôm lấy gối đầu, Tiết Kì cắn môi, hẳn muốn đi hỏi Mặc Phong một chút.

—

Sắc mặt Dịch ửng hồng, tránh ở sau thân cây thờ hôn hẳn, y sờ sờ miệng, sờ sờ mặt, vừa cười vừa giận. Cười – vì y chiếm được nụ hôn của Kì Nhi; giận – vì chính mình sao lại ngu dốt như thế. Kì Nhi hôn y, sờ mặt mình một lần lại một lần, Dịch liếm liếm môi, trên môi vẫn còn lưu lại hương vị của Kì Nhi.

“Oanh” Thân cây to lớn bị cắt thành hai đoạn, Dịch hung hăng tát cho mình hai tát. Không thể đối với Kì Nhi có loại tâm tư xấu xa này, không thể.

“Kì Nhi. Kì Nhi.” Chạm rài quỳ xuống, Dịch thống khổ ôm lấy đầu mình.

Sau một hồi lâu, Dịch mới trở lại Ngũ Hoa cung.

“Chủ thượng, Vương đi Diên Viên.” Nhìn thấy y, một gã thị vệ lập tức tiến lên nói. Lời nói còn chưa dứt, thân ảnh của Dịch đã biến mất ngoài 100 mét.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56

CHƯƠNG 56

Múa kiếm được vài chiêu, thì Nhiễm Mặc Phong dừng lại. Ngày nào chưa tìm ra được nguyên nhân thay đổi nội lực, thì ngày đó nó vẫn không thể tinh tâm luyện công. Cho dù bất được bí kíp võ công siêu hạng, nhưng người không thể tìm được lối vào thì vẫn chỉ làm cho kẻ khác cực kỳ lo lắng mà thôi. Mắt thấy một ngày sắp qua đi, nó đành buông tha cho việc tìm kiếm nguyên nhân, ngồi xuống điều tức. Nếu tìm không thấy, nó chỉ có thể cố gắng luyện công nhiều hơn.

Cổ khí mới này vô cùng cường đại, chỉ mới điều tức trong cơ thể hai vòng đã làm cho Nhiễm Mặc Phong cảm thấy một nguồn lực lượng mạnh mẽ không ngừng tiến vào tứ chi. Ánh nắng chiếu vào trên người nó, làm cho nó có chút nóng. Nhưng ánh nắng này tựa hồ như biến thành ‘khí’ mà xuyên thấu qua thân thể nó, làm gia tăng thêm nguồn lực lượng mạnh mẽ ở trong cơ thể nó, làm cho nó luyện tức thu tay lại.

Nhiễm Mặc Phong mở mắt ra, nhảy lên, rút ra một cây trường thương, rồi nhảy lên cọc gỗ cao ba thước, tựa như đang giẫm lên mặt đất bằng phẳng mà múa may quay cuồng. Mũi thương mang theo tiếng gió, mỗi một chiêu đều tràn ngập lực đạo cùng khí phách. Một cái nhảy lên, trường thương phóng ra, cắm thẳng tắp lên trụ hành lang xa xa, nội công cực mạnh.

Đồ ồng xoay nhanh, cực kỳ vui sướng. Nhiễm Mặc Phong nhìn hai tay mình, rồi ngửa đầu nhìn ánh mặt trời, nó tựa hồ tìm được “máu chốt” rồi. Ngồi xuống, lại điều tức, nó nôn nóng muốn xem có phải mình đã tìm ra được nguyên nhân.

Nhiễm Mục Lân mới vừa cùng bộ hạ thương lượng xong quân vụ, đang ngồi ở bên hành lang dài, đây từ ái mà nhìn chăm chú vào đứa con đang dụng tâm luyện công. Ngày thường, con cực kỳ ít nói cùng không biểu tình, nhưng khi luyện công trên mặt con lại có thêm vài nét trẻ con. Hẳn cũng không ngăn cản con luyện công, thậm chí tìm kiếm bí kíp trong thiên hạ, để tạo niềm vui cho con, trừ bỏ hẳn ra, thứ mà con thích nhất chính là võ nghệ. Nghĩ đến “chí hướng” của con, hẳn nửa buồn nửa vui. Đừng nói mười năm, có lẽ chỉ năm năm sau, thiên hạ sẽ đại loạn, Vệ Quốc, Sở Quốc, Bắc Uyển, còn có Nam Quốc cùng Kim Quốc đã tâm bưng bưng, thái bình hiện giờ bất quá chỉ là nhất thời. Đạo này hẳn luôn nằm mộng thấy Quỷ tướng, nếu đó thật sự là kiếp trước của con, vậy thì kiếp này, hẳn nên để cho con lên chiến trường giết địch.

.....

Đôi mắt xinh đẹp bình thản mà lại cơ trí nhìn người trước mặt mình, Tiết Kì thu tay lại, cầm lấy khăn ướt Vụ vừa đưa qua mà lau sạch tay. Nhiễm Lạc

Nhân cẩn thận nhìn hấn, trên mặt là sợ hãi cùng mâu thuẫn không cách che giấu được.

“Người từng chết qua một hồi.” Khẳng định mà không phải nghi vấn.

Nhiệm Lạc Nhân trừng to hai mắt, trong lòng hoảng sợ. Chuyện nó chết qua một hồi chỉ là ả ả có nghe đồn, nhưng không ai khẳng định với nó như thế, mà Tiết Kì không chỉ nhìn ra, mà còn khẳng định như thế, trong lúc nhất thời, Nhiệm Lạc Nhân vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ không biết phải làm sao. Sờ lên ngực, nơi đó vẫn đang đập, tuy vẫn không ổn, thế nhưng quả thật đang đập, chứng minh nó vẫn còn sống.

“Người sống.” Lại một câu trần thuật, Tiết Kì đối với người bồi rồi như con thỏ chẳng chút nào phát giác, cũng không vì chuyện hôm qua mà làm ra giải thích. Nhiệm Lạc Nhân đối với hấn sợ hay không sợ, cũng chẳng phải chuyện hấn quan tâm, hấn muốn làm chính là thực hiện lời hứa với Mặc Phong. Hấn thích Mặc Phong, chỉ đơn giản thế.

“Ta, ta biết.” Lấp bắp lên tiếng, Nhiệm Lạc Nhân thật cẩn thận mà lên nhìn Tiết Kì, cuối cùng cố lấy hết dũng khí hỏi, “Bọn, bọn họ nói . . . nghĩa phụ của ngài hại chết, hại chết đệ đệ. . . . của ta.”

“Sao người biết là đệ đệ, mà không là muội muội?”

Câu hỏi của Tiết Kì nằm ngoài dự kiến của Nhiệm Lạc Nhân. Nó không biết người xinh đẹp trước mặt này cùng với phụ hoàng của hấn có tốt giống như Mặc Phong không. Người mà Mặc Phong tin nhiệm lại chính là người hại mẫu phi dễ non, nhưng Xích Đồng cùng Xích Đan có nói cho nó biết, chuyện này không thể toàn bộ trách người này. Nó tin người mà Mặc Phong đem nó phó thác nhất định là người tốt. Thế nhưng bọn họ quả thật là hại mẫu phi. Trong lòng Nhiệm Lạc Nhân cực kỳ mâu thuẫn cùng khó xử. Nếu có Mặc Phong ở đây thì tốt rồi, đệ ấy sẽ biết phải làm thế nào.

“Ta” Nhiệm Lạc Nhân nghẹn lời, nghĩ nghĩ, nó nói, “Ta, thân mình kém, mẫu phi. . . . Hấn là sinh đệ đệ.” Như vậy mẫu phi sẽ không còn thương tâm nữa, chính là hiện tại, đệ đệ đã mất. Nhiệm Lạc Nhân vì mẫu phi mà khổ sở.

Ánh mắt của Tiết Kì dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mang đầy khổ sở một lúc thật lâu, nói: “Thân mình người tốt lắm.”

Nhiệm Lạc Nhân giương mắt nhìn về phía hấn, không rõ ý tứ của hấn, thân mình của nó rõ ràng rất yếu, hơn nữa còn suy kiệt yếu, nếu không có Mặc Phong, nó, nó hiện tại cũng không biết mình đã bị chôn ở chỗ nào rồi.

“Mặc Phong không phải là đệ đệ của người sao?” Vẫn chỉ hỏi, không có trả lời, sau đó Tiết Kì từ trong tay áo lấy ra một cái hộp gỗ, giao cho Nhiệm Lạc Nhân, “Mỗi ngày ăn một viên, trước và sau khi ăn nửa canh giờ không được uống nước, phải nhai không.”

Tiếp theo lấy ra phương thuốc đã viết sẵn, giao cho Xích Đan đang ở bên giường hầu hạ: “3 chén đun thành 1 chén, uống trước khi ăn cơm.”

“Lâu Lan vương, ta thật sự có thể khỏe lại?”

“Tiết Kì.” Thanh âm không vui cất lên, Tiết Kì thân nhiên nói, “Người còn sống, chính là đã khỏe.”

“Kì nhi!” Một người tựa như gió xông vào, mang theo cái rét lạnh của bên ngoài vào, phía sau y là năm sáu vị thị vệ với thần sắc kích động chạy theo vào cùng với Lí mẫu còn đang kinh hách quá độ.

“Điện hạ!” Lí mẫu nhẹ giọng gọi, nương nương bị dọa đến dễ non, nàng sợ điện hạ cũng bị dọa mà xảy ra chuyện không hay.

“Cha.” Tiết Kì xoay người, sắc mặt lạnh như băng, vẫn còn vì chuyện ban nãy mà tức giận.

“Kì nhi, sao không đợi cha trở về.” Vươn tay kéo Tiết Kì qua, Dịch trợn mắt nhìn Nhiệm Lạc Nhân, căn bản mặc kệ bộ dáng đáng sợ của mình có thể hù chết đối phương hay không. Ở trong mắt y, đứa nhỏ này là con của nữ nhân kia, là người y ghét nhất.

“A.” Kêu lên một tiếng, Nhiệm Lạc Nhân bị người bắt ngờ vọt vào phòng làm cho sợ hãi, nó vội gờ hai tay che mặt lại. Ngực đau đớn khó chịu, nhưng khi nó nghe được người nọ chính là nghĩa phụ của Lâu Lan vương, thì nó hơi hé hai ngón tay ra, theo khe hở mà nhìn ra ngoài. Mặc dù như vậy, nó vẫn sợ tới mức thiếu chút nữa hét lên, bộ dáng người này thật là đáng sợ, tựa như đang muốn ăn thịt nó. Thế nhưng y là nghĩa phụ của Lâu Lan vương, Lâu Lan vương lại là người mà Mặc Phong tin nhiệm, nghĩ đến đây Nhiệm Lạc Nhân biết mình đã cực kỳ vô lễ, nó vội buông tay xuống, ôm lấy gối đầu. Đối với “cừu nhân” của mình, nó còn nhỏ nên không biết phải đối mặt thế nào.

Tiết Kì mất hứng, bởi vì người trong phòng đối với cha e ngại, mặt hấn càng thêm lạnh lùng. Phát hiện Tiết Kì không vui, Nhiệm Lạc Nhân vội vàng nhìn về phía Xích Đồng cùng Xích Đan, thấy hai người mặc dù cũng sợ hãi, nhưng thần sắc lại bình thường, nó cũng thoáng yên tâm, nó quay đầu lại nhìn thẳng vào Dịch. Không biết vì sao khi nhìn rõ nghĩa phụ của Lâu Lan vương làm cho nó nhớ tới Mặc Phong. Mặc Phong cũng vì bộ dáng có chút khác với người thường, mà luôn bị thái tử ca ca khi dễ. Nhiệm Lạc Nhân dần dần hết sợ, nhìn thái độ khản trương của y đối với Lâu Lan vương, nhất định là rất thương Lâu Lan vương đi. Nhiệm Lạc Nhân nhất thời có chút khổ sở, khi nào thì phụ hoàng mới có thể thương nó như vậy nhỉ?

Tâm tư của Nhiệm Lạc Nhân được Tiết Kì xem ở trong mắt, từ sau khi cha tiến vào, hấn liền một mực quan sát Nhiệm Lạc Nhân, nếu người này cùng giống như những người khác đối với cha bất kính, thì mặc kệ nó có phải là do Mặc Phong phó thác cho hấn hay không, hấn cũng tuyệt không chữa bệnh cho nó.

“Cha, đi về.” Ánh mắt chuyển qua trên mặt cha, Tiết Kì vươn tay kéo cha đi ra ngoài. Dịch tự nhiên là lập tức đuổi theo, chính là tay bị nắm cũng không dám cầm ngược lại, trong lòng lại mong Kì Nhi có thể nắm tay y lâu thêm chút nữa.

Mà trước lúc Tiết Kì bước ra khỏi phòng, hắn quay đầu lại đối với người vẫn đang nhìn mình rồi đi, nói: “Nửa tháng sau rời kinh, các người xấp xếp đi.” Không giải thích, cũng không cho đối phương có cơ hội lên tiếng, hắn kéo cha đi khỏi.

“Nửa tháng sau rời kinh?” Xích Đồng kinh ngạc cực kỳ, “Xích Đan, vừa rồi là Lâu Lan vương nói với chúng ta sao?”

Xích Đan lắc đầu, nhìn về phía Nhiệm Lạc Nhân: “Điện hạ.”

Nhiệm Lạc Nhân cũng chẳng hiểu gì, tim vẫn còn đập thình thịch: “Là nói chúng ta đi cùng ngài ấy sao?” Tâm hoảng ý loạn, nó lại nhìn về phía Lí mẫu: “Nhũ mẫu, Lâu Lan vương muốn dẫn con đi sao?” Đi, rời khỏi hoàng cung, rời khỏi kinh thành?

“Tiểu chủ tử, sao ngài có thể rời kinh, lão nô đi một chút sẽ trở lại.” Lí mẫu xoay người chạy đi, phải bấm báo cho nương nương biết. Hai người kia hại nương nương còn chưa nói, lại còn muốn cướp tiểu chủ tử ra khỏi người nương nương nữa sao?

—

Kéo cha trở lại Ngũ Hoa cung, Tiết Kì còn chưa kịp bước vào phòng, đã lên tiếng chất vấn: “Vì sao chạy đi?”

Mặt của Dịch nháy mắt đỏ lên, nói quanh co nói: “Cha, cha, cha. Đi ngoài.”

Người bắt mansion vừa nghe thế, sắc mặt liền dịu đi, không hề truy vấn, mà là nói: “Cha, nửa tháng sau đi.” Hắn sẽ đi cùng với cha.

“Kì Nhi muốn dẫn tiểu quý kia cùng đi sao?” trong lòng Kì Nhi sao có thể vương bận người khác.

“Cha, hắn chết qua một hồi, mệnh đã thuộc về cõi trên. Nơi này oán khí quá nhiều, hắn chịu không nổi, để cho hắn theo Trú đi. Bất quá cha phải ra mặt.” Trú là một trong 3 đại tiên nhân, nhưng người này chỉ có cha mới có thể mời nổi hắn.

“Cứ giao cho cha, cha lập tức viết thư cho hắn.” Nếu hắn dám không đến, y liền đem tất cả bảo bối của hắn phá hủy.

“Vậy giao cho cha.” Mím cười ngọt ngào, Tiết Kì kiễng mũi chân, hôn một cái lên mặt cha, hắn thích loại cảm giác này, nhưng lại không biết cha hắn có bao nhiêu thống khổ.

“Kì Nhi.” Mặt lại đỏ lên, Dịch chỉ cảm thấy huyết khí trong cơ thể đang sôi trào, sau một lúc giằng co y vươn tay ôm chặt lấy Tiết Kì. Trong mắt Tiết Kì hiện lên kinh ngạc, tiếp theo hắn nhắm mắt lại, đã rất lâu cha chưa từng ôm lại hắn.

—

Khi trời vừa tối, Nhiệm Mục Kì bước vào tẩm cung của Nghiên phi. Người vì tan biến hy vọng mà không ăn không uống, cứ nằm ở trên giường âm thầm rơi lệ, một người hoàng hậu canh giữ ở bên giường chiếu cô nàng, Triệu phi cùng Trương phi phải chiếu cố con nhỏ nên đã rời đi trước. Nghe được hoàng thượng tới đây, Nghiên phi sững sốt, tiếp theo nước mắt thi nhau trào ra, hoàng hậu quý xuống nghênh đón thánh giá.

Đi vào phòng, Nhiệm Mục Kì nâng hoàng hậu dậy: “Hoàng hậu, hôm nay nàng đã quá mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi đi.”

Hoàng hậu lo lắng mà nhìn nhìn Nghiên phi, rồi kêu lên: “Bệ hạ.”

“Tiễn hoàng hậu hồi cung.”

Hiểu được người này có chuyện muốn nói riêng với Nghiên phi, hoàng hậu nhìn chăm chú vào Nhiệm Mục Kì, khẩn cầu y an ủi Nghiên phi, tiếp theo được tì nữ nâng đỡ mà rời đi.

Vấy lui nội thị cùng thái y, Nhiệm Mục Kì ở bên giường ngồi xuống. Nghiên phi làm bộ muốn đứng dậy hành lễ, được y ấn nằm xuống lại.

“Đứa nhỏ này không có duyên với trẫm, nếu đã mất, nàng cũng đừng buồn, nên dưỡng tốt thân mình.” Nhiệm Mục Kì lên tiếng, cực độ ôn nhu, Nghiên phi xoay người, không để ý thân phận mà ôm chặt lấy y, khóc rống lên.

“Trẫm biết rõ trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, mà trẫm cảm thấy cái này cũng chẳng có gì là không tốt, cho nên khi nàng muốn đưa nhỏ, trẫm nguyện ý cho nàng thêm một đứa nữa. Nhưng Nghiên phi, nàng phải thời khắc nhớ kỹ, trẫm không thích có người đùa giỡn tâm cơ với trẫm, trẫm không nói, không nhắc tới, không có nghĩa là trẫm không biết.”

Thân mình Nghiên phi bỗng nhiên chấn động, tiếng khóc ngừng hẳn, nàng ôm Hoàng Thượng không dám nhúc nhích.

Ôn nhu mà vuốt ve mái tóc dài của Nghiên phi, Nhiệm Mục Kì tiếp tục nói: “Thân thể của nàng đau khổ, cùng trẫm khi còn trẻ rất tương tự. Cho nên trẫm bắt kẻ nàng xuất thân từ thanh lâu, vẫn mang nàng tiến cung, mà nàng cũng rất an phận, thể nên trẫm vẫn cứ sủng nàng. Nghiên phi, nàng muốn lời kéo tình cảm, muốn như thế nào, chỉ cần không quá phận, trẫm vẫn cho nàng tùy ý, nhưng nàng đừng quên, nàng là phi, còn hoàng hậu mới chính là nữ chủ nhân của hậu cung này, mặc dù trẫm lạnh nhạt với nàng ấy, nhưng nàng ấy vẫn là tỷ tỷ của nàng, không cần khi dễ nàng ấy. Lại càng không nên học theo những người khác đi đánh chủ ý lên Mục Lân, nhất là đánh chủ ý lên Phong Nhi. Trẫm có thể sủng nàng, nhưng cũng có thể không sủng nàng, nàng phải biết thân biết phận, không cần như lần này, gieo gió gặt bão.” (lần đầu tiên hạ dạ như thế =,=)

Thân mình Nghiên phi run rẩy, nàng không dám thờ ơ, tay ôm Nhiệm Mục Kì cũng chậm chậm thu hồi lại.

“Thân mình Lạc Nhân không tốt, nàng muốn sinh thêm một nhi tử để tương lai có chỗ dựa dẫm, trăm cũng thuận theo nàng, nhưng hôm nay Lâu Lan vương nói cho trăm biết – thân mình Lạc Nhân tuy yếu nhược nhưng không có gì nguy hiểm, chỉ cần điều dưỡng một thời gian sẽ tốt, đợi khi nàng khỏe lại, nên đi thăm Lạc Nhân nhiều vào.”

“Dạ Bệ hạ. . . .” Nghiên phi miễn cưỡng ngồi dậy, cúi đầu hơi hơi hành lễ.

Nhiệm Mục Kỳ sờ sờ mặt nàng, đứng dậy rời đi. Phía sau, Nghiên phi ngồi ở trên giường ra một thân mồ hôi lạnh, không ngừng phát run.

Ngồi ở bên giường, hoàng hậu từng mũi từng mũi kim mà may xiêm y cho thái tử. Sau ngày tết, con nàng sẽ phải đi biên quan xa xôi, lần này đi khỏi, nếu không được bệ hạ truyền triệu hần sẽ không được vào kinh, không biết khi nào mới có thể gặp lại. Nghiên phi mất đi đứa nhỏ, hoàng hậu đang thương tâm lại cảm thấy có chút may mắn, tuy nàng cùng con tách ra, nhưng chỉ cần con còn sống, bọn họ sẽ có ngày gặp lại. Tính tính ngày, còn mười ngày nữa là con phải đi, hoàng hậu một bên lau nước mắt, một bên gấp gấp may xiêm y cho con.

“Mẫu hậu.” Nhiệm Lạc Thành bước từ ngoài vào, liền nhìn thấy mẫu hậu đang khóc, hần bước nhanh tới, quỳ gối bên chân mẫu hậu, lau nước mắt cho nàng. Trên mặt hần là hối hận, là khổ sở.

“Thành Nhi, đáp ứng mẫu hậu, khi tới biên quan, phải thu hồi tính nết của thái tử, cố gắng theo các tướng quân học tập binh pháp. Một mình con ở bên ngoài, không có mẫu hậu chăm sóc, con phải noi chôn lưu tâm, không được càng quấy như trước đây, cái gì cũng phải suy nghĩ kỹ càng, không thể tùy hứng.”

Thái tử dùng sức gạt đầu, nước mắt cũng bùng lên. “Mẫu hậu, con sẽ ngoan, sẽ không để cho ngài vì con mà lo lắng bất an nữa.”

Ôm chặt lấy con, hoàng hậu bật khóc lên, nàng làm sao có thể chịu đựng nỗi khi đứa con duy nhất phải đi tới biên quan xa xôi. Nhiệm Lạc Thành ôm chặt lại mẫu hậu, trước mắt hần xuất hiện một đôi mắt dị sắc, hần cắn chặt răng, trong lòng lập lòe thề.

.....

“Vương gia, có người cầu kiến, nói là từ kinh thành đến đây tìm riêng Vương gia.”

Phúc Quý ở ngoài thư phòng thông báo, Nhiệm Mục Lân giương mắt, chỉ thấy một gã nam tử ăn mặc kiêu thư sinh đang tiến đến.

“Thảo dân Khẩu Tuyên bái kiến Vương gia.” Người tới bỏ hành lý xuống, quỳ gối trên mặt đất hành lễ.

“Khẩu Tuyên?” Nhiệm Mục Lân đánh giá người nhìn rất xa lạ nhưng tên lại nghe rất quen tai đang quỳ trên mặt đất, “Ngươi là.”

“Thảo dân ở kinh thành từng là phu tử của thế tử điện hạ.” Khẩu Tuyên trả lời, gã vừa nói xong, Nhiệm Mục Lân liền bừng tỉnh đại ngộ.

“Mau đứng lên, ta nói sao tên lại nghe quen tai, ngồi đi.” Chỉ chỉ ghế dựa cách đó không xa, Nhiệm Mục Lân bảo Khẩu Tuyên ngồi xuống.

Khẩu Tuyên vừa ngồi xuống, lại đứng dậy chấp tay nói: “Vương gia, thảo dân lần này tiến đến là thỉnh cầu Vương gia cho thảo dân đảm nhiệm phu tử của thế tử điện hạ.”

Sắc mặt Nhiệm Mục Lân trở nên nghiêm túc, hần hỏi: “Ngươi tuy là phu tử của Phong Nhi, nhưng cũng là phu tử của Lạc Nghĩa, hơn nữa ngươi còn là quan viên của triều đình, ở lại chỗ này dạy Phong Nhi, sợ là sẽ ủy khuất ngươi, ngươi vẫn nên quay về kinh đi.” Đối với Khẩu Tuyên chủ động yêu cầu làm phu tử của con, Nhiệm Mục Lân rất hoài nghi động cơ của gã.

Khẩu Tuyên âm thầm cười, nói: “Thỉnh Vương gia chớ hiểu lầm. Thảo dân đã từ quan. Sờ dĩ thảo dân đến Nhân Xương tự tiến cử làm phu tử của thế tử điện hạ, quả thật là vì khâm phục sự gan dạ sáng suốt của điện hạ. Vương gia có điều không biết, trước khi đại chiến xảy ra, thảo dân từng hỏi qua thế tử điện hạ – cuộc chiến với Vệ Quốc có thể tránh được không? Thế tử điện hạ cực kỳ khẳng định mà nói với thảo dân ‘sẽ không’. Rồi sau đó mọi việc đã xảy ra tựa như lời thế tử điện hạ nói, Vệ Quốc không chỉ đối với Bắc Uyên ta có ý xâm chiếm, thậm chí còn cấu kết với Kim Quốc cùng Nam Quốc gây khó dễ cho Bắc Uyên ta. Chuyện này làm cho thảo dân có chút rung động, sau đó thế tử điện hạ lại làm ra một loạt chuyện làm cho thảo dân bội phục. Thảo dân hy vọng có thể dạy điện hạ, đây coi như là phúc của thảo dân.”

Dạy hoàng tử, con đường làm quan trong tương lai của Khẩu Tuyên sẽ vô cùng sáng lạng, thế nhưng gã tình nguyện lấy thân phận bình dân để được làm phu tử của Nhiệm Mục Phong, cũng không nguyện ở lại trong cung, dạy hoàng tử để vương thuật, không chế thuật.

Nhiệm Mục Lân nhìn kỹ Khẩu Tuyên, khi đó để con ở lại trong cung học tập bất quá chỉ là cái cớ, hần vẫn luôn tính toán sẽ tự mình dạy con học. Nhưng Ngự Sử thần y Diệp Trung Tường đánh giá người này rất cao, Diệp Trung Tường là một trong số ít các đại thần một lòng vì nước vì dân, hần cực kỳ tôn kính, cho nên đối với người được gã tiến cử hần cũng phi thường yên tâm.

“Diệp đại nhân cũng biết ngươi đến Nhân Xương?”

Khẩu Tuyên từ trong lòng lấy ra một phong thư, hai tay trình lên: “Đây là khi thảo dân đến bái biệt, Diệp đại nhân viết lá thư này bảo thảo dân giao cho Vương gia.”

Xem thư xong, Nhiễm Mục Lân hướng ra ngoài gọi: “Phúc Quý, đi thỉnh thể tử.”

“Dạ, chủ tử.”

Khẩu Tuyên đối với Nhiễm Mục Lân cúi đầu thật sâu, biết hắn đã đáp ứng thỉnh cầu của mình.

“Phong Nhi không giỏi nói chuyện, nhưng nó cực kỳ thông minh. Người đã tự tiến cử làm phu tử của nó, thì nên cố hết sức mà dạy nó.”

Khẩu Tuyên lại cúi đầu, nói: “Được Vương gia đáp ứng yêu cầu của thảo dân, thảo dân rất cảm kích, thảo dân chắc chắn sẽ dốc toàn lực dạy thể tử điện hạ.”

Đối với đứa nhỏ kia, Khẩu Tuyên cực kỳ tò mò, tò mò sau này nó sẽ trở thành người như thế nào, gã có dự cảm, đứa nhỏ có đôi mắt dị sắc, im lặng ít nói này sẽ đối với Bắc Uyên sinh ra ảnh hưởng thật lớn, cũng vì điều này mà gã đã từ quan đến đây.

.....

Trong Vô Tam điện, Nhiễm Mục Kỳ mê man hai cái canh giờ thì tỉnh lại. Tiết Kỳ đang ngồi, còn Dịch thì đứng ở bên người hắn. Thấy y tỉnh lại, Tiết Kỳ đứng lên.

“Ta không nợ người.” Nhìn người còn chưa hoàn hồn nói xong một câu, Tiết Kỳ kéo cha rời đi.

Nhiễm Mục Kỳ ần ần thái dương, không rõ ý của Tiết Kỳ là gì, nhưng cũng không hỏi, đầu y đang rất nặng nề, y nhớ rõ Dịch đối với y niệm một câu gì đó y nghe không hiểu, tiếp theo sau đó y chẳng nhớ được gì.

“Bệ hạ?” Khương Vĩnh trở thành thị vệ cận thân của Nhiễm Mục Kỳ lo lắng kêu lên.

Xoa nhẹ thái dương, Nhiễm Mục Kỳ lên tiếng: “Bọn họ đã làm gì trẫm?”

“Bệ hạ. Ngài luôn đau đầu, thỉnh Lâu Lan vương chữa bệnh cho ngài.” Khương Vĩnh cúi đầu nói.

“Đau đầu?” Nằm xuống, Nhiễm Mục Kỳ nhắm mắt lại, thờ ra một hơi, “Thế sao trẫm vẫn thấy đau đầu? Khương Vĩnh.”

Khương Vĩnh xoa ần thái dương cho y, trong lòng thập phần bất an, chẳng lẽ bệ hạ chưa quên được sao?

Trong lòng cực kỳ bình tĩnh, Nhiễm Mục Kỳ không biết mình đã quên cái gì, có gì đó hết sức mơ mơ màng màng, rồi y nghĩ đến qua hai ngày nữa sẽ lễ mừng năm mới, qua ngày lễ sẽ đưa thái tử tới biên quan. Thái tử là phế hay không phế?

——

“Kì Nhi.” Trên đường trở về, Dịch lên tiếng, “Cha chỉ có thể làm cho y quên đi một thời gian.” Một khi y gặp được người hoặc việc gì đó gọi cho y nhớ lại, thì y sẽ nhớ lại tất cả.

Tiết Kỳ dừng lại, ngửa đầu: “Cha, trong lòng đã từng có, thì sao có thể quên đi?” Mặc dù cha không cần hắn, hắn cũng sẽ không quên cha, cho dù là nhất thời.

Con mắt màu tím của Dịch lộ ra cuồng loạn: “Kì Nhi, không cho quên cha.” Cho dù, cho dù y sẽ tổn thương hắn.

“Vì sao phải quên cha?” Mắt đẹp nhấp nháy, Tiết Kỳ nhìn thẳng vào cặp mắt đang bất an, “Cha, đừng bỏ con lại một mình nữa.”

Dịch vươn tay ôm lấy hắn, như muốn đem hắn nhập vào trong cơ thể mình, nhưng y lại không trả lời. Nếu có một ngày y sẽ làm người này bị thương, thì y phải ra đi.

“Cha?” Vì sao không nói “Sẽ không”?

“Kì Nhi, cha mang con đi.” Ở thời điểm cha vẫn còn có thể cầm giữ được chính mình.

Ôm chặt lại cha, trong mắt Tiết Kỳ là thất vọng, hắn gật gật đầu. Chỉ cần cha nguyện ý dẫn hắn đi cùng cha là tốt rồi, còn sau này, hắn sẽ tiếp tục nghĩ biện pháp.

.....

Thả cho con bồ câu đưa tin bay đi, nam tử mở thư trong ống trúc ra, sau khi xem xong, hai hàng lông mày dày cui của hắn nhíu chặt lại. Dịch biết rõ là hắn sẽ không xuống núi, còn dám bảo hắn đi tới cái gì Bắc Uyên, mà là đi chiếu cố cho một đứa nhỏ chà liên quan gì đến hắn.

“Hừ.” Đầu ngón tay niết một cái, bức thư nháy mắt dấy lên ngọn lửa, nam tử hừ lạnh một tiếng, thổi bay tro tàn trong lòng bàn tay, cầm lấy cái cốc ở bên góc tường tiếp tục cuộc.

“cô cô, cô cô.” Lại một con bồ câu đưa tin đáp xuống, nam tử nheo lại hai mắt. Qua một lúc lâu sau, hắn mới không kiên nhẫn mà buông cốc xuống,

bắt lấy con bò câu đưa tin.

Trú:

Ngươi nếu không đến, ta liền đốt hết toàn bộ tranh cùng vườn rau của ngươi.

Dịch

“Cô cô, cô cô!” Bò câu đưa tin còn chưa kịp đáp xuống, đã bị ống trúc ghim vào trên mặt đất, chết không kịp ngáp.

Mái tóc đen dài của nam tử hơi hơi bay lên, hần nhìn chăm chăm bức thư uy hiếp trong tay mình, hai tròng mắt lạnh như băng.

” Cô cô, Cô cô.” Lại một con bò câu đưa tin đáp xuống, lần này, nam tử cũng không thèm nhìn tới mà đã phát tay, cổ của con bò câu đưa tin nhảy mất bị trang giấy cắt qua.

” Cô cô, Cô cô.” Khi con bò câu vô tội thứ tư đáp xuống, nam tử vách cuộc lên, xoay người rời đi. Ở sau khi hần đi xa, con bò câu đưa tin kia kêu thảm thiết một tiếng, ‘huyết nhục mơ hồ’ mà rơi trên mặt đất. (máu thịt lẫn lộn)

Trên đỉnh núi cao chót vót có mấy gian nhà gỗ, khi ánh mặt trời rơi xuống chân núi, nam tử theo trong một gian nhà gỗ đi ra. Hần đội mũ sa màu đen, trên thân là một trường y màu đen, ngay cả áo choàng cũng màu đen.

“Mộc.” Hần đứng ở cửa kêu lên một tiếng, giấy tiếp theo một gã nam tử đáng người cực kỳ thấp bé từ trong căn phòng phía sau đi ra, quỳ gối trước mặt hần.

“Chăm sóc cẩn thận vườn rau cùng tranh trong phòng cho ta.” Dặn xong một câu, nam tử kéo kín áo choàng, xuống núi. Nam tử gọi là Mộc vẫn quỳ gối dưới đất, đợi sau khi hần đi khuất, mới lập tức đứng dậy đi ra vườn rau.

Ấn ấn đầu, Nhiễm Mục Kỳ nhắm mắt dưỡng thần. Sau khi Khương Vịnh từ chỗ tối đi ra, Nhiễm Mục Kỳ căn bản không giải thích lai lịch của gã, trực tiếp hạ chỉ để cho gã đảm nhiệm chức vụ thống lĩnh Cẩm Vệ quân. Y biết rõ Cẩm Vệ quân rất quan trọng, thống lĩnh lúc trước là từ trong phủ Tể tướng đi ra, vì đề ngừa vạn nhất, y liền đem Cẩm Vệ quân giao cho Khương Vịnh, như vậy y mới có thể an tâm.

Nhiễm Mục Kỳ cũng không phải thật sự đau đầu, chính là thói quen nên ấn ấn thái dương. Y tựa hồ nhớ rất rõ mình ngủ không tốt, nhưng mấy ngày nay lại ngủ đến cực kỳ an ổn, ngay cả mộng cũng không có, chắc là sau khi được Tiết Kỳ chữa bệnh nên y ngủ ngon hơn đi. Nhưng không biết vì sao, y cảm thấy trong lòng rất trống rỗng.

Hi Nhạc từ bên ngoài nhẹ bước tiến vào, thấy Hoàng Thượng tựa hồ rất mệt, gã nhỏ giọng nói: “Bệ hạ. Nghiên phi nương nương ở bên ngoài cầu kiến.”

“Nghiên phi?” Nhiễm Mục Kỳ giương mắt, “Cho nàng ấy vào đi.” Còn chưa điều dưỡng tốt mà đã vội tới gặp y, nhất định là chuyện gì đây, vừa vặn y đang rất nhàn.

Vừa vào phòng, trên mặt Nghiên phi mang đầy nước mắt, quỳ xuống nói: “Bệ hạ. Nô tì sai rồi, nhưng cầu bệ hạ không cần đưa Lạc Nhân đi, nó, nó là đứa con duy nhất của nô tì.” Nói xong, Nghiên phi khóc to lên.

Nhiễm Mục Kỳ nhíu mày. “Trẫm nói muốn đưa Lạc Nhân đi khi nào?”

Nghiên phi vừa nghe xong, ngây ngẩn cả người. “Là Lâu Lan vương. Ngài ấy nói nửa tháng sau sẽ mang Lạc Nhân đi.”

“Úc?” Nhiễm Mục Kỳ nhướng mi, có chút kinh ngạc, “Chuyện này trẫm không biết, nàng về trước đi, trẫm sẽ phái người đến đó hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.” Ra hiệu cho Hi Nhạc nâng Nghiên phi dậy.

“Bệ hạ, nô tì sai rồi, nô tì không thể mất đi Nhân Nhi.” Nghiên phi khóc lên, Nhiễm Mục Kỳ giơ tay lên, ra hiệu cho người hầu đưa nàng trở về.

Sau khi Nghiên phi rời đi, Nhiễm Mục Kỳ lên tiếng: “Hi Nhạc, đến Ngũ Hoa cung hỏi xem.” Tiết Kỳ muốn dẫn Lạc Nhân đi? Y rất kinh ngạc, y không cho là người nọ vì thích Lạc Nhân nên mới mang nó đi cùng. Hơn nữa vì sao không có ai nói cho y biết việc này? Nhiễm Mục Kỳ cảm thấy có chút bất mãn.

Một lát sau, người được phái đi Ngũ hoa cung trở về bẩm báo. Nghe được nguyên do Tiết Kỳ muốn dẫn Lạc Nhân đi, Nhiễm Mục Kỳ âm thầm cười: “Hoàng cung sao có thể là nơi sạch sẽ được chứ? Nếu là vì thân mình của Lạc Nhân, thì cứ dẫn nó đi thôi.”

“Tiết Kỳ tính toán đem Lạc Nhân giao cho Trú?” Không nghĩ tới 3 đại tiên nhân, y có thể gặp được đến hai vị, Nhiễm Mục Kỳ miễn cưỡng hỏi.

“Đạ, Lâu Lan vương nói – nơi Trú ở rất thích hợp cho Tam điện hạ dưỡng thân.”

“Àn, trẫm đã biết, ngươi lui ra đi.” Cho người lui ra, Nhiễm Mục Kỳ rũ mắt xuống, “Trú. mặt mũi của Tiết Kỳ cũng thật lớn a, có thể thỉnh được hần xuống núi.” Nghe đồn – trong ba người thì Trú là người khó tính nhất, mà cũng quái gở nhất, quanh năm chỉ ở trên Vô Sơn, không hề xuống núi gặp

người. Tuy là một trong 3 vị tiên nhân, nhưng Nhiễm Mục Kì cũng chẳng có nhiều hứng thú, cho dù là đối với Dịch, ở trong mắt y cũng bất quá là một người cha sợ con mà thôi. Tiên cũng tốt, thần cũng thế, tựa hồ từ thật lâu trước đây, y đã không còn tin trên đời này có thần có tiên tồn tại.

“Ngô. . . .” Rên rỉ một tiếng, Nhiễm Mục Kì xoa xoa cái trái đột nhiên đau buốt, sao tự nhiên y lại toát ra loại ý tưởng này? Có lẽ là do y quá mệt mỏi.

“Hi Nhạc, trăm muốn tắm rửa, bất luận kẻ nào cũng không cho quấy nhiễu trăm.”

“Dạ, bệ hạ.”

Nước ấm được nâng đến, Hi Nhạc cho mọi người lui, ngay cả gã cũng lui ra ngoài, canh giữ ở cửa chờ bệ hạ sai bảo. Khi bệ hạ tắm rửa sẽ không cho bất luận kẻ nào hầu hạ.

Nhiễm Mục Kì đi đến bên thùng gỗ, cởi long bào, quần áo rơi xuống đất, y nhấc chân bước vào, rồi chậm rãi ngồi xuống, sau đó y thoải mái mà nhắm mắt lại, không lâu sau phía sau lưng y lộ ra một con phượng hoàng như ẩn như hiện. Khi toàn thân y bị nước ấm làm cho phỉm hồng, thì con phượng hoàng giương cánh muốn bay này xuất hiện rõ ràng ở trên lưng y, miệng của phượng hoàng hơi hơi mở ra, đôi mắt hơi hơi hé mở, chứa đầy phong tình, cực kỳ giống đôi mắt của một người đang mê say.

.....

Nhiễm Mặc Phong bận rộn nhiều việc ... đó chính là bận rộn ở trên nóc nhà trong phủ tìm kiếm vị trí tốt nhất. Bất quá không ai bảo nó xuống dưới, ngay cả Nhiễm Mục Lân cũng ngầm đồng ý sự “nghịch ngợm” của con.

Ở trên nóc nhà tìm được vị trí thích hợp, Nhiễm Mặc Phong liền ngồi xếp bằng xuống, điều tức, chờ ánh mặt trời trên đỉnh đầu chạy đi, nó liền lập tức đứng dậy chạy theo ánh mặt trời, rồi khi tìm được nơi thích hợp thì ngồi xuống, cứ thế cho đến khi mặt trời lặn.

“Phong Nhi, xuống đi con.” Tay cầm áo bông đứng ở dưới đất hét lên, Nhiễm Mục Lân giang rộng hai tay ra. Nhiễm Mặc Phong từ trên nóc nhà nhảy xuống, rơi chính xác vào trong lòng phụ vương.

“Phong Nhi, thế nào?” Mặc áo bông vào cho con, Nhiễm Mục Lân hỏi.

“Phụ vương.” Đò ửng xoay tròn, Nhiễm Mặc Phong tựa như tìm được bảo tàng.

“Ha ha.” Ôm con quay về phòng, Nhiễm Mục Lân vì con cảm thấy cao hứng mà lòng tràn đầy vui vẻ, “Mặc dù tìm được ngọn nguồn, nhưng Phong Nhi cũng không được nóng vội, làm việc gì cũng phải tiến hành theo chất lượng, từ từ sẽ đến, nhất là luyện công, không được vội vàng.”

“Ân.” Luyến tiếc mà nhìn theo ánh mặt trời khuất dần sau núi, Nhiễm Mặc Phong mong mùa đông qua thật mau. Tìm kiếm mấy ngày nay, cuối cùng nó cũng phát hiện ra ‘khí’ xâm nhập vào trong cơ thể nó cũng không phải là thứ gì khác, mà là ánh mặt trời.

Thấy con cao hứng như thế, Nhiễm Mục Lân nói: “Phong Nhi, đêm nay đừng học chữ nữa, chơi cờ cùng phụ vương đi.” Con hẳn luyện võ thành si, cho nên mấy ngày gần đây đều lạnh nhạt vắng vẻ hẳn.

“Ân.” Gật đầu.

Nhiễm Mục Lân cười rộ lên, chơi cờ chỉ là cái cớ, hẳn hi vọng có nhi tử ở bên mình.

—

“A!” Nửa đêm, Nhiễm Mục Lân từ trong mộng bừng tỉnh, mồ hôi chảy ròng ròng.

Nhận thấy phụ vương khác thường, Nhiễm Mặc Phong cũng tỉnh lại. Chỉ thấy dưới ánh trăng, phụ vương đang nhìn chăm chăm vào nó.

“Phụ vương?” Dụi dụi mắt, nhích thân tới gần, nghe được phụ vương đang thở hổn hển.

“Phong Nhi, phụ vương đi nhà vệ sinh.” Đặt con nằm xuống lại, đắp kín chăn lại cho con, Nhiễm Mục Lân áp chế hốt hoảng mà bước xuống giường, chạy vội ra ngoài.

Nhiễm Mặc Phong cũng không nhắm mắt lại, cố áp chế con buồn ngủ mà chờ phụ vương trở về.

Mặc áo đơn đứng ở trước cửa phòng, để cho gió lạnh thổi tắt đi lửa nóng trên người, Nhiễm Mục Lân há to miệng thở dốc.

“Sao có thể, sao có thể. . . .” Không thể tin mà chà xát mặt một phen, Nhiễm Mục Lân lẩm bẩm nói, thế nhưng cảnh tượng vừa rồi ở trong mộng hẳn vẫn nhớ rõ rành mạch.

Chạy đến giữa sân, Nhiễm Mục Lân đi qua đi lại vài vòng, lại vẫn không thể bình ổn lửa nóng trong cơ thể. Cứ như vậy ở trong gió lạnh một lúc thật lâu, Nhiễm Mục Lân hít thật sâu mấy hơi, khôi phục bình tĩnh. Thế nhưng hẳn cũng không lập tức quay về phòng, mà là đi tới ghế đá, ngồi xuống.

Hai tay ôm đầu, một câu cực thấp từ trong miệng hắn truyền ra: “Sao có thể nó là Phong Nhi. . . .”

Sau một lúc lâu sau, Nhiễm Mục Lân mới quay về phòng, thấy con vẫn đang chờ hần, hần vội vàng lên giường. Sờ thân mình lạnh lẽo của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong tràn đầy nghi hoặc, sao phụ vương lại đi lâu như vậy. Không giải thích cho con hiểu, Nhiễm Mục Lân vỗ nhẹ nhẹ con, hổng con ngủ. Đợi sau khi thân mình phụ vương ấm lên, Nhiễm Mặc Phong cũng chống đỡ hết nỗi mà nhắm mắt ngủ say, còn Nhiễm Mục Lân thì lại nhìn con nguyên một đêm, khi trời gần sáng thì hần mới chợp mắt một chút.

Hôm sau, Nhiễm Mặc Phong là ở trong tiếng pháo nổ mà tỉnh lại, tâm niên tới rồi.

“Phong Nhi, con lại thêm một tuổi, phụ vương lại già thêm một tuổi.” Đặt con nằm lên trên người mình, Nhiễm Mục Lân nói.

“Phụ vương.” Sờ lên mái tóc bạc ở hai bên thái dương của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong mím chặt môi, trong mắt là tự trách. Nhiễm Mục Lân vươn tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé đó, rồi ôm chặt lấy con, trong mắt xẹt qua nỗi buồn.

Kinh thành, Nhiễm Mục Kỳ mở tiệc mừng năm mới, mời cả phụ tử Tiết Kỳ tham dự, bất quá hai người đó đã trốn đến nơi nào chẳng ai hay biết, không có xuất hiện. Nhiễm Mục Kỳ cũng chẳng để ý, tựa hồ đã đoán được trước. Trong bữa tiệc, thái độ của y đối với Nhiễm Lạc Thành tốt lên rất nhiều, thỉnh thoảng còn hỏi thăm thân mình của hần như thế nào. Có mấy lần Thái tử xém chút bật khóc lên, nhưng đều cố nhịn xuống. Khi mọi người ở đây nghĩ rằng Nhiễm Mục Kỳ đã thay đổi chủ ý, thì vài câu nhắc nhở của y làm cho bọn họ biết việc thái tử phải đi tới biên quan là sự thật đã định. Ngoài ra phải đi không chỉ có thái tử, mà còn có Nhiễm Lạc Nhân đang bệnh nặng.

Kinh thành, ở vùng ngoại ô.

Hai thân ảnh – một đen một trắng đang đánh nhau quyết liệt, Tiết Kỳ ngồi ở trong xe ngựa, được bao bọc kín mít, ôm ấm lò, không hoảng hốt không nóng vội mà nhìn theo hai người đang đánh nhau ở ngoài màn xe.

Lá khô trên mặt đất bị hất bay lên đầy trời, chỉ nghe một người hét to: “Trú, cái lão già bắt từ này, ta phải cùng Kỳ nhi mừng năm mới, không rảnh để đánh nhau với ngươi.”

“Ngươi uy hiếp ta.” Một âm thanh cực kỳ lạnh lùng truyền đến, hai người nhảy lên, nháy mắt chỉ còn tàn ảnh.

“Không uy hiếp ngươi, ngươi sẽ tới sao?” Dịch cả giận nói, “Ngày mai đánh tiếp, ta phải cùng Kỳ Nhi mừng năm mới.”

“Mừng năm mới? Vậy phải xem ta có nguyện ý cho ngươi thỏa mãn hay không đã. Nhưng tiếc là ta không muốn.”

“Cái lão già bắt từ này.”

“Dung nhan giữa ta và ngươi thì ai mới là tuổi xé chiều?”

“Khốn khiếp! Hãy nhận một chưởng của ta!”

“Vậy phải xem ngươi có năng lực này không đã.”

Ngáp một cái, Tiết Kỳ buông màn xe xuống. Rót cho mình một chum trà, cầm lên một quyển sách, thành thoi mà vừa đọc vừa uống trà.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

CHƯƠNG 57

Dịch cùng Trú, ai thắng ai thua không ai biết, bất quá sau khi đánh một trận quyết liệt, phương hướng Trú rời đi là hoàng cung. Gió rất lớn, nhưng quần áo cùng sợi tóc của Trú lại chỉ hơi hơi phiêu động, hần đi thật chậm, nhưng chỉ trong chớp lát người đã ở xa trăm mét. Trong lòng biết Trú đã đồng ý, Dịch bay lên xe ngựa.

“Kỳ Nhi, muốn đi đâu để mừng năm mới?” Đã ba bốn năm không có cùng Kỳ Nhi đón lễ mừng năm mới, Dịch rất kích động.

Tiết Kỳ nhìn cha cười ngọt ngào: “Cha đi đâu, con theo đó.”

Dịch hốt hoảng quay đầu đi, che dấu kích động trong lòng, hét lớn: “Vụ.”

Xe ngựa chạy đi, bên trong xe ầm ập kín mít, Dịch đưa lưng về phía Tiết Kì, làm bộ điều tức. Tiết Kì chăm chú nhìn hai vai rộng mang đầy sức hấp dẫn, hần từ từ nhích lại gần, rồi áp người lên đó, thân hình vững chắc đột nhiên chấn động.

Không để ý tới thân mình cha cương cứng, Tiết Kì mỉm cười, nhắm mắt lại, hai tay ôm lấy thắt lưng cha, hần phát hiện mình càng ngày càng thích cùng cha thân cận (gần gũi).

Nhiệt độ nơi tiếp giáp gây cho Dịch khó kiềm chế, trong lòng y không ngừng mặc niệm tâm pháp, tay y di chuyển từng chút, nhẹ nhàng phủ lên bàn tay đang đặt trên lưng mình, dừng lại, chân khí trong cơ thể tán loạn, tâm ma dần dần nổi lên.

Đối với Nhiễm Mục Kì mà nói, năm nay nhất định sẽ không bình yên. Đầu tiên là Nhiễm Mục Lâm bỏ lại một mình y đón mừng năm mới mà trốn về Nhân Xương, rồi tiếp đến là việc thái tử Nhiễm Lạc Thành phải đi biên quan, làm cho các vị đại thần trong triều không ngừng cầu tình cho thái tử, ngay cả Thái úy Trương Chiêu Xương cũng khẩn cầu y tha cho thái tử, làm cho y vô cùng phiền lòng, sau đó lại là việc Tiết Kì muốn dẫn Nhiễm Lạc Nhân đi an dưỡng. Thật vất vả đem tất cả mọi việc quăng ra sau đầu, y đến để tri đề ngân mình, thế nhưng ngay tại lúc y thoải mái đến sắp ngủ, thì bên ngoài đột nhiên vang lên một mảnh ồn ào.

“Hộ giá! Hộ giá!”

“Bảo hộ bộ hạ!”

“Ngăn hần lại!”

Động tĩnh càng lúc càng lớn, Nhiễm Mục Kì vươn tay phải ấn ấn lên trán, vẫn còn đang mê muội. Thái bình thịnh thế, làm sao lại có thích khách. Y chẳng chút quan tâm mà tiếp tục ngâm mình.

Tiếng ồn càng ngày càng gần, Nhiễm Mục Kì túm lấy khăn tắm ở bên cạnh hồ, hướng ra ngoài gọi: “Hi Nhạc?” Kê nào lại dám hiện ngang xâm nhập hoàng cung như thế?

“Hộ giá!”

“Bảo hộ bộ hạ!”

“Bệ hạ!”

‘Bính!’ Cửa đột nhiên bị người đá văng ra, Nhiễm Mục Kì nháy mắt tỉnh táo lại, tay trái giơ lên, nhanh chóng xoay người, phủ khăn tắm lên. Động tác của y cơ hồ là liền mạch lưu loát, thế nhưng vẫn chậm một bước. Ở khi khăn tắm được phủ lên người y, thì một người tựa như gió lướt qua bình phong xuất hiện ở trước mặt y.

“Bệ hạ!”

“Lui ra!”

Ngay sau đó cũng có rất nhiều thị vệ tiến vào phòng tắm, vừa định tiến lên bảo hộ Hoàng Thượng, thì nghe y hét lên một tiếng giận dữ, mọi người do dự một lát, liền dừng lại ở sau bình phong. Khương Vính ôm cánh tay trái tràn đầy máu loãng, chạy vội tới trước mặt Nhiễm Mục Kì, che chắn cho y. Nhiễm Mục Kì đứng ở trong nước, cùng nam tử phủ một thân xiêm y màu đen đứng ở bên cạnh hồ, bốn mắt nhìn nhau.

Mắt của Nhiễm Mục Kì so với nam tử còn lạnh lẽo hơn, y quán nhanh khăn tắm lên người, sắc mặt trắng bệch.

“Đi ra ngoài.” Ra lệnh cho nam tử, cũng là ra lệnh cho thị vệ trong phòng.

Bọn thị vệ nhìn lẫn nhau, bước lùi về sau hai bước nhưng vì an nguy của Hoàng Thượng, bọn họ cũng không đi ra ngoài. Khương Vính dùng cánh tay không bị thương cầm lấy y bào, phủ lên trên người Nhiễm Mục Kì.

Đôi mắt của Trú tựa như chim ưng mà nhìn chăm chú lên trên người Nhiễm Mục Kì, khi sắc mặt đối phương càng ngày càng kém, hơn nữa vì gió lạnh xâm nhập mà bắt đầu phát run, thì hần mới chịu xoay người tránh ra. Hần vừa mới đi qua bình phong, thì có hơn mười thanh trường kiếm đặt lên trên cổ hần.

Ánh sáng trắng hiện lên, sau vài tiếng động, tất cả trường kiếm đều bị cắt thành hai đoạn. Trú phát nhẹ tay áo một cái, bọn thị vệ vây quanh hần tựa như điều đứt dây mà bay hết ra ngoài. Vài tên thị vệ đứng ngã bình phong, ngay tại lúc bộ dáng chật vật của Nhiễm Mục Kì sắp bại lộ ở trước mặt mọi người, thì toàn bộ ánh nến trong phòng tắm đột nhiên tắt hết.

Tay trái túm lấy cổ của một gã thị vệ, thanh âm so với trời đông giá rét còn muốn lạnh hơn vài phần vang lên. “Nhiễm Lạc Nhân ở đâu?”

Thị vệ không đáp, Khương Vính ở phía sau lưng Trú huy đao chém tới.

‘Ào.’ Khương Vính bị hất bay vào trong bể nước. Nhiễm Mục Kì vươn tay kéo gã dậy, dựa theo ánh sáng bên ngoài mà đi ra khỏi bể nước.

“Ở đâu?” Ngón tay dùng sức, Trú không kiên nhẫn. Thị vệ bị hấn túm lấy cổ, gần như sắp tắt thở.

“Người tìm con trẫm có chuyện gì?” Sau khi toàn bộ ánh nến bị tắt, Nhiễm Mục Kì lập tức mặc áo vào, khắc chế hỏi.

Trú quay đầu lại, trong bóng đêm, con người của hắn lại cực kỳ sáng ngời. Sau đó hắn buông tay ra, tên thị vệ kia liền ngã xuống mặt đất, tiếp theo hắn xoay người lại.

“Bệ hạ.” Khương Vĩnh được Nhiễm Mục Kì “cứu” lên, không để ý chính mình đang thương, liền lao đảo chắn trước người Nhiễm Mục Kì, bảo vệ y.

Không có nửa phần sợ hãi, Nhiễm Mục Kì tức giận hỏi lại: “Người tìm con trẫm có chuyện gì?” Hiện tại có rất nhiều Cẩm Vệ quân vọt tới cửa phòng tắm, cây đuốc chiếu lên trên mặt Nhiễm Mục Kì lúc tối lúc sáng, càng hiện rõ sự phẫn nộ của y.

Ánh mắt không chút gợn sóng của Trú nhìn thẳng vào Nhiễm Mục Kì, qua một lúc sau, hắn lên tiếng: “Trú.” Tự giới thiệu. Hắn đáp ứng Dịch, thế nhưng sau khi đi vào hoàng cung những người đó liền vây quanh hắn hét lên cái gì “hộ giá”, hắn không biết cái người sắp chết kia ở chỗ nào, cho nên liền theo phương hướng thị vệ thổi lui mà tiến đến, nếu là hộ giá, vậy người cần bảo hộ tự nhiên là Hoàng Thượng, tìm được Hoàng Thượng, cũng sẽ tìm ra con của y. Bất quá Trú thật không ngờ, hắn lại tìm đến nơi này.

Vừa nghe đến tên của hắn, Khương Vĩnh chấn động, bọn thị vệ cũng không tự giác mà bước lui sau vài bước, dĩ nhiên là Trú – một trong 3 đại tiên nhân, nổi danh cùng với Dịch – nghĩa phụ của Tiết Kì. Nguyên bản ba người này rất ít lấy dính chuyện thế tục, nhưng hiện tại trong cung đang có một người tên Dịch so với ma đầu còn dọa người hơn, mà hắn còn chưa cất bước, thì lại tới thêm một người tên Trú so với Dịch còn đáng sợ hơn. Tiên nhân ra tay, bọn họ là phạm nhân phải dùng cái gì để đối kháng?

Nhiễm Mục Kì cũng đồng dạng giật mình, y biết Tiết Kì muốn giao Lạc Nhân cho Trú, nhưng không ngờ người này không chỉ làm loạn hoàng cung, mà còn vô lễ như thế.

“Thân mình Lạc Nhân đã khỏe, trẫm nghĩ cứ để nó ở lại trong cung điều dưỡng là tốt rồi, nghe đồn là ngài sẽ không xuống núi, hiện tại làm phiền ngài đi một chuyến vô ích, trẫm thật là áy náy.” Lời nói cực kỳ lạnh lùng, nếu người này không phải là Trú, Nhiễm Mục Kì nhất định sẽ lập tức sai người chém hắn thành 10 khối. Nhưng nghĩ đến thân phận của hắn, y chỉ có thể áp chế lửa giận, nhưng trong lòng đang suy tính phải làm sao tìm thấy Tiết Kì để tính sổ.

Cây đuốc lấp lóe, ánh lên con người u ám của Trú, hắn tiến lên hai bước. Khương Vĩnh bảo hộ Nhiễm Mục Kì liền lui về sau từng bước, đám Cẩm Vệ quân lập tức rút kiếm vây quanh Trú.

“Keng keng” Ngọn lửa đột nhiên tối sầm xuống, chỉ thấy thân mình Trú nhoáng lên một cái, đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Bệ hạ!” Là Khương Vĩnh kêu lên sợ hãi.

Một người bay qua trên đỉnh đầu Cẩm Vệ quân, trong lòng hắn là Nhiễm Mục Kì bị cuớp đi.

“Bệ hạ!”

“Nhanh đi cứu bệ hạ!”

“Thích khách!”

“Thích khách bắt đi bệ hạ!”

Khương Vĩnh bị Trú hất qua một bên, ói ra mấy ngụm máu, rồi ngất xỉu.

“Buông ra trẫm!”

Bị Trú bắt đi đích Nhiễm Mục Kì giận hằm, nhưng hắn cũng không dám giãy dụa, bị mang trứ ở nóc nhà thượng xuyên qua, hắn đích sắc mặt dù phát đích tái nhợt. Hắn không sợ cao, nhưng phi bình thường địa ở nóc nhà thượng xẹt qua lại làm cho hắn nghĩ muốn phun.

Trú căn bản không để ý tới hắn, ở nhánh cây thượng dừng lại một lát, hắn phát hiện trong cung cao nhất đích Vô Tam điện, một tay khấu trứ Nhiễm Mục Kì liền hướng kia “Phì”.

“Buông trẫm ra!!”

Nhiễm Mục Kì sắp phun ra, không thể không bắt lấy vạt áo của Trú. Một kiện áo choàng phủ lên trên đầu của y, cái gì cũng không nhìn thấy làm cho cảm giác ghê tởm của y thoáng rút lui một chút, y há to miệng mà thở phì phò.

Tiếp theo, Trú hướng về phía trước nhảy lên nhảy xuống, Nhiễm Mục Kì lại cảm thấy ghê tởm, ngay tại lúc y ôm miệng muốn phun ra, thì hai chân y cuối cùng cũng dừng ở trên mặt đất. Áo choàng được lấy ra, lúc này y phát giác mình thế nhưng đang ở Vô Tam điện.

‘Nôn’, y vẫn không nhịn được mà ói ra, chỉ đáng tiếc là không có phun lên người Trú.

Cả hoàng cung đều vì y bị bắt mà rối loạn, ngoài điện mơ hồ truyền đến tiếng động. Nhiễm Mục Kì áp chế ghê tởm, gian nan mà bước từng bước chậm

rãi tới trước bàn, rót một chum trà lạnh.

“Vù vù. . . . Vù vù. . . .” Ôm chặt bụng, sắc mặt Nhiễm Mục Kỳ cực kém.

“Nhiễm Lạc Nhân ở đâu?” Thanh âm làm kẻ khác tức giận lại vang lên, Nhiễm Mục Kỳ không xoay đầu lại, nói, “Trẫm đã nói, Lạc Nhân vẫn là nên ở lại trong cung, không cần làm phiền ngài.” Người từ đâu đến thì rút về lại đó đi.

Phát hiện có người đứng ở phía sau y, Nhiễm Mục Kỳ xoay người, thiếu chút nữa áp lên trên người Trú. Y khó thở mà bước lui về sau, tựa người vào cạnh bàn, giương mắt lạnh lùng cùng tức giận mà trừng trừng nhìn Trú.

Mất sáng ngời của Trú nhìn chăm chú vào mặt Nhiễm Mục Kỳ, Đôi mắt thâm trầm không lộ ra nửa điểm tâm tư. Ngoài phòng, tiếng bước chân càng ngày càng gần, hần bước lui về sau hai bước, nháy mắt, thân hình hần đã ở trên ban công, tiếp theo người đã không thấy tăm hơi.

“Bệ hạ!” phó thống lĩnh Cẩm Vệ quân – Thái Mưu mang theo người vọt vào phòng, vừa ở chung quanh tìm kiếm thích khách, vừa vây quanh bảo hộ Nhiễm Mục Kỳ.

“Bệ hạ, thuộc hạ giá chậm trễ.” Tim không thấy Trú, Thái Mưu quỳ xuống thỉnh tội.

“Hết thầy đi ra ngoài.” Quăng chén trà trong tay xuống đất, Nhiễm Mục Kỳ quát, “Không có lệnh của trẫm, ai cũng không cho phép vào đây, trái lệnh trẫm!”

“.” Thái Mưu ngẩng đầu, trán đầy lo lắng, nhưng nhìn sắc mặt của Hoàng Thượng, gà đành đập đầu, rồi đứng dậy mang theo người lui ra ngoài.

“Ngô Tam đâu?” Nhiễm Mục Kỳ đột nhiên nhớ tới Khương Vịnh. Vì tránh tai mắt của người ngoài, Khương Vịnh cải danh thành Ngô Tam.

“Bẩm bệ hạ, Ngô thống lĩnh bị Trú đánh tổn thương rất nặng, thuộc hạ đã sai người đưa hần đến thái y viện.” Thái Mưu trả lời.

Nhiễm Mục Kỳ nắm chặt hai đấm: “Nếu thái y viện không thể cứu sống hần, thì trẫm sẽ chém đầu bọn họ.”

Thái Mưu vừa nghe thế liền kinh ngạc sững sờ, sau khi ngậy người trong giây lát, liền vội vàng khom người nói: “Thần lập tức đi truyền chỉ.” Nói xong, gấp vội vàng đóng cửa lại, phân phó một ít thị vệ võ công cao thủ ở ngoài cửa, còn gã thì vội vàng đi tới thái y viện truyền chỉ. Ngô Tam là tâm phúc của Hoàng Thượng, không cần nói cũng biết.

Dựa vào cạnh bàn, đợi cho choáng váng qua đi, Nhiễm Mục Kỳ kéo chặt vạt áo, từ từ ngồi xổm xuống. Người nọ có nhìn thấy bí mật trên lưng của y không? Bí mật này ngay cả Mục Lân cũng không biết.

Trên nóc nhà của Vô Tam điện, một người cùng bóng đêm hợp làm một, hần lấy đi một mái ngói, rồi từ lỗ hổng đó nhìn xuống người trong phòng, trên mặt hần đã không còn nét bình tĩnh vừa rồi, sợi tóc bay lên, quần áo cũng bị gió thổi rung động ‘xạt xạt’.

.....

“Cha.”

Đêm khuya ở khách ***, trong một gian phòng thượng hạng ầm ầm truyền ra thanh âm rên rỉ cùng với hơi thở đầy áp lực.

Vạt áo bị mở ra, Tiết Kỳ nằm ở trong lòng Dịch nhắm chặt đôi mắt xinh đẹp, cặp môi thơm ngọt hơi hé mở. Một bàn tay thô ráp ở trong quần áo của hần dao động một hồi lâu lâu, rồi sau đó từ từ đi vào giữa hai chân hần.

“Cha.”

Chưa bao giờ lĩnh hội qua tư vị như thế, Tiết Kỳ cảm thấy bất an, sợ hãi, kinh hoàng, nhưng lại có chút chờ mong khó hiểu. Hần nằm ở trên người cha, đem chính mình hoàn toàn giao phó cho cha, bởi vì cha tuyệt đối sẽ không thương tổn hần.

Dịch không lên tiếng, trong cổ họng của y thỉnh thoảng truyền ra tiếng gằn nhẹ. Trong lòng y – ác ma cùng y giao chiến một hồi lâu, cuối cùng y bại trận, rốt cuộc khắc chế không được mà ra tay với người này. Thế nhưng y chỉ dám ra tay, mà không dám lên tiếng, hơn nữa cũng không dám dùng miệng, sợ chính mình sẽ vượt quá giới hạn, mà làm ra chuyện hủy hoại người này.

Sờ sờ, chỉ sờ sờ, y cái gì cũng không làm, chỉ sờ sờ. Trừ bỏ ‘chỗ này’ ra, y từng không có cố kỵ gì mà sờ khắp mọi nơi của người này, nhưng sau khi người này 12 tuổi, y không còn dám chạm tới người này nữa. Giờ phút này đây, chỉ sờ thế này thôi mà y đã cảm thấy như mình đang ở trên tiên cảnh, trở thành tiên chân chính.

“Cha. Cha.”

Tình triều xa lạ làm cho Tiết Kỳ gần như muốn khóc lên, đối với loại cảm xúc này hần không hoàn toàn mù tịt, mà ngay cả cha đang đối với hần làm cái gì hần cũng đều không hiểu, lại càng không hiểu vì sao hần lại có cái loại cảm giác không thể khống chế này. Hần tựa như một xử nữ, cảm nhận hương vị *** mà đáng lẽ ra cả đời này của hần không nên có.

“Cha!”

Sau khi đột nhiên thét lên một tiếng chói tai, Tiết Kì xụi lơ ở trong lòng của cha, ngây ngốc mà nhắm chặt mắt, cảm giác toàn thân tựa hồ đã bỏ hần mà đi. Mà hần cũng không biết từ giữa hai chân đã trào ra thứ gì, lại càng không nhìn thấy cha đã liếm toàn bộ cái thứ mà hần vừa bắn ra, toàn bộ bảy hòn sáu phách của Tiết Kì đã bay đến tận chân trời.

Đôi mắt tím hoàn toàn biến thành màu tím đậm, ánh mắt Dịch cuồng loạn mà nhìn chằm chằm bờ ngực trắng nõn của Tiết Kì, trong miệng y toàn bộ đều là hương vị của Kì Nhi, y dùng hết tất cả nghị lực để không cho hai mắt của mình ngắm nhìn một ‘nơi khác’. Hô hấp của người ‘mất hồn’ dần dần đều lại, người vừa trải qua hương vị *** đầu đời chưa kịp hồi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, thì đã chìm vào giấc ngủ.

Giữa hai chân Dịch đã sớm ướt đầm một mảng, y run rẩy kéo chăn qua đắp kín cho người đang ngủ say, sau đó nghiêng ngả lão đảo bước xuống giường, tiếp đó buông màn xuống, cũng không dám quay đầu nhìn lại. Cửa phát ra một tiếng vang nhỏ, trong phòng dĩ nhiên không còn ai, chỉ còn lại một người đang say giấc ở trên giường.

Nhiễm Mục Kì nhớ rõ chính mình là ngồi ở dưới đất mà ngủ, thế nhưng sau khi tỉnh dậy lại phát hiện mình đang nằm ở trên giường. Vội vàng ngồi dậy, phát hiện xiêm y vẫn là xiêm y mặc đêm qua, y không khỏi thở phào một hơi.

“Hi Nhạc.”

“Có nô tài.”

Người đang canh giữ ở bên ngoài vội vàng chạy vào, Nhiễm Mục Kì hỏi: “Đêm qua là ai đỡ trẫm lên trên giường?” Hẳn là Hi Nhạc đi, Khương Vệnh bị thương nặng.

Hi Nhạc lại nói: “Bệ hạ, nô tài nghe theo ý chỉ của ngài vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài. Đêm qua không có bất kỳ ai tiến vào đây.”

Nhiễm Mục Kì vừa nghe xong liền sùng sốt, qua một lát sau, y xoa xoa thái dương: “Đi xuống đi, trẫm đói bụng.”

“Dạ, bệ hạ, nô tài sẽ lập tức đi lấy điểm tâm cho ngài.” Hi Nhạc lui ra ngoài.

Nhiễm Mục Kì ngược mắt lên, có lẽ là đêm qua y bị chọc tức, nên đã quên chính mình ngủ trên giường đi. Sau đó, y nhớ tới một người. Nhíu mày, trong lòng liền lắc đầu, sẽ không phải là người nọ. Đúng rồi, người nọ đâu?

Xuống giường, gọi Thái Mưu đến, Nhiễm Mục Kì hỏi gã: “Hiện tại Trú ở đâu?”

“Bẩm Bệ hạ, hiện tại Trú đang ở Diên Viên, Tam điện hạ cũng ở đó. Thần đã phái một ngàn thị vệ canh giữ ở Diên Viên.” Trong lòng Thái Mưu vẫn còn sợ hãi mà bẩm tấu, đêm qua, mấy trăm thị vệ đều không đụng được nửa sợi lông của Trú.

Quả nhiên, Nhiễm Mục Kì nhìn gã liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: “Hắn là tiên, các ngươi là người, đừng nói một ngàn, ngay cả một vạn cũng không phải là đối thủ của hắn. Rút người về đi, để lại khoảng mười mấy người là được rồi. Hắn là do Tiết Kì mời đến để trị liệu cho Lạc Nhân, cho nên cũng không cần quá khắt khe như thế. Sau khi trẫm dùng điểm tâm xong, ngươi theo trẫm đi Diên Viên.”

“Dạ, bệ hạ.”

Cầm lấy khăn ướt lau mặt, Nhiễm Mục Kì lại hỏi: “Khương, Ngô Tam đâu?”

Thái Mưu lập tức nói: “Thương thế của Ngô thống lĩnh mặc dù nghiêm trọng, nhưng thái y nói không có vết thương nào ảnh hưởng đến gân cốt, chỉ cần điều dưỡng hơn mười ngày là có thể khỏe lại.”

Thái Mưu rõ ràng nghe được Hoàng Thượng thở phào một hơi, tiếp đó gã lại nghe Hoàng Thượng hỏi: “Hiện tại Ngô thống lĩnh ở đâu? Vẫn còn ở thái y viện?”

“Bẩm bệ hạ, thuộc hạ đã sai người nâng Ngô thống lĩnh trở về Cẩm Vệ doanh, ngoài ra Hi tổng quản đã phái ba người tới đó chăm sóc cho Ngô thống lĩnh.”

“Àn, ngươi làm rất tốt. Trong mấy ngày Ngô thống lĩnh dưỡng thương, Cẩm Vệ quân tạm thời do ngươi quản lý.” Nhiễm Mục Kì không khỏi nhìn Thái Mưu thêm vài lần.

“Thần tuân chỉ.” Thái Mưu khom người lĩnh chỉ, rồi lui ra.

Nhiễm Mục Kì nhíu mày, bỏ khăn xuống, không biết Khương Vệnh bị thương thế nào? Muốn đi thăm Khương Vệnh, nhưng lại có chút không ổn, nghĩ nghĩ, y sẽ mượn tay của Hi Nhạc, để gã chuyển tới cho Khương Vệnh nhân sâm ngàn năm, lộc nhung và những thứ thuốc bổ trên quý để Khương Vệnh tâm bổ.

.....

Rút vào trong lòng mẫu phi, Nhiễm Lạc Nhân kinh sợ mà nhìn người ngồi ở bên giường đang bắt mạch cho nó. Ánh mắt của người này so với Mặc

Phong còn đáng sợ hơn gấp trăm lần, chỉ cần liếc hắt một cái, thì tựa như có vài mũi băng đâm vào ngực nó, làm cho nó lạnh đến phát run. Nhiệm Lạc Nhân thực sợ hãi, nếu người này chính là người mà Lâu Lan vương tìm đến để chữa bệnh cho nó, thì nó sẽ nhờ mẫu phi đi cầu phụ hoàng không cần để cho nó đi theo người này. Nó vừa mới nghĩ như vậy, thì người đối diện liền giương mắt lên liếc nó một cái, Nhiệm Lạc Nhân sợ tới mức cúi đầu vào trong lòng mẫu phi. Mặc Phong, Mặc Phong, mau tới cứu huynh a. Nghiên phi cũng đang cực kỳ sợ hãi, nghĩ đến phải giao đứa con duy nhất cho người này, nàng liền một ngàn một vạn lần không muốn, hơn nữa trong lòng cũng cực kỳ lo lắng.

“Bệ hạ giá lâm~~”

Vừa nghe tiếng thông báo ở ngoài phòng, Nhiệm Lạc Nhân cùng Nghiên phi không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa phòng, cả hai đều suýt nữa vì quá vui vẻ mà khóc lên.

Trú cũng nhìn về phía cửa phòng, thì thấy Nhiệm Mục Kỳ mặc một thân trường bào màu lam ánh vàng với sắc mặt cực kỳ tái nhợt đang đi vào. Vừa nhìn thấy hắt, ánh mắt của người nọ liền lạnh thêm vài phần. Đôi mắt tinh lạnh của Trú ở ngay khi y vừa bước vào cửa thì đã nhìn chăm chăm vào y, nhìn đến nỗi làm cho Nhiệm Mục Kỳ cực kỳ khó chịu.

“Phụ hoàng.” Nhiệm Lạc Nhân mang theo khăn cầu mà kêu lên, nó không cần đi theo người này.

“Bệ hạ.” Trong mắt Nghiên phi doanh đầy nước mắt, nàng không thể giao đứa con cho người như thế.

Trú không đứng dậy, thẳng đến khi Nhiệm Mục Kỳ đi đến bên giường, hắt mới đứng lên đi đến cái ghế cách đó không xa, ngồi xuống.

“Lạc Nhân, thân mình con dạo này thế nào?” Cách nơi Trú ngồi khoảng hai thước, Nhiệm Mục Kỳ ngồi xuống hỏi.

“Tốt hơn nhiều, phụ hoàng.” Nhiệm Lạc Nhân liều mạng gạt đầu.

Y nhìn tam tử cười cười, rồi nhìn về phía Trú, nói: “Có thể thỉnh được ngài xuống núi chữa bệnh cho Lạc Nhân, là phúc ba đời của trẫm. 3 đại tiên nhân trong thiên hạ, trẫm có thể gặp được 2, là phúc khí của trẫm. Chẳng qua, trẫm cùng hoàng nhi cũng chỉ là người phạm, mà đã là người phạm, thì sinh lão bệnh tử cũng chỉ mặc cho số phận, không thể nghịch chuyển. Quý rầy ngài thanh tu, mạo muội mời ngài xuống núi, là trẫm suy nghĩ không chu toàn. Với lại hoàng nhi tuổi nhỏ, cơ thể yếu nhược nhiều bệnh, vẫn nên ở lại bên người trẫm cùng mẫu phi của nó thì tốt hơn. Để nó đi xa, trẫm cùng mẫu phi của nó cũng không thể an tâm.”

Gật mạnh đầu, Nhiệm Lạc Nhân lớn mật mà ôm lấy phụ hoàng: “Phụ hoàng.” Nó tình nguyện đi theo Dịch, cũng không nguyện đi theo người này.

Trú với vẻ mặt lãnh đạm, giương mắt nhìn chăm chú vào Nhiệm Mục Kỳ, thẳng đến khi đôi phương nhìn không được muốn đâm cho hắt một cái, thì hắt mới lên tiếng: “Muốn đi muốn ở, không phải do trời định, cũng không do người định.”

“Vậy do ai định?” Trong mắt Nhiệm Mục Kỳ phóng ra ánh lửa.

Trú lại là nhìn chăm chăm Nhiệm Mục Kỳ một lúc lâu, rồi chậm rãi nói: “Do ta định.”

Thình hắt xuống núi đã khó; nhưng thỉnh hắt lên núi càng khó hơn. (nôm na mặt dày)

Nhiệm Mục Kỳ đứng bật dậy, cắn chặt răng. Nếu người nọ là thường nhân, y chỉ cần một đạo ý chí là kết thúc, nhưng người này cố tình không phải là thường nhân, nếu hắt không đi, y một chút biện pháp cũng không có. Trừ phi mời được 2 vị tiên nhân khác, hoặc là đem tất cả binh lực trong kinh điều đến đây đánh giá với người này một phen, nói không chừng có thể đuổi hắt chạy về trên núi.

“Haha . . . haha” Nhiệm Mục Kỳ chậm rãi cười to: “Hi Nhạc.”

“Có nô tài.”

“Trú tiên nhân phải tạm thời ở lại trong cung, không được thất lễ, phải người hầu hạ chu đáo.”

“.” Cẩn thận nhìn nhìn Trú, rồi lại nhìn nhìn Hoàng Thượng, Hi Nhạc khom người, “Dạ, bệ hạ.” Vì sao gã có loại cảm giác – sau này sẽ không còn ngày yên bình nữa chứ?

“Lạc Nhân, phụ hoàng sẽ không đưa con đi, con phải nghe lời mẫu phi, cố gắng dưỡng thân mình, không được trộm đồ thuốc.” Hiền lành mà sò lên đầu con, Nhiệm Mục Kỳ cố gắng áp chế lửa giận.

“Phụ hoàng, con sẽ nghe lời, sẽ uống được.” Nhiệm Lạc Nhân nhu thuận lên tiếng, nó còn phải chờ Mặc Phong trở về nữa a, tuyệt không thể đi theo người đáng sợ này.

Nhiệm Mục Kỳ tán thưởng mà nhìn đứa con cười cười, sau đó xoay người bước đi, không thèm liếc nhìn Trú dù chỉ một cái. Sau khi y rời đi không lâu, thì Trú cũng rời đi, nhưng hắt cũng không đi tới ‘Lưu Viên’ được chuẩn bị riêng cho hắt, mà là không biết tung tích. Nhiệm Mục Kỳ hy vọng hắt biết khó mà lui, trở về trên núi, nhưng y thấp phần rõ ràng, Trú sẽ không dễ dàng để cho y sống thoải mái.

Đêm đó, Nhiệm Mục Kỳ viết thư cho Nhiệm Mục Lâm, đồng thời phái người đi tìm cha con Tiết Kỳ, hy vọng bọn họ có thể “đuổi” Trú về lại núi. ‘Thình thần thì dễ, tiền thần thì khó’, hai người đó tự mình thỉnh cho y một pho tượng “đại tiên” nhưng tiếc là y ‘vô phúc’ nên không dám nhận, vì vậy bọn họ phải chịu trách nhiệm mà tiền hắt về lại chốn cũ. Chính là cha con Tiết Kỳ tựa như bốc hơi, phái ra bao nhiêu người cũng không có một ai tra ra được

tung tích của hai người họ.

.....

Từ khi biết được ánh nắng mặt trời làm cho công lực của mình tăng lên, nhất là vào những ngày nắng gắt, thì Nhiễm Mặc Phong liền mắt ăn mắt ngủ mà cắm đầu vào luyện công. Sau ngày tết, phụ vương tặng cho nó một con ngựa làm quà mừng năm mới. Luyện công xong, rồi cùng Khấu Tuyên học chữ khoảng một canh giờ, Nhiễm Mặc Phong sẽ tới mã tràng cưỡi ngựa.

Ban đầu Nhiễm Mặc Lâm là muốn tự mình bồi con cưỡi ngựa, nhưng khổ nỗi thư từ trong cung không ngừng truyền đến, vì để trấn an người nào đó càng ngày càng phát hỏa, hần mỗi ngày phải viết rất nhiều thư trấn an, rồi phái người đưa đến kinh thành. Đồng thời, hần còn phái ra rất nhiều người đi tìm kiếm cha con Tiết Kì, bởi vì theo thám tử hồi báo, Tiết Kì là một mình rời khỏi khách ***, nhưng hần cũng không quay về Lâu Lan, càng không quay về Tô Sơn, điều này làm cho Nhiễm Mặc Lâm cực kỳ lo lắng, cũng cực kỳ khó hiểu, nếu thế thì Dịch đã đi đâu? Hần đoán – có lẽ Dịch mang Tiết Kì đi đến một nơi nào đó, nhưng hần cần phải tìm được hai người, một là không thể an tâm, hai là có việc muốn nhờ.

Vào canh giờ này có lẽ con đang dùng ngọc thiện. Nhiễm Mặc Lâm một bên xem thư của hoàng huynh hôm nay gửi tới, một bên suy nghĩ làm sao trả lời. Mà hần cũng rất hiếu kỳ – người đó như thế nào mà có thể làm cho hoàng huynh nổi giận như thế. Bất quá người tên Trú kia cho dù vô tình thế nào, nhưng nếu đã đáp ứng yêu cầu của Dịch mà xuống núi, vậy thì cũng sẽ nể mặt mũi của Dịch mà không làm xằng làm bậy, về điểm này hần vẫn cực kỳ yên tâm. Nhưng hoàng huynh không thích người đó, có lẽ hần nên trở về kinh một chuyến xem sao.

Vương Phủ Khấu từ ngoài bước vào, Nhiễm Mặc Lâm giương mắt, hỏi: “Phong Nhi đâu?”

Vương Phủ Khấu kinh ngạc, nói: “Tiểu Phong không tới đây sao? Vừa rồi ta đi ngang qua võ trường, cũng không thấy nó ở đó.”

“Không có.” Nhiễm Mặc Lâm lập tức thả thư xuống, đứng dậy đi ra ngoài, “Nó sẽ không chạy loạn. Đi hỏi xem có ai nhìn thấy nó không?” Con sẽ không làm canh giờ, cho dù có việc, cũng sẽ cho người đến báo với hần một tiếng, sẽ không vô duyên vô cớ mà không thấy tăm hơi. Mặc dù là ở trong vương phủ của mình, nhưng Nhiễm Mặc Lâm vẫn cực kỳ bất an.

“Ta cũng đi.” Vương Phủ Khấu đuổi theo.

——

Ngoài cửa Vương phủ, ngừng một chiếc xe ngựa. Xa phu là một người vô cùng cao lớn, cho dù ở biên quan, người có thể trạng như vậy cũng cực kỳ hiếm thấy, cho nên đưa tới rất nhiều ánh mắt tò mò, nhất là thị vệ của Vương phủ. Sau khi xe dừng lại, xa phu liền giao cho thủ vệ một cái lệnh bài, thủ vệ nhìn xem, thì ra là lệnh bài của thế tử bọn họ, không dám chần chừ, một người vội vàng cầm lấy lệnh bài chạy đi tìm thế tử.

Nhiễm Mặc Phong mới vừa luyện công xong, còn không chưa kịp lau mồ hôi, thì nhận được thông báo của thị vệ, nói có người tìm nó. Khi nó nhìn thấy đó là lệnh bài của mình, liền vội vàng chạy thẳng ra ngoài.

“Điện hạ.”

Nhìn thấy Nhiễm Mặc Phong, bọn thị vệ hô lên một tiếng, chỉ chỉ xe ngựa ở ngoài phủ. Nhiễm Mặc Phong lập tức nhận ra xa phu là Vụ – thị vệ cận thân của Tiết Kì.

Nhảy lên xe ngựa, không chút nghĩ ngợi mà xốc màn xe lên, bộ dáng của người bên trong xe làm cho mắt phải của Nhiễm Mặc Phong trở nên đỏ bừng.

“Mặc Phong.” Tiết Kì với sắc mặt tiêu tụy, hai mắt mang đầy nước mắt mà kêu lên, sau đó ôm lấy nó, “Mặc Phong. Cha không cần ta.” Nói xong, hần ghé vào trên vai Nhiễm Mặc Phong khóc lên.

Nhiễm Mặc Phong một tay giữ màn xe, một tay rũ xuống, không biết phải làm sao. Ở trong ấn tượng của nó, Tiết Kì là lạnh nhạt mờ ảo, sẽ không như hiện tại vậy.

“Đi theo ta.” Giật nhẹ tay áo Tiết Kì, Nhiễm Mặc Phong lên tiếng. Trước tiên làm cho người này đi theo nó trở về phủ, sau đó nó tìm phụ vương hỏi một chút.

“Ân.” Tiết Kì gật đầu, lại ôm lấy Nhiễm Mặc Phong, không chịu buông ra.

“Mặc Phong, cha không cần ta.” Thân mình run rẩy, Tiết Kì cực độ thương tâm. Hần đã tìm cha hơn một tháng nhưng vẫn không thấy.

Buông màn xe, không cho gió lạnh thổi vào Tiết Kì, Nhiễm Mặc Phong mặc cho hần ôm mình mà khóc lên.

Chỉ chốc lát sau, rèm cửa lại bị người xốc lên, Nhiễm Mặc Phong quay đầu lại: “Phụ vương.”

Nhiễm Mặc Lâm nhận được bẩm báo về chiếc lệnh bài kia, liền đoán được người đến là ai, thế nhưng hần lại thập phần ngoài ý muốn khi thấy người vừa đến lại đang ôm con mình ở trong xe khóc lớn.

“Lâu Lan vương, có chuyện gì vào phủ rồi nói, bên ngoài gió lớn, cẩn thận bị phong hàn.” Nhìn ra con đang lo lắng, Nhiễm Mặc Lâm lên tiếng.

“Tiết Kì.” Tuy khóc nhưng vẫn sửa sai, Tiết Kì thả Nhiễm Mặc Phong ra, xuống xe.

Nhiễm Mục Lân lập tức sai người chuẩn bị phòng cho Tiết Kì, hần nhủu chặt mi tâm, chuyện bên hoàng huynh hần còn chưa giải quyết xong, thì bên Tiết Kì xem ra đã xảy ra chuyện gì đó.

Tiết Kì vừa đi vừa khóc, Nhiễm Mặc Phong tiến lên hai bước, giật nhẹ tay áo của hần: “Đừng khóc.” Dịch sẽ không bỏ rơi hần.

“Mặc Phong, cha bỏ đi, không cần ta.” Tiết Kì khóc đến cực độ thương tâm, còn mang theo tuyệt vọng. Thậm chí trong một tháng này ngay cả thư cha cũng không viết cho hần.

“Ta tìm hần cho người.” Nhiễm Mặc Phong nói, cũng không để ý chính mình vẫn chỉ là một đứa nhỏ.

Tiết Kì ngừng khóc, hần hít hít cái mũi, ngồi xổm xuống ôm lấy Nhiễm Mặc Phong: “Mặc Phong . . . Người thật tốt.” Tìm không thấy cha, lại không muốn trở về, trong đầu hần chỉ có duy nhất một ý niệm – chính là tới nơi này tìm Mặc Phong.

“Đùng bữa trước đã, sau khi ăn xong, nói cho ta xem chuyện gì đã xảy ra.” Mặt mày của Nhiễm Mục Lân nhăn nhủu lại một chỗ, hần tách hai người ra, ôm lấy đứa con, rồi nhìn người vừa khóc lên, nói.

.

Bôn ba đường dài, hơn nữa lại cực độ thương tâm, Tiết Kì đã ngã bệnh. Nhiễm Mặc Phong bỏ qua chuyện luyện công vào mỗi ngày, túc trực ở bên giường Tiết Kì chiếu cố cho hần. Nhiễm Mục Lân phái người đi kinh thành báo cho hoàng huynh biết tin – Dịch đã mất tích, chuyện của Trú phải đợi đến sau khi tìm được Dịch mới có thể giải quyết.

Người bị bệnh, vẫn luôn phát sốt nhẹ, mặc dù đã uống được, nhưng vẫn không khỏe lên. Nhiễm Mặc Phong nhớ rõ hần đã từng nói qua – tâm bệnh cần tâm được, muốn cho Tiết Kì khỏe lại, chỉ có thể tìm được Dịch trở về.

“Mặc Phong, cha không cần ta.” Vô số lần lặp lại những lời này, nước mắt của Tiết Kì không ngừng rơi xuống.

Đò ửng xoay tròn, Nhiễm Mặc Phong đổi khăn chườm trán cho Tiết Kì, qua một hồi lâu, nói: “Sẽ không, hần là phụ vương.” Dịch đối xử với Tiết Kì tựa như phụ vương đối xử với nó.

Tiết Kì nghe ra ý của những lời này, lại lắc đầu: “Nhiễm Mục Lân đối xử với người so với cha đối xử với ta tốt hơn nhiều. Cha bỏ đi, không cần ta.”

“Phụ vương cũng từng.” Nhiễm Mặc Phong cúi đầu nói, người không biết ăn nói kể lại, “Chiến tranh ở Nhân Xương, ta ở kinh thành.”

Tiết Kì ngừng khóc, hần buồn bã nói: “Đêm đó Cha sờ ta, ta cảm thấy cùng cha thực thân cận, thực thân cận. Thế nhưng ngày hôm sau, cha bỏ đi.”

Nhiễm Mặc Phong nào biết ý nghĩa của ‘thân cận’ này là như thế nào, nhưng nó cũng đầy đồng cảm mà nói ra: “Phụ vương, giấu điểm ta.”

Tiết Kì lau lau mặt, nhìn về phía Nhiễm Mặc Phong: “Mặc Phong, vạn nhất cha không trở lại”

Lắc đầu, Nhiễm Mặc Phong lấy khăn trên trán Tiết Kì ra, thay cho hần một cái khăn ướt khác.

“Ta tìm cho người.” Nó nhất định sẽ tìm được Dịch cho Tiết Kì.

“Mặc Phong, cảm ơn người.” Tiết Kì ôm lấy Mặc Phong, cha một ngày không trở lại, hần liền một ngày không khỏe, hần chờ Mặc Phong tìm được cha cho hần, chờ cha trở về.

Ngoài phòng, Nhiễm Mục Lân nghe hai người nói chuyện một lúc, rồi xoay người tránh ra, mặt mày hần cau chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

CHƯƠNG 58

Trừ bỏ Vụ, Nhiễm Mặc Phong cùng Nhiễm Mục Lân, Tiết Kì sẽ không gặp bất kỳ ai. Những thị vệ thường theo hần đều bị hần đuổi đi tìm Dịch. Bộ dáng của Tiết Kì làm cho Nhiễm Mặc Phong cực kỳ lo lắng, sau khi báo cho phụ vương biết, nó mỗi ngày đều canh giữ ở bên người Tiết Kì. Tiết Kì ngủ, nó liền luyện công, Tiết Kì tỉnh, nó lắng nghe hần nói chuyện, ngẫu nhiên khuyên giải an ủi hần vài câu.

Hai người cũng phải là người thích nói chuyện, thế nhưng tính tình của 2 người lại rất tình thuần, cho nên cực kỳ hợp nhau. Tiết Kì thích Mặc Phong, tin

nhệm nó, nên thích cùng nó tâm sự những ủy khuất cùng thương tâm trong lòng mình; Mặc Phong im lặng bồi bên người hấn, hạ quyết tâm phải tìm được Dịch cho Tiết Kì.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, hai tròng mắt của Nhiễm Mặc Phong ửng đỏ. Tiết Kì lại khóc trong khi ngủ, nó muốn nói với phụ vương – nó muốn đi ra ngoài tìm Dịch, thế nhưng phụ vương nhất định sẽ không chấp nhận. Ở trong lòng của nó, Tiết Kì cùng Nhiễm Lạc Nhân phi thường giống nhau, không sợ nó, thiết tình đối tốt với nó. Nó đem Nhiễm Lạc Nhân phó thác cho hấn, hấn cũng không một câu oán hận mà tích cực đi làm, cho nên nó không thể nhìn thấy Tiết Kì khổ sở mà cái gì cũng không làm.

“Phong Nhi.”

“Phụ vương.”

Xoay người lại, Nhiễm Mặc Phong chạy vội đến trước người phụ vương, sau đó nó được ôm lấy.

Nhiễm Mặc Lâm rất ít tới phòng của Tiết Kì, một là ghen tị, hai là đã có con bởi Tiết Kì, hơn nữa hấn cũng có việc cần xử lý. Ôm con đi ra khỏi viện Tiết Kì ở, Nhiễm Mặc Lâm nhìn đứa con quá mức im lặng, nói: “Phong Nhi, Dịch thương Tiết Kì tựa như phụ vương thương con. Hấn rời đi bất quá là do trong vòng có một ít chuyện luẩn quẩn mà thôi. Phụ vương đã đem tin tức Tiết Kì nhiễm bệnh nặng lan truyền ra ngoài, phụ vương tin rằng Dịch cũng không chạy trốn tới tận chân trời, mà không thêm quan tâm tới Tiết Kì. Một khi hấn biết được Tiết Kì đang bệnh nặng, chắc chắn sẽ trộm đến thăm Tiết Kì, cái chúng ta cần làm chính là đợi hấn đến.”

Nói rất thoải mái, nhưng trong lòng Nhiễm Mặc Lâm cũng không nắm chắc, võ nghệ của Dịch căn bản không phải là thứ hấn có thể địch lại, cho dù người nọ đến đây, hấn cùng bọn thị vệ trong phủ có khả năng phát hiện sao? Nếu phát hiện được, thì có khả năng giữ lại hấn không? Nhiễm Mặc Lâm chậm rãi bước đi, Tiết Kì cùng Dịch. hấn theo bản năng mà ôm chặt lấy người trong lòng.

“Phụ vương, ta chờ hấn.” Nhiễm Mặc Phong cũng không băn khoăn như phụ vương, chỉ cần Dịch đến đây, nó nhất định phải “túm” được hấn. Tiết Kì không nên là người mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, hấn nên là người luôn thân nhiên tự tại, ngẫu nhiên sẽ lộ ra nụ cười e lệ giống như đây vậy.

“Phong Nhi, ” Ánh mắt Nhiễm Mặc Lâm nhìn về phía con có thêm vài phần thâm ý, “Con có biết tại sao Dịch phải chạy trốn không?”

Lắc đầu, không biết. Nhiễm Mặc Phong lập tức lộ ra khó hiểu, tựa như nó nghĩ không ra có chuyện gì có thể làm cho phụ vương vào đêm trước còn ôm nó ngủ, mà hôm sau đã không thấy tăm hơi. Hai mắt nó đỏ ửng, Nhiễm Mặc Phong ôm chặt lấy cổ của phụ vương, nếu sau này lại có cái gì đó gọi là nguy hiểm, có phải phụ vương cũng sẽ giống như lần trước bỏ lại nó không?

Nhiễm Mặc Lâm nhẹ giọng cười, bước chân nhanh hơn về phòng. “Phong Nhi, phụ vương đã hứa với con – sẽ không bao giờ bỏ con lại một mình nữa, con không tin phụ vương sao?” Một chút tâm tư đó của con hấn thấy rất rõ ràng. Bao nhiêu phiền muộn tích lũy trong lòng Nhiễm Mặc Lâm mấy ngày nay đã vơi đi rất nhiều.

Nhiễm Mặc Phong mím chặt môi, không đáp. Tiết Kì tìm không được Dịch, nhưng nó nhất định sẽ tìm được phụ vương.

“Phong Nhi, phụ vương hứa sẽ không bỏ lại con nữa, sẽ không bao giờ bỏ lại con nữa.” Trừ phi con không muốn gặp lại phụ vương.

Ôm con quay về phòng dùng bữa, trong ánh mắt Nhiễm Mặc Lâm chứa đầy thâm trầm. Nhiễm Mặc Phong suy nghĩ làm sao có thể “quar được” Dịch, nên không phát hiện ra phụ vương khác thường.

Đêm khuya, một người nghịch hướng gió lạnh, lặng yên xuất hiện ở trong Vương phủ. Không ai phát hiện ra hấn, thậm chí những thị vệ tuần quá đi ngang qua bên người hấn cũng không nhận ra sự tồn tại của hấn. Mái tóc màu trắng của hấn ngẫu nhiên lướt qua cây đuốc hoặc ngọn nến, hiện lên hết sức rõ ràng, tựa như quỷ dữ cực kỳ dọa người.

Nhiễm Mặc Phong đang ở trong lòng phụ vương ngủ say, đột nhiên mở mắt ra, nháy mắt bật người lên, nhảy xuống giường.

“Phụ vương!” Kêu người bị nó làm cho thức tỉnh, Nhiễm Mặc Phong ngay cả xiêm y cũng không kịp mặc, tựa như mèo con mà phóng nhanh ra ngoài. Nhiễm Mặc Lâm cầm lấy áo ngoài của con, mang giày vội vàng đuổi theo. Dịch đã đến.

Kì Nhi, Kì Nhi. Dịch bỗng rồi ở trong vương phủ tìm kiếm người quan trọng nhất của hấn. Nhìn thấy một viện cách đó không xa sân ẩn ẩn thấu trứ ánh nến, hấn liền bay nhảy qua đó, chỉ mấy cái lên xuống người đã đứng ở trên nóc nhà.

Tiết Kì cuộn mình ở trên giường, ôm chần, thương tâm mà khóc lên. Từ sau khi cha biến mất, nước mắt của hấn rơi không ngừng. Hai mắt sưng đỏ, thâm tình tiêu tụy. Khác với trước đây, lần này hấn là bị cha vứt bỏ, cha không cần hấn. Hắc cực độ thương tâm, thân hình cực kỳ gầy yếu, tựa như đóa hoa héo rũ nhanh chóng úa tàn. Trong cuộc sống của Tiết Kì, cha là người quan trọng nhất. Cho dù là mẫu hậu, phụ vương hay là huynh trưởng vứt bỏ hấn, hấn cũng sẽ không một chút nhũ mảy, thậm chí không chút cảm giác. Nhưng cha không giống vậy, hấn là từ nhỏ rúc vào trong lòng cha lớn lên, chỉ có cha, mà cũng chỉ cần cha. Thế nhưng cha lại bỏ đi, không phải đi dạo chơi, mà là bỏ đi, không cần hấn.

Tâm như đao cắt, đau đến hấn không thở nổi. Vì sao cha không cần hấn? Khi cha sờ sờ hấn hấn rất thoải mái, nhưng vì sao sau đó lại biết mất, chẳng lẽ đêm đó hấn đã làm sai cái gì, làm cho cha phẫn nộ mà bỏ rơi hấn sao? Đếm đếm ngày, đã bốn mươi hai ngày trôi qua, bốn ngày một phong thư đã không còn, cha . . . đã biến mất.

Kì Nhi Ghé vào trên nóc phòng, tham lam nhìn người ở trên giường, Dịch cắn chặt cánh tay của mình. Máu loãng thuận theo miệng y chảy xuống, nhưng y chẳng hay biết, trong mắt y toàn là hình ảnh của người đang thương tâm thống khổ kia. Mà làm cho hấn thương tâm cũng chẳng phải người khác, mà chính là y, là người yêu hấn nhất.

“Cha.” bi ai kêu lên, nước mắt của Tiết Kì không ngừng rơi xuống.

Kì Nhi. Thống khổ hết thâm lên, hai tròng mắt của Dịch biến thành tím đỏ. Rất muốn liều lĩnh nhảy xuống ôm người này vào trong lòng; rất muốn liều lĩnh thuận theo nỗi lòng của mình, làm ô bản đóa hoa sen không thể lấy dính thế tục này; rất muốn liều lĩnh nói cho hấn biết, y thương hấn, thương đến xâm nhập vào xương thịt.

“Dịch, ta và ngươi được gọi là tiên nhân, nhưng bất quá chỉ là ma vật xấu xí, còn Tiết Kì mới là tiên chân chính, sau này hấn sẽ nhập tiên đạo, trở thành thần, xoay chuyển trời đất, ngươi phải suy sết.”

Lời Uyên nói vẫn còn vang rõ ở bên tai, ngửa đầu, thảm rống to một tiếng, tiếng khóc trong phòng, tựa như lưỡi dao cắt vào tim gan của y. Kì Nhi, Kì Nhi của y.

Từ rất xa đã nhìn thấy Dịch ghé vào trên nóc phòng của Tiết Kì. Nhiễm Mặc Phong điều động nội lực trong cơ thể, làm cho chính mình có thể nhanh hơn tiếp cận người nọ. Quả nhiên như phụ vương nói, Dịch cũng không chạy quá xa. Hai tròng mắt có thể nhìn đến cực xa chung quanh xem xét, cũng không có thị vệ nào gần đó, Nhiễm Mặc Phong mím chặt môi, nếu Dịch vẫn muốn chạy, nó đành phải dùng đến lực lượng mà Tranh cho nó, nhất định phải bắt được Dịch cho Tiết Kì.

Nhiễm Mặc Lâm chạy theo con ra khỏi phòng, mặc áo ngoài vào cho con, rồi cùng con chia làm hai ngã, hấn tin chắc con có thể giữ được chân Dịch trong một lúc, hấn phải đi tìm viện binh.

Nhảy lên trên cây, thuận theo cành cây mà nhẹ nhàng đáp lên nóc nhà, Nhiễm Mặc Phong ngừng thở, đè thấp thân mình, chậm rãi tiếp cận Dịch.

Dịch đang trầm mình ở trong bi thống nghe được động tĩnh, xoay người nhìn lại, phát hiện đó là Nhiễm Mặc Phong, y nhất thời khản trương lên, quay đầu muốn chạy. Nhiễm Mặc Phong nhanh chóng phóng về phía Dịch, cũng không quan tâm sẽ đạp bẻ ngói.

Động tĩnh trên mái nhà làm cho Tiết Kì bừng tỉnh, hai tròng mắt đỏ hồng của hấn nhìn về phía đỉnh nhà, nghĩ rằng là con mèo nào đó chạy qua. Tiếp theo, hấn nghe được một tiếng gọi to non nớt, tiếng gọi to đó làm cho hấn nhảy vội xuống giường.

“Dịch.”

Thân hình Nhiễm Mặc Phong cực nhanh theo sát ở phía sau Dịch, nó hét to một tiếng. Cước bộ của Dịch liền luống cuống, y biết chắc tiếng gọi to này sẽ làm cho người ở trong nhà nghe được, nghĩ đến sau khi người đó nghe được sẽ có gì phản ứng, y càng thêm hốt hoảng mà cầm đầu chạy về phía trước.

Lúc này, bốn phía truyền đến tiếng gọi í ớ, mấy trăm ngọn đuốc từ bốn phương tám hướng rất nhanh xuất hiện. Từ sau khi hấn thả ra tin tức Tiết Kì nhiễm bệnh nặng, hấn đã phái thêm mấy trăm thị vệ túc trực ở ngay trong phủ, nhằm vây bắt Dịch.

Dịch đứng ở trên nóc nhà nhìn xem bốn phía, quay đầu lại thì thấy Nhiễm Mặc Phong đã theo kịp phía sau, y tràn đầy thống khổ khế cắn môi, nhảy xuống, y không thể trở về, không thể gặp lại Kì nhi.

“Dịch!” Hô to một tiếng, Nhiễm Mặc Phong nắm tay phải lại, gió lạnh chợt nổi lên. Thừa dịp Dịch hơi mất đi phương hướng mà bước lùi về sau mấy bước, Nhiễm Mặc Phong liền thả người nhảy xuống. Gió thổi to làm cho Dịch không mở mắt ra được, hơn nữa y vì chuyện Kì Nhi mà tâm thần hoảng hốt, dễ dàng để cho Nhiễm Mặc Phong nhảy tới trên người y.

Quấn hai chân lên thắt lưng của Dịch, còn hai tay thì quấn chặt lấy cổ của Dịch, Nhiễm Mặc Phong hô to: “Dịch, trở về.”

“Buông!” Dịch đã hơi chút bình tĩnh lại, y cạy mở hai tay của Nhiễm Mặc Phong ra, bất an mà nhìn về phía nơi Tiết Kì ở, một cái liếc mắt này làm cho y chết đứng sững sờ. Nhiễm Mặc Phong chết cũng không buông tay, tựa như muốn xiết gãy cổ của Dịch, nhìn thấy phụ vương cùng Tiết Kì đến đây, nó cũng vẫn “túm” lấy Dịch không thả ra.

“Cha.” nước mắt trào ra như đê vỡ, Tiết Kì không thể tin mà nhìn cha gầy yếu so với hấn chẳng kém gì. Cha gầy rất nhiều, trên người toàn là máu.

“Cha.” Vì sao đến đây, cũng không nguyện gặp hấn.

Gian nan mà thu hồi ánh mắt, hai tay Dịch cạy mở hai tay của Nhiễm Mặc Phong ra, ánh mắt tím ám trầm. Y phải đi.

“Dịch.” Mắt thấy tay con có thể bị bẻ gãy, Nhiễm Mặc Lâm vội tiến lên trước, đè lại tay của Dịch, hai tròng mắt đồng dạng thâm trầm nhìn về phía y.

“Tránh ra!” Dịch đã thành ma.

“Cha.” Thân mình Tiết Kì lung lay mấy cái, cha tuyệt tình làm cho thế giới của hấn sụp đổ. Thân mình ngã ngửa ra sau, nhưng lại ngã vào trong lòng của một người.

“Kì Nhi!” Ôm chặt người té xỉu, dịch đầy kinh hoàng, vội vàng bắt mạch cho hấn.

Tiếp được đưa con bị hất tung, Nhiễm Mục Lân hướng thị vệ xua tay, làm cho bọn họ lui ra. Rất nhanh, chung quanh chỉ còn lại bốn người bọn họ cùng ba cây đuốc.

“Kì Nhi, cha ôm con trở về, con đã mấy ngày không ăn rồi?!” Dịch rống giận, ôm lấy Tiết Kì muốn bỏ đi. Tiết Kì chỉ khóc, nói không ra lời, bất quá có người thay hấn nói.

“Nếu ngươi còn muốn đi, thì hiện tại đi đi, không cần ở đây giả vờ để ý đến hấn, làm cho người ta nhìn thấy chỉ càng thêm phát ghét.” Nhiễm Mục Lân vừa xoa xoa cánh tay bị niết đến đỏ bầm của con, vừa lạnh lùng nói.

Trong đôi mắt tím là sát khí thị huyết, con ngươi của Nhiễm Mặc Phong cũng thay đổi, đỏ như máu.

“Hấn vẫn khóc.” Trần thuật sự thật, Nhiễm Mặc Phong tựa như tiểu thú bị chọc giận mà nhìn vào Dịch đang có suy nghĩ đối với phụ vương bất lợi, cùng bỏ rơi Tiết Kì.

“Cha. . . .” hai tay Tiết Kì hơi hơi nâng lên, sờ lên mặt cha, khẩn cầu, “Không cần, bỏ lại, con. Đừng bỏ.” Đừng bỏ rơi con. Nói còn chưa xong, người cực độ suy yếu đã ngất xỉu ở trong lòng của cha mình.

“Kì Nhi!”

Làm sao còn nhớ đến lời căn dặn của Uyên, Dịch ôm lấy Tiết Kì chạy thẳng đến chỗ hấn ở, hoảng sợ trên mặt làm cho y thoát nhìn như quỷ từ địa ngục ngời lên, làm người ta sợ hãi, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy chua xót.

“Phụ vương.” Lo lắng cho Tiết Kì, Nhiễm Mặc Phong lên tiếng. Lúc này mới phát giác phụ vương chỉ mặc áo lót, nó vội vàng ôm chặt phụ vương: “Phụ vương, trở về.”

“Phụ vương không lạnh.” Không nói cho con biết – con chính là ám lô, ôm chặt con sẽ không thấy lạnh. Nhiễm Mục Lân thông thả đi đến nơi Tiết Kì ở.

“Phong Nhi, chuyện còn lại cứ giao cho phụ vương, bắt đầu ngày mai con phải theo ngoan ngoan theo Khẩu Tuyên học bài.” Có một số việc, con còn quá nhỏ.

“Ân.” Đầy tín nhiệm mà đồng ý, Nhiễm Mặc Phong khẽ sát lên phụ vương, ngăn cản gió lạnh cho phụ vương.

Cùng con mặt dán mặt với nhau, trong lòng Nhiễm Mục Lân thờ dài.

Tiết Kì chính là cực độ mệt nhọc, Dịch dứt hấn uống thuốc, thấp hương giúp hấn an thần, có thể dễ dàng đi vào giấc ngủ. Trong mộng, Tiết Kì vẫn khóc, Dịch nắm chặt tay hấn, nhẹ nhàng lau nước mắt cho hấn, mà chính y cũng đang cực độ thống khổ.

Nhiễm Mục Lân vỗ nhẹ nhẹ con đang dần dần chống đỡ hết nỗi mà bắt đầu ngủ gà ngủ gật ở trong lòng hấn, thẳng đến khi con ngủ say, hấn mới nhìn người đang quỳ gối bên giường nói: “Ta biết vì sao ngươi phải đi.”

Thân mình Dịch cương cứng, y quay đầu lại vừa thở hổn hển vừa cực kỳ chột dạ mà trừng mắt nhìn Nhiễm Mục Lân.

“Nói nhỏ thôi, bằng không sẽ đánh thức Phong Nhi.” Nhiễm Mục Lân ngồi ở trên ghế mềm, ôn nhu hống con đi vào giấc ngủ, giường mất liếc Dịch một cái, rồi sau đó toàn bộ tinh thần đều tập trung ở trên người con. Bộ dáng của hấn ánh vào trong mắt Dịch, làm cho y nhớ lại những hồi ức trước đây, y chậm rãi ngồi xuống, một tay nắm chặt tay Tiết Kì, một tay vuốt vuốt tóc của mình.

“Ta không hỏi vì sao ngươi nhất định phải trốn. Nhưng nếu Tiết Kì không muốn rời khỏi ngươi, ngươi cần gì phải tra tấn hai người như thế? Còn làm hại con ta phải chăm sóc cho con ngươi, con ngươi lớn hơn con ta mười ba tuổi đó.” Ngừ khí đầy bất mãn, Nhiễm Mục Lân đề thấp giọng, “Có lẽ ngươi có nguyên nhân chính đáng, nhưng ta chỉ thấy sau khi Tiết Kì cùng ngươi tách ra, hai người các ngươi đều là một bộ muốn chết không thể sống, sao phải mệt như vậy? Chỉ cần hai người các ngươi thích cùng nguyện ý không phải là được sao? Cần gì phải làm nhiều chuyện dư thừa như vậy?”

Dịch buông tay, cuồng loạn trong mắt dần dần bình tĩnh lại, y nhìn Nhiễm Mục Lân vẫn luôn rũ mắt xuống nhìn đứa con trong lòng hấn, sợi tóc y hơi hơi bay lên.

“Người không vì mình, trời tru đất diệt. Nếu ta muốn, cho dù là đối nghịch với ông trời, ta cũng nhất định phải có được, huống chi là người ta yêu.” Giương mắt lên, trong mắt hấn xuất hiện một tia lãnh đạm cùng kiên quyết cực nhỏ, Dịch nhắm mắt lại.

“Đừng động một cái liền bỏ đi, nên làm cho hấn vui vẻ, làm cho hấn cười, làm cho hấn tất cả những chuyện hấn thích làm, làm cho hấn nguyện ý ở trong lòng ngươi đi vào giấc ngủ, làm cho hấn không thể rời bỏ ngươi, chỉ cần rời đi ngươi liền không thể sống. Vì sao không nắm chặt lấy, mà phải buông ra? Buông ra, ngươi có thể thư thái sao? Nếu thư thái, cần gì phải lén lút chạy tới nhìn hấn?” Vô nhẹ nhẹ hống con ngủ chưa từng ngừng lại, Nhiễm Mục Lân đứng lên, dần theo chút khinh thường nói, “Ngươi thật sự hiểu rõ con của ngươi sao? Biết rõ hấn muốn cái gì nhất sao? Nếu chưa hiểu rõ, thì nên hỏi hấn một chút đi.”

Nhiễm Mục Lân tiến lên trước, lấy một cái thảm ở trên giường, bọc kín đứa con lại, sau đó ngáp một cái, ôm con trở về phòng ngủ.

Thẳng đến sau khi Nhiễm Mục Lân đi thật lâu, Dịch vẫn như cũ ngồi ở dưới đất không nhúc nhích, trong mắt đầy ánh sáng hỗn loạn.

Nhiễm Mục Lân bước đi thong thả trên hành lang dài không người. Người ở trong lòng hấn ngủ thật sự trầm, có lẽ không ai tin nhưng nếu người ôm nó không phải là phụ vương, thì nó cơ hồ một đêm cũng sẽ không ngủ.

“Phong Nhi, phụ vương sẽ không ngu ngốc giống như Dịch vậy, bỏ lại con, để cho con và phụ vương đều phải thống khổ.” Lời nói thản nhiên phiêu tán trong gió lạnh.

Dưới ánh trăng, trong ao truyền ra tiếng vang ‘rào rào’, một người từ trong nước trời lên, con người dị sắc ở dưới ánh trăng cực kỳ lóng lánh. Y trần truồng theo trong hồ đi đến trên bờ, bọt nước thuận theo thân hình xinh đẹp của y chảy xuống, giữ bụng của y cũng không có những khối cơ bụng như người ta thường nghĩ, cùng với thân phận của y so sánh thì thân hình của y quá mức gầy yếu.

Y quay đầu lại, chăm chú nhìn ánh trăng, ánh trăng chiếu lên trên mặt y, làm lộ ra một dung nhan xinh đẹp tinh xảo, thế nhưng mọi người vẫn chỉ chú ý đến con mắt dị sắc kia của y, cho rằng y là ma, là yêu, vì vậy sợ hãi y, căm ghét y, tổn thương y.

Ngắm trăng một lúc sau, y khom người nhặt tấm khăn trên mặt đất lên tùy tiện lau lau thân thể, sau đó y mặc vào một xiêm y bằng vải bố, vươn tay cảm lấy trường đạo luôn không rời khỏi người đang cảm thẳng trên mặt đất, chậm rãi rời khỏi bụi cỏ lau.

“Phụ vương.” Con người dị sắc nhìn chăm chú vào hấn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có mấy vết bầm tím. Ai dám làm cho bảo bối của hấn bị thương? lửa giận không thể áp chết. Nhưng hấn vẫn cười tươi mà ôm lấy con, rồi nói: “Phong Nhi a, sau này ai dám khi dễ con, con cứ đánh chết nó cho phụ vương, đánh chết, có phụ vương làm chỗ dựa cho con.” Hấn sẽ không để cho con nhìn thấy bộ dáng lòng dạ hẹp hòi của hấn, hấn là phụ vương mà con thích nhất, một phụ vương đầy ôn nhu vui vẻ.

“Phụ vương.” Con người dị sắc chậm rãi mở ra , mang theo mộng lung còn chưa tỉnh ngủ.

Hôn lên đôi mắt của con, rồi ở bên cổ con thổi khí: “Phong Nhi, ngủ no rồi?”

“Phụ vương.” Nhột, nó sợ nhất là nhột.

“Phong Nhi.” Nơi này của con không phải cũng sợ nhột đi, thử thổi xem.

“Ngô.”

Một gã nam tử khoảng hai mươi tuổi nằm ở dưới thân hấn, tùy theo luật động của hấn mà kinh hoàng, con người dị sắc tán loạn, mang theo tình mê ý loạn. Mặt của nam tử cùng Quý tướng giống như đúc.

“Phong Nhi, Phong Nhi.”

“Ngô.”

“A!” Mồ hôi tuôn ra ướt đầm, Nhiễm Mục Lân từ trên giường ngồi bật dậy, thở gấp gấp. Hấn thế nhưng lại mơ thấy

“Phụ vương?” Nhiễm Mặc Phong nửa ngủ nửa tỉnh kêu lên, Nhiễm Mục Lân vội vàng vỗ nhẹ nó, “Phong Nhi, con ngủ tiếp đi, phụ vương đi nhà vệ sinh.”

“Ân.” Nhắm mắt, Nhiễm Mặc Phong biết phụ vương gần đây mỗi lần đi nhà vệ sinh đều phải đi thật lâu. (==))) DIM)

Nhiễm Mục Lân vội vàng xuống giường, nắm lấy tiết khó ẩm ướt mà chặt vật chạy thoát ra ngoài. Nửa canh giờ sau, Nhiễm Mục Lân đã trở lại. Chờ sau khi hấn nằm lên giường một lần nữa, Nhiễm Mặc Phong liền tiến vào trong lòng hấn, tiếp tục ngủ, lúc này là an tâm ngủ say.

“Hô. . . .” Thở ra một hơi, Nhiễm Mục Lân lại mất ngủ như những đêm trước.

Rên rỉ vài tiếng, Tiết Kì từ từ tỉnh lại. Trên người hấn rất ấm áp, hình như có ai đó đang ôm hấn.

“Cha.” Theo bản năng mà kêu lên, rồi hấn mới sực nhớ, cha không cần hấn, cha bỏ rơi hấn. Nước mắt vừa trào ra, lại có người lau đi cho hấn.

“Kì Nhi.” Dịch hồi hận mà sờ sờ lên mặt, lên mắt của Tiết Kì, nhẹ giọng gọi.

Nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, nhưng nước mắt vẫn rơi xuống.

“Cha.” Cha không có đi. Ủy khuất nhiều ngày làm cho Tiết Kì ở trong lòng cha ‘ai ai’ khóc lên.

“Kì Nhi, con đánh cha đi, cha nhất thời hồ đồ bỏ lại con, Kì Nhi, chỉ cần con không khóc, con muốn cha làm cái gì cũng được.” Dịch luống cuống tay chân mà trấn an Tiết Kì, trong lòng y vì Kì Nhi thương tâm mà đau đớn, nhưng lại ần ần một chút ngọt ngào.

“Không được đi.” Hai mắt đầm lệ ngược lên, ra lệnh.

“Không đi, cha không bao giờ đi nữa.” Vẫn là ần ần, lại dẫn theo một chút làm càn mà vuốt ve hai gò má của người này, Dịch đáp lời, rồi lại vội vàng bổ sung, “Cho dù đi, cha cũng phải mang con đi cùng.”

Tiết Kì nhìn cha một hồi lâu, rồi ôm chặt lấy cha, đem chính mình vùi vào trong lòng cha. Vẫn còn đang khóc, nhưng trong lòng lại cực kỳ an tâm.

“Kì Nhi đừng khóc, cha nhất thời hồ đồ, cha không bao giờ bỏ lại con nữa, đừng khóc.” Nhìn Tiết Kì khóc, Dịch cũng muốn khóc theo, y không thích nhìn thấy người này thương tâm, nhưng mỗi lần người này thương tâm đều là do y.

“Cha. . . . con đói bụng.” Được cha yêu thương dỗ dành, tuy trong mắt vẫn tràn đầy nước mắt, nhưng Tiết Kì cũng dần dần nở nụ cười, nói ra lời nói bốc đồng cùng ý lại.

“Cha lấy thức ăn cho con.” Vươn tay áo lau đi nước mắt của người này, bởi vì sợ bàn tay thô ráp của mình sẽ làm đau mặt của hắn, chờ người này ngừng khóc, Dịch một đêm không ngủ lập tức xuống giường đi lấy thức ăn.

“Cha,” Kéo tay cha, Tiết Kì bắt an, “Không được đi.”

“Cha không đi.” Do dự một lát, y áp lên bàn tay nhỏ xinh, nhẹ nhàng xoa xoa. Chờ người này buông y ra, y mới đi ra ngoài gọi người đi lấy thức ăn.

Một thìa hai người dùng, sau khi cả hai đều ăn no, Dịch hỏi: “Kì Nhi muốn đi đâu? Cha mang con đi.”

Mim cười e lệ, Tiết Kì vươn hai tay ôm lấy thắt lưng của cha: “Không đi đâu hết, ở lại chỗ này. Cha, ở cùng con.” Nơi này có Mặc Phong, vạn nhất cha lại chạy, nó có thể giúp hắn quay cha lại.

“Được, cha ở cùng con, cha ở cùng Kì Nhi.” Mặc kệ đi nơi nào, bắt đầu từ giờ trở đi, y sẽ tuyệt không rời khỏi người này, chẳng sợ, chẳng sợ y phải nhẫn nại dục hòa dày vò.

“Cha, sờ sờ ta.” Buông mồm, Tiết Kì xích vào trong rồi nằm xuống, hắn thích cha sờ hắn, thực thích. (==))

Giấy dựa, cuối cùng buông tha, y muốn cho người này cao hứng, muốn cho người này không hề khóc. Mặc dù sẽ chết đi, y cũng sẽ không làm cho người này đau lòng nữa, huống chi, y lại khát vọng người này như thế.

Cởi bỏ nút áo, bàn tay thô to chậm rãi mò vào, ở trên làn da nhẵn nhụi nhẹ nhàng di chuyển. Kì Nhi, có lẽ con không biết – những thứ cha muốn làm với con, không chỉ có sờ sờ như thế này.

.....

“Ba” Đem thư quăng mạnh lên trên bàn, Nhiệm Mục Kì ở trong phòng đi qua đi lại, trên mặt là lửa giận mà bất kỳ ai nhìn thấy cũng sẽ lảng tránh ba phần.

“Dịch chết tiết! Tiết Kì chết tiết!”

Giận dữ mà chửi to lên, Nhiệm Mục Kì đá ngã chiếc ghế dựa. Bọn họ thế nhưng lại dám nói – chuyện của Trú bọn họ cũng bất lực! Phải biết rằng, là bọn họ thỉnh người nọ xuống núi a! Nghĩ đến người nọ thường xuyên không thỉnh mà cứ tới đây, rồi dùng ánh mắt y không thể nhìn thấu mà nhìn chăm chăm vào y, làm cho y khó chịu. Nhiệm Mục Kì vừa nhớ tới người nọ liền hận không thể giết chết người nọ, đã rất lâu y không có loại cảm giác này.

“Được, được lắm, các người tránh ở Nhân Xương vui vẻ khoái hoạt, để một mình trẫm ở trong cung chịu tội.” Nghiến răng nghiến lợi vò nát lá thư, Nhiệm Mục Kì nheo mắt lại, “Người đâu!”

“Bệ hạ.” Khương Vịnh từ bên ngoài tiến vào.

“Trẫm muốn đi săn!”

“. Dạ, thuộc hạ lập tức đi an bài.” Khương Vịnh vội vàng lui ra ngoài, Hoàng Thượng ngay cả cung tên còn cầm không xong, làm sao săn thú? Đường nhiên gã không dám hỏi, ai cũng biết vì sao Hoàng Thượng nổi giận.

“Còn có.”

“Bệ hạ.”

“Phái người đi biệt viện dọn dẹp, trẫm muốn chuyển tới biệt viện ở.”

“. Dạ, thuộc hạ lập tức đi phân phó.”

Nếu người nọ thích Hoàng cung như thế, y liền tặng cho hấn là xong, dù sao y cũng không hiếm lạ.

.....

“Phong Nhi, chờ trời ấm, chúng ta quay về kinh thăm hoàng bá con, tâm tình của hoàng bá đạo gần đây không được tốt.”

“Ân.” Không có gì dị nghị.

Nhiễm Mặc Phong đang được phụ vương cầm tay luyện viết chữ. Tiết Kì hết bệnh rồi, Dịch cũng không đi nữa, nó lại khôi phục cuộc sống “bình thường” của dĩ vãng.

“Phong Nhi.”

“Phụ vương.”

“Nếu sau này có người so với phụ vương còn yêu con hơn, con có thể sẽ đi cùng hấn (nàng) không?”

“Phụ vương?” Vì sao phải đi cùng hấn?

“Có thể?” Khi định thần nhân nắm tay cầm bút của con, Nhiễm Mặc Lâm hỏi.

“Không.” Nó sẽ không rời khỏi phụ vương.

“Nhớ kỹ những gì hôm nay con đã nói với phụ vương.”

“Phụ vương.” Nó sẽ không quên.

Nhiễm Mặc Lâm cười rộ lên, nắm tay con tiếp tục viết chữ. Con còn quá nhỏ, còn rất nhiều năm con mới có thể lớn lên, không vội. Hấn không phải Dịch, mà con cũng không phải Tiết Kì.

— quyền một hoàn —

Quyển 2 : Thiếu Niên Tĩnh Định

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59

CHƯƠNG 59

Thân là thần võ Đại tướng quân, Nhiễm Mặc Lâm không chỉ thừa dịp trước khi chiến sự xảy ra tiếp theo mà luyện tập binh sĩ, còn phải đốc thúc công việc phòng ngự của những toàn thành gần Nhân Xương, ngoài ra còn ra lệnh cho binh sĩ giúp đỡ dân chúng làm nhà, thu hoạch lúa mạch, dự trữ lương thảo nhiều thêm một chút, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Cho nên mặc dù không có chiến sự, hấn cũng không rảnh rỗi, nhất là quản lý 3 tòa thành thuộc về Vệ Quốc kia. Vệ Quốc sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để lấy lại ba nơi này, trong sáng lẫn trong tối, bọn họ sẽ dùng hết tất cả mọi thủ đoạn, cho nên đối với phòng ngự của ba nơi này, Nhiễm Mặc Lâm thức rất chặt, thường thường tự mình đến kiểm tra một phen. Ngoài ra hấn còn phái một vài vị tướng đặc lực nhất tới nơi này để phòng thủ không cho Vệ Quốc thực hiện được.

Lúc trước sau khi Nhiễm Mặc Lâm đánh chiếm thành trì, từng hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành, cho nên người của Vệ Quốc cùng Nam Quốc vừa nghe thấy tên của hấn là liền biến sắc, đồng thời cũng đối với hấn hận thấu xương. Bất quá những chuyện này đối với Nhiễm Mặc Lâm chẳng là gì cả, mặc dù đôi khi cũng thoáng lo lắng một chút. Nhất là khi con càng ngày càng lớn, hấn càng thêm lo lắng. Đứng nhìn con hấn không thích nói chuyện, không thích cười, nhưng tâm địa vô cùng thiện lương, lúc trước ám sát Tướng quân địch quốc cũng là vì giải nguy cho Nhân Xương cùng cứu hấn. Nếu để cho con biết phụ vương thân yêu nhất của nó từng hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành, mà không chỉ một chỗ, thì con sẽ nhìn hấn như thế nào? Hấn ở trước mặt con cho tới bây giờ đều là một người phụ vương “ôn nhu hiền lành”.

Đặt bát rượu xuống, Quế Vưu – người được Nhiễm Mặc Lâm phái tới đóng ở Cẩm Đức, nói: “Vương gia, theo thuộc hạ thấy – ngài lo lắng quá nhiều.”

Uống một ngụm rượu, Nhiễm Mặc Lâm trừng mắt liếc gã một cái, làm sao là lo lắng quá nhiều? Vì chuyện này mà hấn đã mấy đêm không thể ngủ, nhất là mới đây không lâu đưa con lại dưỡng một đám mèo con mới sinh ở trong phủ, yêu thương đối với đám mèo con này sắp vượt qua người phụ vương này. Nhiễm Mặc Lâm không thừa nhận chính mình có chút bất mãn vì con lạnh nhạt, mà là yêu thương cùng kiên nhẫn của con đối đám mèo con này làm cho hấn kinh ngạc không thôi.

Nhớ lại mấy năm trước đây, trừ bỏ trận đại chiến kia ra, con hấn không hề giết người, trừ bỏ cùng Nhiễm Lạc Thành đánh vài cái ra, con hấn chưa bao giờ ý thể hiếp người, lại càng không dựa vào võ công của mình mà đi khi dễ người khác. Nhìn thấy ai gặp nạn, nó nhất định sẽ ra tay giúp đỡ, bằng không chính là tìm đến người phụ vương này, thành Nhân Xương không có ác bá, bởi vì có con hấn ở đó. Cũng vì lý do này, cho nên từ già đến trẻ ở trong thành Nhân Xương đều càng ngày càng thích con hấn, chỉ cần con hấn ra ngoài đi một vòng, nhất định sẽ mang về nào là trứng, bánh bao, hoa quả, hải mồi hoặc những đồ linh tinh khác, đây đều là dân chúng cưỡng ép nó nhận lấy.

“Vương gia, nếu ngài sợ Tiểu Phong biết, vì sao lại dẫn nó đến Cẩm Đức chứ?” Cùng chủ tử của mình ở tù lâu không phân biệt lớn nhỏ mà ngồi uống rượu, Quế Vưu hỏi. Cẩm Đức nguyên bản là thành trì của Vệ Quốc, lại bị chủ tử của gã cường ngạnh đoạt về làm của riêng. Lúc trước tàn sát hàng loạt dân trong thành, người nơi này cơ hồ bị giết sạch sẽ, nhưng cũng sẽ có cá lọt lưới. Tuy đã qua nhiều năm, Cẩm Đức cùng Vệ Quốc tựa hồ không còn liên quan, thế nhưng trảng thăm sát kia căn bản không thể xóa nhòa được.

“Nghe lời, bằng không Quý Vương gia sẽ ăn thịt con.”

Cẩm Đức, Hoành Lâm, Xích Châu, là ba nơi từng bị Nhiễm Mục Lân hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành, dân chúng ở tại 3 thành này mỗi lần hồng đưa nhỏ đều lấy Quý Vương gia ra hù dọa, điều này có thể thấy được địa vị của Nhiễm Mục Lân ở trong lòng bọn họ là như thế nào.

Tàn sát hàng loạt dân trong thành trong vòng ba ngày, chẳng phân biệt trai gái già trẻ, đối với người của Vệ Quốc cùng Nam Quốc mà nói – đó quả thực là một hồi ác mộng, là địa ngục trần gian. Từ đó Nhiễm Mục Lân cũng trở thành Quý Vương gia ở trong miệng bọn họ, một Quý Vương gia giết người không chớp mắt, khát máu thêm mạng.

Nhiễm Mục Lân ăn hai quả lạc, thờ dài. Hấn làm sao lại muốn mang con đến Cẩm Đức chứ, còn không phải do hai người ở trong phủ kia càng ngày càng quá phận sao, làm cho hấn không thể không mang con rời xa cái nơi ‘không sạch sẽ’ đó”.

“Trước kia nó muốn học chữ, ta mới có thể ‘nhốt’ nó lại trong phủ. Nhưng hiện tại nó đã lớn, Khẩu Tuyên nói nó có thể xuất sư, nếu ta không cho Phong Nhi đến đây, nó sẽ càng thêm nghi ngờ.” Nhiễm Mục Lân biên đại một cái cổ. Quý Vương gia, Quý tướng quân, những người đó muốn gọi hấn thế nào thì cũng tùy bọn họ, hấn cho tới bây giờ cũng chẳng phải thánh nhân gì. Chính là, hấn không muốn để cho con biết chuyện hấn đã từng hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành.

Quế Vưu rót đầy rượu cho hấn, khuyên nhủ: “Vương gia, trên đời này ‘giấy không thể bọc được lửa’, Tiểu Phong nhất định sẽ trở thành Đại tướng quân, cho nên nó cũng sẽ biết chuyện đó. Bất quá Vương gia, nếu biết thì đã sao chứ? Ngài là phụ vương của tiểu Phong a! Đám thuộc hạ chúng ta có người nào không biết giữa Tiểu Phong cùng ngài có bao nhiêu thân thiết, nó có biết cũng chỉ là biết, sẽ chẳng có gì khác cả.”

“Nhưng ta không muốn cho Phong Nhi biết a.” Lại trừng mắt liếc cái tên thuộc hạ chẳng cho hấn được chủ ý nào hay một cái, Nhiễm Mục Lân cúi đầu uống rượu giải sầu. Hấn hy vọng mình ở trong lòng con vĩnh viễn đều là một người phụ vương hiền lành dễ gần, mà không phải là Quý Vương gia giết người không chớp mắt.

Bị Trừng mắt, Quế Vưu mau lẹ châm rượu cho chủ tử, gã là tên đại què mùa, làm sao có thể giúp chủ tử nghĩ ra ý kiến gì hay chứ. Bất quá. . . .” Chủ tử, ngài không thể uống quá nhiều a, Tiểu Phong. . . .” Thấp giọng nhắc nhở, chủ tử nói với Tiểu Phong là mình đi ra nhìn phòng ngự một cái, chút nữa trở về cả người đầy mùi rượu, không phải lời đùa nói dối sao.

Tiếp tục trừng mắt nhìn thuộc hạ của mình, nhưng Nhiễm Mục Lân cũng cảm lấy chum trà. Thôi, đến lúc đó nghĩ ra cái có gì đó để giải thích với con vậy, dù sao cũng không thể phá hư hình tượng của hấn ở trong lòng con.

“Nhiễm Mục Lân, để mạng lại!”

Đột nhiên, có mấy người từ cửa sổ lầu hai nhảy liên tiếp vào. Còn chưa đáp xuống đất, thi kiếm trên tay của bọn họ đã đâm thẳng về phía Nhiễm Mục Lân.

Ngay khi ‘chỉ minh treo chuông’, Nhiễm Mục Lân ném cái bàn lên chắn lấy mũi kiếm, còn hấn lộn nhào trên mặt đất tránh thoát tấn công bất ngờ, tiếp theo hấn rút bội kiếm bên hông ra đỡ lấy kiếm phong liên tiếp phóng tới.

“Chủ tử!” Quế Vưu hất tung thích khách, rồi vọt tới trước mặt Nhiễm Mục Lân. Mục tiêu của thích khách là Nhiễm Mục Lân, mấy chục người liều lĩnh xông tới quyết giết chết hấn.

Nhiễm Mục Lân cùng Quế Vưu là cái trang ra ngoài, nên không mang theo thị vệ. Đối phương có khoảng ba bốn chục người, võ công thuộc dạng khá. Nhiễm Mục Lân cùng Quế Vưu đều là tướng quân ‘thân kinh bách chiến’, thân thủ của hai người đồng dạng không tồi, cho nên thích khách tuy đông, nhưng trong lúc nhất thời cũng không chiếm được nhiều lợi thế. Người trong tù lâu tất cả đều chạy trốn, thích khách không có che mặt, nhìn như là giang hồ nhân sĩ, có nam có nữ. (trải qua hơn 100 trận chiến)

“Chủ tử, thuộc hạ ngăn cản bọn họ, ngài đi mau đi!”

“Muốn đi cùng nhau đi, còn không thì ít nói nhảm đi.”

Hai người tựa lưng vào nhau, Quế Vưu muốn Vương gia chạy thoát trước, nhưng Nhiễm Mục Lân càng không bỏ lại thuộc hạ mà chạy trốn một mình.

“Cầu Vương gia, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của người.”

Nam tử cầm đầu hướng thuộc hạ ra hiệu, năm người cầm khóa xích đánh úp về phía Nhiễm Mục Lân. Bọn họ ra tay rất nhanh, phối hợp cũng rất ăn ý.

Nhiệm Mục Lân cùng Quế Vưu tựa lưng vào nhau, nơi này mặc dù không phải chiến trường, nhưng bọn họ cũng không dám kinh địch. Mặc dù ba bốn chục tên thích khách này đối với bọn họ mà nói cũng không tính là gì. Hai người chém bị thương vài tên thích khách, tiến dần dần đến gần cửa sổ. Chỉ cần lao ra ngoài, bọn họ liền an toàn.

Đám thích khách không ngờ rằng hai người lại khó chơi như thế, công phu của Nhiệm Mục Lân cực cao, bọn họ đã chết vài người nhưng chỉ mới gây ra cho hắn vài đạo vết thương nhỏ. Người cầm đầu huyết một tiếng sáo, rồi mau chóng thối lui về sau.

“Phóng!”

Đột nhiên khói trắng bốc lên, có người phóng ra mê dược.

“Che mũi!” Hưởng Quế Vưu hô to, Nhiệm Mục Lân túm vạt áo lên che mũi miệng lại. Nương theo đám sương này, mấy chục bả đao kiếm vượt qua khói mê chém về phía Nhiệm Mục Lân. Giữ chặt Quế Vưu không cẩn thận hít vào mê dược, Nhiệm Mục Lân bước lùi về sau 2 bước, vuron chân đá văng cái bàn bên người về phía thích khách. Thừa dịp bọn họ né tránh, hắn túm chặt Quế Vưu nhảy qua cửa sổ, chạy ra ngoài.

Vừa đáp xuống đất, Nhiệm Mục Lân liền lao đảo quỳ gối trên mặt đất, hắn lắc lắc đầu, trước mắt hắn mọi thứ đều chớp nhoáng, xem ra hắn cũng hít vào một ít mê phấn. Đám thích khách cũng nhảy xuống theo, căn bản không cho hắn có cơ hội thở dốc.

“Chủ tử, ngài, chạy mau!” Quế Vưu giẫy ra, đoạt lấy kiếm của Nhiệm Mục Lân, vừa rống to vừa vọt lên phía trước, gã như nổi điên mà chém giết thích khách, “Chủ tử, ngài chạy mau!” Quế Vưu quay đầu hô to. Một người từ trên lầu nhảy xuống, hướng về phía Quế Vưu vung hai đao.

“Quế Vưu!” Nhiệm Mục Lân cắn răng nhảy lên, túm lấy sạp trúc bên đường quăng qua.

‘Rầm’, một dây khóa xích cuốn lấy tay trái của Nhiệm Mục Lân, lại một khác cuốn lấy chân phải của hắn.

“Quế Vưu!” Mắt thấy đao sẽ dừng ở trên cổ Quế Vưu, Nhiệm Mục Lân vội đến đỡ mắt, nội lực phóng ra, dây khóa xích bị hắn cường ngạnh bứt đứt.

“Cầu Vương gia, để mạng lại!”

“Phụ vương!”

‘Keng đing.’

Trời tháng sáu, cuồng phong gào thét, một thanh kiếm từ không trung phóng đến, chém đứt hai cách tay cầm hai thanh đao đang tính bỏ lên trên cổ Quế Vưu. Từ xa xa có một người phóng ngựa như điên lại đây, trong nháy mắt đã dừng ở bên người Quế Vưu.

“Tiểu Phong.” Quế Vưu lung lay vài cái, rồi ngã ngồi xuống đất, gã suýt nữa chảy ra vài giọt nước mắt.

Biến cố đột nhiên tới này làm cho đám thích khách nhất thời rối loạn, nhưng bọn hắn cũng không có thêm cơ hội để lại ám sát Nhiệm Mục Lân. Ánh sáng trắng xẹt qua, trong cuồng phong không ai nhìn thấy trên mặt đất rơi đầy chân tay đã bị chém đứt, càng không thấy nó bị chém như thế nào, chỉ thấy máu bay đầy trời, thiếu niên mặc trường y màu đen ngồi ở trên lưng ngựa đen tựa như la sát, đem tất cả những người có ý đồ thương tổn phụ vương chém thành mấy khối. Mặc cho võ công của đám thích khách này có cao tới đâu, thì ở trước mặt thiếu niên, cũng không có cơ hội chạy trốn.

Gió ngừng, đám thích khách lúc này còn hét to gọi nhỏ muốn giết chết Nhiệm Mục Lân đã không còn một ai sống sót. Những người bán hàng rong ở hai bên đường sợ tới mức co rúm ở trên mặt đất, máu loãng cùng chân tay thân thể bị chém đứt rơi đầy đất, vừa nhìn đã làm cho người ta buồn nôn.

Vẫn ngồi ở trên lưng ngựa, hai tròng mắt màu đỏ của thiếu niên nhìn chằm chằm đám thích khách đã bị chém chết. Mũi kiếm trong tay phải nó ‘tí tách’ chảy xuống máu loãng. Mặt của thiếu niên tái nhợt đến cực điểm, nó hơi hơi hé miệng, tựa hồ đã vì hành động tàn bạo vừa rồi của mình mà kinh hãi.

“Phong Nhi.” Nhiệm Mục Lân xui lơ ở trên mặt đất, kêu lên. Một tiếng kêu này thức tỉnh thiếu niên, nó lập tức thả kiếm ra, nhảy xuống ngựa, chạy vội tới trước mặt hắn.

“Phụ vương!” Quỳ trên mặt đất, hai tròng mắt của Nhiệm Mục Phong tựa như máu sắp trào ra, nhưng khi nó nhìn thấy trên người phụ vương toàn là máu, thì trên mặt nó đã không còn hoảng hốt trước đó.

“Phong Nhi.” Nắm chặt bàn tay trở nên lạnh lẽo của con, Nhiệm Mục Lân miễn cưỡng cười cười, “Phong Nhi, phụ vương, không có việc gì. chỉ là, hít chút, mê dược. Đi nhìn xem, Quế thúc con”

“Chủ tử, thuộc hạ, không sao.” Quế Vưu nằm trên mặt đất, thở phì phò, lên tiếng trả lời, ánh mắt dĩ nhiên nhắm chặt.

Khán trương mà kiểm tra tỉ mỉ cho phụ vương một phen, Nhiệm Mục Phong xoay người chạy đến trước mặt Quế Vưu, kiểm tra thương thế của gã. Cơ hồ đều là vết thương ngoài da, không có chỗ trí mạng, Nhiệm Mục Phong kêu lên: “Trưởng quân.”

Ngực đen thét dài một tiếng, chạy tới.

Đem Quế Vưu đỡ lên trên lưng ngựa, Nhiệm Mục Phong quay lại bên người phụ vương, đỡ phụ vương dậy. Lúc này, ở phía xa có một đám người đang cười ngựa chạy tới, là những binh sĩ nhận được tin tức vội chạy tới cứu viện.

“Tiểu Phong.” Chạy cảm đầu trong đám người đó không phải ai khác, chính là phu tử của Nhiễm Mặc Phong – Khấu Tuyên. Nhìn thấy thi thể đầy đất, sắc mặt gã hơi đổi.

“Vương gia, thuộc hạ đến chậm.” Một trong các phó tướng – Trình Lượng sai người dọn dẹp thi thể của thích khách, rồi mới quỳ gối ở trước mặt Nhiễm Mặc Lâm.

“Phong Nhi, đi về trước.” Nhiễm Mặc Lâm hết cảm cự không nổi, ở trước khi mê man hân cố hết sức nói xong một câu, liền ngất đi.

“Phụ vương!” Nhiễm Mặc Phong khẩn trương kêu lên, Khấu Tuyên lập tức đề lại vai nó, “Phong Nhi, trước mang Vương gia trở về. Ta đã báo cho quân y biết.”

Nhiễm Mặc Phong vừa nghe xong, lập tức đỡ phụ vương lên ngựa. Sau đó lại nhìn nhìn tử thi trên mặt đất, rồi mới mang phụ vương cùng Quế Vưu đồng dạng mê man mà chạy như điên về phía quân doanh, trong nháy mắt, ba người một ngựa đã không thấy tăm hơi.

“Phó tướng, có một người còn sống.” Một gã binh sĩ hét lên.

“Đem hân mang về! Đừng để cho hân chết!”

“Dạ!”

Những binh sĩ phụ trách dọn dẹp động tác cực nhanh mà đem chân tay cùng thân thể bị chém đứt đặt vào thùng xe ngựa. Đều là người ở trên chiến trường chém giết qua, nên đối với máu tanh đã sớm chết lặng, nhưng Khấu Tuyên là văn nhân nên xoay mặt đi, không dám nhìn.

Trở lại quân doanh, nhóm quân y lập tức kiểm tra thương thế cho Nhiễm Mặc Lâm cùng Quế Vưu. Hai người đều là bị thương da thịt, không có thương tổn nguy hiểm, cũng không có trúng độc, điều này làm cho mọi người thở phào một hơi. Kế tiếp chính là đi tra xét xem là người phương nào muốn giết Nhiễm Mặc Lâm.

Ngồi ở đầu giường của phụ vương, thiếu niên lặng yên không nói. Nó nắm chặt tay phụ vương, đôi mắt dị sắc hỗn loạn vì chuyện nó vừa làm khi nãy.

“Phụ hoàng, có phải Mặc Phong sắp trở về không?”

Một người kích động chạy vội vào chòi nghỉ mát, mắt phượng xinh đẹp cùng người trong đình cực kỳ giống nhau. Mắt ngọc mây ngài, sắc mặt hồng nhuận, là một thiếu niên vô cùng tuấn tú.

Nam tử trong đình lười biếng nằm dài trên ghế nằm mềm, từ từ mở mắt ra, không đáp.

Thiếu niên thấy thế, vội vàng dừng lại, hành lễ: “Nhi thần thỉnh an phụ hoàng.”

“Ân.” Lại nhắm mắt, trời ơi bức làm cho Nhiễm Mặc Kỳ chẳng có tí tinh thần nào.

“Phụ hoàng?” Thiếu niên mong chờ phụ hoàng trả lời, có phải “người đó” sắp trở về?

“Con đã biết, còn hỏi phụ hoàng làm gì?” Xoay người, tiếp tục ngủ.

“Phụ hoàng? !” Thiếu niên vừa nghe xong, liền vui vẻ nhảy nhót, nhưng vài giây sau nó lập tức dừng lại tỏ ra nho nhã, mặc dù đã hết sức áp chế, nhưng nụ cười trên môi làm cách nào cũng không nhịn được.

“Đi theo hân, lễ nghi hoàng đều quên hết.” sắc mặt Nhiễm Mặc Kỳ không vui, nói.

Thiếu niên ngẩng đầu, nhìn y mỉm cười, “Phụ hoàng.”

“Phụ hoàng muốn ngủ trưa.” Phất tay đuổi người, người đêm qua ngủ không ngon ngáp một cái. Thiếu niên ‘hì hì’ cười, xoay người chạy đi, thuận tiện cùng một người ở cách đó không xa vẫy tay một cái.

“Ngô Tam.”

“Có thần.”

“Không cho bất luận kẻ nào quấy rầy trẫm, bất luận kẻ nào.” Ngay cả ‘người đó’.

“Dạ, bệ hạ.”

Khóe miệng hơi hơi nhếch lên, Nhiễm Mặc Kỳ lại trở mình, lần này cha con Tiết Kỳ cũng trở về, nên y nhất định phải đuổi được “người đó” về lại trên núi.

Gió nổi lên, y lâm vào mộng đẹp, nên không có phát hiện bên người mình xuất hiện thêm một người.

“Trú tiên nhân.” Khương Vĩnh khó xử lên tiếng, bệ hạ nói không cho người quấy rầy.

Nâng mắt lên, lập tức làm cho đôi phương ngậm miệng, Trú lấy từ trong ngực ra một quyển sách, rồi tự rót cho mình một chum trà, sau đó bắt đầu đọc sách.

—

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

CHƯƠNG 60

“Meo. meo.” Bốn con mèo con màu sắc và hoa văn khác nhau ở bên chân Nhiễm Mặc Phong cọ đi cọ lại, có hai con muốn nhảy lên trên người nó, nhưng lại tìm không ra nơi đặt chân, nên gập đến độ kêu lên ối. Nhiễm Mặc Phong cúi người xuống, đem hai con mèo con kêu đến ối kia đặt lên trên đùi mình, còn một tay kia vẫn luôn nắm chặt lấy tay phụ vương.

“Meo meo.” Tựa hồ nhận ra tâm tình của tiểu phụ thân không tốt, có một con chồm chân trước lên trên ngực nó, liếm liếm cằm nó, còn phát ra tiếng ‘grừ grừ’ thoải mái. Nhiễm Mặc Phong sờ sờ mèo con, rồi đặt mèo con lên trên vai mình, mèo con ngừng kêu ngồi chồm hỏm ngồi ở trên vai nó, le liếm móng vuốt, ngẫu nhiên lại liếm liếm mặt nó. Còn ba con mèo con khác thì đi tới đi lui trên người nó, liếm tay nó, rồi khẽ cắn đầu ngón tay của nó.

Đò thăm trong mắt dần dần nhạt đi, Nhiễm Mặc Phong sờ sờ mấy con mèo con mà nó vừa nhặt được hơn 3 tháng, rồi quay đầu lại nhìn phụ vương đang mê man. Sau đó nó vươn tay phải lên, nhìn chăm chú thật lâu. Ngay tại vừa rồi, mấy chục người bị giết chết, hơn nửa không chỉ đơn giản là giết chết. Trận đại chiến hồi tám năm trước, năm ấy nó năm tuổi, đó là lần đầu tiên nó giết người. Nó không hiểu thế nào là sợ hãi, tựa hồ đối với máu tanh đã sớm chết lặng. Chẳng qua nó khi đó là một lòng muốn cứu phụ vương, nên chưa hề suy ngẫm về chuyện giết người này.

Mà vừa rồi khi nó chặt bỏ tay chân đầu của những người đó, nó lại chẳng có chút cảm giác nào, thậm chí còn muốn đem bọn họ băm thây vạn đoạn. Tuyệt đối không thể tha thứ cho người có ý đồ thương tổn phụ vương, dù khi nó 5 tuổi hay khi nó 13 tuổi cũng vậy. Mấy năm nay, nó càng ngày càng cảm thấy tim của mình không còn ‘đập’ nữa, trừ bỏ những lúc ở cùng phụ vương ra.

Quý, đã rất nhiều năm không còn ai kêu nó như vậy nữa. Nó là con của phụ vương, nhưng nó cũng là quý. Nhất là sau khi nó giết người mà không chút cảm giác, nó lại càng thêm tin tưởng chính mình là quý tử.

Nắm tay thành quyền, nó giương mắt nhìn qua từng vết thương được băng bó của phụ vương, càng xem hai tròng mắt của nó càng trở nên đỏ bừng.

“Meo meo.” Mèo con không muốn, không muốn rời khỏi người tiểu phụ thân.

“Ồ cùng phụ vương.” Trấn an mà vỗ vỗ chúng nó, Nhiễm Mặc Phong xoay người đi nhanh ra ngoài.

Vừa bước ra ngoài quân trướng, một người lập tức xuất hiện ở trước mặt Nhiễm Mặc Phong: “Tiểu Phong, Vương gia thế nào rồi, bị thương có nặng không?” Là một thiếu niên mập mạp, trắng bóc đầy thịt.

“Tiểu Hổ, canh giữ ở đây, không cho bất luận kẻ nào tới gần.”

“Nga.” Tiểu Hổ rút đao ra, đứng canh ở cửa quân trướng.

Huýt sáo gọi ngựa yêu ‘Tướng Quân’ đến, Nhiễm Mặc Phong liền nhảy lên ngựa.

Bọn thuộc hạ không dám giấu diếm tin tức Nhiễm Mặc Phong bị tập kích, cùng ngày, mật tin vội vàng đưa về kinh thành. Toàn thành Cẩm Đức cảm đi lại ban đêm, vài tên phó tướng dẫn dắt quân lính phân công nhau tra tìm kẻ khả nghi, bắt lấy mấy chục người giang hồ nhân sĩ có thân phận khả nghi, trong lúc nhất thời dân chúng ở Cẩm Đức đều cảm thấy bất an.

Đứng ở trên tường thành, Nhiễm Mặc Phong nhìn ra xa thật xa. Nó còn chưa tới tuổi bó tóc, nên mái tóc dài được dùng một sợi dây màu đen buộc lại. Mỗi ngày đều phải ở ngoài nắng để hấp thu nhật quang, nhưng mặt của nó lại vẫn tái nhợt, cùng với những binh sĩ phơi nắng đến đen thui mà đứng chung một chỗ rất dễ phân biệt.

Áo bào màu đen ở trong gió hơi hơi bay lên, thân mình gầy gò lại ẩn chứa lực lượng vô tận. Mặc kệ là tướng quân già đời, hay là tân binh mới nhập ngũ, không ai dám tiến lên trước quấy rầy nó. Ở trong quân đội của Bắc Uyên, Nhiễm Mặc Phong đã sớm nổi danh cùng với phụ vương của nó, mỗi người đều hiểu rất rõ – không quá hai năm nữa, nó chính là thần võ Đại tướng quân của Bắc Uyên.

“Tiểu Phong.” Khấu Tuyên vừa mới cùng vài tên phó tướng thương nghị quân vụ xong, biết được nó đến đây, lập tức chạy tới.

“Phu tử.” Chào hỏi xong, Nhiễm Mặc Phong hỏi, “Là ai?”

Sắc mặt Khấu Tuyên nghiêm túc, nói: “Bọn họ phát hiện có một người còn sống, bắt quá vẫn chưa tỉnh lại. Ta cùng Trình tướng quân kiểm tra lai lịch của những người đó, là thích khách từ Nam Quốc trà trộn vào, chính là không biết do ai phái tới.” Lời gã nói có thêm một tầng thâm ý khác. Nếu là triều đình Nam Quốc phái tới, thì chuyện này cực kỳ nghiêm trọng, nếu là người giang hồ thì lại hoàn toàn khác.

“Người còn sống ở đâu?” Máu đỏ trở nên đậm.

“Tiểu Phong, Vương gia cũng sắp tỉnh, đừng để sau khi ngài ấy tỉnh lại không nhìn thấy con. Chờ người nọ tỉnh, ta lập tức báo cho con biết.” Khấu Tuyên nói, thích khách hôm nay bị thiếu niên giết chết làm cho gã khắc sâu cảm nhận tử vong, còn có thiếu niên Gã đột nhiên không biết phải như thế nào hình dung đứa nhỏ mà gã đã dạy trong tám năm. Bất quá gã cũng không nảy sinh cảm giác sợ hãi với thiếu niên, gã biết rõ thiếu niên là một người chính trực như thế nào.

Nhiễm Mặc Phong lại nhìn về phía xa xa, ra khỏi thành đi khoảng hai dặm đường, chính là Nam Quốc. Nam Quốc.

“Phu tử, cẩn thận kiểm tra những người tiến vào Cẩm Đức. Chỉ cho phép vào, không cho phép ra. Khách ***, tửu lâu, chùa chiền, bất cứ nơi nào phát hiện người khả nghi, toàn bộ bắt về tra hỏi. Hàm mỏ, đồng cỏ khô, kho lúa, những nơi có thể giấu người cũng không thể bỏ qua, nhất định còn có người. Ngoài ra tăng mạnh tuần tra, trên tường thành tăng thêm hai trăm người. Phái mấy người hiểu biết thuật dịch dung đến các trạm kiểm soát đi.”

Nhiễm Mặc Phong tỉ mỉ suy đoán những nơi có thể có những thích khách khác đang ẩn thân cùng chạy trốn, làm cho Khấu Tuyên kinh ngạc không thôi, ngoài ra cũng rất cảm khái – quả nhiên là hồ phụ sinh hồ tử.

Nói xong những nơi mà mình tạm thời nghĩ đến, Nhiễm Mặc Phong rời khỏi tường thành, nhảy lên ngựa.

“Tướng quân.” Vỗ nhẹ đầu ngựa, ngựa đen chống hai chân trước lên, rồi tựa như gió mà phóng đi. Khấu Tuyên nhìn theo thân ảnh nó rồi đi, sau đó gã ngửa đầu nhìn bầu trời, thích khách này là do ai phái tới đây.

Quay lại quân trưởng của phụ vương, Tiểu Hồ vẫn như khi nó đi, không nhúc nhích đứng canh giữ ở cửa. Đem tướng quân giao cho gã, Nhiễm Mặc Phong nói: “Tiểu Hồ, trở về đi.”

“Được, Tiểu Phong.” Thu lại bả đao, Tiểu Hồ kéo Tướng Quân rồi đi.

Bước vào quân trưởng, Nhiễm Mặc Phong lập tức giương mắt nhìn lên, liền thấy phụ vương đang tựa vào đầu giường, nhìn lại nó.

“Phong Nhi, con đã trở lại. Đi đâu?” Hường con ngoác, rồi đem mấy con mèo con đang quấy rối ở trên người hất bỏ xuống mặt giường, Nhiễm Mặc Lâm một bộ nhàn rỗi.

Bước nhanh đi đến đầu giường, Nhiễm Mặc Phong vội vàng xem xét phụ vương: “Phụ vương.”

“Phong Nhi.” Xoa xoa gương mặt càng ngày càng xinh đẹp của con, Nhiễm Mặc Lâm cười rộ lên, “Phụ vương không sao, chỉ là sơ sẩy nên trúng vài chiêu mà thôi.”

Mím chặt môi, Nhiễm Mặc Phong vươn tay ôm lấy phụ vương, dùng sức xiết chặt.

Vỗ nhẹ người kỳ thật đã bị kinh sợ ở trong lòng mình, nụ cười của Nhiễm Mặc Lâm càng thêm sâu: “Phong Nhi, phụ vương đã làm cho con lo lắng.” Không nghĩ tới cũng có một ngày hân cư nhiên làm cho con vì hân mà lo lắng bất an. Tuy không nên, thế nhưng cảm giác rất tốt a.

“Ai?” Ngờ khi hỏi lại cực kỳ bình tĩnh.

“Phụ vương không biết.” Trấn an con, Nhiễm Mặc Lâm lại nhin không được mà hôn lên cổ con, “Phong Nhi, phụ vương sẽ điều tra rõ, không cần lo lắng cho phụ vương, sẽ không có lần thứ hai.” Biết con đang tức giận, Nhiễm Mặc Lâm cầm lấy tay con, “Phong Nhi, phụ vương đối bụng.”

Người trong lòng hân thối lui, trong nháy mắt, người đã đi ra ngoài.

Ở khoảnh khắc đứa con rời đi, sắc mặt Nhiễm Mặc Lâm thay đổi, âm ngoan dữ tợn. Thế nhưng lại có người chán sống mà dám đi ám sát hân, hơn nữa còn để cho con hân thấy được, không thể tha thứ.

Đứng ở trù phòng chờ đầu bếp chuẩn bị cơm cho phụ vương, Nhiễm Mặc Phong dựa vào góc tường mà trầm tư chuyện hôm nay, nó nhất định phải tìm ra là ai muốn ám sát phụ vương.

“Tiểu Phong.” Tiểu Hồ thở phì phò chạy vào trù phòng, “Tiểu Phong, mau tới.”

Thân mình Nhiễm Mặc Phong nhoáng một cái, đã đứng trước mặt Tiểu Hồ.

“Tiểu Phong, cái người còn sống bị bắt về đã tỉnh, phu tử bảo ta tới báo cho người biết.” Tiểu Hồ vừa mới dứt lời, người đứng trước mặt gã đã không thấy tăm hơi.

“Tiểu Hồ, bụng thức ăn qua cho phụ vương.” Xa xa truyền đến thanh âm của Nhiễm Mặc Phong.

“Nga.” Gật gật đầu, Tiểu Hồ đứng im tại chỗ chờ đầu bếp làm xong.

Bạn đang đọc truyện *Tác Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

CHƯƠNG 61

Tiểu Hồ bụng cháo cùng nấy món điểm tâm, chậm rãi xốc mìn lên đi vào, vừa đi vừa nói: “Vương gia, Trương thúc nói ngài bị trúng mê dược, chỉ có thể ăn cháo, phải mấy ngày nữa Vương gia mới có thể ăn thịt uống rượu.”

Tiểu Hồ một chữ cũng không thiếu thuật lại lời của Trương thúc thúc nói, sau khi đặt khay xuống, gã thật cẩn thận bụng chén cháo lên đưa cho Vương gia.

“Tiểu Hồ, Phong Nhi đâu?” Tiếp nhận chén cháo, nhưng Nhiễm Mục Lân lại không có ý ăn cháo, cất tiếng hỏi.

“Phu tử nói cái người còn sống bị bắt kia đã tỉnh, Tiểu Phong cùng tướng quân đã qua đó, hẩn bảo con đem thức ăn tới cho Vương gia. Vương gia, ngài ăn mau đi. Con thấy cháo đã sắp lạnh.”

Tiểu Hồ rất nghe lời của Nhiễm Mặc Phong, cho nên nhất định phải làm cho Vương gia ăn cháo.

Nhiễm Mục Lân cười rộ lên, múc một muỗng cháo bỏ vào miệng, nói: “Tiểu Hồ a, con đi kêu Phong Nhi về đây, nói ta nhớ nó.”

“Nhưng Tiểu Phong đang đi gặp người còn sống a.” Tiểu Hồ có chút buồn rầu.

“Người còn sống chính là nhất thời không thể chết được. Bọn họ là nhắm vào ta, ta phải tự mình đi xem một chút. Nói với Phong Nhi, nó không về, ta sẽ không ăn cháo, kêu nó về ăn cháo cùng ta, rồi sau đó ta sẽ đi qua đó cùng với nó.” Nhiễm Mục Lân đặt chén cháo xuống, không ăn.

Tiểu Hồ gãi gãi đầu: “Vậy thì ... con sẽ đi gọi Tiểu Phong về.” Nói xong, gã bỏ chạy ra ngoài.

Nhiễm Mục Lân nhú chặt mi tâm, trong lòng biết chuyện lần này con nhất định sẽ không chịu bỏ qua, nhưng hẩn không muốn để cho con tiếp tục truy sát, nếu không ... con nhất định sẽ biết chuyện hẩn tàn sát hàng loạt dân trong thành.

Trong phòng giam, Nhiễm Mặc Phong nhìn người còn sống bị treo ở trên tường, nói là người còn sống, cũng bất quá là một người đang hấp hối mà thôi. Cánh tay bị chém còn một nửa, tên thích khách này chính là tên suýt chút nữa đã giết chết Quế Vưu.

“Tiểu Phong, con về đi. Chút nữa tra hỏi đầy tàn bạo, con còn nhỏ.”

Trình Lượng cảm roi trong tay nói, gã không phải sợ sẽ dọa Mặc Phong, mà là sợ Vương gia trách tội. Dù sao người giết chết đám thích khách chính là thiếu niên 13 tuổi đang đứng trước mặt gã a.

Màu đỏ trong mắt Nhiễm Mặc Phong vẫn luôn đỏ bừng, nó bước tới trước mặt người nọ, đè sát đầu mình vào, rồi nâng đầu của tên đó lên. Máu loãng thuận theo khoe miệng của thích khách chảy xuống, cánh tay bị chém đứt mặc dù đã được băng bó, thế nhưng máu đã nhuộm đỏ miếng vải trắng, cả người thích khách đầu đầu cũng là máu.

“Tiểu Phong.” Trình Lượng kêu lên.

“Vi sao?” Nhiễm Mặc Phong hỏi, vì sao muốn giết phụ vương của nó.

Thích khách giương mắt lên, nhìn thấy cặp mắt dị sắc kia, đầu tiên là đại ra, rồi sau đó chậm rãi nở nụ cười: “Ha hã a. Quý.”

Thích khách vừa nói xong, Trình Lượng đã rút đao ra, muốn chém chết tên thích khách.

“Trình thúc.” Vẫn nhìn chăm chăm thích khách, Nhiễm Mặc Phong kêu lên để cho Trình Lượng buông đao xuống, nó nắm chặt tóc của thích khách, nâng đầu của tên đó lên, “Vi sao, muốn giết phụ vương của ta.”

“Cầu, vương, gia.” Thích khách cố sức nói từng chữ, “Hắn, đáng chết.” Nháy mắt, da đầu của tên thích khách sắp bị kéo xuống.

“Vì sao?” Con người màu đen dần dần đỏ lên, Nhiễm Mặc Phong kiên trì muốn có đáp án.

“Ha ha, ha ha a.” Thích khách cười to lên, rồi đột nhiên há mồm phun về phía Nhiễm Mặc Phong một ngụm nước miếng.

Một ngụm nước miếng pha máu loãng dính vào trên mặt Nhiễm Mặc Phong, nó tăng sức ở trên tay, thích khách đau đến hết âm lên.

“Vì sao?”

.

Trời âm trầm, nơi hoang dã tràn đầy tử thi, Quý tướng cầm trường đao đứng ở nơi đó, dưới chân là thi thể của địch nhân bị chém thành mấy khối. Mặt y không chút thay đổi mà nhìn tàn thi ở bốn phía, sau đó gọi chiến mã của mình đến, tiếp theo vùng trường đao chỉ vào một thành trì kế tiếp.

.

“Vì sao muốn giết phụ vương của ta.” con người màu đen của Nhiễm Mặc Phong đã hoàn toàn biến thành màu đỏ.

“Hắn, vù vù. Nền, a!” Chữ ‘chết’ còn chưa kịp nói ra, thì thích khách đã kêu thảm thiết lên. Đầu của tên thích khách đang chảy máu.

Buông tóc của tên thích khách ra, Nhiễm Mặc Phong lại thấp giọng hỏi: “Vì sao muốn giết phụ vương của ta.”

“Tàn sát hàng loạt dân trong thành, đồ, thứ Cầu, vương, a ngô ngô!”

Cầm của thích khách bị một bàn tay cực nhanh kéo xuống, Nhiễm Mặc Phong không cho phép bất kỳ ai mắng phụ vương của nó. (o.O)

“Tiểu Phong.” Trình Lượng lại kêu lên, càng tiếp tục xem, gã càng hoảng sợ, Tiểu Phong tựa như biến thành một người khác.

Không đáp lại, Nhiễm Mặc Phong ấn lên phía sau cổ của tên thích khách, chỉ nghe ‘rột’ một tiếng, đầu của thích khách rũ xuống bất thường, cổ đã bị chặt đứt. Trình Lượng tròn to hai mắt, không dám hé răng.

“Trình thúc thúc.” Nhiễm Mặc Phong nhìn tên thích khách đã chết.

“A.” Trình Lượng nuốt nước miếng một cái.

Xoay người, nhìn Trình Lượng nói một câu: “Đem hắn đi mai táng.” Sau đó Nhiễm Mặc Phong rời khỏi phòng giam.

Khi cửa phòng giam đóng lại, Trình Lượng mới hoàn hồn mà lên tiếng: “Được, được.” Rồi gã nhìn về phía người đã chết, “Cha mẹ của con ơi, Tiểu Phong thật đáng sợ.” Cặp mắt màu máu kia thật đúng là dọa gã nhảy dựng.

Ra khỏi nhà tù, Nhiễm Mặc Phong ngửa đầu nhìn ánh mặt trời. Rồi nó giơ tay lên, để cho ánh mặt trời chiếu rọi lên bàn tay đó. Bàn tay này từng giết qua vô số người. Nhiễm Mặc Phong nắm chặt tay lại, buông xuống. Nó chỉ cần biết vì sao bọn họ muốn giết phụ vương, còn bọn họ là ai phái tới nó không quan tâm, nó sẽ không để cho bọn họ có cơ hội xuống tay lần thứ hai.

“Tiểu Phong, Tiểu Phong.” Tiểu Hồ từ xa chạy tới, thịt ở trên mặt vì chạy mà run run.

“Tiểu Hồ.” Bước nhanh tới trước, Nhiễm Mặc Phong đỡ lấy Tiểu Hồ.

“Vù vù, Tiểu Phong, Vương gia gọi người, trở về, ngài ấy nói, nếu người, không trở về, ngài ấy sẽ không ăn cháo.” Tiểu Hồ vừa thở hổn hển vừa nói, tay gã nắm chặt Mặc Phong, “Tiểu Phong, trở về đi. Vương gia nói, ăn cháo xong, ngài ấy sẽ cùng đi với người tới đây.”

“Tiểu Hồ, người đi từ từ về, đừng chạy.” Dặn dò Tiểu Hồ thành thật, sau khi đối phương gật đầu, Nhiễm Mặc Phong gọi Tướng Quân đến, nhảy lên ngựa. Nó cũng muốn mang Tiểu Hồ trở về, nhưng Tướng Quân lại không để cho những người khác cười nó, ngay cả Nhiễm Mặc Lâm cũng không ngoại lệ.

“Tiểu Phong, mau về đi.” Tiểu Hồ thúc giục.

“Ân.” Giục ngựa, Nhiễm Mặc Phong trở về gặp phụ vương.

Vén rèm lên, Nhiễm Mặc Phong còn chưa bước vào thì đã kêu lên: “Phụ vương.”

Người nằm chợp mắt ở trên giường vừa nghe thấy con đã trở lại, liền ngồi dậy: “Phong Nhi, lại đây ăn cháo với phụ vương.”

“Ân.” Nhiễm Mặc Phong rửa tay, cởi ngoại sam, rồi bước tới bên phụ vương.

“Nóng?” Để con ngồi vào bên người hắn, Nhiễm Mặc Lâm hỏi.

“Phụ vương.” Nhiễm Mặc Phong đem cháo đưa cho phụ vương, muốn phụ vương ăn, nó cũng không nói bởi vì nó vừa mới giết người, cho nên không muốn mặc bộ xiêm y đó ngồi cùng một chỗ với phụ vương.

“Phong Nhi, phụ vương ở sa trường hàng năm, cho nên có một vài dịch nhân cũng là chuyện thường, con đừng để ở trong lòng. Bất quá bọn chúng cũng chẳng làm được gì.”

Nhiễm Mặc Lâm vừa ăn cháo vừa khuyên bảo con, khi con tiến vào trường thì hai tròng mắt vẫn đỏ bừng, hiển nhiên vừa rồi đã nổi giận. Người có thể làm cho con tức giận còn có thể là ai nữa chứ.

“Phụ vương.” Nhiễm Mặc Phong háp hé miệng, nhưng lại không nói tiếp.

“Meo, meo.” Nhìn thấy nó trở về, bốn con mèo con nhảy lên trên giường, trèo lên trên người Nhiễm Mặc Phong.

Nhiễm Mặc Phong ôm lấy một con nhẹ nhàng vuốt ve, không biết phải nói với phụ vương thế nào, người nọ đã bị giết .

“Phong Nhi, vừa nãy con tới nhà giam?” Nhiễm Mặc Lâm nhìn thần sắc của Nhiễm Mặc Phong, cất tiếng hỏi.

“Ân.” Ôm bốn con mèo con vào trong khuỷu tay, Nhiễm Mặc Phong cúi đầu không nhìn phụ vương.

Nhiễm Mặc Lâm cực kỳ để ý đến chuyện kia, nên quanh co lòng vòng hỏi: “Bọn họ có tra hỏi được gì không?” Hắn muốn hỏi chính là con có hỏi ra chút gì không.

Nhiễm Mặc Phong nghĩ nghĩ, đáp: “Nói vì sao muốn giết phụ vương.” Có nên nói cho phụ vương biết người nọ đã bị giết rồi không?

Phong Nhi đã biết? ! Nhiễm Mặc Lâm trong lòng kinh hãi, làm bộ bình tĩnh hỏi: “Là vì sao?”

“Phụ vương tàn sát hàng loạt dân trong thành.” Mèo con làm cho Nhiễm Mặc Phong dần dần bình tĩnh lại, vẫn không nên nói cho phụ vương biết, để Trình thúc thúc nói cho phụ vương đi, nó nói không nên lời. Vẫn nghĩ đến chuyện mình giết người, cho nên nó không hề hay biết câu trả lời của mình đã đem phụ vương đánh vào vực sâu không đáy.

Phong Nhi đã biết! Chén cháo trong tay Nhiễm Mặc Lâm đổ hết lên trên tấm chăn.

.....

Kinh thành, Nhiễm Mặc Kỳ buông thư xuống, sắc mặt cực kỳ không tốt. Sau đó lại cầm thư lên đọc lại lần nữa, tay y không ngừng run rẩy.

“Bê hạ?” Khương Vĩnh vội vàng kêu lên.

“Ngô Tam, có người ám sát Mặc Lâm.” Nhiễm Mặc Kỳ tin nhiệm mà đưa thư cho Khương Vĩnh, đối phương cầm lấy, vội vàng đọc. Còn chưa kịp đọc được hai hàng chữ thì thư đã bị một người cướp đi .

“Trú!” Nhiễm Mặc Kỳ tức giận kêu lên, đã là lúc nào rồi mà người này còn muốn đối nghịch với y.

Trú bình tĩnh mà giương mắt nhìn Nhiễm Mặc Kỳ, rồi đem thư đọc xong, sau đó thư ở trong tay hắn biến thành tro tàn. Khương Vĩnh kinh hãi, sắc mặt Nhiễm Mặc Kỳ trắng bệch.

“Hắn chết không được, không cần kinh hoàng như thế.” Lạnh lùng nói một câu, Trú lại ngồi xuống.

Nhiễm Mặc Kỳ hít thật sâu mấy hơi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mặc Lâm là đệ đệ của trẫm! Là đệ đệ duy nhất của trẫm! Ngươi là cái tên máu lạnh thì hiểu cái gì?” Trong lòng không thừa nhận vì lời nói của người này mà an tâm rất nhiều.

“Ta là không hiểu.” Trú vẫn lạnh như băng mà lên tiếng, “Thay vì lo lắng cho hắn, không bằng lo lắng cho chính ngươi.”

“Ngươi!” Nhiễm Mặc Kỳ rất muốn đem bát nước trà hất lên trên gương mặt ngàn năm không thay đổi kia, nếu không có người này, y sao phải đau đầu. Ngồi xuống, đỡ lấy cái trái, Nhiễm Mặc Kỳ nhẫn nhịn đau đớn.

Trú liếc Khương Vĩnh một cái, rồi phát tay hất gã ra ngoài, sau đó đóng cửa khóa trái.

“Khương Vĩnh là thị vệ cận thân của trẫm.” Nhiễm Mặc Kỳ đau đến nỗi chỉ còn nói ra hơi, người này luôn hất Khương Vĩnh ra ngoài. Y không thích ở một mình với hắn.

“Ngươi vô dụng.” Một câu kinh thường, Trú đã đi tới phía sau Nhiễm Mặc Kỳ, hai tay đặt lên trên trán của y.

“Đừng đụng trẫm!”

“Đừng lộn xộn!”

Hai người đồng thời lên tiếng, Nhiễm Mục Kỳ muốn tránh ra, nhưng lại không cử động được.

Ngón tay lạnh lẽo xoa ấn nơi đau đớn, Nhiễm Mục Kỳ cố áp chế không lên tiếng, nhưng chỉ một lát sau, y liền thoải mái mà rên rỉ lên: “Ngô.”

Con người của Trú nháy mắt trở nên ám trầm, ngón tay hơi hơi dùng sức, ngón giữa cùng ngón áp út đi tới phía sau tai của Nhiễm Mục Kỳ.

“Ân.” Nhắm mắt lại, Nhiễm Mục Kỳ không hề phản kháng, thật sự rất thoải mái, đầu cũng không đau.

Thoải mái mà lâm vào mê man, sắc mặt Nhiễm Mục Kỳ lại khôi phục hồng nhuận. Từng hạt nút trên vạt áo bị cởi ra, trên người một trận lạnh lẽo, y chỉ cảm thấy hơi nóng trong phòng đang dần dần rời xa mình.

“Ngô ân.” Thở dài một tiếng, Nhiễm Mục Kỳ xoay người muốn ngủ. Long bào màu đen rộng mở, áo trong cùng nội y đều bị cởi ra, đôi tay khi này xoa ấn trán cho y, vào lúc này đang không ngừng dao động ở trên người y. Mà Nhiễm Mục Kỳ ngủ say nên chẳng hề hay biết. Quần áo được lấy hẳn ra, một con phượng hoàng lửa đỏ ở sau lưng y ẩn ẩn hiện lên.

“Ân.” Rên rỉ mang theo một loại cảm giác khác.

Đôi mắt của một người đen không thấy đáy. Ngón tay di chuyển theo đường nét con phượng hoàng, tiếp theo hấn cúi đầu, tóc đen bao trùm thân mình tuyết trắng, từng nụ hôn hạ xuống.

Trong mộng, một con phượng hoàng cùng một con rồng trắng đang dây dưa quấn lấy nhau, ánh lửa bốc lên tận trời.

—

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

CHƯƠNG 62

‘Ào ào’ Nước giếng lạnh lẽo dội từ đầu đến chân, nam tử run run vài cái. Chim chóc trên cây kêu riu rít, nam tử lại xách thêm một gàu nước giếng, dội tiếp lên đầu.

“Thật đã.” Nam tử thoải mái mà thở dài, tiếp theo lại xách thêm một gàu nước.

Năm nay ở Hòe Bình so với trước đây nóng hơn rất nhiều, người nguyên bản đông ẩm hè mát cũng bị nóng đến không chịu nổi, đành phải tự mình xách nước giếng giảm nóng.

Ở biên quan tám năm, người từng sống an nhàn sung sướng đã quen với cuộc sống biên quan gian khổ, ở trong này không ai đem hấn trở thành người tôn quý để chiều cô, ngay cả Đại tướng quân Hoắc Bang cũng phải cùng các tướng lĩnh đồng cam cộng khổ, không ai ngoại lệ. Làn da trắng nõn hiện giờ đã biến thành màu lúa mạch, chiều cao cũng cao lên rất nhiều, thân mình cũng trở nên rắn chắc, nếu người kinh thành mà nhìn thấy nhất định sẽ không nhận ra hấn.

“Điện hạ! Thánh chi đến, nhanh ra sân trước tiếp chi đi!”

Ngay tại lúc nam tử lâm vào hồi ức, thì thái giám cận thân Tiểu Tàn vội vàng chạy tới, thấy hấn ướt sũng lại ở trần đứng ở bên cạnh giếng, Tiểu Tàn liền cởi ngoại sam của mình đưa cho nam tử, “Điện hạ, là Hi công công tự mình tới, đang đợi ở cửa.”

Thánh chi của phụ hoàng, Hi công công. Nam tử – chính là thái tử Nhiễm Lạc Thành bị sung quân đến biên quan – sững sờ đứng như trời trồng, gàu nước trong tay rót vào trong giếng.

Nhiều năm như thế, phụ hoàng ngay cả một phong thơ cũng không có, càng đừng nói gì tới thánh chỉ. Hấn tựa như bị quên lãng ở trong này, trừ bỏ mẫu hậu cùng ngoại công ra, không còn ai nhớ rõ trên đời này có một người như hấn. Thế nhưng qua tám năm, phụ hoàng lại đưa thánh chỉ tới.

“Ai nha, điện hạ, ngài nên nhanh lên a. Đừng để Hi công công đợi lâu.” Trong lòng Tiểu Tàn biết Hoàng Thượng rất không thích chủ tử của mình, nên gả vội vàng thúc giục. Huống chi người đưa thánh chỉ tới lại là thái giám tổng quản Hi công công.

Lòng buồn bã, nhưng vài giây sau lại đột nhiên cực kỳ thoải mái. Nhiễm Lạc Thành không sao cả mà cười cười, hấn vươn tay cầm lấy ngoại sam trên tay của Tiểu Tàn: “Cứ để hấn chờ một chút, ta cũng không thể ở trần mà đi lãnh chỉ, ai biết phụ hoàng sẽ đưa thánh chỉ tới a.”

Là thánh chỉ lẽ ra nên tới từ sớm đi. Nghe nói Tam đệ rất được phụ hoàng sủng ái, nghe nói Nhị đệ đã vào triều nghe báo cáo cùng quyết định mọi việc, nghe nói phụ hoàng sai người làm riêng cho Tứ đệ một cây cung, nghe nói. Mà hấn là thái tử được phụ hoàng tính sẽ phế bỏ. Ở thời điểm đó hấn

cực kỳ sợ hãi phụ hoàng phế bỏ hẳn, nhưng hiện giờ, hẳn đã nghĩ thông suốt, cứ mỗi ngày sống trong hoảng sợ, không bằng sớm cho hẳn thoải mái. Chính là không cam lòng, đối người kia không cam lòng.

“Điện hạ, để nô tài bó tóc lại cho ngài, bộ dạng này của ngài mà đi ra đó khẳng định sẽ làm cho Hoắc tướng quân mất hứng.” Tiểu Tần cẩn thận nhắc nhở.

Thế nhưng Nhiễm Lạc Thành lại tùy ý quần tóc lên cao, rồi cất bước rời đi, “Thế này không phải rất được sao?”

“Điện hạ, tóc của ngài rất lộn xộn a. Như vậy không được.”

“Kệ nó đi, cùng lắm là bị Hoắc lão nhân phạt đứng trung bình tán thôi.” Nhiễm Lạc Thành tiêu sái bước đi, còn Tiểu Tần với vẻ mặt khóc tang mà lèo đèo theo sau.

Nhiễm Lạc Thành quỳ trên mặt đất, không thèm quan tâm tới ánh mắt của người ở phía sau đang nhìn chằm chằm vào đầu tóc ướt sũng của hắn.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Trẫm đăng cơ đã được 15 năm, ông trời phù hộ, mưa thuận gió hoà, quốc gần như an khang, dân gần như yên vui, mặc dù hồ bão vây quanh, nhưng trẫm đã có thần binh tương trợ, hết lòng vì trẫm. 15 tháng 8, là ngày trẫm đăng cơ đầu tiên, trẫm chọn ngày đó để tế bái thiên thần, lệnh cho thái tử Nhiễm Lạc Thành cùng Hoắc Bang vào ngày hôm đó phải quay về kinh. Khâm thủ.”

Đọc thánh chỉ xong, Hi Nhạc cười tươi mà hai tay cầm thánh chỉ giao cho người vớ về mặt ngạc nhiên, nói: “Thái tử điện hạ, bệ hạ nói đã tám năm không gặp ngài, cho nên khi ngài trở về gặp bệ hạ phải đem theo lễ vật, bằng không không cho vào kinh.”

“Hi công công.” Nhiễm Lạc Thành không hiểu ra sao mà ngẩng đầu nhìn gã, sao không phải là thánh chỉ phế hẳn? Mà là. Hóc mắt không tự giác mà ươn ướt. Hắn. Có thể quay về kinh? Hắn, có thể trở về thăm mẫu hậu? Hắn. ?

“Thái tử điện hạ, bệ hạ muốn tế thiên. Ngài là thái tử, sao có thể không trở về? Vương gia cùng thái tử điện hạ cũng phải trở về a.” Hi Nhạc nâng thái tử đang ngốc lẳng đậy, khóe mắt gã mang ý cười, “Ngài mau chóng thu xếp để trở về kinh đi, bệ hạ nôn nóng, không thể chờ lâu.”

Nhiễm Lạc Thành còn đang ngẩn người, nhưng khi hắn nghe được người nọ cũng trở về, thì toàn thân hắn không ngừng run rẩy. Tám năm, người nọ cùng với hắn đồng dạng rời kinh thành tới biên quan trong tám năm. Chẳng qua hắn là bắt buộc, còn người nọ là tự nguyện.

“Thái tử, có phải ngài nên trở về bó tóc lại cùng thay một bộ xiêm y khác không?” Phía sau vang lên một thanh âm cực kỳ nghiêm khắc, túm Nhiễm Lạc Thành đang “miên man suy nghĩ” trở về thực tại, đứng thực là dùng sức túm trở về thực tại.

“Hi công công, thực xin lỗi, khi ngài đến là lúc ta đang tắm, nên chưa kịp sửa soạn.” Vội vàng giao thánh chỉ bị hắn làm ướt cho Tiểu Tần, Nhiễm Lạc Thành vuốt vuốt xiêm y bị ướt cùng nhúm như ruột mèo.

Hi công công ‘thụ sủng nhược kinh’ mà nhìn chằm chằm thái tử, vội vàng xua tay: “Điện hạ, sao ngài có thể nói như vậy với nô tài chứ, thật sự là sẽ giết chết nô tài a.”

Nhiễm Lạc Thành nhìn gã cười cười, rất là hòa ái, rồi mới xoay người nói: “Hoắc tướng quân, ta đi thay xiêm y, còn Hi công công thì làm phiền Hoắc tướng quân tiếp đón.”

Trên gương mặt quanh năm bất cầu ngôn tiểu của Hoắc Bang rõ ràng là không vui, y vươn tay: “Hi công công, thỉnh đi bên này.”

Hi Nhạc nhìn nhìn hai người, rồi đối với Nhiễm Lạc Thành hành lễ, sau đó mỉm cười đi theo Hoắc Bang.

“Điện hạ, Hoắc tướng quân tức giận a.” Tiểu Tần tiến lên, nhỏ giọng nói ở bên tai thái tử.

Nhiễm Lạc Thành lấy lại thánh chỉ, đọc thêm lần nữa, rồi nói: “Có khi nào Hoắc tướng quân không tức giận sao?”

“Không có.” Tiểu Tần rất nhanh lắc đầu.

Quay về phòng, Nhiễm Lạc Thành tìm cái cờ đuôi Tiểu Tần đi, rồi lại mở thánh chỉ ra đọc thêm lần nữa. Ước chừng đọc hơn một khúc (15’), hắn mới gấp thánh chỉ lại.

“Thái tử điện hạ, bệ hạ nói đã tám năm không gặp ngài, cho nên khi ngài trở về gặp bệ hạ phải đem theo lễ vật, bằng không không cho vào kinh.”. Là Hi Nhạc thuận miệng nói đi, phụ hoàng sao có thể nói những lời này.

Hai tay bị mất, nhưng vẫn có một giọt nước mắt toát ra ngoài. Tám năm. Hắn đều đã quên kinh thành là bộ dáng gì, hoàng cung là bộ dáng gì, thậm chí bộ dáng của mẫu hậu ở trong trí nhớ của hắn cũng trở nên cực kỳ mơ hồ. Ngay cả lễ trưởng thành của hắn cũng là do Hoắc lão nhân bó buộc tóc cho hắn, mà chuyện đó vốn là phải do phụ hoàng làm. Chỉ có cặp kia mất, hắn vẫn nhớ rõ như trước. (tội nghiệp thái tử, đời ông rape cha, đời cha bị khủng hoảng, đời cháu bị bỏ rơi =.=)

‘Cóc cóc’ có người gõ cửa. Thái tử lập tức từ trên giường ngồi dậy, lau khô nước mắt, bình phục lại tâm tình.

“Ai?”

“Là ta.” Thanh âm nghiêm túc thấp trầm

Nhiễm Lạc Thành đặt thánh chỉ lên trên giường, bước nhanh xuống giường, rồi mặc vội quần áo vào: “Đến đây.”

Vừa đi vừa chỉnh lại vạt áo, lại cuống quýt mang giày, không để cho người bên ngoài chờ quá lâu, Nhiễm Lạc Thành mở cửa phòng ra.

“Hoắc lão, khu, Hoắc tướng quân.” Trong lòng hẩn hết thảy, thiếu chút nữa hẩn đã kêu thành ‘Hoắc lão nhân’.

“Hoắc lão?” Người ở cửa nhú chặt mi tâm, hai chữ này nghe rất rõ ràng.

Nhiễm Lạc Thành cực kỳ trấn định hỏi: “Hoắc tướng quân, có việc gì sao?” Lảng tránh hai chữ kia, làm như không nghe thấy.

Hoắc Bang nhìn Nhiễm Lạc Thành từ trên xuống dưới một phen, cả giận nói: “Thân là thái tử, nhưng đầu tóc quần áo lại không chỉnh tề, người nhìn tóc người xem, y chang một con hát đang diễn tuồng. Đứng trung bình tấn hai canh giờ, buổi tối không được ăn cơm.” Dứt lời, y xoay người đi thẳng.

Nhiễm Lạc Thành hướng Hoắc Bang làm cái mặt quỷ, rồi đóng cửa lại. Hẩn chạy đến trước gương đồng, nhìn xem bộ dáng của mình, vừa nhìn thấy hẩn đã cười rộ lên. Tóc một bên bó buộc, một bên rũ xuống thất lung, vô cùng lộn xộn.

“Hoắc lão nhân nói cũng quá nhẹ đi, nếu ta trắng một tí, rõ ràng là quỷ a.”

Nói xong chữ cuối, Nhiễm Lạc Thành ngừng cười. Không phải vì da hẩn không trở nên trắng, mà là “Quý. hiện tại người so với người kia còn dọa người hơn đi.”

Nhẹ nhàng ni non, Nhiễm Lạc Thành cầm lấy lược gỗ, không còn muốn soi mình trong gương nữa.

Cánh tay đặt ngang bên hông, hai chân hơi hạ thấp xuống, Nhiễm Lạc Thành đã quen bị phạt đứng trung bình tấn nên bắt đầu xuất thần. Ngay phía trước cách đó không xa, đại khái cách nơi hẩn đứng khoảng 10 thước, có một con thỏ mập ú thủ lù.

Cuộc sống ở biên quan tuy kém hơn trong cung rất nhiều, nhưng Nhiễm Lạc Thành vẫn có thịt để ăn, có rượu để uống. Thế nhưng vì sao hẩn phải thêm nhỏ dãi con thỏ kia chứ? Nguyên nhân rất đơn giản – vì đêm nay hẩn không được ăn cơm.

Hoắc lão nhân hờ ra một tí liền phạt hẩn đứng trung bình tấn, giảm phần cơm của hẩn, bắt quả nhìn thể trạng hiện giờ của hẩn là nam nhi tám thước, đối một hai bữa đối với hẩn mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Chính là.

“Đã lâu chưa ăn thịt thỏ.”

“Muốn ăn?”

“Có một chút.” Quay đầu, nhìn nam nhân đang ngồi ở dưới tàng cây xem quân vụ.

Nam nhân giương mắt lên, chuẩn xác phát hiện ra con thỏ xui xẻo bị rút vào tầm ngắm. Y bắt lấy cung tên bên cạnh, nhắm một cái. Chỉ nghe “suru” một tiếng, tên xuyên qua không trung, con thỏ phát hiện nguy hiểm, nhưng đã quá muộn.

‘ọc ọc.’ Bụng của Nhiễm Lạc Thành vừa lúc kêu một tiếng. Giữa trưa quá nóng, hẩn chỉ ăn có mấy miếng.

Hoắc Bang đứng dậy, đi lên trước, nhắc con thỏ đã tắt thở lên. Sau đó quay trở về dưới tàng cây, cầm lấy túi churong.

“Còn một canh giờ. Ta đã nói rồi, đêm nay người không được ăn cơm.”

“.” Nhiễm Lạc Thành trừng lớn 2 mắt, chẳng lẽ người này muốn độc chiếm?

“Một canh giờ.” Hoắc Bang ngẩng đầu nhìn mặt trời, rồi xách theo con thỏ rời đi.

Quay đầu lại nhìn chăm chăm y, thẳng đến khi y quẹo qua khúc quẹo, Nhiễm Lạc Thành mới không cam lòng thu lại ánh mắt, tiếp tục đứng trung bình tấn. Hôm nay Hoắc lão nhân xảy ra chuyện gì? Sao lại vô tình như thế?

“Đại tướng quân.”

“Đại tướng quân.”

Một đường Hoắc Bang đi qua, bất cứ ai nhìn thấy y, mặc kệ là binh sĩ, hay là tướng lĩnh, hoặc là tạp dịch, đều ngừng chuyện trong tay mà hướng y vãn an. Hoắc Bang chỉ hơi hơi gật đầu, thần sắc nghiêm túc mà đi về phía quân trưởng của mình.

“Đem cái này làm.” Đưa con thỏ cho gã sai vặt, Hoắc Bang bước vào quân trưởng.

“Cô cô” Một con bò câu đưa tin hạ xuống, Hoắc Bang lập tức bắt nó qua, lấy ra mật tín ở trên đuôi nó.

— khi chưa tới, tạm thời án binh bất động. —

Đem thư thiêu hủy, con người màu nâu của Hoắc Bang trở nên thâm u.

Cuối cùng cũng qua hai canh giờ, Nhiễm Lạc Thành ngã ngồi xuống đất, rồi nằm xuống luôn, chờ cho tê buốt ở chân qua đi. Hoắc lão nhân thật là ngoan độc, con thỏ nhiều thịt thế kia mà cũng không cho hắn một miếng, thật quá đáng.

“Người chờ đó, chờ ngày nào đó lão tử đăng cơ làm Hoàng Thượng, sẽ phạt người một tháng không được ăn cơm, không được uống rượu, không được ăn thịt thỏ!” Hung hăng mắng chửi xong, Nhiễm Lạc Thành lại cười ‘ha ha’ lên, cười cười, hắn lấy hai tay che mặt, cuộn tròn mình lại. Hai vai run rẩy, nhưng không phát ra nửa tiếng thanh âm.

Thẳng đến khi mặt trời khuất sau núi, Nhiễm Lạc Thành mới ra khỏi cánh rừng, dù sao buổi tối cũng không có cơm ăn, hắn cũng không cần vội trở về. Ở bên giòng suối tìm một tảng đá sạch sẽ, hắn ngồi xuống, thuận tay ngắt một cọng cỏ, ngậm vào miệng.

“Tiểu muội yêu ở đỉnh núi kia, lang ở đây yêu nàng nhất, ánh nến đặt ở đầu giường sưởi ấm cả căn phòng, trái tim yêu nàng tha thiết được đáp lại, tiểu muội yêu.” Xướng lên một ca khúc mà hiện giờ đang thịnh hành trong dân gian, Nhiễm Lạc Thành bắt chéo chân nằm dài trên tảng đá. Gió lạnh ban đêm thổi tới hiu hiu, làm cho hắn có chút buồn ngủ.

Khi hắn giật mình tỉnh giấc, thì trời đã hoàn toàn tối đen. Thầm kêu ‘không tốt’, Nhiễm Lạc Thành vội vàng cầm đầu chạy về quân doanh. Lần này xong rồi, chắc chắn Hoắc lão nhân sẽ nổi giận. Chờ đến khi hắn chạy về tới quân doanh, đã thấy Hoắc Bang đen mặt đứng ở cửa.

“Người có biết hiện tại là canh giờ nào không?”

Lắc đầu, đầu hắn còn có chút choáng váng, do không ngủ đủ.

Nằm ngoài dự kiến của Nhiễm Lạc Thành, Hoắc Bang chỉ nghiêm mặt mà nhìn chằm chằm hắn trong chốc lát, nói: “Trở về đi.” Tiếp theo xoay người bỏ đi.

Nhiễm Lạc Thành rất kỳ quái mà nhìn theo bóng dáng của y, thẳng đến khi thân ảnh y biến mất, hắn cũng không thu hồi ánh mắt, Hoắc lão nhân sẽ không bị quỷ nhập thân đi, cư nhiên không có phạt hắn.

“Điện hạ, điện hạ.” Tiểu Tần từ trong phòng bước ra, cũng là vẻ mặt kinh ngạc, “Hoắc tướng quân sai người đưa tới một chén thịt thỏ!”

“Cái gì?!” Hai tròng mắt của Nhiễm Lạc Thành gần như muốn rớt ra ngoài, thịt thỏ?! Hoắc lão nhân cho hắn ăn thịt thỏ?! Vọt vào trong phòng, quả nhiên thấy ở trên bàn đặt một chén thịt thỏ còn đang bốc khói. Do dự trong chốc lát, Nhiễm Lạc Thành bước lên trước, cũng không sợ nóng, cầm lấy một miếng thịt bỏ vào trong miệng.

“Ăn ngon, ăn ngon, đầu bếp nào nấu nhỉ. Tiểu Tần, mau tới ăn. Lạnh ăn mát ngon.”

Tiểu Tần đóng cửa lại, tiến lên đưa cho thái tử một đôi đũa: “Điện hạ, ngài đừng ăn bằng tay ạ. Bị Hoắc tướng quân thấy được, sẽ lại phạt ngài.”

Đẩy đôi đũa ra, Nhiễm Lạc Thành tiếp tục ăn bằng tay, lầm bầm nói: “Sợ cái gì, cùng lắm là đứng trung bình tấn 2 canh giờ.”

“Điện hạ, ngài ăn chậm một chút.” Thấy thái tử ăn vội ăn vàng, Tiểu Tần nhanh nhẹn rót cho hắn bát trà.

“Ai biết sau này còn ăn được không. Sáng nay có rượu sáng nay say. Người đừng như ông già thích lái nhái nữa, sắp giống Hoắc lão nhân rồi đi. Mau, lấy rượu ra cho ta.”

Tiểu Tần đi vào phòng trong, giờ tắm ván giường lên, lấy rượu mà Nhiễm Lạc Thành trộm giấu ra.

Lúc hai chủ tớ ở trong phòng vừa uống vừa ăn, thì trên bàn của Hoắc Bang cũng có một chén thịt thỏ, thế nhưng y chưa đụng tới một miếng.

Khi chưa tới, tạm thời án binh bất động. Sau tế thiên, tìm cơ hội diệt hắn. Không thể dễ lâu.

.....

“Kì Nhi, Kì Nhi, con thực sướng đi, lại kêu lớn hơn một chút. Phụ hoàng thích nghe con kêu. Kì nhi, Kì nhi. Con thật đẹp.”

“Nhiễm Mục Kì, đệ nhìn bộ dáng của đệ ở dưới thân huynh đi, đệ như vậy mà còn có thể chạm vào nữ nhân sao? Các nàng có thể làm cho đệ sướng đến tột đỉnh không?!”

“Kì Nhi, đám nữ nhân kia đều bị ta giết. Con có trẫm còn chưa đủ sao? Con chính là tiểu yêu tinh *** đáng, trẫm còn chưa đủ thỏa mãn con sao?”

.

“À!”

Nhiễm Mục Kỳ theo trong mộng giật mình tỉnh dậy, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm, y kịch liệt thờ dốc. Đầu đau như muốn nứt ra, tựa như có ai đó cầm lấy cái dùi mà đục vào đầu y. Ôm đầu, cả người y lạnh lẽo. Trong mộng thỉnh thoảng có người đối với y nói những lời hạ lưu, ghê tởm, một người là phụ hoàng, còn người kia là ai?

‘Nôn!’ Ghé vào bên giường phun ra, sắc mặt Nhiễm Mục Kỳ trắng bệch. Chẳng lẽ y cùng phụ hoàng sao? Không, không, rất ghê tởm, như vậy rất ghê tởm. Không có khả năng! Không có khả năng! Y căn bản không nhớ mình đã từng như vậy với phụ hoàng, còn có những người khác nữa.

‘Nôn!’

Gió ập tới, màn bị người kéo ra, một người xuất hiện ở bên giường, chỉ mặc nội sam.

“Đừng chạm ta!” Né tránh đụng chạm của người nọ, Nhiễm Mục Kỳ kéo chăn qua lau miệng, còn chưa bước ra khỏi sự ghê tởm ở trong mộng.

Thân mình bị đẩy ngã ra, Nhiễm Mục Kỳ đang muốn nổi giận, thì đã hôn mê bất tỉnh. Nghe trong phòng có động tĩnh, phó tổng quản thái giám Chu Điền mang theo mấy thái giám vội vàng vọt vào phòng, vừa mới lướt qua bình phong, liền sợ tới mức không dám nhúc nhích.

“Thu dọn sạch sẽ.” Âm thanh cực kỳ băng giá cất lên, Trú ôm lấy Nhiễm Mục Kỳ sắc mặt cực kém, bị hấn làm cho hôn mê, rồi đi.

“Trú tiên nhân.” Thấy hấn muốn dẫn Hoàng Thượng đi, Chu Điền nom nớp lo sợ mà lên tiếng.

Nhìn cũng không nhìn gã, Trú ôm Nhiễm Mục Kỳ theo cửa sổ nhảy ra ngoài, sau đó phi thân bay đi.

“Nhanh đi bẩm báo Ngô đại nhân!” Chu Điền kinh sợ hét lên, Vô Tam điện nhất thời trở nên xôn xao náo nhiệt.

Phía sau hoàng cung có một chỗ cực kỳ yên lặng, là nơi ở của tam hoàng tử Nhiễm Lạc Nhân, gọi là ‘Phong Viên’. Bên trong có năm sáu cây phong diệp, vừa đến mùa thu, trên cây phủ đầy lá màu đỏ, nhìn rất đẹp mắt.

Tám năm trước, thế tử Nhiễm Mặc Phong nhờ vả Lâu Lan vương Tiết Kỳ xem bệnh cho Nhiễm Lạc Nhân. Sau khi xem bệnh xong, Tiết Kỳ cho rằng trong hoàng cung oán khí quá nặng, mà Nhiễm Lạc Nhân là người chết đi sống lại, nên rất sẽ hấp thụ những oán khí này, cho nên hấn đã nhờ nghĩa phụ thỉnh Trú xuống núi, hy vọng Trú có thể đưa Nhiễm Lạc Nhân lên sống ở núi ‘Vô Sơn’ của Trú, để cho nó có thể hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa, nạp linh khí thiên địa, gia tăng khí năng động, kéo dài tuổi thọ. Nhưng khổ nỗi – thỉnh thân thì dễ, tiễn thân thì khó, Dịch thỉnh Trú xuống núi xong, Trú lại không muốn quay về, liền ở tại hoàng cung Giáng Đan, ngày ngày chọc Nhiễm Mục Kỳ phiền lòng.

Trú là tới “chiếu cố” Nhiễm Lạc Nhân, vì không muốn nhìn thấy hấn, Nhiễm Mục Kỳ lấy cớ tam hoàng tử cần tĩnh tâm chỗ, đem hấn đẩy tới nơi hẻo lánh nhất của hoàng cung, nghĩ muốn có thể cách xa Trú một chút. Nhưng ai ngờ ở nơi nào đối với Trú mà nói cũng đều giống nhau, hấn vẫn cứ tự nhiên quay lại, không đem thị vệ để vào mắt, lại càng không đem mệnh lệnh của Nhiễm Mục Kỳ để vào mắt.

Trú ở “Phong viên” có chỗ ở của riêng mình, hơn nữa không cho bất luận kẻ nào tiến vào, ngay cả Nhiễm Lạc Nhân – trên danh nghĩa là đệ tử của hấn – cũng không được vào. Không ai biết – một tháng hấn ở nơi đó mấy ngày, cũng không ai biết hấn đến khi nào, đi khi nào, bất quá cũng không ai dám can đảm cãi mệnh lệnh của hấn. Ở hoàng cung, tồn tại của Trú so với Hoàng Thượng còn khiến người ta e ngại hơn.

Đá văng cửa ra, Trú ôm Nhiễm Mục Kỳ đi vào phòng trong, đặt y lên trên giường, phát tay, cửa phòng ngoài liền đóng lại. Tiếng động lớn này tự nhiên sẽ làm cho Nhiễm Lạc Nhân đã ngủ say bừng tỉnh dậy, bất quá khi nó nghe được thanh âm phát ra từ phòng của sư phụ, nó liền trở mình tiếp tục ngủ, cũng dặn dò hai người ngủ ở bên cạnh nó không cần đi ra ngoài, miễn cho hững hờ vào thân.

Nhiễm Mục Kỳ tuy bị đánh bất tỉnh, thế nhưng mồ hôi lạnh trên trán y vẫn không ngừng ứa ra, y cau mày, tựa hồ cực độ thống khổ. Trú một tay đặt ở trên trán y, một tay với lấy hòm dược ở bên đầu giường. Ngón tay thon dài ở trong hòm dược chứa đầy các bình dược khác nhau mà tìm tòi loại dược cần thiết.

Sau khi tìm được, hấn dùng miệng mở nắp bình ra, rồi đổ hết dược vào trong miệng của mình, sau đó Trú cúi đầu ngậm lấy đôi môi của Nhiễm Mục Kỳ. Dược nước từ trong miệng của hấn chảy sang miệng của Nhiễm Mục Kỳ.

Đút xong loại dược này, Trú lập tức lại tìm một loại dược khác, cũng dùng phương thức đồng dạng như lúc này mà đút dược cho Nhiễm Mục Kỳ, thẳng đến khi sắc mặt của y hơi chuyển biến tốt một chút.

Tiếng rên rỉ của người trên giường dần dần thấp đi xuống, hô hấp cũng vững vàng. Trú mới lấy tay ra khỏi trán y, con ngươi màu đen hiện lên ánh sáng bạc. Bàn tay mở ra, một ngọn lửa bốc ra, thì chợt nghe thấy một tiếng ung kêu, một con điều hầu từ cửa sổ bay vào, đậu ở trên bàn.

Trú kéo nửa tay áo của mình xuống, cột vào trên chân điều hầu, rồi đẩy điều hầu một cái, nó liền vỗ cánh bay ra khỏi cửa sổ.

Nếu ngay lúc này Nhiễm Mục Kỳ tỉnh lại, chỉ sợ y cũng không dám to tiếng với Trú. Tóc đen bay lên, con ngươi màu bạc mang đầy sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63

CHƯƠNG 63

“Cha, cha.”

Tấm màn mỏng ở trên giường lớn bay lên, lộ ra Tiết Kì thần thái quỵên rũ, hai tay vì không chịu nổi mà túm chặt sàng đan, miệng nhẹ giọng kêu lên. Người nằm ở giữa hai chân hắn cũng thông thả phun ra nuốt vào bộ phận yếu ớt của hắn.

“Ngô. Cha.” Tình cảm mãnh liệt làm cho Tiết Kì rên rỉ càng lớn, cũng tự giác tách rộng hai chân, để cho cha có thể âu yếm hắn càng sâu. Nghe tiếng rên rỉ kích tình cũng làm cho Dịch hưng phấn cực sâu, hai tay y di chuyển xuống dưới, thuận theo háng mà xoa xoa hai chân của hắn, còn miệng y thì không ngừng di động.

“Cha. . . .” Hai mắt chứa đầy xuân tình, Tiết Kì nâng lên đùi phải đặt ở trên vai cha. Thân thể Dịch tiến lên trước, phủ lên trên người hắn, tiếp theo cảm lấy phân thân của hai người.

“Á!” Ngay tại nháy mắt 2 phân thân ma sát vào nhau, Tiết Kì nhịn không được mà hét ầm lên. Tình triều không chút nào lưu tình vọt tới chôn vùi hắn, làm cho hắn như bay lên 9 tầng mây.

Ngay tại lúc hai người trầm đắm trong vui thích, thì một con điều hâu ‘bính’ phá mở cửa sổ, bay thẳng đến giường lớn.

‘Oanh’ Chưởng phong đánh qua, điều hâu ‘hí’ một tiếng văng tới trên bàn, va rớt bộ ấm trà. Điều hâu vẫy vẫy đầu, miễn cưỡng đứng lên, nhưng giây tiếp theo, cổ của điều hâu đã bị một người nắm lấy.

“Cha.” Lấy sa mỏng che khuất mình, mặt Tiết Kì đỏ ửng. Dịch trần trụi nhìn nhin, buông tay ra. Điều hâu kêu thảm thiết vài tiếng, bay ra ngoài.

“Cha.” Miễn cưỡng ngồi dậy, Tiết Kì khó chịu mà nói, “Đạ, Trú.”

‘Bính bính’ đóng cửa cửa sổ, bộ dáng Dịch đầy thị huyết, cửa khẩu vừa rồi rất máu chót lại bị con chim chết tiệt này đánh gãy, y không giết con chim chết tiệt đó tuyệt đối không phải vì nể mặt của Trú! Mà là vì một tiếng gọi . . .

“Cha.” Tiết Kì đồng dạng chưa tận hứng, lên tiếng thúc giục. Dục hỏa trong cơ thể đã tìm được lối ra, nhưng lại bị cưỡng ép rút lui làm cho hắn khó chịu.

Quay đầu nhìn lại, người nguyên bản còn đang lờ đã tận trời lập tức biến thành ngu si. Dịch nháy mắt lướt đến trên giường, áp chế Tiết Kì, lấy tấm sa mỏng ra, tiếp tục.

“Cha.” Tiết Kì nhẹ nhàng kêu lên. Dịch vừa hôn tới cổ hắn, liền lập tức làm cho hắn thở gấp liên tục .

“Cha, cha.” Vuốt ve thân thể cha, Tiết Kì lại thúc giục.

Cảnh xuân kiều diễm lại một lần nữa bắt đầu. (tắt đèn buông rèm=))))))

Hai người rúc vào trên giường gây sức ép hơn một canh giờ mới hơi chút tận hứng. Mặc dù như vậy, nhưng Dịch vẫn còn đang phẫn nộ vì bị quấy rầy. Ngay tại lúc Tiết Kì được bàn tay thô ráp vuốt ve trên người đến cực kỳ thoải mái mà sắp đi vào giấc ngủ, thì hắn miễn cưỡng lên tiếng nhắc nhở. “Cha, Trú.”

“Không cần để ý tới hắn.” Dịch bịt mắt Tiết Kì lại, làm cho hắn ngủ. Cho dù trời có sập xuống, cũng không phải là chuyện của y, huống chi người quấy rầy y đang vui thích với Kì Nhi chính là lão già vô liêm sỉ kia.

Gối lên ngực cha, một tay Tiết Kì nắm lấy tay cha: “Cha, ngày mai quay về kinh.” Không biết chuyện gì đã làm cho Trú tức giận như vậy, thế nhưng lại hạ bùa đòi mạng.

“Ngày mai nói sau.” Yêu thích không buông tay mà vuốt ve tấm lưng nhẵn nhụi của Kì Nhi, Dịch hống người trong lòng đi vào giấc ngủ. Khi người trong lòng đã ngủ say, dịch chuyển mắt đến những hôn ngân mà y lưu lại trên người người này, bất giác nở nụ cười ngốc nghếch. Y thấy như vậy đã đủ, có thể ôm Kì Nhi, hôn Kì Nhi, cùng vành tai, mái tóc của Kì Nhi chạm vào nhau, thậm chí có thể làm như vậy như vậy với Kì nhi, y đã thấy quá đủ.

Y tự an ủi chính mình như vậy, không hề dám có suy nghĩ sẽ có một ngày hoàn toàn giữ lấy người này, có lẽ như vậy, y vẫn sẽ không cản trở con đường trở thành tiên thành Phật của Kì Nhi.

Ở trước khi ngủ, Tiết Kì tỉnh chút nữa thức dậy sẽ cùng cha tắm uyên ương dục, ở trong nước hắn càng sung sướng.

Tiết Kì ngủ ước chừng một ngày, sau khi tỉnh lại bụng liền kêu lên ‘ọc ọc’ . Đương nhiên, Dịch sao có thể để cho hắn bị đói, ngay khi Tiết Kì mở mắt ra, thì cháo, bánh bột ngô, cơm, bánh trôi cùng rất nhiều điểm tâm tinh xảo khác đã được bày ở trên bàn. Tiết Kì chỉ cần há miệng, những món hắn muốn ăn liền lập tức đút vào trong miệng hắn.

“Cha, Trú xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ không chờ Mặc Phong, chúng ta đi Giáng Đan trước.”

Trong tám năm này, Tiết Kì vẫn đóng rề ở Nhân Xương, hơn nữa lại cùng cha ‘song túc song phi’, cho nên hắn đã sớm đem Nhân Xương trở thành nhà của mình. Hắn ở trong này tám năm, so với ở trên Tổ Sơn mười tám năm vui vẻ thoải mái hơn nghìn lần.

“Hắn có thể xảy ra chuyện gì chứ.” Dịch không thèm quan tâm mà nói. Y không thể tính ra chuyện của Trú cùng Uyên, nhưng ở trong mắt y, trên đời có chuyện gì có thể làm khó được ba đại ma đầu bọn họ chứ? Trừ bỏ Kì chuyện Nhi.

“Nhiệm Mục Kì.” Mặc dù cũng coi không ra chuyện của Trú, nhưng Tiết Kì lại đoán được là chuyện gì. Nhìn Nhiệm Mục Kì trong tám năm này viết cho hắn vô số phong thư muốn hắn “đuối” Trú về lại núi, thì hắn đã biết Trú đối với Nhiệm Mục Kì có bao nhiêu bất đồng. Trú cùng cha giống nhau, người không cần cần bản sẽ không để ý tới, lại càng sẽ không mặt dày ở mãi không đi.

Không, cha mới không giống Trú a, cha là bị hắn cường ngạnh giữ lại. Nhắc người lên, ở trên mặt cha khế hôn một cái, Tiết Kì ôn nhu gọi: “Cha.”

Đột nhiên được hôn, Dịch sờ sờ mặt mình cùng cười ngây ngô.

“Cha, viết thư cho Mặc Phong, nói cho hắn biết chúng ta đi trước .”

“Được, cha sẽ lập tức viết, nhưng trước đó con ăn hết cháo đã.”

“Được.”

Cả người lại dựa sát vào lòng ngực cha, Tiết Kì há miệng, thần tình hạnh phúc.

Ngày hôm sau, Dịch đem thư cột vào trên đuôi con điều hầu bị hắn trói một đêm, uy hiếp nó phải đem thư giao cho Nhiệm Mục Lâm, sau đó mang Tiết Kì rời đi. Y chỉ dẫn theo Vụ, còn những thị vệ khác đều bị y lưu lại Nhân Xương. Nguyên bản y ngay cả Vụ cũng không muốn mang theo, nhưng khổ nỗi cần phải có người đánh xe.

Xe ngựa ra khỏi thành Nhân Xương chưa được bao lâu, thì đột nhiên quẹo về phía tây, chạy vào trong rừng cây, sau đó Vụ xuống xe, tránh ra xa xa. Chỉ chốc lát sau, bên trong xe truyền ra động tĩnh khác thường. (=.=)

“Cha, nơi này, nơi này.”

Ấn đầu cha xuống, Tiết Kì ưỡng ngực dâng lên trái hồng nhị cho cha thưởng thức. Quần áo của hắn đã sớm bị cời quăng qua một bên, mà người phủ lên trên người hắn cũng toàn thân trần trụi.

“Kì Nhi, vuốt ve cha.”

“Cha, cha. Ngô.” Vuốt ve tấm lưng dày rộng cùng cánh tay của cha, Tiết Kì cảm thấy cơ thể của mình sắp bị thiêu cháy.

Xe ngựa lắc lư rung động, tiếng la vì tình cảm mãnh liệt truyền ra thật xa, sau một lúc lâu mới từ từ ngừng lại. Mặt trời chính ngọ đã muốn chuyển về tây, sau khi rửa sạch cho hai người xong, lại âu yếm vuốt ve một phen nữa, thì ánh nắng chiều đã hoàn toàn biến mất. Dịch gọi Vụ trở về, rồi tiếp tục khởi hành. Ở trong xe Dịch cùng Tiết Kì –ngươi một ngum bánh bao, ta một ngum bánh bao mà lấp đầy bụng.

Ở trên xe ngủ một đêm, vào chính ngọ ngày hôm sau, xe ngựa đang đi về phía nam, lại quẹo vào cánh rừng ở phía đông, Vụ xuống xe, tránh ra xa xa, chỉ chốc lát sau, trong xe truyền ra động tĩnh khác thường. (=.=)

.....

“Chạy mau, Quỷ tướng đến đây!”

“Là Quỷ, là Quỷ a!”

“Đừng mà, xin Quỷ tướng tha mạng a!”

Máu bay đầy trời, thi thể tràn đầy mặt đất. Nơi mà Quỷ tướng dẫn dắt quân đội đi qua, không người có thể chống lại. Phá cửa thành, chiếm lĩnh thành trì, Quỷ tướng như thể chẻ tre mà dẹp xong các thành trì xung quanh thân. Quỷ tướng, Quỷ tướng, đoàn quân có Quỷ tướng dẫn dắt thì làm sao có ai địch lại nổi.

.

Yên lặng nhìn đỉnh giường, trong mắt người đã vô số lần mơ thấy loại cảnh tượng này vẫn là hiện lên nghi hoặc thật sâu cùng mỗi một. Chẳng lẽ Tranh muốn nói cho nó cái gì sao? Trong tám năm này, nó không còn gặp Tranh nữa, tựa hồ mọi chuyện từng phát sinh đều là nó nằm mơ. Nhưng lực lượng trong cơ thể càng ngày càng cường thịnh đã chứng tỏ cho nó biết – này không phải mộng.

Vậy Quý tướng là sao? Hay cũng không phải là mộng? Cặp mắt dị sắc kia giống nó như đúc, mà không chỉ là cặp mắt, nếu giờ phút này nó không phải đang nằm bên người phụ vương, câu lấy ngón tay cái của phụ vương, thì nó đã cho rằng mình chính là Quý tướng.

“Phong Nhi?”

Người nằm kế bên người nó, cho dù động tác của nó có nhẹ nhàng đến bao nhiêu, thì chỉ cần nó tỉnh lại, người này sẽ lập tức có thể nhận ra, cho dù công lực của nó đã vượt qua người này.

“Phụ Vương.” Xoay người hướng mặt vào phụ vương, Nhiễm Mặc Phong nhắm mắt lại rút vào trong lòng phụ vương. Chuyện Quý tướng – nó không thể để cho phụ vương biết, tóc bạc ở hai bên thái dương của phụ vương đã càng ngày càng nhiều.

“Phong Nhi? Ngủ không được?” Bàn tay Nhiễm Mặc Lâm tiến vào trong áo lót của con, khẽ vuốt, thân mình của con vừa đến mùa đông liền giống như một cái ấm lò, còn tới mùa hè, mặc dù thân mình không quá nóng, nhưng so với người khác cũng nóng hơn một ít. Bất quá có nóng hơn nữa, thì hẳn cũng đã quen, mặc dù hiện tại là tháng sáu, ôm con vào lòng hẳn cũng không thấy nóng.

Trời bên ngoài vẫn còn tối, ánh nến trong phòng bị tắt từ lâu, nhưng Nhiễm Mặc Lâm vẫn thấy rõ lông mi của con đang run rẩy, chứng tỏ con không có đang ngủ. Hắn ngồi dậy, xuống giường, châm ánh nến.

“Nằm mơ? Mơ thấy gì? Nói cho phụ vương biết.” Cởi áo của con ra, để cho người ướt đầm mồ hôi mát mẻ một chút, Nhiễm Mặc Lâm lại lên giường, khàn giọng hỏi.

Lắc đầu, ôm chặt phụ vương, Nhiễm Mặc Phong không nói.

Con không muốn nói, Nhiễm Mặc Lâm cũng không ép hỏi, dù sao hắn luôn có biện pháp biết được. Một ngày nay, con một mực truy tra chuyện thích khách, chắc là vì chuyện này mà phiền lòng đi. Bất quá còn có một chuyện, hắn vẫn chưa hỏi con, vì chưa tìm được cơ hội thích hợp.

“Phong Nhi, Cẩm Đức trước đây thuộc về Vệ Quốc, lại cách Nam Quốc rất gần. Nơi này có người Vệ Quốc, người Nam Quốc, người Bắc Uyên, thậm chí còn có người Sở Quốc cùng Yên Quốc. Mặc kệ thích khách này là người nước nào, là ai phái tới, cũng bất quá là đám ô tạp. Những người đó giết thì giết, bắt thì bắt, còn sót lại vài người cũng chẳng là gì. Phụ vương sẽ cẩn thận, không để chuyện đó xảy ra lần thứ hai, con yên tâm đi, không cần vì chuyện này mà hao tổn tinh thần, àn?”

“Phụ vương!” Con ngơ ngác màu đỏ mơn ra, “Bọn họ muốn giết phụ vương!” Ngữ khí dĩ nhiên rất trầm, đối với Nhiễm Mặc Phong mà nói – có chuyện gì có thể so với chuyện phụ vương bị ám sát còn nghiêm trọng hơn chứ.

“Ha ha,” Nhiễm Mặc Lâm nở nụ cười, xoa xoa mi tâm của con, dụ hống, “Phụ vương nói sai nói. Bọn họ đáng chết. Bất quá nếu những người này làm cho Phong Nhi ngủ không tốt, ăn không ngon, không phải mất nhiều hơn được sao? Phụ vương nhìn thấy sẽ đau lòng. Chuyện này phụ vương đã phái bọn người Trình Lượng đi thăm dò, phỏng chừng vài ngày nữa sẽ có tin tức. Năm nay kỉ niệm 15 năm hoàng bá con đăng cơ, những người đó tự nhiên sẽ rục rịch, nhân cơ hội tạo ra một chút hỗn loạn. Nhưng bọn họ cũng chẳng làm được gì to tát. Tám năm trước, bọn họ không thể giết phụ vương, thì tám năm sau, bọn họ càng không thể giết được phụ vương.”

“Phụ vương!”

Một bàn tay bưng kín miệng Nhiễm Mặc Lâm không cho hắn nói cái gì giết trước cái gì giết sau. Cho dù chỉ nghĩ đến chuyện như thế, con ngơ ngác của Nhiễm Mặc Phong đã đủ bùng đến nỗi làm người ta kinh sợ.

Xoay người phủ lên trên người con, Nhiễm Mặc Lâm lấy tay con ra khỏi miệng mình, rồi khẽ vuốt ve thân thể con.

“Phong Nhi, phụ vương làm chuyện gì mà con không thể chấp nhận nhất?”

Phong Nhi trưởng thành, tay chân dài ra không nói, thân mình ngây ngô cũng ẩn chứa một hương vị hoàn toàn khác trước. Nhiễm Mặc Lâm liếm liếm bả vai của con, còn bàn tay thì ở trên đùi con sờ tới sờ lui. (=.=)

Hơi thở dần dần phập phồng, Nhiễm Mặc Phong vẫn còn đang mải nghĩ về vấn đề của phụ vương. Qua một lúc lâu sau, nó lên tiếng: “Phụ vương.”

“Àn?” Nhiễm Mặc Lâm theo giữa cổ con ngẩng đầu lên, nhưng bàn tay vẫn sờ soạn vòng eo của con.

“Con không có phụ vương.” Đây là chuyện nó không thể chấp nhận nhất.

Nhiễm Mặc Lâm dừng lại, “Phong Nhi, trừ bỏ phụ vương rời khỏi con, hoặc không cần con ra, thì vô luận phụ vương làm cái gì, con cũng sẽ chấp nhận. Ý của Phong Nhi là vậy sao?” Đưa con đã trưởng thành, có rất nhiều chuyện con sẽ không nói ra, hoặc sẽ không biểu hiện ra, điều này làm cho hắn khó có thể biết được rõ ràng tâm tư của con.

Gật đầu, trong đôi mắt đỏ của Nhiễm Mặc Phong xuất hiện cuồng loạn, vì sao phụ vương phải hỏi như thế? Phụ vương, muốn rời khỏi nó?!

“Phong Nhi, nghe con nói như thế, phụ vương rất an tâm.” Hôn lên đôi mắt của con, Nhiễm Mặc Lâm thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhìn người đang khó hiểu nói, “Phong Nhi, năm đó phụ vương hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành, con có để ý không?”

Đôi mắt đỏ lại trở thành dị sắc xinh đẹp, Nhiễm Mặc Phong câu lấy ngón tay của phụ vương, cực kỳ không hiểu, vì sao nó phải để ý?

Nhiễm Mặc Lâm nhìn không được mà hôn lên hai má cùng khoe miệng của con: “Phong Nhi, lúc trước con bị thương nặng, phụ vương như sắp điên lên, nên mới hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành. Có lẽ đám thích khách này chính là những người còn sống sót trong năm đó, cho nên mới hận phụ vương như vậy. Nhưng phụ vương cũng không hối hận, trừ bỏ việc không muốn cho con biết. Chỉ cần con bình an vô sự, phụ vương không tiếc đổi đầu với người trong thiên hạ, cho dù biến thành ác quỷ.”

“Phụ vương.” Màu đỏ lại dâng lên, Nhiễm Mặc Phong nắm chặt lấy vai của phụ vương, thật lâu sau, nó mới lên tiếng, “Phụ vương, cùng nhau, vĩnh viễn.” Nó là Quý tướng, nó phải bảo vệ phụ vương, nó không cần giống như Quý tướng – tự sát mà chết, thi cốt thành tro, cho dù nó chết, nó cũng muốn ở cùng một chỗ với phụ vương.

Bắt lấy tay con, đặt lên đó một nụ hôn, vẽ mặt cùng ngôn ngữ của con làm cho Nhiễm Mặc Lâm hoàn toàn vứt bỏ gánh nặng trong lòng. Con không ngại chuyện hấn tàn sát hàng loạt dân trong thành, quả nhiên là do hấn lo lắng quá nhiều.

“Phong Nhi, cùng nhau. Đây là hai phụ tử chúng ta đã ước định từ lâu. Cho dù chết, con và phụ vương cũng phải chết cùng một chỗ.” Phong Nhi, phụ vương sẽ không cho con chết, nếu thực sự có một ngày như vậy, phụ vương sẽ đi theo con, sẽ không để cho con đơn độc một mình như Quý tướng vậy.

Đỏ ửng tán loạn, Nhiễm Mặc Phong nhìn chăm chăm phụ vương, không biết phải làm thế nào để phát tiết hết ‘khí’ đang ở trong lòng trào ra không ngừng. Ngay tại lúc ‘khí’ này càng ngày càng nhiều, nhiều đến nỗi nó không thể áp chế, thì nó há mồm cắn vào vai của phụ vương.

“Ngô!” Kêu lên một tiếng đau đớn, Nhiễm Mặc Lâm cắn răng nhìn xuống, không có đẩy con ra.

Thẳng đến khi máu loãng chảy vào trong miệng, Nhiễm Mặc Phong mới buông miệng ra. Nhìn thấy bả vai của phụ vương bị nó cắn đến máu chảy đầm đìa, nó vuron lưỡi ra liếm liếm lên đó, trong mắt là ảo não, sao nó lại cắn phụ vương.

Loại vết thương này đối với Nhiễm Mặc Lâm mà nói căn bản chẳng là gì, thế nhưng hấn cũng không ngăn lại động tác của con. Nhìn đầu lưỡi của con ở trên vai hấn liếm tới liếm lui, ánh mắt hấn thay đổi.

Máu màu đỏ vẫn trào ra, làm cho con ngươi của Nhiễm Mặc Phong cũng đỏ theo.

“Phụ vương.” Nghĩ muốn xuống giường đi tìm quân y.

“Vết thương nhỏ, không ngại, huống chi là do Phong Nhi tặng cho phụ vương a, thành xẹo càng tốt.” Kéo xiêm y bên cạnh qua ấn lên bả vai mình, Nhiễm Mặc Lâm ách giọng nói, “Phong Nhi, ngươi còn chưa nói cho phụ vương biết vì sao đêm nay con không ngủ nha.” Lộ ra một chút miệng vết thương để cho con nhìn thấy, gọi lên sự áy náy của con.

Nhiễm Mặc Phong rừ mắt xuống, ním chặt môi không nói.

“Phong Nhi.”

Bên tai nó vang lên âm thanh chứa đựng không vui cùng kiên trì.

“Phong Nhi nói vĩnh viễn ở bên phụ vương, nhưng có chuyện lại muốn giấu phụ vương?”

.

“Giết chết Quý tướng!”

“Ngươi là quý, là quý!”

“Ta là phụ vương của ai?”

.

“Phụ vương.” Nó nâng mắt lên, ấn lên tay phụ vương, đôi môi xinh đẹp mở ra, “Quý tướng. Phụ vương, con hay nằm mộng thấy một người, gọi Quý tướng.”

Thần sắc Nhiễm Mặc Lâm nháy mắt đại biến, nhìn con ngươi hoang mang của con, hấn phát tay đập tắt ánh nến, ôm con nằm xuống.

“Người kia xảy ra chuyện gì?” Dem đầu con áp lên ngực mình, không cho con nhìn thấy biểu tình của mình, Nhiễm Mặc Lâm hỏi.

Kể cho phụ vương nghe giấc mộng vẫn luôn làm cho nó nghi hoặc khó hiểu, chậm rãi kể ra tất cả những cảnh trong mơ mà nó nhìn thấy về người kia. Từ khi còn nhỏ phải lưu lạc ẩn xin, sau khi lớn một chút thì gia nhập quân ngũ, ở trên chiến trường giết địch lập công, cùng với nỗi sợ hãi cùng bài xích đi theo cả đời y, còn có ý chết thế nào. Hấn mơ thấy không chỉ đơn giản là Quý tướng, mà là cả cuộc đời của y. Hơn nữa, Quý tướng cũng có đôi mắt dị sắc giống như nó.

Nhiễm Mặc Lâm vẫn luôn im lặng vuốt ve con, nghe con kể lại giấc mơ, nhưng trong đầu hấn lại nảy ra vô số ý niệm. Chờ con kể xong, hấn cũng đã suy nghĩ kỹ càng.

“Phong Nhi, Quý tướng là Quý tướng, con là con. Không nói gạt con, phụ vương cũng từng mơ thấy Quý tướng.”

Người trong lòng hần đột nhiên tránh ra, đồ ửng bốc lên.

Đem người áp lại lên ngực mình, Nhiễm Mục Lâm thực bình tĩnh nói: “Phụ vương nhìn thấy Quý tướng, thân thể thê thảm, bị thể nhân gây tổn thương, phải chết trẻ. Trong lòng phụ vương rất khó chịu. Phong Nhi, mặc kệ Quý tướng có quan hệ gì với con, thì đó cũng là chuyện đã qua. Con có phụ vương thương con, còn có hoàng bá, có Tiểu Hồ lớn lên cùng con, có mọi người trong thành Nhân Xương thương con, người cùng Quý tướng hoàn toàn khác nhau, trừ bỏ ngoại hình của con cùng Quý tướng giống nhau ra, thì cái gì cũng không giống nhau.”

Thân mình buộc chặt của người trong lòng dần dần thả lỏng ra, lắng lắng nghe phụ vương nói.

“Phong Nhi, phụ vương cũng từng rất rối rắm. Đến tận cùng người nào là Phong Nhi, người nào là Quý tướng. Quý tướng có phải là kiếp trước hoặc là kiếp sau của Phong Nhi không. Bất quá sau đó phụ vương cẩn thận suy nghĩ lại, ông trời để cho phụ vương nhìn thấy cuộc đời của Quý tướng, không phải để cho phụ vương phiền não, mà là nhắc nhở phụ vương, phải thương Phong Nhi, yêu Phong Nhi, không thể để cho Phong Nhi giống như Quý tướng phải chịu ủy khuất, chịu khổ, bị thương tổn. Ông trời để cho Phong Nhi nhìn thấy Quý tướng, cũng không phải để cho Phong Nhi vì sự giống nhau giữa Quý tướng và con mà rối rắm, là để cho Phong Nhi hiểu được, người ghét người, sợ con, bất quá chỉ là những kẻ ngu muội, những kẻ hãm hại con cuối cùng sẽ chết không từ tế. Người cùng Quý tướng khác nhau, nên cuộc đời của con sẽ không giống Quý tướng, con không cần vì hai mắt của mình khác với người ta mà rầu rĩ không vui, đương nhiên, phụ vương biết con cũng không để ý.”

Người trong lòng, ngực mím chặt môi, câu chặt ngón tay của phụ vương. Để ý, nó đã từng rất để ý vì sao ánh mắt của nó lại khác với người ngoài.

“Phong Nhi, phụ vương thích nhất chính là đôi mắt của con.” Chuẩn xác mà hôn lên cặp mắt xinh đẹp kia, Nhiễm Mục Lâm ôm chặt người trần trụi nửa thân trên.

“Phụ vương. . . . con đã giết người.” Nó có một chút việc rất giống Quý tướng, đó là hai tay của nó dính máu của vô số người, hơn nữa nó giết người chẳng có chút cảm giác. Trời sinh nó tựa hồ đã quen với mùi máu, nhưng với nó cũng chẳng sao cả, chỉ cần phụ vương không sợ nó.

“Phụ vương biết, bọn họ đáng chết.” Nụ hôn dần dần di chuyển xuống, Nhiễm Mục Lâm liếm hôn lên vành tai của con.

Phụ vương.

Ở trong lòng kêu lên, Nhiễm Mục Phong vươn hai tay ôm chặt phụ vương, mặc cho phụ vương hôn liếm vuốt ve mình, mỗi khi phụ vương làm như vậy, nó liền thấy Quý tướng rời xa khỏi nó, nó là Nhiễm Mục Phong, là đứa con của phụ vương. Vì nó, phụ vương nguyện đổi đầu với tất cả người trong thiên hạ. Mà nó cũng thế, vì phụ vương, nó không tiếc cả người dính đầy máu tanh.

‘Bính!’ Cửa sổ bị người phá mở ra. Nhiễm Mục Lâm cùng Nhiễm Mục Phong đồng thời nhanh chóng ngồi dậy, mặc áo vào, rút chủy thủ ra.

‘Bính, rầm!’ Lại một tiếng va chạm nữa vang lên, bộ ấm trà, chén đĩa hoa quả, toàn bộ đều bị rơi xuống trên mặt đất. Nhiễm Mục Lâm hướng con ra hiệu, hai người chậm rãi chuyển tới chỗ chân giường. Đối với sự lỗ mãng của tên thích khách này mà cực kỳ kinh ngạc.

Thế nhưng thích khách lại chậm chạp không tiến đến bên giường, mà lại phát ra tiếng chim điều hâu kêu. Nhiễm Mục Phong xốc màn lên, nhìn qua, nương theo ánh trăng chiếu vào trong phòng, thì thấy một con điều hâu đang đứng ở trên bàn.

“Con mẹ nó, chim chóc nhà ai!” Cur nhiên phá hỏng chuyện tốt của hần!

Nhiễm Mục Lâm buông chủy thủ ra, xuống giường, đốt nến.

Ngay tại nháy mắt ánh nến sáng lên, Nhiễm Mục Phong sững sờ, đôi mắt dị sắc chớp chớp. Nhiễm Mục Lâm vừa quay đầu lại, cũng sững sờ, tiếp theo “ha ha” cười rộ lên.

“Ai thiếu đạo đức như thế, lại đi nhổ hết lông trên đầu con chim to.”

Thấy điều hâu không ngừng dùng mỏ mổ vào ống trúc cột ở trên đùi nó, lúc này Nhiễm Mục Lâm mới hiểu được, vì sao con chim này lại vô duyên vô cớ vọt vào đây.

Tiến lên, gỡ ống trúc trên đùi nó xuống, Nhiễm Mục Lâm rút thư ra.

Nhiễm Mục Lâm:

Ta cùng với Kì Nhi đi Giáng Đan trước. Con chim này muốn giết muốn thả tùy người xử trí.

Dịch

Nhiễm Mục Phong đi đến bên người phụ vương, đọc thư xong, quay đầu lại nhìn về phía con chim to đáng thương kia. Nó tựa hồ cũng biết chính mình gây họa, ánh mắt thèm thuồng mà nhìn nhìn điểm tâm trên mặt đất, nhưng lại không dám ăn.

Nhiễm Mục Phong đem áo quần lên trên cánh tay, rồi vươn tay ra: “Lại đây.”

Chim to nhìn Nhiễm Mặc Phong một cái, rồi bay qua.

“Phụ vương, nó đói bụng.” Nhiễm Mặc Phong nhặt lên một khối điểm tâm sạch sẽ trên mặt đất đút cho con chim to, điều hâu cũng không ghét bỏ, ăn như sắp chết.

“Còn chưa thấy qua chim ưng sẽ ăn bánh ngọt a.” Nhiễm Mặc Lâm đột nhiên cảm thấy rất thương cảm cho con chim to này, bất quá hân cũng rất kỳ quái, ở cùng với lão Dịch kia tám năm, hân chưa từng gặp qua con chim to này a.

“Phong Nhi, trễ rồi, cho nó ăn một ít bánh ngọt đi. Sáng mai phụ vương bảo đầu bếp làm cho nó mấy con thỏ.” Xem ra con chim to này đã chọc Dịch nổi giận đi, cho nên lông trên đầu con chim to này bị lão Dịch bứt trụi.

Điều hâu đáng thương nhìn Nhiễm Mặc Lâm kêu hai tiếng, tiếp theo bay lên trên bàn, vui đầu ăn bánh ngọt.

Nhiễm Mặc Lâm nhìn tờ giấy trong tay một lần nữa, rồi đưa tờ giấy đến ánh nến. Hai người kia đi Giáng Đan trước, nhưng nói không chừng hân cùng Phong Nhi đã tới rồi, mà bọn họ vẫn còn ở tại nơi nào nơi nao đi.

“Phong Nhi, ngủ đi, sáng mai gọi người tới thu dọn.”

Nhiễm Mặc Lâm đem con gần như trần trụi lên trên giường, rồi tắt nến, buông màn.

“Phụ vương, khi nào chúng ta quay về kinh?” Nhiễm Mặc Phong nghĩ tới thích khách.

“Không vội, hoàng bá con tâm tình không tốt, phụ vương trở về nhất định sẽ không có ngày lành.” Lần này trở về, nếu hân không giúp hoàng huynh đuổi Trú đi, hân đừng nghĩ sẽ bình an.

Nhiễm Mặc Phong không có gì dị nghị, chuyện giấu phụ vương đều đã nói ra hết, trong lòng cực kỳ thoải mái, chỉ chốc lát sau, nó liền ngủ say như chết.

“Ngủ đi.” Nhiễm Mặc Lâm nhắm mắt lại, bàn tay vuốt ve thân mình tròn nhẵn của con, cũng từ từ đi vào giấc ngủ.

—

Bạn đang đọc truyện *Tác Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

CHƯƠNG 64

“Sur phụ, phụ hoàng bị bệnh sao? Có nghiêm trọng không? là bệnh gì vậy?” Thật vất vả mới nhìn thấy sư phó, Nhiễm Lạc Nhân liền vội vàng tiến lên hỏi thăm phụ hoàng.

“Không liên quan đến ngươi, đừng hỏi nhiều.” Đẩy người đang chắn lối ra, âm thanh của Trú cực kỳ lạnh lùng nói.

“Phụ hoàng bị bệnh sao có thể không liên quan đến con?” Đi theo sư phụ đến cửa phòng ngủ, Nhiễm Lạc Nhân đầy bất mãn, nhưng không dám bước vào nửa bước.

Trú thay một thân xiêm y khác, rồi từ hòm dược lấy ra mấy bình dược, cước bộ vội vàng rời đi: “Nếu ta nói không liên quan đến ngươi, thì ngươi đừng hỏi nhiều! Quay về phòng luyện công đi.”

Nhiễm Lạc Nhân rung mình một cái, vội vàng thối lui đến một bên: “Sư phụ, con chỉ muốn biết hiện giờ phụ hoàng đã khỏe chưa thôi.”

Lạnh lùng liếc mắt dò dè một cái, Trú nhảy lên tường thành, biến mất.

“Điện hạ.” Xích Đồng cùng Xích Đan trốn ở sau thân cây vội vàng chạy ra.

Nhiễm Lạc Nhân vỗ vỗ trái tim vừa bị dọa cho suýt ngừng đập, thở ra một hơi: “May mắn ta là đồ đệ của sư phụ, bằng không ngay lúc vừa rồi sư phụ chắc chắn đã một chiêu đánh chết ta.”

“Điện hạ, có Trú tiên nhân ở đó Hoàng Thượng sẽ không có việc gì đâu.” Xích Đồng cùng Xích Đan rất bội phục điện hạ, cư nhiên không sợ Trú tiên nhân. Mỗi lần hai người bọn họ nhìn thấy Trú tiên nhân từ xa xa, đã sợ tới mức muốn chạy trốn.

“Ta đương nhiên biết phụ hoàng sẽ không có việc gì, nhưng vẫn nhịn không được mà lo lắng a. Đó là phụ hoàng của ta, cũng không phải người ngoài.”

Đặt mông ngồi xuống bậc thềm, Nhiễm Lạc Nhân thở dài, “Nếu có Mặc Phong ở đây thì tốt rồi, đệ ấy lợi hại như vậy, có thể trộm đi xem phụ hoàng. Ta luyện công nhiều năm như thế, mà chẳng có chút tiến bộ nào. Xích Đồng, người nói khi Mặc Phong trở về, có chê cười ta không?”

“Chủ tử sẽ không chê cười ngài đâu.” Nghĩ đến chủ tử rồi đi đã lâu nay sắp trở về, Xích Đồng cùng Xích Đan nhin không được cười rộ lên. Không biết chủ tử có thay đổi không? Bộ dáng chủ tử nhất định là vừa cao vừa khỏe, giống như Vương gia vậy.

Nghĩ đến Nhiễm Mặc Phong sắp trở về, Nhiễm Lạc Nhân cũng là vẻ mặt tươi cười, vạn phần chờ mong. Nó cùng Mặc Phong vẫn thư từ lui tới rất đều, chưa bao giờ gián đoạn, thế nhưng dù sao bọn họ đã nhiều năm không thấy nhau, Mặc Phong có giống như nó thay đổi rất nhiều không? Thay đổi nhiều đến nỗi nó không thể nhận ra?

“Lạc Nhân.”

Nhiễm Lạc Nhân nghe tiếng nhìn lại: “Nhị ca.” Nó nhảy dựng lên, chạy qua.

Người đến là Nhiễm Lạc Tín vừa mới từ viện thảo luận chính sự trở về. Trong bốn đứa con của Nhiễm Mục Kỳ, chỉ có mỗi Nhiễm Lạc Tín là vào triều thảo luận chính sự. Hắn từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, rất được Nhiễm Mục Kỳ tán thưởng, khi hắn vừa mới qua tuổi mười hai, liền được Nhiễm Mục Kỳ cho vào triều nghe báo cáo cùng quyết định sự việc, mà từ đầu năm trước hắn đã theo các đại thần thảo luận chính sự, cùng giúp đỡ Nhiễm Mục Kỳ xử lý sự vụ.

“Lạc Nhân, đệ có gặp sư phụ của đệ không?” Nhiễm Lạc Tín lo lắng hỏi. Phụ hoàng bị bệnh đã sáu bảy ngày, nhưng không gặp bất kỳ kẻ nào, mà bọn họ cũng vô pháp nhìn thấy phụ hoàng, bất kỳ ai đi vào Vô Tam điện đều bị Trú tiên nhân ngăn cản lại, thậm chí ngay cả bọn Chu Điền cũng không thấy được Hoàng Thượng. Đồ đạc đưa vào Vô Tam điện đều phải thông qua bàn tay của Trú, tóm lại, nếu muốn gặp Hoàng Thượng, trừ phi trời Trú lại.

Nhiễm Lạc Nhân vẻ mặt thoải mái nói: “Nhị ca, đệ vừa rồi có gặp sư phụ, bất quá ngài ấy cũng chẳng nói cái gì. Nhưng có vẻ sư phụ không muốn chúng ta quấy rầy phụ hoàng, mà nhị ca cũng không cần quá lo lắng, có sư phụ ở đó, phụ hoàng sẽ không có việc gì đâu.” Sư phụ có thể đem nó điều dưỡng thành hồng hồng nhuận nhuận, thì nhất định có thể chữa lành cho phụ hoàng. Bất quá, phụ hoàng rất ghét sư phụ, cũng chẳng biết là vì sao.

Nhiễm Lạc Tín lại không thoải mái nổi, ngược lại càng thêm lo lắng: “Tam đệ, vô luận nói thế nào đi nữa, thì Trú tiên nhân cũng không thể không cho chúng ta gặp phụ hoàng. Hiện tại phụ hoàng ra sao, chúng ta cũng không biết. Còn có sự vụ trong triều nữa, nhiều việc phải do phụ hoàng hạ chỉ mới được.”

“Nhị ca, phụ hoàng bị bệnh, đừng để những chuyện phiền lòng này ảnh hưởng đến người. Trong triều không phải có Tể tướng đại nhân với Thái úy đại nhân sao? Ngoài ra còn có Nhị ca nữa nha. Để cho phụ hoàng an tâm dưỡng bệnh đi. Dù sao huynh có lo lắng cũng vô dụng, sư phó không cho gặp chính là không cho gặp.”

Sắc mặt Nhiễm Lạc Tín thoáng chuyển biến tốt đẹp, tựa hồ đã bị Tam đệ thuyết phục, hắn thở hắt ra, nói: “Tam đệ, nếu đệ có cơ hội, thì nên hỏi sư phụ của đệ một chút về tình trạng của phụ hoàng, cũng đề cho chúng ta có thể yên tâm.”

“Đây là điều tất nhiên, huynh yên tâm.” Nhiễm Lạc Nhân cười hi hi nói, tựa hồ không lo lắng cho phụ hoàng tí nào.

Nhiễm Lạc Tín so với Nhiễm Lạc Nhân cao hơn nữa cái đầu, hắn sờ sờ đầu nó, hỏi: “Mặc Phong có thường gửi thư cho đệ không? Có nói khi nào trở về không?”

“Không có.” Nhiễm Lạc Nhân nhất thời buồn bã, “Mặc Phong đi Cẩm Đức, không biết khi nào mới có thể trở về.”

Nhiễm Lạc Tín cười nói: “Mặc kệ khi nào đệ ấy mới có thể trở về, tóm lại cũng sẽ có lúc phải trở về. Tốt lắm, Tam đệ, huynh còn có việc, nên phải về đây. Nếu có tin tức của phụ hoàng, phải lập tức nói cho huynh biết.”

“Đã biết, Nhị ca.” Nhiễm Lạc Nhân đẩy Nhiễm Lạc Tín một phen, làm cho hắn đi mau.

Sau khi Nhiễm Lạc Tín rời đi, Nhiễm Lạc Nhân nằm chán ngồi xuống, trong mắt là chờ đợi cùng nhớ mong.

.....

Trong Vô Tam điện, Nhiễm Mục Kỳ nằm nghiêng ở trên giường, ánh mắt vô thần nhìn vách tường phía trong giường mà ngẩn người. Một người đi đến bên giường ngồi xuống, tay phải bưng một chén được, tay trái khẽ vuốt mái tóc dài rối tung ở trên giường, cùng rũ xuống bọc gối của y.

“Trẫm không uống.” Người được vị được đông y, Nhiễm Mục Kỳ lấy lại tinh thần, nói thẳng, thậm chí không có quay đầu lại nhìn người phía sau.

“Muốn ta đút cho người?” Trú kéo người Nhiễm Mục Kỳ nằm thẳng lại, trong thanh âm lạnh lùng chứa đựng hơn hai phần ôn nhu.

“Trẫm không uống.” Lại xoay người nghiêng qua, Nhiễm Mục Kỳ kéo chăn ở ngang hông mình lên, phủ kín lấy chính mình, cự tuyệt uống cái thứ được dâng người chết kia.

Tóc dài thượng lướt qua lòng bàn tay lạnh lẽo, Trú cũng không khuyên.”Không uống cũng được, được này bất quá chỉ là bồi dưỡng thôi, sau này từ từ điều dưỡng cho người cũng được.” Nói xong, hắn đứng dậy đi đến chỗ đặt chậu rửa mặt, đổ được vào chậu.

Nhiễm Mục Kỳ tựa hồ muốn tự kỷ một mình, cho nên tránh ở trong chăn không hé răng. Thế nhưng lại có người không để cho y như nguyện, không chút

nào để ý y sẽ nổi giận, mà vuron tay kéo chân xuống, để cho người đang tự kỷ có thể thông khí.

“Người!” Nhiễm Mục Kỳ nổi giận đùng đùng, bật nhanh người ngồi dậy, tiếp theo suy sụp rồi ngã xuống, cực kỳ suy yếu.

Kéo chân lên đắp lại cho y, nhưng bất quá chỉ tới ngang hông của y. Trú ngồi xuống, dùng tay áo lau khô mồ hôi trên trán Nhiễm Mục Kỳ, lại bị đối phương tức giận mà né tránh, tuy né tránh đó chỉ là phí công.

Nhắm mắt lại, chờ cho trận mê muội kia qua đi, Nhiễm Mục Kỳ khàn khàn nói: “Trú tiên nhân, người có biết cử chỉ mấy ngày nay của người là một tiên nhân không nên có không?” Người này đem y “nhốt” lại, không cho bất luận kẻ nào gặp y, cũng không để cho y gặp bất luận kẻ nào, tựa như hấn mới là Vương của nơi này, là Quốc quân của Bắc Uyên.

“Ta có nói ta là tiên nhân sao?” Trú không cho là đúng, “Đó chỉ là do các người tự nói theo ý mình.” Hấn chưa bao giờ nói qua hấn là tiên.

“Không phải tiên, thì là cái gì?” Mê muội qua đi, Nhiễm Mục Kỳ nói lời đầy trào phúng, theo y thấy, là ma, tà ma.

“Ma.” Bình tĩnh trả lời.

Nhiễm Mục Kỳ suyt nữa thở không ra hơi, không biết vì sao, y cứ nhiên có chút bức mình. Quay người đi, không thèm nhìn người này nữa, y tiếp tục nhìn vách tường phía trong giường mà ngẩn người.

Trú nghiêng người xuống, thẳng đến khi sắp áp lên người Nhiễm Mục Kỳ, thì lên tiếng: “Mục Kỳ.”

“Ai cho phép người gọi tục danh của trẫm!” Cả người Nhiễm Mục Kỳ chấn động, quay đầu lại rống lên giận dữ.

“Ta cho phép.” Lại một câu tức chết người không đền mạng cất lên, sau đó lại tiếp tục kêu: “Mục Kỳ.”

“Không được gọi tục danh của trẫm! Ngồi!” Môi bị chặn lại, hai tay chống đẩy bị người đè chặt xuống, chiếc lưỡi lạnh lẽo đột nhiên vuron ra muốn xâm nhập vào miệng y, y há miệng tát tới, thì cằm dưới lại bị nắm lấy. Đê tiện! Dám điểm huyết y!

Nụ hôn của Trú bất đồng với thân nhiệt của hấn, nóng đến mãnh liệt, bắt buộc chiếc lưỡi không muốn kia phải dây dưa cùng với mình. Kiên nhẫn của hấn đã sớm khô kiệt, không muốn lại để cho người này tiếp tục trốn tránh.

Kháng cự lại, không muốn cứ như vậy mà thỏa hiệp, huống chi tình cảnh hiện tại của y rất tệ. Ghê tởm muốn nôn, biết rõ người hôn y chính là hấn, nhưng vẫn không thể áp chế được sự buồn nôn.

“Vù vù, vù vù.”

Ở trước khi Nhiễm Mục Kỳ phun ra, Trú thối lui. Hai người cùng thở gấp gấp, một người là khó chịu, một người là tình cảm mãnh liệt đan xen với phần nộ hỗn loạn.

Trong mắt Nhiễm Mục Kỳ bắt gặp trào ra nước mắt, y nghiêng đầu đi, nhắm chặt hai mắt, không muốn để cho người này nhìn thấy bộ dáng bất lực đáng thương của y. Nhiều năm trước trước đây, y không thể lại trở nên yếu đuối, chỉ có nhẫn nại, chỉ có cắn răng chịu đựng, y mới có thể sống sót.

Con người của Trú hiện lên ánh sáng bạc, tóc đen bay lên, ‘bính bính’ hai tiếng, cửa sổ đóng chặt lại.

Nhiễm Mục Kỳ mở mắt nhìn lại, nhất thời kinh hoàng cực kỳ, cảm giác ghê tởm nháy mắt biến mất. “Người muốn làm cái gì?”

Trú buông màn, cời bỏ nút áo, tháo đai lưng.

“Người đâu! Khương Vĩnh! Chu Điền! Người đâu, mau.”

Á huyết bị điểm, Nhiễm Mục Kỳ nhìn thấy Trú kéo xuống một ống tay áo, bịt mắt y lại. Y sợ hãi, liều mạng giãy dụa, nhưng chỉ phí công, y căn bản không có chút sức lực nào.

Cái gì cũng nhìn không thấy làm cho Nhiễm Mục Kỳ cực độ hoảng loạn, y ở trong lòng kêu lên: Mục Lân, Mục Lân. Mau tới, mau tới cứu huynh, Mục Lân.

.

“Kì Nhi, con đừng trách phụ hoàng, bộ dạng của con rất giống mẫu phi của con, phụ hoàng cũng rất thống khổ, cùng với con của mình nghịch luân, phụ hoàng cũng là bất đắc dĩ. Kì Nhi, Kì Nhi.”

“Mục Kỳ, chờ phụ hoàng chết đi, huynh sẽ xây cho đệ một tòa viện ở ngay tại trong cung này, rồi chặt hết tay chân của đệ, đem đệ nhốt vào trong viện. Không bao giờ để cho người bên ngoài chạm vào đệ nữa, không bao giờ để cho đệ trốn ở sau lưng huynh ăn vụng nữa, huynh muốn độc chiếm đệ, muốn đệ chỉ có một mình huynh.”

.

“Trong lòng ngươi đang nghĩ về ai? Ta mặc kệ trong lòng ngươi đang nghĩ về ai, ta là Trú, người đang ôm ngươi là Trú.”

“Ngô!”

Á huyết được giải, nhưng hai mắt vẫn bị bịt kín như trước, thanh âm khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo tựa như hàn băng dội từ trên đầu y dội xuống.

“Không nên đụng ta! Không nên đụng ta!”

Muốn phun ra, nhưng chỉ có thể nôn khan, cái gì cũng phun ra không được.

“Tê tê” vài tiếng, quần áo bị xé thành mảnh nhỏ, nháy mắt Nhiễm Mục Kỳ liền trở nên trần trụi. Đem y không thể nhúc nhích lập sấp người lại, Trú hôn lên lưng của y.

“Không nên đụng ta! Người đâu! Mau tới!” Nhiễm Mục Kỳ hô to, y đã từng thề qua, quyết không để cho người khác đối xử với y như vậy nữa. Y là Hoàng Thượng, không phải là một tiểu quan mà bất kỳ ai cũng có thể tùy ý đặt ở dưới thân để thỏa mãn thú tính.

“Bệ hạ!” Khương Vính ở ngoài điện nghe được tiếng la của Nhiễm Mục Kỳ, liền mang theo người vọt vào, vừa bước qua cửa liền nghe thấy một giọng nói lạnh như băng truyền ra, “Ai dám tiến vào, ta sẽ giết Nhiễm Mục Kỳ.”

Khương Vính không dám hành động thiếu suy nghĩ, lập tức triệu tập Ngự lâm quân cứu Hoàng Thượng.

“Tiến vào! Khương Vính, trẫm lệnh ngươi tiến vào!” Y chính là chết, cũng tuyệt không ở dưới háng của người khác hầu hạ!

Trú kéo tay áo, xóc màn lên, ôm lấy Nhiễm Mục Kỳ xuống giường.

“Buông! Buông trẫm ra! Ngươi muốn làm cái gì?!” Nhiễm Mục Kỳ cực kỳ kinh hoàng, y, y đang trần trụi, mà người này cũng vậy, hắn muốn dẫn y đi sao? Mắt thấy Trú từng bước từng bước đi về phía cửa phòng, y hét to lên: “Trở về! Không được mở cửa!” Chẳng lẽ người này muốn cho nô tài thị vệ ở ngoài cửa nhìn thấy bộ dạng này của y sao? Không, trừ phi y chết.

“Ngươi muốn bọn họ tiến vào, cùng với ta ôm ngươi ra ngoài, có gì khác nhau?” Trú dừng lại, hỏi.

Sắc mặt Nhiễm Mục Kỳ nguyên bản tái nhợt, nhưng vừa nghe câu Trú hỏi xong thì tức đến nổi mặt đỏ bừng, nói không ra lời. Y muốn Khương Vính tiến vào là ngăn cản người này, là cứu y! Chứ không phải y muốn trần trụi đi ra ngoài cho người ta xem!

Trú nhìn chăm chú y một lúc lâu, rồi quay đầu trở về lại giường, lên tiếng: “Đều cút khỏi Vô Tam điện, ai dám can đảm tới gần nửa bước, ta liền móc mắt, cắt lỗ tai của kẻ đó.” Một câu này truyền ra cực xa, tất cả người ở Vô Tam điện đều lạnh đến run rẩy.

“Bệ hạ.” Khương Vính ở cửa kêu lên, không biết có nên xông vào hay không? Vì vừa rồi gã lại nghe bệ hạ nói không được mở cửa.

Trú đứng ở bên giường, chờ người ở trong lòng lên tiếng.

Phản hận mà trừng mắt nhìn Trú, Nhiễm Mục Kỳ cực kỳ không cam lòng nói: “Các ngươi đều, lui ra đi. Trẫm, vô sự.”

Nghe thấy người ngoài cửa đã tránh đi, Trú đem người thả lại trên giường, cởi bỏ huyết đạo của y, cũng không cho y có cơ hội kịp làm cái gì liền áp lên trên người y.

“Không nên đụng ta.” Sắc mặt Nhiễm Mục Kỳ lại trở nên tái nhợt, trong lời nói chứa đựng khẩn cầu cùng một mối. Y đã nhớ tất cả, sau khi trải qua mấy hồi ác mộng, y đều đã nhớ tất cả, cũng biết vì sao đạo gần đây mình luôn đau đầu.

Trú nâng cằm y lên, để cho y nhìn thẳng vào mặt hắn: “Ta muốn ngươi.”

“Muốn ngươi” sắc mặt Nhiễm Mục Kỳ trắng bệch tựa như người chết.

.

“Phụ hoàng, đừng như vậy, con là Mục Kỳ, là con ruột của ngươi! Người nhìn kỹ đi, con là con ruột của ngươi, là Nhiễm Mục Kỳ!”

“Trẫm mặc kệ con là ai, trẫm muốn con. Nuốt cái này vào, nó sẽ làm cho con thoải mái, sẽ làm cho con biết phụ hoàng thương con biết bao nhiêu.”

“Nhiễm Mục Huru, ta là nam nhân, ngươi hãy nhìn kỹ đi.”

“Huynh đương nhiên biết rõ đệ là nam nhân, nhưng huynh càng biết rõ hơn chính là huynh muốn đệ, chỉ đáng tiếc phụ hoàng đã ra tay trước, thế nhưng cũng chẳng sao, ai bảo huynh vừa nhìn thấy đệ, thì chỗ này đã cứng như thép chì.”

.

Hất tay Trú ra, Nhiễm Mục Kỳ cười rộ lên: “Ha ha, muốn ta.” Dùng hết toàn lực mà đẩy Trú ra, y rống lên giận dữ: “Muốn ta?! Ngươi cho ta là cái gì?!”

“Ta là nam nhân! Là nam nhân! Không phải là kỹ nữ hầu hạ dưới thân nam nhân! Ngươi cho mình là ai? Ngươi coi ta là ai?! Ta chính là chết, cũng tuyệt không để cho người khác tiếp tục đối xử như vậy với ta. Ngươi thích nam tử? Vậy ngươi nên đi đến quán tửu công đi, nơi đó ồm ồm gầy béo, đủ các loại cho ngươi chọn, ngươi thích người nào, ta sẽ mua đứt cho ngươi. Đừng đem ta trở thành tửu công, ta không phải, không phải!”

So với Nhiễm Mục Kỳ đang cuồng nộ, thì Trú lại cực kỳ bình tĩnh: “Tửu công? Đó là nơi bất kỳ ai cũng có thể tới, bản.”

“Bản. Ha ha, ha ha ha, ” Nhiễm Mục Kỳ rơi lệ đầy mặt, “Ngươi nghĩ rằng ta sạch sẽ tinh khiết lắm sao?” Sờ lên thân thể của mình, y vừa cười vừa nói, “Thân thể này đã sớm bị người chạm qua, mà không chỉ là một người a, ngươi có biết người chạm vào ta là ai không?” Y cười đến yêu điểm, cười đến tuyệt vọng.

“Đang lắng nghe.” Trong mắt Trú hiện lên ánh sáng màu bạc, nhưng trên mặt hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh.

“Là là” Thống khổ mà cúi đầu xuống, Nhiễm Mục Kỳ ôm chặt lấy mặt mình, y nói không nên lời. Đó là vết thương lòng sâu nhất của y.

“Ai?” Cực kỳ thấp trầm, cực kỳ lạnh lẽo.

“Ngô.” Cắn chặt hàm răng, Nhiễm Mục Kỳ thống khổ mà nước nứa lên.

“Là ai?” Một tay đem người đang phát run kéo vào trong lòng mình, Trú hỏi lại.

“Là A! !” Nhiễm Mục Kỳ cuối cùng không nén nhịn được nữa mà khóc to lên.

“Là ai!” Nâng đầu y lên, Trú không cho phép y giấu điểm nữa.

“Là hắn! Là hắn! Là cái người bị ta độc chết, là cái người bị ta lãng trí!” Nhiễm Mục Kỳ đem cái chuyện mà y đã chôn dấu trong lòng nhiều năm, cái chuyện đã làm cho y thống khổ nhiều năm hét lớn ra, “Là phụ hoàng, của ta! Là huynh trưởng, của ta! A a!! Bọn họ đáng chết! Bọn họ đáng chết!”

“Bọn họ đúng là nên chết.” Gió lạnh tựa như mùa đông khắc nghiệt thổi tới, âm lãnh đến xương. Trú ôm chặt lấy người dĩ nhiên là đã điên loạn, điểm ngũ huyết của y.

Trú vươn tay lau đi nước mắt không ngừng chảy ra của người này, bước xuống giường, tìm ra một bộ xiêm y sạch sẽ mặc vào cho Nhiễm Mục Kỳ.

Mở cửa, bên ngoài quả nhiên một người cũng không có, trừ bỏ Khương Vịnh đang canh giữ ở ngoài cửa. Trú cũng không phải cái loại người chỉ biết uy hiếp, hắn nói không được tới gần nửa bước, chính là thật sự không được. Căn bản không để cho Khương Vịnh có cơ hội lên tiếng, Trú liền bóp chặt cổ gã, áp gã lên trên tường.

“Ngươi nghĩ lời nói của ta là trò đùa?” Nghĩ đến người này có thể nghe thấy tất cả lời nói của người nọ, Trú nổi lên sát tâm.

“Ta biết, ngài làm cho người ta lui ra, là, vì bệ hạ.” Khương Vịnh khó khăn mà lên tiếng, “Nhưng chuyện của, bệ hạ, của bệ hạ, ta đều, biết rõ, cho nên, ngô!” Mặt gã nháy mắt trắng đến xanh tím.

“Ngươi biết?” Con ngươi của Trú biến thành màu bạc, hắn túm lấy Khương Vịnh, rồi phi thân ra ngoài, nhảy xuống ban công.

Ở nơi cách Vô Tam điện rất xa, có rất nhiều thị vệ đang khẩn trương trông chừng Vô Tam điện, chờ đợi mệnh lệnh của thống lĩnh, thế nhưng bọn họ lại nhìn thấy chuyện làm cho bọn họ kinh sợ, đó chính là thống lĩnh bị “Ma đầu” bắt đi.

—

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

CHƯƠNG 65

Nhiễm Mục Kỳ cau mày, đặt mặt thư xuống, hoàng huynh lại bị bệnh. Tám năm này, có Trú ở hoàng cung, Khương Vịnh gửi tin báo thân mình của hoàng huynh đã tốt lên rất nhiều, sắc mặt cũng hồng nhuận không ít. Nguyên bản hắn muốn trở về nhìn xem hoàng huynh một chút, thế nhưng đại chiến vừa qua, biên quan cần phải sửa chữa phục hưng, hắn không thể rời khỏi, nhưng có Khương Vịnh tùy thời đem trạng huống của hoàng huynh nói cho hắn biết, hắn cũng an tâm. Không nghĩ tới sau tám năm, hoàng huynh lại bị bệnh, cùng với căn bệnh trong quá khứ giống nhau, nôn mửa không ngừng. Hắn biết đây là hoàng huynh đã nhớ lại tất cả, Tiết Kỳ đã từng nói – hắn không thể xóa hẳn đi phần ký ức thống khổ đó của hoàng huynh, hiện tại xem ra, quả thực như thế.

“Người đâu, đi gọi thể tử đến đây.”

“Dạ”

Nhiệm Mục Lâm đứng dậy, đi ra bên ngoài trông chờ con, sắc mặt hắn rất bình tĩnh, không đem lo lắng biểu hiện ở trên mặt. Ước chừng qua một khắc, một người cưỡi ngựa đen đang phóng tới cực nhanh, Nhiệm Mục Lâm mở rộng hai tay, người tới ở nơi cách hắn không xa kéo dây cương ngựa, phóng vào vòng tay hắn.

“Phụ vương.” Người vội vàng từ nơi luyện binh chạy tới, nên chỉ mặc một chiếc áo lót.

Tiếp được đứa con, Nhiệm Mục Lâm ôm nó đi vào quân trường: “Không phải phụ vương đã nói phải mặc ngoại sam sao? Sao con chỉ mặc áo lót?”

“Nóng, như vậy mát mẻ chút.” Nhiệm Mục Phong trả lời, những binh sĩ kia đều ở trần a.

“Nghe lời phụ vương, không cho con chỉ mặc áo lót mà luyện công. Nếu nóng, thì đừng đi ra ngoài, cũng miễn cho bị nắng nóng.” Nhiệm Mục Lâm vắt khăn ướt lau khô mặt cùng một thân mồ hôi của con, rồi lấy ra xiêm y sạch sẽ mặc vào cho con.

Cởi áo lót bị mồ hôi làm ướt ra, Nhiệm Mục Phong chỉ mặc ngoại sam, nó không sợ lạnh, nhưng rất sợ nóng, mỗi lần vừa đến hè, nó liền hận không thể cởi bỏ toàn bộ xiêm y, chỉ mặc mỗi sam khô, thế nhưng phụ vương không đồng ý, nếu nó muốn mặc như thế thì cũng chỉ được mặc ở trong phòng.

Nhiệm Mục Lâm đặt mua xiêm y cho con đều là tơ lụa thượng hạng, mặc vào thực mát mẻ. Hắn cho phép con không mặc nội y cùng áo lót, nhưng nhất định phải mặc ngoại sam, tất nhiên là vì hắn không muốn người ngoài có thể nhìn thấy thân mình của con.

“Phụ vương?” Mặc xiêm y xong, Nhiệm Mục Phong hỏi. Nhất định là có việc, cho nên phụ vương mới cho người đi gọi nó đang luyện công trở về.

“Phong Nhi, chúng ta phải sớm quay về kinh, hoàng bá con bị bệnh.” Nhiệm Mục Lâm vừa thất vọng cho con, vừa nói.

Nhiệm Mục Phong vừa nghe xong, dị mâu khẽ biến, không hỏi nhiều, liền gật đầu.

Đêm đó, Nhiệm Mục Lâm gọi một mình Quế Vụ đến, công đạo cho gã một việc, rồi sau đó hai người cùng nhau rời khỏi quân trường.

“Chủ tử, Tiểu Phong đâu?” Trên đường đi đến nhà giam, Quế Vụ hỏi. Trời đã tối, mà Tiểu Phong cư nhiên không ở đây. Gã nguyên bản là gia nô của Vương phủ, sau đó đi theo Nhiệm Mục Lâm đến biên quan, cùng hắn vào sinh ra tử. Sau khi Nhiệm Mục Kỳ trở thành Hoàng Thượng, Nhiệm Mục Lâm liền phong gã làm tướng quân. Bất quá cho dù đã trôi qua nhiều năm, nhưng gã vẫn quen gọi Nhiệm Mục Lâm là chủ tử.

“Nó đang tắm cho mèo, muốn quay về Nhân Xương, mà bốn con súc sinh kia bản hễ hễ sao có thể mang về.” Nhiệm Mục Lâm không nói là hắn cố ý làm cho con đi khỏi.

Quế Vụ cười rộ lên: “Tiểu Phong thật tốt bụng, coi mèo con cũng như con của mình mà yêu thương. Bất quá nó không ở đây cũng tốt. Chủ tử, có một câu thuộc hạ không biết có nên nói hay không.”

“Nói đi.” Chỉ có hai người bọn họ, có cái gì không thể nói chứ.

“Chủ tử, trời sinh Tiểu Phong là làm tướng quân, lãnh binh đánh giặc. Nếu luận về gan dạ sáng suốt cùng mưu lược, thuộc hạ nghĩ trong thiên hạ này, không có mấy người có thể so sánh với Tiểu Phong, chính là. . .” Quế Vụ do dự một lát, nói, “Chính là, sát khí của Tiểu Phong quá nặng, nó còn nhỏ, điều này đối với nó không tốt, dễ dàng đưa tới mầm tai vạ. Không phải thuộc hạ không muốn Tiểu Phong giết người, mà là thay chủ tử lo lắng. Tám năm trước, chủ tử đã dùng hết mọi thủ đoạn để che giấu chuyện của Tiểu Phong, thế nhưng lúc ấy bên Vệ Quốc vẫn có người nhìn thấy, vạn nhất để cho bọn họ nghe được động tĩnh gì, thuộc hạ lo lắng cho an nguy của Tiểu Phong.”

Thần sắc Nhiệm Mục Lâm nghiêm túc, hắn chậm rãi bước đi trước, cân nhắc lời Quế Vụ nói. Quế Vụ là sợ Phong Nhi sát tâm quá nặng, đưa tới báo thù, tựa như có người vì hắn năm đó tàn sát hàng loạt dân trong thành mà đến ám sát hắn. Hắn không phải không nghĩ tới, thế nhưng hắn làm sao có thể nói cho Quế Vụ biết, hắn căn bản là không muốn con làm tướng quân, không muốn con lên chiến trường.

“Quế Vụ, những người bị bắt có khai ra cái gì không?”

“Có bốn năm người khai. Bọn họ là khi tàn sát hàng loạt dân trong thành chạy trốn được, sau đó chạy tới Nam Quốc. Mấy năm này, bọn họ nghỉ ngơi dưỡng sức, một mực tìm cơ hội ám sát chủ tử. Chủ tử, trong quân có nội gián. Ngày hôm đó, thuộc hạ đi uống rượu với ngài, đã có người mật báo cho bọn họ, bằng không sẽ không trùng hợp như vậy. Chủ tử là đột nhiên quyết định đi uống rượu, đám thích khách đó làm sao biết được, trừ phi có người vẫn luôn theo dõi chúng ta. Thế nhưng cho dù công phu của thuộc hạ không giỏi, thì cũng không thể không phát hiện ra có người đang đi theo.” Cho dù gã không phát hiện được, thì chủ tử công lực thâm hậu, cũng sẽ phát hiện ra a.

“Có điều tra ra nội gián là ai không?” Nhiệm Mục Lâm lạnh giọng hỏi.

Quế Vụ lắc đầu: “Mấy người bị bắt kia bắt quá chi là lâu la, nghe lệnh làm việc, điều khiển nội gián lại là một người khác. Trong những người ám sát chủ tử có 6 tên cầm đầu, bất quá đều bị Tiểu Phong giết. Nhưng từ miệng của mấy người kia, thuộc hạ đoán chắc bọn họ còn có rất nhiều người, kẻ cầm đầu chân chính thì vẫn núp ở chỗ tối, tùy thời mà hành động. Chủ tử, trước khi bắt được hết bọn chúng, ngài nên cẩn thận một chút. Thuộc hạ sẽ phái người đi theo bảo hộ ngài.”

“Có biết chủ mưu là người phương nào?” Nhiễm Mục Lân lại hỏi.

“Bọn họ chỉ biết người họ gọi là ‘quân sư’, cụ thể tên họ là gì, bộ dáng ra sao cũng không biết. Thuộc hạ nghĩ rằng, sau khi sự việc bại lộ, bọn họ nếu không trốn đi, thì cũng đã ra khỏi thành. Những người đã chết đó bất quá chỉ là những kẻ chết thay.”

“Tra ra nội gián là ai.” Sắc mặt Nhiễm Mục Lân âm trầm mà đi vào nhà tù. Hoàng huynh bị bệnh, hẳn phải quay về kinh, chuyện biên quan phải giải quyết nhanh một chút.

“Cốc cốc, cốc cốc cốc, cốc.”

Sau vài tiếng tiếng gõ cửa, có một người mở cửa ra, để cho người ngoài cửa nhanh chân tiến vào, tiếp theo người mở cửa nhìn trái nhìn phải, phát hiện không có ai đi theo, mới lập tức đóng cửa lại, khóa trái.

“Như thế nào?” Lão già vừa rồi mở cửa hỏi.

Người vừa vào nhà tháo mũ che xuống, là một nữ tử, nàng phẫn hận nói: “Không tốt, cậu Vương gia đã bắt đi mười mấy huynh đệ không kịp ra khỏi thành. Có mấy người chịu không nổi tra tấn đã cung khai, bất quá may mắn bọn họ cũng không biết gì. Còn những huynh đệ khác không ai bán đứng chúng ta.”

“Bọn họ đều là những hán tử anh dũng.” Lão già ngồi xuống, nếp nhăn trên mặt vì mấy ngày nay cực độ lo lắng mà có thêm vài nếp. Lão rút từ trên lưng ra một túi thuốc, rồi lặng lẽ rót một hơi.

“Hiện tại tình hình trong thành thế nào?” Ở chỗ tối, có một người lên tiếng hỏi, ánh sáng trong phòng rất âm ẩm, thấy không rõ mặt của người đó.

Cô gái quay đầu nhìn lại, liền hoảng sợ. “Quân sư, ngài còn chưa nghỉ ngơi sao?”

“Làm sao ngủ được chứ?” Người ở chỗ tối chậm rãi đi ra, là được người đẩy ra, gã không có hai chân.

Lão nhân cất túi hút thuốc đi: “Quân sư, nơi này không nên ở lâu, sáng sớm ngày mai ngài cùng Tiểu Vũ rời đi trước đi. Ta cùng Ái Tử ở trong này nghe ngóng tin tức.”

Người đẩy nam nhân đi ra chính là một nam tử nhỏ con, so với người ngồi trên xe lăn chỉ cao hơn một chút, gã cũng nhìn nam nhân nói: “Quân sư, Trang Gia nói đúng, ngài cùng Tiểu Vũ đi trước đi.”

“Đúng vậy, quân sư, người của cậu Vương gia vẫn đang lục soát chung quanh thành để bắt người. Nhị Mao nói hẳn cũng đang rất nguy hiểm, ở trước khi mọi việc chìm xuống, hẳn sẽ không liên lạc với chúng ta, miễn cho bại lộ. Hẳn nói ngài nên lập tức rời đi, đi tới Vệ Quốc. Hẳn nói núi xanh còn sợ gì không có củi đốt, chỉ cần quân sư vô sự, ngày sau chúng ta nhất định sẽ có thể chém được đầu của cậu Vương gia, vì thân nhân cùng các huynh đệ đã chết mà báo thù.”

“Trên tay chúng ta còn có bao nhiêu người?” Quân sư hỏi, trên gương mặt không chút nào thu hút cũng đồng dạng là sầu lo cùng mệt mỏi.

Lão già trả lời: “Lần này mặc dù tổn thương không ít, nhưng quân sư luôn luôn cẩn thận, cho nên không bị thương căn bản. Chỉ cần nghỉ ngơi và hồi phục một năm, chúng ta đã có thể ngóc đầu trở lại.”

Quân sư cũng cau mày: “Chúng ta có năm người võ công cao, bảy người võ công trung, và hai mươi một người võ công tương đối, mà lần này tổn hại hết hai người võ công cao, bốn người võ công trung, còn có mười người võ công tương đối cùng mấy chục người anh em bên dưới. Võ công tốt, tổn thất cơ hồ quá nửa, nhưng chỉ làm cho cậu Vương gia bị chút thương da thịt. Mặc dù sau này ngóc đầu trở lại, nhưng chúng ta nắm chắc được mấy phần có thể giết chết hẳn.”

Gã vừa nói xong, nữ tử bực mình mà ngồi xuống, đôi mắt phẫn hận. Lần này bị giết – có tỷ tỷ của nàng, còn có người trong lòng của nàng.

Lão già cúi đầu thở dài: “Đáng lẽ đã thành công”

“Đúng vậy, đáng lẽ đã thành công.” Nam tử trầm tư. Nhiễm Mặc Phong – đứa con quý của cậu Vương gia, phá hủy chuyện của bọn họ.

“Meo”

“Meo meo! Meo!”

“Meo ô, Meo ô.”

“Meo, meo ô!”

Mọi người trong nhà kinh ngạc mà nhìn xem lẫn nhau.

“Sao lại có tiếng mèo kêu?” Nữ tử đứng dậy, khó hiểu mà nhìn xem chung quanh. Giây tiếp theo, chợt nghe quân sư kinh sợ hét lên, “Trang Dia, mau

dẫn Tiểu Vũ chạy đi!”

“A?” Nữ tử hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng lại, không phải là mèo sao.

Lão già cũng đã bật người đứng dậy, vọt tới trước mặt quân sư che chắn cho gã: “Ài Tử, mang Tiểu Vũ chạy mau!”

“Trang Gia, người đừng để ý đến ta! Các người chạy mau!”

‘Bính!’ Cửa bị đá văng ra, một người đậm mặc nói: “Cửa sau đã bị chặn.”

Mọi người trong nhà kinh ngạc mà nhìn nó, đột nhiên, nữ tử kêu lên sợ hãi: “Nhị Mao ca!” Lúc này, ba người khác mới phát hiện tay trái của người vừa tới đang túm lấy một người huyết nhục mơ hồ – chính là Nhị Mao vừa mới cùng bọn họ liên lạc vào đêm nay.

“Meo , meo.”

Tiếng mèo kêu thỉnh thoảng phát ra từ trong giỏ trúc đeo ở phía sau lưng người vừa tới, nó đem người đã muốn chết ngất đặt qua một bên, bước vào nhà, cõng giỏ trúc xuống. Người vừa tới có một đôi mắt hai màu, trong đó có một mắt có màu đỏ như máu.

.....

“Vương gia, Vương gia.” Tiểu Hồ mập ú lấy tốc độ mà thể trạng của gã không có khả năng sẽ có vọt nhanh vào nhà giam, hô to lên. Nhiệm Mục Lân đang tra khảo thích khách vừa nghe tiếng liền vội vàng đi ra.

“Tiểu Hồ?” Thấy thần sắc của gã rất kích động, Nhiệm Mục Lân lập tức rút kiếm ra.

“Vương gia, Tiểu Phong.” Tiểu Hồ nuốt một ngụm nước miếng, thở hổn hển nói, “Tiểu Phong, bắt được một tên, một tên, nội gián. Hắn, hắn đã đi bắt thích khách. Con, con trở về, báo tin.”

“Ở nơi nào? !”

“Ngoài thành.” Tiểu Hồ chỉ chỉ phía bên ngoài.

“Mau dẫn đường!” Quế Vu túm lấy của cánh tay Tiểu Hồ, kéo gã chạy nhanh ra ngoài.

“Quế thúc, thúc, con, con chạy, chạy không nổi nữa.” Hai chân của Tiểu Hồ như nhùng ra, giấy tiếp theo, gã đã được khiêng lên.

“Con, con nặng.” Tiểu Hồ không giấy dựa, gã thật sự chạy không nổi nữa.

“Ngày thường bảo người ăn ít một chút, nhưng người vẫn không nghe lời.” Khiêng theo Tiểu Hồ so với trường thương mà gã hay mang theo người còn nặng hơn gấp mấy lần, Quế Vu cắn răng vừa đi vừa nói.

“Tiểu Phong nói, con muốn ăn cứ ăn.” Người không cần chạy, cuối cùng nhịp thở đã trở về bình thường.

Nhéo mạnh lên cái mông tràn đầy thịt, Quế Vu cắn răng chống cự đến khi thuộc hạ mang ngựa tới, gã đem Tiểu Hồ suýt nữa đè chết mình đặt lên lưng ngựa, trong lòng thầm nghĩ: kỳ này nhất định phải nói với Tiểu Phong, không nên để cho Tiểu Hồ ăn quá nhiều nữa, nó là hồ, không phải heo.

Nhiệm Mục Lân mang theo mấy trăm tinh binh, cùng Quế Vu phi ngựa như bay ra ngoài thành

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

CHƯƠNG 66

Trong căn nhà nhỏ, Nhiệm Mục Phong không nhìn ba người thần sắc kích động đang rút đao hướng về phía mình, mà hỏi nam tử ngồi trên xe lăn: “Vì sao muốn giết phụ vương của ta.” Vừa rồi những người này nói chuyện làm cho nó nghe ra một chút manh mối, nhưng nó vẫn muốn hỏi một câu.

“Cầu Vương gia! Hắn nên.”

‘Phanh! Đồng! Rầm.’

Tiểu Vũ tức giận lên tiếng mắng chửi Nhiệm Mục Lân liền bị một chương đánh bay, va vào trên bàn, chưa kịp kêu đau đã hôn mê. Bọn họ không thấy rõ

Nhiệm Mặc Phong đã ra tay thế nào, chỉ nhìn thấy nó hơi giật mình một cái, Tiểu Vũ đã bị đánh bay ra ngoài, mà khi bọn họ phục hồi tinh thần lại, nó vẫn đứng im tại chỗ. Trang Gia cùng Ái Tử nắm chặt đao, bảo vệ người phía sau.

“Vi sao muốn giết phụ vương của ta.” Vẫn là một câu này.

“Tám năm trước, sau khi phụ vương người đánh chiếm Cẩm Đức đã hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành. Từ lão già 80, cho đến trẻ em mới sinh, đều bị giết toàn bộ. Chúng ta đều là những người ở trong cuộc tàn sát hàng loạt ấy mà lay lắt sống sót. Thảm trạng của người thân bị giết trước mặt mình, chúng ta đời này đời kia không thể quên. Sau khi trốn thoát, ta liền thề – nhất định phải vì bọn họ báo thù, chém đầu cầu Vương gia tể tướng cho thân nhân ở trên trời có linh thiêng.”

Quân sư ở phía sau lưng Trang Gia cùng Ái Tử bình tĩnh lên tiếng. Khi người này bước vào nhà, gã đã biết bọn họ không thể thoát thân. Chết có gì đáng sợ, gã là người đã chết qua một lần.

“Meo ô! Meo ô!”

Mèo nhỏ ở trong giỏ trúc rộn ràng muốn đi ra ngoài. Tiếng mèo kêu là thanh âm duy nhất vang lên trong phòng.

Con người màu đỏ xoay tròn, sau một lúc lâu, Nhiệm Mặc Phong chậm rãi lên tiếng: “Tướng sĩ cùng dân chúng Bắc Uyên đã chết nhiều hay ít?” Phụ vương hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành, giết rất nhiều người Vệ Quốc, nên bị người Vệ Quốc ám sát trả thù. Thế nhưng tướng sĩ cùng dân chúng Bắc Uyên đã chết đi thì sao? Bọn họ là những người đáng chết? Hơn mười vạn tướng sĩ cùng dân chúng Bắc Uyên đã bị chôn vùi dưới đất chỉ vì sự tham lam của Vệ Quốc, Nam Quốc cùng Kim Quốc.

Quân sư nhất thời nghẹn lời, gã là người Vệ Quốc, không phải người Bắc Uyên.

“Người mà các người căm hận không phải là phụ vương của ta, mà là Quảng Nghiêu Vũ, Sầm Sịch Thiên và Cảnh Thức.” Nhiệm Mặc Phong chậm rãi nói ra tên Quốc quân của Vệ Quốc, Nam Quốc cùng Kim Quốc.

“Người ít già mồm át lễ phải đi!” Ái Tử quát, “Chúng ta bất quá là dân chúng bình thường, làm sao có thể so với Hoàng Thượng!”

Nhiệm Mặc Phong khom người đem giỏ trúc mang vào trên lưng, nó vốn không thích nói chuyện, càng đừng nói là cùng người khác tranh chấp. Vô luận nó nói gì đi nữa, bọn họ cũng vẫn muốn giết phụ vương, vậy thì nó cũng không cần nhiều lời.

Thấy nó mang giỏ trúc lên, Ái Tử cùng Trang Gia khẩn trương mà nắm chặt đao, cẩn thận bảo vệ người ở phía sau.

Bỗng một tiếng thở dài truyền đến.

“Được làm vua thua làm giặc. Cẩn thận mấy cũng có sai sót. Ta tính hết thấy, lại bỏ sót không đem thể tử người tính vào, ta thua tâm phục khẩu phục.” Quân sư từ phía sau hai người đi ra.

“Quân sư!”

Ái Tử cùng Trang Gia kinh sợ kêu lên, vội vàng muốn túm gã trở về, đã thấy quân sư khoát tay cười nhẹ, ánh mắt gã nhìn Nhiệm Mặc Phong cực kỳ bình tĩnh.

“Thế tử, bọn họ đều là những người sống sót từ trong cuộc tàn sát hàng loạt kia. Đối với người mà nói, giết bọn họ bất quá chỉ là giờ tay chém xuống, thế nhưng mệnh của bọn họ cũng là đoạt về từ trong tay Diêm Vương gia. Bọn họ có thể sống, nhưng cũng không dễ dàng. Hết thảy mọi việc đều do ta sai sử, bọn họ bất quá chỉ là nghe theo ta xúi giục. Chỉ cần ta chết, bọn họ sẽ không gây bất lợi cho Vương gia nữa. Thế tử, người giết ta, thả cho bọn họ một con đường sống đi.”

“Quân sư!”

Trang gia cùng Ái Tử vội tới trước người quân sư, đem gã hộ ở phía sau mình, nghe thấy giọng nói của Nhiệm Mặc Phong quát: “Muốn giết cứ giết! Quân sư không cần cùng hán cầu tình cho chúng ta! Chúng ta chính là chết, cũng tuyệt không bỏ lại quân sư!”

“Ái Tử! Trang Gia!” Quân sư cũng quát, “Đừng quên tẩu tử cùng Tiểu Phàm!” Một câu này làm cho thân hình Ái Tử cùng Trang Gia lay động một chút, trên mặt nháy mắt trắng bệch. Đột nhiên, Ái Tử đập mạnh vào ngực mình, hét lên: “Ta đi theo quân sư tới đây, cũng đã không nghĩ tới còn sống để trở về! Quân sư, muốn chết chúng ta cùng chết!”

“Lão già này xương cốt cũng đã hỏng, trước sau gì cũng phải chết. Còn Tiểu Phàm đã có mọi người chăm sóc. Quân sư, là lão Trang ta không thể bảo vệ ngài chu toàn. Trang Gia ta liều mạng với người!” Trang gia hét lớn một tiếng, nắm chặt đao hướng Nhiệm Mặc Phong vội tới.

“Trang gia!”

‘Bính!! Đương!’

Trang Gia không nhúc nhích nằm trên mặt đất, cũng không còn đứng lên được nữa.

“A!!” Ái Tử gấp đến đỏ mắt, hai tay nắm chặt đao vội đi lên. Nháy mắt, đao của hán ghim vào trên cửa gỗ, cả người bay ra thật xa, rơi trên mặt đất,

không một tiếng động.

Trong mắt quân sư là nước mắt phần nộ, hai tay nắm chặt tay vịn nổi lên đầy gân xanh. Lướt mắt nhìn những người vừa rồi còn cùng gã nói chuyện mà giờ đây lại nằm im trên mặt đất, gã lạnh lùng nói: “Người cùng phụ vương của người giống nhau, đều là tà ma giết người không chớp mắt.”

Đôi mắt dị sắc của Nhiễm Mặc Phong không hề gọn sóng, nó vỗ vỗ giò trúc, làm cho bốn con mèo con ở bên trong ráng nhẩn nhem thêm chút nữa, rồi nó đi đến trước mặt quân sư.

“Ác giả ác báo.” Quân sư ngửa đầu nhìn thiếu niên thị huyết nói một câu, rồi nhắm hai mắt lại. Có thể cùng chết với bằng hữu của mình, gã không hối tiếc. Tiếp theo, phía sau cổ gã tê rần, gã mất đi ý thức.

Khiêng quân sư lên, Nhiễm Mặc Phong nhìn nhìn những người ngất xỉu ở trên mặt đất, rồi bước ra khỏi nhà gỗ.

“Tê ——”

‘Trưởng quân’ ở bên ngoài chờ đợi chủ nhân mà vạn phần lo lắng, khi nhìn thấy chủ nhân đi ra, lập tức chạy vội tới.

“Meo ô, Meo ô.” Mèo nhỏ kêu lên – “Cho chúng con đi ra ngoài.”

“Lập tức sẽ trở về.” Nói một câu trấn an đám mèo nhỏ, Nhiễm Mặc Phong nhảy lên ngựa.

Vừa mới đi ra được một đoạn, Nhiễm Mặc Phong liền thấy ở phía xa xa có một đám người cưỡi ngựa đang phi nhanh về phía nó, khi nó thấy rõ một người trong đó, nó lập tức thúc giục ‘Trưởng quân’ chạy nhanh hơn nữa.

“Phong Nhi!” Nhiễm Mặc Lâm nhảy xuống ngựa, đồng thời một người cũng nhảy xuống ngựa, phi thân tới trước mặt hắn.

“Phong Nhi! Sao con có thể tới đây một mình? !” Biết rõ con có bao nhiêu lợi hại, nhưng Nhiễm Mặc Lâm vẫn cẩn thận kiểm tra toàn thân của con một phen, thấy nó lông tóc vô thương, mới yên lòng. Sau đó hắn phát hiện trên lưng ngựa đen của con có thêm một người.

“Phong Nhi?” Nhiễm Mặc Lâm đi tới phía trước, phát hiện ra người này bị cột từ ngang đầu gối.

“Phụ vương, đi về trước.” Nhiễm Mặc Phong không muốn ở ngay tại đây nói ra thân phận của quân sư.

Đưa con không muốn nói, Nhiễm Mặc Lâm cũng không ép hỏi, chỉ hỏi: “Nội gián cùng thích khách đâu?”

“Phụ vương.” Nhiễm Mặc Phong lại kêu lên, nhưng không có câu trả lời kèm theo.

Nhìn con một lúc, Nhiễm Mặc Lâm lên tiếng: “Quay về doanh.”

Khi quay về tới quân doanh, Nhiễm Mặc Phong đem quân sư còn đang hôn mê giao cho Tiểu Hồ, lại nhờ Quế Vưu tìm vài tên thị vệ lợi hại trông chừng quân sư, lúc này mới cùng phụ vương trở lại quân trướng của hai người họ.

Bước vào quân trướng, Nhiễm Mặc Lâm lại hỏi: “Phong Nhi?”

“Phụ vương, người kia gọi là quân sư.” Khi chỉ có nó cùng phụ vương, Nhiễm Mặc Phong lập tức giải thích, nó vừa nói xong, liền thấy thần sắc phụ vương thay đổi.

“Phong Nhi, hắn chính là thủ lĩnh của đám thích khách! Sao con lại mang hắn về đây? Còn những người khác đâu? Nội gián, thích khách, Tiểu Hồ nói con tìm được nơi thích khách trốn rồi.”

“Phụ vương.” Đi đến trước mặt phụ vương, nắm lấy ngón tay của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong lên tiếng, “Con thả bọn họ rồi.”

“Thả? !” Nhiễm Mặc Lâm kinh hãi.

—

“Ngô.” Ôm đầu, Ái Từ chậm rãi mở mắt ra. Hắn giương hai mắt vô thần nhìn nóc nhà, nhất thời phân không rõ mình đang ở nơi nào.

“Ân.” Lại một tiếng rên rỉ, Ái Từ vội vàng quay đầu nhìn lại.

“Trang Gia!” Hắn hốt hoảng bật người dậy chạy đến bên người Trang Gia, giây tiếp theo lập tức nhớ tới đã xảy ra chuyện gì.

“Trang Gia! Ngài có sao không? Có bị thương chỗ nào không? !” Không phải Trang Gia đã chết sao? Còn hắn. Ái Từ sờ sờ chính mình, phát hiện từ bỏ đầu đang rất đau ra, thì trên người hắn không có vết thương nào khác.

Trang Gia cũng ôm đầu từ trên mặt đất ngồi dậy, ý thức vẫn mơ hồ, hỏi: “Có phải chúng ta đã chết rồi không?”

“Không có, Trang Gia, chúng ta còn sống!” Ái Từ kiểm tra thân thể của Trang Gia một phen, phát hiện trên trán lão có một cục u thật to, ngoài ra cũng

không có vết thương trí mệnh nào. Hắn vội vàng nhìn xem chung quanh, thấy được Tiểu Vũ, liền chạy nhanh tới.

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh.” Kêu đến nửa ngày, Tiểu Vũ vẫn không tỉnh. Ngón tay Ái Tử phát run mà đặt lên chóp mũi của nàng, phát hiện nàng vẫn thờ, thì thân mình hắn liền xiu xuống, thờ phào một hơi.

“Trang Gia.” Quay đầu lại, trong mắt Ái Tử trào ra nước mắt, “Tiểu Vũ chưa chết.”

Đầu bên kia, Trang Gia nâng Nhị Mao cả người đầy máu dấy, hai mắt lão cũng rung rung nước mắt: “Nhị Mao còn thờ, chúng ta mau đưa hắn đi tìm thầy thuốc đi!”

Đột nhiên, hai người phát hiện cái gì đó, thân sắc hoảng hốt.

“Quân sư!”

“Phong Nhi, con cảm thấy chỉ cần bắt giam quân sư, thì những người đó sẽ không đến giết phụ vương nữa?”

Trong bồn tắm, Nhiệm Mục Lân một bên chà chân cho con, một bên hỏi. Bên cạnh bồn tắm, bốn con mèo nhỏ gấp đến độ xoay quanh, tụi nó muốn nhảy vào trong đó, nhưng khổ nỗi bồn tắm rất cao, tụi nó chỉ có thể chồm lên dùng móng vuốt cào cào vào vách bồn tắm, cùng sử dụng tiếng kêu thê thảm để cầu xin tiểu phụ thân đem tụi nó ôm vào đó.

“Đi đi đi, ngày thường tắm rửa cho các người các người đều kêu gào tựa như sắp bị giết vậy, giờ lại đòi vào đây làm gì, ra chỗ khác chơi đi.” Bị đứ con ảnh hưởng, Nhiệm Mục Lân cũng dùng tiếng người nói chuyện với mấy con mèo nhỏ.

“Meo ô.”

Một cánh tay dài nhỏ trắng nõn vươn ra khỏi bồn tắm, đem bốn con mèo nhỏ – từng con một đặt lên trên cái bàn nhỏ gần sát bên cạnh bồn tắm, để cho tụi nó đứng ở đó. Lập tức, bốn con mèo nhỏ không kêu nữa, mà bắt đầu vừa tò mò vừa sợ hãi nhìn nước ở trong bồn tắm, thỉnh thoảng vươn móng vuốt nhỏ ra muốn chạm vào mặt nước. Cuối cùng bốn con mèo nhỏ đáng ghét cũng không còn kêu nữa, Nhiệm Mục Lân lại nói tiếp: “Hỏi ra thân phận của quân sư không?”

Lắc đầu, Nhiệm Mục Phong nâng chân phụ vương lên, cũng giúp phụ vương rửa chân. Hai phụ tử ngồi mặt đối mặt với nhau, trong tay người này nâng chân của người kia và ngược lại.

“Phụ vương.”

“Ân?”

“Giữ lại quân sư.”

Nhiệm Mục Lân nhướn mắt lên hỏi.

“Phụ vương không phải là tà ma giết người không chớp mắt, lại càng không là người đam mê giết chóc.” Bọn họ có thể nói như thế với nó, nhưng không thể nói như thế với phụ vương. Nếu giết quân sư, những người đó nhất định sẽ cho là phụ vương làm. Nó không sợ bị trả thù, bọn họ có thể thoải mái nhắm vào nó, nhưng nó không thể chịu được nếu phụ vương lại gặp phải nguy hiểm. Nó muốn đem hận ý của bọn họ đối với phụ vương ôm hết lên người nó, nó nên vì phụ vương mà gánh lấy nỗi hận đó, vì nếu không phải do nó, phụ vương sẽ không tàn sát hàng loạt dân trong thành.

Đứa con chỉ nói một câu, nhưng Nhiệm Mục Lân lại hiểu rất rõ tâm tư của con. Cào cào vào lòng bàn chân của con, ngay khi con nhịn không được mà rút chân về, thì hắn vươn tay ra.

Nhiệm Mục Phong vươn tay phải đặt vào trong bàn tay của phụ vương, lập tức, nó bị kéo mạnh qua.

“Phong Nhi, không cần để ý người bên ngoài nói cái gì? Chỉ cần con không để ý, thì phụ vương cũng không để ý.” Đem bảo bối đang trấn trụ ôm vào trước người mình, Nhiệm Mục Lân vừa hôn lên cổ con vừa nói.

Hơi thở có chút bấp bênh, nhưng Nhiệm Mục Phong cũng không đồng ý mà nói: “Phụ vương không phải!” Nó để ý, nó để ý bất luận kẻ nào nói xấu phụ vương.

“A. Con muốn giữ thì cứ giữ, tên đó cũng chả gây được mối họa gì.” Con người u ám của Nhiệm Mục Lân lóe lên tia sáng, bàn tay đang sờ sờ bờ vai tròn nhẵn của con dần dần trượt xuống, “Phong Nhi, con năm nay đã mười ba.”

“Ân.” Đôi mắt dị sắc dần dần tan rã, Nhiệm Mục Phong ôm chặt lấy phụ vương. Nó đang bị sao vậy? Sao cả người đều vô lực?

“Phong Nhi.” Hạ xuống ở phía sau cổ con một cái ấn ký nhọt nhọt, Nhiệm Mục Lân vô si mà hưởng thụ thân mình bóng loáng của con.

‘Bùm!’

“Meo! Meo ô!!”

“Cò Đại!” Nhiễm Mặc Phong nhảy mắt phóng ra khỏi lòng ngực của phụ vương, lao nhanh tới vớt lấy một trong bốn con mèo nhỏ bị trượt chân rơi vào bồn tắm.

“Meo ô! Meo ô!”

Mèo con sợ thủy nên vô cùng hoảng sợ, nép vào trong lòng tiểu phụ thân mà run cầm cập.

“Không sợ, không sợ.” Bận trấn an vật nhỏ bị kinh sợ ở trong lòng mình, nên người nào đó không thấy được bộ mặt cực độ không vui của phụ vương.

Còn người nào đó bị đánh gãy chuyện tốt, ở trong lòng căm hận nguyên rủa: hấn muốn đem mấy con súc sinh này hầm thành một nồi canh thịt mèo!

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

CHƯƠNG 67

“Tiểu Hổ, ăn nhiều một chút.” Khi ăn điểm tâm, Nhiễm Mặc Phong nhìn Tiểu Hổ nói. Sau khi ăn điểm tâm xong, bọn họ sẽ quay về Nhân Xương, đêm qua nó cùng phụ hoàng đã thương lượng tốt mọi chuyện, cảm thấy nên quay về kinh sớm một chút, không biết hiện tại hoàng bá thế nào?

“Ăn.” Tiểu Hổ ngốn đầy một miệng.

“Tiểu Phong, con không thấy hiện tại Tiểu Hổ đã rất béo sao? Không thể cứ cho nó ăn nhiều quá như thế.” Quế Vưu không chút do dự mà vươn tay đoạt lấy cái bát chứa 4 cái bánh bao thịt thiệt to của Tiểu Hổ, đặt ở trước mặt mình.

“Ngô! Ngô!” Tiểu Hổ vội vàng nuốt cái bánh bao trong miệng xuống, gương mặt đỏ bừng mà hét to, “Bánh bao của con! Quế Vưu thúc, ngài cướp bánh bao của con! Tiểu Phong.”

“Quế Vưu thúc.” Nhiễm Mặc Phong lên tiếng, không hiểu vì sao đối phương không để cho Tiểu Hổ ăn, nó có thấy Tiểu Hổ béo chút nào đâu.

“Hiện tại ta đã không khiêng nổi nó. Để cho nó ăn nữa, bảo đảm so với ‘Tướng Quân’ còn nặng hơn. Tiểu Phong, con không thể cứ cho nó ăn mãi, sau này gặp phải nguy hiểm, nó muốn chạy cũng chạy không nổi.” Quế Vưu cực kỳ kiên quyết.

“Tiểu Phong.” Tiểu Hổ muốn khóc lên, gã thích nhất là ăn, không cho gã ăn thì thà giết gã còn hơn.

“Quế Vưu, ngươi không cho Tiểu Hổ ăn, thì nó chết đói mất.” Khấu Tuyên nhìn không nổi nữa, vươn tay cầm cái bát đưa cho Tiểu Hổ, nhưng bị Quế Vưu ngăn lại.

“Không được, không thể cho nó ăn nữa.” Quế Vưu nhấn tâm nói.

“Quế Vưu thúc,” Nhiễm Mặc Phong vươn tay cầm lấy bánh bao của Tiểu Hổ, đặt tới trước mặt Tiểu Hổ, rồi nhìn Quế Vưu nói, “Nó chạy không nổi còn có con.”

“Tiểu Phong.” Tiểu Hổ ủy khuất mà nhìn Tiểu Phong, khuôn mặt đỏ bừng, béo ú nu, chẳng qua trong mắt chứa đầy nước mắt, cùng cái miệng chu lên làm cho gã nhìn qua rất là đáng thương.

Quế Vưu còn muốn nói nữa, bị Nhiễm Mặc Phong ngăn lại. “Quế Vưu, Tiểu Hổ muốn ăn, thì cứ để cho nó ăn đi, sợ cái gì. Chờ đến khi nó chạy không nổi nữa, ta liền ném nó tới chỗ của ngươi. Ta bảo đảm, không quá một tháng, ngươi có thể làm cho nó gầy y chang Phong Nhi.”

“Tiểu Phong.” Tiểu Hổ quả thực muốn khóc lên, sao cả Vương gia cũng không cho gã ăn.

Nhiễm Mặc Phong nhìn về phía phụ vương.

“Phong Nhi, này cũng là muốn tốt cho Tiểu Hổ. Khi lên chiến trường, đao kiếm không có mắt, Tiểu Hổ quá béo, thân mình không đủ linh mẫn, sẽ rất dễ gặp phải nguy hiểm.”

Nhiễm Mặc Phong tự nhiên hiểu được lý do vì sao thuộc hạ không cho Tiểu Hổ ăn quá nhiều, nên giải thích cho con rõ.

“Phụ vương, có con.” Nhiễm Mặc Phong vẫn kiên trì là đã có nó, nó sẽ không để cho Tiểu Hổ gặp phải nguy hiểm.

“Vương gia, con sẽ theo sát Tiểu Phong.” Tiểu Hồ vội vàng nói, nắm chặt cánh tay Tiểu Phong. Gã đói.

“Thôi thôi, ăn đi ăn đi.” Quê Vu đầu hàng, nhưng trong lòng lại thề nhất định phải tìm một cơ hội giữ riêng Tiểu Hồ ở bên người mình, gã sẽ giúp Tiểu Hồ giảm béo!

“Ha ha, này cũng đúng, Tiểu Hồ sau này nên theo sát Tiểu Phong.” Nhiệm Mục Lâm nhìn nhìn thuộc hạ, cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

“Cám ơn Vương gia!” Người cuối cùng có thể ăn liền nín khóc mỉm cười. Nhưng không quên trừng mắt liếc Quê Vu một cái, rồi cúi đầu ăn thật nhanh, sợ ngay sau đó người này lại cướp đi.

Quê Vu nói giận a, cái thằng nhóc chết bầm này, đây không phải là vì gã lo lắng cho nó sao?

Khẩu Tuyên lắc đầu thở dài. Chỉ có một chút cơm, ăn hay không ăn mà não loạn hơn nửa ngày.

Ăn điểm tâm xong, Nhiệm Mục Lâm triệu tập các thuộc hạ lại an bài công việc, còn Nhiệm Mục Phong mang theo Tiểu Hồ đã ăn uống no đủ đi tới lầu trại giam giữ quân sư. Nó nói với phụ vương giao cho nó toàn quyền xử lý chuyện quân sư.

Nhiệm Mục Lâm ra lệnh không cho ai tra khảo quân sư, cũng không được ngược đãi gã, ngược lại bảo người hầu chuẩn bị điểm tâm cho gã. Người là do con mang về, tất nhiên hẳn sẽ chiều theo ý của con mà làm. Quân sư cũng không làm mình làm mày, ăn một chén cháo, hai cái bánh bao cùng một ít điểm tâm, gã biết thứ đang chờ đợi gã chính là cực hình tra khảo, nhưng gã sẽ không khai bất cứ điều gì.

Nhìn xiềng xích trên tay quân sư, Nhiệm Mục Phong nói với Tiểu Hồ: “Tiểu Hồ, dẫn hắn quay về Nhân Xương.” Nói xong một câu, nó quay đầu bỏ đi.

“Mặc kệ mục đích của ngươi là gì, đều vô dụng thôi, ta sẽ không khai bất cứ điều gì, ngươi giết ta đi.” Quân sư ở phía sau nó hét lên. Nhưng Nhiệm Mục Phong vẫn không quay đầu lại mà bước nhanh ra khỏi lầu.

Tiểu Hồ ‘ợ’ một cái, rồi nhìn bốn gã thị vệ đang trông coi quân sư, nói: “Mang hình cụ cho hắn, áp giải hắn lên xe.”

Nhiệm Mục Phong cùng phụ vương cưỡi ngựa đi song song phía trước, ‘Tướng quân’ của nó cùng ‘Truy ảnh’ của phụ vương đều là những con ngựa cực phẩm, phi nhanh như bay, là cùng một ngựa mẹ sinh ra. Xe áp tải quân sư đi theo phía sau hai người. Nhiệm Mục Lâm hạ lệnh – trừ bỏ ăn cơm ra, thì thời gian còn lại đều chạy đi.

Hiện tại là mùa hè, trời cực kỳ nóng nực, Nhiệm Mục Phong sớm đã nóng đến không chịu nổi, trên quan đạo cũng không có cây cối gì, những gì có thể coi nó đều coi hết, chỉ mặc mỗi áo lót cùng nội khố, thế nhưng nó vẫn không thấy dễ chịu, mồ hôi vẫn tuôn ra như mưa. Nhiệm Mục Lâm thấy con nóng đến như thế, nên tính tìm một nơi râm mát để nghỉ ngơi, chờ mặt trời xuống núi rồi mới tiếp tục khởi hành, thế nhưng Nhiệm Mục Phong không đồng ý, Nhiệm Mục Lâm không lay chuyển được con, đành hạ lệnh cho mọi người tìm con đường nào có nhiều cây, để con có thể mát mẻ hơn một chút.

Sau khi đi được một ngày đường, Nhiệm Mục Phong cho người đi tìm một chiếc xe ngựa, quân sư phơi nắng đến mắt nước được chuyển từ xe chở tù nhân sang xe ngựa. Đối với hành động này của con, Nhiệm Mục Lâm rất là kinh ngạc, bất quá hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ cần nhìn thái độ của con đối với mấy con súc sinh kia cũng có thể thấy được con vô cùng thiện lương.

Chạng vạng, tất cả mọi người dừng lại, xuống ngựa nghỉ ngơi. Nhiệm Mục Lâm mang con đi đến một chỗ yên lặng, ngồi xuống.

“Phong Nhi, tên quân sư kia, con tính là gì?”

“Giữ lại.”

Nhiệm Mục Lâm nhướng mi, nghĩ nghĩ, rồi hắn nở nụ cười: “Giữ lại thì giữ lại.”

“Phụ vương.”

“Àn.” Nhiệm Mục Lâm nắm lấy tay con, nhẹ nhàng xoa nắn. (dê thả rong =.=)

Nhiệm Mục Phong không nói gì, chỉ ôm lấy phụ vương. Bọn họ đều hiểu lắm phụ vương, nó muốn cho bọn họ biết – phụ vương không phải là tà ma giết người không chớp mắt. Chính nó mới là vậy.

“Phong Nhi, con nên ăn nhiều giống như Tiểu Hồ vậy, ăn nhiều một chút, để béo lên một chút.” Sờ sờ thân mình gầy gò của con, Nhiệm Mục Lâm ảo tưởng có một ngày con hẳn cũng béo ú nu giống như Tiểu Hồ vậy, đến lúc đó ôm vào nhất định thực thoải mái.

“Không được.” Người nào đó lập tức kiên quyết phản đối.

“Àn?” Ngã con ra một chút, Nhiệm Mục Lâm rất là kinh ngạc, không phải con không chê Tiểu Hồ béo sao?

“Thân thù sẽ mất linh hoạt, không được.” Hơn nữa là tuyệt đối không được.

Nhiệm Mục Lâm nở nụ cười: “Nếu là vậy, sao con còn muốn cho Tiểu Hồ ăn?”

“Có con ở đây.” Nó sẽ bảo hộ Tiểu Hồ.

“Thế nhưng Phong Nhi cũng có phụ vương a.” Cởi đai lưng của con ra, Nhiễm Mặc Lâm trực tiếp xoa lên chiếc eo mảnh khảnh của con, yêu thích mà xoa nắn mãi.

Hơi thở lại có chút bấp bênh, ánh mắt của Nhiễm Mặc Phong tán loạn mà nhìn phụ vương, không biết vì sao mỗi khi phụ vương sờ nó, nó sẽ như vậy.

“Không được.” Hắn phải bảo vệ phụ vương.

“Phong Nhi.”

Hôn lên phía sau tai con, Nhiễm Mặc Lâm cắn răng áp chế máu dê mà thất đai lưng lại cho con, hắn còn phải chờ bao lâu nữa.

Khẩu Tuyên bùng tới một chén cháo cùng một khối bánh bao không nhân, đưa cho quân sư hai chân bị cụt cùng hai tay bị khóa xích, rồi nói: “Chịu đựng chút đi, còn phải đi một đoạn rất xa nữa.” Nghĩ đến một người nam tử thoát nhìn rất bình thường lại mất đi hai chân thế nhưng lại có thể ẩn nhẫn nhiều năm như thế, tỉ mỉ bày trận, lên kế hoạch ám sát Vương gia, làm cho gã cảm thấy rất khâm phục. Đây ứng với một câu – nhìn người không nên nhìn tướng mạo (aka trông mặc mà bắt hình dong).

Quân sư tiếp nhận, không chút nào cự tuyệt mà ăn lấy. Khẩu Tuyên đứng dậy rồi đi, không biết Tiểu Phong tính làm thế nào đây.

Nghỉ ngơi một canh giờ, mọi người lại tiếp tục lên đường quay về Nhân Xương. Nhiễm Mặc Phong muốn nhanh chóng trở về. Quân sư ở trên tay nó, đám thích khách này nhất định sẽ ra tay cứu gã, tránh cho đêm dài lắm mộng, tốt nhất chính là mau chóng trở về.

Buổi chiều ngày hôm sau, đội ngũ di chuyển vội vã cuối cùng cũng về đến Nhân Xương, Nhiễm Mặc Phong bảo Tiểu Hồ áp giải quân sư tới nhà giam, còn nó thì quay về phòng thay một thân xiêm y sạch sẽ, rồi mới đi tới nhà giam sau.

“Phù Khâu, trong thời gian không có ta ở đây, quân doanh có chuyện gì không?” Nhiễm Mặc Lâm vừa lật tấu chương của quân vụ đặt ở trên bàn, vừa hỏi.

“Không có đại sự gì. Khi Vương gia không ở đây, Trương phó tướng dẫn theo năm trăm binh sĩ giúp dân chúng thu hoạch lúa mạch, sang bằng đất, chờ qua mấy ngày nữa thì gieo hạt đậu xuống. Năm nay lương thực được mùa, dân chúng vô cùng cao hứng, bọn họ dâng tặng cho Vương gia rất nhiều gà, bò, hoa quả, nhưng ngài không đây, cho nên ta đã đưa toàn bộ cho trữ phòng, để cải thiện bữa ăn cho các tướng sĩ.”

“Àn.” Nhiễm Mặc Lâm không chút nào để ý đồ vật của mình bị thuộc hạ tự ý phân chia, chỉ cần không đụng đến con hắn, thì muốn phân muốn chia cái gì cũng được. Đám thuộc hạ của hắn rất rõ tính tình của hắn, cho nên bọn họ thường đối với hắn không lớn không nhỏ, không quy không củ.

“Vương gia, cái người mà ngài mang về kia.” Vương Phủ Khâu hỏi.

Khẩu Tuyên lên tiếng: “Vương gia ở Cẩm Đức gặp phải ám sát, là do người này đứng ở phía sau điều khiển, chỉ biết gọi là quân sư, do Tiểu Phong bắt được, nói là không cho chúng ta nhúng tay vào, tạm thời giữ lại hắn.”

Vương Phủ Khâu biết chuyện Vương gia bị ám sát, gật gật đầu, lại hỏi: “Tiểu Phong muốn dẫn hắn quay về kinh sao?” Tất cả bọn họ đều phải theo Vương gia quay về kinh, bọn họ không có ở đây, mà đề thủ lĩnh của thích khách ở lại trong này chỉ sợ sẽ đưa tới nhiều phiền toái, việc quay về kinh đã lên kế hoạch thỏa đáng.

“Tiểu Phong sẽ xử lý tốt. Phù Khâu, gọi Trương Nguyên và Quảng Đại tới đây, trong thời gian chúng ta quay về kinh, Nhân Xương phải giao cho bọn họ; Khẩu Tuyên, ngoi vào trong thành chọn một ít lễ vật cho Hoàng Thượng đi, không mang theo lễ vật trở về, hoàng huynh chắc chắn sẽ không vui. Còn nữa, đi tìm Tiểu Hồ, nói cho nó mau đi chào từ biệt nương của nó đi. Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành sớm.”

“Dạ, Vương gia.”

Trên một góc đường ở Hòe Bình, có một người đứng ở trước cửa hiệu cầm đồ đi tới đi lui, bước vào rồi lại bước ra.

“Xin hỏi. Cái này giá trị bao nhiêu tiền?” Thiếu niên cầm một khối ngọc bội đeo ở đai lưng đặt lên trên quầy, hỏi.

Ánh mắt chàng quầy nhất thời sáng ngời, tiếp theo gã tỏ ra chẳng chút nào hứng thú, tùy ý cầm lên mà nhìn nhìn vài lần, rồi nói: “Năm lượng bạc.”

“Ta thao chết lão nương nhà ngươi!” Nào biết, thiếu niên lại nổi giận chửi um lên, “Vật này xuất xứ từ trong cung, kinh thành, mà chỉ có năm lượng bạc? Ngươi cho là lão tử không hiểu biết gì sao? Mụ nội nó, đưa lại cho lão tử, lão tử không bán nữa!” Nếu không phải hắn không có tiền để mua lễ vật cho phụ hoàng, thì còn lâu hắn mới đem bán miếng ngọc bội mà mẫu hậu cho hắn.

Nguyên lai thiếu niên này chính là Nhiễm Lạc Thành trốn chuồn ra ngoài.

Chường quây bị chửi đến mặt đỏ bừng, suýt nữa thở không ra hơi.

“Đưa lại đây, lão tử không bán.” Vươn tay đoạt lại miếng ngọc bội, Nhiễm Lạc Thành xoay người bước đi.

“Từ từ, từ từ, vị công tử này xin dừng bước.” Chường quây vội vàng từ sau quây đi ra, bày ra khuôn mặt tươi cười nói, “Vừa rồi ta nhất thời hoa mắt, cho nên nhìn không rõ. Công tử lại lấy ra cho ta nhìn xem một lần nữa đi.”

Nhiễm Lạc Thành cả giận ‘hừ’ một tiếng, đem miếng ngọc bội đưa cho gã.

Chường quây nhìn một hồi lâu, rồi nói: “Miếng ngọc bội này không tồi, thế nhưng phía trên có vết nứt, ta trả cho công tử năm mươi lượng, công tử thấy như thế nào?” Chường quây chỉ lên vết nứt cực mờ, ép giá.

Nhiễm Lạc Thành túm lấy vạt áo trước của gã, cả giận nói: “Ta nói cho ngươi biết, khối ngọc bội này ngươi không trả cho ta năm trăm lượng, ta tuyệt đối không bán! Ngươi cầm miếng ngọc này đi ra ngoài tìm người biết nhìn hàng thử xem, có ai không nói nó là bảo bối vô giá không, cái tên khốn kiếp này, gạt người cũng phải xem đối tượng là ai chứ, ngươi tưởng lão tử là kẻ khờ dễ gạt sao?!” Hắn cũng không phải là đứa nhỏ ngông cuồng ngu ngốc của năm đó, năm mươi lượng, thao chết tổ tông nhà ngươi!

Mồ hôi của chường quây tuôn ra như mưa, không nghĩ tới đối phương là kẻ rành rẽ như thế, có chút khó giải quyết đây. Hắn nói: “Ta đi hỏi lão bản một chút, công tử chờ.”

“Quay lại.” Túm kéo cái tên xoay người muốn bỏ đi lại, Nhiễm Lạc Thành đoạt lấy miếng ngọc bội của mình, “Kêu lão bản của các ngươi ra đây tự mình xem, vạn nhất ngươi trao đi bảo bối của ta thì sao hả.”

Về mặt chường quây cực kỳ mất tự nhiên, gã ngượng ngùng đi vào phòng trong. Chỉ chốc lát sau, từ phòng trong đi ra mấy tên vạm vỡ vây quanh Nhiễm Lạc Thành. Chường quây về mặt tươi cười cùng đi ra.

“Lão bản chúng ta nói – miếng ngọc bội kia khẳng định không phải của ngươi. Mọi người đánh cho hắn một trận đi, rồi đưa tới quan phủ.” Lời của chường quây vừa dứt, những tên vạm vỡ liền đánh về phía Nhiễm Lạc Thành.

“Con mẹ nó, các ngươi muốn chết đúng không?” Thả miếng ngọc bội vào trong ngực, Nhiễm Lạc Thành cuộn tay áo lên, một cước đạp qua. Muốn đánh nhau sao? Hắn sợ bọn chúng mới lạ.

Sau nửa nén nhang, bốn tên vạm vỡ đã bị Nhiễm Lạc Thành dẫm nát dưới lòng bàn chân. Hắn một quyền dấm cho chường quây ngã lăn quay trên mặt đất, rồi vọt vào phòng trong. Chỉ thấy một tên đáng khinh bị ra về đạo mạo đang nom nớp lo sợ mà núp ở góc tường.

“Ba!” Cầm miếng ngọc bội đặt lên bàn, Nhiễm Lạc Thành vô sỉ cười rộ lên, “Một ngàn lượng, bằng không ta bắt ngươi đưa đến chỗ của Hoắc tướng quân, rồi kể hết tội ác của ngươi cho ngài ấy nghe.”

Lão bản sợ tới mức lắc đầu như trống bỏi, rồi lại vội vàng gật đầu. Xuất ra tờ ngân phiếu một ngàn lượng, Nhiễm Lạc Thành cầm lấy tờ ngân phiếu, cười thật tươi mà đi ra khỏi hiệu cầm đồ. Giờ nên mua cái gì cho phụ hoàng mới tốt nhỉ?

“Trông chừng hắn, không cho bất luận kẻ nào biết hắn ở trong này.”

“Dạ, thế tử điện hạ.”

Trong một sơn động cực kỳ bí ẩn, quân sư bị bịt hai mắt, nằm xiêu ở trên mặt đất. Bốn gã thị vệ cực kỳ hung dữ canh giữ ở cửa động. Nhiễm Mặc Phong từ trong sơn động đi ra, bày ở trước cửa động một trận bát quái, rồi mới rời đi.

Ngày hôm sau, Nhiễm Mặc Phong đi theo phụ vương trở về kinh thành, phía sau có một chiếc xe ngựa đi theo, bên trong là “quân sư” được áp giải vào kinh.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

CHƯƠNG 68: ĐÊM XỬ NỮ

Trước mặt xuất hiện một đôi tay, ngón tay trắng nõn thon dài, móng tay khỏe mạnh lộ ra hồng nhạt thản nhiên — là một đôi tay cực kỳ xinh đẹp. Đôi tay này đang bung một chén cháo còn đang bốc khói nghi ngút, tay phải cầm muỗng, thông thả quấy đều, rồi múc lên một muỗng cháo, dứt đến bên miệng của y. Động tác hoàn mỹ tao nhã, trên bàn tay tới gần đó còn mang theo thoang thoảng mùi dược đông y. Đôi tay này, có thể làm cho nhiều kẻ phải bị

mê hoặc, thế nhưng

“Thật đáng tiếc” Nhiệm Mục Kì quay đầu, cự tuyệt ăn, y căn bản là không muốn ăn, dù cho là cháo cũng đều làm cho y muốn nôn.

“Đáng tiếc?” Chủ nhân của đôi tay xinh đẹp như ngọc, cái miệng không chút nhượng bộ mà ép sát vào bên miệng y.

“Đáng tiếc một đôi tay đẹp như thế.” Nhiệm Mục Kì quay đầu lại, cảm tức mà chế nhạo, “Mà chủ nhân của nó lại là ma đầu.” Cái gì mà tiên nhân, thế nhân đều bị che mắt cả rồi. Hẳn là một tên ma đầu, Dịch cũng vậy, tên còn lại kia cũng chẳng tốt đẹp gì.

Người bị nói thành là ma đầu lại tùy theo động tác của y mà di động cái miệng trong tay, muốn nói cho đối phương biết, mặc kệ y thích ăn không thích ăn, đều phải ăn.

Nhiệm Mục Kì rất muốn hét lên: ta không ăn. Nhưng y biết, nam nhân này sẽ dùng hết thấy mọi thủ đoạn buộc y ăn hết chén cháo này. Không cam lòng, cực kỳ không cam lòng, y là Hoàng Thượng, là Hoàng Thượng cầm trong tay sinh tử của thiên hạ, vậy mà lại bị một tên ma đầu chèn ép, nhưng điều đáng buồn nhất chính là y vô lực đánh trả.

“Muốn ta dứt?” Ngực khí vốn đã lạnh như băng lại thấp thêm mấy độ, Trú nói xong liền ngậm cháo vào miệng.

“Không cần!” Vội vàng cự tuyệt, Nhiệm Mục Kì há miệng ăn cháo. Còn chưa kịp nuốt xuống, y đã muốn ói ra.

“Bộ đáng hiện tại của ngươi rất giống đang có bầu.” Một câu cực kỳ lạnh lùng làm cho người muốn ói ra cần răng nuốt cháo xuống.

“Cái gì kêu trăm có.” Nhiệm Mục Kì nghiêng răng nghiêng lợi nói, người này có biệt tài là có thể làm cho thánh nhân tức chết.

“Không phải sao?” Trú bình thân hỏi, lại múc một muỗng cháo dứt qua, “Ăn cái gì cũng phun ra, tâm thần không yên, tính tình nôn nóng, đi vài bước liền té xỉu, không giống nữ nhân đang to bụng sao?”

“Ngươi!” Oán hận nuốt xuống muỗng cháo, Nhiệm Mục Kì cố nén ghê tởm. Nếu y ói ra, chẳng phải là y thật sự trở thành nữ nhân có thai sao?! Nghĩ nghĩ, y không tự giác mà rung mình một cái.

Thế nhưng người nào đó tựa hồ cảm thấy kích thích như vậy còn chưa đủ, tiếp tục nói: “Bất quá có thai cũng tốt. Ngươi mang hài tử của ta, ta thực chờ mong.”

“Ngươi nói bậy bạ gì đó! Ta với ngươi cái gì cũng đều không có!” Nhiệm Mục Kì nổi giận đến nổi chém ra một chưởng, thế nhưng tay trái vừa vung ra đã bị đối phương nắm lấy, tiếp theo bả vai bị giữ chặt, trên mặt y xanh đỏ lần lượt thay đổi, bởi vì những lời hồ ngôn loạn ngữ của Trú. Người này đang bôi nhọ sự trong sạch của y, y với hắn cái gì cũng đều không có!

“Nói bậy?” Buông Nhiệm Mục Kì ra, Trú tiếp tục dứt cháo, “Dù sao trước sau gì cũng phun, vậy cứ cho là ngươi đang có bầu đi.”

“Ngươi còn nói!” Nhiệm Mục Kì tức giận đến mặt đỏ bừng.

“Vậy thì đừng phun.” Lời nói cực lạnh, nháy mắt dập tắt lửa giận của Nhiệm Mục Kì.

Cường ngạnh mà đem muỗng để ở bên đôi môi trắng bệch, con ngươi của Trú tỏa ra ánh sáng bạc: “Nếu ngươi còn phun nữa, ta sẽ làm cho ngươi thật sự mang thai! Với ta mà nói, không có gì là không có khả năng.”

“Ngươi dám!” Nhiệm Mục Kì bối rối, con giận bốc lên đỉnh đầu, y quát, “Ta là nam nhân! Ngươi nếu dám, dám, ta chắc chắn giết ngươi!” Hẳn tuyệt đối không muốn biến thành quái vật!

“Ngươi có thể thử xem.” Thừa dịp đối phương há miệng, Trú đem cháo đổ vào, “Không được phun!” Người vốn là không có nhiều kiên nhẫn, không tính sẽ lại dứt cháo cho đối phương.

Miền cưỡng nuốt cháo xuống, Nhiệm Mục Kì trừng mắt nhìn Trú, trong mắt y đầy kinh hoàng, sợ người này nói được sẽ làm được. Nam tử không có khả năng mang thai, nhưng người này không phải người, là ma. Có việc gì mà ma không thể làm chứ?

Trú không thèm nhắc lại, cứ một muỗng một muỗng dứt cháo vào miệng Nhiệm Mục Kì. Chờ sau khi y ăn hết toàn bộ, hắn mới rời đi.

“Hô.” Nhiệm Mục Kì xụi lơ mà tựa vào đầu giường, ôm lấy ngực, lời nói của người nọ đã dọa được y rồi. Nhắm mắt lại, cắn chặt môi, y không hiểu, vì sao người nọ cứ dây dưa không ngớt với y, vì sao phải đảo loạn cuộc sống vốn đã cực kỳ hỗn loạn của y. Bởi vì coi trọng y sao? Nhiệm Mục Kì cúi đầu cười, sờ lên gương mặt không cần xem cũng biết là cực kỳ tiêu tụy của mình, lớp da này đã mang đến cho y vô vàng thống khổ, cho dù là hiện tại. Nếu y không có lớp da này.

“Ngươi hiện tại thực xấu.” Không chút lưu tình mà nói ra hiện thực làm cho sắc mặt Nhiệm Mục Kì trở nên tái nhợt. Y trừng mắt nhìn hắn, cười lạnh: “Nếu xấu, ngươi cần gì phải ủy khuất ở trong này?”

Lấy bàn tay đang ôm lấy mặt của y ra, Trú đưa chén thuốc qua: “Uống hết.”

Lần này không có kháng cự, Nhiệm Mục Kì cầm lấy chén được, uống hết. Đôi mi thanh tú vì được đắng nghét mà nhắm lại, chờ cho y uống xong, một

khối đường lập tức được nhét vào trong miệng của y. Y nhắm mắt lại không thèm nhìn Trú nữa, y đã bị ngăn cách hơn hai mươi ngày. Trú không cho bất luận kẻ nào gặp y, cũng không cho y gặp bất luận kẻ nào, ngay cả Khương Vĩnh cũng không thể gặp. Y mong Mục Lân có thể sớm trở về, trở về cứu y.

“Suy nghĩ đến ai?” Bàn tay lạnh lẽo xoa xoa hai má của y.

Nhiễm Mục Kỳ vẫn nhắm chặt mắt, trả lời: “Mục Lân.”

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ hỏi y nghĩ cái gì, thế nhưng giây tiếp theo thân mình y lại bị ôm lấy. Nhiễm Mục Kỳ bối rối mà mở mắt ra, hỏi: “Người muốn dẫn đi đâu?”

Hắn không trả lời. Trên đầu y phủ xuống một khối sa mỏng, người ôm y di chuyển.

“Trời đã tối rồi đi.” Người kháng cự không được, đành buông tha cho giây dụa.

“Đen.”

Chấn động trong vòm ngực của người đang ôm mình tinh tường truyền đến, làm cho trái tim của Nhiễm Mục Kỳ hơi hơi động, vòm ngực ôm lấy y này vừa làm cho y có chút hoảng hốt, vừa tạo cho y cảm giác cực kỳ an toàn.

Sa mỏng động động, có gió. Người buồn hơn hai mươi ngày người thấy mùi dạ hương, còn có hoa quế, nhưng vì sao quanh quẩn bên chóp mũi vẫn là cỏ được hương thân nhiên kia?

Thân mình bị khóa chặt trong vòm ngực vững chãi, trái tim y tùy theo di chuyển lên xuống mà không ngừng nảy lên. Y biết Trú ôm y nhảy xuống ban công cực cao, biết Trú ôm y nhảy lên nóc nhà, biết Trú ôm y nhảy xuyên qua cây, biết Trú ôm y rời khỏi hoàng cung. Qua một lúc lâu, người ôm y dừng lại, y nghe được tiếng nước.

Thân mình y được buông xuống, sa mỏng được xóc lên. Cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt làm cho y cực kỳ kinh ngạc. Y đang đứng ở trên thuyền, mà thuyền đang dừng ở giữa hồ nước, bốn phía hồ nước đều bị bóng đêm bao phủ, ánh trăng tròn tròn phản chiếu vào trong nước, phát ra ánh sáng nhu hòa. Chính là, còn không chờ y theo trong cảnh đẹp này lấy lại tinh thần, thì chiếc áo lót cuối cùng trên người y đã bị cởi xuống, có người thừa dịp y hết sức thất thần, mà cởi bỏ đai lưng của y.

“Người muốn làm gì?” Dè dặt bàn tay đang muốn cởi quần dài của mình xuống, Nhiễm Mục Kỳ sợ hãi hỏi. Bốn phía không người, lại đang ở trên thuyền, nếu người này muốn áp y, y căn bản là vô lực phản kháng. Sớm biết như vậy, sớm biết như vậy cho dù đánh chết y, y cũng không đi theo người này ra ngoài! Chuyện làm cho y càng thêm kinh ngạc đã xảy ra, Trú cứ nhiên rút tay lại.

Thong thả cởi bỏ đai lưng của mình, Trú xoay người lại không nhìn Nhiễm Mục Kỳ, cứ như vậy ở dưới ánh trăng cởi từng kiện từng kiện xiêm y ở trên người xuống. Thân hình hoàn mỹ dần dần hiện ra ở trước mắt đối phương, làm cho đối phương hồ hấp hơi chút dồn dập, cùng thu hút hai tròng mắt của đối phương nhìn chăm chú vào mình.

Nhúng nhẹ mũi chân một chút, Trú phi thân nhảy lên, chui vào trong hồ nước, làm cho mặt hồ đang tĩnh lặng phải gợn sóng một mảng. Người bị bỏ lại trên thuyền vô cùng luống cuống mà cắn cắn môi, không biết đối phương lại đang bày cái trò gì.

“Xuống đây.” Bơi ra một khoảng, Trú xoay người lại, đối với người đang bất an ở trên thuyền mở rộng hai tay ra. Trú vẫn lạnh lùng như trước, nhưng lại có thêm vài phần ôn nhu.

Gió nhẹ thổi qua, người suy yếu không khỏi run rẩy lên, y giương mắt nhìn người xinh đẹp ở trong nước. Ánh trăng, hồ nước, Trúc vào lúc này thật sự như một yêu ma, yêu ma câu hồn người.

“Xuống đây.” Trú vẫn bất động tại chỗ, kiên nhẫn mở rộng hai tay, chờ đợi người bất an tự mình lại đây.

“Thỉnh thịch, thỉnh thịch.” Bên tai vang lên tiếng tim đập dồn dập của chính mình, Nhiễm Mục Kỳ nhìn cặp mắt phát ra ánh sáng bạc kia – kiên định, lạnh lùng. Hai cánh tay mở rộng cực kỳ cường tráng, cực kỳ an toàn.

“Xuống đây.” Trong tiếng ‘róc rách’ của hồ nước, lại một đạo mệnh lệnh truyền đến, mang theo ý tứ không cho cự tuyệt.

Chậm rãi ngồi xuống, mũi chân chạm chạm vào mặt nước, lại nháy mắt rút chân lại. Thực lạnh. Nhiễm Mục Kỳ hít sâu vào một hơi lấy cảm đảm, rồi giây tiếp theo phóng mình vào trong làn nước lạnh buốt.

“Tê.” Thực lạnh, thực lạnh, tựa hồ phần nộ cùng không cam lòng ở trong cơ thể vẫn luôn không áp chế được liền bị hồ nước lạnh lạnh này hòa tan.

“Tới đây.” Người vẫn mở rộng hai cánh tay, lại một lần nữa hạ lệnh.

Nhiễm Mục Kỳ giương mắt lên, nhìn thẳng vào cặp mắt vẫn luôn nhìn chăm chú mình kia, y nhếch miệng nở cười thê lương, rồi trầm mình vào trong lòng nước lạnh. Y, không biết bơi. Không biết nước này có thể rửa sạch thân mình dơ bẩn đến không chịu nổi của y không?

Thân mình vừa mới chìm vào trong lòng nước lập tức rơi vào trong một vòm ngực ấm áp, một người ghé vào bên tai y trầm thấp lạnh lùng nói: “Muốn chết còn phải xem ta có cho phép không đã.”

Nhiệm Mục Kì giương mắt lên, lạnh lùng mà nhìn đối phương, y lạnh đến cả người phát run, thế nhưng lửa giận trong mắt vẫn có thể đốt cháy người vô sỉ kia. Y muốn chết hay muốn sống còn phải nghe theo lệnh của người này sao?!

“Lạnh không?” Không quan tâm đối phương đang phẫn nộ, Trú bơi bơi về phía sau.

“Không lạnh!” Khớp hàm của Nhiệm Mục Kì liên tục va vào nhau. Nếu trầm mình không thể chết, thì bị đông lạnh đến chết cũng tốt.

“Ngô.” Một nụ hôn nóng cháy hạ xuống, Nhiệm Mục Kì vươn tay đẩy ra, đôi tay đang ôm y bỗng nhiên buông ra. Y không biết bơi, cho nên thân mình lập tức chìm xuống, trong lúc bối rối, y bám lấy người ở phía trước mình. Y tức giận vừa muốn mắng chửi, thì đôi môi lại bị hôn lấy, lần này, đôi tay vững chắc kia không buông y ra nữa, mà là xiết chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của y.

Tay chống đẩy dần dần vô lực, Nhiệm Mục Kì mềm yếu ngã vào trong lòng của Trú, trong lúc thất thần, y nghe được Trú nói một câu có thể đem y tức chết: “Chính người buông tha cho cơ hội có thể chết đi, sau này mạng của người chính là của ta.”

Y đang muốn há miệng cắn vào cổ người này, thì quần dài trên người y bị mở ra, ‘nhò’ vào dòng nước di động mà quần dài của y đang dần dần rời xa y.

“Không cần!” Y sợ hãi mà hét lên, vội vàng vươn tay trái ra ngăn cản bàn tay đang tháo sợi dây buộc tiết khổ của y.

“Mục Kì, người sợ cái gì?” Bàn tay kia kiên quyết cời ra sợi dây buộc tiết khổ, làm cho tiết khổ cũng rời xa y.

“Không cần, Trú, ta, ta.” Y còn chưa chuẩn bị tốt.

“Trong lòng người hiểu rất rõ, sớm hay muộn cũng có một ngày, người sẽ cho ta.” Xé mở lớp giấy mỏng vẫn luôn che giữa hai người, Trú rút cây trầm cài tóc trên đầu Nhiệm Mục Kì ra, làm cho đế vương vô giá trầm mình vào trong nước. Tóc dài buông xõa, bồng bềnh trong nước tựa như y vào lúc này.

“Ta sẽ không cho người! Sẽ không!” Sắc mặt y tái nhợt, y cố lấy hết sức mà hét to lên phản bác lời nói của tà mà, không biết trong lòng bối rối là do cái gì gây nên.

“Vậy người liền đẩy ta ra đi.” Chuẩn xác mà hôn lên đôi môi của người này, Trú không hề cho y có cơ hội phản kháng.

Trong hồ nước thật sâu, một người đang bơi lui dần dần vào bờ, thân hình trong lòng không chút nào ảnh hưởng đến hắn, thậm chí hắn còn dư lực mà làm một cái hôn sâu với người hắn yêu. Đôi môi của hai người dính chặt một chỗ, một người nguyên bản kháng cự dần dần biến thành hòa theo, chẳng qua khóe mắt không ngừng rơi xuống những giọt nước mắt. Con người màu bạc vẫn chăm chú nhìn người đang khóc, mà hôn nụ càng ngày càng nóng rực, làm cho người được ôm vào trong lòng chìm đắm, không thể kháng cự.

Người suy yếu nguyên bản cảm thấy băng hàn đến tận xương, thế nhưng dần dần, thân mình lại ấm lên, hồ nước lạnh tựa hồ biến thành hồ nước nóng, làm cho người ta cảm thấy ấm nóng. Đột nhiên, nước lút qua đầu làm cho Nhiệm Mục Kì bối rối mà mở to mắt ra, liền bị nước tiến vào trong mắt, buộc y phải nhắm mắt lại. Thân mình còn chưa kịp giây dựa, đã bị người ôm chặt, nụ hôn trên môi y này giờ vẫn chưa rời đi, ở nháy mắt y kinh hoàng, Trú nắm chặt mũi y.

Bị bất ngờ trầm mình xuống lòng nước làm cho Nhiệm Mục Kì bối rối một chút, nhưng chỉ trong nháy mắt y đã bình tĩnh trở lại. Y ngừng giây dựa, tùy ý người này muốn dẫn y đi đâu, đều không sao cả. Y mệt mỏi, từ thân đến tâm, sau khi kiên trì nhiều năm như thế, đến hiện tại y đã quá mệt mỏi. Có lẽ, cứ như vậy mà chết đi cũng tốt.

“Người là của ta, chết đã không còn theo ý người.” Thanh âm làm cho kẻ khác chán ghét lại vang lên, nói ra những lời càng làm cho người ta chán nản hơn. Nhiệm Mục Kì mở mắt ra cảm tức nhìn hắn, lại ngập ngừng cả người.

Nhưng người đáng ghét không cho y ‘thương thức’ xong cảnh đẹp tiêu hồn đó, liền đem y đặt ở ‘trên mặt đất’ —— trên mặt đất phủ kín da thú, cực kỳ mềm mại.

“Đây là ngô!” Đôi môi vừa muốn hỏi đây là đâu liền bị chặn lấy, nếu nụ hôn vừa rồi là mãnh liệt, thì nụ hôn hiện tại là nóng cháy. Tà ma nhần nhin đã quá lâu, cuối cùng cũng đợi được đến thời khắc có thể tận tình hưởng dụng mỹ thực. Nhiệm Mục Kì quăng đi tất cả lo lắng, theo đuổi ngọn lửa mà đối phương đang đốt lên người mình.

Tại một nơi cảnh sắc như thần tiên này, kỳ hoa dị quả bám đầy trên bốn vách tường, hồ nước nóng bốc khói nghi ngút từ một bên chảy qua. Da thú trên mặt đất có da hổ, da báo, da chim, da sư, da hồ, thậm chí còn có da của hồ trắng cùng hồ đỏ hiếm thấy. Nhưng mặc kệ nơi này có bao nhiêu kỳ dị, Nhiệm Mục Kì đều không rảnh để đi thương thức. Đôi tay kia không ngừng dao động ở trên người y, dễ dàng đốt cháy nhiệt tình mà y đã đánh mất từ lâu.

“Trú. Trú.” Nóng cháy chưa bao giờ trải qua làm cho y sợ hãi, làm cho y nhin không được mà gọi lên cái tên y chưa bao giờ gọi qua.

Mái tóc dài màu đen bao trùm lên thân mình tuyết trắng cùng yếu nhược của y, hơi thở của người nọ nóng rực mà dồn dập, thậm chí người nọ không kịp chờ cho y thích ứng, ngón tay ở cửa động chặt kín sau khi tùy ý ra vào vài cái, liền khăn cấp đỡ lấy lợi khí cứng rắn xông thẳng vào trong.

“Ngô!” Đau, mồ hôi lạnh tuôn ra. Nhiệm Mục Kì tức giận đến nổi cào mạnh lên bả vai của Trú, gương mặt y nháy mắt trắng bệch.

Trú cúi đầu hôn lấy đôi môi của người đang bị đau mà run rẩy, nhưng hắn cũng không ngừng lại mà vẫn tiếp tục xâm nhập. Dưới thân truyền đến mùi máu

thần nhiên, Trú nhấn tâm đỉnh một cái thật mạnh, đem lợi khí sắc bén xâm nhập tới tận gốc.

“Á!” Nhiễm Mục Kỳ hét lên một tiếng thảm thiết, nước mắt chảy ra, tay chân vừa mới ấm áp lên, nháy mắt lại trở nên lạnh lẽo. Ngay khi y nghĩ rằng người nằm ở trên người mình sẽ tiếp tục chuyển động, thì Trú lại ngừng lại, hôn y, sờ y, liếm đi nước mắt của y.

“Cút! Cút ngay!” Hạ thân đã đau đến dần dần chết lặng, Nhiễm Mục Kỳ gầm nhẹ, đấm đánh lên bả vai của Trú.

“Đêm xử nữ, sao có thể không đau?” Ngửi khí lạnh như băng vẫn như trước làm người tức chết vang lên, thế nhưng lời nói này của Trú lại làm cho Nhiễm Mục Kỳ ngừng tay đấm đánh.

“Lần thứ hai hẳn là không đau như thế.” Liếm đi nước mắt rơi xuống càng ngày càng nhiều, Trú bắt đầu chuyển động. Người dưới thân lại nhin đau không được mà hét lên, máu loãng tích lên trên tấm da hồ màu trắng cực kỳ bắt mắt.

“Rất đau. . . .” Nhiễm Mục Kỳ thất hồn lạc phách mà lẩm nhẩm. Người này nói cái gì. . . .đêm xử nữ. . . . xử nữ. . . . Y, y đã sớm không phải, vô luận là làm thế nào.

“Đêm tân hôn, người lại nghĩ đến ai?” Con người màu bạc phát ra ánh sáng lạnh lẽo, tựa như trượng phu ghen tuông khi biết được trong lòng thê tử còn nghĩ đến người khác, dấm chua tựa như lửa cháy nháy mắt bốc lên cao.

“Trú.” Nhiễm Mục Kỳ lại quên không được nước mắt của mình, “Ta không phải, không phải. . . .” Tựa hồ không nghe thấy 3 chữ “đêm tân hôn” .

“Không phải?” Lạnh lùng cười, cắt đứt lời người này muốn nói, Trú hơi hơi chuyển động, lập tức nghe thấy một người kêu lên đau đớn.

“Người nói không phải, nhưng ta nói phải.” Bá đạo mà hôn lên đôi môi đã sưng đỏ, không quan tâm người dưới thân còn đau hay không, Trú chuyển động nhanh dần.

Khóe mắt Nhiễm Mục Kỳ không ngừng rơi xuống nước mắt, không biết là vì đau, hay là vì cái gì khác. Người không biết “thương hương tiếc ngọc” há miệng cắn lên người y, lưu lại một những “vết thương”, lợi khí ở nơi bị thương chảy máu không chút nào lưu tình mà ra ra vào vào liên tục, tựa như một tên tà ma không biết tiết chế, khi người được mùi máu thì càng thêm hưng phấn.

Lần đầu tiên, y bị lửa uống xuân dược, mặc cho cái người được gọi là phụ hoàng – ta cần ta cứ lấy, buộc y ở lúc thất thần nói ra những lời nói *** loạn đến không chịu nổi. Lần thứ hai, lần thứ ba. Không muốn nhìn thấy y phản kháng, mỗi một lần, y đều bị lửa hoặc bị bức phải uống xuân dược, mặc kệ là phụ hoàng, hay là Nhiễm Mục Hư. Rồi sau đó, vì Mục Lâm, vì chính mình có thể sống còn, y miễn cưỡng cười vui, cắn răng chịu đựng bọn họ ở trên người y làm cái loại chuyện mà y chỉ muốn ới. Không muốn, chán ghét, thống hận, nhưng y lại chưa từng bị đau qua như thế này. Đau đến nỗi y chỉ muốn giết người.

“Dừng lại, dừng lại!” Người đau đến không chịu nổi hét lên, muốn tà ma đang rong ruổi trên người mình buông tha cho cái nơi đã đau đến gần như chết lặng kia.

“Không thoải mái?” TRong con người vì vui thích mà khôi phục lại thành một màu đen chứa đầy nghi vấn.

“Người nói thử xem?” Nhấn nhin xúc động muốn cho cái tên tà mà này một quyền vào mặt, Nhiễm Mục Kỳ cắn răng hỏi.

Tà mà cúi đầu nhìn nhìn, máu loãng từ nơi hai người kết hợp không ngừng chảy ra, mà ở trên tấm da hồ trắng bóc cũng loang lổ rất nhiều vết máu

“Tiếp theo sẽ không đau.” Người khôi xương hết thấy tai họa này cũng không có tính toán rời khỏi.

“Cút ngay! Rất đau!” Làm gì có cái khoái cảm nào, y đều sắp chết vì đau rồi.

Ánh sáng bạc lại hiện lên, thịt đã vào miệng sao có thể nhả ra chứ. Ngay lúc đó cửa động không ngừng co thắt, ý muốn nói cho hắn biết – y đang rất đau.

“Tiếp theo sẽ không đau.” Vẫn là câu nói kia, Trú cúi đầu hôn lên đôi môi đang muốn rống lên chữ rủa, cùng dùng hai tay châm lên ngọn lửa nhiệt tình ở trên người y.

Súc, súc sinh! Ở trong lòng mắng chửi, Nhiễm Mục Kỳ càng không ngừng hít sâu, người này đã không tính rời đi, y chỉ có thể cố gắng làm cho chính mình thoải mái một chút. Hơi nóng của hồ nước nóng bốc lên dày đặc, sau khi nghe tiếng rên rỉ vang lên, người quá đáng lại từ từ chuyển động. Bất quá hắn thoáng khắc chế không dùng quá nhiều sức, làm cho người dưới thân cũng không còn kêu lên đau đớn nữa, sau khi sắc mặt của y dần dần đỏ hồng lên, hắn đột nhiên tăng nhanh tiết tấu.

“Đau! Người, người này. . . . Ngó. . . . Ngó. . . .” Hai tay cào cấu lên người hắn càng ngày càng vô lực. Vui thích cuối cùng cũng dâng lên làm cho y tạm thời rời xa nỗi đau.

Ngay khi thân mình Nhiễm Mục Kỳ càng ngày càng nóng, thì lợi khí nóng rực trong cơ thể y lại rút ra ngoài, y còn không kịp thở một hơi, thì đã bị lập xấp người lại, rồi lại tiếp tục bị xâm nhập. Trên lưng y, một con phượng hoàng lửa đỏ giương cánh muốn bay, nhưng khác với dĩ vãng chính là – có thêm một con rồng trắng quấn quanh người con phượng hoàng, lấp lóe tỏa sáng.

Nhiệm Mục Kỳ hôn mê rồi tỉnh, tỉnh rồi lại hôn mê, không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng hóa long trong cơ thể y mới chịu ngừng lại mà phun trào ‘lửa nóng’ vào trong cơ thể y. Phượng hoàng bị tàn nhẫn chà đạp vô lực nằm xụi lơ trên mặt đất, mặc cho con rồng trắng xâm lược hết lần này đến lần khác.

Trú cũng không lập tức rời đi, mà là ở trên lưng Nhiệm Mục Kỳ không ngừng hạ xuống những nụ hôn, thẳng đến khi nơi đó trở thành một mảnh trắng nõn, hân mới chậm rãi rút khỏi. Ôm lấy người đã gần như hôn mê tiến vào trong hồ nước nóng, rồi đặt y ngồi ở trong lòng mình, Trú lại bắt đầu ở trên thân mình đã lưu đầy vết cắn cùng hôn ngân mà tiếp tục lưu lại dấu vết của hân.

“Súc sinh” Nhẹ giọng mắng ra một câu, Nhiệm Mục Kỳ chống đỡ hết nổi mà lâm vào mê man, y sẽ không bao giờ cho người này chạm vào y nữa, không bao giờ!

“Đêm xử nữ, không thể không đau.” Không hề biết mình nói có gì là không đúng, người đã thỏa mãn ôm lấy thân mình tràn đầy “vết thương” vào trong lòng. Sau một hồi ngấm mình, Trú mới đem người đã mê man rửa sạch trong ngoài, rồi ôm ra khỏi hồ nước nóng.

Nhẹ nhàng đặt người đang mê man lên tấm da thú, Trú tùy tay hái xuống một quả đại, bỏ vào trong miệng mình, rồi cắn nát, sau đó đem toàn thịt quả nhét vào cái nơi đã bị thương đến cực kỳ thể thâm của Nhiệm Mục Kỳ.

Hân cúi người xuống, hôn lên mi tâm đang nhú chặt, thẳng đến khi người ngủ say thoải mái mà rên rỉ lên, hân mới rời đi. Trú lấy một tấm thảm thú bọc Nhiệm Mục Kỳ lại, rồi ôm y đứng dậy, đi ngược về phía con đường vừa nãy đi đến đây.

Ngoài cửa sổ, chim hót líu lo làm cho người ngủ say có dấu hiệu tỉnh lại. Chóp mũi phản phát được hương thân nhiên, Nhiệm Mục Kỳ cảm thấy có chút nóng, cánh tay đặt ở trên lưng y so với ngày thường nặng hơn rất nhiều, y muốn xoay người thối lui, lại phát giác thân mình cực kỳ đau nhức. Người đang ôm y rời đi, Nhiệm Mục Kỳ nhìn không được mà “ngô” một tiếng, chỉ một cái xoay người đơn giản, đã khiến cho y phải dùng hết toàn lực.

Sao lại như vậy? Người còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh không biết vì sao mình lại bị đau như thế. Trong cổ họng nóng rất tựa như bốc lửa, y liếm liếm mỗi.

“Nước.” Điều đáng kinh ngạc hơn chính là giọng của y khàn đặc không chịu nổi.

Thân mình bị người nâng dậy, một chén nước đưa tới bên miệng mình, Nhiệm Mục Kỳ cũng không thèm liếc nhìn mà há to miệng uống hết.

“Canh mấy rồi?” Tựa hồ so với ngày thường đã trẻ hơn rất nhiều.

“Còn đau?” Ngực khí lạnh lùng chứa đựng quan tâm.

“Trẫm xảy ra chuyện gì?” Tựa vào trong lòng Trú, Nhiệm Mục Kỳ còn chưa nhớ tới đã xảy ra chuyện gì.

“Người đã quên đêm tân hôn của ta và người?” Lửa giận của tà ma nháy mắt trào ra. Cái này làm cho người hồ đồ hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Cái tên súc sinh này!” Nhiệm Mục Kỳ vùng qua một quyền, nhưng bất hạnh thay vẫn là rơi vào tay “địch”.

“Nhớ rồi? Còn đau?” Mắt đẹp chứa đầy hờn giận.

“Người muốn thử không? Trẫm thành toàn cho người.” Hết thảy đêm qua như thủy triều dâng mãnh tiến vào trong đầu, Nhiệm Mục Kỳ một ngụm cắn lên cổ Trú, nghĩ có nên cắn chết hân luôn không? Lúc này y mới phát hiện mình đã về tới tấm cung.

“Nơi này còn đau?” Mặc kệ răng nhọn ở trên cổ, Trú khẽ vuốt lên nhụy hoa mềm mại của người đang trần trụi.

“A!” Bất mạnh người ra sau, Nhiệm Mục Kỳ lúc này mới phát hiện mình đang trần trụi như nhộng, liền vội vàng kéo chăn qua bao kín lấy mình, mặt đỏ bừng lên.

Con người phát ra ánh sáng bạc để sát vào, Nhiệm Mục Kỳ muốn tránh, lại không có đường để tránh.

“Kì.” Xung hô thay đổi, chứa đựng ôn nhu, “Đêm tân hôn của ta và người, không phải nên khắc sâu vào trong đầu sao?”

“Ai cùng người tân. . . .” Khi nhìn đến cặp mắt chợt biến thành màu bạc kìa, Nhiệm Mục Kỳ liền nuốt lời muốn nói ở phía sau xuống.

“Kì. Người là của ta, ta là của người. Ta biết người đau, nhưng ta muốn cho người nhớ kỹ nỗi đau đó, đó là đêm tân hôn của ta và người. Tắm thân xử nữ, không thể không đau.”

Trú kéo người đang thối lui ở phía trong giường ra ngoài, làm cho y nằm xuống, rồi hân áp người lên, sau đó hôn xuống cặp mắt đang chứa đầy bối rối.

Đêm tân hôn, tắm thân xử nữ, của người, của ta. . . . trong lòng Nhiệm Mục Kỳ nảy lên các loại cảm xúc. Thân mình nhìn không được mà run rẩy, y vẫn nhớ rõ nỗi đau đến không thể chịu đựng được của đêm qua.

Trong mắt y hiện lên nghi hoặc, vì sao nơi đau nhất, ngược lại chẳng đau chút nào?

“Kì, nơi này còn đau?” Ngón tay xoa xoa ấn ấn.

“..... Không, không đau.” Nước mắt lại không chịu thua kém mà chảy xuống. “Nhưng trên người rất đau.”

“Đêm xử nữ, phải bị đau. Tiếp theo sẽ không đau.” Ngón tay rục rịch.

“Cút ngay! Ngô!”

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

CHƯƠNG 69

Nhiễm Mục Lân vẫn đang trên đường trở về kinh thành nên không biết hoàng huynh của mình đã trải qua loại chuyện “đáng sợ” gì. Hắn thực lo lắng cho hoàng huynh, hắn không thể xóa nhòa đi những vết thương do quá khứ tạo thành trên người hoàng huynh. Hoàng huynh thích cười, thế nhưng từ sau khi sự việc ấy xảy ra, hoàng huynh cũng chỉ miễn cưỡng cười vui, mỗi khi nhìn thấy, hắn đều cực kỳ tự trách, hắn không thể bảo vệ tốt cho hoàng huynh như trước. Hắn duy nhất có thể bồi thường chính là tận hết khả năng làm cho hoàng huynh cao hứng, để cho hoàng huynh làm một vị Hoàng Thượng vô lo.

Nhưng Trú xuất hiện làm cho Nhiễm Mục Lân nghĩ được vài phần khác thường. Theo trong thư cơ hồ mỗi ngày một phong của hoàng huynh thúc giục hắn trở về đuổi người, hắn nhận ra được Trú đối với hoàng huynh có gì đó khác lạ. Có lẽ Trú có thể làm cho hoàng huynh quên đi quá khứ, thoát khỏi những nỗi thống khổ, nhưng hắn lại không dám xác định, dù sao Trú so với Dịch còn tà khí hơn gấp nhiều lần. Là một người căn bản không biết săn sóc thì làm sao có thể mang hạnh phúc tới cho hoàng huynh? Tám năm này hắn không quay về kinh, chính là muốn nhìn xem giữa Trú và hoàng huynh có thể xảy ra vấn đề gì không? Nếu chỉ là miễn cưỡng trôi qua, thì lần này hắn hẳn sẽ nghĩ biện pháp tiến bước ôn thần.

“Phong Nhi, ngày mai đã vào kinh thành. Buổi tối hãy ngủ một giấc cho ngon, lấy tinh thần mà gặp hoàng bá con.” Chạng vạng khi ăn cơm, Nhiễm Mục Lân đối với con nói.

Nhiễm Mặc Phong ăn lương khô, gặt đầu. Gió lạnh ban đêm làm cho nó thư thái một ít, Tuy ánh nắng mới có lợi cho nó, nhưng mồ hôi đầm đìa làm cho nó vô cùng khó chịu.

“Tiểu Phong, vì sao con phải mang tên ‘quân sư’ này vào kinh?” Thừa dịp xung quanh không có người ngoài, Vương Phủ Khâu hỏi.

Khẩu Tuyên lại cười nói: “Ta đoán là Tiểu Phong cảm thấy phía sau quân sư còn có những người khác, nghĩ muốn dẫn bọn họ ra mặt. Thế nhưng quân sư lại không có hai chân, bốn ba như thế này sẽ không chịu nổi, vì thế có thể sớm quay về kinh, cho nên Tiểu Phong mới tìm một người giả trang quân sư. Tiểu Phong, con nói ta đoán có đúng không?”

Nhiễm Mặc Phong còn chưa kịp trả lời, đã có người giành trước nó một bước.

“Đúng đúng, Tiểu Phong chính là nghĩ như thế.” Tiểu Hồ đang dứt bốn con mèo con ăn cá, giành phần nói trước. Đừng nghĩ đã chạy ba bốn ngày đường mà Tiểu Hồ sẽ xù như bánh bao chiên, gã vẫn là một con heo con ‘sinh long hoạt hổ’.

Có người đáp thay mình, Nhiễm Mặc Phong cũng không lên tiếng nữa, ôm lấy “Tăng Đá” vừa trèo lên trên đùi nó, dứt thịt khô cho “Tăng Đá” ăn.

“Meo . . . Meo. . . .” Trong bốn con mèo “Tăng Đá” là con mèo đực duy nhất, nó vươn lưỡi liếm liếm mẩu thịt vụn dính ở đầu ngón tay của Nhiễm Mặc Phong, kêu lên làm nũng.

“Nếu là muốn dẫn người điều khiển ở phía sau đi ra, thì sau khi quay về kinh phải đặc biệt cẩn thận. Không thể quấy nhiễu Hoàng Thượng cùng các vị nương nương.” Vương Phủ Khâu vừa nghe mọi người nói như thế, liền trầm tư nói.

“Nếu thích khách đến, Tiểu Phong liền bắt hết bọn họ, sẽ không quấy nhiễu đến Hoàng Thượng.” Tiểu Hồ đối với ‘thanh mai trúc mã’ của mình là tuyệt đối tín nhiệm.

“Bọn họ chỉ muốn quấy nhiễu, nhưng cũng chẳng có năng lực đó.” Lời nói của Nhiễm Mục Lân đầy ẩn ý. Trong cung có Trú, hắn sẽ không để cho người ngoài quấy nhiễu hoàng huynh. Vừa nhớ tới hai người đó, Nhiễm Mục Lân lại là một trận đau đầu.

“Phụ vương.” Nhiễm Mặc Phong ăn no lên tiếng, “Con đi tắm.” Chạy mồ hôi cả một ngày, làm cho nó cực kỳ khó chịu.

“Được, đi đi, chút nữa phụ vương tới tìm con.” Nhiễm Mục Lân còn có việc thương lượng với Vương Phủ Khâu cùng Khẩu Tuyên, nên để cho con đi trước. Đem “Tăng Đá” giao cho Tiểu Hồ chiếu cố, Nhiễm Mặc Phong đứng dậy đi về phía sâu trong rừng cây. Phía sau, đôi mắt của phụ vương đầy thâm thúy. (máu dê thôi thâm thúy gì =.=)

Lặn xuống hồ nước lạnh lẽo, Nhiễm Mặc Phong thoải mái đến nỗi không muốn trồi lên trên mặt nước. Từ ngày nó bắt đầu hấp thu nhật hoa, nó càng lúc càng sợ nóng, ngược lại nó càng thích lạnh. Phụ vương thường nói mùa đông ôm nó, thì ngay cả than lò trong phòng cũng không cần dùng. Động tác bơi

lội chậm hạ, người ăn nói không tốt có chút nghi hoặc, vậy vào mùa hè phụ vương ôm nó không phải sẽ rất nóng sao? Nhưng mặc kệ là xuân hạ thu đông, phụ vương đều là ôm nó đi vào giấc ngủ, không bỏ sót một ngày. Tiếp tục bơi ra phía nước sâu, người đã lớn không chút nào phát giác hiện tại mình vẫn còn ngủ chung với phụ vương là có bao nhiêu không thích hợp.

Trong nước có động tĩnh. Nhiệm Mặc Phong nhanh chóng ngoi lên mặt nước, theo tiếng vang mà nhìn lại.

“Phụ vương.” Lập tức bơi về phía người đang đứng ở bên bờ hồ.

Nhiệm Mặc Lân quần áo chỉnh tề đứng ở bên bờ hồ, bỏ tảng đá còn lại trong tay xuống, cười hỏi: “Có phải phụ vương đã quấy rầy con bơi lội không?”

“Không có.” Nhiệm Mặc Phong trần trụi đi ra khỏi hồ nước, tính mặc quần áo vào.

“Phong Nhi.” Lên tiếng gọi con lại, dưới ánh trăng, Nhiệm Mặc Lân tham lam mà ngắm nhìn con, trong đầu hần hiện lên cảnh tượng Quý tướng từ trong nước bước lên bờ, làm cho thanh âm của hần trở nên ám ách.

Nhiệm Mặc Phong cảm y phục trong tay, giương mắt nhìn về phía phụ vương.

“Phong Nhi, bơi cùng phụ vương một hồi đi.” Nói xong, Nhiệm Mặc Lân vươn tay cời xiêm y. Nhiệm Mặc Phong cứ đứng như vậy đợi phụ vương cời đồ xong, sau đó nó xoay người quay lại trong hồ.

Trong hồ yên lặng thỉnh thoảng truyền lên tiếng vang, Nhiệm Mặc Lân cùng con ở trong hồ nước thanh thoi bơi lội. Sau khi trở lại biên quan, hần cùng con chưa bao giờ được bơi lội thích ý như vậy. Một là Nhân Xương không có hồ nước yên lặng trong suốt như vậy; hai là hần bận quân vụ, còn con thì bận luyện võ.

Nhiệm Mặc Lân túm lấy tay con, ngay khi hần sắp bơi tới bờ hồ thì ngừng lại, rồi thuận thế kéo con vào trong lòng mình. Dưới ánh trăng, đôi mắt dị sắc của Nhiệm Mặc Phong phát ra ánh sáng vô cùng xinh đẹp, nhìn dung nhan càng ngày càng xinh đẹp của con, Nhiệm Mặc Lân kiềm lòng không được mà cúi đầu xuống hôn lên mặt con.

Môi của phụ vương dừng ở trên trán nó, Nhiệm Mặc Phong liền vươn tay ôm lấy phụ vương, tham luyến cái ôm ấp của phụ vương. Không ai có thể làm cho nó nhớ mong như thế, ngoại trừ phụ vương ra.

“Phong Nhi, qua hai năm nữa, con sẽ trưởng thành.” Khẽ vuốt thân mình non nớt như trước đây của con, Nhiệm Mặc Lân khàn khàn nói.

“Phụ vương, con đã trưởng thành.” Có thể bảo hộ phụ vương, có thể bảo hộ Tiểu Hồ, có thể bảo hộ Bắc Uyên.

“Ha ha.” Nhiệm Mặc Lân nở nụ cười, nâng con từ trong nước lên, rồi ôm con lên cao, làm cho con phủ lên người mình. “Phong Nhi đã trưởng thành sao? Sao phụ vương vẫn có thể dễ dàng ôm lấy như trước đây vậy?” Con đã trưởng thành, đã không còn là đứa nhỏ mà hần có thể một tay bồng lấy rồi cho ngồi ở khuỷu tay của mình.

“Phụ vương, con đã trưởng thành.” Nó sẽ trở nên cường tráng giống như phụ vương vậy, sẽ dẫn dắt binh sĩ xung phong liều chết với địch nhân. Sờ lên tóc bạc ở hai bên thái dương của phụ vương, Nhiệm Mặc Phong mím chặt môi, tóc bạc của phụ vương là vì nó mà xuất hiện.

“Phong Nhi, cúi đầu.” Thân mình ở trong lòng hần nóng hầm hập, cũng làm cho hần nóng theo. (máu dê sôi =.=)

Vịnh lấy hai vai của phụ vương, Nhiệm Mặc Phong cúi đầu.

“Hôn phụ vương một cái.”

Nhiệm Mặc Phong ngoan ngoãn nghe lời, hôn lướt qua hai gò má của phụ vương. Thân mình nó bị hạ xuống, rồi lại bị ôm vào trong vòm ngực ấm áp.

“Phong Nhi hôn phụ vương chỉ có lệ.” Nâng đầu con lên, Nhiệm Mặc Lân hôn thật mạnh lên khóe môi của con, hai tay thì ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của con. Tiếp theo, từ nụ hôn ở khóe môi chuyển qua khẽ liếm liếm, thanh âm Nhiệm Mặc Lân càng thêm khàn khàn mà lên tiếng: “Phong Nhi, con đã trưởng thành?”

“Phụ vương, con đã trưởng thành.” Ôm chặt lấy phụ vương, làm cho phụ vương cảm nhận được lực lượng của chính mình.

“Trưởng thành sao?” Môi hần từ từ di chuyển, áp lên chính giữa đôi môi vẫn luôn thích mím chặt kia. Chóp mũi hần ngửi được mùi thơm ngát thân nhiên, hần lại hỏi: “Phong Nhi. đã trưởng thành sao?”

“Phụ vương, con đã trưởng thành.” Người không biết phụ vương đang muốn làm cái gì nên vẫn rất ngoan ngoãn mà trả lời, đôi môi của nó không cẩn thận chạm vào đôi môi của phụ vương mà cảm thấy ngứa ngứa, nó vươn lưỡi ra liếm liếm khóe môi.

Dưới ánh trăng, một người đột nhiên ngậm lấy đôi môi của tên còn lại, một tay đè phía sau đầu của nó lại, làm cho đối phương dính sát vào trên người mình. Đầu lưỡi mềm mềm liếm ở trên đôi môi mà hần vô cùng quen thuộc, chạm lên ngọn lửa dục vọng mà Nhiệm Mặc Lân đã cố áp chế trong nhiều năm qua.

Không có thử, không có hỏi, mà là trực tiếp xâm chiếm. Nhiệm Mặc Lân tách đôi môi vốn đã hé mở của con ra, chiếc lưỡi của hần nhanh chóng xâm lấn vào. Hần tận tình nhắm nháp đôi môi ngọt thơm của con, cổ họng của hần phát ra những tiếng gầm nhẹ.

Tay đặt ở trên vai phụ vương dần dần buông xuống, Nhiễm Mặc Phong hoàn toàn không hiểu phụ vương đang làm cái gì, lại càng không hiểu vì sao phụ vương lại “ăn” cái miệng của nó. Nhưng nó sẽ không hỏi, lại càng không đẩy phụ vương ra. Nó ngưỡng đầu lên, mặc cho phụ vương mút vào, cắn cắn, quấy phá trong miệng nó. Nhiễm Mặc Phong cảm thấy đầu vầng mắt hoa, hô hấp của nó trở nên dồn dập. Lại là cảm giác này

Môi của Phụ vương rời khỏi môi nó, tiếp theo nó nghe được phụ vương hỏi.

“Phong Nhi, con đã trưởng thành sao?” Người xâm nhập nơi cấm kỵ, lên tiếng dụ dỗ.

“Phụ vương.” Đôi mắt dị sắc lóng lánh, không rõ vì sao phụ vương vẫn hỏi nó trưởng thành hay chưa, nhưng nó vẫn rất khẳng định mà nói cho phụ vương biết, “Con đã trưởng thành.”

“Phong Nhi, phụ vương.muốn hôn con.” Lần này, là nụ hôn ôn nhu, cũng không dừng ở hai gò má hoặc trên trán, mà là trực tiếp dừng ở trên đôi môi ánh lên ánh nước.

Hắn nghĩ rằng hắn có thể đợi đến khi con lớn lên, nhưng hình như hắn đã đánh giá mình quá cao. Dưới ánh trăng, khi con từ trong hồ đi lên, cảnh đẹp đó đã làm cho hắn không thể kháng cự, mà hắn cũng không muốn tiếp tục kháng cự nữa.

Đầu lưỡi liếm qua đôi môi của con, tiếp theo xâm nhập khoang miệng ngọt ngào, bắt được cái lưỡi chưa kịp núp đi kia. Ánh trăng là xuân dược tốt nhất trên đời, tất cả mọi thứ được ánh trăng chiếu rọi luôn luôn ánh lên một vẻ đẹp mời gọi, một vẻ đẹp hấp dẫn người ta phạm tội. Người được ôm trong lòng vẫn không hiểu được phụ vương của nó đang làm cái gì với nó, mà phụ vương của nó cũng không tính sẽ giải thích cho nó hiểu – đây là cái gì. Sau nụ hôn kéo dài, Nhiễm Mặc Lâm thở gấp gấp mà thối lui, người trong lòng hắn cũng chẳng tốt hơn gì hắn. Trong đôi mắt bảo dị sắc chứa đầy mờ ảo cùng nghi hoặc. Nó cúi đầu nhìn thứ gì đó của phụ vương để ở bên hông nó, cùng với cái thứ của nó cũng phát sinh biến hóa, cũng dựng thẳng đứng giống như phụ vương.

Đáng chết. Nhiễm Mặc Lâm ở trong lòng mắng to. Ở ngoài cánh rừng có một đồng người đang chờ bọn họ trở về, còn có một đám thích khách có thể đang đi theo phía sau bọn họ, còn có bốn con súc sinh luôn thích đánh gãy chuyện tốt của hắn, còn có một con heo con ngốc đầu ngốc não luôn bám theo con hắn, thiên thời địa lợi nhân hoà, hắn chẳng chiếm được cái nào.

“Phụ vương.” Người không hiểu đang nóng lòng muốn biết, đây là chuyện gì vậy? Vì sao nó cảm thấy choáng váng, vì sao thân thể của nó rất nóng, vì sao nơi đó của nó lại thay đổi?

“Phong Nhi, sau khi quay về kinh, phụ vương sẽ nói cho con biết.” Nhiễm Mặc Lâm cúi đầu ở trên cổ con đặt một vết hôn ngân thật đậm, rồi luyên tiết mà thối lui, sau đó kéo con lên bờ.

“Phụ vương.” Tiểu thú quật cường muốn biết bây giờ, nên giữ chặt phụ vương không chịu đi.

Nhiễm Mặc Lâm quay đầu lại, kéo người “hiếu học” vào trong lòng mình, ghé vào lỗ tai nó nói: “Phong Nhi, con muốn biết đây là chuyện gì, nhưng chuyện này phụ vương cần một đêm mới có thể dạy cho con biết. Hiện tại nơi này không thích hợp, sau khi quay về kinh, phụ vương nhất định sẽ nói cho con biết.”

Nhiễm Mặc Phong mím chặt môi, đi theo phụ vương.

Nhặt quần áo rơi rụng trên mặt đất lên, Nhiễm Mặc Lâm mặc vào cho con trước. Sau khi hai người ăn mặc chỉnh tề, hắn ôm lấy con lẳng lặng đứng im, thẳng đến khi con bình tĩnh trở lại, hắn mới lên tiếng: “Phong Nhi, phụ vương không tính chờ đến khi con trưởng thành.” Ngày ngày ở Nhân Xương bị hai người kia kích thích, hắn đã sớm nhận không được.

“Phụ vương, con đã trưởng thành.” Nó vừa nói như vậy xong, liền nhận lấy một nụ hôn thật sâu của phụ vương. Cánh cửa cấm kỵ đã bị Nhiễm Mặc Lâm mở ra, hắn không phải không nghĩ tới sau này hắn và con có thể gặp phải loại mưa gió gì. Nhưng thế thì sao? Hắn là phụ vương của Phong Nhi, Phong Nhi là đứa con duy nhất của hắn, hắn và con trong kiếp này nhất định sẽ không bao giờ tách ra.

“Meo. Meo.”

Bốn con mèo con đợi lâu không thấy tiểu phụ thân trở về, nên rất sốt ruột, hết nhìn đông tới nhìn tây, chung quanh tìm kiếm, thế nhưng lại sợ rừng cây tối đen không dám đi vào. Cuối cùng, chúng nó thấy được hai người từ trong rừng cây đi ra, liền vừa kêu to vừa chạy nhanh tới.

Nhiễm Mặc Phong đem bốn con mèo con từng con một ôm lên, rồi ngửa đầu nhìn phụ vương một cái thật sâu, sau đó đi vào trong lều đã được dựng tốt.

“Vương gia?” Thấy thần sắc của Nhiễm Mặc Phong có chút không đúng, Khấu Tuyên cùng Vương Phủ Khâu lo lắng hỏi. Tiểu Hồ đã ở trong lều ngủ vì vù.

“Không có việc gì.” Nhiễm Mặc Lâm cười cười, phân phó thị vệ trưởng phái người trực đêm, cũng bảo hai người kia mau chóng đi nghỉ ngơi đi, rồi hắn mới bước vào trong lều. Vương Phủ Khâu cùng Khấu Tuyên nhìn xem lẫn nhau, rồi cùng bật cười vì chính mình lo lắng, hai người thu dọn một chút, rồi cũng trở về lều của mình.

Nhiễm Mặc Lâm tắt nến, rồi nằm xuống ôm lấy con chuẩn bị ngủ. Bốn con mèo con tựa hồ đã nhận ra trong lòng tiểu phụ thân có chuyện, nên rất ngoan ngoãn mà nằm ở bên chân tiểu phụ thân, không ồn ào ầm ĩ.

“Phong Nhi, nếu có một ngày, có người nói với con rằng, phụ vương không thể hôn miệng của con, không thể sờ con, ôm con, con sẽ thế nào?” Hấn cũng không phải không có bản khoăn, con hấn còn chưa lớn.

“Phụ vương, người là phụ vương của con.” Chỉ cần đó là phụ vương, muốn làm gì với nó cũng đều được cả. Nó sẽ không nghe người khác nói cái gì.

“Nếu phụ vương đối với con làm ra chuyện quá phận thì sao? Không chỉ có là hôn con, ôm con, sờ con, thậm chí làm ra. . . . chuyện mà chỉ có giữa vợ chồng mới có thể làm thì sao?” Nói xong, hấn cởi vạt áo của con ra, hôn lên cổ cùng ngực của con.

“Phụ vương. . . . Người là phụ vương của con, con. . . . là Nhiễm Mặc Phong của phụ vương. . . . Cùng nhau.” Thật lâu trước kia nó cùng phụ vương đã nói rõ với nhau, bọn họ phải vĩnh viễn cùng một chỗ, không rời xa nhau. Cái gì là chuyện giữa vợ chồng mới có thể làm, nó không hiểu, nó chỉ quan tâm người đó có phải là phụ vương hay không.

“Phong Nhi, nhớ kỹ những lời hôm nay on đã nói. Phụ vương sẽ không hối hận khi làm chuyện đó với con, bởi vì con là Phong Nhi của phụ vương, là đứa con duy nhất của phụ vương.” Ai cũng không có thể ngăn cản hấn có được người này, cho dù là thần, là tiên.

“Phụ vương, sau khi quay về kinh, phụ vương phải nói cho con biết.” Nói cho nó biết đó là chuyện gì.

“Sau khi quay về kinh. . . . ?” Trong mắt hấn hiện lên ánh lửa, Nhiễm Mặc Lâm ách thanh hỏi.

“Sau khi quay về kinh, con phải biết được đó là chuyện gì.” Người không biết bản thân mình đang nói về cái gì, nhấn mạnh rằng mình phải biết được.

“A. Được, sau khi quay về kinh, phụ vương nhất định nói cho con biết.” Người nào đó liếm liếm thần. (=.=)

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

CHƯƠNG 70

Nhiễm Mặc Lâm cùng con mang theo mấy trăm binh sĩ, cuối cùng ở giữa trưa đã chạy tới kinh thành. Nhưng làm cho hấn kỳ quái chính là, các đại thần tiến đến cung nghênh hấn, không chỉ sắc mặt không vui mừng, mà còn vừa nhìn thấy hấn liền như ong vỡ tổ mà vọt tới, các đại thần vội về mặt đủ loại sắc thái – hoảng sợ, khóc rống .v.v..

“Vương gia. Ngài đã trở lại.” Đại thần Ngự Sử thần y Diệp Trung Tường có thể nói là đại thần trung thành nhất với đôi mắt rung rung, tím chặt lấy tay Nhiễm Mặc Lâm.

“Diệp đại nhân?” Nhiễm Mặc Lâm ngơ ngát nhìn nhìn những người chung quanh cũng là thần sắc kích động, bọn họ tựa như cuối cùng cũng gặp được đáng cứu thế mà mình đã mong chờ trong nhiều năm.

“Vương gia, bệ hạ bị Trú tiên nhân nhốt. Trú tiên nhân không cho bất kỳ kẻ nào gặp bệ hạ. Cựu thần viết cho Vương gia rất nhiều thư, nhưng đều như đá lặn xuống mặt hồ, sau mới biết được, toàn bộ những lá thư này đều bị Trú tiên nhân cướp đi. Vương gia.” Tề tướng Ngũ Vũ Khôn quý xuống, nước mắt đầy mặt, “Cựu thần chẳng còn mặt mũi nào để gặp tiên hoàng.”

Nhiễm Mặc Lâm tím Ngũ Vũ Khôn dậy, hấn nhận ra trong mắt của những người này đều là kinh hoàng.

“Ngũ đại nhân, đã xảy ra chuyện gì?”

“Vương gia.” Ngũ Vũ Khôn khóc thét lên, “Thi cốt thi cốt của Tiên hoàng. Bị người đánh cắp.” Gã vừa nói xong, tất cả các đại thần mặt kệ là thật tâm hoặc là giả ý đều đau thương mà khóc thành tiếng.

“Cái, cái gì?” Nhiễm Mặc Lâm sùng sờ chết đứng. Thi cốt của nam nhân kia bị người đánh cắp?

“Vương gia. . . . Không chỉ có tiên hoàng. . . .” Thái úy Trương Chiêu Xương khóc ròng nói, “Ngay cả thi cốt của Thái hậu nương nương cũng. . . . cũng bị người đánh cắp. . . . Ngọc quan của Tiên hoàng và Thái hậu bị phá hủy, tội thần vô năng. tội thần tra không ra đến tột cùng là người phương nào gây nên. . . . Vương gia, bệ hạ bị nhốt, để lắng lại. Vương gia. . . . tội thần cuối cùng cũng chờ được ngài trở lại.” Nói trứ, các đại thần vừa khóc vừa quý xuống.

Nhiễm Mặc Phong đứng ở phía sau phụ vương, mặt không chút biểu tình mà nhìn các đại thần khóc lên khóc xuống. Nó tin rằng Trú sẽ không vô duyên vô cớ mà nhốt hoàng bá, với lại phụ vương nói cho nó biết hoàng bá bị bệnh. Còn đối với việc ai đó đã trộm đi hai bộ thi cốt kia thì nó cũng chẳng quan tâm, bởi vì phụ vương đã kể cho nó nghe – hai người kia đã từng thương tổn hoàng bá rất sâu, nếu không phải do bọn họ, thân mình hoàng bá sẽ không trở nên yếu nhược như thế. Bất quá, trong lòng nó cũng có chút tò mò, còn một người nữa đâu, tiền thái tử Nhiễm Mặc Hư.

“Vương gia, mộ của thái tử Nhiễm Mục Huru cũng bị người đào phá sạch sẽ, thi cốt của thái tử Nhiễm Mục Huru cũng không thấy” Diệp Trung Tường do dự nói, đối với tràng tranh đấu ác liệt vào năm đó của Hoàng Thượng cùng thái tử Nhiễm Mục Huru, bọn họ đều rất rõ ràng, cho nên khi nói đến cừu nhân của Hoàng Thượng, gã cũng không đặc biệt thương tâm, chính là cực kỳ bất an, là người phương nào lại đi trộm thi cốt của Tiên hoàng, Thái hậu cùng thái tử Nhiễm Mục Huru?

Sắc mặt Nhiễm Mục Lâm cực kỳ ngưng trọng, tựa hồ rất là tức giận, hần trầm thanh nói: “Trước chờ ta hỏi cung diện kiến bệ hạ, bẩm báo cho ngài biết chuyện gì đang xảy ra, sau đó sẽ tra xét chuyện này, đây là chuyện cực kỳ trọng đại, không được để lộ ra ngoài. Hiện tại, mau chóng phái người đi tu sửa Đế lăng.”

“Vương gia, tội thần đã cho người tu sửa lại Đế lăng. Chính là . . . Trú tiên nhân không cho bất kỳ kẻ nào gặp bệ hạ, Vương gia ngài. . . .” Ngũ Vũ Khôn lo lắng hỏi, Trú tiên nhân có thể vì Vương gia là đệ đệ của Hoàng Thượng, mà cho Vương gia gặp Hoàng Thượng không?

“Yên tâm, bốn vương sẽ có biện pháp để gặp hoàng huynh. Các chư vị đại nhân gần đây cũng đã hao tổn nhiều công sức, trước về nghỉ ngơi đi. Bốn vương sẽ lập tức đi gặp Hoàng Thượng.” Nhiễm Mục Lâm trấn an nói.

“Vương gia, tội thần đã chuẩn bị yến tiệc chào đón ngài trở về. Mặc dù bệ hạ không thể. . . .” Ngũ Vũ Khôn lau lau nước mắt, “Thế nhưng tội thần mong được thay mặt bệ hạ chào đón Vương gia trở về.”

Vừa nghe đến tiệc chào đón, Nhiễm Mục Lâm liền âm thầm kêu khổ. Tiệc này cũng không giống như khi hần ở cùng với các tướng sĩ, cùng với các đại thần uống rượu chỉ có một chữ : mệt.

Hần vội vàng nói: “Tiệc chào đón thì miễn đi. Hiện tại còn chưa biết tình huống của bệ hạ thế nào, bốn vương rất lo lắng, chờ bốn vương gặp được bệ hạ, rồi tra ra kẻ trộm mộ là ai, khi đó bốn vương sẽ mở tiệc ở Vương phủ, mời tất cả các chư vị đại thần ghé dự.”

“Vương gia. . . .” Vài người nghẹn ngào, cuối cùng cũng đã có người có thể làm chủ mọi việc, tâm tình hoảng loạn của mọi người cũng dần dần bình tĩnh lại.

Sau khi trấn an chư vị đại thần xong, Nhiễm Mục Lâm lên ngựa, lúc này, mọi người mới phát hiện theo hần trở về còn có một thiếu niên. Cặp mắt dị sắc kia làm cho người ta mãi mãi không quên được, trong đôi mắt đó chứa đầy sự kiên định cùng lạnh nhạt. Còn không kịp nhìn kỹ, thì người nọ đã theo phụ vương của nó lên ngựa đi xa.

“Tể tướng đại nhân, thế tử diện hạ. . . . cũng đã trở lại. . . .” Trương Chiêu Xương đột nhiên cảm thán một câu. Ngũ Vũ Khôn nhớ tới cái gì đó, thân sắc trở nên cực kỳ âm trầm. Thế tử đã trở lại, không biết ngoại tôn của gã đến khi nào mới có thể trở về.

“Thế tử diện hạ đã trưởng thành, ngấm lại, cũng đã tám năm.” Tâm tình của Diệp Trung Tường đã bình phục một ít, gã cũng cảm thán một câu. Đứa nhỏ khiến cho kẻ khác e ngại sau khi 8 năm im lặng, không biết còn có thể làm ra chuyện gì kinh động nữa không? Gã âm thầm suy đoán, sự quay về kinh của thế tử không biết sẽ đem lại cho hoàng thất sự biến hóa nào đây? 8 năm trước, thái tử vì nó mà bị “lưu đầy” biên quan, còn bây giờ? Ở dưới ánh nhìn chăm chú cùng phức tạp của mọi người, Nhiễm Mặc Phong đi theo phụ vương càng lúc càng xa, đi về phía hoàng cung mà nó đã rời xa tám năm.

Nhiễm Mặc Phong theo sát phụ hoàng đi vào hoàng cung vừa quen thuộc vừa xa lạ. Có vài chỗ vẫn y như trong trí nhớ, có vài chỗ lại thay đổi. Nó tựa hồ nhớ lại quá khứ, khi đó phụ vương bỏ lại nó trong chốn hoàng cung mà ai ai cũng e ngại nó, còn có những ngày chung sống giữa nó và hoàng bá, và Nhiễm Lạc Nhân.

Tiểu Hồ cũng theo sát bên cạnh nó, bất an mà túm chặt tay áo của nó.

“Tiểu Phong, bệ hạ có hung dữ không?”

“Không.”

“Tiểu Phong, bệ hạ có cấm Tiểu Hồ ăn nhiều không?”

“Không.”

“Tiểu Phong, bệ hạ có ghét ‘Cỏ Dại’ ‘Hoa Dại’ ‘Tảng Đá’ và ‘Nhánh Cây’ không?”

“. Không.” Hần là không đi.

Tiểu Hồ thở phào một hơi: “Vậy thì Tiểu Hồ an tâm.”

“Mặc Phong!” Đột nhiên một tiếng hét vang lên, Nhiễm Mặc Phong giương mắt nhìn lại, một người đang bay về phía nó. Thực sự là bay, lấy trạng huống thân mình của người nọ, loại tốc độ này có thể xưng được là bay.

Bên này Nhiễm Mục Lâm nhìn thấy vừa nhướng mày lên, thì bên kia một người đã bổ nhào vào trên người Nhiễm Mặc Phong.

“Mặc Phong! Là đệ, thực sự là đệ! Bọn họ nói đệ đã trở lại, huynh, huynh. . . .” Nhiễm Lạc Nhân vẻ mặt kích động mà ngửa đầu nhìn người so với nó cao hơn nữa cái đầu, hai tay nó nắm chặt lấy hai tay của Nhiễm Mặc Phong, cổ nén nước mắt.

Nhìn thiếu niên có chút xa lạ này, Nhiễm Mặc Phong nhất thời nhận không ra đối phương là ai, ngay khi trong mắt đối phương sắp chảy ra nước mắt vì nó nhận không ra đối phương, thì nó kêu lên: “Lạc Nhân.” Trừ bỏ Lạc Nhân ra, không có ai khi nhìn thấy nó sẽ cao hứng như vậy.

“Mặc Phong . . . không phải đệ đã quên huynh chứ?” Người mà nó tâm tâm niệm niệm mong chờ gặp lại, lại quên mất nó, nó thương tâm mà khóc lên. Trong con ngươi của người này viết rõ hai chữ ‘không quen’.

“Người thay đổi.” Nhiễm Mặc Phong thoáng giật ra, lau đi nước mắt cho Lạc Nhân, giải thích, “Thay đổi rất nhiều.” Tuy bọn họ vẫn thư từ qua lại, nhưng đã tám năm không gặp.

“Mặc Phong” Phát giác người này so với trong trí nhớ có chút khác biệt, Nhiễm Lạc Nhân thấp giọng, Mặc Phong thề nhưng lại giải thích với nó. “Mặc Phong cũng thay đổi” So với nó cao hơn, hấp dẫn hơn, trừ bỏ đôi mắt ra, tựa hồ đều thay đổi. Mặc Phong quen thuộc trong thư cùng người trước mặt này hoàn toàn khác biệt, Nhiễm Lạc Nhân vừa vui vừa buồn.

Tám năm, bọn họ không gặp nhau đã tám năm, không biết mình đối với Mặc Phong mà nói có còn là người mà Mặc Phong vẫn thường mỗi đêm trộm theo cửa sổ vào thăm hay không?

Nước mắt chảy xuống được người lau, Nhiễm Lạc Nhân lúc này mới phát hiện người trước mặt vẫn một mực lau nước mắt cho nó. Nó nín khóc, mỉm cười, ôm chặt lấy người đã trở lại: “Mặc Phong. . . . Đệ đã trở lại, huynh rất nhớ đệ, rất nhớ.”

Nhiễm Mặc Phong một tay ôm Nhiễm Lạc Nhân, hỏi: “Sức khỏe tốt chứ?”

“Mặc Phong?!” Nhiễm Lạc Nhân ngửa đầu, kinh ngạc vì người này lại biết cả hỏi thăm, đôi mắt long lánh của nó phát sáng. Sau một lúc lâu, nó vui mừng ôm lấy người vẫn quan tâm tới nó như cũ, nhảy nhót nói: “Tốt lắm, có thể ra ngoài chơi với Mặc Phong.”

“Tiểu Phong. . .” Tiểu Hồ vẫn trừng mắt nhìn hai người này giờ, chu chu miệng kêu lên. Nhiễm Lạc Nhân lập tức quay đầu nhìn lại. Tiểu Phong?! Người này là ai? Sao có thể kêu Mặc Phong là Tiểu Phong!

Nhiễm Mặc Phong không hề phát giác cái gì, lên tiếng: “Tiểu Hồ, đây là Nhiễm Lạc Nhân.”

Vừa nghe họ Nhiễm, Tiểu Hồ dù không cam lòng Tiểu Phong vì một người xa lạ mà lạnh nhạt với mình, nhưng cũng chỉ có thể mất hứng mà đứng qua một bên, đây là hoàng tử a.

“Mặc Phong, Hần là ai vậy?!” Nhiễm Lạc Nhân mất hứng hỏi. Chẳng lẽ Mặc Phong nhận không ra nó là vì người này sao?

“Lạc Nhân, Tiểu Hồ.” Nhiễm Mặc Phong đơn giản giới thiệu, thấy Tiểu Hồ mất hứng chu chu miệng, nó theo thói quen mà sờ sờ đầu Tiểu Hồ, hỏi, “Đói bụng?”

“Mặc Phong!” Nhiễm Lạc Nhân kéo tay Nhiễm Mặc Phong lại, mặt nó đỏ lên, Mặc Phong thề nhưng cùng người này thân mật như thế!

“Đói bụng.” Vì được Tiểu Phong lo lắng, nên Tiểu Hồ cười tươi, lộ ra hai chiếc răng nanh. Tiếp theo nhìn Nhiễm Lạc Nhân cười cười khiêu khích.

“Mặc Phong,” Nhiễm Lạc Nhân vòng tay ôm chặt lấy cổ Mặc Phong, hung ác mà trừng trừng Tiểu Hồ, “Chút nữa gặp phụ hoàng xong, đệ đi tìm huynh được không? Huynh có rất nhiều chuyện muốn nói với đệ.”

Nhiễm Mặc Phong nhìn về phía phụ vương.

Ánh mắt Nhiễm Mặc Phong thâm trầm mà nhìn nhìn Tiểu Hồ, rồi lại nhìn nhìn Nhiễm Lạc Nhân, trong lòng cực kỳ khó chịu. Vừa muốn nói ‘không được’, thì nghe Nhiễm Lạc Nhân lên tiếng cầu xin.

“Hoàng thúc, đêm nay có thể cho Mặc Phong ở lại chỗ của con không? Con đã không gặp Mặc Phong rất nhiều năm, rất nhớ đệ ấy. Hoàng thúc, cầu ngài.”

“Vương gia.” Tiểu Hồ không vui, cảm thấy bạn thân của mình bị kẻ khác đoạt đi.

“Hoàng thúc, cầu ngài, cho Mặc Phong ở với con một buổi tối đi, hoàng thúc. . . .” Nhiễm Lạc Nhân trực tiếp nắm chặt lấy tay hoàng thúc mà cầu xin.

“Ân, đi thôi.” Nhiễm Mặc Phong tận lực không cho sắc mặt của mình trở nên đen xỉ.

“Cám ơn hoàng thúc!” Nhiễm Lạc Nhân cực kỳ cao hứng. Miệng Tiểu Hồ chu lên thật cao, kéo lấy tay áo của Nhiễm Mặc Phong: “Tiểu Phong. . . .” Sở người bạn quan trọng nhất của mình không cần mình nữa.

“Lạc Nhân.” Nhiễm Mặc Phong kéo Tiểu Hồ đến trước mặt mình, “Tiểu Hồ, Lạc Nhân.”

“Hừ!” Nhiễm Lạc Nhân tức giận ‘hừ’ một tiếng, quay đầu.

“Hừ!” Tiểu Hồ cũng là tức giận ‘hừ’ một tiếng, quay đầu.

Nhiễm Mặc Phong nhìn nhìn hai người, rồi lại nhìn nhìn phụ vương, đây là chuyện gì vậy? Ánh mắt Nhiễm Mặc Phong lại âm trầm thêm vài phần.

“Meo ô. Meo ô.” Vài tiếng mèo kêu đánh vỡ không khí trầm buồn có chút quý dị. Nhiệm Lạc Nhân tò mò mà nhìn sang chung quanh, sao lại có tiếng mèo kêu?

Nhiệm Mặc Phong gờ giỏ trúc trên lưng xuống, mở nắp che ra, liền thấy bốn con mèo con không ngoan ngoãn, đang đu trên vách giỏ trúc, muốn trèo ra ngoài.

“A! Mèo con thật đáng yêu.” Nhiệm Lạc Nhân vươn tay muốn ôm lên.

“Cẩn thận, chúng nó sẽ cắn người.” Tiểu Hồ ngăn Nhiệm Lạc Nhân lại, túm lấy phía cổ trên của Cỏ Dại đem Cỏ Dại đặt vào tay Nhiệm Lạc Nhân, “Phải ôm như thế, sờ sờ nó, chúng nó không biết người, người đột nhiên đi ôm chúng nó, chúng nó sẽ cắn người.” Tiểu Hồ rất có kinh nghiệm mà chỉ bảo, đã quên mất hiện tại gã với Nhiệm Lạc Nhân là cừu nhân.

“Mặc Phong, mèo con này là của đệ?” Nhiệm Lạc Nhân ngạc nhiên mà nhìn mèo con ở trên tay mình đang kêu ‘meo, meo’, cất tiếng hỏi.

“Là Tiểu Phong nhặt được.” Tiểu Hồ kiêu ngạo nói, so với chính mình nhặt được còn đặc ý hơn.

“Ta hỏi Mặc Phong, không hỏi người.” Nhiệm Lạc Nhân ôm mèo con, mắt húng nói. Mặc Phong vẫn là bạn tốt nhất của nó, thế nhưng hiện tại xem ra, Mặc Phong đã có người so với nó còn quan trọng hơn.

“Lạc Nhân, Tiểu Hồ.” Vô đầu hai người một cái, Nhiệm Mặc Phong đem trúc lâu giao cho Nhiệm Lạc Nhân, “Ta đi gặp hoàng bá.” Thấy hai người còn muốn nói gì đó, nó lập tức nói, “Các người ở cùng nhau.” Nói xong, đem Cỏ Dại bỏ vào trong giỏ trúc, kéo tay Tiểu Hồ qua đặt lên trên giỏ trúc, nó xoay người đi đến bên người phụ vương.

“Mặc Phong.”

“Tiểu Phong.”

Hai tên cùng xem nhau là ‘kẻ thù’ đồng loạt kêu lên.

“Chăm sóc tốt cho Hoa Dại, Cỏ Dại, Tăng Đá và Nhánh Cây.” Quay đầu lại nhìn hai người liếc mắt một cái, Nhiệm Mặc Phong túm lấy tay phụ vương, ý bảo phụ vương – bọn họ nên đi thăm hoàng bá .

“Lạc Nhân, Tiểu Hồ mới vào cung lần đầu, hoàng thúc giao nó cho con. Tiểu Hồ, Lạc Nhân là điện hạ, con không được vô lễ. Buổi tối con đi theo Tiểu Phong tới chỗ của Lạc Nhân chơi đi.” Bỏ lại một câu làm cho hai người không cam nguyện, Nhiệm Mặc Lâm ôm lấy bả vai của con, mang con đi gặp hoàng huynh.

Ngừa đầu vừa đi vừa nhìn phụ vương, Nhiệm Mặc Phong khẽ nhủ mày, hình như phụ vương đang tức giận.

“Hừ!” Sau khi hai người kia đi xa, hai tên nhóc vừa thấy mặt nhau liền biến thành “cừu nhân”, nhìn nhau ‘hừ’ một tiếng thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

CHƯƠNG 71

Nhiệm Mặc Lâm tâm tư phức tạp ôm vai con đi vào Vô Tam điện, hẳn nghĩ rằng phải gặp một chút trắc trở mới có thể gặp được hoàng huynh, không ngờ rằng bọn họ vừa bước tới cửa tam cung của hoàng huynh, thì cửa phòng liền mở ra. Người mở cửa không phải thị vệ, mà là Trú – người đang ‘nhốt’ Nhiệm Mục Kỳ.

“Trú tiên nhân.” Nhiệm Mặc Lâm hai tay ôm quyền. Trú lách người qua để cho hai người đi vào, sau đó đóng cửa lại.

Trong phòng, không khí không có trầm buồn như trong tưởng tượng, cánh cửa ở ban công mở rộng ra, đón lấy gió lạnh thổi vào nhẹ nhẹ, mùi vị đông y thoang thoảng biểu hiện ra người trong phòng vẫn chưa khỏe lại. Ngay khi nhìn thấy người từ trên ghế nằm đứng dậy, Nhiệm Mặc Lâm vội bước nhanh tới, ôm chặt lấy người đó.

“Hoàng huynh, đệ đã trở về.” Người trong lòng hẳn vẫn là suy nhược như vậy, thế nhưng trong đôi mắt đã có thần thái mà nhiều năm nay không có.

“Cuối cùng đã chịu trở lại? Huynh gửi đi nhiều thư như vậy, mà đệ lại xem như không thấy, phải phạt.” Dùng sức ôm lấy đệ đệ đã tám năm không gặp, Nhiệm Mục Kỳ nói một câu đầy trách móc, thế nhưng trong mắt lại âm ứ. Tiếp theo, y buông hai tay ra, nhìn về phía người còn lại, vươn tay ngoắc ngoắc.

“Phong Nhi, lại đây.”

Nhiễm Mặc Phong đi qua.

Trong mắt Nhiễm Mặc Kỳ hiện lên kinh ngạc, sờ đầu chất nhi nói: “Phong Nhi, hoàng bá không gặp con tám năm, con đã lớn thế này a.” Nói xong, y vỗ nhẹ nhẹ lên mặt Nhiễm Mặc Phong, “Trở nên hấp dẫn rất nhiều a.”

“Hoàng bá.” Người nào đó không vui, không thích bị người ta nói xinh đẹp.

Nhiễm Mặc Kỳ ‘ha ha’ cười rộ lên, dung mạo nguyên bản đã cực kỳ tuấn mỹ lại càng thêm mỹ diệu, y ôm lấy chất nhi, cảm thán nói: “Phong Nhi, nếu không nhờ đôi mắt của con, hoàng bá sẽ không nhận ra con a. Ngày qua thật mau, mới đó mà Phong Nhi đã mười ba tuổi.” Y nhìn về phía đệ đệ đang rất vui vẻ, nói: “Mục Lân, qua hai năm nữa, Phong Nhi đã trưởng thành, đến lúc đó, người cầu hôn sẽ đập nát cửa phủ của đệ mất.”

Mặt Nhiễm Mặc Lân nháy mắt đen xì, lớn tiếng nói: “Lão tử của nó còn chưa thú đây, nó có gì mà vội?”

“Ha ha. . . .” Nhiễm Mặc Kỳ chế nhạo hỏi, “Nói như thế, đệ đã có người trong lòng?”

“Hoàng huynh. . . .” Kéo đứa con lại, Nhiễm Mặc Lân giả vờ tức giận, nói, “Đừng nói hoàng huynh cả ngày quá nhàn rồi nên đã nghĩ ra chuyện gì đó gây khó dễ cho đệ chứ?” Hắn còn chưa quên chuyện tám năm trước hoàng huynh ép buộc hắn thú thê.

“Hừ, đệ còn dám nói.” Nhiễm Mặc Kỳ vịn vào tay của người nào đó đưa tới, rồi từ từ ngồi xuống, “Huynh gửi cho đệ nhiều thư như vậy, sao đệ không trả lại? Hiện giờ còn dám nói huynh làm khó dễ đệ, không phải đệ vẫn mặc kệ huynh chết hay sống sao?”

Nhiễm Mặc Lân liếc mắt nhìn bàn tay của hoàng huynh đặt ở trên tay Trú một cái, cười cười, nói: “Hoàng huynh, ở biên quan có trăm thứ cần phải sửa chữa phục hưng, đệ không tìm được cơ hội thoát thân. Hơn nữa cho dù đệ trở về, cũng vô dụng, chỉ có Dịch với Tiết Kỳ trở về mới được. Nhưng hai người đó lại không chịu trở về, đệ cũng là bất đắc dĩ a.”

“Theo huynh thấy đệ ở biên quan tự do tự tại, nên không muốn trở về.” Nhiễm Mặc Kỳ bắt mắt mà trừng mắt nhìn bào đệ, sau đó nhìn về phía Nhiễm Mặc Phong vừa cười vừa ngoắc, “Phong Nhi, lại đây với hoàng bá.”

Kéo người vừa bước tới ngồi xuống bên người mình, trong lời nói của Nhiễm Mặc Kỳ chứa đầy ẩn ý: “Cũng chỉ có mỗi mình Phong Nhi là không đa tâm thôi, còn một đám các người trong bụng đều là 7 queo 8 cua, toàn là nghĩ cách làm sao tính kế với ta.”

“Hoàng huynh, lời này của ngài là đang oan uổng cho thần đệ a.” Nhiễm Mặc Lân vừa nghe xong, liền vội vàng lên tiếng xin khoan dung, “Hoàng huynh muốn làm thế nào để hết giận đều được, thần đệ sai rồi, sau này hoàng huynh muốn thần đệ làm cái gì, thần đệ nhất định muôn lần chết không chối từ.”

“Huynh muốn đệ để Phong Nhi ở lại bên người huynh được chứ?” Nhiễm Mặc Kỳ ôm sát chất nhi, bốn cợt hỏi.

Nhiễm Mặc Lân sờ sờ đầu, cười mỉa hai tiếng: “Hoàng huynh. . . . Ngoại trừ Phong Nhi ra, cái gì cũng đều được.”

“Còn nói muôn lần chết không chối từ, ngay cả Phong Nhi mà cũng luyến tiếc cho huynh.” Nhiễm Mặc Kỳ quyết tâm giáo huấn tên đệ đệ mặc kệ y chết sống một phen.

“Phong Nhi là vận mệnh của đệ, hoàng huynh nhiều con như vậy, mà đệ chỉ có một đứa duy nhất này, ngài nữ lòng nào để cho thần đệ ở biên quan lẻ loi hiu quạnh sao?” Biết hoàng huynh là không cam lòng, muốn hết giận, nên Nhiễm Mặc Lân bày ra khuôn mặt tươi cười, thỉnh thoảng nhìn về phía Trú lặng yên không nói. Trong lòng hắn rất thắc mắc: Trú tiên nhân lạnh thì có lạnh, nhưng chẳng giống như trong thư hoàng huynh vẫn hay nói là vô lễ không phép tắc a. Nhìn khi hoàng huynh muốn ngồi xuống, hắn còn đưa tay ra đỡ lấy, rất là sẵn sàng.

“Nếu ở biên quan lẻ loi hiu quạnh, vì sao không trở về kinh, còn kéo theo Phong Nhi ở biên quan chịu khổ.” Nhiễm Mặc Kỳ không đành lòng trách cứ đệ đệ thêm nữa, chỉ chỉ ở bên cạnh mình, Nhiễm Mặc Lân vội vàng đi qua, ngồi xuống.

“Mục Lân, quay về kinh đi, biên quan có nhiều tướng lĩnh như vậy, bọn họ phần lớn là người của đệ, đệ còn sợ cái gì?” Lần này sinh bệnh, y cảm thấy bên người mình thiếu một người để tâm sự. Người kia trừ bỏ làm cho y tức giận ra, còn có mặt nào có thể dùng chứ. Thoáng nhúc nhích hạ thân một cái, Nhiễm Mặc Kỳ nhăn xuống cảm giác không khỏe, dựa người ra sau, nửa nằm nửa ngồi.

Nhiễm Mặc Lân nghĩ rằng hoàng huynh vẫn còn đang bệnh, nói: “Hoàng huynh, mấy năm nay biên quan đã được củng cố rất nhiều. Sau này đệ sẽ thường xuyên quay về kinh, giúp huynh xử lý triều chính, huynh cứ an tâm mà điều dưỡng đi.” Hoàng huynh chỉ có một người đệ đệ là hắn, khi cần thiết, hắn sẽ quay về kinh ở một thời gian. Thứ nhất là ở cùng hoàng huynh, thứ hai. . . . sự việc kia đã đến lúc hắn phải tiến hành rồi. Nghĩ đến đây, trong lòng Nhiễm Mặc Lân đối với hoàng huynh xin lỗi ngàn lần.

“Lần này trở về, đệ tính ở bao lâu?” Nhiễm Mặc Kỳ hỏi.

“Biên quan cũng không có đại sự gì, đệ tính ở lại một năm rưỡi rồi mới đi lại.” Nhiễm Mặc Lân vừa nói xong, hai mắt Nhiễm Mặc Kỳ liền phát sáng.

“Đệ đã nói vậy, không được bỏ đi sớm đó.”

“Đệ nào dám lừa hoàng huynh chứ.”

Hàn quang trong mắt Trú bắn thẳng tới nơi bàn tay của hai người huynh đệ nắm cùng một chỗ. Nhưng hắn cũng chẳng nói cái gì hay làm cái gì, tiếp theo hắn liếc mắt nhìn Nhiệm Mục Phong đang ngồi đầu nhìn hắn, rồi xoay người đi ra ngoài, hắn sợ tiếp tục nhìn nữa thì hắn sẽ đổi ý mất. Thực không nên đồng ý với người nọ là không nói cho mọi người biết quan hệ của bọn họ!

Thấy Trú đột nhiên bỏ đi, Nhiệm Mục Lâm đang muốn lên tiếng hỏi, thì bị hoàng huynh ngăn lại.

“Cứ để cho hắn đi đi.” Nhiệm Mục Kì nhìn cũng không thèm nhìn người đang bỏ đi ra ngoài, lạnh lùng giải thích, “Hắn luôn như thế, không cần để ý đến hắn.”

Nhiệm Mục Lâm liú lười, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng huynh, ngài cùng Trú tiền nhân . . . vẫn không hợp nhau sao? Hay là đệ nghĩ cách làm cho hắn quay về núi nhé?”

Thân mình Nhiệm Mục Kì chấn động một cái, miệng há ra rồi ngậm lại, qua một lúc, y mới nói: “Hắn là loại người không ai có thể chịu được. Không cần để ý đến hắn, trừ bỏ có hơi kỳ quái ra, những cái khác huynh vẫn chịu đựng được. Thân mình Lạc Nhân đã tốt lên rất nhiều, không còn hồ một chút là thờ hỗn hển nữa, thậm chí còn có thể tập võ. Hắn. Cũng giúp huynh không ít, hắn không muốn đi, thì cứ kệ hắn đi.” Không có nói cho đệ biết quan hệ giữa y với người nọ, Nhiệm Mục Kì tránh nặng tìm nhẹ nói.

Thấy hoàng huynh cũng không phải là miễn cưỡng chính mình, Nhiệm Mục Lâm cũng yên lòng, tiếp theo hắn do dự nói: “Hoàng huynh, có chuyện này thân đệ muốn nói cho ngài biết.”

“Chuyện gì?” Thấy sắc mặt hắn âm trầm, Nhiệm Mục Kì nhíu mi hỏi.

“Đế lăng bị trộm”

Hắn vừa nói xong, Nhiệm Mục Kì liền bật người ngồi dậy, sắc mặt trắng bệch: “Đế lăng bị trộm? Có mất cái gì không?” Y ôm chặt lấy bụng, thờ hỏn hển không ngừng.

Nhiệm Mục Lâm ôm lấy hoàng huynh, cười nói: “Hoàng huynh nhất định sẽ không ngờ được đã mất cái gì đâu. Thi cốt của hai người kia bị trộm. Quan tài của bọn họ bị phá hủy sạch sẽ. Hoàng huynh, còn một chuyện nữa, mộ của Nhiệm Mục Huru cũng bị hủy, thi cốt cũng biến mất.”

Tay không ý thức mà túm chặt lấy xiêm y, Nhiệm Mục Kì dựa vào trên vai hoàng đệ, khàn khàn hỏi: “Thi cốt bị trộm?” Là ai? Là ai trộm thi cốt của bọn họ? Hai mắt y nhìn về phía cửa phòng đóng chặt.

“Hoàng huynh, mặc kệ là người phương nào làm, đệ nhất định phải trọng thưởng cho người đó, hắn trộm rất chuẩn a.” Nếu không phải hắn không lấy được bản đồ thiết kế cơ quan của Đế lăng, thì hắn đã sớm làm như thế.

“Mục Lâm.” Đặt đầu lên trên vai Nhiệm Mục Lâm, Nhiệm Mục Kì nhắm mắt lại, nước mắt trào ra. Ba người đó là kẻ mà y thống hận nhất, mộ phần của bọn họ bị người phá hủy, thi cốt bị trộm đi, y rốt cuộc không cần phải mỗi năm cấn rắng đi tới Đế lăng tế bái người nam nhân mà y hận không thể nghiền nát xương thành tro kia.

“Hoàng huynh, bọn họ đã chết, tuy có hơi muộn, nhưng bọn họ cũng coi như là chết không có chỗ chôn. Hoàng huynh, huynh là Hoàng Thượng, Bắc Uyên là của huynh, đệ hứa với huynh – trong tương lai không xa đệ sẽ làm cho cả thiên hạ này đều là của huynh. Không ai có thể thương tổn huynh lần nữa. Hoàng huynh, bọn họ đã chết, ngay cả thi cốt của chính mình cũng không thể giữ được, bọn họ chết không toàn thay. Hiện tại huynh có đệ, không đến vài năm nữa, huynh còn có Phong Nhi, huynh có thể làm Hoàng Thượng nhân rồi của huynh, chuyện quá khứ nên quên hết đi, không thể quên được cũng phải cố quên. Hoàng huynh, đừng để cho hai tên súc sinh đã chết kia thương tổn huynh nữa. Đệ sẽ phái người lên đi tìm thi cốt của ba người kia, để cho hoàng huynh tự tay nghiền nát xương cốt của bọn họ thành tro.” Hắn cũng không hỏi hận chính tay mình đã đâm chết phụ hoàng, người như vậy không xứng làm phụ hoàng của bọn họ, hắn chỉ hỏi hận sao không sớm giết chết gã.

“Không cần.” Ngẩng đầu, người khỏe mắt ướt át âm thầm cười, “Huynh nhìn thi cốt của bọn họ cũng cảm thấy ghê tởm. Nếu bị trộm, nói không chừng cũng chẳng có kết cục tốt gì. Có người thay huynh xả giận, huynh cần gì phải tự tìm phiền não. Mục Lâm, truyền ý chỉ của huynh, chuyện này để cho Diệp Trung Tường phụ trách điều tra. Thái độ làm người của hắn ngay thẳng, để hắn điều tra là thích hợp nhất. Gần đây huynh đều không có vào triều, không biết dạo này trong triều có ai đó không an phận không, nhân cơ hội này bảo hắn tra xét những tham quan ô lại này, miễn cho bọn họ cả ngày không có việc gì làm”

“Diệp đại nhân khẳng định sẽ tra không ra là ai làm” Nhiệm Mục Lâm cười nói.

“Mục Lâm. . .” trong thanh âm của Nhiệm Mục Kì chứa đựng suy yếu, “Huynh sẽ nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa, đệ đã trở lại, chuyện trong triều liền giao cho đệ.”

“Hoàng huynh cứ an tâm nghỉ ngơi đi.” Thấy hoàng huynh mệt mỏi, Nhiệm Mục Lâm đứng lên, “Đệ với Phong Nhi về phủ trước, tối nay chúng ta sẽ tiễn cung đình bữa với hoàng huynh.”

“Mục Lâm, ở lại trong cung đi. Đệ và huynh đã tám năm không gặp nhau, đừng vừa mới trở lại, mà đã ở xa như vậy. Lạc Nhân mong Phong Nhi trở về mỗi ngày, ở lại trong cung, để hai đứa nó nói chuyện với nhau cũng dễ dàng, đừng quay về phủ.” Không để cho Nhiệm Mục Lâm cự tuyệt, y hướng ra ngoài gọi, “Hi Nhạc, đem căn phòng bên cạnh thu dọn sạch sẽ để Vương gia cùng thế tử điện hạ vào ở.”

“Dạ, bệ hạ.” Hi Nhạc ở ngoài cửa đáp.

Nhiệm Mục Lân cũng không thật sự nghĩ rằng mình sẽ quay về phủ, nên cũng không từ chối, hấn lại ôm chặt lấy hoàng huynh một lúc, rồi kéo con đi ra ngoài. Ngoài cửa, Trú lạnh mặt đứng ở đó, khi thấy hai người bọn họ đi ra, lập tức đi vào phòng, cũng đóng cửa lại.

“Phụ vương?” Nhiệm Mặc Phong có chút lo lắng.

“Phong Nhi, con tới chỗ của Lạc Nhân kia đi, chút nữa phụ vương sẽ đi tìm con.” Nhiệm Mục Lân buông tay con ra.

“Ân.” Không một chút nghi ngờ hấn, Nhiệm Mặc Phong bước đi.

Nó vừa đi, Nhiệm Mục Lân xoay người nhìn Hi Nhạc nói: “Hi công công, người theo bốn vương qua đây, bốn vương có chuyện hỏi người.”

“Dạ, Vương gia.”

Trong tấm cung của Nhiệm Mục Kì, y đang dựa vào trong lòng Trú, hai tay ôm lấy thắt lưng của hấn, im lặng nhắm mắt. Trú khẽ vuốt tóc dài của y, hần y trong mắt hơi rút lui một chút, nhưng vẫn đang rất không vui.

“Người cùng Nhiệm Mục Lân, quá thân cận.” Đợi một lúc lâu, cũng không thấy người trong lòng mình lên tiếng, Trú nói.

“Mục Lân là hoàng đệ của ta.” Nhiệm Mục Kì buồn bã nói, giọng nói khàn khàn.

Nâng mặt y lên, Trú nhíu mi: “Chuyện gì?”

Nhìn cặp mắt luôn lạnh như băng kia, Nhiệm Mục Kì nâng tay lên vuốt ve nó. Tay y bị người nắm chặt, nhìn ra tâm tình y không tốt, Trú ép hỏi: “Chuyện gì?”

“Trú, để lắng” Mới vừa mở miệng, môi đã bị chặn. Đợi đến khi y thở hồng hộc, hai gò má phồng hòng, người cường thế mới chịu buông y ra.

“Không được quá thân cận với Nhiệm Mục Lân như vậy nữa.” Trú cũng không nói chuyện Để lắng, tựa hồ hấn chỉ để ý việc này.

“Có phải người làm hay không?” Dựa vào trên ghế nằm, Nhiệm Mục Kì hỏi, không cho người này lảng tránh.

Trú cúi người xuống phủ lên trên người y, cỡi vạt áo của y ra, cắn cắn xương quai xanh của y: “Nói, sẽ không quá thân cận với Nhiệm Mục Lân như vậy nữa.” Không chỉ có ôm, thậm chí còn mặc cho đối phương chạm vào y, không thể chấp nhận được.

“Người lấy thi cốt đó làm gì?” Nút áo từng nút từng nút bị cởi ra, Nhiệm Mục Kì vẫn không nản mà kiên trì hỏi. Hai tay y ôm lấy người bắt đầu ở trên người mình “tiến hành ngược đãi”.

“Người để cho hấn chạm người một lần, ta sẽ khiến cho người một ngày không thể xuống giường.”

Quần áo rơi rụng ở bên ghế nằm, người nào đó vẫn không trả lời ở trên ngực của người đã muốn động tình lưu lại dấu vết của mình, mà nơi đó đã có rất nhiều điểm xanh tím.

“Trộm thi cốt của tiên hoàng Trẫm phải phán người tử tội, bị ngũ mã phanh thây.” Hai chân bị mạnh mẽ mở rộng, y không một chút chống cự mặc cho người xâm nhập.

“Ở trước mặt phu quân của mình, cùng người khác tình chàng ý thiếp, nên phán tội gì?” Rút ngón tay vẫn chưa khuếch trương được ra, người bị dăm chưa đốt cháy bước xuống ghế nằm, đi lấy cao tron.

Người trần truồng nằm ở trên ghế nằm, gương mặt nhìn nam nhân đang phẫn nộ đi từ phòng trong ra, nhếch môi nói: “‘Người khác’ mà người nói đó là bảo đệ của trẫm a, với lại trẫm chỉ có phi tử, không có phu quân.” Lời vừa dứt, thân mình y liền bị đè nặng, hậu nhị vẫn đang đau nhức bị người mạnh mẽ tiến vào. Nam nhân bị phủ định thân phận tính toán làm cho “thê tử” của hấn nhớ lại đêm tân hôn của bọn họ.

Hai tay y ở nháy mắt bị tiến vào liền nắm chặt lấy hai vai của nam nhân, móng tay cắm thật sâu vào đó. Trên gương mặt vì đau mà trở nên trắng bệch lại hiện lên tươi cười thản nhiên, người đang thịnh nộ nhìn thấy liền dừng lại việc mạnh mẽ tiến vào.

“Trú. Có phải người trộm không?” Biết rõ là người này làm, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng hấn nói ra.

Chạm rầy rút lợi khí của mình ra, cầm lấy cao tron, người nào đó khó được kiên nhẫn mà từ từ khuếch trương. Hấn găm cán lên xương quai xanh đã loang lổ đầy hôn ngàn, lạnh giọng hỏi: “Phải thì thế nào? Không phải thì thế nào? Người cứ tiếp tục làm Hoàng Thượng của người, nhưng đám nữ nhân kia, nếu người dám chạm vào dù chỉ một người, ta sẽ giết tất cả nữ nhân cùng đứa nhỏ của người, hủy đi Bắc Uyên của người.”

Dừng đạo vừa mới bị khi dễ đêm qua vẫn còn sưng đỏ trướng đau, tuy dùng kì quả, nên không có miệng vết thương, cũng giảm bớt rất nhiều thống khổ, thế nhưng mỗi ngày đều hoan ái vẫn làm cho Nhiệm Mục Kì có chút ăn không tiêu. Ngón tay dính cao tron quấy phá trong cơ thể căn bản không đủ để làm cho y thoải mái, nhưng mặc kệ y có bao nhiêu đau đớn, Trú tình nguyện mỗi ngày hái kì quả chữa thương cho y, cũng không nguyện dừng quá nhiều cao tron, ghen tị của hấn đã tới mức không cho phép bất cứ thứ gì ngoài cái thứ cứng rắn của hấn tiến vào trong cơ thể Nhiệm Mục Kì.

“Trú, đủ rồi.” Bất lấy tay của Trú, Nhiễm Mục Kỳ lên tiếng mời gọi. Đôi mắt y lưu chuyển, mị hoặc mê người, lại che dấu tâm tư khó đoán.

Bàn tay lạnh lẽo cầm lấy yếu ớt của y, Trú nhẹ nhàng lướt động.

“Nói người muốn ta.”

“Ta muốn người.” Không có chần chừ.

Khóe môi hần nhếch lên, Trú đỡ lấy dục vọng của mình chậm rãi tiến vào dừng đạo cực kỳ chật hẹp kia. Người dưới thân hần đau đến mặt trắng bệch, nhưng động tác tiến vào của hần vẫn không dừng lại.

“Trú, đêm nay ta muốn tới chỗ sơn động kia.”

“Đêm đầu” của y là ở trong sơn động đó bị người này lấy đi. Cái nỗi đau khắc cốt đó, y cả đời cũng không bao giờ quên được.

Toàn bộ lợi khí của hần đã xâm nhập vào nơi còn chưa hoàn toàn ướt át kia, hàn quang trong mắt Trú đã biến mất từ lâu. Cùng người dưới thân triển hôn một lúc thật lâu, hần mới chậm rãi chuyển động.

“Nhiều lần như thế, người còn chưa thích ứng.” Đợi cho hai gò má của người dưới thân trở nên phấn hồng, người bị dục hỏa đốt cháy bắt đầu lướt động mãnh liệt. Cũng không nói có đi hay không đi, hai tay Trú nắm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của người bị bệnh mà trở nên gầy yếu, lực đạo của mỗi lần đỉnh nhập đều đánh đến tận cùng sâu trong linh hồn của người này.

“A! Trú. Ân ngô. Mục Lân cùng Phong Nhi. Có thể, nghe được.” Khó khăn mà nhẫn xuống tiếng rên rỉ để nói ra một câu đứt quãng, Nhiễm Mục Kỳ che miệng lại, không muốn người ở phòng cách vách nghe được thanh âm của y.

“Ta chính là muốn cho bọn họ nghe được.” Lấy tay che miệng của Nhiễm Mục Kỳ ra, Trú ở trong dừng đạo dần dần ướt át mềm mại mà lướt động hết sức mãnh liệt.

“Ân. A a. Người này. Hồn, ngô a.”

Môi của một người găm cắn lên bờ ngực trắng nõn lưu lại những dấu vết thuộc về riêng mình, tay trái của Trú tận tình an ủi yếu ớt thẳng đứng của “thê tử”. Dục vọng đỏ thắm dữ tợn ở nơi mảnh mai mềm yếu mà đã man ra vào. Phía sau lưng, một con rồng trắng cười mây múa lượn cán lên cánh của một con phượng hoàng, nghĩ muốn bắt kéo nó vào vực sâu không đáy.

Sau khi hỏi Hi Nhạc xong, Nhiễm Mục Lân nhú chặt mi tâm ở trong phòng đi qua đi lại. Hần có thể khẳng định hoàng huynh đã nhớ lại tất cả, bằng không sẽ không bị bệnh ỏi mửa như vậy. Nhưng vì sao hoàng huynh lại đột nhiên thay đổi thái độ với Trú? Thôi, chuyện này tạm thời nói sau, hiện tại hần muốn biết rõ chính là Trú rốt cuộc đối với hoàng huynh ôm loại tâm tư gì, vừa rồi ánh mắt của Trú nhìn hần làm cho trong lòng hần đập lộp bộp. Nghĩ đến đây, Nhiễm Mục Lân nhìn không được mắng lên, hần biết thế nào Dịch cùng Tiết Kỳ cũng sẽ quay về kinh so với hần trẻ hơn, hai người này hận không thể dính chặt vào cùng nhau, nhưng chẳng lẽ không hiểu thế nào là nặng là nhẹ sao?

“Ngô. A.”

Đột nhiên một trận rên rỉ như có như không theo ban công truyền vào, Nhiễm Mục Lân cẩn thận lắng nghe, sau một lát sắc mặt hần đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

CHƯƠNG 72

Một người cào cào mặt, nhìn đồng lễ vật ngổn ngang trên giường kia, đầy do dự.

“Tiểu Tần, người nói nên tặng cho phụ hoàng thứ gì là thích hợp nhất?” Mấy ngày nay Nhiễm Lạc Thành bận rộn cướp đoạt, dụ dỗ tất cả kì trân dị bảo ở trong thành, nhưng vẫn chưa tìm được món nào thích hợp.

“Điện hạ, của quý trong cung rất nhiều, bệ hạ muốn không phải là lễ vật của điện hạ, mà là thành ý của điện hạ. Ngài tặng cái gì, bệ hạ cũng sẽ cao hứng.” Tiểu Tần nhìn xem nửa ngày, cũng chọn không ra, nên ngẹn ra một câu như thế.

Nhiễm Lạc Thành tròn mắt: “Vây ta đây chỉ cần hái một đóa hoa tặng cho phụ hoàng là đủ thành ý rồi phải không? Cần gì phải tốn nhiều bạc mà

không tỏ được lòng thành?” Tên thối này muốn hấn sớm ngày bị phụ hoàng biếm thành thứ nhân đi.

“Thế thì” Tiểu Tần nhăn mặt nhíu mày, “Nếu không điện hạ đem hết tất cả các thứ này đưa cho bệ hạ đi.”(=)))

“Ba” một cái tát đánh vào trên ót Tiểu Tần, Nhiễm Lạc Thành cả giận nói, “Ngươi là đang chê ta làm cho phụ hoàng chưa đủ tức giận sao?” Tất cả đều tặng? Vừa thấy là đã biết không có thành ý, hấn còn chưa muốn chết a.

“Điện hạ. Nô tài cũng không biết nên tặng cái nào a, ngài, ngài tự chọn một mình đi.” Tiểu Tần nghiêng đầu né tránh bàn tay lại đánh tới, sau đó cong đuôi chạy ra ngoài.

“Tiểu Tần thối, xem ra ngày thường ta đối với ngươi quá tốt, cư nhiên dám chạy.” Oán hận mà xoa xoa thất lưng, Nhiễm Lạc Thành ủ rũ, “Rốt cuộc nên tặng cái gì đây?”

Trên giường, có tượng kỳ lân bằng ngọc trắng; có bức tranh “Phúc” “Lộc” “Thọ” “Hi”; có lư hương khắc họa hình rồng cười mây múa lượn; gậy như ý bằng vàng; có cây ngọc vạn thọ; xâu chuỗi 18 viên ngọc; hương túi tinh xảo. Ước chừng hơn mười món.

Một ngàn lượng bạc kia của Nhiễm Lạc Thành đương nhiên không có khả năng mua được nhiều “thứ tốt” như thế, bất quá hấn dùng tất cả mọi thủ đoạn, ngay cả lừa nữ nhân, đe dọa uy hiếp đều dùng hết, thế mà xem ra hấn vẫn chưa mua đủ những thứ hiếm lạ trân quý a. Luận về trân quý, những thứ này sao có thể so được với miếng ngọc bội đeo lưng của hấn chứ. Mặc dù có ngọc có phi, có vàng có bạc, thế nhưng ở tại nơi biên quan nhỏ nhỏ này làm sao có thể kiếm được những thứ cực kỳ tinh xảo chứ. Để tỏ lòng hiếu kính của đứa con, hấn cũng muốn ngay trong thọ yến của phụ hoàng dâng lên một lễ vật thật tốt.

“Đáng giận!” Nhiễm Lạc Thành nổi giận mà ngồi bệch xuống đất, giương mắt lên nhìn đám lễ vật này mà phát sầu, “Tặng cái nào bây giờ?” Chỉ còn vài ngày nữa là khởi hành về kinh, thế mà hấn vẫn chưa chọn xong lễ vật.

Đột nhiên, có người gõ cửa, Nhiễm Lạc Thành nghĩ đến có thể là người nọ, liền bật nhanh người dậy, kéo chăn qua phủ kín đám bảo bối của hấn, rồi áp chế hoảng hốt hỏi: “Ai?”

“Ta.”

Quả nhiên, là Hoắc lão nhân.

Nhiễm Lạc Thành không tình nguyện mà mở cửa ra, sau đó bày ra một nụ cười tôn kính nhất, nhìn vào đối phương hỏi: “Hoắc tướng quân, không biết ngài đến đây có chuyện gì?” Mấy ngày nay Hoắc lão nhân có gì đó là lạ, cho nên hấn làm gì cũng rất cẩn thận. Thấy sắc mặt đối phương tựa hồ có chút âm trầm, hấn liền bước về phía bên trái hai bước, để có thể dễ dàng trốn chạy.

“Thái tử điện hạ, ngươi có từng thấy qua cái này.” Hoắc Bang nâng tay lên, từ lòng bàn tay của y rũ xuống một khối ngọc màu xanh biếc.

Nhiễm Lạc Thành suyt chút nữa là tắt thở, nhưng hấn chỉ sững sốt trong một giây, liền lập tức lắc mạnh đầu: “Không biết, không biết.” Nhìn sắc mặt của Hoắc lão nhân, hấn làm sao dám nhận là có biết chứ! Sau đó người “kinh hách quá độ” đã có vài phần thanh tỉnh, sao thứ này lại nằm trong tay Hoắc lão nhân chứ?!

“Không biết?” Hoắc Bang thu hồi, “Mang người lại đây.”

Tiếng nói vừa dứt, một người bị hai gã binh sĩ kéo lê lại đây. Vừa nhìn thấy người đó, hai tròng mắt của Nhiễm Lạc Thành suyt nữa rớt ra ngoài, đây không phải là lão bản của hiệu cầm đồ sao?!

Hoắc Bang ra hiệu, một gã binh sĩ nâng đầu của người nọ lên, để mặt gã lộ rõ ra ngoài. Chỉ thấy mặt của gã đã bị đánh bầm dập đến nỗi nhìn không ra hình dạng ban đầu, thế thảm đến cực điểm.

“Ngươi nhận ra hấn không?” Hoắc Bang lạnh lùng mà nhìn về phía thái tử.

Lắc đầu, sống chết lắc đầu, có thể giấu được bao lâu thì cứ giấu bấy lâu.

Lần này, Hoắc Bang nhìn về phía người bị đánh cho chết khiếp, hỏi: “Ngươi nhận ra hấn không?”

“Ngô! Ngô! Nhận ra Nhận ra.” Người bị đánh cho mặt mũi xưng phù nên nói chuyện có chút khó khăn, bất quá cũng đủ cho người hỏi nghe rõ sở.

Nhiễm Lạc Thành nhảy dựng lên: “Ai, ai quen ngươi chứ! Ngươi đừng nói bậy! Ta không quen ngươi!” Hoắc lão nhân có ăn trứng tà được gì không vậy?

“Ngô ngô.” Lão bản nói không ra lời phản bác liền liên tục lắc đầu, rồi lại liều mạng gật đầu.

“Dẫn hấn đi.” Hoắc Bang lên tiếng, Nhiễm Lạc Thành nuốt nước miếng, hấn có dự cảm không tốt.

“Ta thực sự không biết hấn!” Chưa bao giờ gặp qua sắc mặt của người này đáng sợ như vậy, người nào đó từ trước đến nay tự xưng là không sợ trời không sợ đất, sợ đến nỗi chân như những ra. Ngay khi hấn chuẩn bị co giò chạy trốn, chờ đến khi người này hết tức giận mới trở về, thì hấn đã bị đẩy

mạnh vào phòng, tiếp theo cửa bị đóng lại.

“Hoắc tướng quân. . . .” Nhiễm Lạc Thành tùy theo người nọ tiêu sái bước tới mà liên tục lùi về sau, “Có chuyện gì thì cứ từ từ nói a, này, này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người nọ là ai a?” Chớ sợ chớ sợ, hắn là thái tử, người này sẽ không dám làm gì hắn.

“Chuyện này phải hỏi thái tử điện hạ rồi.” Ngự khí của Hoắc Bang đầy lễ nghi làm cho trên người đối phương nổi một tầng da gà.

“Ha hả, ha hả a.” Người lui đến không thể lui nữa vẫn cố chấp tiếp tục lui, “Hoắc tướng quân, ta không rõ.”

“Không rõ?” Hoắc Bang nhủ chặt mi tâm, y vươn tay ra, rồi mở lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay là khối ngọc bội đeo lưng, “Nếu ta nhớ không lầm thì cái này hắn là của thái tử điện hạ đi.”

“Không phải, tuyệt đối không phải.” Nhất quyết không nhận, đối phương làm sao biết trên người hắn có cái gì chứ? Nhiễm Lạc Thành thề thốt phủ nhận, chính là hắn không nhận thấy được hắn phủ nhận quá nhanh .

“Nhưng sao ta từng thấy thái tử mang nó ở trên cổ vậy?” Từng bước tới gần.

“Cái này mang ở trên thắt lưng, sao ngươi có thể thấy ở trên cổ của ta.” Dầu đầu lòi đuôi!

“Sao thái tử điện hạ biết vật này đeo ở trên thắt lưng?”

Im lặng, tương đối im lặng, cực kỳ im lặng, trong phòng im lặng đến nỗi Nhiễm Lạc Thành có thể nghe được tiếng tim của mình đang đập.

“Cái, cái này có gì thắc mắc? Vừa nhìn liền biết đeo ở thắt lưng!”

“Đông!” Một quyền nện ở bên cạnh tai của Nhiễm Lạc Thành, Hoắc Bang cả giận nói, “Dám làm không dám nhận sao?! Ngươi như vậy có thể làm thái tử sao?!”

Nói Nhiễm Lạc Thành cái gì, hắn cũng sẽ không bỏ vào trong lòng, tám năm ở biên quan đã sớm đem kiêu ngạo cùng tôn quý của hắn xóa nhòa không còn gì. Thế nhưng ở sâu trong lòng hắn có hai kiện sự là không được nhắc đến – một là ân oán giữa hắn và Nhiễm Mặc Phong, hai là thái tử vị của hắn.

Những lời này của Hoắc Bang đã thành công chọc giận Nhiễm Lạc Thành, hắn vươn hai tay đẩy người che ở trước mặt hắn ra, quát: “Ta làm thái tử thế nào cũng không tới phiên ngươi lên mặt dày đòi. Cái này là của ta, người kia ta cũng quen, hắn là lão bản của hiệu cầm đồ, ta đem cái này bán cho hắn đó, thì sao hả? Hoắc tướng quân! Chỉ cần ta một ngày chưa bị phụ hoàng phế đi, ta liền một ngày là thái tử, ngươi thân là thần tử, dám đối với ta vô lễ như thế, nên phẫn tội gì đây?” Mụ nội nó, có phải coi khinh hắn là quả hồng mềm không? Con thỏ nóng này còn cần người đó, huống chi hắn cũng không phải là con thỏ.

“Thừa nhận?” Người hắn là càng thêm nổi giận lại đột nhiên lạnh lùng lên tiếng, Nhiễm Lạc Thành ghen một hơi trong lòng ngực, hắn đã làm tốt chuẩn bị cùng người này mắng chửi tay đôi.

“Thừa nhận! Là của ta, vậy thì sao?” Hai tay chống nạnh, người nào đó biến thành một bộ dáng – người đàn bà chanh chua chuyên chửi lộn mướn.

“Lão bản hiệu cầm đồ nói ngươi lấy một ngàn lượng bạc. Ngươi muốn nhiều bạc như vậy để làm gì?” Nếu không phải có người mua đến hiệu kính y, y còn không biết tên ngọc này thế nhưng đem bán bảo bối quý nhất của hắn. Tên ngọc này thiếu nợ sao?

“Ta cần bạc làm cái gì kệ ta, ngươi quản được ta sao? Ta cũng không trộm, không cướp, đó là bạc của ta!” Nhiễm Lạc Thành cự tuyệt trả lời, hắn còn lâu mới nói cho người này biết là hắn không có tiền mua lễ vật tặng phụ hoàng.

Thái dương của Hoắc Bang nổi đầy gân xanh, người này thật sự muốn lấy thái tử vị áp chế y sao? Xem thường Hoắc Bang này sao?

“Ta đúng là không thể quản được ngươi. Sau khi quay về kinh, ta sẽ bẩm báo với bệ hạ, thái tử điện hạ ở nơi này ngang ngược vô lễ, kiêu ngạo ương ngạnh, hoang *** vô độ.”

“Hoắc Bang!” Nhiễm Lạc Thành túm chặt lấy vạt áo trước ngực của Hoắc Bang, tiếng hét kinh thiên, “Mụ nội ngươi, dám nói xấu ta! Ta khi nào thì ngang ngược vô lễ, kiêu ngạo ương ngạnh, hoang, hoang. Ngươi dám ở trước mặt phụ hoàng nói bừa, ta nhất định sẽ không buông tha cho ngươi!” Khi hắn vừa mới tới đây thì có một chút vô lễ, nhưng tuyệt đối không có kiêu ngạo ương ngạnh, càng không có hoang *** vô độ! Thao chết tổ tông nhà y, hắn vẫn là một con gà giò a! (aka còn zin 100%)

“Vậy ngươi nói hay không?” Cho người đang khó thở nhìn xem miếng ngọc bội trong tay mình, Hoắc Bang vì người này mở miệng ra toàn là thô ngôn mà ánh mắt đầy lạnh lẽo. Tên ngọc này học ai mà đáng vẻ như một tên cướp, lời nói thì thô bỉ.

“Ta, ta.” Nhiễm Lạc Thành đỏ mặt tía tai nói vài tiếng “ta”, rồi im bặt .

“Không chỉ có hoang *** vô độ, mà còn y vào thân phận thái tử, đùa giỡn nữ nhi nhà lành.”

“Hỗn đản! Ngươi lại nói xấu ta! Ta, ta.” Nhiễm Lạc Thành nhìn nhìn chung quanh, muốn tìm cái gì đó để giết chết người này.

“Vậy ngươi nói hay không?” Một tay chế trụ cổ tay của Nhiễm Lạc Thành, tay đối phương bị đau mà buông vạt áo trước ngực của y ra.

Nhiễm Lạc Thành bị chọc tức, nhưng lại sợ đối phương trở về sẽ thực sự nói bậy như vậy, phụ hoàng vốn đã không thích hắn, nếu nghe được những lời này, đừng nói là phê hắn, phỏng chừng sẽ đánh gãy chân chó của hắn mất. Phi phi phi, hắn căn bản là không có làm, chân chó cái gì chứ.

“Nói thì nói!” Nhiễm Lạc Thành rút tay về, oán hận nói, “Ta mua lễ vật tặng cho phụ hoàng.” Nói xong, hắn quay đầu đi không nhìn Hoắc Bang nữa, không muốn thấy sự chế nhạo ở trong mắt người này. Đúng vậy, hắn chính là không có tiền, ai nói thái tử nhất định sẽ có tiền. Trong lòng Nhiễm Lạc Thành phát ra từng trận đau đớn.

Con người Hoắc Bang âm trầm, y nắm chặt miếng ngọc bội trong tay, còn tay kia thì chụp một chuông lên trên lưng Nhiễm Lạc Thành, đem những oán hận hồi tiếc của đối phương đánh bay đi không còn gì.

“Lại xảy ra chuyện gì?” Người bị đánh đau đến nổi nhe răng trợn mắt, sao tên khốn này thích dùng bạo lực vậy?

“Vậy ngươi mua cái gì?” Ôn hoà hỏi.

“Hừ! Ta mua cái gì kệ ta.” Quay đầu, không muốn nhìn cái bản mặt phát ghét của y.

“Không nói?” Đây uy hiếp.

Nắm tay lại, rồi lại thả ra. Nhiễm Lạc Thành hít sâu một hơi: Được rồi! Ta nhìn! Hoắc lão nhân, ngươi chờ đó, nợ của ngày hôm nay ta sẽ ghi sổ, chờ đến khi ta làm Hoàng Thượng, ta sẽ bỏ đói ngươi hai tháng!

Nhiễm Lạc Thành xoay người vọt vào phòng trong, vurun tay xúc chăn trên giường lên: “Những thứ này!”

Hoắc Bang đi theo vào, khi nhìn thấy một đồng lợn xộn trên giường, y lại cho hắn một chuông: “Bán một thứ vô cùng quý giá để lấy tiền mua những thứ không đáng giá này?”

“Vậy ngươi nói nên mua cái gì?” Nhiễm Lạc Thành rời xa ba bước, sợ lại bị đánh, sau đó rống to lên, “Cái nơi quý quái đến cả chim cũng không sinh này, làm sao mua được thứ gì đó thực quý giá chứ.”

“Bệ hạ là Vương, chẳng lẽ còn thiếu những thứ quý hiếm sao? Đi! Trả lui những thứ này, đem bạc về lại đây.” Đem miếng ngọc bội bỏ vào trong ngực mình, Hoắc Bang mở chăn ra, đem những thứ “rách nát” này bỏ vào trong chăn, rồi bao lại.

“Uy, vậy ngươi nói nên mua cái gì?” Nhiễm Lạc Thành thấy chủ ý của đối phương tựa hồ cũng không sai, nên cũng không phản đối, bởi vì hắn cũng biết những thứ hắn mua không hề đáng giá.

“Ngươi gọi ta là gì?” Quay đầu lại, một ánh mắt hình cây đao phóng thẳng ra bên ngoài.

“Hoắc tướng quân.” Người nào đó lập tức lại biến thành người a dua, nịnh nọt nói, “Hoắc tướng quân, vậy ngươi nói ta nên tặng cho phụ hoàng thứ gì mới tốt?” Tựa hồ cuộc tranh chấp vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Vì sao ta phải giúp ngươi?” Cũng không thèm nhìn gương mặt ngốc lảng của người hóa đá ở phía sau, Hoắc Bang bước đi ra ngoài, trong mắt hiện lên trêu tức.

“Hoắc Bang! Ngươi là lão già hỗn đản mất nết!” Chỉ chốc lát sau, một người từ trong phòng vọt ra, hai tay chống nạnh, hét lớn, “Ngươi dám xem ta như khi mà đùa giỡn sao? ta thao mưòi tám đời tổ tông của ngươi!” Mắng xong, hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, liền ngửa mặt lên trời tru lớn, “Hoắc Bang! Ngươi trả ngọc bội lại cho ta!” Tru xong, hắn lật đật đuổi theo Hoắc Bang, mặc kệ như thế nào, lấy ngọc bội về trước cái đã, đó là của mẫu hậu cho hắn a, bán đi nó, hắn khô sở mấy ngày liền.

Ngày hôm sau, Hoắc Bang phái người tới truyền lời cho Nhiễm Lạc Thành.

“Thái tử điện hạ, tướng quân nói ‘lễ vật nhỏ tấm lòng sâu nặng’. Bệ hạ muốn chính là thành ý của điện hạ, chứ không phải bạc của điện hạ. Lễ vật mà điện hạ sẽ tặng cho bệ hạ đang ở ngay trên tay của điện hạ, sao điện hạ phải phí tiền đi mua những thứ đồ chơi không đáng giá?”

Trong mắt Nhiễm Lạc Thành lóe sáng, trong tay của hắn, trong tay của hắn Cúi đầu nhìn hai bàn tay đầy những cái kén của mình, trong tay của hắn, có cái gì có thể đưa cho phụ hoàng a? Suy nghĩ nửa ngày, hắn chậm rãi lộ ra một nụ cười tươi, tiếp theo, nụ cười tươi biến mất, hắn hung tợn mà trừng mắt nhìn người đến truyền lời.

“Ngọc bội của ta đâu?”

“” Cái trán của người truyền lời nháy mắt toát ra mồ hôi lạnh, sau đó gãi xoay người bỏ chạy, “Thuộc hạ không biết, thuộc hạ phải tới chỗ của tướng quân báo tin đây.” Lời vừa dứt, người đã chạy xa mấy chục thước.

Người bị phạt đứng trung bình tán điều động một cổ khí từ đan điền di chuyển đến vòm họng, tiếp theo liền phun ra: “Hoắc lão nhân! Trả ngọc bội lại cho ta!” Cả quân doanh tựa hồ đều có thể nghe được tiếng rống giận của hắn, mà ở trong một căn phòng lớn nhất của quân doanh, một người khẽ vuốt miếng ngọc bội màu xanh biếc trong lòng bàn tay, đối với thanh âm rống giận kia ngoảnh mặt làm ngơ. Xem đủ rồi, y đem miếng ngọc bội vừa làm thành vòng trang sức đeo lên trên cổ mình.

“Ai nói không thể đeo ở trên cổ chứ?” Thi thảo tự nói, nam tử không chút nào xấu hổ mà đem bảo bối của người khác biến thành bảo bối của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

CHƯƠNG 73

Trong Phong Viên, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười vui, còn có tiếng của một người lú lú nói chuyện. Nhiệm Lạc Nhân cơ hồ nằm lên trên người Nhiệm Mặc Phong, cao hứng mà kể cho Mặc Phong nghe những chuyện đã phát sinh trong tám năm này. Nguyên tưởng rằng 2 người tám năm không gặp sẽ có chút mới lạ, thế nhưng chưa đến một nén nhang, nó liền phát giác người bạn thân của nó chẳng thay đổi chút nào, vẫn ít nói y như trước kia.

Xích Đồng cùng Xích Đan gặp lại chủ tử của mình tự nhiên tránh không được vui quá mà khóc lên, tuy không giống như Nhiệm Lạc Nhân ôm lấy chủ tử khóc suốt một hồi.

Thế nhưng cũng có những cảm giác xa lạ của tám năm, tuy giữa những hàng chữ trong thư vô cùng thân quen, nhưng dù sao chiều cao, bộ dáng, tính nết, thậm chí là âm thanh của bọn họ so với dĩ vãng cũng khác biệt rất nhiều. Nhiệm Lạc Nhân muốn mua một bộ quyền mà sư phụ dạy cho mình để Mặc Phong nhìn xem, nhưng không biết là do khăn trương hay là cái gì, mà mua mua thế nào làm cho tay chân như muốn quăn thành một khối. Kết quả người thiếu chút nữa ngã sấp xuống được một người đỡ lấy, kéo trở về.

Nhiệm Lạc Nhân muốn khóc a, sao nó lại ngốc đến vậy, luyện nhiều năm như thế, cư nhiên còn xem chút nữa ngã sấp xuống, Mặc Phong nhất định sẽ chê cười nó, nó nguyên bản nghĩ rằng chờ Mặc Phong trở về, sẽ cho Mặc Phong nhìn xem công phu của nó, để cho Mặc Phong biết nó rất lợi hại, không còn là tên yếu nhược chẳng thể giúp gì cho Mặc Phong, thế nhưng chính nó đã phá hư tất cả.

Một đôi tay đem vạt áo của nó kéo chặt lại, sau đó nó nghe thấy người bạn thân nhất của nó nói: “Thân mình của ngươi quả thật đã rất tốt.”

“Mặc Phong.” Ngẩng đầu, Mặc Phong không thấy nó ngốc sao?

Người không rõ ràng vì sao Nhiệm Lạc Nhân lại trở nên khổ sở, từ trong lòng mình lấy ra một tảng đá đưa cho nó: “Đây là thứ ngươi muốn.”

Nhận lấy tảng đá, con ngươi ướt át của Nhiệm Lạc Nhân dần dần sáng ngời, vươn tay ôm lấy người bạn thân cũng chẳng cường tráng gì, nó hít hít mũi hỏi: “Là Mặc Phong ở Nhân Xương tìm cho huynh sao?” Ở trong thư, nó nói nó muốn có một tảng đá của Nhân Xương.

“Ân.” Cũng không nói mình phải tìm trong bao lâu. Tảng đá rất nhiều, nhưng tảng đá đẹp không nhiều lắm.

Tảng đá trong tay bóng loáng, xinh đẹp, có hoa văn màu tím, vừa thấy liền biết đã tốn rất nhiều công sức mới tìm ra được. Giờ khắc này, cảm giác mới lạ của Nhiệm Lạc Nhân đối với người này hoàn toàn biến mất, người này vẫn là cái người cứ vào nửa đêm sẽ trộm đến phòng của nó, để ở cùng nó.

“Mặc Phong, huynh có ngốc lắm không? Sư phó dạy cho huynh lâu như vậy mà huynh vẫn luyện không tốt.” Nhịn không được mà làm nũng với người này, ý lại người này.

“Không.” Không phải ai cũng đều thích hợp luyện công. Nhiệm Mặc Phong nhìn về phía người từ sau khi nó đến đây liền một mực yên lặng không lên tiếng, cúi đầu chu chu miệng.

“Tiểu Hồ cũng không.”

“Tiểu Phong.” Nâng con ngươi đỏ hồng lên, heo con bị vắng vẻ mà rầu rĩ không vui. Thấy đối phương hướng mình vươn tay ra, gã lập tức đi qua đó, học theo Nhiệm Lạc Nhân, ôm lấy đối phương, ô ô. Tiểu Phong của gã bị người đoạt đi rồi.

Mỗi tay ôm một người, trong mắt của Nhiệm Mặc Phong đều là nghi hoặc, không hiểu vì sao người lúc trước còn mong được tiến cung, mà giờ đây lại không vui. Hai người trong lòng lập tức nhìn nhau cảm tức, Xích Đồng cùng Xích Đan thấy thế liền che miệng cười nhẹ. Bốn con mèo con ăn uống no đủ liền lười biếng nằm vào nơi có ánh sáng mà ngủ vù vù, thực không lương tâm mà để lại một mình tiểu phụ thân buồn rầu.

“Chủ tử, điện hạ cùng Tiểu Hồ gia là để ý đến ngài. Sợ ngài bị đoạt đi mất.” Xích Đồng lớn gan lên tiếng giải thích. Gã nhìn ra được chủ tử đang hoang mang.

“Xích Đồng!” Nhiệm Lạc Nhân xấu hổ mà hô to, hai gò má vì tâm tư bị bóc trần mà phồng hồng.

Còn Tiểu Hồ thì ôm chặt lấy Nhiệm Mặc Phong: “Tiểu Phong. Đừng không để ý tới ta.” Vừa rồi Tiểu Phong cũng không nhìn gã.

Nhiệm Lạc Nhân nói không nên lời, nhưng cũng ôm chặt lấy Nhiệm Mặc Phong, sợ Mặc Phong vì Tiểu Hồ mà ghét bỏ mình. Nó ở chung với Mặc

Phong chỉ có mấy tháng, còn Tiểu Hồ thì ở chung với Mặc Phong những tám năm. Nghĩ đến đây, nó rất là khổ sở.

Cúi đầu nhìn hai cái đầu dùng sức dúi vào trong lòng mình, Nhiệm Mặc Phong vẫn không thể hiểu mà nhìn về phía Xích Đồng cùng Xích Đan đang cười trộm. Không rõ vì sao hai người này lại có ý nghĩ như thế, không, kỳ thật là nó không hiểu ‘bị cướp đi’ là ý ra sao, không phải nó đang ở trong này sao? Nhưng Tiểu Hồ lại khóc, Nhiệm Lạc Nhân cũng là một bộ đáng thương tâm, làm cho nó có chút lo lắng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Qua nửa ngày, hai cái tên không được tự nhiên giương mắt lên trừng nhau một cái, mà người ôm lấy bọn họ cũng không có đẩy bọn họ ra, làm cho tâm bất an của bọn họ vào lúc này mới thoáng thả lỏng. Tiểu Hồ bĩu môi, ngửa đầu: “Tiểu Phong, ta đói bụng.”

Nhiệm Mặc Phong lập tức đem điểm tâm ở trên bàn đưa cho gã, Tiểu Hồ cầm lấy một khối bỏ vào trong miệng, cười đến híp mắt.

“Mặc Phong, ta” người không đói bụng vội vàng nhìn về phía cái bàn, “Ta khát.” Tiếp theo, một chén trà đưa tới trong tay nó, nó cao hứng mà uống hết.

Xích Đồng nhìn không được nói: “Điện hạ, Tiểu Hồ gia, các người nhìn đi chủ tử sẽ không bỏ người nào cả a, ở trong lòng chủ tử – điện hạ cùng Tiểu Hồ gia đều giống nhau, sẽ không lạnh nhạt với người này, hay là sẽ ghét bỏ người kia. Điện hạ cùng Tiểu Hồ gia cứ bất hòa gây gỗ, sẽ làm cho chủ tử khó xử.”

“Nhưng hử ở cùng Mặc Phong tám năm a.” Biết là mình không nên như vậy, thế nhưng nghĩ đến cái tên mập ú này ở chung với Mặc Phong lâu như vậy, tự nhiên nó sẽ cảm thấy bất an, sợ người bạn quan trọng nhất của nó bị người cướp đi.

“Tiểu Phong luôn viết thư cho ngươi, chưa từng viết thư cho ta.” Người đồng dạng ủy khuất bất mãn nói, không quan tâm đối phương có phải là hoàng tử hay không? Khi Tiểu Phong không ở bên cạnh gã, cũng không đâu có viết thư cho gã. Gã thực ghen tị với cái người được Tiểu Phong viết thư.

“Ngươi cả ngày đều ở bên cạnh Mặc Phong, đệ ấy cần gì phải viết thư cho ngươi? Ta đã tám năm không gặp đệ ấy, đệ ấy thật khó mới trở về, ngươi lại tranh đoạt với ta.”

“Ta chỉ có một mình Tiểu Phong, còn ngươi có nhiều người như vậy, sao còn muốn tranh đoạt với ta.”

“Ta cũng chỉ có một mình Mặc Phong, bên cạnh ngươi mới là có rất nhiều người a, ngươi không nên tranh đoạt Mặc Phong với ta! Mà ta cũng không cho ngươi tranh đoạt với ta! Ta là quận vương, không cho ngươi kháng lệnh!”

“Ta mới không sợ ngươi, ta không cho ngươi tranh đoạt Tiểu Phong với ta!!”

Mất thấy hai người bắt đầu âm ỉ, đôi mắt dị sắc nháy a nháy, sau đó ở trên lưng hai người dùng sức vỗ một chương, thành công ngăn chặn cuộc chiến đang hết sức căng thẳng.

“Tiểu Phong.” Người ủy khuất sờ sờ nơi mình bị đánh đau, nước nở lên tiếng.

Tên còn lại cũng là ủy khuất đến cực điểm, trên lưng nóng rát, người này đang tức giận sao?

Người vẫn luôn không rõ vì sao hai tên này không thể vui vẻ ở chung với nhau, đứng dậy, mỗi tay túm một tên đứng dậy, sau đó kéo cả hai tên đi ra ngoài.

“Mặc Phong.”

“Tiểu Phong.”

Xích Đồng cùng Xích Đan thấy sắc mặt chủ tử không tốt, liền kích động đi theo ra ngoài. “Chủ tử.”

Nhiệm Mặc Phong lặng yên không nói mà kéo hai người đang bất an ra khỏi Phong Viên, kỳ thật nó cũng không biết phải đi đâu, phải thế nào làm. Chỉ là ở trong phòng, hai người này luôn khắc khẩu, còn nói những lời nói mà nó chẳng hiểu gì.

“Tiểu Phong. . . .” Giật nhẹ người không để ý tới gã, Tiểu Hồ ý thức được mình đã làm cho Tiểu Phong tức giận, sợ người này vì vậy mà thực sự không để ý tới mình nữa, gã khóc cầu, “Tiểu Phong. . . . Ta, ta sẽ cãi nhau với điện hạ nữa, Tiểu Phong.”

“Mặc Phong, huynh sẽ không cãi nhau với Tiểu Hồ nữa, đệ đừng đi được không.”

Từ rất xa, Nhiệm Mặc Phong liền thấy con kéo Nhiệm Lạc Nhân cùng Tiểu Hồ đi vào trong rừng trúc, phía sau có hai tên nô tài lẹ mắt đi theo, Nhiệm Lạc Nhân cùng Tiểu Hồ hình như đang khóc, hẩn nhứ chặt mi tâm, đi theo sau.

Quẹo trái quẹo phải, thẳng đến trong lòng có chủ ý, Nhiệm Mặc Phong mới dừng lại. Buông tay ra, xoay người lại nhìn hai người bị dọa mà khóc thút thít. Đôi mắt dị sắc âm trầm.

“Ta không hiểu các ngươi đang nói cái gì, ta đang ở ngay tại đây, tại sao phải ‘tranh’, tại sao phải ‘ghét bỏ’. Lạc Nhân, Tiểu Hồ, các ngươi muốn cái gì, ta sẽ đem hết toàn lực đi làm, nhưng không được tiếp tục như vậy nữa.”

“Điện hạ. . . . Tiểu Hồ gia. . . . các ngươi đối với chủ tử mà nói đều là người quan trọng nhất, các ngươi. . . . nghe theo lời của chủ tử đi.” Xích Đan lo

lặng mà khuyển nhủ, thấy sự tình đột nhiên biến thành như vậy, gã cùng Xích Đồng cũng cười không nổi nữa.

“Mặc Phong.” Nhiễm Lạc Nhân cẩn thận tiến lên, chậm rãi ôm lấy nó, khóc thút thít, “Đệ đi rồi, trong cung, trừ bỏ Xích Đồng cùng Xích Đan ra, không ai thương huynh, không ai đối xử thiệt tình với huynh. . . . Huynh vẫn luôn lo sợ, lo sợ bên cạnh đệ có người khác. . . . Sẽ không còn để ý đến huynh, không còn đối tốt với huynh nữa. . . . Đệ đối xử với Tiểu Hồ. . . . So với huynh còn tốt hơn rất nhiều. . . . Nên huynh, huynh càng thêm lo sợ. . . . Mặc Phong. . . . Huynh đã tám năm không gặp đệ. . . . Tám năm a.”

Tiểu Hồ khóc to lên, vọt vào trong lòng Nhiễm Mặc Phong: “Tiểu Phong. Hắn là quận vương a. Ta, ta, ta lại tham ăn, lại béo, võ nghệ, võ nghệ lại không tốt. Hắn so với ta đẹp hơn. Mặc Phong sẽ thích hắn, không thích ta.” Nói đi nói lại, chính là tự ti.

Những lời này nghe vào trong tai Nhiễm Mặc Phong đều là chẳng hiểu gì. Nó nào giờ đều không có cái loại tâm tư loạn xạ ngẫu nhiên thế này. Nhiễm Lạc Nhân là người bạn quan trọng nhất của nó ở trong hoàng cung, còn Tiểu Hồ là người bạn cùng lớn lên với nó, ngoại trừ phụ vương ra, là người mà nó phải bảo vệ.

“Các người muốn ta làm thế nào?” Giương mắt lên nhìn về phía xa xa, phụ vương đang tới đón nó, thế nhưng hai người ở trong lòng nó vẫn là chưa thông suốt, đôi mắt dị sắc lộ ra lo lắng.

Câu hỏi này vừa thoát ra, hai tên chỉ biết đề tâm vào chuyện vụn vặt liên ngâm ngẩn cả người. Hai tên đều chỉ biết lo sợ người này sẽ vì tên còn lại mà ghét bỏ mình, mà chưa từng nghĩ tới chính mình muốn thế nào mới có thể an tâm.

Lại qua một lúc lâu sau, heo con sau khi lấy lại tinh thần thì ngẩng đầu: “Tiểu Phong, ta cũng muốn một tảng đá xinh đẹp.”

“Ân.”

“Mặc Phong. Đệ sẽ vĩnh viễn thương huynh, đối tốt với huynh chứ?” Tên còn lại cũng muốn được hứa hẹn.

“. Sẽ.” Trả lời rất kiên định làm cho người nào đó cười híp mắt.

Nó của lúc này, còn chưa hiểu được ý nghĩa của ‘hứa hẹn’ là thế nào; nhưng nó của lúc này, lại hiểu được ‘sẽ’ của mình là mang ý nghĩa gì.

“Còn ta thì sao, Tiểu Phong?” Người mất nương từ hai năm trước, rất bức thiết cần người này hứa hẹn.

“Sẽ.”

Heo con nín khóc nín cười, lại ôm chặt lấy nơi mình có thể ý lại.

“Phong Nhi.” Người vẫn tránh ở phía sau thân cây nhện không được đi ra, sắc mặt thâm trầm mà nhìn đứa con “trái ôm phải ấp”. (=====))

“Phụ vương.” Buông hai người ra, Nhiễm Mặc Phong bước tới bên người phụ vương.

“Hoàng thúc.”

“Vương gia.”

Nhiễm Lạc Nhân cùng Tiểu Hồ vội vàng lau khô nước mắt, cất tiếng chào hỏi. Xích Đồng cùng Xích Đan thì vội quỳ xuống hành lễ.

“Đứng lên đi.” Nhiễm Mặc Phong ôn hoà mà cho hai người đứng lên, vươn tay nắm lấy tay con, rồi nhìn Nhiễm Lạc Nhân nói, “Lạc Nhân, hoàng thúc có việc, nên mang Mặc Phong đi trước, còn Tiểu Hồ thì để ở lại chỗ của con, con thay Mặc Phong chiêu đãi nó nhé.”

“Nga.” Nhiễm Lạc Nhân nhìn nhìn Mặc Phong, “Vây đêm nay.”

“Nếu đêm nay vô sự, ta sẽ để cho Mặc Phong lại đây.” Nói xong, Nhiễm Mặc Phong ra hiệu cho Tiểu Hồ phải nghe lời, sau đó kéo con rồi đi.

“Vương gia mất hứng a, có phải bệ hạ hung dữ với Vương gia không?” Nhìn chằm chằm người đang rời đi, Tiểu Hồ lo lắng mà tự nói.

“Có thể là sự phớt lờ cho hoàng thúc mất hứng.” Nghĩ đến đêm nay Mặc Phong có thể sẽ không đến, Nhiễm Lạc Nhân cảm thấy mất mát mà ngồi xuống dưới đất, nó có thật nhiều chuyện muốn nói với Mặc Phong a.

Bàn tay nắm lấy tay nó dùng sức như vậy, tựa hồ như đang áp chế lửa giận, Nhiễm Mặc Phong vừa đi vừa ngẩng đầu nhìn phụ vương.

“Phụ vương?” Có phải bên Trú tiên nhân đã xảy ra chuyện gì không?

Nhiễm Mặc Phong kéo con bước nhanh về phía Vô Tam điện, sắc mặt càng lúc càng âm trầm, lực đạo trên tay không khỏi càng lúc càng mạnh. Lửa giận trong lòng hắn không phải là vì biết được quan hệ giữa hoàng huynh cùng Trú, mà là vì lời hứa hẹn vừa mới của con với hai người kia, ngoài ra con còn rất thân cận với bọn chúng. Biết rõ không nên đối với con không hiểu gì mà nổi giận, thế nhưng hắn không thể áp chế được mình.

“Phụ vương.” Nhiệm Mặc Phong dừng lại, con người ửng đỏ xoay tròn.

“Trở về nói sau!” Lời nói có chút nặng nề, Nhiệm Mặc Lâm kéo con vào trong lòng mình, xoay chuyển bước chân, hướng thẳng về phía cửa cung.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

CHƯƠNG 74: CÀM THÚ

Ngay khi Tống Du – quân gia của vương phủ nhìn thấy Vương gia cùng thế tử điện hạ bước vào phủ thì cực kỳ kinh ngạc, vội vàng sai người dâng trà lên cho Vương gia cùng thế tử, rồi lại vội vàng sai người chuẩn bị văn thiện. Không chỉ có Tống Du kinh ngạc, mà ngay cả Phúc Quý cũng thấy rất khó hiểu, sau khi Vương gia vào kinh liên phái gã quay về phủ truyền tin là mấy ngày tới cũng sẽ không quay về phủ, nhưng sao vừa tiến cung chưa được một canh giờ, thì Vương gia cùng thế tử đã trở lại? Bất quá không ai dám hỏi nhiều, sắc mặt của Vương gia nói có bao nhiêu khó coi là có bấy nhiêu khó coi, rõ ràng là ở trong cung bị chọc giận, nghĩ đến ai có thể làm cho Vương gia nổi giận như thế, thì mọi người không hẹn mà cùng nghĩ tới vị Trú tiên nhân đang nhốt Hoàng Thượng kia. Phúc Quý cùng hai nha đầu tay chân lạnh lẽo mà đem phòng ngủ chính thu dọn một phen, ngay cả khí cũng không dám thở mạnh, liền vội vã chạy ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại nó cùng phụ vương, Nhiệm Mặc Phong lắc lắc cái tay vẫn bị phụ vương nắm chặt: “Phụ vương?”

“Phúc Quý!”

“Có nô tài.” Phúc Quý canh giữ ở ngoài cửa liền lớn tiếng đáp lại.

“Không có phân phó của bốn vương, bất luận kẻ nào cũng không được vào đây. Điều toàn bộ thị vệ trong viện ra ngoài, người cũng ra ngoài đi.”

Phúc Quý vội vàng bước lùi về sau hai bước: “Dạ, Vương gia.” Tiếp theo hướng thị vệ cùng người hầu trong viện phát tay một cái, ra hiệu cho bọn họ mau chóng ra ngoài.

“Phụ vương.” Đôi mắt dị sắc tràn đầy lo lắng, phụ vương đã xảy ra chuyện gì?

Nhiệm Mặc Lâm xoay người, cúi đầu nhìn đứa con, thâm ý trong mắt hẳn làm cho đối phương nhìn không thấu, cũng làm cho đối phương càng thêm khó hiểu cùng lo lắng.

Vươn tay kéo mạnh con vào trong lòng mình, Nhiệm Mặc Lâm cúi đầu hôn lên đôi môi của con, không muốn nói cho con biết vì sao hắn nổi giận. Hắn mạnh bạo mà xé rách xiêm y trên người con, sau đó bứt đứt đai lưng cùng dây cột nội khổ của con. (=.=)

Nhiệm Mặc Phong chỉ tới cao tới ngực phụ vương, có chút khó khăn mà ngưỡng cao đầu lên để mặc cho phụ vương hôn môi, thẳng đến khi xiêm y trên người nó đều rơi hết xuống đất, thì nụ hôn của phụ vương chuyển qua dần qua phía sau tai của nó, ngữ khí của nó đầy bất ổn cất lên: “Phụ vương?” Nghi hoặc, không phải vì hành động của phụ vương, mà là vì sao phụ vương lại nổi giận.

Nhiệm Mặc Lâm ôm đứa con đã hoàn toàn trần trụi lên, đi vào phòng trong. Trên giường, đôi mắt hắn nháy cũng không nháy mà nhìn chằm chằm vào thân mình xinh đẹp của con, hắn nâng tay lên vội vàng cời xiêm y của mình ra. Bảo bối mà hắn gìn giữ trân quý nhiều năm như thế, cứ nhiên dám cùng người khác làm ra hứa hẹn, cho dù con không hiểu ý nghĩa của “hứa hẹn” là gì, nhưng cũng đủ làm cho hắn nổi giận.

Đôi mắt dị sắc từ lo lắng biến thành nồng đậm khó hiểu, trời còn rất sáng, mà phụ vương muốn đi ngủ sao? Nhưng vì sao phụ vương cũng cời nội y? Nó nằm xích vào phía trong giường, chừa ra một khoảng trống để cho phụ vương nằm xuống. Tay đang cời tiết khó dừng lại, nhìn trong mắt con chứa đầy khó hiểu cùng tín nhiệm chưa từng biến mất qua, còn có hành động của con nghĩ rằng hắn buồn ngủ, Nhiệm Mặc Lâm nhắm mắt lại hít thật sâu một hơi. Hắn không nên trách con, hắn nên trách chính mình. Buông mản xuống, hắn cời tiết khó, ném ra ngoài, sau đó từ từ phủ lên trên người con. Lửa nóng ở trên người con làm cho tâm phiền ý loạn của hắn càng thêm hỗn loạn.

“Phong Nhi, con đối xử tốt với Tiểu Hồ, với Nhiệm Lạc Nhân, hoặc với người nào đó sẽ xuất hiện trong tương lai, phụ vương cũng sẽ không can thiệp. Nhưng con phải nhớ kỹ, con là của phụ vương, nếu có nhân muốn cướp con đi khỏi người phụ vương, phụ vương tuyệt đối sẽ không nương tay.” Không có nằm lên vị trí mà con đã dành ra cho hắn, Nhiệm Mặc Lâm tách hai chân của con ra.

Nó không hề cảm thấy xấu hổ khi toàn thân trần trụi nằm ở trước mặt phụ vương, từ nhỏ đến lớn nó đã quen cùng phụ vương thân cận như vậy, hiện giờ nó chỉ muốn biết phụ vương đang xảy ra chuyện gì.

“Phụ vương, con là Nhiệm Mặc Phong của người, người là phụ vương của con.” Không phải bọn họ đã thống nhất với nhau từ rất lâu rồi sao? Sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ.

“Đúng, con là của phụ vương, mặc kệ sẽ xảy ra chuyện gì.” Hôn lên đôi mắt dị sắc của con, Nhiệm Mặc Lâm khàn khàn nói, “Phong Nhi, hôm nay phụ

vuông muốn con hoàn toàn thuộc về phụ vương. Đây là chuyện chỉ có phụ vương có thể làm với con, nếu sau này con làm như thế với người khác, thì con đã phản bội lại lời hứa hẹn của con đối với phụ vương, phụ vương sẽ không bao giờ.”

“Phụ vương!” Hai tay che kín miệng phụ vương lại, con người của Nhiễm Mặc Phong nháy mắt biến thành màu đỏ, “Mặc kệ là cái gì, con cũng sẽ không vi phạm. Phụ vương nói không thể làm với người khác, con sẽ tuyệt không làm với người khác! Phụ vương.” Người không biết ăn nói, qua một hồi lâu, nói ra, “Mạng của người là của con.”

“Còn Phong Nhi thì sao?” Sung sướng đột nhiên ập đến làm cho ngữ khí của Nhiễm Mặc Lâm nhẹ xuống.

“Mạng của con là của phụ vương.” Bọn họ là nhất thể.

“Phong Nhi.” Đặt một nụ hôn lên đôi môi vì không vui mà chu chu lên. Hắn không thể đợi, không thể đợi cho đến khi con trưởng thành. Hắn không quan tâm cái gì thế tục luân lý, không quan tâm người nọ có phải là con hắn hay không, không quan tâm người đời sẽ chửi bới hắn, hắn chỉ quan tâm hắn muốn người này, người do chính tay hắn nuôi lớn, hắn muốn ở trên người con triền miên tìm những khoái cảm vĩnh hằng. Phụ tử thì sao? Nam tử thì sao? Một khi hắn đã yêu, thì tuyệt không lùi bước.

Ngoài cửa sổ, chim kêu riu rít, hắn vươn tay buông màn bên kia xuống, không cho cảnh xuân ở bên trong giường lọt ra ngoài. Bàn tay thô ráp mon trón lên thân mình gầy gò còn chưa hoàn toàn trưởng thành ở dưới thân mình, Nhiễm Mặc Lâm không chút nào do dự cùng áy náy. Dục vọng trướng đầu đang kêu gào, nhưng hắn vẫn thông dong mà ở trên người con vuốt ve âu yếm.

“Phụ vương.” Tinh dục dần dần dâng lên, người ngây thơ hoàn toàn không hiểu đây là cảm giác gì. Đầu óc choáng váng không nói, thân mình tựa hồ càng ngày càng vô lực, đối với người luyện võ nhiều năm, hơn nữa còn muốn trở thành tướng quân mà nói – loại cảm giác này làm cho nó cực kỳ lo sợ.

“Phong Nhi, biết vì sao phụ vương nói loại sự tình này không thể làm với người khác không?” Khẽ liếm vành tai của con, Nhiễm Mặc Lâm thô thanh hỏi.

Người choáng váng tự nhiên là không biết, thành thực mà lắc đầu.

“Phong Nhi, đây là chuyện chỉ có người thân cận nhất trên đời mới có thể làm. Con làm với người khác, vậy người kia chính là người thân cận nhất của con, đã hiểu chưa?” Nhẹ nhàng vuốt ve lên tinh xảo hơi hơi nhếch lên của con, Nhiễm Mặc Lâm nói.

“Ngô.” Nguyên lai, là như thế “Phụ vương, sẽ không. Ân.” Nó sẽ không làm với người khác, trên đời này người thân cận nhất với nó chỉ có phụ vương.

“Phong Nhi, phụ vương cũng sẽ không làm với người khác.” Dứt lời, hắn ngậm lấy dục vọng xinh đẹp của con.

“Phụ vương!” Cái nơi cho tới bây giờ chỉ có một tác dụng bị phụ vương ăn vào miệng, “bé con” vừa hơi hơi đứng thẳng liền lập tức nhuyển xuống. Nhiễm Mặc Phong vươn tay đẩy phụ vương ra.

“Phong Nhi, nằm yên, nghe lời.” Ân con nằm xuống, Nhiễm Mặc Lâm xuất ra uy nghiêm của phụ vương, tiếp theo ở dưới ánh nhìn chăm chú đầy lo lắng của người nào đó, hắn lại tiếp tục ngậm lấy “bé con”, làm cho “bé con” vươn mình đứng dậy.

“Phụ vương.” Hô hấp có chút dồn dập, Nhiễm Mặc Phong nghĩ phải làm sao để cho phụ vương đừng ăn nữa, cái vật kia không sạch sẽ.

“Nghe lời.” Lắm bảm một tiếng, Nhiễm Mặc Lâm bắt đầu nhâm nhi thưởng thức, mặc kệ đứa con có bao nhiêu không muốn.

“Ngô.” Đôi mắt dị sắc mở ra thật to, Nhiễm Mặc Phong không hiểu sao mình có thể phát ra loại thanh âm suy yếu như thế này. Cảm giác khác thường lan tỏa khắp toàn thân, tay nó không tự giác mà vuốt ve lên bả vai rộng lớn của phụ vương, ngón tay đụng phải ấn ký của nó ở trên vai phụ vương.

“Phụ vương.” Hai chân run rẩy vô ý thức mở rộng ra, dục vọng bị phụ vương phun ra nuốt vào đã hoàn toàn đứng thẳng, mà nó chỉ có thể ngoan ngoãn nằm yên.

Người chưa từng trải qua cảm xúc ***, buộc chặt cơ thể, rên rỉ cũng dần dần cao lên, Nhiễm Mặc Lâm khẽ liếm hai cái lên miệng nhỏ đang rỉ nước của con, rồi thối lui. Hắn biết con sẽ nhanh đến đỉnh điểm, nhưng mà không được, bọn họ phải cùng nhau.

Nhìn thấy cái thứ của phụ vương cũng đứng thẳng giống như mình, trong mắt Nhiễm Mặc Phong hiện lên ham học hỏi, lần trước nó hỏi phụ vương đó là chuyện gì xảy ra, nhưng phụ vương không nói cho nó biết.

“Phụ vương.” Giờ khắc này, tiểu thú đang rất tò mò, muốn biết đây là chuyện gì. Nó chỉ chỉ vào nơi đang thay đổi của phụ vương và mình.

“Đây là vật làm cho Phong Nhi hoàn toàn thuộc về phụ vương.” Ngón tay xâm nhập vào huyết động bí mật của con, lời giải thích của Nhiễm Mặc Lâm đã làm cho tiểu thú hiểu được, nhưng mà. . . .

“Phụ vương?” Rõ ràng là áp lực cùng nghi hoặc, phụ vương muốn vào chỗ đó sao?

“Phong Nhi, thả lỏng, phụ vương muốn đi vào.” Ngón trở ở huyết khẩu nhắm chặt ấn đây, thật chặt. Nhìn nhìn cực đại của mình, Nhiễm Mặc Lâm có chút ừ ừ.

“Phụ vương. Bần.” Người căn bản không biết phụ vương muốn làm cái gì, nhưng vì xuất phát từ sạch sẽ, nên không thể thả lỏng.

Đầu lưỡi ở trên nụ phần hồng nhiều loạn, làm cho người dưới thân động tình mà rên rỉ, Ngón tay Nhiễm Mục Lân thoáng dùng sức xâm nhập vào nơi không chịu mở ra kia. Ngay lúc người dưới thân hân mở miệng kháng nghị, hân dùng mọi chặn miệng nó lại.

Phụ vương. Bần. Không để ý tới nơi đó đang truyền đến từng trận đau đớn, Nhiễm Mặc Phong kháng cự.

“Phong Nhi, nghe lời.” Vẫn là câu này, Nhiễm Mục Lân dĩ nhiên là hạ lệnh. Người trong lòng hân còn rất bài xích nhưng vẫn ngoan ngoãn từ thả lỏng thân mình, chính là lại nhắc nhở một câu: “Phụ vương, bần.”

“Không bần, Phong Nhi, mở chân ra, nghe lời.”

Nhịn xuống đau đớn cùng khó chịu do ngón tay tiến vào mang đến, Nhiễm Mặc Phong tận lực mở rộng hai chân ra, không biết rằng bộ dáng của mình vào giờ phút này xem ở trong mắt phụ vương hấp dẫn biết bao nhiêu.

Hai chân thon dài của nó cong lên, đem cái nơi non nót cùng bí ẩn nhất của mình phơi bày ra rõ ràng. Không phải nó không biết e lệ, mà bởi vì người muốn xem chính là phụ vương của nó. Dục vọng phần hồng đứng thẳng khẽ run rẩy, không biết là thẹn thùng hay là khát vọng. Trong đôi mắt dị sắc tán loạn, dung nhan trong ngày thường luôn lạnh nhạt giờ đây chứa đầy mỉa mai hoặc hồn nhiên. Thân mình luôn phơi nắng cũng không đen, phủ lên một tầng hồng nhạt, Nhiễm Mục Lân thấy vậy càng thêm dục hòa đốt người.

“Phong Nhi, có đau không?” Hân cúi người xuống, đặt lên trên người con những dấu vết thuộc về riêng hân, ngón tay của Nhiễm Mục Lân lại tăng thêm một ngón.

“Không đau.” Đau, nhưng nó không sợ, chỉ cảm thấy sẽ làm dơ tay của phụ vương.

“Phong Nhi, phụ vương nhịn không được” Ngâm lấy đôi môi đỏ hồng kiều diễm ướt át, Nhiễm Mục Lân rút ngón tay ra, dục vọng của hân trướng đến đau. Hân sẽ làm cho con bị thương, nhưng chỉ một lần này, sau này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

“Ngô.” Môi bị ngăn chặn nên không thể hỏi, phụ vương nhịn không được cái gì?

Huyệt khẩu nhận thấy có cái gì để sát vào, không phải ngón tay của phụ vương, là Hai tay đột nhiên nắm chặt lấy cánh tay của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong trừng lớn mắt.

Hung khí dữ tợn từng chút từng chút xâm nhập vào nơi chật kín kia, thân mình còn chưa trưởng thành, còn chưa tới thời điểm để hái, làm ra kháng cự với kẻ xâm lược. Quá nhỏ, huyệt khẩu hồng nhạt căn bản không thể tiếp nhận thô to của hân.

Nhiễm Mặc Phong càng không ngừng hít sâu, nó không hiểu vì sao phụ vương muốn làm như thế, rất đau, nó tận lực thả lỏng, chính là”Phụ vương, bần.” Nơi đó của nó bần.

“Phong Nhi, thả lỏng, phụ vương muốn đi vào, phụ vương chờ không nổi nữa. Không cần để ý bần hay không bần, phụ vương muốn đi vào!” Hân sẽ làm đau bảo bối của mình, nhưng hân đã bị dục hỏa tra tấn đến sắp điên rồi.

“Vù vù” Há to miệng thở dốc, dưới sự vuốt ve của phụ vương mà tận lực thả lỏng, nói tự nói thầm với mình – sau này phải rửa sạch, không thể để giống như lần này. Tiểu thủ đơn thuần không hề ý thức được vì sao chính mình sẽ cho rằng còn có lần sau.

“Ngô!” Một trận đau nhức, nó nhú chặt mi, đôi mắt dị sắc vẫn luôn nhìn chăm chú phụ vương, thấy thần sắc của Phụ vương rất là thống khổ, nó nghĩ rằng mình đã làm đau phụ vương, nên tiểu thủ liễu mạng thở dốc, liễu mạng thả lỏng, không cho chính mình chống đỡ vật thô to đã chôn sâu vào trong cơ thể nó.

“Phong Nhi, phụ vương đã làm đau con.” Đau lòng mà hôn lên đôi môi trắng bệch của con, Nhiễm Mục Lân cố nén cảm xúc muốn lật động.

“Không đau.” Ôm lấy phụ vương, nó lau đi mồ hôi trên lưng phụ vương.

“Phong Nhi, nhịn một chút.” Hôn hôn con, Nhiễm Mục Lân từ từ chuyển động. Thân mình ngây ngô đau đến nổi run nhè nhẹ, người tín nhiệm phụ vương vẫn không ngừng thở dốc cùng thả lỏng, sợ làm đau phụ vương.

Nhiễm Mục Lân dùng cả tay lẫn miệng để khiêu khích *** của con nổi dậy, hân tự trách không thôi, lúc đầu hân tính qua 2 ngày nữa mới làm, để có thể chuẩn bị cao tron giúp con thoải mái một chút. Phong Nhi, phụ vương xin lỗi, lần sau phụ vương tuyệt sẽ không để con bị đau.

“A!” Đột nhiên, Nhiễm Mặc Phong hét to một tiếng. Nhiễm Mục Lân giật mình sợ hãi, liền vội vàng dừng lại, thì thấy hai gò má của con ửng đỏ, ánh mắt tán loạn.

“Phong Nhi?” Lo lắng mà gọi con, Nhiễm Mục Lân thẳng người dậy, nhìn xem nơi kết hợp giữa hân và con, rồi lại động thân một cái, người dưới thân hân lại hét to một tiếng. Trong mắt Nhiễm Mục Lân xẹt qua cái gì đó, hân đâm mạnh về phía trước, lại tiếp tục nghe con hét to lên.

Là nơi này sao? Hân hạ người xuống, hôn lên đôi môi không ngừng quất to của con, hân bắt đầu hướng nơi đó mà tiến công mãnh liệt. Tiếng la động tình tức khắc tràn ngập ở trong phòng.

Phong Nhi . . . Phong Nhi, nơi đó so với thân mình của con còn ấm áp hơn mấy lần, đang không ngừng cắn chặt lấy hân, phản ứng ngây ngô, tiếng quát to không chút nào giữ lại, làm cho hân không thể khống chế được, làm cho hân thỏa mãn. Thân mình trắng nõn non nót dưới tay hân phản ứng thành thực niềm vui sướng của mình, “bé con” lúc trước vì đau mà nhe răng xuống, giờ đây đang vươn người thẳng đứng, nhờ bàn tay thô ráp của hân âu yếm mà không ngừng rơi nước mắt.

Phụ vương. Nhiễm Mặc Phong gọi thầm trong lòng, ánh mắt mê ly nhìn phụ vương. Đây là cái gì? Vì sao nó lại như vậy? Không hiểu, nó không hiểu.

“Phụ vương.” Đè lại bàn tay phụ vương đang nắm nơi đó của nó, nó lắc đầu, có cái gì đó muốn phun ra, nó không thể giữ lại.

“Phong Nhi, cùng phụ vương nào.” Lại hôn lên môi con, hân đẩy nhanh động tác trên tay cùng phân eo, hân đã sớm không nhịn được.

“Phụ vương, không!” Vươn tay che lại, nhưng vẫn không thể ngăn được cái gì đó ở trong cơ thể mình phun ra, Nhiễm Mặc Phong kinh hoàng nhìn lại, nó nghĩ rằng chính mình không khống chế được mà . . . , lại thấy được cái thứ gì đó làm cho nó giật mình, cũng không chờ nó lên tiếng hỏi, dục vọng thô to trong cơ thể nó cực kỳ hung mãnh làm cho nó mất đi thần trí một lần nữa.

Tiếng hét to khàn khàn đan xen với tiếng rên rỉ vô thức, giường lớn bị màn che khuất sau khi lay động mãnh liệt một hồi dần dần ngừng lại, trong phòng một trận yên tĩnh.

Sau một hồi lâu, trên giường truyền ra một tiếng nghi vấn, mang theo khàn khàn cùng suy yếu khác xa với dĩ vãng: “Phụ vương, đây là cái gì?”

Tiếp theo một âm thanh cực kỳ thỏa mãn truyền đến: “Đó là bảo bối của Phong Nhi, chỉ có phụ vương mới có thể làm cho con chảy ra cái đó, nếu con để cho người khác nhìn thấy, chính là phản bội phụ vương.” Người có được lời giải thích liền gạt đầu, nháy nháy đôi mắt cảm thấy sốt, không rõ vì sao mình lại cảm thấy buồn ngủ.

Rất chậm rất chậm mà rút thô to ra khỏi nơi chật kín kia, Nhiễm Mặc Phong nhìn nơi bị thương kia mà nhú mào, hân vẫn làm Phong Nhi bị thương. Máu trộn chung với bạch trọc của hân theo nơi sưng đỏ đang từ từ chảy ra, Nhiễm Mặc Phong khép chân con lại, lập người con qua để cho con nằm nghiêng một bên. Sau đó hân túm lấy bộ xiêm y khoát lên người, rồi bước xuống giường.

“Phong Nhi, không được lộn xộn, chờ phụ vương trở về.” Nói xong, hân ra khỏi phòng.

Bất động mà nằm nghiêng người, Nhiễm Mặc Phong vươn tay chạm vào hậu huyệt của mình, hình như có cái gì đó đang chảy ra ngoài, ngay khi nó nhìn thấy trên tay mình dính thứ gì đó, mặt nó lộ ra vẻ hoang mang, tiếp theo nó dần dần hiểu được, nguyên lai nơi đó cũng sẽ chảy ra cái thứ mà chỉ có phụ vương mới có thể xem được, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày nó đều phải đem nơi đó tẩy rửa sạch sẽ. (=.=)

Nhiễm Mặc Phong ra ngoài phân phó hạ nhân nâng nước ấm vào, sau khi quay lại thì phát hiện con đang mơ màng ngủ. Hân cầm khăn ướt lau đi những thứ không sạch sẽ ở trên người con, rồi lên giường nằm xuống bên cạnh người đã tỉnh lại, hân khẽ vuốt lên thân mình vẫn nóng như cũ: “Phong Nhi, ngủ đi.”

Nhìn phụ vương một hồi, thấy phụ vương đã hết tức giận, Nhiễm Mặc Phong theo thói quen mà chui vào trong lòng phụ vương, đầu nó vẫn còn rất choáng váng, thế nhưng vẫn không quên 2 việc chính: “Phụ vương, đau không?”

Mắt hân đây ý cười, kéo qua chăn phủ kín cho hai người, Nhiễm Mặc Phong hôn lên tai con: “Phụ vương không đau, chỉ có Phong Nhi bị phụ vương làm đau.”

“Con không đau.” Còn có một việc khác, “Phụ vương, bắn.” Nói xong, liền vươn tay sờ lên cái thứ ở giữa hai chân phụ vương, nhắc nhở phụ vương phải rửa. (=.=)

Đè cái tay đang “quấy rối” lại, Nhiễm Mặc Phong khắc chế nói: “Phong Nhi, ngủ đi, phụ vương sẽ rửa.”

“Ân.” Ôm lấy phụ vương, tiểu thủ nhắm mắt lại, vẫn không thể rõ, vì sao mình lại buồn ngủ như vậy.

Khi người trong lòng hân ngủ say vù vù, thì nước ấm được đưa tới. Nhiễm Mặc Phong cho mọi người lui ra ngoài, rồi ôm con bước vào nơi tắm rửa. Nháy mắt vừa tiến vào bồn tắm, Nhiễm Mặc Phong mở hai mắt ra, tiếp theo lại nhắm lại, nó vốn đang ngủ say thì ở trong mộng thấy được Tranh. Thân ảnh màu trắng chột lóe lên rồi biến mất, trong con mắt bảy màu chứa đựng ánh nhìn mà nó không thể hiểu.

“Ân.” Ngón tay ở trong cơ thể nó tẩy rửa mang lại cho nó cảm giác khó hiểu, nó vừa mở mắt ra, thì ngón tay của phụ vương cũng rút ra ngoài. Đôi môi nó lại bị cướp đoạt, nó khẽ liếm lên chiếc lưỡi của phụ vương đang vói đi vào.

“Phong Nhi, phụ vương rửa cho con.” Lời nói vừa dứt, dục vọng thô to lại di chuyển tới cửa động mãnh mai kia.

“Ân.” Ôm lấy phụ vương, Nhiễm Mặc Phong không hề kháng cự như lúc này, thả lỏng thân mình để cho phụ vương tiến vào. Dừng đạo ướt át mềm mại dưới sự trợ giúp của nước ấm càng trở nên mềm mại. Vẫn đau đớn như cũ, vẫn khó chịu như cũ, thế nhưng tiểu thủ được tẩy rửa lại hoàn toàn tin tưởng vào phụ vương của nó, có hết khả năng để cất chứa hoàn toàn thô to của phụ vương đang tiến vào.

Không biết, không biết việc phụ vương đang làm với nó là có ý gì; không biết loại sự tình này là trái với thể tục, trái với luân lý, sẽ bị người đời chửi rủa; không biết, cái gì cũng đều không biết, nó chỉ biết là đây là việc giữa nó và phụ vương mới có thể làm với nhau, chỉ biết đây là việc dành cho người thân mật nhất trên đời này. Phụ vương không có lừa nó, nó cùng phụ vương kết hợp chặt chẽ lại cùng một chỗ, trở thành nhất thể, cực kỳ thân mật, cực kỳ

thân cận.

“Phụ vương . . . Cùng nhau . . . ” Trầm mình vào trong những nụ hôn cùng vuốt ve của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong ôm chặt lấy phụ vương, đau đớn dưới hạ thân đã rời xa, hiện tại nó cảm nhận được phụ vương, cảm nhận được vật ấm áp của phụ vương.

“Phong Nhi, cùng nhau, vĩnh viễn.” Luật động mãnh liệt, dùng miệng nuốt lấy tiếng rên rỉ ngọt ngào của con, Nhiễm Mặc Lâm cảm thấy tâm của mình đã được lấp đầy.

Ngoài cửa sổ, chim vẫn lú lo không biết mệt, tựa như hai người cũng không biết mệt mà ở trên giường thân mật dây dưa cùng một chỗ. Lúc này Nhiễm Mặc Lâm mới cảm nhận được, vì sao Dịch cùng Tiết Kỳ hận không thể dính chặt vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

CHƯƠNG 75

Một cánh tay ngọc theo trong màn che buông kín vuton ra, chợt nghe có người hỏi: “Canh mấy rồi?” Tiếp theo, lại một cánh tay vuton ra, tuy cũng trắng nõn, nhưng trắng kiện hơn rất nhiều. Sờ lên cánh tay ngọc, đem nó bỏ lại vào trong giường.

“Người muốn thượng triều sao? Làm gì phải để ý canh mấy?” Một thanh âm cực lạnh truyền đến.

“Mục Lâm vừa trở về, đệ ấy nói là tối nay đệ ấy và Phong Nhi sẽ cùng dùng bữa với ta.” Thanh âm khàn khàn.

“Hắn là Vương gia, còn có thể chết đói sao?” Tên còn lại rõ ràng không vui.

Nhiễm Mặc Kỳ trừng mắt nhìn Trú liếc một cái, sao lòng dạ người này lại hẹp hòi như thế, y với Lâm là huynh đệ ruột, là huynh đệ cùng sinh cùng tử, thân cận một chút không phải rất bình thường sao? Ba lệnh năm ép không cho y thân cận với Lâm, còn làm y nguyên một buổi chiều, không nghĩ tới người này lại thù dai như vậy.

“Ngày mai ta muốn thượng triều.” Quên đi, đối loại người không lý lẽ mà nói lý, thì quả thực quá lãng phí nước miếng. Đã lâu rồi, y cũng nên lộ diện.

“Người xác định?” Vuốt ve lên những dấu hôn ngân ở trên cổ Nhiễm Mặc Kỳ, Trú nhướn mi hỏi.

Không cần soi gương đồng, y cũng biết trên cổ mình có cái gì, đừng nói là trên cổ, ngay cả trên người, trên đùi, nơi nơi đều có. Người này không phải ma, là yêu tinh thích ăn thịt người.

“Cái này có là gì. Các đại thần sẽ chỉ nghĩ là đêm nay ta lâm hạnh vị phi tử nào đó.” Cho dù bọn họ đoán được thì đã thế nào? Lời vừa dứt, môi của Nhiễm Mặc Kỳ đã bị người hung hăng gặm cắn.

“Không được!” Dấu vết này là do hắn làm ra, không cho phép người ta nghĩ là do kẻ khác làm.

“Muốn ta chiêu cáo cho thiên hạ biết gian tình của ta và người?” Đẩy người quá phận ra, Nhiễm Mặc Kỳ cá giận nói, “Người không thể nói lý.”

“Ta luôn luôn như thế.” Lại ở trên căn cổ trắng nõn lưu thêm vài đạo hôn ngân, Trú mới chịu dừng lại, rồi nói, “Hạ chỉ, bắt đầu từ ngày mai, ta chuyển tới Vô Tam điện.” Cứ như vậy, quan hệ của hắn cùng Nhiễm Mặc Kỳ ra sao, quần thần đều biết.

“Người đã ở Vô Tam điện hơn hai mươi ngày.” Hắn đem các vị đại thần này trở thành thứ gì đây?

“Khác nhau, hạ chỉ.” Trú quyết tâm phải có một “thân phận”.

Nhìn chăm chú vào cặp mắt lạnh như băng kia, Nhiễm Mặc Kỳ cũng không trả lời đồng ý hay không. Ở ngay khi cặp mắt kia phát ra ánh sáng bạc cực mạnh, y cười quyến rũ, nói: “Muốn làm nam sủng của trẫm đến vậy sao?”

“Thì đã làm sao?” Hắn muốn một thân phận, còn người khác nghĩ thế nào thì đó là chuyện của họ, dù sao người nọ là “thê tử” do trời chỉ định riêng cho hắn.

“Người đã không ngại, vậy thì ngày mai ta sẽ hạ chỉ.” Nhiễm Mặc Kỳ một bộ không sao cả. Bất quá lại làm cho đối phương có chút kinh ngạc, không ngờ rằng y lại dễ dàng đáp ứng như thế.

Cầm lấy một lọn tóc đen của Trú, Nhiễm Mặc Kỳ miễn cưỡng nói: “Có gì mà ngạc nhiên. Ta không muốn người cũng sẽ bức ta thôi, ta cần gì phải tự mình chuốc lấy cực khổ?” Y một môi, chỉ mới vài ngày sống thân thối, không cần lo toan gì cả, đã làm cho y ngại. Trong lòng y biết rõ – thánh chỉ này

vừa ra, quần thần sẽ có phản ứng gì, nhưng thế thì đã sao? Bọn họ cũng chẳng dám bắt kính với người này, nhiều lắm là cho y bị ép buộc.

“Tốt lắm.” Không ‘chà đạp’ thân mình của người này nữa, Trú đứng dậy, cho người đem văn thiện lên.

“Hỏi Mục Lân cùng Phong Nhi xem bọn họ ăn chưa? nếu chưa thì cùng nhau ăn đi, đáng ra phải làm tiệc chào đón bọn họ trở về.” Nhiệm Mục Kì cố chống đỡ thân mình bủn rủn không chịu nổi, ngồi dậy, nói.

“Bọn họ không ở Vô Tam điện.” Hắn cố ý làm cho Nhiệm Mục Lân nghe thấy động tĩnh, thì sao Nhiệm Mục Lân có thể ở lại Vô Tam điện?

“Không ở đây?” Người vẫn chưa hay biết gì tựa lưng vào đầu giường, “Không ở đây cũng tốt, ta như thế này cũng không tiện gặp đệ ấy.” Người sáng suốt đều có thể nhìn ra y cùng Trú đã làm cái gì, mà y còn chưa biết nên nói như thế nào với Mục Lân.

Ánh mắt của Trú lóe sáng lóe sáng, sau đó khoát ngoại sam đi ra ngoài.

Ở một nơi khác, trong vương phủ của Nhiệm Mục Lân, cũng có một người đồng dạng cả người không khoẻ đang nằm ở trên giường. Thân mình mới nếm thử *** còn không chưa kịp thích ứng, đã bị ‘ác nhân’ nào đó ăn nguyên một buổi chiều, sau khi nó tỉnh lại, phát hiện phụ vương đang thoa dược lên chỗ đó cho nó.

“Phong Nhi, đói bụng rồi đi, giờ ăn trước chút cháo. Đêm nay không thể ăn những món ăn mặn, ngày mai phụ vương sẽ bảo đầu bếp làm cho con một bàn ăn thịnh soạn.” Nhiệm Mục Lân vừa áy náy vừa thoa dược lên nơi bị thương nặng của con, vừa nói. Con cái gì cũng đều theo hắn, loại sự tình này một chút phản kháng cũng đều không có, kết quả là hắn không không chế được chính mình, chờ đến khi hắn hoàn toàn thỏa mãn, thì con đã mê man từ lâu. (=.=’)

“Ân.” Mặc dù không hiểu vì sao không thể ăn những món ăn mặn, nhưng người đã sớm đói cũng không hỏi nhiều, nó đối với lời của phụ vương nói từ trước đến nay đều rất tin tưởng, chưa từng nghi ngờ.

Thoa dược xong, Nhiệm Mục Lân nâng con dậy, rồi đút cho con ăn 2 chén cháo, từ đầu đến cuối khóe môi của hắn vẫn là nụ cười thỏa mãn. Lúc này, có người ở ngoài cửa sổ nói: “Vương gia, Tiết công tử cùng Dịch tiên nhân đến đây.”

Trong mắt Nhiệm Mục Lân liền phát ra thâm trầm, hai người kia khởi hành trước hắn 6 ngày, vậy mà lại đến sau hắn!

“An bài cho bọn họ ở Thúy Vân các, bảo trù phòng chuẩn bị văn thiện cho bọn họ, nếu bọn họ còn có gì phân phó, cứ việc chiếu theo đó mà làm.” Tức giận thì tức giận, nhưng Nhiệm Mục Lân cũng không thể đem người đuổi đi. Dù sao hắn cũng đã sớm đoán được hai người kia sẽ trì hoãn trên đường đi. Sau khi vỗ về con đi vào giấc ngủ một lần nữa, Nhiệm Mục Lân cũng không đi gặp hai cái người vừa đến kia, mà là cời xiêm y, leo lên giường, ôm con ngủ say.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nhiệm Mục Lân bị Phúc Quý đánh thức, đồng thời cũng làm cho con hắn tỉnh lại, hắn vỗ về làm cho con tiếp tục ngủ, sau đó sắc mặt âm trầm mà bước xuống giường, đi ra ngoài. Mở cửa phòng ra, Phúc Quý lập tức ghé sát vào tai hắn nói: “Vương gia, Ngũ Tướng quốc, Trương Thái úy cùng Diệp Ngự sử cùng vài vị đại nhân đang ở trong thính phòng muốn gặp Vương gia.”

“Xảy ra chuyện gì?” Nhiệm Mục Lân đóng cửa lại.

Phúc Quý do do dự dự nói: “Sáng nay bệ hạ hạ chỉ, lệnh cho Trú tiên nhân chuyển tới Vô Tam điện, còn, còn phong Trú tiên nhân làm Mặc Quân, quan cư nhất phẩm.”

Sắc mặt Nhiệm Mục Lân nháy mắt nghiêm túc, qua một lúc sau hắn nói: “Nói với bọn họ, một hồi nữa ta sẽ ra.”

“Dạ, Vương gia.” Phúc Quý vội vàng chạy.

Ai cũng đều rõ đạo thánh chỉ này là có ý gì. Hoàng Thượng chiêu cáo với thiên hạ – y thu nam sủng, mà nam sủng này cũng không phải là người thường, là Trú – một trong 3 đại tiên nhân. Không chỉ có trong cung nổ tung, mà trên triều đình cũng làm lòng người bối rối. Nam phong ở Bắc Uyên không cời mở như ở Kim Quốc, những vị Quân vương trước đây tuy cũng có tiếp xúc với nam phong, nhưng chưa từng có ai ngang nhiên hạ chỉ phong người nam nhân nào đó làm “Phī”, ban thưởng ở tại Vô Tam điện, còn là quan cư nhất phẩm, điều này có nghĩa là địa vị của Trú tiên nhân ở trong cung đã vượt qua Hoàng hậu, vì ngay cả Hoàng hậu cũng không có quyền ở lại Vô Tam điện qua đêm, huống chi là cùng ngủ với Hoàng Thượng.

Nhiệm Mục Lân tựa vào trên cửa, mặt nhăn mày nhu, ngày hôm qua hắn vừa mới phát hiện chuyện của hoàng huynh cùng Trú, thì hôm nay hoàng huynh đã hạ chỉ. Nghĩ đến chuyện mà hắn phải giải quyết, mày mặt Nhiệm Mục Lân càng nhăn chặt hơn, nếu việc này là do Trú nhúng tay vào, thì rất khó để giải quyết.

‘Bang bang’ có người gõ cửa, Nhiệm Mục Lân xoay người mở cửa, dĩ nhiên là Tiết Kì.

“Tiểu Phong đâu?” Người đối với Nhiệm Mục Lân cho tới bây giờ đều là mặt lạnh nhìn khắp nơi trong phòng, đi theo phía sau hắn dĩ nhiên là kẻ không rời hắn nửa bước – Dịch.

Thái dương co rút đau đớn, Nhiệm Mục Lân trầm thanh nói: “Nó còn ngủ, có việc?”

“Tiểu Phong còn ngủ?” Tiết Kì rất là khó hiểu, bình thường nó dậy rất sớm a, vì vậy hắn vội hỏi, “Tiểu Phong bị bệnh sao? Sao còn chưa thức dậy?” Vừa nói vừa bước vào trong phòng, nhưng lập tức bị người ngăn lại.

“Nó vẫn khỏe, đêm qua ngủ muôn, nên giờ chưa thức dậy, đừng quấy rầy nó.” Người nào đó áp chế tức giận nói, phía trước một đám người đang đợi hần, mà người này còn tới đây gây thêm phiền.

“Người có việc?” Thấy sắc mặt Nhiễm Mục Lân nhăn nhó, Tiết Kì hỏi, tiếp theo không đợi đối phương trả lời, liền nói tiếp, “Người bận thì cứ đi đi. Ta ở đây chờ Tiểu Phong thức dậy.” Nói xong, liền có người thay hần ngăn Nhiễm Mục Lân lại. Tiết Kì thong dong bước vào phòng.

Chết tiệt! Nhiễm Mục Lân mắng thầm trong lòng. Bộ dáng của Phong Nhi hiện giờ tuyệt không thể để cho Tiết Kì nhìn thấy, nếu không chắc chắn sẽ đào ra một đồng phiền toái, hần có dự cảm rất xấu. Mà chuyện làm cho hần càng thêm hỗn loạn đã xảy ra.

“Phụ vương, con đã dậy.” Cửa phòng trong mở ra, ngay khi người cực kỳ thính tai nghe được Tiết Kì muốn gặp nó, liền không chút do dự mà bước ngay xuống giường.

“Tiểu Phong?!” Tiết Kì đi thẳng tới. Ánh mắt của Dịch nháy mắt âm trầm. Còn Nhiễm Mục Lân chỉ cảm thấy đầu hần đang phát đau.

Người được phụ vương yêu thương cả một ngày hôm qua nên đôi môi đỏ sẫm còn có chút sưng phù, tóc dài đến thắt lưng cũng che không được những điểm hồng ngân ở trên cổ mình, trong thanh âm khàn khàn lộ ra tình triều cực kỳ rõ ràng, chỉ cần người có kinh nghiệm nhìn qua là biết nó đã xảy ra chuyện gì.

“Nhiễm Mục Lân!” Tiết Kì nhìn về phía người nào đó hét lớn, tức giận đến mặt đỏ bừng.

“Tiết Kì?” Nhiễm Mục Phong đi đường có chút khó khăn, đang từng bước đi ra phòng ngoài, không hiểu vì sao Tiết Kì lại rống giận với phụ vương.

Rối loạn, toàn bộ rối loạn. Nhiễm Mục Lân phóng lên trước ôm lấy đứa con đi đường có chút khó khăn, hung tợn mà nhìn Tiết Kì nói: “Ta bắt quá là đối với Phong Nhi làm chuyện cha người đối với người làm mà thôi, có gì phải ngạc nhiên. Ta còn có việc bận, Phong Nhi cần nghỉ ngơi.” Đối với người đang tức giận hạ lệnh đuổi khách.

“Người, người.” Mặt Tiết Kì đỏ lên, cũng cảm thấy hần không có quyền gì mà nói Nhiễm Mục Lân, nhưng mà, “Tiểu Phong mới mười ba tuổi! Quá, quá sớm.” Người chột dạ cho nên ngữ khí cũng yếu đi.

“Sớm thì sao?” Hừ lạnh một tiếng, “Chẳng lẽ muốn ta đợi đến khi Phong Nhi mười tám tuổi sao? Giống hai người các người tra tấn lẫn nhau vài năm sao?” Nhiễm Mục Lân không thèm để ý tới Tiết Kì bị hần làm cho tức giận đến á khẩu cùng Dịch không biết đang suy nghĩ cái gì, ôm con xoay người đi vào phòng trong.

“Phụ vương, Tiết Kì tìm con, con đã dậy.” Người tri độn không hiểu được phản ứng của Tiết Kì.

“Nghe lời, hôm nay con phải nghỉ ngơi, không có sự chấp thuận của phụ vương không được xuống giường.” Đem người cường chế ấn nằm lên trên giường, Nhiễm Mục Lân vội vàng rửa mặt, khi giường mất lên, liền thấy Tiết Kỳ đang đứng ở cửa phòng.

“Ta, ta tìm Tiểu Phong, người đi ra ngoài!” Đao khách thành chủ.

“Ta nói Phong Nhi phải ngủ.” Chẳng lẽ tên này không biết sau khi hoan tình qua đi thì phải nghỉ ngơi mấy ngày sao? Nói xong, hần trừng mắt nhìn Dịch.

“Ta tìm Tiểu Phong có việc!” Tùy hứng của Tiết Kì lại bộc lộ ra, hần giật nhẹ cha ở phía sau hần, làm cho cha đuổi người kia đi

“Phụ vương. Con không mệt.” Nhiễm Mục Phong ngồi dậy, lên tiếng, không muốn thấy Tiết Kì cùng phụ vương to tiếng với nhau.

“Nơi này có ta.” Dịch lên tiếng, không biết vì sao trên mặt y có chút khấn trương.

“Vương gia, các vị đại nhân hỏi khi nào Vương gia mới có thể đi ra.” Đả loạn còn thêm phiền, Phúc Quý tới ‘góp vui’ đứng ở ngoài cửa thúc giục.

“Đi mau đi mau, ta tìm Tiểu Phong có việc.” Tiết Kì đẩy Nhiễm Mục Lân ra khỏi phòng trong, tiếp theo đóng chặt cửa lại.

“Chết tiệt!” Nắm chặt tay thành quyền, Nhiễm Mục Lân bước đi ra khỏi căn phòng, hoàng huynh không thể đợi thêm hai ngày nữa rồi mới hạ chỉ sao?!

Trong phòng, Tiết Kì ngồi ở bên giường, sắc mặt ửng hồng, Dịch khấn trương mà nuốt nuốt nước miếng: “Kì Nhi, hay là trở về trước, đợi đến chiều rồi lại đến đây?”

“Cha, cha cũng ra ngoài đi, con có chuyện nói riêng với Tiểu Phong.” Phất tay đuổi người, trong mắt Tiết Kì tràn đầy tò mò.

“Kì Nhi.” Dịch bối rối lên tiếng.

“Cha.” Ôn nhu kêu lên, Tiết Kì thành công mà đem cha đuổi ra ngoài.

Người nửa ngồi nửa nằm ở trên giường nháy mắt mấy cái, chờ Tiết Kì đặt câu hỏi. Tiết Kì nhìn kỹ Nhiễm Mục Phong từ đầu tới chân một lần, rồi sắc mặt đỏ bừng lên.

Chương 76

CHƯƠNG 76

Nhiệm Mục Lân vừa tiến vào đại sảnh, liền bị một đám nhào tới vây quanh

“Vương gia. Bệ hạ thế nhưng lại lập Trú tiên nhân làm Nam quân, đây là việc vi phạm tổ chế, dân chúng Bắc Uyên sẽ cư xử với bệ hạ thế nào đây, người trong thiên hạ sẽ cư xử với Bắc Uyên ta thế nào đây! Vương gia! Ngài nhất định phải khuyên bệ hạ thu lại mệnh lệnh đã ban ra!”

“Vương gia, thiên hạ đều biết Kim Quốc yêu thích nam phong, nhưng Bắc Uyên ta từ khi khai quốc đến nay đã được 120 năm, chưa bao giờ từng có Nam quân, bệ hạ làm như vậy, sẽ làm cho Bắc Uyên ta trở thành quốc gia *** loạn giống như Kim Quốc vậy, thần. Thẹn với tiên hoàng.”

“Vương gia, Nam quân không phải là trò đùa, tội thần biết bệ hạ nhất định là bị ép buộc, Vương gia.”

Nhấn nhện con đầu đầu mà nghe năm sáu người đang ở bên tai mình than thở khóc lóc, khẩn cầu hắn làm cho hoàng huynh thu lại mệnh lệnh đã ban ra, Nhiệm Mục Lân rất muốn hạ lệnh cho đám gia nô đem những người này đuổi ra khỏi Vương phủ. Trong lòng hắn đầy châm chọc, không có Nam quân, bất quá chỉ là làm cho người khác xem mà thôi. Nếu Hoàng Thượng của Bắc Uyên thanh cao giống như đám lão hồ đồ này ca ngợi, thì tên nam nhân kia đã không ra tay với hoàng huynh! Ở trên vấn đề nam phong, hắn rất bội phục Kim Quốc, bọn họ rất thoải mái với chuyện đó, ngay cả trong hậu cung của Hoàng Thượng Kim Quốc cũng có rất nhiều Nam quân, lại càng không thiếu Nam phi. Một đám ngu dốt cổ hủ, không hạ chỉ thì có thể coi như không có chuyện gì sao? Ngày hôm qua hắn còn muốn Phong Nhi a.

“Vương gia.” Ngũ Vũ Khôn cùng Trương Chiêu Xương đồng thời lên tiếng, cả hai người là phiên muội nhất, nữ nhi của bọn họ – một là hoàng hậu, một là hoàng phi, nguyên bản bệ hạ sủng ái Nghiễn phi cùng Triệu phi, đã làm cho nữ nhi của bọn họ bị vắng vẻ, nay bệ hạ lại ham thích nam phong, thì nữ nhi của bọn họ ở trong cung càng thêm thế lương.

“Các vị đại nhân, bốn vương vừa mới quay về kinh hôm qua, chuyện này cũng làm cho bốn vương vạn phần khiếp sợ. Một lát nữa, Bốn vương sẽ tiến cung gặp hoàng huynh, sau khi hỏi rõ sự tình, bốn vương sẽ cùng các vị đại nhân thương thảo một phen.” Nhiệm Mục Lân xoa xoa thái dương.

Thấy hắn tựa hồ vô cùng mệt mỏi, lại nhớ tới hắn vừa mới quay về kinh hôm qua, mấy người cũng không dám nói gì thêm nữa, chính là cầu hắn mau chóng đi gặp Hoàng Thượng, rồi mới chịu rời đi.

“Con mẹ nó.” Mắng một câu, Nhiệm Mục Lân ngồi xuống, cầm lấy bát trà mà quân gia dâng lên uống cạn một hơi.”Tống Du, phân phó đầu bếp làm cho thể từ một chút thức ăn bổ dưỡng, đừng làm thức ăn mặn.”

“Nô tài đi ngay.” Tống Du không dám hỏi nhiều, vội vàng đi xuống phân phó, nghĩ thầm – hôm qua Vương gia trở về sắc mặt không tốt, không phải là ra tay đánh thế tử chứ. Tiếp theo, gã vờ nhẹ vào miệng mình một cái, Vương gia chưa bao giờ nói nặng thế tử dù chỉ một câu, sao có thể đánh thế tử chứ.

Nhiệm Mục Lân có thể tưởng tượng ra hiện tại trong cung đã loạn thành bộ dạng nào rồi, đương nhiên là lén loạn mà thôi. Bốn nữ nhân với nhau có lẽ sẽ tương an vô sự, nhưng bốn nữ nhân cùng một người nam nhân sẽ rất khó nói, huống chi nam nhân này là người không thể đụng vào. Nghĩ đến đây, hắn lại oán giận hoàng huynh thêm lần nữa, hoàng huynh không thể chờ thêm 2 ngày nữa sao? Ít nhất cũng cho hắn một ngày để hắn có thể cùng Phong Nhi ôn tồn một phen, hôm qua vừa mới làm con bị thương, thì ngày hôm nay hắn phải ở bên cạnh chăm sóc an ủi con không phải sao?

“Con mẹ nó.” Buông bát trà xuống, Nhiệm Mục Lân quyết định trở về yêu thương con một phen trước đã, còn chuyện lông gà vò tội này chờ khi nào hắn có rảnh thì nói sau.

“Mặc Phong.” Ngồi ở bên giường, Tiết Kì nhìn nhìn cổ của Mặc Phong, “Người cùng Nhiệm Mục Lân. Ân. Hoan ái?” Nhất định là vậy, trên cổ Mặc Phong đều là hôn ngân a, tựa như những dấu vết cha lưu lại trên người hắn.

Hoan ái? Nhiệm Mặc Phong không hiểu, lắc đầu.

Ngượng ngùng trên mặt Tiết Kì nháy mắt không còn, hắn kỳ quái mà sờ sờ lên những ấn ký kia: “Vây đây là cái gì?” Chẳng lẽ không đúng sao? Nguyên bản hắn nghĩ rằng cuối cùng mình cũng tìm được một người có thể tâm sự điều trong lòng chứ.

Trong đôi mắt dị sắc tràn đầy nghi hoặc. Nhiệm Mặc Phong sờ sờ lên cổ mình, có cái gì ở đây sao? Tiết Kì lập tức lấy gương đồng đến, cho nó soi. Nhìn vào gương đồng thấy trên cổ mình có rất nhiều điểm đỏ hồng, người nào đó vẫn không hiểu, lắc đầu.

“Mặc Phong.” Đặt gương đồng qua một bên, Tiết Kì cởi bỏ vạt áo của mình ra, lộ ra cổ cùng xương quai xanh, “Người xem, ta cũng có.”

Đôi mắt dị sắc chuyển sang ngạc nhiên.

“Là cha lưu lại trên người ta.” Ngượng ngùng mà giải thích, mặt Tiết Kì đỏ bừng, nhú chặt hàng mi xinh đẹp, hẳn có chút khổ sở nói, “Mặc Phong, trong lòng cha có việc gì đó, nhưng ta không thể nhìn thấu tâm sự trong lòng cha. Đối với ta – cha là người thân cận nhất trên cõi đời này, thế nhưng ta lại không biết cha đang buồn phiền chuyện gì.”

Gài nút áo lại, Tiết Kì cời giày ra, leo lên giường, ngồi cong hai chân lên, ôm lấy đầu gối, buồn bã nói: “Mặc Phong, ta biết rõ – thế nhân không cho nam tử với nam tử ở cùng một chỗ, lại càng không cho phụ thân với đứa con ở cùng một chỗ. Nhưng ta mặc kệ, ta chỉ cần cha. Ở Nhân Xương tám năm, đó là tám năm ta hạnh phúc nhất, ta thích cha hôn ta, sờ ta, chạm ta. Nhưng có một số chuyện ta lại muốn tìm ai đó để tâm sự, bất quá ở Nhân Xương ngoại trừ ta cùng cha ra, không có phụ thể nào là hai nam tử cả, vừa rồi ta nghĩ rằng, ta nghĩ rằng người cùng Nhiễm Mục Lân đã ở cùng nhau a.”

Nổi bần khoản trong lòng bị rộng mở, Nhiễm Mặc Phong mím chặt môi, chuyện của Tiết Kì cùng Dịch nó cũng không quá hiểu, đối chuyện hai người họ cùng ăn, cùng ở, nó chưa bao giờ cảm thấy có gì quái dị, dù sao nó với phụ vương cũng là như vậy.

“Phụ vương. . . .” Suy nghĩ nửa ngày, nó nhìn người đang thất vọng nói, “Phụ vương nói chuyện này chỉ có hai người thân cận nhất mới có thể làm với nhau, chỉ có phụ vương mới có thể làm với ta.”

Đôi mắt Tiết Kì nháy mắt phát sáng: “Đó chính là người đã cùng Nhiễm Mục Lân hoan ái a! Mặc Phong!” Hắn cực kỳ cao hứng, nguyên lai không chỉ có hắn với cha ở cùng một chỗ, mà Mặc Phong cũng vậy a.

“Mặc Phong, người cũng thấy như vậy không có gì là không đúng phải không?” Cha luôn trong lúc vô ý sẽ nói với hắn “Thực xin lỗi”, chẳng lẽ cha cho rằng bọn họ không nên thân cận sao?

“Vì sao không đúng?” Nhớ lại chuyện phụ vương đã làm với mình, Nhiễm Mặc Phong nói, “Ta với phụ vương ở cùng một chỗ, cực kỳ thân cận a.”

“Ở cùng một chỗ?” Lần này, đổi lại là Tiết Kì không hiểu.

Trong đôi mắt dị sắc vẫn tràn đầy hoang mang, sau một lúc suy nghĩ, nó gật đầu: “Àn, ở cùng một chỗ. Phụ vương nói chỉ có người cực kỳ thân mật mới có thể làm như vậy, bất quá. . . .” Trong đôi mắt có chút hối hận, “Ta không có rửa, làm cho phụ vương bị dơ.”(=))))) ôi tiêu thụ)

“A?” Đôi mắt xinh đẹp nháy a nháy. “Sao lại dơ? Cha nói đó là vị ngon nhất.”(=))

Vị ngon nhất? Trong đôi mắt dị sắc lộ ra không thể chấp nhận, nó ngồi thẳng người dậy, kiên quyết nói: “Phải rửa sạch mới được.”(=)))))

“Mặc Phong, người với Nhiễm Mục Lân làm sao thân cận?” Người hồn nhiên hỏi ra vấn đề lớn mật. Vì sao phải rửa sạch chứ? Tuy hắn mỗi lần cũng sẽ tắm rửa, nhưng mà cha chưa từng nói nó bẩn a.

Trong đôi mắt dị sắc tràn đầy mê mang, làm sao thân cận? Nó ngẫm lại.

Một nam tử trưởng thành hai mươi sáu tuổi cùng một thiếu niên không biết mười ba tuổi, ở trong phòng cực kỳ nghiêm túc mà đàm luận về chuyện “hoan ái”.

Khi Nhiễm Mục Lân đen mặt quay về viện, thì chỉ thấy Dịch đang thất thần ngồi trên tảng đá ở trong viện, hẳn kỳ quái mà đi qua đó. “Dịch, Tiết Kì còn ở bên trong?”

Gật gật đầu, gương mặt xấu xí của Dịch càng thêm khó coi. Nhiễm Mục Lân ngồi xuống bên cạnh Dịch, xoa xoa thái dương phát đau, hẳn cuối cùng cũng biết được mỗi lần hoàng huynh đau đầu sẽ có bao nhiêu khó chịu.

“Xảy ra chuyện gì? Tiết Kì xảy ra chuyện gì?” Có thể tra tấn lão già thối này thì chỉ có mỗi Tiết Kì.

“Ta đã sớm nhìn ra tâm tư của người đối với Mặc Phong không còn tinh khiết.” Dịch hỏi một đường trả lời một nẻo, nói, “Bất quá không nghĩ tới người lại ra tay sớm như vậy. Mặc Phong mới mười ba tuổi đi.” Y chính là sợ thương tổn Kì Nhi nên đã chạy trốn ra ngoài 5 năm, nếu không phải Kì Nhi. . . . y vẫn còn tiếp tục trốn.

“Người có thể mắng ta không bằng cảm thù, nhưng ta sẽ không buông Phong Nhi ra, mười ba tuổi thì đã sao?” Nhiễm Mục Lân cười nhạo nói, “Người đã rất nhẫn nhịn đó chứ, nhưng không phải cuối cùng cũng trốn không thoát sao? Còn làm cho 2 người phải thống khổ suốt 5 năm”

Người luôn luôn tà ác tàn nhẫn đột nhiên cúi đầu, nhạ nhạ nói: “Ta, ta chưa có muốn Kì Nhi.”

Tay Nhiễm Mục Lân đang xoa ấn thái dương dừng lại, hắn không thể tin mà quay đầu nhìn về phía Dịch: “Người không cương?” Né né một quyền vung qua, nhưng gò má vẫn bị trúng một quyền, hắn nổi giận mắng: “Con mẹ nó, người nói không phải là ý này còn có thể là ý gì nữa?” Hai người hận không thể trở thành nhất thể, thế mà lão già thối này còn nói chưa chạm qua Tiết Kì, ngoại trừ không cương, hẳn nghĩ không ra nguyên nhân nào khác.

“Ta. . . .” Trên mặt xấu xí nhìn không ra khó xử, chỉ nhìn thấy sự thống khổ.

‘Ba’, cửa mở ra. Hai người quay đầu nhìn lại, liền thấy Tiết Kì với vẻ mặt sương lạnh bước nhanh ra ngoài.

“Kì Nhi.” Người nào đó lập tức chạy qua. Thế nhưng người từ trước đến nay cùng cha dính chặt vào nhau lại không thèm nhìn tới cha hấn một cái, cứ thế bỏ đi, làm cho tâm của một người nhất thời nát vụn.

“Còn không đuổi theo?” Nhiễm Mục Lân rất muốn đạp cho Dịch một đạp, lạnh lùng lên tiếng.

Dịch đang hoảng sợ kịp thời hoàn hồn mà đuổi theo. “Kì Nhi!”

Vào phòng, đóng cửa, khóa lại. Đầu Nhiễm Mục Lân đau đến muốn nứt ra, hấn đi vào trong phòng, chỉ thấy con hấn với vẻ mặt mờ mịt đang ngồi ở trên giường.

“Phụ vương, Tiết Kì nổi giận.”

“Hai người đã nói cái gì?” Nhiễm Mục Lân leo lên giường, ôm con nằm xuống, rồi mới hỏi.

Đợi nửa ngày, cũng không thấy người trong lòng mình trả lời, Nhiễm Mục Lân rũ mắt xuống nhìn con, liền thấy con nhắm mắt nhủ mày, hấn vội vàng vươn tay xoa xoa mặt con. “Phong Nhi?”

“Phụ vương. . . .” Người không biết nên nói thế nào kêu lên, nhưng không có câu sau, nó cũng không rõ mình với Tiết Kì đã nói cái gì, “Tiết Kì nói con cùng phụ vương thân cận là hoan ái.”

Nhiễm Mục Lân chỉ cảm thấy đầu quay cuồng một trận, thật không thể tưởng tượng người như thế lại có thể nói ra loại lời này, hấn đã hiểu vì sao về mặt con mờ mịt.

“Còn nói cái gì?”

“Hấn hỏi con làm thế nào để cùng phụ vương hoan, thân cận.” Nó vẫn là thích dùng thân cận hơn.

“Con nói với hấn?” Thái dương Nhiễm Mục Lân này lên đầy gân xanh.

“Ân.” Người nào đó trả lời cực kỳ thần nhiên, không có chút nào xấu hổ, “Hấn không biết phải rửa.” (=)))) ời mẹ ời)

“Phong Nhi. . . .” Bó tay mà hôn lên đôi môi hồng diễm đang chu chu lên kia, Nhiễm Mục Lân lẩm bẩm, “Sau này đừng nói cho người ngoài biết chuyện con với phụ vương thân cận.” Hấn đã quên con hấn ở trên loại sự tình này cực kỳ đơn thuần, chỉ sợ con xem loại sự tình này cũng giống như chuyện luyện công vậy.

“Vì sao?” Nghĩ đến phụ vương không muốn cho người khác biết mình với phụ vương là người thân cận nhất, tiểu thú có chút mất hứng.

“Tiết Kì thì không sao, nhưng người khác nghe được sẽ bắt đầu có những ý nghĩ xấu về Phong Nhi. Phong Nhi, chuyện thân cận nhất đương nhiên chỉ có thể nói với người thân cận nhất. Người thân cận nhất của Phong Nhi là ai?” Một con cảm thú lại bắt đầu sử dụng thủ đoạn dụ dỗ.

“Phụ vương.” Tiểu thú ngay thơ lập tức trả lời.

“Cho nên Phong Nhi chỉ có thể nói với phụ vương.” Tiếp tục hôn lên đôi môi hấp dẫn của con, Nhiễm Mục Lân thầm nghĩ, hấn phải nói chuyện với Dịch một phen, bảo y quản con y nghiêm một chút!

Nói với phụ vương? Trong lúc mơ mơ màng màng, người nào đó cảm thấy cực kỳ khó hiểu, nó làm chuyện thân cận nhất với phụ vương, còn phải nói với phụ vương nữa sao?

—

“Kì Nhi, xảy ra chuyện gì? Đừng không để ý tới cha, Kì nhi. . . .” Trong Thúy Vận các, Dịch đi theo phía sau Tiết Kì đau khổ cầu xin.

“Không nói không nói.” Trong mắt Tiết Kì chứa đầy nước mắt, “Cha gạt con, không nói, con không bao giờ để ý cha nữa.”

“Kì nhi!” Vừa nghe người này nói không để ý tới mình nữa, Dịch bất chấp hấn có thể tức giận hay không, liền ôm chặt lấy hấn.

“Cha gạt con! Gạt con! Cha, cha căn bản không có thương con!” Đánh đánh cha, Tiết Kì khóc to lên, “Cha gạt con!”

“Kì Nhi. . . . Cha có chết, cũng không bao giờ lừa con, Kì Nhi, đừng khóc, con đánh cha, đừng khóc. . . .” Dịch thất kinh, có phải Kì Nhi đã biết rồi không?

“Cha không thương con!” Tiết Kì khóc ròng nói, “Cha không cùng con thân cận, cha gạt con! Cha không có cùng con ở cùng một chỗ! Nếu không phải, nếu không phải Mặc Phong nói cho con biết, con còn nghĩ rằng, con còn ngây ngốc nghĩ rằng người mà cha yêu nhất chính là con!” (còn không cảm thú nên thụ bất mãn =))))

“Kì Nhi!” Dịch cuống quýt mà lau đi nước mắt của Tiết Kì, y cực kỳ hoảng hốt, “Cha yêu con hai mươi năm, sao con lại không phải là người mà cha yêu nhất chứ? Cha, cha là lừa con, nhưng vì cha có nỗi khổ không nói được.” Mặc dù không hiểu ‘ở cùng một chỗ’ là ý ra sao, nhưng y biết – Kì nhi đã biết, y không giấu được nữa.

“Con không nghe không nghe!” Tiết Kì đẩy mạnh cha ra, muốn bỏ chạy, nhưng khổ nỗi bị cha ôm quá chặt, hấn dùng lực đánh đánh lên người lừa hấn, “Con không nghe! Cha gạt con, cha không thương con, không thương con, Cha gạt con!”

“Kì Nhi, đừng khóc, con nghe cha nói.”

” Con không nghe không nghe!”

“Kì Nhi.”

Rốt cuộc nhện không được nữa Dịch hôn lên đôi môi của người vì phần nộ mà run rẩy kia, Dịch ôm chặt người trong lòng, sợ hấn sẽ bỏ đi mà không cần mình nữa. Nụ hôn đơn thuần dần dần thay đổi bản chất, ngay khi Dịch thanh tỉnh lại, thì cả người y cùng Tiết Kì đã trần truồng mà nằm ở trên giường .

“Cha Con không nghe” Tiết Kì vẫn cứ khóc, hấn ôm chặt lấy người nằm trên người mình, “Cha con phải cùng cha ở cùng một chỗ, nếu cha không đáp ứng, con sẽ không đề ý đến cha nữa.” Nguyên lai còn có thể thân cận như vậy, nguyên lai có thể cùng cha trở thành nhất thể, cha lừa hấn, mặc kệ là nỗi khổ gì, hấn cũng không nghe.

“Kì Nhi. . . .” Hai tròng mắt của Dịch đỏ bừng, “Cha, cha không thể, cha, cha sẽ hại con.”

“Không nghe không nghe!” Tiết Kì lắc mạnh đầu, ngay sau đó, hấn hôn mê bất tỉnh.

Nằm ở trên thân của người bị mình làm cho bất tỉnh, Dịch thống khổ hét lên: “Kì nhi, cha không thể Cha không thể.” Y tuyệt không thể chặt đứt con đường thành tiên của Kì Nhi.

Khoát đại xiêm y lên người, Dịch luyến tiếc mà liếc nhìn người nằm ở trên giường một cái, rồi rời đi.

Hoàng cung, trong Vô Tam điện, Nhiễm Mục Kì nằm thoải mái ở trong lòng người nào đó ăn nhọ.

“Người nói xem sau này người trong cung sẽ gọi người là Trú tiên nhân hay là Ma quân?” Mặc quân — Ma quân, người này căn bản là tà ma.

“Tùy bọn họ.” Tiên nhân bị trở thành nam sùng, nhưng chẳng chút nào để ý, lấy tiếp một quả nhỏ, đút vào miệng Nhiễm Mục Kì, quần áo và đồ dùng của hấn đã chuyển toàn bộ vào Vô Tam điện, bắt đầu từ ngày hôm nay, hấn chính thức cùng người này sinh sống cùng nhau, có thể nói tâm tình hấn cực tốt.

“Đám triều thần nhất định sẽ ca cẩm phản đối, không biết Mục Lân sẽ thế nào.” Thở dài một tiếng, Nhiễm Mục Kì ngồi dậy, quay đầu nhìn Trú, “Trú, nếu Mục Lân cũng phản đối, không cho người trách đệ ấy.”

Đối phương nhướng mi, thâm ý trong mắt Trú làm cho Nhiễm Mục Kì nhìn không thấy, hấn lạnh nhạt nói: “Hấn phản đối thì thế nào?”

“Ta không muốn người đi tìm Mục Lân gây phiền toái.” Trùng mắt nhìn hấn liếc một cái, Nhiễm Mục Kì đứng lên, “Hon hai mươi ngày không có đi ra ngoài, ta muốn đi ra ngoài hít thở không khí.”

Trú đứng dậy, ôm lấy thắt lưng của y: “Vây đi thôi.” Nhiễm Mục Kì nhìn hấn cười cười, không có phản đối.

Cánh cửa tấm cung của Nhiễm Mục Kì ở Vô Tam điện đã đóng chặt gần một tháng ‘kết’ một tiếng mở ra, người canh giữ ở bên ngoài đồng loạt quỳ xuống hành lễ, thần sắc Khương Vịnh đầy phức tạp mà cúi thấp đầu, Hoàng Thượng và Trú là tay trong tay.

“Trẫm muốn đi dạo trong hoa viên một chút. Ngộ thống lĩnh cùng Hi Nhạc theo trẫm là được.” Phán phó một câu, Nhiễm Mục Kì chậm rãi đi ra ngoài. Trú liếc nhìn Khương Vịnh một cái, khẽ miệng hấn hiện lên một nụ cười lạnh.

.....

“Xác định hấn đang ở giữa đường sao?”

“Nhiễm Lạc Thành cùng Hoắc Bang đã khởi hành và đang ở giữa đường đi.”

“Tìm cơ hội xuống tay, nếu có thể, giết luôn Hoắc Bang.”

“Dạ”

Trong một ngôi miếu đổ nát ở bên ngoài kinh thành, một gã nam tử đội mũ trùm bước ra khỏi ngôi miếu đổ nát, nhìn xem chung quanh, sau khi phát hiện không người, liền lập tức rời đi .

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

CHƯƠNG 77

Nhiễm Mục Kì vốn nghĩ rằng Nhiễm Mục Lân sẽ vì đạo thánh chỉ kia mà vội vàng tiến cung gặp y, nên y đã làm tốt chuẩn bị để đối mặt với lửa giận của bào đệ, thế nhưng làm cho y ngoài ý muốn chính là y trái chờ phải chờ vẫn không thấy Nhiễm Mục Lân đâu, thẳng đến năm ngày sau, y nhìn không được nữa bèn hạ chỉ tuyên bào đệ tiến cung, lúc này đây y mới gặp được người đã lâu không thấy.

“Thần đệ khấu kiến bệ hạ.”

“Mục Lân, mau đứng lên.”

Trong Ngự thư phòng, Nhiễm Mục Kì bảo người nữa quỳ trên mặt đất đứng lên, sau đó nhìn vài vị trọng thần trong phòng nói: “Trẫm có chuyện muốn nói riêng với Mục Lân, nếu các ngươi không còn việc gì thì lui ra đi.”

Đám người Trương Chiêu Xương, Ngũ Vũ Khôn tràn đầy thâm ý mà liếc nhìn Nhiễm Mục Lân một cái, khom người lui ra ngoài.

“Mục Lân, ngồi đi.” Bảo bào đệ ngồi xuống, Nhiễm Mục Kì chờ hần lên tiếng.

“Hoàng huynh, đừng trách đệ hôm nay mới tiến cung, lão Dịch thối kia lại chạy nữa rồi, đệ mấy ngày nay vội vàng tìm hần, cho nên không thể vào cung gặp huynh.” Nhiễm Mục Lân lên tiếng, nhưng lại nói ra không phải là chuyện Nhiễm Mục Kì để ý.

“Dịch chạy?” Nhiễm Mục Kì cực kỳ kinh ngạc, “Xảy ra chuyện gì?” Tạm thời đem chuyện của mình bỏ qua một bên.

Nhiễm Mục Lân lửa giận bốc lên, nói: “Cái lão già thối đó chuyên gây chuyện thôi. Lão hận không thể ăn sống Tiết Kì đến cái xương cũng không còn, nhưng lại chần chờ không chịu ăn sạch sẽ, cũng không biết lão bắn khoãn cái gì. Cuối cùng bị Tiết Kì biết được, buộc lão phải ăn sạch sẽ, lão không chịu, nên chạy.”

Nhiễm Mục Kì nghe được cái hiểu cái không, đầu óc choáng váng: “Mục Lân, cái gì ăn hay không ăn.”

Nhiễm Mục Lân chế nhạo nói: “Hoàng huynh không phải cho Trú ăn rồi sao? Hay là chưa cho Trú ăn sạch sẽ?”(=))))))

Cái này Nhiễm Mục Kì hiểu được, bút lông trên tay y thiếu chút nữa đã bay thẳng vào mặt hoàng đệ, y then quá hóa giận: “Ồ biên quan nhiều năm như vậy, học được những thứ không đứng đắn này?” Diện máu a, lo lắng nhiều ngày nay hóa ra là vô ích.

“Hắc hắc,” Nhiễm Mục Lân cười rộ lên, nhỏ giọng nói, “Hoàng huynh, có phải Trú tiên nhân ép bức huynh không? Nếu là vậy, hoàng đệ có liều cái mạng này cũng quyết giúp huynh báo thù, bất quá. Nếu không phải, thì hoàng đệ cũng chỉ có thể nhịn đau mà đem hoàng huynh tặng cho người ta thôi.”

“Nhiễm Mục Lân!” Bút lông trong tay người nào đó bay thẳng ra ngoài, lại bị người thoải mái tiếp được.

“Hoàng huynh,” Nhiễm Mục Lân trở nên nghiêm túc nói, “Chỉ cần huynh nguyện ý, huynh cao hứng, thì đệ là đệ đệ của huynh sao lại phản đối? Hoàng huynh, nếu huynh một mực lo lắng đệ sẽ phản đối, thì huynh đã quá coi thường đệ rồi.” Sau này chuyện của hần cùng Phong Nhi còn phải tìm hoàng huynh làm chỗ dựa vững chắc a, hần nào dám phản đối. (=.=)

Nhiễm Mục Kì cảm động mà nhìn đệ đệ duy nhất của mình, hít một hơi thật sâu, cảm kích nói: “Mục Lân, huynh mặc kệ các đại thần trong triều phản đối thế nào, huynh chỉ để ý đến suy nghĩ của đệ.”

Nhiễm Mục Lân cũng có chút cảm động, không nghĩ tới hoàng huynh lại coi trọng hần như vậy, trong lòng đối với hoàng huynh cũng càng thêm áy náy. “Hoàng huynh, huynh muốn làm thế nào, thì cứ làm thế đó, biên quan đã có đệ thủ cho huynh, kinh thành có Trú tiên nhân, huynh không cần bắn khoãn bất kỳ ai. Còn mấy lão cổ hủ kia, ai nhiều chuyện cứ lôi ra đánh vài chục gậy, xem ai còn dám nói gì nữa không? Nếu bọn họ vẫn cứ tìm huynh gây phiền toái, thì huynh cứ bảo bọn họ trực tiếp tìm Trú tiên nhân đi, xem bọn họ làm cách nào để đuổi Trú tiên nhân đi?”

Nhiễm Mục Kì cười rộ lên, ánh sáng trong mắt lưu chuyển lộ ra hạnh phúc thần nhiên. “Trẫm cũng là bị ép buộc, bọn họ có can đảm thì tìm Trú gây phiền toái đi, đừng đến phiền trẫm.” Tiếp theo, y thả lỏng hỏi, “Dịch cùng Tiết Kì xảy ra chuyện gì? Theo lời đệ vừa nói thì hai người bọn họ ?” Tám năm trước, trước khi hai người đó rời khỏi hoàng cung, y cũng cảm thấy hai người này có gì đó không thích hợp.

Nhiễm Mục Lân gật gật đầu: “Tiết Kì cùng Dịch ở Nhân Xương hận không thể cả ngày đều dính chặt vào nhau, người sáng suốt đều nhìn ra được giữa hai người xảy ra chuyện gì. Nhưng không biết lão Dịch này suy nghĩ cái gì? Đệ tưởng rằng lão đã sớm ăn sống Tiết Kì đến xương cũng không còn, ai ngờ lão chỉ đứng trước cửa nhưng lại không đi vào. Mấy ngày trước Tiết Kì biết được, cùng lão nào loạn một hồi, kết quả lão biến mất. Tiết Kì không ăn không uống, chỉ biết khóc, làm hại đệ cùng Phong Nhi chạy loạn chung quanh tìm người, aizz, lão già thối này, sao cứ không được tự nhiên vậy?”

“Tiết Kì cùng Dịch Bọn họ là phụ tử a, tuy là nghĩa phụ cùng nghĩa tử, nhưng như vậy cũng là nghịch luân. Dịch có bắn khoãn cũng là bình thường, nếu không có tằng thân phận này, cố gắng nhiều một chút sẽ được.” Nhiễm Mục Kì thần nhiên nói, cũng không phải chán ghét, mà là trần thuật sự thật.

Loại thống khổ nghịch luân này, hẳn là người rõ nhất.

“Không, nếu lão thật sự bán khoán chuyện này, sẽ không ra tay với Tiết Kì, chẳng lẽ lúc lão hôn Tiết Kì sẽ không nghĩ đây là con của lão sao? Với lại, Dịch cũng chẳng phải là thiện nam tín nữ gì, chính là không biết đến tột cùng là nguyên nhân gì, làm cho lão không thể làm như vậy. Tóm lại trước tiên phải tìm được lão già thối đó, bằng không lão còn chưa trở về, thì Tiết Kì đã chết đói. Mà Tiết Kì chết đói cũng không quan trọng, quan trọng là Phong Nhi sẽ khổ sở cả đời.” Nhiệm Mục Lân xoa xoa thái dương, mấy ngày nay hắn luôn đau đầu, hai người kia thật sự là biết cách hành người mà. Con hắn vẫn cho rằng là do mình nói với Tiết Kì những lời kia, nên làm cho Tiết Kì cùng Dịch trở thành như vậy. Mấy ngày nay, con cũng không ăn không uống mà ở suốt bên ngoài tìm người, làm hắn đau lòng muốn chết, hắn khuyên thế nào cũng không được.

“Phong Nhi đâu? Sao không tiến cung cùng đệ?”

Nhiệm Mục Lân thở dài: “Phong Nhi ra ngoài tìm Dịch, nói – nếu không tìm được lão, thì sẽ không trở về.”

Nhiệm Mục Kì không nghĩ nhiều, nói: “Ta nói Trú cũng đi tìm xem, hẳn ra mặt chắc sẽ sớm tìm được Dịch.”

“VẬY ĐA TẠ HOÀNG HUYNH.” Nhiệm Mục Lân đứng dậy, “Hoàng huynh, đệ đây cáo lui, còn phải đi tìm Dịch.”

“Mục Lân, tìm Dịch quan trọng, nhưng cũng phải bớt chút thời gian tiến cung cùng huynh ăn bữa cơm, từ khi đệ trở về, chưa cùng ăn cơm với huynh đây.” Nhiệm Mục Kì muốn tiễn hoàng đệ mình ra cửa, khổ nỗi thân mình không khỏe, không thể đứng dậy.

“Được, đệ sẽ sắp xếp thời gian rồi mang Phong Nhi tiến cung bồi hoàng huynh dùng bữa.” Nhiệm Mục Lân nhìn hoàng huynh gật đầu chào, rồi xoay người rời đi. Nghĩ đến chuyện hắn phải làm, trong lòng lại đối với hoàng huynh nói câu ‘thật có lỗi’.

Nhìn theo hoàng đệ rời đi, Nhiệm Mục Kì nở nụ cười thần nhiên, Mục Lân không hổ là đệ đệ tốt nhất của y, không ngờ chuyện này đệ ấy lại bình tĩnh chấp nhận như thế, toàn bộ những lời y đã chuẩn bị để nói với đệ đệ đều không công uổng phí.

Phía sau y xuất hiện một người, hai tay đặt lên trên vai y, nhẹ nhàng mát xa.

“Trú, Dịch chạy, người giúp Mục Lân tìm hắn xem.” Nói với nam tử phía sau một câu, Nhiệm Mục Kì mệt mỏi nhắm mắt lại. Cả người đau nhức, người này căn bản không biết tiết chế.

“Thường cái gì?” Còn chưa làm, đã đòi thưởng.

Lười mở mắt trừng nhân, Nhiệm Mục Kì trầm giọng nói: “Trẫm muốn người đi tìm người, người còn dám đòi trẫm thưởng?”

“Trẫm?” Đôi mắt lạnh lùng hiện lên ánh sáng bạc, hắn cúi đầu găm cán lên cổ Nhiệm Mục Kì, rồi nói, “Người là Hoàng Thượng của người khác, còn với ta lại là thê, ta không nên đòi thưởng sao?”

“Một đồng bạc.” Đẩy người cần mình đau ra, Nhiệm Mục Kì kéo tay hắn đến trên lưng mình, “Nơi này cũng cần mát xa, người không thể nghỉ ngơi một ngày sao? Các đại thần này làm ta phiền muốn chết.”

“Bọn họ còn chưa hết hy vọng sao?” Trú lạnh lùng nói, vươn tay ôm lấy người đang buồn ngủ, “Đi ngủ.”

“Tấu chương còn chưa có phê đâu.” Tấu chương cao như một ngọn núi, phê đến bao giờ đây?

“Đề Lạc Nhân phê.” Trực tiếp thay Hoàng Thượng hạ chỉ, Trú ôm người nào đó trở về tấm cung ngủ.

“Lạc Nhân?” Người sắp ngủ mở to mắt ra, “Vì sao không phải Lạc Tín?”

“Lạc Nhân rất rảnh, nên cho nó việc gì đó để làm.” Người so với Hoàng Thượng còn Hoàng Thượng hơn hạ lệnh.

“Ha ha ...” Nhiệm Mục Kì lại nhắm mắt, “VẬY LẠC NHÂN ĐI, NGƯỜI ĐI NÓI CHO HI NHẠC.”

“Meo ô. Meo ô.”

Bốn con mèo con ở trong phòng chơi đùa đến cực kỳ vui vẻ, nếu không cắn cái đuôi của mình, thì là nhảy lên nhảy xuống, tựa hồ đã quên mất tiểu phụ thân của bọn họ.

“Tiểu Hổ, gần đây Mặc Phong bận cái gì vậy? Sau khi đệ ấy rời đi, thì vẫn chưa tiến cung lại lần nào.”

Nhìn bốn con mèo con đùa giỡn vui vẻ kia, Nhiệm Lạc Nhân rầu rĩ hỏi. Tiểu Hổ cũng buồn rầu ngồi ở bên người nó, lắc đầu: “Lạc Nhân, có phải Tiểu Phong không cần chúng ta nữa không? Hẳn không có tiến cung tìm chúng ta.”

“Mặc Phong mới không có không cần chúng ta a.” Vò vò cái đầu đầy thịt của người nào đó, Nhiệm Lạc Nhân nói, “Nhất định là có việc gì đó nên mới trì hoãn.”

“Tiểu Hồ gia, nô tài nghe nói thời gian này chủ tử cũng không có ở Vương phủ, hình như là có chuyện gì đó, chủ tử phải đi ra ngoài.” Xích Đồng đi hỏi thăm cả một ngày, từ bên ngoài tiến vào nói, mặt gã đỏ bừng nhìn ra được là mới chạy trở về.

“Trách không được Tiểu Phong không có tới tìm chúng ta a.” Tiểu Hồ thở phào một hơi, gã nghĩ rằng Tiểu Phong không cần gã nữa, lúc này mới yên lòng.

Nhiễm Lạc Nhân cười nói: “Mặc Phong đã nói – sẽ vĩnh viễn thương chúng ta a.” Không hề ghen tị giữa Tiểu Hồ cùng Nhiễm Mặc Phong vô cùng thân thiết, chỉ ngăn ngừa vài ngày, hai tên chẳng có chút tâm cơ gì đã trở thành bạn tốt của nhau.

“Lạc Nhân, có phải bộ hạ rất thích Trú tiên nhân?” Nghĩ đến chuyện phát sinh trong mấy ngày nay, Tiểu Hồ không hề lo lắng cho Mặc Phong, lên tiếng hỏi. Bộ hạ phong Trú tiên nhân làm Nam quân a, nhất định là rất thích Trú tiên nhân. Tựa như Tiết Kì với Dịch vậy.

Nhiễm Lạc Nhân nhất thời không biết nên trả lời thế nào, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ta cũng không biết nữa. Ban đầu phụ hoàng rất ghét sự phụ, thường hay bực bội với sự phụ, chính là sự phụ đối với phụ hoàng lại không giống vậy, sự phụ chưa bao giờ hung dữ với phụ hoàng, ta nghĩ sự phụ rất thích phụ hoàng đi. Về phần phụ hoàng có thích sự phụ hay không. . . . Ân. . . . Để ngày nào đó ta tìm cơ hội thăm dò phụ hoàng thử xem.” Đối với chuyện phụ hoàng phong sự phụ làm Nam quân, chỉ sợ Nhiễm Lạc Nhân là người vui vẻ nhất trong cung. Trước kia nó ở giữa phụ hoàng cùng sự phụ nên rất khó xử, nó thích sự phụ lạnh như băng này, lại thích cùng phụ hoàng nói chuyện vui vẻ, lần này sự phụ trở thành Nam quân của phụ hoàng, thì sau này sẽ không còn cãi nhau nữa, nó cũng không còn vì chuyện của phụ hoàng với sự phụ mà hao tổn tinh thần nữa. Về phần mẫu phi có vì vậy mà thương tâm hay không thì nó cũng không có để ý tới, đã từ rất lâu, nó đã biết mặc kệ có sự phụ hay không, mẫu phi cũng không bao giờ vui vẻ.

“Tam điện hạ, bộ hạ có chi.” Ngoài phòng đột nhiên truyền đến thanh âm của Hi Nhạc, Nhiễm Lạc Nhân vội vàng đứng dậy, chạy ra ngoài.

.

Quỹ trên mặt đất, Nhiễm Lạc Nhân qua nửa ngày cũng không thể phục hồi tinh thần lại, Xích Đan cùng Xích Đồng phải nâng nó từ trên mặt đất dậy, rồi giúp nó nhận thánh chỉ. Trở lại trong phòng, nó lại ngầy người nửa ngày, rồi cầm thánh chỉ qua đọc đi đọc lại mấy lần, còn cùng Tiểu Hồ, Xích Đồng và Xích Đan cân nhắc một hồi lâu, rốt cuộc mới hiểu được phụ hoàng hạ một đạo ý chỉ như thế nào.

“Vi sao phụ hoàng muốn ta đi phê duyệt tấu chương chứ?” Nhiễm Lạc Nhân cảm thấy nguy hiểm, “Loại sự tình này, loại sự tình này không nên đến phiên ta a.” Phải làm, cũng nên là thái tử ca ca hay nhị ca mới đúng. Thái tử ca ca ở Hòe Bình, vậy thì vẫn còn nhị ca a.

“Phê duyệt tấu chương không tốt sao?” Tiểu Hồ ngây ngốc hỏi.

“Tiểu Hồ ngốc.” Nhiễm Lạc Nhân chán nản nói, “Còn lâu mới tốt.” Không thể phân tích cho Tiểu Hồ hiểu quan hệ lợi và hại trong đó, nó cần cần môi, “Tiểu Hồ, ta đi tìm phụ hoàng, người ở trong này đừng chạy loạn nha.”

“Nga, ta sẽ không chạy loạn, ta chờ người trở về ăn cơm.” Tiểu Hồ ngoan ngoãn nói.

“Ân.” Cầm thánh chỉ, Nhiễm Lạc Nhân chạy đi. Nó vừa đi không bao lâu, thì Nghiên phi với khố mất mím cười chạy tới Phong Viên, còn có Nhiễm Lạc Tín.

Đứng ở ngoài tầm cung của phụ hoàng, Nhiễm Lạc Nhân lo lắng mà nhìn vào bên trong phòng, một lát sau, Hi Nhạc từ bên trong đi ra, mặt mang xin lỗi nói: “Tam điện hạ, bộ hạ đang ngủ, Mặc quân đại nhân nói có chuyện gì chờ bộ hạ thức dậy rồi nói sau.”

“Hi công công, ngài giúp ta tìm sự phụ được không? Ta, ta có việc tìm người.” Nhiễm Lạc Nhân cầu xin nói.

Hi Nhạc tất nhiên biết vì sao nó đến đây, khuyên nhủ: “Tam điện hạ, chuyện này bộ hạ đã định rồi, ngài nên theo đó mà làm. Ngài cũng biết, bộ hạ hiện tại. . . . không thuận tiện.” Có Trú tiên nhân ở đây, không phải bộ hạ nói gấp là có thể gấp.

“Thế nhưng, thế nhưng. . . .” Nắm chặt thánh chỉ trong tay, Nhiễm Lạc Nhân rất kích động. Lúc này, nó nhìn thấy có người đi từ bên trong ra, nó lập tức chạy tới. “Sự phụ!”

Trú mặc một kiện áo choàng màu xanh nhạt, mắt lạnh nhìn người sắc mặt tái nhợt, vươn tay cầm lấy thánh chỉ trong tay nó. Mở ra, đọc thoáng qua, rồi trả lại cho nó.

“Làm không tốt đừng gọi ta là sự phụ.” Nói xong, không hề nhìn Nhiễm Lạc Nhân, hần xoay người đi vào phòng.

“Sự phụ.” Nhiễm Lạc Nhân khóc không ra nước mắt, chuyện mà nó sợ nhất đã xảy ra. Mặc Phong, đệ ở đâu, huynh cần đệ.

Khi Nhiễm Lạc Nhân chán nản trở lại Phong Viên, thì phát hiện nô tài của mẫu phi cùng Nhị ca đang ở trong sân, nó liền vội vàng lẫn trốn. Thẳng đến khi bầu trời tối đen, sau khi hai người đợi không được nó trở về mà mang người rời đi, thì nó mới từ phía sau núi giả đi ra. Nó tìm một nơi bí ẩn đem thánh chỉ giấu vào đó, rồi mới lặng lẽ trở về phòng.

“Lạc Nhân!” Nhìn thấy nó, Tiểu Hồ liền hùng hực chạy tới, có chút khản trương mà nói, “Nương người cùng Nhị ca người vừa mới đi a.” Người chưa từng thấy qua sự phô trương của hoàng cung rõ ràng đã bị dọa sợ.

“Tiểu Hồ, đừng sợ, người ra cung giúp ta đưa thư cho Mặc Phong được không?” Nhiễm Lạc Nhân kéo gã đi đến trước bàn, nhanh chóng viết một phong thư, giao cho gã, “Tiểu Hồ, phụ hoàng để cho ta phê duyệt tấu chương, chuyện này không phải là nhỏ. Trong lòng ta hiểu được đây là chuyện gì,

nhưng người khác sẽ không. Tiểu Hồ, nếu Mặc Phong đã trở về, người nhất định phải tự tay giao phong thư này cho đệ ấy.” Đem tín nhét vào trong tay Tiểu Hồ, Nhiễm Lạc Nhân bảo Xích Đồng đưa gã ra khỏi cung.

“Lạc Nhân, người yên tâm, ta nhất định sẽ tự tay giao cho Mặc Phong. Người cũng đừng sợ, đã có Trú tiên nhân ở đây.” Tiểu Hồ cắt thư vào, đi theo Xích Đồng ra ngoài.

“Điện hạ, nương nương nói sau khi ngài trở về phải đến gặp nương nương.” Xích Đan nhỏ giọng nói, vì tình cảnh của điện hạ mà lo lắng không thôi.

Trong mắt của Nhiễm Lạc Nhân hiện lên lạnh lùng chưa từng có. “Người tới chỗ của mẫu phi chuyển lời là – phụ hoàng bảo ta đi Ngự thư phòng phê tấu chương, khi nào phê duyệt xong, ta sẽ tới thỉnh an nàng.”

“Ân.” Xích Đan lập tức rời đi.

Ngồi ở ghế trên, Nhiễm Lạc Nhân nhíu mi trầm tư, chắc chắn thái tử ca ca đang trên đường trở về đây, chuyện này nó nhất định phải cực kỳ cẩn thận.

Tầm cung của Trương phi, nàng nằm ở trong chòi nghỉ mát mà âm thầm rơi lệ. Một người đi đến phía sau nàng, ôm lấy nàng. “Mẫu phi, người lại khóc.”

“Tín Nhi.” Trương phi xoay người ôm lấy con, nhỏ giọng khóc lên. Nam nhân kia lại thú phi, mà lần này y thú không phải là nữ nhân, là một tiên nhân mà nàng căn bản không thể chống lại, điều này bảo nàng làm sao không khổ sở cho được.

“Mẫu phi,” Nhiễm Lạc Tín vỗ nhẹ mẫu phi, “Trú tiên nhân là người ra sao, hắn muốn làm cái gì, ngay cả phụ hoàng cũng không ngăn được. Cứ nhìn lần này phụ hoàng sinh bệnh là có thể nhìn ra được. Mẫu phi, phụ hoàng cũng là thân bất do kỷ. Bằng không, sao phụ hoàng lại để cho Lạc Nhân phê tấu chương, đó không phải sẽ rất lộn xộn?”

“Chính là, chính là người, đã lâu. chưa có tới thăm nương.” Trương phi nhỏ xinh nép vào trong lòng con, khóc nức nở.

“Phụ hoàng cũng không có thăm hoàng hậu, Nghiên phi và Triệu phi.” Nhiễm Lạc Tín khuyên nhủ, lại bắt đầu nói, “Mẫu phi, phụ hoàng không phải là người vô tình, chính là thân bất do kỷ. Nếu Trú tiên nhân không đồng ý, thì phụ hoàng cũng phải chịu thua, mà ngay cả hoàng thúc cũng phải bó tay. Mẫu phi, con hứa với ngài sẽ cố gắng làm việc, sẽ để cho ngài có một chỗ dựa vững chắc.”

“Tín Nhi. . . . Có phải hôm nay phụ hoàng con. . . . hạ chỉ để cho Lạc Nhân đi Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương?” Trương phi ngẩng đầu, thương tâm hỏi.

Nhiễm Lạc Tín cười cười, lau đi nước mắt của mẫu phi: “Mẫu phi, Lạc Nhân cả ngày rảnh rỗi, chơi bồi lêu lổng, con đã sớm đề nghị với phụ hoàng cho nó một ít việc để làm, thân mình của nó đã khỏe lên rất nhiều, cũng nên vì phụ hoàng phân ưu. Thân mình phụ hoàng không tốt, Trú tiên nhân lại là sư phụ của Lạc Nhân, để cho nó phê duyệt tấu chương cũng tốt thôi. Vừa này Lạc Nhân sai Xích Đan tới tìm con, nhờ con giúp nó, nói là nó đã xin ý chỉ của phụ hoàng, muốn con cùng làm với nó.”

“Phụ hoàng con đồng ý?” Trương phi lộ ra vui mừng.

Nhiễm Lạc Tín cười, gật gật đầu: “Phụ hoàng đồng ý, còn bảo con xem chừng Lạc Nhân, không được nó nhàn hạ. Mẫu phi, chuyện này bắt quá là phụ hoàng muốn thử nghiệm Lạc Nhân thôi, ngài đừng nghĩ nhiều.”

“Vây, vậy thì tốt rồi.” Trương phi ôm chặt lấy con, “Lạc Tín, con phải toàn tâm toàn ý phụ tá phụ hoàng con, sau này mẫu phi chỉ có thể dựa vào con.”

“Con biết. Mẫu phi, ngài mệt rồi, trở về nghỉ ngơi đi.” Nói xong, hắn nâng mẫu phi dậy.

“Ân.” Trương phi vẫn còn thút thít được con nâng đỡ vào tầm cung.

Từ tầm cung của mẫu phi đi ra, Nhiễm Lạc Tín thẳng bước đến Ngự thư phòng. Vừa mới bước vào phòng, liền có một người bỏ nhào vào lên người hắn, kêu rên: “Nhị ca, huynh đã tới, huynh mau tới cứu cứu đệ a. Đệ rất cực biết vì sao phụ hoàng muốn đệ đến phê duyệt tấu chương rồi.”

“Vì sao?” Nhiễm Lạc Tín cười cười mặc cho Tam đệ kéo mình đến trước án thư, rồi hắn cầm lấy một quyển tấu chương.

Nhiễm Lạc Nhân nhìn trời thờ dài một hơi, nén giận nói: “Lần trước phu tử cáo trạng với phụ hoàng, nói đệ ngủ gục trong lớp học, cả ngày lười biếng không tiến độ. Phụ hoàng liền hỏi vì sao đệ không chăm chỉ học bài, đệ nói đệ vừa nhìn thấy chữ đã mệt rồi. Lúc ấy phụ hoàng cũng không nói gì, chỉ bảo đệ trở về đi, đệ còn vụng trộm vui mừng a. Nhưng mà, huynh xem đi,” nó giơ lên một quyển tấu chương, “Chữ trên quyển sổ nhỏ này nhiều đến nỗi làm cho đầu óc đệ choáng váng, đệ nhìn chưa được hai hàng chữ đã muốn ngủ. Nhị ca, huynh nói xem có phải phụ hoàng đang tìm biện pháp trị tội của đệ không?”

“Huynh đều đã nói với đệ buổi tối không cần ham chơi, giờ học thì phải chuyên tâm nghe phu tử giảng bài, cái này là tự làm tự chịu đi.” Nói xong, Nhiễm Lạc Tín vươn tay cầm lấy quyển sổ nhỏ ở trên tay Nhiễm Lạc Nhân.

“Nhị ca.” Nhiễm Lạc Nhân giữ chặt tay Nhị ca lắc lắc, “Huynh phải cứu đệ a. Đệ biết sai rồi, sáng mai đệ sẽ đi gặp phụ hoàng để thỉnh tội, sau này đệ cũng không dám làm cho phụ hoàng tức giận nữa.”

“Biết là tốt rồi.” Điểm điểm lên mũi của Nhiễm Lạc Nhân, Nhiễm Lạc Tín đi đến ghé dựa ở trước án thư ngồi xuống. “Giao cho huynh đi, bắt quá đệ không thể trở về, phải ở lại đây với huynh, bằng không để cho phụ hoàng biết đệ nhàn hạ, đệ lại bị phạt.”

“Hi hi, đệ biết Nhị ca thấy chết sẽ cứu mà.” Nhiễm Lạc Nhân nhảy dựng lên, vui mừng mà đi đến bên người Nhiễm Lạc Tín ngồi xuống. “Nhị ca, đệ giúp huynh nghiền mực, rồi bung trà rót nước cho huynh.”

“Chỉ có nước trà?” Nhiễm Lạc Tín cầm bút lên, bắt đầu chăm chú lật xem tấu chương.

“Nhị ca bảo đệ làm cái gì thì đệ sẽ làm cái đó, như vậy được chưa?” Nhiễm Lạc Nhân bắt mẫn mà bĩu môi.

Nhanh chóng viết xuống lời bình luận, Nhiễm Lạc Tín nói: “Đệ đem những tấu chương đã phê xong, mở ra đặt ở trên mặt đất, để cho mực nước mau khô, sớm một chút dâng lên cho phụ hoàng xem, rồi còn ra về.”

Nhiễm Lạc Nhân lập tức gật đầu: “Cái này dễ a, chỉ cần không để cho đệ xem mấy thứ gây choáng váng đầu này là được.” Nói xong, nó nhận lấy một quyển tấu chương mà Nhị ca vừa phê xong đưa qua, chạy đến giữa phòng, mở ra đặt ở trên mặt đất, còn không quên thổi thổi, làm cho mực nước mau khô. Nhiễm Lạc Tín nhìn nó trong chốc lát, cười cười, rồi tiếp tục chuyên tâm phê duyệt tấu chương.

Chuyện Nhiễm Lạc Nhân phê duyệt tấu chương cũng tựa như chuyện Trú được phong làm Nam phi đều chấn động cả nước. Đêm nay, trong cung ngoài cung đều có rất nhiều người không thể đi vào giấc ngủ. Đứng bên ngoài cửa phòng luyện công của con một lúc, Triệu phi cũng không đi vào quấy rầy người đang luyện công, mà xoay người chậm rãi rời đi, trên mặt là sầu lo không thể che lấp.

Nhiễm Mặc Lân ở bên ngoài chung quanh tìm kiếm Dịch, còn chưa biết việc này, đến khi hắn biết được, đã là ba ngày sau. Dịch tựa như bọt nước, biến mất không còn dấu vết. Nhiễm Mặc Lân biết được chuyện Nhiễm Lạc Nhân phê duyệt tấu chương, khi quay trở về kinh thành, liền tiến cung gặp hoàng huynh, mà Tiểu Hồ đội mũ vẫn chưa thấy Nhiễm Mặc Phong trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

CHƯƠNG 78

Đưa mắt nhìn quanh mảnh đất vườn rộng lớn có mấy người dân đang canh tác gì đó. Nhiễm Mặc Phong vỗ vỗ Tượng Quân, quay đầu ngựa lại. Tìm bảy ngày, nó càng đi càng rời xa kinh thành, chính là vẫn không tìm thấy Dịch. Vì sao sự tình lại trở thành như vậy, nó không hiểu. Nhớ đến Tiết Kì khóc đến cực kỳ thương tâm, nó liền vô cùng tự trách, nếu không phải do nó nói với Tiết Kì những lời kia, thì Dịch sẽ không bỏ đi. Nếu tìm được Dịch, nó nhất định phải thay Tiết Kì hỏi một chút, vì sao y phải bỏ đi, đến tận cùng đã có chuyện gì mà y không thể không bỏ đi. Ánh mặt trời đã dần dần xuống núi, Nhiễm Mặc Phong quyết định ở trong rừng ngủ một đêm, sáng sớm ngày mai sẽ đi về hướng bắc, có lẽ Dịch đã quay về Tổ Sơn.

Vào rừng cây, Nhiễm Mặc Phong để cho Tượng Quân đi ăn cỏ uống nước, nó lấy lương khô ra, tìm một gốc cây to ngồi xuống. Nó cảm thấy Dịch chưa rời khỏi kinh thành, thế nhưng nó tìm khắp nơi quanh kinh thành, cũng không phát hiện ra dấu vết của y, theo phương hướng Tổ Sơn, nó càng chạy càng xa. Cho dù là chân trời góc biển, nó quyết phải tìm ra Dịch. Nhiễm Mặc Phong nghĩ – không biết Tiểu Hồ ở trong cung có thích ứng không? Nó vốn tính đi tìm Tiểu Hồ trước, vì tìm ra Dịch trước là không có khả năng, bắt quá Lạc Nhân hẳn là sẽ chăm sóc cho Tiểu Hồ. Hai người bọn họ sẽ không cãi nhau đi, nó lại có chút lo lắng.

Nhiễm Mặc Phong vừa ăn lương khô, vừa nghĩ vẫn là nên tiếp tục đi tìm Dịch, chờ trời tối đen hoàn toàn, rồi tìm nơi nghỉ ngơi sau. Nó huýt sao gọi Tượng Quân, rồi nhảy lên ngựa. Sau khi đi về hướng bắc khoảng 2 dặm, thì nó thả chậm mã tốc. Trời đã hoàn toàn tối đen, bốn phía cực kỳ im lặng. Đôi mắt dị sắc tròn to, nó nhận ra có vài phần không bình thường. Đột nhiên, cực xa phía bên phải xuất hiện thân ảnh của một người, nó lập tức giục ngựa chạy qua, đó là Dịch!

Trong rừng cây, đất đá cùng nhánh cây bay loạn, thỉnh thoảng có những cây nhỏ cỡ bằng cánh tay bị bẻ gãy thành từng khúc. Trong rừng cây vắng lặng, một người đang gào thét thảm thiết, phát tiết nỗi thống khổ đang giãy dụa ở trong lòng.

“Kì Nhi, Kì Nhi.” Dịch ngửa mặt lên trời gào thét. Kì Nhi đang khóc, đang gọi y, y biết, y biết.

“Kì Nhi. . . .” Không dám trở về, chỉ có thể bỏ đi, y hét lên tên của người mình yêu nhất, “Tha thứ cho cha. . . . Kì Nhi. . . . Cha không thể, không thể. . . .” Y phải cương quyết dứt bỏ, chẳng sợ y sẽ đau lòng mà chết. Y sớm rơi vào ma đạo, nhưng y không thể làm cho người mình yêu nhất cũng trở thành ma, Kì Nhi là tiên, Kì Nhi trời sinh sẽ tiến vào tiên đạo, thoát khỏi nỗi khổ luân hồi. Có tiếng vó ngựa, Dịch ngẩng đầu hung ác nhìn lại. Khi y thấy rõ người đến là ai, thì y liền hoảng hốt quay lưng bỏ chạy.

Nhanh chóng nhảy xuống ngựa, Nhiễm Mặc Phong cầm đầu đuổi theo. Tượng Quân thông minh có sợi dây liên kết chặt chẽ với tiểu chủ nhân của mình, nó vòng theo một hướng khác để chặn lại đường đi của Dịch. Chạy một đoạn, Dịch nghĩ hẳn là mình đã chạy thoát, nhưng khi y quay đầu nhìn lại, thì kinh ngạc đến nỗi suýt chút đã quên bỏ chạy, Nhiễm Mặc Phong thế nhưng đã theo sát phía sau y.

“Dịch!” Ngay khi đối phương kinh ngạc đến sững sờ, thì Nhiễm Mặc Phong đã rút ngắn khoảng cách với Dịch, nó hét to lên.

Dịch giật mình, phục hồi tinh thần lại, không rảnh suy nghĩ vì sao người này có thể đuổi kịp y, dưới chân Dịch sinh ra một ngọn gió, y quay đầu nhắm hướng đông mà phóng chạy.

“Dịch!” Nhiễm Mặc Phong húy một tiếng sáo, ra hiệu cho Tướng Quân nhanh hơn một chút nữa.

“Mặc Phong, ngươi đừng đuổi theo ta, ta sẽ không trở về. Ngươi, ngươi giúp ta chăm sóc cho Kì nhi.” Dịch đối với người ở phía sau hét lớn, hoảng hốt cầm đầu chạy trốn.

“Ta hứa với Tiết Kì phải tìm được ngươi.” Con mắt phải dần dần biến đỏ, tóc dài của Nhiễm Mặc Phong bay lên, cuồng phong thổi tới.

“Mặc Phong, ta không thể trở về, ta sẽ hại Kì Nhi . . . Mặc Phong, không nên ép ta!” Tiếng bước chân ở phía sau y càng ngày càng gần, y dễ dàng tránh né một chiêu phong đánh tới, sau đó xoay người đứng vững, hơi thở đã trở nên hỗn loạn. Thống khổ trong lòng đã làm cho y lâm vào điên cuồng.

Nhìn người trước mặt với hai tròng mắt cũng biến thành màu đỏ giống y như mình, Nhiễm Mặc Phong rút hai thanh đao ở bên hông ra, ném qua một bên, thân nhiên nói: “Ta hứa với Tiết Kì, phải mang ngươi trở về.” Chuẩn bị ra tay bắt người.

“Mặc Phong!” Con mắt của Dịch đỏ như máu, khuôn mặt xấu xí vì cực độ thống khổ mà trở nên càng kinh dị, “Ngươi không hiểu! Ngươi cái gì cũng đều không hiểu!” Y sống không biết đã bao năm, thế nhưng lại khóc lên như một đứa nhỏ.

“Ta phải dẫn ngươi trở về gặp Tiết Kì.” Nó tuy không hiểu, nhưng nó lại rất rõ ràng, Tiết Kì không thể sống nếu không có Dịch.

“Mặc Phong.” Dịch cầu xin, “Ta sẽ bị hủy hoại Kì Nhi, sẽ bị hủy hoại Kì Nhi!”

“Ngươi là tiên nhân.” Nó không tin Dịch sẽ làm Tiết Kì bị thương, lại càng không tin Dịch không thể bảo hộ Tiết Kì.

“Không . . . Ta không phải là tiên nhân . . .” Dịch vươn hai bàn tay thô kệch xấu xí của mình lên, “Ta bắt quá chỉ là một tên quái vật bất tử . . . Kì Nhi, Kì Nhi mới thật sự là tiên . . . Mặc Phong. . . . Kì Nhi vừa sinh ra đã mang khí chất của tiên, mà sau này Kì Nhi cũng sẽ đi vào tiên đạo. Nhưng ta, ta lại nhìn không được mà chạm vào Kì Nhi, đối với Kì Nhi động dục niệm. Mặc Phong, ta không thể, ta không thể gặp mặt Kì Nhi, bằng không Kì Nhi sẽ mất đi tiên khí, rơi vào nỗi khổ luân hồi. Không! Không! Ta không thể! Ta không thể!” Thân cây lay động, lá rụng bay tán loạn.

Nhiễm Mặc Phong không hiểu cái gì là tiên, cái gì là ma, nó chỉ thấy Dịch rời khỏi Tiết Kì thì vô cùng thống khổ, mà Tiết Kì rời khỏi Dịch thì cực kỳ thương tâm. Nếu hai người đều không thể rời xa nhau, vậy thì tại sao phải rời xa nhau chứ?

“Tiết Kì vẫn cứ khóc mãi.” Nó nắm chặt hai tay, mặc kệ đối phương có nỗi khổ gì, nó đều phải bắt người này mang về.

“Tê” Tướng Quân đang từ một hướng khác phóng nhanh tới ở phía sau Dịch, hung tợn mà ngăn chặn đường lui của y, không được y chạy trốn.

Dịch nhìn nhìn Tướng Quân, rồi lại nhìn nhìn Mặc Phong hai tròng mắt màu đỏ bùng, y hét lên: “Mặc Phong! Trở về đi! Ta không muốn làm ngươi bị thương!”

“Ta đã hứa với Tiết Kì, phải dẫn ngươi trở về.” Dứt lời, Nhiễm Mặc Phong vọt lên.

Trong rừng, lá cây bay lên, từng trận cuồng phong theo tứ phía thổi tới, làm cho tầm mắt bị mờ ảo. Tướng Quân nôn nóng mà cào cào chân lên mặt đất, ở giữa trận cuồng phong, hai người đang giao đấu với nhau. Còn ở rất xa nơi đó, một người đang rất thong dong cưỡi ngựa đi về phía hai người đang đánh nhau.

Trên con đường cách kinh thành khoảng 200 dặm, có 2 đám người đang chém giết lẫn nhau. Một đám rõ ràng mặc binh phục của Bắc Uyên, một đám khác lại mặc đủ màu sắc, thậm chí có cả màu xanh lục của đạo tặc. Trên đường ngoại ô vào ban đêm, cơ hồ không có bất kỳ ai, đám kiếp phi này cực kỳ kín mật, biết rõ đối phương là quan binh, cũng không lưu sống bất kỳ ai. Những chỗ cây được chiếu sáng, từ thì cụt tay đầy đất.

“Hoắc lão nhân! Đám dê thúi này công phu cũng rất khá, nhưng ngươi đừng vì vậy mà chết nha!” Một cước đá bay người đang tính chém hấn, Nhiễm Lạc Thành vội vàng nhìn về phía Hoắc Bang đang bị năm sáu người vây quanh.

“Ngươi cô mà giữ mình cho tốt đi! Đừng hết nhìn đông rồi tới nhìn tây nữa!” Thấy một người đang cầm đao bỏ về phía Nhiễm Lạc Thành, Hoắc Bang rống giận, điên cuồng mà vung đao chém chết những người ở trước mắt mình. Lần này quay về kinh y chỉ dẫn theo hai trăm người, đối phương lại có năm trăm người, hơn nữa võ nghệ không tầm thường. Đã có hơn mấy chục binh sĩ bị giết.

Trên xe ngựa truyền ra tiếng kêu sợ hãi của hồ ly, Nhiễm Lạc Thành quay đầu nhìn lại, thì thấy hai gã đạo phi cầm đao kiếm chém tới chém lui ở ngoài ***g sắt nốt hồ ly, hấn cũng không thèm để ý tới địch nhân đang vây quanh mình, lau đi máu ở trên mặt, liền hung dữ vọt qua. “Con mẹ nó! Không nên động vào hồ ly của lão tử!” Đó là lễ vật mà hấn đã chuẩn bị để tặng cho phụ hoàng!

“Phốc!” Trong trời đêm bay tới một mũi tên, thẳng tắp đâm vào trên lưng Nhiễm Lạc Thành vì lo cứu hồ ly mà mất cảnh giác lộ ra hậu tâm.

“Điện hạ!” Tiểu Tần không biết võ, bị Nhiễm Lạc Thành hạ lệnh tránh ở trên xe ngựa vội vàng nhảy xuống xe.

“Lạc Thành!” Hai mắt Hoắc Bang đỏ lên, chém chết ba người trước mặt mình, cũng vội vàng vọt qua.

“Trở về!” Nhiễm Lạc Thành cước bộ lao đảo một chút, nhìn Tiểu Tần hét lớn một tiếng, vung kiếm chém đứt cánh tay của một người muốn đâm hấn, lại một mũi tên bắn trúng hấn, hấn lay động vài cái, quỳ gối xuống trên mặt đất.

“Điện hạ!” Tiểu Tần liều lĩnh mà bỏ nhào vào bên người hấn, đỡ lấy hấn, “Điện hạ! Điện hạ!”

“Lạc Thành!” Hoắc Bang vội đến đỡ mắt, vọt tới bên người Nhiễm Lạc Thành, nâng hấn dậy, một tay vung đao ngăn cản kẻ địch, một tay ôm chặt lấy hấn. “Lạc Thành! Lạc Thành!”

“Hoắc lão nhân, ta, ta chưa chết đâu, cẩn thận.” Nhiễm Lạc Thành căn răng miễn cưỡng đứng thẳng, kiếm trong tay đâm về phía bên phải, giết chết người muốn chém hấn, cũng không quên nhìn Tiểu Tần rống lên: “Thằng nhóc! Chạy trở về trên xe đi!” Tiểu Tần khóc lên, vì chính mình không thể giúp điện hạ giết địch. Gã bỏ lại xe ngựa, trốn ở dưới xe.

‘Suru suru’ lại vài tiếng vang lên, mấy mũi tên xuyên không bay ra, bay thẳng đến chỗ Nhiễm Lạc Thành cùng Hoắc Bang.

‘Đằng’, mắt thấy mấy mũi tên sắp bắn trúng hai người thì đột nhiên bị bốc cháy ở trên không trung, tiếp theo ‘thùng thùng’ vài tiếng, rơi hết xuống mặt đất. Một màn dị biến này làm cho những người đang chém giết nhau ngừng lại.

Nhiễm Lạc Thành cùng Hoắc Bang giương mắt nhìn lại, chính là trong đám cỏ tranh ở xa xa quá tối nên bọn họ không thể nhìn thấy được gì. Kiếp phi cầm cây đuốc tụ tập lại một chỗ, nắm chặt đao kiếm, khăn trương mà nuốt nuốt nước miếng. Chỉ chốc lát sau, bọn họ nghe thấy tiếng vó ngựa, bóng người mờ mờ dần dần hiện rõ, thế nhưng bọn họ còn chưa kịp phản ứng, chỉ mơ hồ thấy tay của người nọ giương cung lên. Và giây tiếp theo, vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, trong mười mấy người vây quanh Nhiễm Lạc Thành cùng Hoắc Bang, có bốn người bị mũi tên xuyên qua cổ họng, ngã xuống đất tắt thở. Trong ánh lửa bập bùng, con người màu đỏ lóe sáng làm cho kẻ khác kinh sợ.

“Tê.” Ngựa đen thét lên một tiếng, hai chân trước giơ lên cao, ngay tại nháy mắt nó đứng vững, lại thêm bốn mũi tên đồng thời bắn ra. Ngay lúc bốn người nữa ngã xuống đất, thì người trên lưng ngựa nhảy lên, nhảy đến trước mặt Nhiễm Lạc Thành đã hôn mê. Ánh đao lóe lên, nắm tên kiếp phi cách hai người gần nhất còn chưa kịp kêu lên, thì đầu đã rời khỏi cổ.

Thấy rõ người tới là ai, Hoắc Bang cực kỳ khiếp sợ, không chỉ vì người này bất ngờ xuất hiện, mà còn vì người này là một thân te tua, xiêm y cơ hồ không thể che đậy thân thể. “Tiểu Phong?!”

“Hoắc thúc thúc.” Kêu lại y một tiếng, Nhiễm Mặc Phong đột nhiên xuất hiện phát hiện Nhiễm Lạc Thành bị trúng tên, liền vội vàng nhìn về phía đám cỏ tranh mà hét lớn: “Trú tiên nhân! Hấn bị trúng tên!”

Hoắc Bang nghe nó hét lên thì giật mình lấy lại tinh thần, bắt lấy nó hô to: “Tiểu Phong! Con mau dẫn Lạc Thành đi tìm đại phu đi! Hấn bị thương!”

“Mặc Phong, dứt hấn ăn cái này.” Lời nói còn chưa dứt, có cái gì đó bay về phía Nhiễm Mặc Phong, nó vươn tay bắt lấy, là viên dược đan, nó cũng không quản đó là thứ gì, vội vàng mở miệng của Nhiễm Lạc Thành ra, dứt viên dược đan vào.

“Đề ta!” Hoắc Bang đoạt lấy, bỏ vào trong miệng mình nhai nhai vài cái, rồi cúi người dùng miệng đối miệng để dứt cho Nhiễm Lạc Thành.

“Mặc Phong, mang hấn đi đi, nơi này giao cho ta.” Người nói chuyện rốt cục đã chịu lộ mặt, Trú cười một con ngựa trắng từ trong đám cỏ tranh xuất hiện, hấn mắt lạnh nhìn đám kiếp phi đang cực kỳ hoảng loạn, tay phải khẽ nâng lên.

“Dẫn hấn đến sơn động đang nhốt Dịch đi.” Nhìn Nhiễm Mặc Phong phân phó, trên tay Trú toát ra ngọn lửa.

“Ân.” Khiêng Nhiễm Lạc Thành lên, Nhiễm Mặc Phong quần áo tả tơi nhảy lên ngựa, rất nhanh biến mất ở trong màn đêm.

“Đám giết quan binh, lá gan của các người cũng rất lớn.” Lạnh lùng nói xong, ngọn lửa trên tay Trú bay ra. Tiếng kêu thảm thiết ở vùng hoang vu trong đêm khuya yên tĩnh cực kỳ dọa người.

Nhiễm Mặc Phong cũng không quay đầu nhìn lại phía sau đã xảy ra cái gì, nó thúc giục Tướng Quân chạy mau, không nghĩ tới sau tám năm gặp lại Nhiễm Lạc Thành lại là tình huống như thế này.

Trong một sơn động kín đáo, một trong 3 đại tiên nhân trong thiên hạ – Dịch bị người đánh xỉu rồi trói chặt lại như một cái bánh chưng, quần áo trên người y rách te tua, còn có dấu vết bị đốt qua, trên trán có một cục u cực to, lông mi một bên cũng bị thiếu hụt.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

CHƯƠNG 79

Mang Nhiễm Lạc Thành đi vào son động đang nhốt Dịch, Nhiễm Mặc Phong cũng không nhìn xem Dịch đã tỉnh chưa, nó nhẹ nhàng đặt Nhiễm Lạc Thành xuống, làm cho hắn dựa vào trong lòng mình, rồi bắt đầu kiểm tra thương thế của hắn. Hai mũi tên kia đều bắn trúng chỗ yếu hại của Nhiễm Lạc Thành, máu không ngừng chảy ra ngoài, Nhiễm Mặc Phong điểm mấy đại huyệt chung quanh chỗ trúng tên, rồi ngồi chờ Trú đến. Loại thương này rất khó lý, lại là chỗ yếu hại, chỉ cần sơ ý một tí, là Nhiễm Lạc Thành sẽ mất mạng. Nhiễm Mặc Phong rút mũi tên đâm thủng bả vai của Nhiễm Lạc Thành ra, xé một mảnh vải trên áo nội y của Nhiễm Lạc Thành rồi bắt đầu băng bó vết thương cho hắn. Còn một mũi tên khác Nhiễm Mặc Phong không dám động vào – vì mũi tên này đâm xuyên qua cơ thể Nhiễm Lạc Thành ở vị trí gần tim.

Lúc này được của Trú nổi lên tác dụng, Nhiễm Lạc Thành đang hôn mê dần dần tỉnh lại, trong lúc mông lung, trên lưng truyền đến đau đớn làm cho hắn ‘hừ’ nhẹ một tiếng.

“Đừng nhúc nhích.” Ngăn Nhiễm Lạc Thành muốn lật người lại, Nhiễm Mặc Phong ấn chặt lên miệng vết thương của hắn.

Một câu ‘Đừng nhúc nhích’ này làm cho Nhiễm Lạc Thành nhảy mất tỉnh táo lại, hắn lập tức nghĩ tới kiếp phi, liền giẫy dụa muốn lật người lại, cũng không thèm nhìn tới người đang áp chế hắn là ai, liền há miệng mắng chửi: “Con bà nó! Ta thao chết ngươi! Ngay cả lão tử mà ngươi cũng dám bắt, lão tử tru đi cứu” Trong mắt trợn to phản chiếu một bóng người làm cho câu nói tiếp theo của hắn nghẹn luôn ở cổ họng.

“Đừng nhúc nhích.” Dè lại miệng vết thương lại bắt đầu chảy máu, Nhiễm Mặc Phong bình tĩnh nói, “Mũi tên kia phải đợi Trú đến, nằm úp sấp lại.”

Nghe lời nói của người này, mặt Nhiễm Lạc Thành trắng đơ lên tựa như màu gan heo, suýt nữa phun ra một ngụm máu. Sao, sao, cái tên này, cái tên này, cái tên này lại ở đây? Hắn, hắn, cúi đầu nhìn xuống, sao hắn lại kê đầu lên trên đùi của tên này? Người hoàn toàn lâm vào khiếp sợ đã quên mất đau đớn ở trên lưng, càng không phát hiện phía sau lưng mình vẫn còn cắm một mũi tên.

Vì sao lại như vậy? vì sao lại như vậy? Nhiễm Lạc Thành cúi thấp đầu, tứ chi của hắn không biết vì sao lại vô cùng cứng ngắc. Không nên là như vậy, không nên là như vậy. Hắn suy nghĩ vô số loại trường hợp nên có khi cùng tên này gặp mặt, nhưng không có loại nào như vậy, không nên là như thế này, không nên là như thế này!! Hắn cố gắng hồi tưởng lại xem trước khi mình té xỉu có gặp qua người này chưa, suy nghĩ nửa ngày, đều là không có. Vậy tên này xuất hiện khi nào? Nhiễm Lạc Thành hận không thể lại ngất xỉu đi, hắn cong người lại dựa vào trên đùi Nhiễm Mặc Phong, mông chống lên giống như chuẩn bị để ai đó đánh đòn.

Một lần nữa trở lại thời điểm gặp kiếp phi Khi hắn anh dũng giết chết tên kiếp phi cuối cùng, khi hắn dẹp yên thiên hạ, thì người này mới xuất hiện, rồi hắn mới phun vào mặt người này một ngụm nước miếng, khinh thường nói: “Bản thái tử đều đem người giết xong rồi, ngươi còn tới đây làm gì?” Tiếp theo lên ngựa, nghênh ngang mà đi — hắn là là như thế này mới đúng! Nhiễm Lạc Thành kích động công tâm vì không thể chấp nhận nỗi sự thật tàn khốc này mà trở nên khó thở, rồi lại ngất đi. Trong đôi mắt dị sắc hiện lên lo lắng, Nhiễm Mặc Phong nhìn về phía cửa động, sao Trú còn chưa đến? Nhiễm Lạc Thành mất quá nhiều máu, lại ngất đi rồi.

Cuối cùng, ngay tại lúc Nhiễm Mặc Phong càng ngày càng lo lắng, thì Trú thông thả trở lại, phía sau hắn là Hoắc Bang cùng 124 binh sĩ còn sống sót. Vừa thấy đến trên lưng Nhiễm Lạc Thành toàn là máu, Hoắc Bang vội vọt lại đây, đem Nhiễm Lạc Thành ôm vào trong lòng mình, khẩn cấp gọi: “Lạc Thành! Lạc Thành! Ngươi tỉnh tỉnh, ngươi tỉnh tỉnh!”

“Hắn ngất đi rồi sao có thể tỉnh lại?” Trú lạnh lùng nói, rồi xắn tay áo lên, đá Hoắc Bang đang chắn đường một cước, “Tránh ra, đừng chắn đường.”

Mặc dù Hoắc Bang là Đại tướng quân chỉ thua Nhiễm Mặc Phong nhưng sau khi chứng kiến qua uy lực của Trú tiên nhân, cũng không dám có gì oán hận, luyến tiếc mà buông Nhiễm Lạc Thành xuống, thối lui qua một bên. Sắc mặt y trắng bệch, hai mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt cũng đồng dạng trắng bệch của Nhiễm Lạc Thành.

Trú từ chỗ mắt cá chân của Nhiễm Mặc Phong rút ra thanh chủy thủ của nó, rồi nhìn nó nói: “Mặc Phong, ngươi tới giữ chặt hắn.” Rồi lại nhìn về phía Hoắc Bang, “Ngươi, đi tìm nước, đốt lửa.” Không đợi Hoắc Bang cử động, Tiểu Tàn một đường khóc sụt sướt vội vàng chạy đi, có vài tên binh sĩ cũng xách thùng gỗ đi theo.

Sau khi củi lửa được đốt lên, phía trên còn đặt một nồi nước, Trú dùng chủy thủ rạch rách áo của Nhiễm Lạc Thành, lộ ra vết thương trên lưng hắn. Sau đó Trú đưa thanh chủy thủ nướng nướng trên lửa, rồi hướng Nhiễm Mặc Phong ra hiệu, tiếp theo hắn xuống tay lau loét rạch lên miệng vết thương ở trên lưng Nhiễm Lạc Thành. Người đang hôn mê vì quá đau nhức mà tỉnh lại, vừa mới giẫy dụa đã bị người dè chặt lại.

“Đừng nhúc nhích!” Nhiễm Mặc Phong – chân trái quỳ áp trên phần eo của Nhiễm Lạc Thành, còn hai tay thì dè chặt hai bờ vai của hắn lại, “Nhịn một chút.”

Hoắc Bang ấn chặt hai chân của Nhiễm Lạc Thành, vội la lên: “Lạc Thành, Trú tiên nhân đang lấy mũi tên ra cho ngươi, ngươi không thể lộn xộn, nhẫn nhẫn, lập tức sẽ xong ngay.”

Dưới thân Nhiễm Lạc Thành là ngoại sam của Hoắc Bang, hắn cắn chặt miếng vải bó mà Nhiễm Mặc Phong nhét vào miệng hắn, không cho chính mình ‘hừ’ ra tiếng. Thịt bị người cầm dao cắt xẻ, tách ra, trừ bỏ lúc mới vừa tỉnh lại có chút giẫy dụa ra, thì sau đó Nhiễm Lạc Thành không hề nhúc nhích, cũng không hề rên một tiếng, hắn cắn chặt răng chịu đựng. Người cực độ đau đớn mà bả vai không ngừng run rẩy, mồ hôi che kín cả thân mình màu lúa mạch, mồ hôi lạnh đọng ở trên mi mắt nhắm chặt của hắn, Nhiễm Lạc Thành không muốn ở trước mặt người nào đó lộ ra sự yếu đuối, dù chỉ một chút.

Trong đôi mắt dị sắc thoát lóe qua sự kinh ngạc, tám năm trôi qua, người này cùng với người ở trong trí nhớ của nó hoàn toàn khác nhau. Bàn tay của nó ở thời điểm mọi người không chú ý hơi hơi dùng sức, một cỗ khí âm áp từ từ truyền vào khắp các gân mạch của Nhiễm Lạc Thành. Miếng vải bó trong miệng Nhiễm Lạc Thành rớt xuống, hần áp lực thở dốc, không biết có phải vì quá đau nên chết lặng hay không, mà trên lưng hần thể nhưng không còn đau như vừa rồi nữa.

“Lạc Thành, nhẫn nhịn một chút, lập tức xong ngay.” Thấy mũi tên kia đâm thật sâu vào trong thịt của hần, Hoắc Bang vội đến đỡ mắt.

“Hoắc lão nhân. Ngươi, ngươi không. sao chứ.” Nhiễm Lạc Thành nhẹ giọng hỏi, tựa hồ dùng hết tất cả khí lực của chính mình.

Hoắc Bang cau mày, tựa hồ đang áp lực một nỗi thống khổ rất lớn, y khàn khàn nói: “Con mẹ nó! Ngươi vẫn còn khí lực đi để ý đến ta sao? Ngày thường vẫn nói với ngươi phải chuyên tâm luyện công, nhưng cứ không nghe, giờ xem bộ dạng của ngươi ra sao đi. Trở về kinh thành, ngươi trước đứng trung bình tấn trong 4 canh giờ cho ta!”

“Tốt tâm. còn bị oán.” Một trận đau nhức đến tận tim, làm cho Nhiễm Lạc Thành kêu lên một tiếng đau đớn, trong miệng liền phản phát mùi máu. Khí âm áp mãnh liệt truyền vào trong cơ thể hần, Nhiễm Lạc Thành quá đau nên lại hôn mê bất tỉnh. Mũi tên màu đỏ được Trú rút ra, Nhiễm Mặc Phong so với Hoắc Bang bình tĩnh hơn rất nhiều, đôi tay nhỏ bé từ trên hai tay run rẩy cầm lấy một lớp vải lụa tấm nước sôi, rồi lau sạch sẽ nơi mũi tên vừa được rút ra của Nhiễm Lạc Thành. Khi Hoắc Bang khôi phục tinh thần lại, thì Nhiễm Mặc Phong băng bó vết thương cho Nhiễm Lạc Thành cũng gần xong.

“Hoắc thúc thúc, nơi đây không nên ở lâu, ngươi mang hần lên xe đi, chúng ta lập tức quay về kinh.” Nhiễm Mặc Phong vừa găm chủy thủ vào chân vừa nói với Hoắc Bang. Trên người nó chỉ còn lại chiếc áo lót rách nát, ngoại sam của nó vừa nảy đã xé làm vài mảnh bỏ nhé vào miệng Nhiễm Lạc Thành để cho hần cắn.

“Được.” Hoắc Bang cẩn thận ôm lấy Nhiễm Lạc Thành cả người lạnh lẽo, bước ra khỏi sơn động. Chỉ có Nhiễm Mặc Phong phát hiện ra tay y run rẩy đến cực kỳ lợi hại.

“Mặc Phong, hần giao cho ngươi.” Trú liếc nhìn Dịch vẫn còn đang chết ngất một cái, rồi rửa sạch hai tay, bỏ đi ra ngoài. Nhiễm Mặc Phong không một câu oán hận, liền khiêng Dịch lên, đặt lên lưng ngựa yêu – Tướng Quân.

.....

“Mặc Phong, ngươi thả ta đi đi, ta không thể gặp Kì Nhi, ta sẽ hại Kì Nhi, Mặc Phong, ngươi thả ta đi đi, ta không thể gặp Kì Nhi, ta sẽ hại Kì Nhi, Mặc Phong.”

Đoàn người đi đến một nửa, thì người bị Nhiễm Mặc Phong đặt ở trên lưng tỉnh lại. Khi y định mở dây thừng để chạy trốn, thì phát hiện mình bị trói bằng “Thiên Nhân Quyết” của lão già Trú mất dịch kia, nên đành phải từ bỏ ý định. Nhưng sau đó y lại không ngừng than thở khóc lóc cầu xin Nhiễm Mặc Phong thả y đi.

“Tiết Kì vẫn khóc.” Nhiễm Mặc Phong không hề bị thuyết phục, vẫn nhìn thẳng phía trước. Nó không thể nhìn Tiết Kì khóc, nhất định phải mang Dịch trở về.

Thân mình Dịch rõ ràng cứng ngắc, hô hấp dồn dập. Sau một lúc, chợt nghe y thống khổ nói: “Ta không muốn. Không muốn làm cho Kì Nhi thương tâm. Mặc Phong. Ta sẽ hủy hoại Kì Nhi, sẽ hủy hoại Kì Nhi!” Y không sợ mất mặt mà khóc to lên, thống khổ của Dịch làm cho ánh sáng trong đôi mắt dị sắc bắt đầu lưu chuyển.

“Mặc Phong. Ngươi không hiểu, ngươi không hiểu. Khi ngươi yêu một người, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, cho dù là bị Diêm Vương thả vào chảo dầu, ngươi vẫn muốn làm cho người đó được hạnh phúc. Mặc Phong, Kì Nhi là tiên, là tiên, ngươi có biết tiên là thế nào không? Chính là không cần phải chịu nỗi khổ luân hồi, không cần trải qua thống khổ trần gian! Ta không thể chặt đứt con đường làm tiên của Kì Nhi, mặc dù ta rất yêu Kì Nhi, nhưng ta không thể ích kỷ chỉ vì yêu thích của riêng mình!”

Cách đó không xa truyền đến tiếng cười nhạo của một người, đó là Trú đang nhắm mắt nằm ở trên lưng ngựa. Hiển nhiên, hần đối với ý tưởng này của Dịch cực kỳ khinh thường. Vì phòng ngừa lại có người đánh lén, nên Nhiễm Mặc Phong và Trú đi ở cuối cùng của đội ngũ, cho nên những lời nói của Dịch chỉ có hai người có thể nghe được.

“Lão già mất dịch này, người là tên vô tâm không phước, vô lương vô đức, ngươi biết cái gì!” Dịch bị vắt ngang người trên lưng ngựa, ngẩng đầu nhìn về phía Trú đang đi song song với Nhiễm Mặc Phong, nổi giận nằng nặc.

“Lão già ta không biết, chẳng lẽ lão già ngươi biết sao?” Trú vẫn là một bộ dạng lạnh lùng chọc người tức giận, hần cười nhạo nói, “Nếu là ta, mới mặc kệ hần cái gì tiên đạo thần đạo, ta đã xem trọng, thì mặc kệ dùng loại thủ đoạn gì, cũng nhất định phải có được. Cho dù vào địa phủ, ta cũng phải kéo hần theo. Hừ, tiên đạo, thả hần một mình trên tiên giới để hần tìm tình nhân sao? Mấy lão già ở trên tiên giới này, ngươi cho là bọn họ thanh cao trong sạch lắm sao?”

“Ta phi! Ăn không tìm nho nói nho chua. Ngươi là kẻ thiếu đạo đức. Ta yêu Kì Nhi, đương nhiên phải suy nghĩ cho Kì Nhi. Chiếu theo lời ngươi nói, thì người được ngươi xem trọng thực sự đã chết tám đời nhà ma rồi. Ta xuống địa phủ không sao, nhưng ta tuyệt không để cho Kì Nhi đi theo ta chịu tội, Kì Nhi phải thành tiên, thành Phật.”

“Rồi sao nữa?” Trú ngồi dậy, trong mắt là hàn quang dọa người, “Thành tiên, thành Phật, rồi sao nữa? Rồi quên mất ngươi là ai? Hoặc là bị lão già chết tiệt nào đó ở trên tiên giới câu dẫn đi, đem ngươi quăng đến chín tầng mây?”

“Người là lão già trong đầu óc toàn chứa những thứ thói tha. Đó là tiên giới tiên giới! Làm sao có người đi câu dẫn Kì Nhi!” Nghĩ tới chuyện đó có thể xảy ra, Dịch trở nên nóng nảy. Hắn chỉ nghĩ để cho Kì Nhi thành tiên, không nghĩ tới nhiều như vậy.

“Vì sao không có?” Trú hình như rất muốn làm cho Dịch tức chết, hắn nhìn về phía người trên mặt rõ ràng không hiểu gì kia, nói, “Mặc Phong, người thả hắn đi đi, Tiết Kì rất tín nhiệm người, ta thấy hai người các người cũng rất thích hợp. Thừa dịp Tiết Kì đang thương tâm, người nhảy vào đi, khẳng định hắn sẽ yêu người đến nỗi quên mất hắn còn có một lão cha thôi đang ở đâu đó. Đúng rồi, Tiết Kì vẫn là xử nữ đi, Mặc Phong, người nhớ xuống tay nhẹ một chút.”

“Trú! Người là lão già mất dịch so với cậu cũng không bằng, ta giết người!” Đầu tóc bạc của Dịch bay lên, gió to đánh về phía Trú. Một đám ngọn lửa như bình phong dựng lên giữa không trung, cuốn gió bay lên trời. Nếu người đi ở phía trước mà quay đầu nhìn lại nhất định sẽ bị hù chết khiếp. Dịch bị “Thiên Nhân Quyết” trời chặt, không ngừng giãy dụa muốn thoát ra để lao lên đánh chết Trú, Trú bình tĩnh thản nhiên mà xuất ra ngọn lửa, tính toán cùng Dịch đánh đến cả chết lười rách.

“Trú tiên nhân, Dịch, ta có phụ vương, ai cũng sẽ không muốn.” Bất ngờ cắm vào một câu, một người liều chết nhảy lên chặn giữa hai người kia, một kiên xiêm y rách nát đảo qua giữa, đánh lui gió, cùng dập tắt lửa. Vì sao hiện tại nó mới xuất hiện? Bởi vì đến lúc này Nhiệm Mặc Phong mới hiểu được lời Trú nói là ý ra sao.

Nhìn về phía Dịch với hai mắt màu đỏ, Nhiệm Mặc Phong vẫn là câu nói kia: “Tiết Kì vẫn khóc, ta phải mang người trở về.” Rồi nó nhìn về phía Trú với hai mắt ánh bạc, “Trú tiên nhân, đừng cho Dịch chạy.”

Dịch lúc này mới phát hiện mình đã giãy khỏi “Thiên Nhân Quyết”, mới vừa động dậy, liền bị hai người lao thẳng tới người y. Sau một trận bụi đất bay lên, Dịch lại bị trời chặt lại, đặt lên trên lưng của Tướng Quân. Bất quá lần này, y không hề thốt lên “cầu xin tha đi” nữa, lời nói của Trú đã tác động mạnh tới y.

Mà bên kia, Trú rũ mắt xuống, nằm ở trên lưng ngựa trắng, nhưng khoe mắt hắn lại dừng ở trên người Nhiệm Mặc Phong đang đi song song với mình, hai tay kê dưới đầu nắm chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

CHƯƠNG 80

Nhiệm Mặc Phong phái bốn năm tên binh sĩ cầm lệnh bài của nó chạy về kinh trước để báo cho phụ vương biết. Sau khi Nhiệm Mặc Phong biết được đội ngũ của Hoắc Bang cùng thái tử bị tập kích thì cực kỳ khiếp sợ, lập tức điều động một ngàn cấm quân đi đón bọn họ. Chuyện này hắn cũng không phải người nói cho hoàng huynh biết, nhưng lại phái ra những cao thủ âm thầm bảo hộ hoàng huynh, hiện giờ Trú không ở trong cung, nên hắn phải vạn phần cẩn thận. Đi được nửa đường, hắn phát hiện một đội ngũ rõ ràng đã từng gặp qua kiếp phi, lập tức giục ngựa chạy qua. Những binh sĩ vừa mới trải qua kinh hãi nên thần hồn nát thần tính, vừa nhìn thấy phía trước có một đội ngũ cực kỳ đông đảo đang tiến đến chỗ họ, thì lập tức bày ra tư thế chuẩn bị ứng chiến.

“Ta là Nhiệm Mặc Phong, Hoắc tướng quân thế nào?” Nhiệm Mặc Phong xuống ngựa, giọng lệnh bài của mình lên, rồi lớn tiếng hỏi.

Hoắc Bang ôm Nhiệm Mặc Phong ngồi ở trong xe ngựa, vừa nghe được thanh âm của Nhiệm Mặc Phong thì thân mình y chấn động một cái, nhưng giây tiếp theo hai mắt y lộ ra kiên định, nhẹ nhàng đặt người bị thương còn đang hôn mê xuống, rồi y xốc màn xe lên, nhảy xuống xe, sau khi thấy rõ người tới, y quỳ một gối xuống: “Hoắc Bang khấu kiến Vương gia. Hoắc Bang không bảo hộ tốt thái tử điện hạ, để cho điện hạ bị thương, Hoắc Bang tội đáng chết vạn lần.”

Nhiệm Mặc Phong không phải không nghe ra ngữ khí của thuộc hạ cũ này tràn đầy xa cách cùng tức giận, nhưng hắn cũng không giải thích, mà là tiến lên nâng người đang quỳ dậy, rồi nói: “Chuyện này bốn vương sẽ điều tra rõ là người phương nào gây nên, bốn vương sẽ cho người một công đạo.” Và ngay sau đó hắn thấy được một người đang giục ngựa chạy nhanh tới, thì hắn lập tức nảy lên một cổ lửa giận.

“Phong Nhi!” Sao quần áo của con hắn lại te tua như vậy? Tiếp theo hắn phát hiện Dịch đang bị trời đặt ở trên lưng ngựa đen của con.

“Phụ vương.” Nhảy xuống ngựa, bỏ nhào vào trong lòng phụ vương, người nhiều ngày không thấy phụ vương rất là cao hứng, đôi mắt dị sắc sáng rực như ngọn đuốc.

“Phong Nhi, con bị thương?” Làm sao còn tâm tư để ý tới Dịch và Trú, thấy xiêm y trên người con rách te tua, Nhiệm Mặc Phong vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra xem con có bị thương hay không.

“Phụ vương, con không có bị thương.” Đề tay của phụ vương lại, Nhiệm Mặc Phong nói, “Nhiệm Mặc Phong bị thương, phụ vương, phải mau chóng quay về kinh.”

Nhiễm Mục Lân nhăn xuống xúc động rất muốn ôm lấy con mà hôn mấy cái, hân hân ôm con lên ngựa của hân, rồi hạ lệnh lập tức quay về kinh. Dẫn quay đầu lại nhìn Hoắc Bang, nói: “Buổi tối ngày mai, đến phủ của ta.”

“Dạ, Vương gia.” Cung kính đáp lễ, Hoắc Bang leo lên xe.

Trú đem xem hết thấy mọi thứ đều ở trong mắt, rồi lại nằm xuống trên lưng ngựa.

Kéo theo ngựa của con, Nhiễm Mục Lân cỡi ngoại sam của mình bọc lấy người con, trong ngoại sam, nơi mà người bên ngoài không thể nhìn tới, Nhiễm Mục Lân cùng con dán chặt sát vào nhau.

“Dịch, đừng chạy nữa. Ngươi không thấy phiền, nhưng ta rất phiền. Chỉ vì ngươi, mà hại hai phụ tử ta phải sứt đầu mẻ trán, nếu lần tới ngươi bỏ chạy nữa, thì Tiết Kì sống hay chết ta cũng sẽ không để ý. Ngươi làm cha hân mà còn không để ý, thì ta với hân không thân cũng chẳng quen, nên cần gì phải để ý sống chết của hân.”

“Ngươi!” Dịch há miệng tỉnh mẫn, thì nghe Nhiễm Mặc Phong nói: “Phụ vương, Dịch nói Tiết Kì là tiên, hân sẽ làm Tiết Kì bị thương.” Đương nhiên là không muốn thấy phụ vương với Dịch xảy ra xung đột, nên nó giải thích.

“Tiên?” Nguyên nhân này làm cho Nhiễm Mục Lân có chút giật mình.

“Nhiễm Mục Lân, ngươi có muốn giữ Kì Nhi lại, thì ta cũng không đồng ý đâu, trở về ta liền mang Kì Nhi đi!” Dịch chưa quên tên khôn này vừa nói những lời tuyệt tình.

“Vậy là tốt nhất, bất quá ta cũng nói trước – ‘nhị bất quá tam’, ta sẽ không giúp Tiết Kì tìm ngươi nữa, thiên hạ nhiều người như vậy, ta cũng không tin hân vẫn mãi chờ ngươi. Tiết Kì xinh đẹp như vậy, lại còn là Lâu Lan vương, người muốn hân có thể xếp hàng từ kinh thành đến Lâu Lan đi, ngươi không cần hân, thì ta sẽ tìm cho hân một người.”

“Ngươi dám!” Dịch lập tức muốn tìm người liều mạng .

“Ngươi nói xem ta có dám hay không?” Ánh mắt của Nhiễm Mục Lân nhìn Dịch rất giống với Trú – tràn ngập khinh thường.

“Ngươi, ngươi,” Mặt Dịch đỏ lên, “Ngươi thì biết cái gì!”

Nhiễm Mục Lân cười nhạo một tiếng, rồi cúi đầu hỏi người trong lòng hân vì bọn họ tranh chấp mà có chút lo lắng: “Con ngoan, con thích thành tiên hay thích ở cùng một chỗ với phụ vương?”

“Phụ vương, chúng ta phải ở cùng nhau.” Sao phụ vương lại hỏi cái này, tiểu thú bị hoài nghi nên rất mất hứng .

“Nếu phụ vương một lòng muốn con thành tiên, bỏ con mà đi, thì con sẽ thế nào?”

Đôi mắt dị sắc phát ra ánh sáng đỏ: “Tìm phụ vương, mãi tìm.” Nó sẽ không thành tiên, hân phải ở cùng một chỗ với phụ vương.

Nhiễm Mục Lân đắc ý cười rộ lên, ôm chặt con, nói: “Nhìn con ta đi, nó có thèm thành tiên đâu. Tiết Kì đáng thương, rõ ràng không muốn, lại bị cha của mình cưỡng bức phải thành thứ tiên đồ bỏ gì đó, cho dù khóc đến hai mắt sưng phù, không ăn không uống, thì cha hân cũng chẳng thèm đau xót cho hân, chỉ cố chấp muốn hân thành tiên.” Cúi đầu dán sát vào tai con, hân nhỏ giọng nói, “Phong Nhi, phụ vương mới không nỡ để cho một mình con ở tiên giới chịu khổ.” Tiểu thú nghe hiểu ý của phụ vương, không có mất hứng mà ngược lại nắm chặt lại bàn tay của phụ vương.

“Ngươi, ngươi.” Kêu hai tiếng ‘ngươi’, Dịch cúi đầu ngậm chặt miệng, chẳng lẽ y thực sự sai rồi? Thế nhưng vạn nhất sau này Kì nhi trách y thì sao?

“Đi ra ngoài đừng nói ngươi là Dịch, ghê tởm.” Trú đối với người do dự thật sự là chán ghét, đơn giản nhắm mắt lại không nhìn.

“Ngươi cái lão già mất dịch này.” Mắng một câu, Dịch bắt đầu chán tỉnh lại mình.

Trở lại kinh thành thì trời đã sáng rồi. Nhiễm Lạc Thành bị thương, Nhiễm Mục Lân không thể bỏ lại hân mà mang con quay về phủ. Nhiễm Mục Lân để cho Hoắc Bang đi về trước rửa mặt chải đầu thay xiêm y, rồi nhờ Trú trước mang Nhiễm Lạc Thành quay về hoàng cung, còn hân mang con quay về phủ thay xiêm y, ngoài ra còn phải mang Dịch trở về nữa.

Vội vàng quay về phủ, Nhiễm Mục Lân đem Dịch bị trói thành một cái bánh chưng đặt ở bên chân Tiết Kì, rồi dẫn hân – trước khi bọn họ trở về thì dùng cối “dây thừng” trên người Dịch ra, sau đó vội vàng ôm con quay về phòng để thay xiêm y, tiếp theo lại mang con phóng nhanh vào cung.

“Phong Nhi, vào cung thì con đi ngủ đi, một mình phụ vương đi gặp hoàng bá con là được rồi.” Cầm bánh bao mà hân bảo Tống Du chuẩn bị, đút cho con ăn, Nhiễm Mục Lân uống một ngụm nước, rồi nói, cũng thuận tiện cho con uống nước.

“Phụ vương.” Đẩy đẩy tay của phụ vương, muốn phụ vương ăn, Nhiễm Mặc Phong nói, “Con không mệt.” Nó có chút lo lắng cho Nhiễm Lạc Thành đang bị thương.

Nhiễm Mục Lân ngẫm lại chuyện đã xảy ra, cũng biết con sẽ không ngủ được, nên cũng không miễn cưỡng.

Vào cung, Nhiễm Mục Lân liền được báo cho biết, Hoàng Thượng đang ở tẩm cung Hoàng hậu chờ hần, hần vội vàng mang con chạy qua đó. Vừa bước vào tẩm cung của Hoàng hậu, hần đã nghe thấy tiếng khóc của hoàng hậu, dưới sự dẫn đường của cung nữ, hần đi vào phòng ngủ của hoàng hậu, thì thấy Nhiễm Lạc Thành đang nằm ở trên giường, hô hấp của Nhiễm Lạc Thành hơi hơi phập phồng.

“Mục Lân, sao không để cho Phong Nhi đi ngủ đi?” Nhìn thấy Mặc Phong, Nhiễm Mục Kỳ ngồi ở bên giường lên tiếng trách cứ, nghe Trú kể lại thì đứa nhỏ này đã mấy ngày chưa ngủ.

“Hoàng bá, con không mệt.” Nhỏ giọng nói, Nhiễm Mặc Phong không muốn đánh thức người ở trên giường, tuy nó không xác định được người này có còn đang hôn mê không.

“Mặc Phong. Cảm ơn con, cảm ơn con đã cứu Thành Nhi.” Hoàng hậu đi tới trước mặt nó vừa khóc vừa cúi người cảm tạ, Nhiễm Mặc Phong thối lui đến bên cạnh phụ vương, tránh thoát cái lễ kia, “Là Trú tiên nhân cứu hần.”

Hoàng hậu lau nước mắt, cũng không nhiều lời, quay trở lại bên giường. Trú tiên nhân đã nói cho nàng biết, nếu không phải Mặc Phong nghe được động tĩnh trước rồi chạy qua đó, thì Thành Nhi sợ là đã mất mạng. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, đứa nhỏ này sẽ không bỏ qua hiềm khích trước đây mà cứu lấy Thành Nhi. Nàng mong ngày mong đêm, mong cho con có thể sớm ngày trở về, mà nay điều nàng thật vất vả mong chờ đã đến, thì đứa con lại bị trọng thương. Hoàng hậu thấp giọng khóc, tim nàng như bị đao cắt.

“Hoàng huynh, thương thế của Lạc Thành thế nào?” Nhiễm Mục Lân thấy sắc mặt hoàng huynh không tốt, còn hoàng hậu khóc đến cực kỳ thương tâm, thì cẩn thận hỏi.

“Không chết được.” Trú lạnh lùng lên tiếng, không coi ai ra gì mà đứng ở phía sau Nhiễm Mục Kỳ, đặt tay lên trên vai y.

“Dám tập kích quan binh, lá gan của đám kiếp phi này cũng thật lớn, sao ngươi không mang vài tên còn sống về tra hỏi.” Nhiễm Mục Kỳ trách cứ Trú, đem người giết hết sạch sẽ, cũng không biết là do ai chủ mưu.

“Người dám tập kích quan binh, nếu không phải là chán sống, thì cũng là do ai đó sai bảo. Trong vòng mấy trăm dặm quanh kinh thành này chưa từng nghe qua có kiếp phi xuất hiện, vì sao lại cố tình xuất hiện ở nơi đó? Không cần nghĩ cũng biết mục đích của bọn họ không đơn giản, hướng chi Hoắc Bang đã nói ra thân phận của hần cùng thái tử, thế nhưng đám kiếp phi này vẫn muốn giết hần. Nay có nghĩa là giết người không phải vì của. Vậy nên đợi ngươi hỏi ra người chủ mưu là ai, thì đám kiếp phi này đã tự kết liễu mình trước rồi.” Ngón tay lạnh lẽo của Trú chui vào cần cổ của Nhiễm Mục Kỳ, vì bị y trách cứ mà không vui, sao y lại suy nghĩ nông cạn như vậy chứ?

“Hoàng huynh, ngài hiểu lầm Trú tiên nhân rồi. Hoắc Bang nói cho đệ biết, những tên đó trước khi chết nói là có người trả hai mươi vạn lượng bạc thỉnh bọn họ giết chết Hoắc Bang cùng thái tử, sau khi xong việc sẽ trả thêm hai mươi vạn lượng nữa. Cùng bọn chúng giao dịch là một nam tử mặc áo choàng che mặt, ra tay rất hào phóng, nhưng cho tới bây giờ bọn chúng cũng chưa từng thấy qua mặt của hần. Sau khi thương lượng ổn thỏa, người nọ chỉ phất tay dưới ra mặt, những người này bắt quả chỉ là nghe lệnh làm việc mà thôi.” Nhiễm Mục Lân lên tiếng giải thích, nói ra những lời mà Trú không muốn nói. Trú lạnh như băng mà nhìn hần một cái, trách hần nhiều chuyện.

Nhiễm Mục Kỳ nghe xong, thật lâu không nói gì, tiếp theo y nâng tay trái phủ lên bàn tay của Trú đặt ở trên vai phải của mình, xem như là xin lỗi. Ngay dưới mắt y thế nhưng lại phát sinh ra loại chuyện sát hại thái tử cùng Đại tướng quân trắng trợn như thế này, trong lòng y vừa phát lạnh, vừa tức giận. “Bọn họ nói Lạc Thành là vì bảo hộ con hóa hồ tặc cho trẫm, nên mới bị kiếp phi bắn trọng thương.” Nhẹ nhàng lau đi mồ hôi toát ra trên mặt Nhiễm Lạc Thành, y âm thầm cười, “Nó từ nhỏ đã ngốc, không nghĩ tới đã mười bảy tuổi rồi mà vẫn ngốc như thế.”

“Bệ hạ.” Hoàng hậu cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần mà nhìn về phía y, nhiều năm như thế, nam nhân này cuối cùng cũng đối với con nàng biểu hiện ra thương tiếc.

“Mục Lân, mưu sát hoàng tử là trọng tội tru di cửu tộc, mưu sát thái tử cùng Tướng quân. Trẫm lại càng không thể tha thứ. Có lẽ Lạc Thành không thích hợp làm thái tử, nhưng chỉ cần ngày nào trẫm chưa phế nó, thì nó chính là thái tử. Mục Lân, trẫm không muốn lại nghe thấy Bắc Uyên còn có cái gì kiếp phi.”

“Hoàng huynh, thần đệ đã biết.” Đôi mắt Nhiễm Mục Lân âm trầm, hần rũ mắt xuống đáp.

“Hoàng hậu, thay trẫm chăm sóc Lạc Thành thật tốt, có việc gì thì đến Vô Tam điện tìm Trú.” Nhiễm Mục Kỳ đứng dậy, đắp chăn kín cho thái tử, sau khi nhìn chăm chú vào gương mặt đang ngủ của hần một lúc, thì mang theo khuôn mặt tức giận mà rời đi, dĩ nhiên cũng mang Trú đi cùng.

“Hoàng thúc.” Hoàng hậu khóc nức nở, quỳ gối trước mặt Nhiễm Mục Lân.

Hần cực kỳ kinh ngạc mà nâng hoàng hậu dậy: “Hoàng tâu, ngài đang làm gì vậy?”

“Hoàng thúc.” Hoàng hậu vừa khóc vừa nói, “Lúc trước Thành Nhi nó không hiểu chuyện, luôn khi dễ Mặc Phong. Hoàng thúc, ta thay mặt Thành Nhi nói với thúc một tiếng xin lỗi, ta đã không giáo huấn Thành Nhi nghiêm túc.”

“Hoàng tâu, đã nhiều năm như thế, ngài nói cái này để làm gì. Chuyện giữa bọn nhỏ, sao ta lại phải để ở trong lòng?” Nhiễm Mục Lân vội vàng nói.

“Hoàng thúc.” Hoàng hậu nắm chặt hai tay của Nhiễm Mục Lân, khẩn cầu nói, “Thành Nhi không phải là đứa nhỏ hư hỏng, hoàng tâu cam đoan với ngươi, sau này tuyệt không để cho nó khi dễ Mặc Phong nữa. Hoàng tâu cầu ngươi, cầu ngươi tha thứ cho nó không hiểu chuyện, cầu ngươi. Cứu cứu nó. Ngoại trừ ngươi ra, không ai có thể cứu được nó, có thể làm cho nó sống sót.” Nàng tuy là hoàng hậu, thế nhưng ở trong cung cũng

không có thực quyền, phụ thân là Tể tướng, nhưng vài năm gần đây dưới sự chèn ép của Hoàng Thượng, Ngũ gia đã sớm không còn quyền lực. Hiện giờ, có thể cứu con, có thể bảo hộ con, chỉ có người này. Nàng có dự cảm, lần này con bị tập kích, chỉ là mới bắt đầu.

“Hoàng tâu . . .” Nhiệm Mục Lân không biết nên trả lời thế nào, hẳn là người đầu tiên hy vọng Nhiệm Lạc Thành chết. Chẳng qua có người xuống tay so với hắn sớm hơn thôi.

“Hoàng bá mẫu, con sẽ bảo hộ hắn.” Lúc này, một đạo âm thanh của thiếu niên vì nhiều ngày chưa ngủ tốt mà có chút khàn khàn vang lên. Hoàng hậu Ngũ thị cùng Nhiệm Mục Lân cực kỳ kinh ngạc mà quay đầu nhìn lại. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia đầy kiên định và trầm ổn.

“Hoàng bá mẫu, hắn chưa từng khi dễ con, con sẽ bảo hộ hắn.” Trong đôi mắt dị sắc là hứa hẹn kiên định.

“Mặc Phong.” Hoàng hậu buông Nhiệm Mục Lân ra, quỳ xuống ôm lấy người vẫn như trong trí nhớ làm cho người ta sợ hãi, và luôn cùng đứa con xảy ra xung đột, “Cảm ơn. Cảm ơn con.”

Trùng mắt nhìn con, Nhiệm Mục Lân cảm thấy cực kỳ bó tay.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

CHƯƠNG 81

Vừa quay về kinh đã xảy ra những chuyện vượt xa dự đoán của Nhiệm Mục Lân. Đầu tiên là hoàng huynh và Trú thế nhưng lại “thông đồng” với nhau, tiếp theo là dấm chua của hắn bốc cháy nên đã xuống tay với con, còn chưa kịp chờ hắn thở một hơi, cùng con ôn tồn ôn tồn, thì lão già thối Dịch lại chạy, làm hại hắn cùng con phải sút đầu mẻ trán mà chung quanh tìm lão, tiếp đến là thái tử cùng Hoắc Bang bị tập kích, hoàng huynh đối với hắn hạ từ lệnh muốn hắn phải tiêu diệt tất cả kiếp phi trong Bắc Uyển, mà này cũng chưa đáng nói, cái mà làm cho hắn nổi giận chính là đứa con ngốc của hắn thế nhưng lại nói là sẽ bảo vệ cho thằng nhóc Nhiệm Lạc Thành kia. Một Nhiệm Lạc Nhân cùng một Tiểu Hồ cũng đã đủ làm cho hắn cực kỳ không vui, thế mà hiện tại con hắn lại ôm vào người thêm một tên nữa!

Rời khỏi tấm cung của hoàng hậu, Nhiệm Mục Lân nổi giận đùng đùng mà xách con quay về phủ, Nhiệm Mặc Phong đương nhiên không rõ vì sao phụ vương lại mất hứng. Nó không thích Nhiệm Lạc Thành, nhưng nó làm không được khi thấy chết mà không cứu. Hoàng bá mẫu lo lắng cho an nguy của Nhiệm Lạc Thành mà khóc cầu phụ vương cứu hắn, làm cho nó nhớ tới tám năm trước khi nó bị trọng thương thì phụ vương đã lo lắng đến bạc đầu. Sau khi nó suy nghĩ kỹ thì mới hứa với hoàng bá mẫu, nó cũng không hối hận. Vô luận Nhiệm Lạc Thành đối với nó như thế nào, thì hắn vẫn là con của hoàng bá, nếu Nhiệm Lạc Thành chết, thì hoàng bá sẽ khổ sở. Mà hoàng bá khổ sở, thì phụ vương cũng sẽ khổ sở. Nhiệm Mặc Phong suy nghĩ rất đơn giản, lại không biết hứa hẹn của nó chính là nguyên nhân chọc giận phụ vương.

Ôm con nhảy xuống ngựa, vừa kéo tay con bước vào vương phủ, thì Tổng Du cùng Phúc Quý canh giữ ở cửa liền lập tức tiến lên bẩm báo – Hoắc tướng quân đang ở thính phòng đợi hắn. Nhiệm Mục Lân bảo Phúc Quý mang Hoắc Bang đến thư phòng của hắn, còn hắn thì mang con quay về phòng trước.

“Tổng Du, chuẩn bị nước ấm cho thế tử tắm rửa, rồi đem thức ăn lên, phải có cháo.” Phân phó xong, Nhiệm Mục Lân trầm mắt nhìn con nói, “Phong Nhi, phụ vương đi gặp Hoắc Bang, nếu con ăn xong mà phụ vương còn chưa trở về, thì con đi ngủ trước.” Xung quanh không người, Nhiệm Mục Lân ôm con cường hôn một chút, rồi hấp tấp rời đi. Liếm liếm miệng vừa bị phụ vương hôn, Nhiệm Mặc Phong ngồi lên ghế chờ nước đến.

Bước vào thư phòng, mặt của Nhiệm Mục Lân càng trầm, Hoắc Bang đang quỳ trên mặt đất. Nghe thấy hắn bước vào, Hoắc Bang liền quỳ rạp người xuống, một bộ dáng thỉnh tội. Cho Phúc Quý lui ra ngoài, ra lệnh không được bất luận kẻ nào quấy rầy, Nhiệm Mục Lân đi đến sau án thư ngồi xuống, lạnh nhạt nói: “Có chuyện đứng lên nói. Mặc kệ người tin hay không tin, đám kiếp phi kia không liên quan đến bốn vương, bốn vương không biết chuyện này.” Hắn sao lại không biết Hoắc Bang đang trách hắn, cho rằng những người đó là hắn phái tới.

Đại tướng quân Hoắc Bang mà địch nhân vừa nghe tên đã khiếp sợ, hiện giờ đang quỳ rạp trước mặt Nhiệm Mục Lân, dập đầu.”Vương gia, thuộc hạ thất lễ, sau khi thuộc hạ trở về, đã lập tức suy nghĩ cẩn thận, Vương gia sẽ không muốn mạng của thuộc hạ, những người đó cũng không phải do Vương gia phái tới.”

“Người hiểu rõ là tốt rồi. Đứng lên đi.” Tà hỏa đầy trong lòng làm cho khẩu khí của Nhiệm Mục Lân cực kỳ xấu. Nhưng Hoắc Bang vẫn quỳ rạp xuống, lại dập đầu 2 cái.

“Vương gia, mấy năm nay thái tử ở biên quan đã thay đổi rất nhiều, thuộc hạ lấy tánh mạng đảm bảo, thái tử điện hạ tuyệt đối sẽ gây bất lợi cho thế tử. Vương gia, thuộc hạ cầu ngài, bỏ qua cho thái tử.” Nói xong, y lại bắt đầu dập đầu.

“Thùng, thùng, đồng”, mỗi một tiếng lại đập vào trong lòng Nhiệm Mục Lân một cái. Hắn lạnh lùng nhìn Hoắc Bang dập đầu, không nói một lời. Diệt trừ Nhiệm Lạc Thành là kế hoạch trong nhiều năm qua của hắn, nếu không phải không muốn liên lụy đến Hoắc Bang, thì ở Hòe Bình hắn đã cho người diệt Nhiệm Lạc Thành. Hắn tuyệt không để cho một người đã từng làm con hắn bị thương có thể tồn tại.

“Vương gia, nếu sau này thái tử còn tìm thế tử gây phiền toái, thì thuộc hạ sẽ là người đầu tiên diệt trừ hắn.” Hoắc Bang khấn cầu.

“Người sao có thể cam đoan thái tử sẽ không tìm Phong Nhi gây phiền toái? Còn Bồn vương sao có thể tin tưởng người có thể làm được điều đó?” Lời nói của Nhiệm Mục Lân làm cho Hoắc Bang kinh sợ mà ngẩng đầu. “Nhiệm Lạc Thành từ nhỏ đã mắng Phong Nhi là quỷ tử, khi có cơ hội liền khi dễ Phong Nhi. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, người lấy cái gì hướng bồn vương cam đoan hắn sẽ không thương tổn Phong Nhi? Nhất là sau khi người xem trọng Nhiệm Lạc Thành, thì bồn vương sao có thể tin tưởng người?”

Mặt Hoắc Bang nháy mắt xanh trắng, thân mình buộc chặt, không thể phản bác lời nói của Vương gia, ngoài ra vì Vương gia nhìn thấu tâm tư của mình mà xấu hổ. Vương gia sai y giám thị Nhiệm Lạc Thành, nhưng y lại nảy sinh tâm tư không nên có với hắn.

“Vương gia!” Dập mạnh đầu một cái, Hoắc Bang ám ám nói, “Vương gia, thuộc hạ hiểu được bản khoả của Vương gia. Thuộc hạ xin thề với trời cao – nếu thái tử có tâm tư thương tổn thế tử, dù chỉ một chút, thì thuộc hạ chắc chắn sẽ diệt trừ hắn. Vương gia, thuộc hạ thích thái tử, giết thái tử, thuộc hạ cũng sẽ không sống nữa.”

“Người đang uy hiếp bồn vương?” Hai mắt của Nhiệm Mục Lân âm trầm.

“Thuộc hạ tuyệt đối không dám.” Khóe môi Hoắc Bang run rẩy, y thống khổ mà nhìn Vương gia, “Thuộc hạ đã sớm là người bất trung bất nghĩa, chỉ có chết đi mới đền tội được. Vương gia, trước đó thuộc hạ cầu ngài, bỏ qua cho thái tử.”

“Hoắc Bang, người nên biết bồn vương cũng không phải là người rộng lượng.” Nhiệm Mục Lân chậm rãi nói, Hoắc Bang tuyệt vọng mà quỳ rạp trên mặt đất. Đột nhiên, y nghe thấy người ở phía trên thở dài thật mạnh. “Người đã cứu bồn vương như vậy, bồn vương còn có thể nói gì đây?”

“Vương gia!” Hoắc Bang khiếp sợ mà ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Vương gia không còn là bộ dáng lạnh lùng giận dữ như ban nãy.

“Theo trong thư của người nói tìm không thấy cơ hội xuống tay, thì bồn vương liền đoán được trong lòng người đang đánh chủ ý gì. Cho người sau khi quay về kinh phải diệt trừ thái tử, chính là muốn tiến thêm một bước thâm dò tâm tư của người. Hoắc Bang, bồn vương thật sự đã đánh giá thấp người. Vốn tưởng rằng người vẫn độc thân, là vì cái chết của tình nhân, nhưng không ngờ rằng người lại coi trọng thẳng nhóc lếu láo Nhiệm Lạc Thành kia, người không đơn giản a.”

“Vương gia.” Hoắc Bang há to miệng, nói không nên lời, còn đang vì Vương gia đột nhiên “biến sắc mặt” mà kinh hãi.

“Thôi thôi, chuyện này bồn vương cũng một mực do dự. Ban đầu chỉ có một mình hoàng huynh, thì bồn vương cũng chẳng lo lắng gì nhiều. Nhưng hiện tại bên người hoàng huynh có thêm Trú, một khi Nhiệm Lạc Thành xảy ra chuyện, Trú sẽ không đứng yên, đến lúc đó sẽ rất phiền toái.”

“Vương gia!” Vừa nghe Vương gia không giết Nhiệm Lạc Thành nữa, Hoắc Bang liền liên tục dập đầu.

“Người đừng vội dập đầu. Bồn vương nói trước – Sở dĩ không giết Nhiệm Lạc Thành không phải vì bồn vương sợ Trú, mà là bồn vương không muốn lại làm cho hoàng huynh khổ sở. Thế nhưng nếu Nhiệm Lạc Thành vẫn còn một chút tâm tư muốn gây bất lợi cho Phong Nhi, thì bồn vương sẽ bất chấp tất cả mà diệt trừ hắn. Đến lúc đó, bồn vương sẽ không niệm tình cũ, hãy tự mà lo thân. Không muốn bồn vương ra tay, thì nên quán hắn nghiêm túc vào.”

“Vương gia, thuộc hạ lấy mạng mình đảm bảo, Lạc Thành tuyệt đối sẽ không gây hại cho Tiểu Phong.” Hoắc Bang cao hứng đến không biết thế nào cho phải, chỉ biết dập đầu. Gông xiềng đặt ở trong lòng y ba năm đột nhiên biến mất, làm cho y thanh thản vô cùng, y muốn lập tức vọt vào hoàng cung, để thăm người nọ.

“Lạc Thành. Người gọi đến thân thiết nhỉ. Đừng nói bồn vương không có cảnh tình người. Hắn là thái tử, tương lai kế thừa ngôi vị hoàng đế, là phải thủ hậu nạp phi, vì hoàng thất lưu lại con nối dòng.” Một câu như một chậu nước lạnh dội vào trên đầu Hoắc Bang. Nhiệm Mục Lân tiếp tục lạnh lạnh nói, “Cái này cũng chưa tính, khi hắn là Hoàng Thượng, thiên hạ đều là của hắn, người còn có thể lọt vào mắt của hắn sao?”

Không phải Nhiệm Mục Lân khinh thường Hoắc Bang, cũng đừng trách Nhiệm Lạc Thành luôn gọi y là Hoắc lão nhân Hoắc lão nhân. Hoắc Bang mặc dù từng là thuộc hạ của Nhiệm Mục Lân, nhưng năm nay cũng đã 35 tuổi, ước chừng so với Nhiệm Lạc Thành lớn hơn 18 tuổi. Ngoài ra bởi vì xông pha trận mạc, bốn ba nhiều năm, nên đầu tóc muối tiêu của y so với Nhiệm Mục Lân còn nhiều hơn, thoát nhìn gần như là một lão già, bộ dạng tuy là mây rậm mắt to rất có uy nghi của tướng quân, nhưng cùng Nhiệm Lạc Thành ở cùng một chỗ thì tựa như ‘bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu’.

Mặt Hoắc Bang xanh trắng, trắng đỏ, đỏ xanh, nghẹn đến nửa ngày, y mới thô bạo nói: “Hắn dám!” (như tắc kè nhái J)

Không nói cho Hoắc Bang biết con hắn đã hứa hẹn sẽ bảo vệ an nguy của Nhiệm Lạc Thành, Nhiệm Mục Lân xoa xoa thái dương phát đau: “Cút đi, bồn vương còn phải qua bên Tiết Kì nữa.”

“Dạ, Vương gia!” Không cần phải lo lắng chuyện Nhiệm Lạc Thành nữa, Hoắc Bang không chút nào để ý Vương gia bảo mình cút. Chỉ chớp mắt người đã biến mất.

“Hoắc Bang, người tốt nhất quán hắn cho kỹ, đừng cho bồn vương có ngày giết người.” Lẩm bẩm một câu, Nhiệm Mục Lân ngồi yên một hồi, mới đứng dậy đi tới chỗ Tiết Kì.

Vào viện của Tiết Kì ở, chỉ thấy Vụ thẳng tắp đứng canh ở cửa. Nhiệm Mục Lân âm thầm cười lạnh, nếu lão già kia muốn chạy, gã có thể ngăn cản sao. Vụ nhìn thấy hắn, hiển nhiên là trước đó đã được lệnh, liền tránh ra, để cho hắn đi vào.

Xốc màn trúc lên, Nhiễm Mục Lân quen thuộc mà đi vào phòng trong. Vừa mới bước vào phòng, hần thiếu chút nữa cười ra tiếng. Chỉ thấy Tiết Kì ngồi ở trên giường, hai tròng mắt sưng đỏ, Dịch vẫn còn bị trói, ngồi xếp bằng dưới đất, vẻ mặt lo lắng.

“Ngươi tới rồi a, ngồi đi.” Lau lau nước mắt, Tiết Kì mang theo giọng mũi lên tiếng.

Nhiễm Mục Lân không ngồi, mà nói thẳng luôn mục đích của mình: “Tiết Kì, Phong Nhi vì tìm hần mà vài ngày cũng chưa ngủ, ta phải trở về bồi nó ngủ, nó ngủ một mình không an giấc. Chờ hai phụ tử ta ngủ đủ rồi, sẽ lại đến đây thay ngươi xử hần.”

“Được.” Tiết Kì thực sáng khoái mà đáp ứng.

Dịch trừng mắt liếc Nhiễm Mục Lân một cái, lên tiếng khẩn cầu: “Kì Nhi, cha thề với con, cha tuyệt đối không chạy, con thả cha ra đi.” Kì Nhi gầy, y muốn ôm Kì Nhi.

“Cha đã lừa con rất nhiều lần.” Tiết Kì không để ý tới y, nằm xuống, kéo chăn đắp lên người, tính toán ngủ thẳng đến khi Nhiễm Mục Lân tới.

“Kì Nhi, cha không chạy, cha, cha.” Có người ngoài ở đây, Dịch nói không nên lời, y dùng ánh mắt thúc giục Nhiễm Mục Lân đi mau. Kì Nhi lần này so với lần trước còn tức giận hơn, y phải xuất hết tâm lực để trấn an. Kỳ thật Dịch muốn thoát khỏi “Thiên Nhân Quyết” đã đứt qua một lần là rất dễ dàng, nhưng nếu chưa được Tiết Kì cho phép mà giãy dụa dây thừng thì hậu quả sẽ thực nghiêm trọng, cho nên y chỉ có thể cầu xin Tiết Kì đồng ý, y mới có thể tự do.

Nhiễm Mục Lân không phải là người không có mắt, dưới ánh mắt thúc giục của Dịch, hần liền xoay người bước đi. Hần ở trong này cùng với hai tên dờ hơi này tiêu phí tâm lực, còn không bằng sớm trở về bồi con, hơn nữa hần còn có nợ chưa tính với con a.

Nhiễm Mục Lân vừa đi, Dịch chuyển từ ngồi sang quỳ gối, rồi dùng tư thế quỳ lễ bước đến bên giường, ăn nói khép nép mà dỗ dành người đang chôn ở chân sinh hồn đối.

“Kì Nhi, con nghe cha nói, cha sẽ đem hết thảy mọi thứ nói cho con biết, nói cho con biết vì sao cha phải đi, vì sao vì sao không cùng Kì Nhi làm đến bước cuối cùng.”

Tiết Kì xốc lên chăn, quay đầu nhìn về phía người đang quỳ gối bên người hần, nước mắt lại chảy ra: “Vì sao? Nếu cha lại giấu con, thì cả, cả đời này con cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho cha.”

“Kì nhi, coi trời cho cha, cha đều nói cho con biết mọi thứ, cha không bao giờ giấu con nữa.” Muốn hôn lên những giọt lệ của người này, nhưng y lại không dám, người này còn chưa tha thứ cho y.

Nhìn chằm chằm cha một hồi, Tiết Kì ngồi dậy, xuống giường, coi “Thiên Nhân Quyết” đã gần đứt ở trên người cha ra. Dây thừng vừa rơi xuống, Dịch liền ôm lấy Tiết Kì, Tiết Kì cũng không giãy dụa, chính là hung hăng cắn y, phát tiết hết ủy khuất trong mấy ngày qua.

“Kì Nhi Cha yêu con, cha yêu con, yêu đến điên rồi” Nhiều ngày tương tư, hiện giờ được ôm người mình yêu vào trong lòng, Dịch nhịn không được mà điên cuồng hôn lấy Tiết Kì.

“Cha Cùng con ở cùng một chỗ, ở cùng một chỗ.” Được ôm lên giường, Tiết Kì ôm chặt lấy cha vừa khóc lớn vừa nói.

“Kì Nhi.” Dịch thống khổ gầm nhẹ lên, xé bỏ xiêm y của Tiết Kì. Đột nhiên, y thôi lui người thật mạnh, há miệng thở dốc. Ngay khi Tiết Kì muốn khóc thét lên, y vội vàng nói: “Kì Nhi, chờ cha nói xong, nếu con vẫn muốn, thì cha sẽ cùng Kì Nhi ở cùng một chỗ.”

“Cha nói mau.” Kéo cha xuống, Tiết Kì nhả xuống thương tâm. Mặc kệ cha có nỗi khổ tâm gì, thì hôm nay hần đều phải cùng cha ở cùng một chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

CHƯƠNG 82

Quay về phòng, quả nhiên con còn chưa ngủ. Nhiễm Mục Lân coi hài cùng xiêm y, leo lên giường, ôm lấy con, cái gì cũng không nói, tính toán ngủ dậy rồi nói sau. Thề nhưng mới vừa ôm lấy con, thì nghe người trong lòng rất kiên định nói: “Phụ vương, con rửa sạch (=)))” Vừa nghe thế, Nhiễm Mục Lân liền sững sốt kinh ngạc nhìn con. Rửa sạch, sao lại rửa sạch, nhưng nháy mắt, hần liền hiểu được ý “rửa rạch” của con.

“Để phụ vương nhìn xem ngươi rửa có sạch không.” Dục hòa nháy mắt bốc lên tận trời. Nhanh chóng coi bỏ những trói buộc trên người mình và con, Nhiễm Mục Lân tính toán ăn trước con một lần, sau đó ngủ dậy rồi ăn tiếp.

Người nhiều ngày không thấy phụ vương cực độ khát vọng phụ vương vuốt ve cùng tiến vào. Nó đem chính mình rửa sạch từ trong ra ngoài, rồi ngoan

nguồn ở dưới thân phụ vương phát ra những tiếng rên rỉ ngọt ngào. Sau một hồi vận động kịch liệt, thì mọi thứ dần dần bình tĩnh trở lại. Trên giường, Nhiễm Mục Lân ôm chặt lấy con đang trần trụi mà trầm trầm ngủ, còn người trong lòng hắn đã sớm ‘vù vù’ đi gặp chu công.

Ở trong phòng, cùng con ngủ hết ba ngày, Nhiễm Mục Lân mới ra khỏi phòng. Đã hỏi rõ vì sao con muốn bảo hộ Nhiễm Lạc Thành, nên tâm tình của Nhiễm Mục Lân cực kỳ tốt. Mặc dù Nhiễm Lạc Thành bị tập kích và bị thương, nhưng thọ yển ở trong cung vẫn tiếp tục tiến hành, tuy nhiên không khí có vẻ u buồn rất nhiều.

Sáng sớm đưa con vừa rời giường liền ra ngoài luyện công, Nhiễm Mục Lân muốn vào cung để thăm hoàng huynh, thuận tiện cùng vài vị đại nhân thương lượng một chút chuyện tiêu diệt. Khi sắp rời khỏi phủ, hắn mới nhớ đến Dịch, lại vội vàng quay đầu tiến đến viện của Tiết Kỳ, còn chưa kịp bước vào, đã bị người ngăn cản lại, đó là Vụ.

“Chủ tử có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy.” Vụ đứng ở bên ngoài viện, nói.

Nhiễm Mục Lân không nhiều lời, liền xoay người rời đi, chủ tử của gã đã có thể hạ lệnh, vậy thì hai người kia chẳng có chuyện gì.

Hắn lên xe ngựa, đợi một hồi, thì có người leo vào. Phân phó xa phu tiến cung, hắn cầm lấy khăn ướt lau mồ hôi cho người vừa vào: “Phong Nhi, phụ vương tiến cung cùng hoàng bá con nghị sự, con đi gặp Lạc Nhân cùng Tiểu Hồ.”

“Ân.” Nhiễm Mặc Phong gật đầu, nó tiến cung chính là để gặp bọn họ, còn muốn nhìn xem bốn con mèo con hiện tại thế nào.

Sự xuất hiện của Nhiễm Mặc Phong làm cho Nhiễm Lạc Nhân cùng Tiểu Hồ vui sướng muốn chết, mười ngày không gặp bốn con mèo con đều béo ú lên. Bất quá chúng nó vẫn nhớ rõ tiểu phụ thân, không ngừng ở bên người Mặc Phong cọ qua cọ về.

Nhiễm Lạc Nhân cùng Tiểu Hồ – người bên trái, kẻ bên phải ngồi tựa vào trên người Mặc Phong, người bên trái nói với Mặc Phong – gần đây nó bị phụ hoàng bắt phê duyệt tấu chương nên rất thê thảm, còn người bên phải lại nói với Mặc Phong – gã ở cùng với Nhiễm Lạc Thành rất là hòa hợp. Biết được hai người không hề khác nhau, Nhiễm Mặc Phong yên tâm không ít.

“Mặc Phong, đêm nay ở lại đây được không? Chỉ một đêm thôi.” Nhiễm Lạc Nhân khẩn cầu. Nhiễm Mặc Phong suy nghĩ một hồi, thì gật đầu đáp ứng, đối phương liền lập tức hoan hô ầm lên. Nhìn người nào đó – sắc mặt hồng nhuận, không còn động một tí là thờ hờn hờn, trong lòng Nhiễm Mặc Phong vô cùng cảm tạ Trú tiên nhân.

.....

“Đáng lẽ đã thành công, thật không ngờ Nhiễm Mặc Phong cùng Trú lại xuất hiện. Người của trại ty đều bị Trú đốt chết hết, Nhiễm Lạc Thành bị trọng thương, đáng tiếc lại không chết.”

“Hoàng Thượng lệnh Nhiễm Mục Lân diệt trừ tất cả sơn trại kiếp phi, tạm thời án binh bất động, bảo bọn họ chia ra mà ẩn nấp, chờ đợi thời cơ.”

“Dạ.”

“Còn phía bên kia, bảo bọn họ gia tăng phòng ngự.”

“Dạ”

Trong một ngôi miếu đồ nát, một người khoát một áo choàng màu đen, phủ kín toàn thân, thấp giọng cùng mặt khác bốn người thương nghị hành động sau này, sau một canh giờ, bốn người kia lần lượt rời đi, biến mất ở trong màn đêm, tiếp theo là gã mặc áo choàng lén lút rời đi.

——

Đêm đó, sau khi được phụ vương cho phép, Nhiễm Mặc Phong ở lại Phong Viên. Tiểu Hồ nằm bên phải đã ngủ say sưa từ lâu, còn Nhiễm Lạc Nhân nằm bên trái ôm lấy nó, nhưng không buồn ngủ.

“Mặc Phong, huynh không muốn ở trong cung.” Nhiễm Lạc Nhân đem chính mình vùi sâu ở trong lòng Nhiễm Mặc Phong, ngữ khí cực thấp.

“Xảy ra chuyện gì?” Người đồng dạng không ngủ, thấp giọng hỏi.

“Chỉ là không muốn ở trong cung.” Không muốn nói rõ nguyên nhân, Nhiễm Lạc Nhân đáng thương nói, “Chỉ có mỗi mình Mặc Phong tốt với huynh, đối đãi thiết tình với huynh. Xích Đồng cùng Xích Đan cũng tốt, nhưng vì thân phận của bọn họ, nên có một vài chuyện huynh không tiện nói với bọn họ.”

“Ta sẽ nói với phụ vương, khi nào quay về Nhân Xương sẽ mang người đi cùng.”

“Hi . . .” Người đang rầu rĩ liền cười tươi, rồi ngẩng đầu lên, “Mặc Phong, huynh biết đệ rất tốt với huynh mà.” Tiếp theo, nó lại lắc đầu, “Hoàng thúc sẽ không đồng ý đâu. Thân mình huynh không tốt, lại không biết võ, tới Nhân Xương chỉ gây thêm phiền toái cho Mặc Phong.”

“Không có.” Câu trả lời tuy ngắn nhưng rất kiên định. Nhiễm Lạc Nhân nở nụ cười thật tươi, gối đầu lên ngực Mặc Phong, ôm chặt lấy nó, nhắm mắt lại. Nó lẳng lặng để cho Nhiễm Lạc Nhân ôm lấy mình, Tiểu Hồ nằm bên phải cũng ôm chặt lấy cánh tay của nó. Thực nóng, nhưng nó cũng không đẩy hai người ra.

“Thế tử điện hạ, có người cướp ngục.” Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng bầm báo của thị vệ. Nhiễm Mặc Phong lập tức ngồi dậy, nhảy xuống giường.

“Mặc Phong, huynh cũng đi.” Nhiễm Lạc Nhân còn chưa ngủ, liền theo xuống giường, mặc xiêm y vào, Tiểu Hồ bị đánh thức, mở cặp mắt mơ hồ ra nhìn nhìn, vẫn chưa ý thức được đã xảy ra chuyện gì, thì lại trở mình tiếp tục ‘vù vù’ ngủ say.

Nhiễm Lạc Nhân chạy không mau, nên Nhiễm Mặc Phong công nó lên lưng phóng nhanh đến nhà lao, khi tới cửa lao thì phát hiện người cướp ngục đã bị thị vệ bắt được. Nhìn kỹ lại, thế nhưng Trú đã ở đó – chỉ mặc một chiếc áo lót, cả người lạnh như băng.

“Giết hắn.” Trú sáng giọng ra lệnh. Người vừa mới ngủ liền bị đánh thức, tâm tình rõ ràng không tốt.

“Trú tiên nhân.” Nhiễm Mặc Phong lên tiếng, “Giao hắn cho ta đi.” Đợi nhiều ngày như thế, nó xem như chờ được người nó muốn tìm, nhưng ngoài dự kiến của nó chính là – chỉ có một người tới. Nghĩ rằng Trú sẽ không đáp ứng, thế nhưng Trú chỉ liếc nó một cái, rồi xoay người rời đi.

Không cần hỏi nó là ai, đôi mắt dị sắc của nó đã nói cho kiếp phi biết thiếu niên đột nhiên xuất hiện này là ai. “Nhiễm Mặc Phong! Ngươi giết ta. Chuyện ám sát Nhiễm Mặc Lâm, là do ta chỉ thị, không liên quan đến Ứng Diên. Hắn chỉ là một thư sinh không có khả năng đi lại! Ngươi giết ta! Mạng của ta cho ngươi!” Nam tử đầu trọc bị đao kiếm áp chế quỳ trên mặt đất hướng về phía Nhiễm Mặc Phong hét lên, trên mặt gã không chút nào e ngại. Không nói cho gã biết quân sư mà gã tới cứu chỉ là người giả trang, Nhiễm Mặc Phong bảo binh lính mang gã đi.

“Nhiễm Mặc Phong! Người nào làm việc người đó chịu, người muốn giết Nhiễm Mặc Lâm là ta, không liên quan đến Ứng Diên! Ngươi thả hắn! Thả hắn!” Người bị áp tải đi không ngừng quay đầu lại hét lớn, cuối cùng bị thị vệ lấy khăn vải nhét vào miệng.

“Mặc Phong, Ứng Diên là ai? Bọn họ muốn giết hoàng thúc?” Nhiễm Lạc Nhân nhìn theo nam tử bị áp đi kia có bộ dạng rất thiết tha, rồi quay đầu lại nhìn Nhiễm Mặc Phong ở phía sau nó nhỏ giọng hỏi.

“Nếu phụ vương ta đến đây, nói với người, trước cứ giữ người này lại.” Dặn thị vệ ở đó một câu, Nhiễm Mặc Phong kéo Nhiễm Lạc Nhân quay về Phong Viên.

“Mặc Phong, đệ nói cho huynh biết đi, huynh muốn biết, người kia là ai?” Theo sát phía sau nó, Nhiễm Lạc Nhân không ngừng hỏi. Trở lại phong viên, Nhiễm Mặc Phong đơn giản kể lại chuyện quân sư, rồi bày ra bộ dáng buồn ngủ. Nhiễm Lạc Nhân cũng không hỏi nữa, ôm nó, tìm tư thế nằm thoải mái, rồi thỏa mãn đi vào giấc ngủ. Nhắm mắt, Nhiễm Mặc Phong có chút do dự, giết hay không giết? Người nọ muốn dùng mạng của chính mình để đổi mạng cho quân sư, làm cho nó nghĩ tới phụ vương.

.....

Ở trong một mớ hỗn loạn, thọ yến của Nhiễm Mặc Kỳ được cử hành, vào ngày này, tất cả mọi người trong cung cực kỳ bận rộn. Sáng sớm Nhiễm Mặc Lâm liền mang con tiến cung để thỉnh an hoàng huynh. Trú vẫn là một thân áo trắng, còn Nhiễm Mặc Kỳ cũng không mặc long bào màu vàng, mà là ứng với không khí vui mừng, y mặc một thân long bào màu đỏ tươi, càng tôn thêm vẻ đẹp tuấn mỹ.

“Hoàng huynh, thần đệ cùng Phong Nhi nghĩ tới nghĩ lui, thật sự nghĩ không ra tặng hoàng huynh cái gì mới tốt. Thần đệ cả gan, tìm người làm cho hoàng huynh một vật, mà vật này không tốt để dâng lên trong thọ yến, nên đành đưa trước cho hoàng huynh, mặc kệ hoàng huynh thích hay không thích, hoàng huynh đều phải nhận.” Nhiễm Mặc Lâm từ trong tay con cầm lấy thọ lễ mà hai phụ tử bọn họ đã chuẩn bị, dâng lên cho hoàng huynh. Trú tiến lên cầm lấy, rồi quay về bên người Nhiễm Mặc Kỳ, mở ra.

Hai người đều sửng sốt, thọ lễ ở trong hộp gấm là — một bộ “Tức Tâm Quyết” bằng vàng. Ở Bắc Uyên, chỉ có phu thê yêu thương lẫn nhau mới có một bộ “Tức Tâm Quyết” như vậy, khóa lại tâm của bọn họ, khóa lại tình của bọn họ.

Cầm lên một chiếc “Tức Tâm Quyết”, trong mắt Nhiễm Mặc Kỳ óng ánh hơi nước. Mặt trên khắc chữ “Kì” của y. Vậy chiếc còn lại hẳn là mang tên của người còn lại.

Nhưng Trú lại chẳng chút nào cảm kích mà nhìn về phía Nhiễm Mặc Lâm: “Ngươi nên nhắc nhở ta.” Bộ “Tức Tâm Quyết” này phải là do hắn mua mới đúng.

“Cái này mang ở trên cổ, còn một loại mang ở dưới cổ chân.” Nhiễm Mặc Lâm nhắc nhở, lúc này thần sắc của đối phương mới thoáng dịu xuống.

Trú đặt hộp gấm xuống, cầm lấy chiếc vòng cổ ở trong tay Nhiễm Mặc Kỳ mang lên trên cổ của mình, tiếp theo cầm một khác có khắc tên của hắn mang lên trên cổ Nhiễm Mặc Kỳ, cũng không thêm đề ý người ta có đồng ý hay không.

“Cho dù ta chết, ngươi cũng không được tháo cái khóa cổ này xuống.” Ở ngay trước mặt Nhiễm Mặc Lâm, Trú đối với huynh trưởng của hắn hạ lệnh.

“Hình như đã quên ai mới là Hoàng Thượng.” Tuy nói lời không vui, nhưng y lại hơi hơi nghiêng đầu, ở nơi bào đệ nhìn không tới lau đi ướt át ở khóe mắt. Ngay lập tức đầu bị nâng lên, một nụ hôn sâu hạ xuống.

Bị hai mắt con lại, Nhiễm Mặc Lâm ngẩng đầu làm bộ xem nóc nhà, độ dính chặt vào nhau của hoàng huynh với Trú sắp vượt qua Tiết Kỳ với Dịch rồi. Chờ hai người trước mặt hôn xong, hắn làm bộ như vô sự mà nhìn lại. “Hoàng huynh, thọ lễ của thần đệ đã dâng lên rồi, thần đệ cùng Phong Nhi lui xuống trước, khi thọ yến bắt đầu sẽ lại tới.”

“Ngươi nên đi sớm hơn mới phải.” Ôm chặt thể tử của mình, Trú trực tiếp đuổi nhân.

Nhiệm Mục Lân thực thức thời mà lập tức mang con rời đi, sau này tốt nhất là nên ít mang con đi gặp hoàng huynh, miễn cho hoàng huynh cùng Trú dạy hư con. Hai người vừa đi, Trú ôm lấy Nhiệm Mục Kỳ, đi vào phòng ngủ. (ngươi mới dạy hư ấy =.)

Sau khi thọ yến bắt đầu, Nhiệm Mục Kỳ vịn tay Trú chậm rãi xuất hiện, quần thần quỳ xuống. Trừ bỏ thái tử bị trọng thương ra, tất cả mọi người đều có mặt. Thậm chí còn có sứ giả của Kim Quốc, Vệ Quốc, Nam Quốc, càng làm cho mọi người giật mình chính là – Sở Quốc cũng phái sứ giả đến đây chúc thọ cho Hoàng Thượng Bắc Uyên. Chỉ có Yên Quốc là không có phái người đến. Trú chiếm lấy vị trí của hoàng hậu, ngồi ở bên người Nhiệm Mục Kỳ, không ai dám nhìn bản mặt vừa thối vừa lạnh của hắn mà nói không đúng. Nhiệm Mục Kỳ ngầm đồng ý đã gián tiếp chứng tỏ thân phận của hắn tại hoàng cung. Lúc mọi người ở đây mang những tâm tư khác nhau, thì thọ yến bắt đầu.

“Mặc Phong, huynh vốn nên sớm đi gặp đệ, nhưng khổ nỗi công vụ quá nhiều, Lạc Nhân đem hết mọi chuyện mà phụ hoàng giao cho đệ ấy đổ hết lên người huynh, kết quả huynh tìm không ra cơ hội đi gặp đệ.” Trên bữa tiệc, Nhiệm Lạc Tín cố ý ngồi ở bên người Nhiệm Mặc Phong, nói với nó lời xin lỗi, cùng sử dụng ánh mắt trách cứ liếc người nhàn hạ một cái.

“Đệ có giúp nhị ca thôi khô tẩu chương nha.” Người bị chỉ trích liền lên tiếng biện hộ cho mình.

“Hôm qua đâu, vì sao không tới?” Nhiệm Lạc Nhân cũng không định buông tha cho nó.

“Hôm qua . . . Nhị ca, hôm qua đệ đi tìm Mặc Phong chơi a, Nhị ca, huynh đừng la đệ, ngày mai đệ nhất định sẽ tới.” Nhiệm Lạc Nhân cầu xin tha thứ, nó ngồi ở bên tay phải của Nhiệm Lạc Tín, chồm người lên trên người hắn, trang bộ dạng đáng thương.

“Ngày mai nhất định phải tới, không được nhàn hạ nữa. Bằng không lần tới phụ hoàng phạt đệ, huynh cũng mặc kệ.” Bún nhệ lên trên trán của Nhiệm Lạc Nhân một cái, về mặt Nhiệm Lạc Tín đầy yêu thương cùng chiều chuộng.

“Biết rồi.” Nghe đến mình không thể nhàn hạ nữa, Nhiệm Lạc Nhân xụ mặt xuống.

“Lạc Nghĩa, đệ cũng đừng mãi luyện công, cũng nên giúp phụ hoàng xử lý một ít việc đi.” Nhìn về phía Tứ đệ sắp cao to hơn cả Nhiệm Lạc Nhân, Nhiệm Lạc Tín như thở dài mà nói.

“Ân, Nhị ca.” Nhiệm Lạc Tín gật đầu, có chút do dự nói, “Phụ hoàng không đưa việc cho đệ, đệ cũng không biết phải làm cái gì.” Khi nói chuyện, Nhiệm Lạc Tín thỉnh thoảng nhìn về phía người đã nhiều năm không thấy.

Nhiệm Mặc Phong không có ngồi cùng chỗ với phụ vương. Tiểu Hồ ngồi ở bên tay trái của nó vô cùng khâm trương, gã không có ý niệm về thân phận tôn ti gì cả, ngoài ra Xích Đồng cùng Xích Đan ngồi bên cạnh Tiểu Hồ cũng đồng dạng không an ổn. Nhưng ở trong lòng nó, bọn họ là người mà nó phải bảo vệ, tự nhiên sẽ “ngồi” cùng một chỗ với nó.

“Mặc Phong, ngày mai không có việc gì, huynh muốn gặp đệ.” Nhiệm Lạc Tín nói, đồng thời lấy đi chén rượu trong tay Nhiệm Lạc Nhân, “Thân mình đệ không tốt, không được uống rượu.”

“Đệ chỉ ném thử thôi.” Nhìn Nhị ca le lưỡi, Nhiệm Lạc Nhân tiếc nuối nhìn chén rượu bị lấy đi.

“Mặc Phong, ngày mai có thể chứ?” Tiếp tục hỏi người vẫn chưa cho hắn câu trả lời.

“Ân.”

Thấy đối phương đáp ứng, Nhiệm Lạc Tín nở nụ cười. “Mặc Phong, hai huynh đệ chúng ta đã tám năm không gặp, đến, huynh mời đệ.” Nói xong, hắn nâng chén rượu.

Nhiệm Mặc Phong không uống rượu, nó gơ bát trà lên: “Ta không uống rượu.”

“Không sao, huynh uống là được.” Chạm cốc, uống cạn.

Mấy đứa nhỏ ở chung một chỗ coi như là hòa hợp, còn nhóm người lớn bên này thì mỗi người một tâm tư khác nhau. Hoắc Bang không yên lòng mà cùng vài vị đại nhân nói chuyện tào lao, từ sau khi thái tử tiến cung, y đã không còn gặp được hắn. Còn Nhiệm Mục Lân một bên ứng phó các vị đại thần kính rượu, một bên nhìn con. Lúc này, có người đi đến phía sau hắn, khom người ghé vào tai hắn nói mấy câu. Chỉ thấy sắc mặt của Nhiệm Mục Lân đại biến, nhưng lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

“Ngươi đến bên hồ chờ ta.” Mượn tư thế uống rượu, Nhiệm Mục Lân nhỏ giọng nói. Người phía sau hắn gật đầu, khom người lui ra, rồi nhanh chóng rời đi. Giương mắt nhìn hoàng huynh cùng Trú, rồi lại nhìn về phía con cùng bốn phía, sau khi phát hiện không có ai chú ý, Nhiệm Mục Lân lấy cớ đi nhà vệ sinh, để rời khỏi bữa tiệc. Chấn trước hắn vừa đi, thì chân sau Nhiệm Mặc Phong đã đuổi theo.

“Trú.” Tâm tình Nhiệm Mục Kỳ sung sướng mà nhìn ca múa ở giữa sân, mắt y say lơ đãng mà tựa vào trên người Trú, kêu tên hắn.

“Đây là thọ yến của ngươi, cứ thoải mái.” Liếc nhìn phương hướng Nhiệm Mục Lân rời đi, Trú nói.

Bên hồ, sắc mặt Nhiễm Mục Lân cực kỳ đông lạnh, lắng nghe thuộc hạ bẩm báo.

“Vương gia, năm ngày trước Sở Quốc đột nhiên phái binh đánh vào Thanh Thành của Yến Quốc. Quốc quân Hoài Tắc của Yến Quốc bị bắt, còn thái tử Hoài Đồng Li chẳng biết đi đâu. Vương gia, Sở Quốc đã ra tay.”

Yến Quốc, cho tới nay vẫn là thuộc địa của Sở Quốc. Mà hành động lần này của Sở Quốc, đã là chiêu cáo thiên hạ, hẳn muốn Yến Quốc không chỉ là thuộc địa, mà hoàn toàn trở thành một bộ phận của Sở Quốc.

Ngày này cuối cùng đã đến, hẳn vẫn nghĩ rằng Sở Quốc sẽ đợi thêm vài năm nữa. Yến Quốc đã bị nuốt, vậy kế tiếp chính là ai đây? Trên mặt Nhiễm Mục Lân xuất hiện một tia lo lắng nho nhỏ. Bắc Uyên hiện giờ có thể nói là tứ phía thụ địch. Kim Quốc, Nam Quốc, Vệ Quốc – 3 nước này sẽ làm thế nào?

“Vương gia” Người gấp rút trở về báo tin cũng cảm thấy được nguy hiểm.

“Trước không cần bẩm báo Hoàng Thượng, chuyện này để ta suy nghĩ đã.”

“Dạ, Vương gia.”

Cho gã trở về nghỉ ngơi, Nhiễm Mục Lân đứng ở bên hồ trầm tư. Một người đi đến phía sau hắn, cầm tay hắn.

“Phụ vương, chúng ta quay về Nhân Xương.”

Nắm chặt bàn tay nhỏ bé luôn nóng hằm hập trong tay, Nhiễm Mục Lân không chút nào kinh ngạc khi con nghe được. “Phong Nhi, trời phải đổi, sợ không?”

“Không sợ.”

Cúi đầu nhìn con cười cười, Nhiễm Mục Lân nói: “Hôm nay là thọ yến của hoàng bá, hai phụ tử chúng ta không thể rời đi quá lâu.” Nói xong, hắn ôm vai con trở về yến tiệc. Chiến sự, phải bắt đầu rồi.

Đêm đó, sau khi thọ yến chấm dứt, Nhiễm Mục Lân lên gọi Hoắc Bang tới. Suốt đêm, ở dưới tình huống không ai hay biết, Hoắc Bang trộm dẫn theo một ngàn tinh binh rời khỏi kinh thành, đề ngừa vạn nhất, Nhiễm Mục Phong rời khỏi phụ vương, hộ tống Hoắc Bang quay về Hòe Bình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nhiễm Mục Lân tiến cung, bẩm báo với hoàng huynh. Mười ngày sau, Nhiễm Mục Lân dẫn theo ba nghìn tinh binh rời khỏi kinh thành, cùng hắn rời khỏi còn có Nhiễm Lạc Nhân, Tiểu Hồ, Xích Đồng, Xích Đan, Tiết Kì, Dịch, và bốn con mèo con của Nhiễm Mục Phong, ngoài ra có thêm tên kiếp phi bị bắt giữ.

—

Ngày 28 tháng 9 năm 17 Bắc lịch, Sở Quốc chiếm lĩnh Yến Quốc, phá bỏ quốc hiệu Yến Quốc. Ở trong quân đội của Sở Quốc, rõ ràng xuất hiện quân Man của phương bắc (dân tộc thiểu số tựa như đột quyết v.v.v) – sức chiến đấu dũng mãnh nhất thiên hạ. Sở Quốc cùng Man tộc kết minh.

Hai tháng sau, thái tử Nhiễm Lạc Thành bị thương vẫn chưa khỏi, không để ý khuyên can của mẫu hậu cùng ngoại công, tự động xin đi giết giặc, muốn quay về Hòe Bình. Nhưng Nhiễm Mục Kì không đồng ý.

15 tháng 11, Sở Quốc đem công chúa tặng cho Nam Quốc, 2 tháng sau, Nam Quốc đưa cho Sở vương mười đôi đồng nam đồng nữ, và bốn xe vàng bạc tài bảo. Sở Quốc cùng Nam Quốc kết minh. Vệ Quốc cùng Kim Quốc, hướng Bắc Uyên phát ra lời mời, muốn cùng nhau chung sức chống lại Sở Quốc, cứu thoát Yến Quốc, Nhiễm Mục Kì phái Nhị hoàng tử Nhiễm Lạc Tín đi thương nghị.

Đến tận đây, chiến tranh giữa các nước bắt đầu bùng nổ.

Quyển 3 : Đường Về

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

CHƯƠNG 83

Thú Thành nằm ở Bắc Uyên, là nơi giao nhau giữa Sở Quốc cùng Nam Quốc, việc nơi đây vốn không ai quản lý, đạo phi hoành hành. Từ sau khi Nam Quốc cùng Sở Quốc kết minh, thành Thú này đã sớm bị người quên lãng dần dần hiện lộ ra tầm quan trọng.

Tháng 2 năm 18 Bắc lịch, Bắc Uyên phái binh sĩ tiến tới chiếm giữ Thủ Thành, trong vòng 3 tháng, đạo phi trong vùng cơ hồ đều bị tiêu diệt, và sau khi đánh lui quân đội Nam Quốc bất ngờ đánh vào, thì Hoàng Thượng Nhiễm Mục Kì hạ lệnh xây dựng Thủ Thành trở thành một quận, chính thức đem Thủ Thành nhét vào bản đồ của Bắc Uyên.

Sau ba ngày liên tục rơi tuyết, Thủ Thành bị tuyết bao trùm một lớp thật dày. Tuy ngày hôm nay trời có nắng, thế nhưng gió lạnh đến xương làm cho dân chúng chỉ muốn tránh ở trong nhà, không hề muốn bước ra khỏi cửa nửa bước. Nhóm vệ binh trên tường thành mặc cho giá lạnh vẫn cẩn thận tuần tra. Quân kỵ của đội quân tiến vào chiếm giữ Thủ Thành được thiếp lập rất nghiêm khắc, cũng không quấy rầy dân chúng, đối với sự xuất hiện của nhóm binh sĩ này, dân chúng ở đây có thể nói là hoan nghênh khắp nơi.

Mà ngay tại thời tiết lạnh như vậy, ở ngoài cửa thành lại có một người chỉ mặc áo lót, nhiệt khí đầy người đang vật lộn với một con ngựa. Chỉ thấy con ngựa kia nâng chân trước cao lên đá vào người nọ, người nọ cũng không hoảng không vội, lăn một vòng tránh thoát, tiếp theo ôm lấy cổ ngựa vật nó ngã ra ngoài. Con ngựa cũng là phản ứng cực nhanh, sau khi ngã xuống lập tức đứng lên, nhấc chân đạp qua, hai tay người nọ đỡ lấy vó ngựa đang hướng về phía mình, dưới chân dùng lực, làm cho cả người mình chôn vùi vào trong tuyết. Con ngựa hí lên một tiếng, chân trước lại dùng sức, một bộ dáng nhất định phải áp chết người nọ.

Một người ăn mặc cực kỳ kín, đi lên tường thành, nhìn xuống người ở phía dưới đang vật lộn đến cực kỳ vui vẻ, hét lên: “Điện hạ, Vương gia gọi thư.”

Người nọ vừa nghe như vậy, bàn tay đang muốn ôm cổ ngựa dừng lại một chút, tiếp theo người nọ liền bị ngựa đạp một cước văng ngã lên trên mặt đất.

“Tướng Quân.” Nhiễm Mặc Phong nằm trên mặt đất, vỗ vỗ đầu ngựa, nói cho đối phương biết hôm nay dừng ở đây, nó túm bờm ngựa đứng lên, cũng không cảm xiêm y bị ném dưới đất lên, đi thẳng vào trong thành. Con ngựa chưa đánh đã nghiền vẩy vẩy đầu, phì mũi một cái, ngậm lấy xiêm y của tiểu chủ tử, chạy nhanh qua đó.

Tùy ý khoát ngoại sam lên, Nhiễm Mặc Phong không hề sợ lạnh ngồi ở sau án thư mở thư của phụ vương vừa gửi ra. Từ sau khi dẫn binh chiếm lĩnh Thủ Thành, nó vẫn đóng quân tại nơi này, đến nay cũng đã 2 năm. Trước khi xuất chinh, hoàng bá phong nó là “Bình Dương Tướng quân”. Mà phụ vương thân là Đại tướng quân thì ở lại kinh thành, cùng hoàng bá điều binh khiển tướng, và đến các thành trấn quan trọng tuần tra.

Sở Quốc nuốt Yên Quốc, cùng Nam Quốc kết minh, lại dẹp xong bốn thành quận của Kim Quốc, mặc dù dưới sự trợ giúp của Bắc Uyên, Kim Quốc đoạt lại những thành quận đó, thế nhưng không khí đại chiến đã tràn ngập thiên hạ. Đối với Bắc Uyên bị bốn nước vây ở trung tâm mà nói, thế cục càng thêm hiểm trở.

Nhiễm Mục Lân không muốn quay về kinh, nhưng lo lắng cho đại cục, hẳn không thể không nhìn đau mà từ biệt con, mang theo Tiểu Hồ rời đi. Tiết Kì cùng Dịch vẫn ở lại Nhân Xương, sau khi Nhiễm Mặc Phong bình định Thủ Thành, Nhiễm Lạc Nhân không để ý mọi người phản đối mang theo Xích Đan chạy tới Thủ Thành, để Xích Đông theo Tiểu Hồ trở về kinh.

Bất quá hai tháng trước, sau khi Nhiễm Lạc Nhân nhận được một phong thư từ kinh thành gọi tới, thì quyết định quay về kinh, để Xích Đan ở lại, sau 3 ngày thu xếp được mấy trăm binh sĩ hộ tống trở về kinh. Nếu theo ý của Nhiễm Mặc Phong, thì Xích Đan tốt nhất cũng trở về. Cuộc sống ở Thủ Thành gian khổ, một khi chiến sự nổi lên sẽ rất nguy hiểm, thế nhưng nói thế nào đi nữa Xích Đan cũng không chịu trở về, cứ dùng hai mắt rung rung mà nhìn chăm chăm nó, cuối cùng Nhiễm Mặc Phong cũng tùy già.

Xem xong thư của phụ vương, đôi mắt dị sắc của Nhiễm Mặc Phong lưu chuyển, phụ vương rất nhớ nó, mà nó cũng thế. Trong thư phụ vương nói – vào ngày tết sẽ tới Thủ Thành thăm nó, Nhiễm Mặc Phong tính tính ngày, còn hai tháng nữa, trong đôi mắt sáng ngời chứa đựng vui sướng mà không ai có thể phát hiện. Một lát sau, có một người đi đến, tuy đã mặc 6 tầng áo, nhưng vẫn lạnh đến run cầm cập.

“Phu tử, ngài quay về kinh đi.”

Khẩu Tuyên lắc đầu: “Năm nay tuyết rất lớn, ta lo lắng dân du mục của Khương tộc, Man tộc cùng Hồ tộc sẽ vì tránh né tuyết mà tiến vào Thủ Thành. Tiểu Phong, đạo gần đây phải tăng mạnh tuần tra, phải đề phòng Sở Quốc hoặc Nam Quốc nhân cơ hội này xuất binh.” Quân đội Sở Quốc vốn đã là quân đội thiện chiến dũng mãnh nhất trong thiên hạ, hiện giờ Sở Quốc cùng Man tộc kết minh, nên được Man tộc trợ giúp, có thể nói là như hổ thêm cánh. Từ sau khi từ quan tới Nhân Xương, Khẩu Tuyên vẫn đi theo bên người Nhiễm Mặc Phong, cho dù lần này Nhiễm Mặc Phong đóng ở Thủ Thành, gã cũng đi theo tới đây. Nhưng gã là người phía nam, cực kỳ sợ lạnh, mặc dù sống ở Nhân Xương gần chín năm, nhưng gã vẫn không thể quen với cái rét lạnh của phương bắc.

“Vài năm gần đây, Khương tộc cùng Hồ tộc bị Man tộc chen ép đến cực kỳ lợi hại, thù lĩnh Man tộc Kha Nhĩ Đa phái binh giết hại mười mấy bộ lạc của Khương tộc cùng Hồ tộc. Cừu hận của ngoại tộc so với người Hán, cũng rất khó hóa giải. Tuy Khương tộc cùng Hồ tộc nhỏ yếu, nhưng nếu được bọn họ ủng hộ, thì ít nhất trong vòng ba năm chúng ta có thể tạm thời không cần lo lắng về Khương tộc cùng Hồ tộc.” Một người vẫn một mực ngồi ở trong phòng sưởi ấm lên tiếng. Dung mạo người này bình thường, búi tóc bó cao, khỏe mắt hơi xếch, khuôn mặt trầm tĩnh làm cho người ta có một loại cảm giác nghiêm cẩn. Hai chân được chần ấm phủ lên không có bàn chân, cũng không có bắp chân. Ngồi bên cạnh gã là một nam tử đầu trọc, gương mặt thật thà. Hai người này chính là quân sư Ứng Diên cùng Đạm Thạch nhà gã bị Nhiễm Mặc Phong bắt được nhưng không có giết chết.

Năm đó sau khi bắt được bọn họ, Nhiễm Mục Lân từng hạ lệnh xử tử bọn họ. Nhưng hai người vừa nhìn thấy Nhiễm Mặc Phong liền mong muốn lấy mạng của mình đổi lấy mạng của đối phương, làm cho nó do dự, nếu lưu lại thì sợ gây nguy hiểm cho phụ vương, sau cùng Nhiễm Mặc Phong quyết định đem bọn họ cột ở bên người, dễ dàng giám thị. Sau khi đóng tại Thủ Thành, liền đưa bọn họ tới đây. Cũng không biết từ khi nào, thỉnh thoảng Ứng Diên sẽ nói cho Nhiễm Mặc Phong một ít đề nghị, Nhiễm Mặc Phong cũng không cự tuyệt. Tóm lại, thân phận của hai người này rất là đặc thù.

“Ta thì không lo lắng Man tộc, hiện tại ta lo lắng chính là Vệ Quốc. Tuy hai năm trước Vệ Quốc cùng Bắc Uyên kết minh, nhưng vẫn cảm thấy trên phương diện này có âm mưu gì đó. Hai năm này, Quảng Nghiêu Vũ luôn miệng nói Nam Quốc vô si, nhưng không có một chút ý tứ xuất binh, lại nói

ngộ hòa ngộ hòa. Ta mới không tin hấn sợ Sở Quốc. Tới một mức độ nào đó, Quảng Nghiêu Vũ cùng An Lăng cũng là sần sần như nhau, đã tâm của hấn so với An Lăng cũng chẳng nhỏ hơn gì.” Một nam tử khác ở trong phòng lên tiếng. Gã chôn mình trên ghế nằm của Nhiễm Mặc Phong, bộ dáng tuấn tú, đang dùng cái giữa tu sửa móng tay, đối với người này mà nói bàn tay của gã so với mạng của gã còn đáng giá hơn. (=.=)

Phòng ngủ của Nhiễm Mặc Phong cơ hồ đều là Xích Đan ở, nếu nó không ở bên ngoài tuần tra, thì chính là luyện công, thời gian còn lại thì ở tại thư phòng nghiên cứu chiến sự, nghỉ ngơi cũng là ở trên ghế nằm trong thư phòng, rất ít khi quay về phòng ngủ. Đối với nó một ngày chỉ ngủ hai canh giờ mà nói, ngủ ở thư phòng sẽ thuận tiện hơn.

Nam tử vừa nói, tên là Lục U, là khi Nhiễm Mặc Phong dẫn binh tiến đến Thú Thành thì gặp được ở trên đường. Lúc ấy gã đối diện té xỉu ở trên đường, được Nhiễm Mặc Phong cứu. Sở dĩ bị đối diện té xỉu, là vì gã bị trộm mất túi tiền, nhưng sĩ diện không muốn tìm người cứu giúp. “Tình nguyện đối chết, cũng không vì năm đầu thóc mà khom lưng” – đây là lí do thoái thác sau khi gã tỉnh lại nói ra. Tóm lại, là một tên tính tình quái dị, vừa thích chung điện, vừa cao ngạo. Lúc gặp Nhiễm Mặc Phong, gã nhất thời không biết phải đi nơi nào, nên cứ đi theo nó, và vẫn theo tới hiện giờ.

Khi ba người này nói chuyện, Nhiễm Mặc Phong đã mở bản đồ ra, và đang nhìn. Nó đã mười lăm tuổi, chiều cao cũng sắp vượt qua Nhiễm Mặc Lâm, nhưng vẫn rất gầy gò.

“Bảo —, Tướng quân, kinh thành gọi thư tới.” Một binh sĩ xúc màn lên đi vào. Đạm Thạch đứng dậy cảm lấy, rồi giao cho Nhiễm Mặc Phong. Vừa thấy là thư của Nhiễm Lạc Nhân, nó lập tức mở ra. Xem xong thư, trên mặt nó nhìn không ra buồn vui, chính là giao thư cho Khấu Tuyên. Đối phương nghi hoặc mà xem thư, rồi kinh ngạc hô lên.

“Chuyện gì?” Ứng Diên cùng Lục U hỏi.

“Thư của Tam điện hạ nói rằng Man tộc phái sứ giả tới thương lượng muốn cùng Bắc Uyên thông hôn, vương tử Man tộc Sa Dĩ Đất coi trọng trưởng công chúa.” Khấu Tuyên nhũ chặt mi tâm.

“Hắn đã gặp qua trưởng công chúa?” Lục U kỳ quái hỏi.

“Hai năm trước, khi bệ hạ tổ chức thọ yến, vương tử Man tộc cùng tam hoàng tử Sở Quốc An Trọng Thiên đã đến Bắc Uyên để chúc thọ bệ hạ.”

Lục U buông cái giữa xuống, y nghĩ được một tia âm mưu.

“Vị Trọng cung kia đồng ý?” Đối với Hoàng Thượng Bắc Uyên, Ứng Diên vẫn xưng hô như thế.

“Sở Quốc phái người đảm đương thuyết khách.” Giao thư cho Lục U, Khấu Tuyên nhìn về phía Nhiễm Mặc Phong. “Tiểu Phong, cửa hôn sự này bệ hạ nhất định phải quyết ý, bằng không sẽ cùng lúc đắc tội với Man tộc và Sở Quốc. Chuyện này ở mặt ngoài xem ra là cầu hôn, nhưng trên thực tế là Sở Quốc lợi dụng Man tộc thử thách Hoàng Thượng. Tuy thánh chỉ còn không ban ra, nhưng vì Bắc Uyên, có lẽ chỉ vài ngày nữa là bệ hạ sẽ hạ chỉ, mà có lẽ hiện tại đã hạ chỉ.”

Lục U nở nụ cười, giao thư cho Đạm Thạch, để gã đưa cho Ứng Diên. “Đáp ứng, tự nhiên sẽ tiện nghi cho Man tộc, sau này khi xuất binh đánh Sở Quốc cùng Man tộc, nhưng vì công chúa, mà bệ hạ cũng phải có điều cớ kị; không đáp ứng, man tộc sẽ có cớ để xuất binh đánh Bắc Uyên. Không thể không nói, chiêu này quá đỉnh.”

Nhiễm Mặc Phong vẫn nhìn chằm chằm bản đồ, bất quá lại nhìn về nơi giao nhau giữa Sở Quốc cùng Bắc Uyên. “Phụ tử, viết thư cho Lạc Nhân đi. Nếu hoàng bá đáp ứng, lập tức phái người nói cho ta biết.” Đầu ngón tay ở trên một cái khe núi nơi hai nước giao nhau ở trên mặt bản đồ vòng hai vòng, Nhiễm Mặc Phong lên tiếng. Khấu Tuyên không có hỏi nhiều, liền đi đến án thư lấy giấy bút.

Làm phu tử của Nhiễm Mặc Phong, Khấu Tuyên cực kỳ hiểu rõ nó. Nhiễm Mặc Phong sẽ không giải thích với người khác về hành vi của nó, không phải không muốn, mà là nó không biết cách nói. Tựa như công chiếm Thú Thành, cũng là nó đột nhiên đưa ra, không hề giải thích, mang một đội quân hùng mạnh tiến tới. Ở trên chuyện đánh giặc, Nhiễm Mặc Phong được trời ban cho trực giác rất nhạy, bất quá nó không biết cách nói ra, ngoại trừ phụ vương của nó, nó không quen giải thích với người khác.

“Chuyện này khẳng định sẽ làm cho bệ hạ nổi giận.” Lục U nói xong, lại tiếp tục tu sửa móng tay. (=.=)

Kinh thành, hoàng cung, tẩm cung hoàng hậu.

Hoàng hậu ôm nữ nhi đang âm thầm rơi lệ mà khóc ròng, thái tử Nhiễm Lạc Thành với vẻ mặt vẻ lo lắng mà ngồi ở đối diện, hai đấm nắm chặt. Ngay tại vừa rồi, Hoàng Thượng Nhiễm Mặc Kỳ đã hạ chỉ, đồng ý hôn sự giữa trưởng công chúa Nhiễm Tiên và Sa Dĩ Đất. Một tháng sau, trưởng công chúa sẽ được sứ giả của Man tộc hộ tống tới Man tộc, do tứ Hoàng Tử Nhiễm Lạc Nghĩa hộ tống trưởng công chúa xuất giá. Nhiễm Lạc Thành cũng muốn đi, nhưng hấn là thái tử, yêu cầu này bị bác bỏ.

“Mẫu hậu, hoàng tỷ, con sẽ lại đi cầu phụ hoàng, thỉnh người thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Nhiễm Lạc Thành nói, sáng nay hấn không quan tâm là sẽ chọc giận phụ hoàng, mà cần xin phụ hoàng thu hồi thánh chỉ, thậm chí ra tay đánh vài tên quan viên đồng ý việc này, gồm cả Thái úy Trương Chiêu Xương.

“Đừng, Thành Nhi.” Sắc mặt Hoàng hậu tái nhợt, lên tiếng khuyên nhủ con, “Phụ hoàng con đối với chuyện này cũng hết cách. Bọn người Trương Thái úy nói đúng, nếu phụ hoàng con không đáp ứng, Sở Quốc cùng Man tộc nhất định sẽ mượn cơ hội này để tấn công Bắc Uyên. Phụ hoàng con cũng là

bất đắc dĩ.”

“Sao Trương Chiêu Xương không nói để cho Nhiễm Thu qua đó đi?! Không phải chất nữ của hần, đương nhiên hần sẽ không đau lòng!” Nhiễm Lạc Thành gầm nhẹ, “Đừng cho là con không biết hần đang đánh cái chủ ý gì!” Tự sau khi hần quay về cung, những người đó liền nơi nơi tìm hần gây phiền toái, tuy bên ngoài cũng không gây ra những vấn đề to lớn gì, nhưng hần tình huống hiểu rõ.

“Lạc Thành, đừng nói lung tung!” Hoàng hậu kinh hoàng mà nhìn nhìn ngoài cửa, tiếp theo đứng dậy, ra lệnh cho người bên ngoài lui xuống hết, đóng cửa lại.

“Mẫu hậu, con không sợ bọn họ, cùng lắm thì con lại quay về Hộc Bình, dù sao con cũng không ham ở lại kinh thành.”

“Con đi rồi, thì mẫu hậu sẽ sao đây? Còn ngoại công của con nữa?!”

Nhiễm Lạc Thành há to miệng, rồi oán hận mà ngậm miệng lại. Đúng vậy, hần đi rồi, thì mẫu hậu cùng ngoại công sẽ sao đây? Hiện giờ tỷ tỷ xuất giá, hần càng phải ở lại trong cung.

“Lạc Thành, hoàng thúc con đối với chuyện này cũng chưa nói đáp ứng hay không đáp ứng, con không nhìn ra là có ý gì sao?” Lau khô nước mắt, hoàng hậu thấp giọng hỏi.

Nhiễm Lạc Thành gật gật đầu. Phụ hoàng đối với chuyện này cũng rất nổi giận, cho nên hoàng thúc cũng không thể nói cái gì.

“Mẫu hậu, con không muốn. Bộ dạng của người kia thật đáng sợ. Mẫu hậu, ta không muốn.” Nhiễm Tiên thấp giọng khóc lén. Người kia so với hoàng đệ Mặc Phong còn đáng sợ hơn, đi tới đó rồi, nàng nhất định sẽ bị đánh chết. Man tộc, đó là nơi ăn thịt người, hơn nữa còn cách Bắc Uyên rất xa.

“Tiên Nhi!” Trong mắt Hoàng hậu đã không còn nước mắt, nàng cực kỳ kiên cường. “Con là công chúa, con phải tới đó, mà sau đó con càng không thể để cho phụ hoàng con khó xử. Vì Ngũ gia, con cũng không hề tùy hứng!”

“Mẫu hậu. . . .” Nhiễm Tiên khóc lớn lên. Tâm Nhiễm Lạc Thành vì tỷ tỷ mà đau nhức không thôi, hai tròng mắt hần đỏ ngầu, nhưng cũng phải bó tay. Thánh chỉ đã ban ra.

—

Trong Vô Tam điện, Nhiễm Mục Kỳ không cảm xúc mà đứng trên ban công, mặc cho gió lạnh thấm đến tận xương, người phía sau cầm áo lông cừu khoát lên cho y.

“Trú, giết An Lăng.” Lời nói lạnh lẽo.

“Kì, chuyện trong thiên hạ đã sớm được định sẵn. Dịch, ta, Uyên, có thể giết người, nhưng không thể quản chuyện trong thiên hạ.” Biết người này không vui, nhưng hần không thể đáp ứng.

“Không phải ngươi là ma sao? Vì sao không thể quản chuyện trong thiên hạ?” Nhiễm Mục Kỳ xoay người, trong mắt là lửa giận. Không ai có thể vũ nhục y, Sở Quốc khinh người quá đáng!

“Hết thầy đã được định sẵn, ta không biết định sẵn kia là cái gì, nhưng ta không thể nhúng tay vào chuyện trong thiên hạ.”

“Sao lại là chuyện của thiên hạ? ! Đây là chuyện của trăm!” Rất muốn tránh khỏi ôm ấp của người này, đuổi hần đi. Nhưng trước khi buộc miệng nói ra, lý trí của Nhiễm Mục Kỳ đã trở lại. “Ta sẽ không ép buộc ngươi.” Y rất hiểu người này, nếu có thể ra tay, thì chẳng cần y lên tiếng. Chẳng lẽ thực sự không có cách nào sao?

Trong mắt Trú phát ra ánh sáng bạc, hần ngẩng đầu nhìn trời, tựa hồ thấy được chủ nhân của hần.

—

Đêm khuya, Nhiễm Mặc Phong còn chưa ngủ, nó ở một mình trong thư phòng.

“Quý một, quý hai.”

“Có thuộc hạ.” Hai người đang canh giữ ở ngoài phòng liền bước vào, đóng cửa lại.

“Phái ba mươi quý sĩ đến vùng Cam Trữ cốc đi. Có động tĩnh gì thì lập tức hồi báo.”

“Dạ.”

“Quý hai.”

“Có thuộc hạ.”

“Lập tức đem phong thư này chuyển tới tay phụ vương ta.”

“Dạ.”

Sau khi hai người đi ra ngoài, Nhiễm Mặc Phong lại mở một trang giấy trắng ra, cầm bút lên, nhưng một lúc lâu cũng không viết được chữ nào. Qua thêm một hồi nữa, nó mới viết.

Lạc Nhân

Ta tốt lắm

Nhiễm Mặc Phong

Xếp giấy lại, phái người gửi đến kinh thành, sau đó Nhiễm Mặc Phong lại cầm bút. Lần này là nó viết thư riêng cho phụ vương, nên nó phải suy nghĩ cẩn thận.

Quý một, quý hai, còn có quý ba quý bốn v.v.v. Hai năm trước, sau khi Nhiễm Mặc Phong một mình dẫn binh đi, thì nó mới biết được từ khi nó năm tuổi, phụ vương đã lệnh cho Mạch Khiêm âm thầm xây dựng cho nó một quân đội ước chừng 6 ngàn người. Ngoài ra, còn bồi dưỡng cho nó khoảng hai trăm tử sĩ. Nhiễm Mặc Phong không giết Nhiễm Lạc Thành, cũng không có nghĩa là hắn sẽ không lo lắng tương lai về sau của con. Đội quân sáu ngàn người cùng hai trăm tử sĩ, là tư binh của Nhiễm Mặc Phong, một khi nó có nguy hiểm, đội quân này có thể một địch một trăm sẽ trở thành lưỡi dao sắc bén trong tay nó. Nhiễm Mặc Phong đem những người này trà trộn vào trong sáu vạn binh mã ở Thủ Thành, cũng tự mình đặt tên cho những người này là Quý quân, tử sĩ là Quý sĩ.

Khi trời sắp sáng, Nhiễm Mặc Phong mới nằm xuống ghế nằm mà ngủ một chút. Ngoài phòng đại tuyết bay tán loạn, tựa hồ dự báo sắp có chuyện kinh thiên động địa xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

CHƯƠNG 84

Vài ngày sau, Nhiễm Mặc Phong nhận được thư của Nhiễm Lạc Nhân, báo rằng 10 ngày sau trường công chúa Nhiễm Tiên sẽ rời kinh, do Nhiễm Lạc Nghĩa hộ tống đến thủ đô của Sở Quốc. Sở Quốc cùng Man tộc kết minh, Sa Dĩ Đất ở Bách Nghiệp học tập văn hóa dân tộc Hán, Nhiễm Tiên đi tới Bách Nghiệp cùng Sa Dĩ Đất lấy phương thức của dân tộc Hán mà thành hôn, sau đó đi theo Sa Dĩ Đất quay về Man tộc, dựa theo quy củ của Man tộc lại cử hành hôn lễ một lần nữa.

Đồng thời, Nhiễm Mặc Phong cũng nhận được thư của phụ vương, bắt quâ trong thư Nhiễm Mặc Phong chỉ hỏi thăm con như thế nào, đối với đứa con không quan tâm chuyện triều chính mà nói, hắn cũng không có nhắc tới quá nhiều chuyện trong đó.

Nhiễm Lạc Nghĩa phụng ý chỉ của phụ hoàng, dẫn theo ba nghìn binh sĩ hộ tống hoàng tử xuất giá, bởi vì phải đi vào Sở Quốc, cho nên không thể mang quá nhiều binh mã, để tránh xảy ra tranh chấp. Nhiễm Mặc Phong chuẩn bị của hồi môn cho nữ nhi rất phong phú, xe chở của hồi môn ước chừng từ thành đông kéo dài tới thành tây, xem như bày tỏ áy náy đối với nữ nhi.

Nhiễm Tiên vừa khóc vừa bái từ biệt phụ hoàng cùng mẫu hậu, bước lên xe phượng. Tất cả người trong Hoàng thất cơ hồ đều có mặt, ngoại trừ Nhiễm Lạc Nhân đang bị phong hàn. Sau khi hoàng thượng hạ chỉ đồng ý hòa thân, Nhiễm Mặc Phong trở nên cực kỳ ít nói, cho dù là ở trên triều đình, hắn cũng là một bộ dáng thâm trầm, làm cho người ta cảm thấy e ngại.

“Hoàng thúc, ngài nói đại hoàng tử còn có thể trở về không?” Nhìn xe ngựa đi xa, Nhiễm Lạc Tín với hai mắt rung rung hỏi. Đối với chuyện ngoại công ủng hộ việc hòa thân, hắn cũng có chút bất mãn, thế nhưng hắn lại không thể trách cứ ngoại công đã làm sai, xuất phát từ đại cục, hoàng tử phải xuất giá, về chuyện này ngay cả ngoại công Ngũ Vũ Khôn của hoàng tử cũng chỉ có thể tán thành.

“Sẽ.” Tựa như tự nói, Nhiễm Mặc Phong lên ngựa, quay về cung.

Nhiễm Lạc Tín lau lau khóe mắt, nhú mày.

“Xích Đồng, ta cho tới bây giờ cũng không muốn sinh ra trong hoàng thất.” Đứng ở trên nóc nhà của hoàng cung, Nhiễm Lạc Nhân khoát trên người tấm áo choàng bằng da hổ trắng mà Mặc Phong cho nó, nhìn theo hoàng tử đi xa. Xích Đồng đứng ở phía sau nó, lặng yên không nói.

“Mặc dù ta với hoàng tử cũng chẳng có tình cảm gì, thế nhưng ta vẫn hy vọng nàng có thể gả cho người mà nàng thích.” Thờ dài, Nhiễm Lạc Nhân cười ‘hi hi’ vài tiếng, vỗ vỗ mặt mình.

“Xích Đồng, chúng ta còn có rất nhiều chuyện phải làm a, cũng không thể nhụt chí. Đi thôi.”

“Dạ.”

Trong đêm tối đen, một đội quân âm thầm thần không biết quỷ không hay mà rời khỏi Thú Thành.

“Quý một, trên đường không nghỉ, ba ngày sau đến cửa sông rồi nghỉ ngơi hồi phục.”

“Dạ!”

Nhiễm Mặc Phong để lại cho Khấu Tuyên một phong thư, nói cho gã biết nó đi làm gì. Thú Thành tạm thời giao cho Khấu Tuyên cùng phó tướng của Nhiễm Mặc Phong — Diên Xương Bình, người này là do Nhiễm Mặc Phong phái tới phụ giúp nó. Ứng Diên ở ngày hôm sau cũng không hành tung của nó, bất quá Lục U lại quần lấy Khấu Tuyên hỏi không ngừng, Khấu Tuyên chỉ cười trừ, hoặc chuyển hướng câu chuyện, nhất quyết không nói, làm cho Lục U nổi giận.

Sau khi đi ba ngày đường, đoàn người Nhiễm Mặc Phong đi tới cửa sông. Tuy nơi này gọi là cửa sông, nhưng chẳng có nước sông gì, cực kỳ lạnh và khô ráo. Qua cửa sông chính là Vu Quận, xuyên qua Vu Quận đi tới Mậu Huyền, rồi từ Mậu Huyền có thể trực tiếp tiến vào Yến Quốc cũ.

Tìm một nơi bí ẩn nghỉ ngơi, Nhiễm Mặc Phong cùng tám trăm Quý quân đi theo nó ăn lương khô, và uống canh thịt nóng do Xích Đan nấu. Nhiễm Mặc Phong cũng không tính mang Xích Đan theo, thế nhưng Xích Đan làm nô tài cận thân của nó thì sao không biết khi nào chủ từ rời đi. Nhiễm Mặc Phong là một người không biết chiều cố chính mình, cho nên nói gì đi nữa Xích Đan cũng muốn đi theo. Qua 2 năm, Xích Đan cao lên rất nhiều, cũng rắn chắc không ít. Ở trong cung, Xích Đồng cùng Xích Đan dưới sự yêu cầu của Nhiễm Lạc Nhân đều theo Trú tập võ, tuy công phu cũng không phải rất cao, nhưng vẫn có thể tự bảo vệ mình, hơn nữa lại trở nên dẻo dai cường tráng rất nhiều. Xích Đan theo Nhiễm Mặc Phong chạy ba ngày, mặc dù mệt, nhưng cũng không có cản trở chủ tử, ngược lại còn có tinh thần nấu thật nhiều canh để cho mọi người giữ ấm.

Nhiễm Mặc Phong vừa ăn vừa xem bản đồ. “Sau khi trời tối đen thì khởi hành, hiện tại nghỉ ngơi.”

“Dạ.” Quý một đi an bài người tuần tra, Quý hai đi bố trí người dựng lều.

Xích Đan nhìn chủ tử xem phương hướng trên bản đồ mà không rõ, nơi đó trước kia là địa bàn của Yến Quốc, hiện giờ là của Sở Quốc, chủ tử đi tới đó để làm gì? Bất quá gã sẽ không hỏi, nếu muốn cho gã biết, thì chủ tử sẽ nói cho gã biết.

Sau khi lều dựng xong, mọi người đều ngủ một chút. Bên tai Nhiễm Mặc Phong vang lên thanh âm ngủ say của Xích Đan, mặc dù nó cũng mệt mỏi nhưng chỉ nhắm mắt lại không ngủ được, trong đầu nó đều là bản đồ năm nước. Một lát sau, nó mơ mơ màng màng ngủ, thì hình như thấy được phụ vương. Đêm cuối trước khi nó rời khỏi Nhân Xương, phụ vương cơ hồ không để cho nó ngủ. Cùng phụ vương chung sống nương tựa lẫn nhau gần 13 năm, hiện giờ, nó phải rời xa phụ vương, một mình trấn thủ biên quan.

“Phong Nhi, con là của phụ vương, nhớ kỹ, ngoại trừ phụ vương ra, không được để cho bất luận kẻ nào chạm vào con.”

Phụ vương ghé vào tai nó lập đi lập lại hàng ngàn lần, bảo nó phải nhớ kỹ. Nó không hiểu vì sao phụ vương không tin nó, nó chỉ muốn cùng phụ vương làm chuyện thân mật nhất.

Phụ vương Nhiễm Mặc Phong không biết nó đã kêu ra tiếng.

Đang ở trong mộng cùng phụ vương thân cận, bỗng nhiên Nhiễm Mặc Phong nghe thấy động tĩnh, nó liền mở mắt, hai tròng mắt nháy mắt khôi phục thanh minh. Ngoài trước, trừ bỏ những nhóm Quý quân đang tuần tra ra thì tất cả còn tại đều nghỉ ngơi. Không thể trách bọn họ phản ứng chậm, mặc dù Nhiễm Mặc Phong không thể gọi là “thiên lý nhãn thuận phong nhĩ*”, nhưng cũng gần như thế. Thấy nó đi ra, Quý ba, Quý bốn phụ trách tuần tra lập tức đi tới. (*trong tè thiên có đấy)

“Chủ tử?”

“Có người đến, Quý ba, người đi cùng ta qua đó.”

Tướng Quân ngủ ở bên lều gần với lửa trại, sau khi Nhiễm Mặc Phong đi ra, liền đứng dậy, thông thả bước tới bên người nó. Nó nhảy lên ngựa, phân phó Quý bốn không cần đánh thức những người khác, nó dẫn Quý ba phi ngựa chạy tới nơi có tiếng động.

Thanh âm roi ngựa quất vang lên trong màn đêm yên tĩnh có vẻ cực kỳ kinh hãi. Trương Xuyên liều mạng mà vùng roi, miệng liên tục nói: “Yểm Hắc, mau lên chút nữa, mau lên chút nữa.” Cả người gã đều là máu, thỉnh thoảng gã quay đầu nhìn lại phía sau, chỉ thấy người đang đuổi theo gã cách gã càng ngày càng gần.

“Xuyên thúc, có phải bọn họ đuổi kịp rồi không?” Một đứa bé đột nhiên hỏi. Bé vùi đầu vào trong lòng Trương Xuyên, hai tay ôm chặt lấy gã, trên gương mặt non nớt – nếu nhìn ở dưới ánh sáng mà nói – trắng bạch như tờ giấy. Thế nhưng mặc dù bé rất sợ hãi, nhưng bé không hề khóc nháo.

“Tiểu thiếu gia, ôm chặt.” Cũng không trả lời những người đó đã đuổi kịp hay không. Trương Xuyên quát mạnh mấy roi lên mông ngựa, cắn chặt răng, gãi có chết cũng phải mang tiểu thiếu gia đến nơi an toàn.

“Giao người ra đây, ta sẽ tha mạng cho người.” Trong đám người đuổi theo phía sau, có người hét lên

Trương Xuyên tức giận, lẩm bẩm: “Ta có chết cũng sẽ không giao tiểu thiếu gia cho các người!” Ngựa dưới thân gãi đang dần dần chậm lại, hất bỏ roi ngựa xuống, rút đao trên lưng ra chém lên mông ngựa một đao. Ngựa bị đau, hí lên một tiếng, điên cuồng mà phóng về phía trước. Phía trước ầm ầm xuất hiện ánh sáng của cây đuốc, trong mắt Trương Xuyên hiện lên tuyệt vọng, tiếp theo gãi nắm chặt đao, kiên quyết tiến lên!

Kéo dây cương Tướng Quân, Nhiễm Mặc Phong nhìn chăm chú phía trước, phía sau nó là Quý ba và năm mươi Quý quân. Vốn nó chỉ mang Quý ba đến xem là người phương nào, không muốn quấy rầy các nhóm Quý quân đã mệt mỏi sau ba ngày đường, thế nhưng nó vừa mới lên ngựa, thì những Quý quân vẫn ở trong tình trạng cảnh giới liên tỉnh giấc, bất đắc dĩ, nó phải dẫn theo năm mươi người, còn những người khác nó bảo tiếp tục nghỉ ngơi.

“Chủ tử, tựa hồ là báo thù.” Sau khi thấy rõ có một đám người đang đuổi theo một nam tử đang ôm một đứa bé, Quý ba lên tiếng.

Tướng quân không kiên nhẫn mà lắc lắc đầu, một chân trước cào cào xuống mặt đất, tựa hồ muốn tiến lên cứu người. Trấn an mà vỗ vỗ Tướng Quân, Nhiễm Mặc Phong không nhìn cái người đằng đằng sát khí đang lao về phía trước, hạ lệnh: “Toàn bộ bắt.”

“Dạ!” Nhóm Quý quân rút trường đao ra, lập tức xông ra ngoài.

“Tránh ra! Ai cản ta đều phải chết!” Trương Xuyên vung đao lên, hai mắt đỏ ngầu, quay đầu ngựa sang sườn núi phía bên trái. Gãi không chút nào để ý đến vết thương sâu đến có thể thấy được xương trên lưng. Phía sau có người đuổi theo gãi, gãi quay đầu nhìn lại, liền hoảng sợ. Mấy chục người kia không có đuổi theo gãi, mà ngược lại ngăn cản đám người đuổi theo gãi, chạy theo gãi chỉ có hai người. Đã nhận ra cái gì đó, gãi lập tức kéo dây cương ngựa, người đuổi theo gãi cũng ngừng lại.

“Xuyên thúc?” Người trong lòng gãi run rẩy hỏi, không dám nhìn xem người đuổi theo bé là ai. Chẳng lẽ không thể chạy thoát sao?

P phía sau truyền đến tiếng chém giết, Nhiễm Mặc Phong cũng không quay đầu lại nhìn xem, mà là nhìn chăm chăm vào mặt người ở phía trước, tiếng đao bị roi xuống. Tiếp theo, người nọ cũng bị rút xuống ngựa, ở một khắc khi rút xuống kia, gãi nhanh chóng bảo hộ đứa bé trong lòng mình.

“Xuyên thúc! Xuyên thúc!”

Nhiễm Mặc Phong xuống ngựa, đi tới bên người Trương Xuyên.

“Vị tráng sĩ này Cầu, cầu ngài” Chạy trốn mấy ngày liền, lại còn bị trọng thương, Trương Xuyên đã hao hết tất cả khí lực. Khi gãi phát hiện người này cũng không phải cừu gia, thì sợi dây buộc chặt liền buông ra, và sinh mệnh cũng đã tới điểm cuối.

“Xuyên thúc! Xuyên thúc!” Tay của đứa nhỏ toàn là máu, bé lắc lắc thân mình Trương Xuyên vừa khóc vừa kêu lên.

“Tráng sĩ tiểu thiếu gia của ta, là họ đôi, họ Vũ Văn, tên Cát sinh vào ngày 15, tháng 5, năm sơ thần, giờ Thìn hai khắc,”

“Xuyên thúc! Đừng bỏ lại con, đừng bỏ lại con một mình” Đứa nhỏ gọi là Vũ Văn Cát dựa vào trên người Trương Xuyên khóc rống lên, trong lòng bé biết sắp phát sinh chuyện gì.

“Tiểu thiếu gia. . . . Không cần, báo thù. . . . Sống, sống, sống. . . .” Phun ra 2 ngụm máu, bàn tay Trương Xuyên nắm chặt tay đứa bé dần dần buông ra.

“Xuyên thúc!!”

Nhiễm Mặc Phong đứng ở một bên vẫn chưa lên tiếng, nó cũng không ý thức được chính mình vừa được người ta ủy thác. Chính là theo bản năng mà tiến lên trước, kéo người đang khóc ra, kiểm tra thương tích trên người Trương Xuyên.

“Không được đụng Xuyên thúc!” Đối với người “độc nhãn” này, Vũ Văn Cát Cũng không tin tưởng giống như Xuyên thúc của bé vậy.

Để tránh phiền toái, Nhiễm Mặc Phong mang ***g che mắt lên mắt phải. Quý ba tiến lên túm người đang gây trở ngại cho chủ tử kéo qua một bên, Nhiễm Mặc Phong lật người Trương Xuyên lại, phát hiện vết thương trí mạng là ở trên lưng gãi.

“Buông! Buông!” Đứa bé thực sợ hãi, thân mình run rẩy đến lợi hại.

“Chủ tử, người đã bắt toàn bộ, tổng cộng 24 người.” Một gãi Quý quân cười ngựa lại đây báo cáo.

“Có tổn thương?”

“Bên ta không một người thương vong.”

Nhìn nhìn người đã chết, Nhiễm Mặc Phong nói: “Chôn hẳn đi.” Tiếp theo nó đi tới bên người Tướng Quân, lên ngựa. Vừa muốn rời đi, thì nghe Quý ba hỏi: “Chủ tử, đứa nhỏ này?” Không phải chủ tử đã quên đi?

Nhiệm Mặc Phong không có quên, chính là suy nghĩ làm sao an trí cho đứa nhỏ này. Nó có chuyện quan trọng trong người, không thể mang theo đứa nhỏ bên người.

“Phải hai người đưa nó về giao cho phu tử.”

“Dạ.”

Phát giác hai tay của đứa nhỏ kia đều là máu, nó bổ sung thêm một câu: “Thoa được cho nó.” Rồi vỗ vỗ tướng quân.

Tướng Quân phì mũi một cái vang dội, phóng chạy.

Quý ba ôm Vũ Văn Cát lên ngựa, mộng vừa mới ngồi xuống, thì Vũ Văn Cát liền hôn mê bất tỉnh. Quý ba nhủ mảy, thật sự là phiền toái.

Đám người đuổi theo Trương Xuyên đang quỳ trên mặt đất, Quý quân vây quanh bọn chúng. Nhìn thấy Nhiệm Mặc Phong đến đây, tên cầm đầu liền đứng lên nói: “Ngươi là kẻ cầm đầu đi, mau thả chúng ta ra, và giao thẳng quý con kia ra đây, chủ nhân của ta sẽ bỏ qua cho các ngươi. Nếu chọc giận chủ nhân của ta, cho dù ngươi là. . . .” Gã còn chưa nói xong, đã bị một Quý quân đạp ngã lên mặt đất, rồi đá vào cằm gã. Tất cả Quý quân đều mặc thuần một màu đen, cho nên không ai có thể ngờ được bọn họ là quan binh.

“Chủ tử, những người này xử trí như thế nào?” Quý ba kinh thường mà nhìn kẻ đang bị đánh đau đến nổi lăn lộn trên mặt đất, hỏi.

Nhìn sắc trời, Nhiệm Mặc Phong hỏi: “Chủ nhân của các ngươi là ai?”

Không ai lên tiếng.

“Là ai?” Thực bình tĩnh mà hỏi lại một lần nữa.

Vẫn không ai lên tiếng.

Lúc này, Quý bốn cùng đám người Xích Đan đã thu xếp xong, mấy trăm Quý quân tập kết lại xuất hiện ở trong tầm nhìn của Nhiệm Mặc Phong. Nếu không có chuyện quan trọng đang cần làm, thì có lẽ Nhiệm Mặc Phong sẽ tra khảo mấy người này, nhưng hiện tại nó không có thời gian.

“Toàn bộ giết.”

Lập tức, tiếng kêu sợ hãi vang lên. Sau khi toàn bộ 24 người kia biến thành tử thi, thì Nhiệm Mặc Phong cầm lấy áo khoát của nó trên tay Xích Đan đưa cho Quý ba, hạ lệnh: “Đi.”

Sau khi Quý ba đóng gói Vũ Văn Cát thật kỹ trong tấm áo choàng thì giao cho hai Quý quân, bảo bọn họ mang về Thú Thành, rồi giục ngựa đuổi theo chủ tử.

Chỉ chốc lát sau, trên đường yên tĩnh chỉ còn lại 24 tử thi.

Dọc theo đường đi, Xích Đan thỉnh thoảng nhìn lên chủ tử. Gần một năm này, hình như chủ tử thay đổi, gã không thể nói rõ là thay đổi như thế nào, chủ tử vẫn không thích nói chuyện, không cười, đối với gã vẫn tốt như trước, thế nhưng gã vẫn cảm giác được chủ tử đã thay đổi.

Tất nhiên Nhiệm Mặc Phong sẽ không biết Xích Đan đang suy nghĩ cái gì, đối với chuyện giết chết 24 người kia nó cũng chẳng có cảm giác gì. Năm ngoái, sau khi nó nhớ lại toàn bộ kiếp trước của nó, thì nó lại trở thành Quý tướng, cho nên đối với chuyện giết chóc cùng huyết tính đã sớm không còn cảm giác. Nó không nói cho phụ vương biết nó đã nhớ lại kiếp trước của nó, nó có thể khẳng định – nó chính là Quý tướng, mà Quý tướng chính là nó.

“Kiếp sau, không cần làm người.”

Nhưng nó vẫn làm người, không biết ba thuộc hạ chết thảm kia có giống như nó không? Đầu thai làm người. Nếu bọn họ đầu thai làm người, thì nó nhất định phải tìm được bọn họ!

“Không đi Mậu Huyền, theo Hành Sơn tiến vào Yên Quốc.”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Ngồi ở ghế thủ vị, Nhiễm Lạc Thành nghe Nhị đệ Nhiễm Lạc Tín trần thuật lại tình hình nạn tuyết của sáu thành quận. Năm nay đại tuyết ở phía bắc bộ đã tạo thành nạn tuyết hiếm thấy, một ít thành quận ở gần Yên Quốc cũ cùng Nam Quốc cũng gặp phải nạn tuyết, dân gặp thiên tai thiếu quần áo cùng lương thực, nên đã bị đông chết gần ngàn người, càng đừng nói hoa màu vụ lúa. Không thể không thừa nhận, năng lực xử lý chuyện triều chính của Nhị đệ so với hần cao hơn rất nhiều. Có lẽ hần đã quen với loại ngày không câu nệ không quản thúc ở biên quan, tuy luôn bị Hoắc lão nhân phạt đứng trung bình tấn, nhưng hai năm trở về này, hần cảm giác nơi nơi đầy áp lực, hần rời kinh tám năm, đối với tất cả triều thần mà nói đã không còn là thái tử ở trong lòng bọn họ. Vì mẫu hậu, hần phải thu liễm tính tình, sống 2 mặt với những người đó, càng là như vậy, hần càng là hoài niệm những năm tháng ở Hòe Bình.

“Lạc Thành, con nghĩ nạn tuyết lần này phải ứng đối thế nào?” Nhiễm Mục Kỳ hỏi thái tử ngồi ở bên tay trái của y đang cúi đầu “suy nghĩ”.

Nhiễm Lạc Thành đang hỗn du thiên ngoại, nên không nghe được câu hỏi của phụ hoàng, Ngũ Vũ Khôn ngồi ở bên người hần trộm chọc hần một cái, lúc này hần mới phục hồi tinh thần lại. Thấy mọi người đều đang nhìn mình, hần lập tức thu liễm tâm tư, trong lòng có chút lo lắng, phụ hoàng vừa mới nói cái gì? Hần không biết rằng bộ dáng ‘tâm tư rối rắm không đặt tại triều chính’ đều rơi vào trong mắt người có lòng, thậm chí vài vị đại thần còn lắc đầu thờ dãi. Nhiễm Mục Kỳ cũng không có gì không vui, vẫn chờ thái tử trả lời.

“Thái tử, bệ hạ hỏi đối với nạn tuyết lần này, thái tử có thượng sách gì.” Ngũ Vũ Khôn nhỏ giọng chỉ điểm cho ngoại tôn, trong lòng già lo lắng không thôi.

Vừa nghe như vậy, Nhiễm Lạc Thành vội vàng đứng dậy đi đến giữa sảnh quỳ xuống.

“Phụ hoàng, nếu nói thượng sách, nhi thần hồ thẹn. Nhưng nhi thần ở Hòe Bình đã được tám năm, đối với khó khăn của nạn tuyết nhi thần hiểu rất rõ. Lúa gạo trâu dê bị đông chết, nhà cửa của dân chúng bị đại tuyết đè sập. Dân chúng trời giạt khắp nơi, khôn khổ tràn lan. Mà đối với dân chúng gặp tai họa này mà nói, Khương tộc, Hồ tộc, Man tộc lấy việc chính là du mục lại càng tăng thêm sự uy hiếp. Phụ hoàng, trong 6 thành quận gặp tai họa, Thủ Thành là gần với Yên Quốc cũ cùng Nam Quốc, nơi đó thường có bộ lạc của Khương tộc, Hồ tộc, cùng Man tộc xuất hiện. Ban Lê cùng Liêu Thành gần với Yên Quốc cũ, sau khi Sở Quốc công chiếm Yên Quốc, rất nhiều Man tộc tràn vào Yên Quốc cũ, hình thành uy hiếp đối với biên thủy ta. Mà hiện nay Yên Quốc cũ đang bị đạo phi hoành hành, dân lưu vong vô số. Kể từ đó, những người này nhất định sẽ mãnh liệt tràn vào Bắc Uyên ta, uy hiếp an nguy của biên thủy. Theo nhi thần thấy, phân chia từng việc mà xử lý. Đối với dân chúng Bắc Uyên ta, triều đình nên viện trợ giúp đỡ; còn đối với dân lưu vong của Yên Quốc cũ cùng Nam Quốc tiến vào Bắc Uyên, chúng ta không thể không quản, cũng không thể mặc kệ; mà những dân du mục của Hồ tộc cùng Khương tộc, thì phụ hoàng nên thừa dịp lần này mà trấn an bọn họ; còn về Man tộc. Nhi thần nghĩ nên phái người tới Sở Quốc thương nghị, dù sao Man tộc là liên minh của bọn họ. Đồng thời, lệnh các chủ thành ở Giang Nam lấy lương thảo viện trợ cho dân đói. Còn các tướng sĩ ở biên thủy phải chuẩn bị sẵn sàng để ngừa nạn dân bạo loạn.”

Lời này vừa nói ra, một ít các đại thần lộ ra suy nghĩ sâu xa, Ngũ Vũ Khôn rất là cao hứng, mà ngay cả Nhiễm Mục Kỳ cũng không ngừng gật gật đầu. Thế nhưng Nhiễm Lạc Thành lại không chút nào không cao hứng, hần rất thấu hiểu nỗi khổ của dân chúng gặp phải thiên tai, sợ là lão Hoắc phải sút đầu mẽ trán một trận đi.

“Phụ hoàng, thái tử diện hạ nói rất đúng. Nhưng Man tộc cùng Bắc Uyên ta vừa mới thông hôn, nếu lần này Bắc Uyên ta mặc kệ, sợ là sẽ gây ra tiếng xấu, mà cũng sẽ ảnh hưởng đến tình cảnh của đại hoàng tỳ.” Nhiễm Lạc Tín lên tiếng.

Nhiễm Lạc Thành cúi đầu không nói, hai tay trong tay áo nắm chặt thành nắm đấm. Hiện tại đang xảy ra nạn tuyết, hoàng tỳ đã đi đến đâu rồi?

“Lạc Tín nói rất có lý.” Nhiễm Mục Kỳ nhìn về phía Nhiễm Mục Lâm, hỏi, “Mục Lâm, còn ý của đệ thì sao?”

Nhiễm Mục Lâm không bước ra khỏi hàng, mà là giương mắt lên, nói: “Hoàng huynh, thái tử nói rất đúng, mà bản khoản của Lạc Tín cũng rất có đạo lý. Không bằng mặc kệ là người phương nào, nếu không phải là con dân của Bắc Uyên, thì không thể vào thành, còn ở trong thành muốn ra ngoài thành thì không được đi quá 2 dặm, nếu không cũng sẽ coi là loạn dân. Mặc dù Sở Quốc đánh hạ Yên Quốc, nhưng còn chưa thu phục được hoàn toàn Yên Quốc, hiện giờ chiến sự rung chuyển, phải phòng ngừa có người dựa vào nạn tuyết này mà gây rối cho Bắc Uyên ta. Cũng theo như ý của thái tử, điều lương thảo từ Giang Nam đi tới 6 quận thành gặp thiên tai, đồng thời cũng xuất từ trong quốc khố ra một phần lương thảo, ngoài ra cũng viện trợ thêm lều trại, quần áo và một ít động vật. Hoạ ngoại xâm hoành hành, vạn lần không thể để xuất hiện nội loạn.”

“Thần nghĩ rằng lời nói của Vương gia rất chí lý.” Ngũ Vũ Khôn bước ra giữa sảnh tỏ vẻ tán thành.

“Thần cũng nghĩ rằng lời nói của Vương gia rất chí lý.” Trương Chiêu Xương cũng lập tức bước ra giữa sảnh. Tiếp theo, các đại thần đều bước ra giữa sảnh, tỏ vẻ đồng ý.

“Vậy sẽ do ai đi Giang Nam điều lương, và sẽ do ai phụ trách áp giải lương thảo?” Nhiễm Mục Kỳ hỏi.

“Phụ hoàng.” Trước khi những người khác lên tiếng, Nhiễm Lạc Thành nói, “Nhị đệ thông minh, lại biết cách ăn nói, đi Giang Nam điều lương là thích hợp nhất. Biên thủy rét lạnh, nhi thần đã ở nơi đó tám năm, đối với tình huống ở nơi đó cũng khá quen thuộc, nhi thần nguyện đi áp giải lương thảo.”

Trong mắt Nhiễm Lạc Tín xẹt qua ánh sáng, nhưng không có thỉnh cầu, mà là nói: “Nhi thần nghe theo phụ hoàng an bài.”

“Vậy cứ theo như lời Lạc Thành nói. Lạc Tín đi Giang Nam điều lương quay về kinh, mà để không chậm trễ việc cứu tế, Lạc Thành áp giải lương thảo của kinh thành đi đến các quận thành trước.”

“Nhi thần nhất định sẽ không để phụ hoàng thất vọng.”

Trời đã khuya, nhưng Nhiễm Mục Kỳ vẫn còn ở Ngự thư phòng. Trú bởi ý phê duyệt tấu chương. Từ sau khi Sở Quốc công chiếm Yên Quốc, y liền biến thành quân vương chăm chỉ. Y cùng Nhiễm Mục Lâm đều hiểu rõ, chiến sự đã gần bùng nổ, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi. Sở Quốc nuốt Yên Quốc, kế tiếp có thể chính là Bắc Uyên. Đối với mảnh đất căn cỗi như Sở Quốc mà nói, Bắc Uyên phi nhiêu tựa như con dê béo nằm bên miệng sói.

“Mục Lâm, đệ nói xem Sở Quốc và Man tộc đang đánh chủ ý gì?” Nhiễm Mục Kỳ hỏi. Y nói về chuyện thông hôn giữa Man tộc cùng Bắc Uyên.

Nhiễm Mục Lâm khoé miệng nhú nhú: “Mặc kệ là chủ ý gì, nhưng khẳng định không phải là ý tốt.”

Nhiễm Mục Kỳ nhú ni.

“Hoàng huynh, tạm thời cứ mặc kệ tâm tư của Sở Quốc và Man tộc là gì. Trước mắt, việc quan trọng nhất chính là nạn dân. Thần đệ định mười ngày nữa sẽ đi Thú Thành, tình huống nơi đó phức tạp, thần đệ lo lắng Phong Nhi xử lý không thỏa đáng, chờ sau khi an trí tốt nạn dân, đệ sẽ trở về.”

Nhiễm Mục Lâm không nói lời thật lòng. Đứa con ở Thú Thành đã hai năm, sao có thể xử lý không thỏa đáng, huống chi còn có Khấu Tuyên – một người rất quan trọng. Bất quá hấn lo lắng cũng không phải là giả, nhưng nhiều nhất chính là nhớ con, hấn đã hai năm chưa gặp con.

Nhiễm Mục Kỳ đương nhiên hiểu rõ tâm tư của hoàng đệ, nói: “Chờ Lạc Nghĩa trở về rồi đệ hấn đi. Nghe nó nói tình huống bên kia thế nào. Đệ đệ còn đưa ra phán đoán chính xác.”

“Cũng tốt.”

.....

Vì đại tuyết, nên đội ngũ đưa dâu di chuyển cực kỳ chậm. Từ Giáng Đan xuất phát đến hơn 12 ngày sau mới tới được Bắc Quận – biên giới giữa Bắc Uyên và Yên Quốc cũ. Thái thú Bắc Quận – Vương Bá Ngũ dẫn dắt quan viên lớn nhỏ nghênh đón công chúa.

Ban đêm, ở phủ Thái Thú, sau khi ăn tiệc xong Nhiễm Lạc Nghĩa cùng sứ giả của Man tộc xảy ra một vụ tranh cãi âm ỉ.

“Phụ hoàng lệnh ta hộ tống hoàng tỷ tới Bách Nghiệp, người cũng biết rõ, đoạn đường này cực không yên ổn, ba nghìn binh sĩ cũng không phải là nhiều.”

“Ba nghìn binh sĩ nhiều cũng không nhiều, nhưng ít cũng không ít. Sau khi tiến vào Bích Thành, sẽ có người tiến đến đón công chúa, Tứ điện hạ nhất quyết dẫn ba nghìn binh sĩ tiến vào Sở Quốc là ý gì đây? Chẳng lẽ không tin năm trăm dũng sĩ của Man tộc ta sao?”

“Ta nói không được chính là không được! Ta cũng muốn hỏi người, ý của người là gì khi chỉ cho phép ta mang theo năm trăm người hộ tống hoàng tỷ?”

“Vương tử tộc chúng ta vô cùng thành tâm muốn kết hôn với công chúa của tề quốc, sao Tứ điện hạ có thể nói như thế?”

“Được rồi được rồi, sau này mọi người đều là người một nhà, không nên vì chuyện nhỏ mà bất hòa.” Sứ giả Sở Quốc – Cố Nghi bước lên phía trước hòa giải, “Có chuyện thì từ từ nói là được mà.”

“Hừ!” Nhiễm Lạc Nghĩa cùng Đạt Đô trừng mắt lẫn nhau.

Cố Nghi liếc nhìn Đạt Đô một cái, nói: “Tứ điện hạ, ta biết người lo lắng cho an nguy của công chúa. Nhưng không nói đến dũng sĩ của Man tộc có bao nhiêu dũng mãnh, thì chỉ riêng quân đội của Sở Quốc ta cũng là nhất nhì trong thiên hạ này.”

Nhiễm Lạc Nghĩa lộ ra nụ cười nhạo, nếu gặp phải người kia, dũng sĩ của Man tộc có mấy người có thể ngăn cản? Hấn lạnh lùng nói: “Phụ hoàng lệnh ta nhất định phải đưa hoàng tỷ đến Bách Nghiệp an toàn. Ba nghìn binh sĩ này, mặc kệ là gì ta đều phải mang toàn bộ đi. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta lấy đầu ra đặt mũi để gặp phụ hoàng cùng hoàng hậu nương nương? Mà các người làm sao ăn nói với Bắc Uyên ta?!”

“Này . . .” Cố Nghi cùng Đạt Đô nhìn nhau một cái. Tiếp theo Cố Nghi nói: “Như vậy đi, Tứ điện hạ. Ta phái người truyền tin cho Lưu tướng quân đang đóng tại Bích Thành, bảo hấn phái ra hai ngàn binh sĩ đội ở nơi cách Bắc Quận năm dặm để nghênh đón công chúa. Tuy nói Bắc Uyên và Man tộc thông hôn, nhưng gián tiếp cũng là cùng Sở Quốc ta liên minh, cho nên vẫn là cần thận cho thỏa đáng. Hiện giờ Yên Quốc đã thuộc về Sở Quốc ta, ba nghìn binh sĩ này tiến vào Sở Quốc ta cũng quả thật không ổn. Chờ sau khi binh sĩ của Lưu tướng quân đến đón công chúa, Tứ điện hạ mang theo một ngàn binh sĩ tiến vào Sở Quốc. Như vậy vẫn có ba nghìn binh sĩ hộ tống công chúa, cộng thêm năm trăm dũng sĩ của Man tộc nữa, Tứ điện hạ có thể yên tâm đi.”

“Công chúa là người mà vương tử điện hạ mê mẩn. Đương nhiên Đạt Đô ta sẽ liều chết bảo hộ công chúa an toàn, Tứ điện hạ không tin Đạt Đô ta, chính là không tin vương tử điện hạ ta, cũng chính là không tin Man tộc ta.” Đạt Đô nổi giận nói.

“Tứ điện hạ, không nên ở trước lễ thành thân mà tạo nên oán hận. Tứ điện hạ cũng muốn công chúa vui vẻ thoải mái mà gả cho vương tử Sa Dĩ Đát đi.” Cố Nghi lại gia tăng khuyên bảo.

Nhiễm Lạc Nghĩa suy nghĩ nửa ngày, không cam lòng nói: “Cứ vậy đi. Bất quá ta nói trước, nếu hoàng tỷ ta có một chút thương tổn nào, thì phụ hoàng ta nhất định sẽ không bỏ qua.” Không muốn lại thấy hai người này nữa, Nhiễm Lạc Nghĩa tức giận bỏ đi.

“Chẳng lẽ Man tộc ta lại sợ Bắc Uyên của bọn người sao?!”

“Đạt tướng quân, việc nhỏ không nhin được sẽ hỏng việc lớn. Chỉ cần hán đồng ý để lại hai ngàn người, một chút tức giận ấy chả là gì.” Đè bả vai Đạt Đồ lại, Cố Nghi lộ ra một nụ cười thâm trầm.

“Hừ!”

Ở Bắc Quận nghỉ ngơi một ngày, lo lắng sẽ có đại tuyết, đội ngũ đưa dẫu lại tiếp tục lên đường. Bất quá lần này ba nghìn binh mã chỉ còn một ngàn. Nhìn đoàn hộ giá rời đi, Thái thủ Vương Bá Ngũ rửa thẳm trong bụng đến nửa ngày, sau đó gọi sư gia tới, thì thào vào tai gã vài câu như vậy như vậy.

Ra khỏi Bắc Quận, là một mảnh đất hoang vu. Tuy Sở Quốc đẹp xong Yên Quốc, nhốt Quốc quân Hoài Tắc của Yên Quốc, nhưng dân chúng Yên Quốc cũng không cam để cho Sở Quốc ức hiếp. Khắp nơi trên Yên Quốc đều có những người phản kháng Sở Quốc, đồng thời, một ít nhân thừa dịp rối loạn này chiếm núi xưng Vương, trở thành đạo phi. Dưới sự áp chế của Sở Quốc, Yên Quốc vẫn đang thập phần rối loạn. Đó cũng là vì sao Nhiễm Lạc Nghĩa nhất quyết dẫn ba nghìn binh sĩ tiến vào Sở Quốc, nói là tiến vào Sở Quốc, bất quá là tiến vào Yên Quốc cũ.

Đi khoảng hai canh giờ, Nhiễm Lạc Nghĩa liền thấy Lưu Thừa mang quân đến đón bọn họ. Quả nhiên như lời Cố Nghi nói, gã dẫn theo hai ngàn binh sĩ tới tiếp ứng. Nhiễm Lạc Nghĩa âm thầm thở nhẹ ra, như vậy an nguy của hoàng tử hần là được bảo đảm. Đợi sau khi hộ tống đến nơi, hần sẽ lệnh cho hai ngàn binh sĩ kia quay về.

“Lưu tướng quân, nơi đây quá rét lạnh, thân mình công chúa tôn quý. Ta cùng Đạt tướng quân và Tứ điện hạ đã thương lượng với nhau, quyết định nên sớm chạy về Bách Nghiệp. Như vậy vương tử điện hạ mới yên tâm, mà Tứ điện hạ cũng yên tâm.”

“Chỉ cần công chúa không có vấn đề gì, Lưu Thừa đều nghe theo Cố tiên sinh.”

Cố Nghi nghe vậy, đứng dậy, đi đến trước xe ngựa của công chúa, hỏi: “Công chúa, ta nghĩ trước khi gió tuyết nổi lên nên chạy tới Bách Nghiệp, không biết công chúa có thể chịu đựng nổi? Nếu công chúa chịu không nổi, chúng ta đến trạm dịch nghỉ ngơi mấy ngày rồi lại đi. Bất quá mấy ngày tới có thể lại có đại tuyết, mà nơi này không yên ổn, ở thêm một ngày lại thêm một phần nguy hiểm.”

Đối với Nhiễm Tiên mà nói, nàng hy vọng vĩnh viễn không tới được Bách Nghiệp, thế nhưng nghe Cố Nghi nói nơi này không yên ổn, nàng nói: “Bản cung vô sự, Cố tiên sinh làm chủ là được.”

“Vậy Cố cố liền lệnh cho các tướng sĩ chạy suốt đêm.” Cố Nghi vừa lòng cười cười.

Ngồi ở trên xe, mặt Nhiễm Tiên xanh trắng. Không phải vì rét lạnh, chậu than trên xe chạy rất to, nàng thậm chí cảm thấy nóng. Nhưng nàng sợ, sợ tên nam nhân sắp trở thành phu quân của nàng. Nghĩ đến chính mình đang dần dần rời xa mẫu hậu, đi tới Man tộc xa xôi, nước mắt của nàng liền rơi xuống không ngừng.

.....

Vì tránh tai mắt của người khác, sau khi rời khỏi cửa sông, Nhiễm Mặc Phong hạ lệnh tạm thời nghỉ ngơi, đợi trời khuya rồi đi. Càng đi về phía bắc, càng rét lạnh, cũng càng hoang vắng. Hiện tại đang xảy ra nạn tuyết, dọc theo đường đi nó gặp được rất nhiều thôn trang bị đại tuyết vùi lấp, hơn một ngàn người cùng gia súc bị đông chết.

Nguyên bản Nhiễm Mặc Phong tính theo Hành Sơn tiến vào Yên Quốc cũ, thế nhưng đại tuyết bão phủ núi rừng, che lấp hết tất cả đường đi, nó đành phải thay đổi chủ ý, quẹo qua Mậu Huyền, theo Lữ Thôn vượt qua sông lớn tiến vào Yên Quốc cũ. Nguyên bản quân đội của Yên Quốc đóng tại đó, bất quá hiện tại quân Sở bận rộn trấn áp thế lực phản kháng của Yên Quốc, nên phòng thủ ở nơi đó rất yếu. Sở dĩ không đi Mậu Huyền, là vì Nhiễm Mặc Phong không muốn có người biết nó đã rời khỏi Thủ Thành.

Nó không có nói với mọi người vì sao nó muốn tới nơi này, Quý quân cũng chẳng có ai hoài nghi cùng bất mãn. Ngay từ lúc gia nhập Quý quân, Mạch tướng quân đã nói rõ cho bọn họ biết – chủ nhân của bọn họ là Nhiễm Mặc Phong, bọn họ cần phải trung thành cũng chỉ có Nhiễm Mặc Phong. Mà đại danh của Lân vương thế tử Nhiễm Mặc Phong, đối với một ít người mà nói cũng chẳng xa lạ gì.

Khi trời sắp tối, Nhiễm Mặc Phong dẫn Quý quân chạy tới Lữ Thôn, vừa đến đầu thôn đập vào mắt bọn họ là cảnh tượng làm cho Tướng Quân nhin không được mà ‘h’ lên một tiếng. Ở trong thôn có một đám người đang đốt nhà, bắt giết, cướp của. Những tên đó rõ ràng là người của Man tộc.

“Chủ tử!” Quý ba cùng Quý bốn lập tức rút đao ra.

“Quý quân nghe lệnh! Mang che mặt, giết tất cả.” Từ bên hông Tướng Quân rút trường đao ra, Nhiễm Mặc Phong mang che mặt, dẫn đầu xông vào thôn.

“Giết!!”

Tuyết động thật dày cũng dẫu không được tiếng vô ngựa ầm vang. Khi người Man đang nhe răng cười cợt tàn sát thôn dân phát hiện một đám người mặc đồ đen đang lao về phía bọn họ, thì đầu tiên là sững sờ, tiếp theo kêu gào nhảy lên ngựa, bày ra trận thế.

“Grrào!!” Kêu gào vài tiếng, người Man khinh miệt nhìn đám đạo phi đang tiến đến chịu chết, vung đao lên chém mạnh.

Nhiễm Mặc Phong xông vào trước nhất, trường đao đặt bên sườn phải, nhóm Quý quân ở phía sau bảo trì với nó một khoảng cách cỡ một con ngựa. Những dân chúng còn sống khóc gào thảm thiết, bọn họ trốn không thể trốn, chỉ cầu mong đám người là tới cứu bọn họ.

“Giết!”

Trường đao mang tên Phong Lãnh đem đầu của hai gã Man tộc đứng ở trước tiên chém thành hai nửa, Nhiễm Mặc Phong nhảy xuống khỏi Tượng Quân.

“Tướng quân!”

“Hì” Tượng Quân không bị trọng lượng đè nặng nên thân mình cực kỳ linh hoạt, nó vừa đá vừa cắn những con ngựa chiến của quân địch.

Còn Nhiễm Mặc Phong nhảy xuống ngựa, hai tay cầm trường đao, tựa như đi vào chốn không người mà vọt vào giữa đám Man tộc. Phong Lãnh cuốn theo bông tuyết, chỉ thấy một người gầy yếu xuyên qua một đám ngựa hung tợn, nơi người đó đi qua, toàn bộ chân ngựa đều bị chém đứt. Quý quân ở phía sau nó chặt bỏ những kẻ Man tộc đang bối rối vì ngựa chiến bị ngã sập xuống. Nhìn không ra trường đao trong tay Nhiễm Mặc Phong chém ra như thế nào, làm cho những đao kiếm muốn giết nó này căn bản không chạm được lên người nó. Khi ngựa chiến dưới thân bọn Man tộc đều bị chém đứt tứ chi, hoặc bị cắt bụng, thì chờ đợi bọn chúng chỉ có chết vong.

“Tướng quân!”

“Hì!”

Tướng quân phóng nhanh đến bên cạnh chủ nhân, Nhiễm Mặc Phong tay trái túm bờm ngựa của Tượng Quân, nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa. Trường đao trong tay nó đem những người tiến đến giết nó chia thành mấy khối. Chỉ thấy bông tuyết bay đầy không trung, mang theo từng trận từng trận sương mù đỏ hồng. Tướng quân há miệng cắn lỗ tai của con ngựa chiến bên cạnh, tiếp theo, người ngồi trên con ngựa chiến đó là tay chân đầu cổ mỗi ngã mỗi.

Tuyết màu trắng tinh khiết, nhưng chỉ chốc lát sau đã bị nhuộm thành màu đỏ. Ngay sau khi tiếng vó ngựa dần dần bình ổn, ba trăm tên Man tộc vốn đang nhe răng cười cợt, chém giết lung tung đã biến thành tử thi hoặc từng khối thịt, nhưng hầu như chẳng có thi thể nào đầy đủ. Máu loãng thấm vào tuyết, hòa tan tuyết đọng trên mặt đất.

Ngay sau khi hết thấy đầu chắm dứ, Nhiễm Mặc Phong bảo Quý ba đi giải thích cho thôn dân rõ, còn nó mang những Quý quân đi thu dọn tử thi. Sắc mặt Xích Đan trắng bệch, dần dần theo sát ở phía sau chủ tử, che miệng muốn nôn.

“Xích Đan, người đừng theo ta.” Nhiễm Mặc Phong nhặt lên một kiện áo da cừu sạch sẽ mà người Man đánh rơi trên mặt đất, phủ lên trên đầu Xích Đan.

“Không.” Xích Đan ngửi thấy mùi máu thoang thoang trên tấm da cừu, nhưng vẫn quật cường nói. Chủ tử là tướng quân, loại trường hợp đầy máu me này gã sẽ thường xuyên nhìn thấy, sao có thể sợ hãi.

“Người đi chăm sóc cho dân chúng bị thương đi. Một mình Quý ba không thể làm hết được, chúng ta không thể trì hoãn ở đây quá lâu.” Nghĩ nghĩ, Nhiễm Mặc Phong tìm một cái cớ.

Xích Đan nhẫn nhịn, xoay người rời đi. Lần sau gã nhất định sẽ không ói!

Thấy Xích Đan rời đi, trong mắt Nhiễm Mặc Phong lướt qua yên tâm, tiếp tục khom người thu dọn thi thể. Trong lòng lại suy nghĩ vì sao Man tộc lại xuất hiện ở trong này.

Sau khi Quý ba từ chỗ dân chúng trở về, gã thấp giọng nói: “Chủ tử, mặc dù nơi này gần với Yến Quốc cũ, nhưng vẫn trong phạm vi của Bắc Uyên ta. Sao man tộc lại có thể không kiêng nể gì mà tiến vào Bắc Uyên ta? Còn lớn lối giết chóc khắp nơi. Không phải công chúa sẽ gả cho vương tử Man tộc sao? Vì sao đang ở thời điểm mấu chốt như vậy mà phát sinh ra loại sự tình này?”

Man tộc cùng Sở Quốc liên kè nhau, còn Bắc Uyên thì ở giữa trung tâm, cho nên cơ hội nhìn thấy Man tộc cực kỳ hiếm hoi. Từ sau khi Sở Quốc cùng Man tộc kết minh, thì ở vùng biên thùy giữa Yến Quốc và Bắc Uyên thường xuyên có Man tộc xuất hiện, nhưng loại chuyện đốt nhà, bắt giết, cướp của rất ít. Bất quá hiện tại xem ra, Yến Quốc bị diệt, Man tộc cũng trở nên ngang ngược, xâm bậy.

Nhiễm Mặc Phong mím chặt môi, sau một lúc lâu, nó lên tiếng: “Gặp được Man tộc, chém”

“ Dạ.”

Lúc này, Quý bốn đi ra ngoài điều tra đang vội vàng phóng ngựa lại đây. Gã xuống ngựa, ở bên tai Nhiễm Mặc Phong nói vài câu, chỉ thấy con người của nó hiện lên ánh sáng đỏ.

“Quý bốn, người dẫn theo năm người lần theo dấu vó ngựa đó, xem bọn chúng đi hướng nào. Chú ý bí mật.”

“Dạ.”

Ở trên đường cách nơi đây khoảng 2 dặm, Quý bốn phát hiện có dấu vó ngựa, may mắn không có tuyết rơi, bằng không bọn họ căn bản không thể phát hiện được, phỏng chừng có khoảng bảy tám trăm người. Nhiều người như thế là muốn đi làm cái gì? Nghĩ đến sự xuất hiện của Man tộc khi này, Nhiễm Mặc Phong liền cảm thấy nguy hiểm. Nơi này cách Mậu Huyền rất gần, quân phòng thủ ở nơi đó chỉ có hai vạn, bởi vì không phải là nơi trọng yếu, nên

hai vạn quân nơi đó chỉ có khoảng năm nghìn là tinh binh.

Đội khoảng nửa canh giờ, Quý bốn mới trở lại. Gã bất an nói: “Chủ tử, những người đó đi về phía Mậu Huyền.”

Nhiễm Mặc Phong lập tức lên ngựa. “Quý ba, lập tức tập hợp, chúng ta đi Mậu Huyền!”

“Dạ.”

Nói cho dân chúng bị tập kích mau rời khỏi đây, đi về phía thôn trấn gần nhất, Nhiễm Mặc Phong có chút do dự, nhưng trong nháy mắt, vẫn quyết định mang Quý quân quay đầu ngựa lại, tiến về phía Mậu Huyền.

“Giá!”

“Giá!”

.....

Đoàn đưa dâu thật dài đang từ từ di chuyển, trời lại bắt đầu rơi tuyết, qua hai ngày nữa là có thể tiến vào Cam Trữ cốc. Qua khỏi Cam Trữ cốc, cũng xem như rời khỏi Yên Quốc cũ đang cực kỳ rối loạn. Không biết vì sao, Nhiễm Lạc Nghĩa càng đi thì trong lòng càng hoảng hốt, giương mắt nhìn lại thì thấy Cố Nghi cùng Đạt Đô đang cười cười nói nói, nhìn ra phía sau là ba nghìn binh mã, hẳn tự bảo với chính mình nên an tâm. Có lẽ là lần đầu tiên rời xa hoàng cung, đi vào một nước khác, nên hẳn mới có cảm giác bất an như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

CHƯƠNG 86

Bởi vì đại tuyết, nên đội ngũ đưa dâu đi một chút lại dừng một chút, lộ trình vốn chỉ đi hai ngày phải đi gần bốn ngày. Khi tới được Cam Trữ cốc, thì trời đã hoàn toàn tối đen, lại có đại tuyết, nên đội ngũ đưa dâu buộc phải không dừng lại ở Cam Trữ cốc để nghỉ ngơi, đợi sáng sớm ngày mai lại tiếp tục khởi hành.

Từ sau khi rời khỏi kinh thành, Nhiễm Tiên chưa từng xuống xe, trừ phi nàng quá mệt. Một là không muốn nhìn thấy Man tộc, hai là rời xa mẫu hậu, nên đau lòng khổ sở. Cũng khó trách Sa Dĩ Đất lại bất chấp sẽ chọc giận Bắc Uyên, mà yêu cầu Sở Quốc ra mặt đi tới Bắc Uyên cầu thân, bộ dạng Nhiễm Tiên không giống Ngũ thị, tuy sau khi rời kinh thành đã gầy đi rất nhiều, cũng tiêu tụy không ít, thế nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp của nàng. Nhiễm Tiên và Nhiễm Thu hoàn toàn khác nhau, Nhiễm Tiên mềm mại không xương, ôn nhu thanh lịch, đẹp mà kiêu, mang một làn khí thanh thuần. Giơ tay nhắc chân đều hiện lộ ra phong thái của nàng công chúa xinh đẹp hiền đức, còn Nhiễm Thu cũng không xinh đẹp bằng Nhiễm Tiên. Nghiến phi một lòng một dạ đem tinh lực đặt ở trên người nhi tử, cho nên đối với nữ nhi sẽ thiếu sót rất nhiều, tuy Nhiễm Thu có đẹp, nhưng lại thiếu duyên.

Ăn vài miếng thức ăn do thị nữ đưa tới, Nhiễm Tiên ăn không nổi nữa. Từ Đồng – thị nữ cận thân của nàng cực kỳ lo lắng, nói: “Công chúa, ngài ăn thêm vài miếng nữa đi, giữa trưa ngài đã không ăn rồi, cứ tiếp tục như vậy ngài sẽ ngã bệnh mất.”

Nhiễm Tiên chậm rãi lắc đầu: “Từ Đồng, ta ăn không vô.”

“Công chúa.” Từ Đồng là thị nữ của hồi môn đi theo bên người công chúa, thấy công chúa như vậy, Từ Đồng cũng muốn khóc.

Ngoài xe, gió lạnh gào thét, bông tuyết “bùm bùm” nện lên vách xe. Sắc mặt Nhiễm Tiên trắng bệch, nàng bi thương nói: “Nếu có thể chết ở trên đường, thì quá tốt. Từ Đồng, người nói xem, ta gả cho Sa Dĩ Đất, thì Man tộc cùng Sở Quốc sẽ buông tha cho Bắc Uyên không? Chuyện trong thiên hạ, ta không hiểu, nhưng ta hiểu được như thế nào là lòng tham không đáy. Sở Quốc chiếm Yên Quốc, cũng sẽ muốn chiếm Kim Quốc, chiếm Nam Quốc, chiếm cả thiên hạ này, có lẽ còn muốn chiếm cả Man tộc. Mặc kệ kết cục như thế nào, với ta mà nói, đều chỉ có một loại.”

“Công chúa.” Từ đồng che miệng im lặng mà khóc lên, sợ người ngoài xe nghe được. Nhiễm Tiên vươn tay ôm chặt lấy Từ Đồng, yên lặng rơi lệ.

Đêm khuya, trừ bỏ mấy chục tên binh sĩ tuần tra ra, tất cả mọi người đều ngủ. Trời đông giá rét, bốn năm binh sĩ nằm cùng một chỗ để sưởi ấm cho nhau, mà những binh sĩ tuần tra cũng không ngừng dậm chân, phả hơi, mong có thể đến Bách Nghiệp sớm một chút.

“Huynh đệ, lại đi tìm một vài nhánh cây đi, đồng lửa này sẽ không chống đỡ được đến hừng đông đâu, đến lúc đó chúng ta sẽ bị đông chết mất.” Một tên binh sĩ vừa ngủ được một lát đầy đầy hai người bên cạnh, đồng lửa trước mặt bọn họ đã sắp tắt.

“Ngô.” Xoa xoa ánh mắt mệt mỏi, bốn năm tên binh sĩ đứng lên, ngáp một cái, lại bị cái lạnh làm cho co rụt người lại.

“Con mẹ nó, hôm nay thực xui. Cái tên Sa Dĩ gì đó ta thấy hẳn muốn nữ nhân muốn đến điên rồi, nếu không sao có thể ở trong cái thời tiết quý quái này

mà muốn chúng ta đưa dâu chứ.” Một binh sĩ vừa mắng vừa vỗ vỗ tuyết ở trên người, rồi phẫn hận mà liếc quân Man một cái. Mặc kệ bọn chúng có bao nhiêu dũng mãnh, thì cũng chỉ là loại người man rợ, dã man, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

“Đừng nhiều lời, đi kiểm củi đi. Chúng ta cũng không tốt phước như người ta vậy.” Đây người vừa nói một phen, những người khác đi sâu vào phía trong Cam Trữ cốc.

Vì sao quân Sở lại bất mãn với quân Man chứ? Kỳ thật cũng có nguyên nhân – người Hán vốn đã xem thường người Man, hơn nữa là sau khi người Man tiến vào lãnh thổ của người Hán thì bắt đầu đốt nhà, bắt giết, cướp của. Tuy bọn chúng đối với người Sở cũng có chút khách khí, nhưng đối với người Yên lại vô cùng tàn nhẫn, hành vi của bọn chúng làm cho kẻ khác kinh hãi. Thái độ của vua Sở đối với Man tộc làm cho người dân trong nước có chút bất mãn, lần đón dâu này, chỉ tiêu cho quân Man so với quân Sở nhiều hơn gấp mấy lần. Tựa như hiện tại, tất cả mọi người đều là binh lính, thế nhưng lừa trại của quân Man so với quân Sở cùng quân Bắc chấy to hơn, ngoài ra bọn chúng còn có rượu thịt để ăn, còn những người khác chỉ có thể nhịn thèm.

Trong sinh mệnh của nam nhân Man tộc không thể thiếu ba thứ, đó là – nữ nhân, rượu và thịt. Muốn trấn an Man tộc, thì phải cho thứ mà bọn chúng thích nhất. Ở trên việc này, vua Sở cực kỳ phóng khoáng, nếu không phải công chúa duy nhất của gã đã gã cho thái tử Nam Quốc – Sầm Canh Hải, thì gã đã cùng Man tộc thông hôn. Bất quá vua Sở có một vị nghĩa nữ, và gã đã gã vị nghĩa nữ này cho vương của Man tộc – Kha Nhĩ Đa đã gần sáu mươi tuổi, coi như là thông hôn. Có được sự ủng hộ của Man tộc cường đại, Sở Quốc tựa như hổ thêm cánh. Bất quá vừa mới đánh chiếm Yên Quốc, thế cục chưa ổn, nên An Lăng cũng chưa lập tức sai cánh, mà là ngừng lại, một bên chinh đồn quốc nội, một bên liên tiếp phát ra tiến hiệu hòa giải với Bắc Uyên, Nam Quốc, Kim Quốc cùng Vệ Quốc. Sau khi thông hôn với Nam Quốc, loại tư thái này của Sở Quốc lại càng rõ ràng.

Mặc dù quân Sở rất bất mãn với quân Man, nhưng chỉ có thể nghe lệnh làm việc. Mấy tên lính Sở đi kiểm củi ý vào quân Man nghe không hiểu ngôn ngữ của bọn họ, nên bọn họ tha hồ mắng chửi để xả hết cơn hận trong lòng.

‘Suru!’ Đột nhiên từ không trung phóng tới một mũi tên, cắm thẳng tắp trên ngực của một gã quân Sở. Mấy tên quân Sở khác đang nhặt củi nhìn thấy thế hét lên một tiếng, rồi cũng ngã chết hết trên mặt đất. Giấy tiếp theo kèn hiệu ‘ô ô’ truyền đến, vô số mũi tên tựa như mưa bắn vào trong đội ngũ đưa dâu, Cam Trữ cốc yên tĩnh nháy mắt trở nên náo nhiệt.

“Kiếp phi! Là kiếp phi!”

“Mau đứng lên! Lên ngựa lên ngựa!”

“Không được hoảng loạn! Bày trận! Bày trận!”

Quân Sở, quân Bắc cùng quân Man đang ngủ, nghe tiếng động liền đứng lên vội mặc giáp, cầm lấy binh khí. Lên ngựa a lên ngựa, bày trận a bày trận.

“Bảo hộ công chúa! Bảo hộ công chúa!” Nhiệm Lạc Nghĩa bừng tỉnh, từ trên xe ngựa lao nhanh xuống, hét to lên.

“Mau bảo hộ công chúa! Bảo hộ công chúa!” Cố Nghi cũng từ trên xe ngựa nhảy xuống, một bên mặc áo lông cừu, một bên hô lớn.

Chỉ thấy phía trên Cam Trữ cốc xuất hiện rất nhiều cây đuốt, hai bên sườn núi đông nghìn nghịt kiếp phi. Tên bay như mưa, một ít binh sĩ còn không kịp lên ngựa đã bị bắn chết, ngựa chiến chạy loạn, hí vang một mảnh. Từ phía sườn đông của Cam Trữ cốc lao xuống một đám kỵ binh, vung đao chém vào đội ngũ đưa dâu.

Trong cốc rối loạn một mảnh, không ai phát hiện Cố Nghi, Lư Thừa, Đạt Đô đã biến đi đâu, hai ngàn quân Sở hộ tống đội ngũ đưa dâu cũng không dấu vết mà rút về bốn phía ngoài cốc. Mà quân Man luôn luôn mang tiếng dũng mãnh thế nhưng không hề ra sức chống cự mà cứ liên tục hô to “rút lui”.

“Quân Kim thề chém đầu quân Bắc, diệt quân Sở! Các huynh đệ, giết! Giết chết những tên chuột nhắt này!” Có người điên cuồng gào thét, thổi kèn ô minh. Sau khi quân Kim ở sườn đông lao xuống, thì quân Kim ở sườn tây cũng vung đao lao xuống theo.

“Là quân Kim! Quân Kim!”

“Địch tập kích! Địch tập kích!”

Nhiệm Lạc Nghĩa khiếp sợ, sao nơi này lại có quân Kim? Mặc dù Cam Trữ cốc cách Kim Quốc tương đối gần, nhưng quân Kim muốn tới đây sẽ phải vượt qua Hành Sơn, hiện giờ đại tuyết, sao bọn họ có thể vượt qua Hành Sơn được?!

Nhiệm Tiên cùng Từ Đồng ôm chặt lấy nhau, cực kỳ sợ hãi địa mà núp ở trong góc xe, xa phu liều mạng ổn định xe ngựa, hô to: “Công chúa chớ hoảng sợ, chớ hoảng sợ!”

“Giết!!” Kỵ binh cùng bộ binh của Kim Quốc hét lớn, vượt qua ngăn cản của quân Man, tiến thẳng đến chỗ quân Bắc.

“Giết!!” Đột nhiên, trong quân Bắc có người hô to, bọn họ chém chết những quân Sở và quân Man bỏ chạy, đoạt lấy ngựa chiến, vội vàng rút lui đã biến mất, tay bọn họ cầm trường đao không biết từ nơi này tìm được, đánh về phía quân Kim đang vọt tới. Những người này ăn mặc không phải là quân phục của quân Bắc, mà là xiêm y cung nhân của đội ngũ đưa dâu. Bọn họ xé đi tà áo dài vương bận trên người, cướp lấy ngựa chiến, vọt vào trong đám quân Kim mà chém giết địch nhân.

“Bảo hộ công chúa! Bảo hộ Tứ điện hạ!”

“Giết!!” Lại một tiếng kèn cùng với tiếng giết vang lên, phía Bắc của Cam Trữ cốc ầm ầm truyền đến tiếng chém giết, có người nghe được một thanh âm hung ác mạnh mẽ truyền ra từ trong tiếng va chạm chém giết: “Không chừa một ai!”

Những người còn chưa hiểu rõ cuộc đang xảy ra chuyện gì, sợ tới mức tè ra quần, chẳng lẽ còn có những quân địch khác?

“Chém đầu quân Bắc, dám cùng Sở Quốc kết minh, giúp kẻ ác làm bậy, kết cục đều phải chết!” Một mũi tên xuyên qua màn đêm, mang theo tiếng gió bắn vào trong đám người.

“Tứ điện hạ! Cẩn thận!” Có người kinh sợ hét lên, một thanh chùy thủ phóng ra.

Nhiệm Lạc Nghĩa vừa mới lên ngựa chỉ huy quân Bắc, nghe tiếng gọi liền quay đầu lại. Ngay khi mũi tên sắp đâm vào vị trí trái tim ở trước ngực hắn thì bị thanh chùy thủ đánh rớt vào trong tuyết. Ngay sau đó lại có thêm hai mũi tên khác bay tới, hiển nhiên là có người muốn lấy mạng của hắn. Nhiệm Lạc Nghĩa bị người đạp xuống ngựa, hai mũi tên kia bắn chết một gã quân Man ở phía sau hắn.

“Tứ điện hạ!” Giây tiếp theo, mười mấy người vọt tới bên người hắn, nâng hắn dậy, vừa che chở cho hắn vừa phá vòng vây, rút lui ra phía ngoài.

Nhiệm Lạc Nghĩa vẫn chưa thể hoàn hồn sau trận nguy hiểm vừa rồi, bên tai hắn vang lên tiếng chém giết khắp nơi, chạy được một chút, hắn mới giật mình hô lên. “Không cần lo cho ta! Bảo hộ công chúa!” Hắn vừa hét lên vừa muốn quay lại cứu hoàng tỷ. Một câu “không cần lo cho ta” vừa dứt, đã thấy quân Man tiến lên tấn công vào thị vệ đang bảo hộ xe Phượng.

“Hoàng tỷ! Nhanh đi cứu công chúa!” Nhiệm Lạc Nghĩa gấp đến độ mắt, giấy dựa muốn thoát khỏi người đang giữ chặt hắn.

“Điện hạ, tiểu nhân đi cứu công chúa, thỉnh điện hạ mau chóng chạy đến nơi an toàn!” Có bốn người bảo hộ Nhiệm Lạc Nghĩa rút lui, còn những người khác thì vọt qua đó.

Đột nhiên, chung quanh xe Phượng truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, bốn năm tên quân Man vừa tiến lên khi nãy đều bị giết. Ở phía bắc xuất hiện ánh lửa, một đội kỵ binh toàn thân bao phủ một màu đen tựa như bước ra từ khoảng không, loan đao* trong tay lóe sáng. Người cầm đầu bên mắt phải mang một cái ***g bịt mắt, chỉ thấy người đó bỏ chiếc cung lớn xuống, giơ lên trường đao dài khoảng chín thước, ngựa chiến ở dưới thân người đó hí lên một tiếng vang dội. (*cây đao cong như trăng khuyết)

“Giết!” Quý ba cùng Quý bốn ở phía sau chủ tử rống to lên.

Quý quân ở phía sau 3 người tựa như những ma quỷ từ địa ngục hiện lên. Ánh đao trong tay bọn họ lóe sáng, quân Sở cùng quân Man đang chạy trốn liền biến thành thi thể. Trong đám quân Man có người phát ra tiếng rống giận, sự tình đã bại lộ, bọn họ không cần làm bộ yếu đuối nữa, hét to một tiếng tụ tập, sau đó rút đao ra chém giết. Có một gã quân Man chém một đao lên 2 con ngựa kéo xe Phượng, hai con ngựa kia liền chấn kinh phát cuồng, vùng lên hất ngã mấy tên thị vệ đang điều khiển chúng, rồi phóng như điên về phía sâu trong Cam Trữ cốc.

“Tướng Quân!” Muốn chiến hữu của mình mau lên một chút nữa, Nhiệm Mặc Phong mặc kệ quân Man đang chặn nó lại. Trường đao trong tay nó mang theo cỗ khí nóng như mặt trời, làm nổ tung đầu quân Man, chặt đứt thân thể quân Man, cỗ khí lực này không ai có thể đỡ.

Tướng Quân là một con ngựa phi ngàn dặm, nhưng đối với Sở Quốc cùng Man tộc thừa thãi ngựa mà nói, nó không thể bằng loại ngựa tuyệt thế – Hãn Huyết. Nhưng nếu nói về sự hung tàn, thì cỗ ngựa Hãn Huyết cũng phải sợ nó ba phần.

Khi khoảng cách với xe Phượng càng ngày càng gần, Nhiệm Mặc Phong từ trên lưng Tướng Quân nhảy xuống, rồi dùng tốc độ tựa như dã thú mà đuổi theo xe ngựa. Trên người Tướng Quân mặc một bộ giáp mềm, hiện giờ nó không cần chờ thêm tiểu chủ nhân, nên tốc độ càng như gió, nó vọt lên trước muốn chặn con ngựa đang kéo xe lại.

Tốc độ chạy của Nhiệm Mặc Phong và Tướng Quân là nhanh như nhau, khi sắp đuổi kịp xe Phượng, nó hô to một tiếng: “Quống Quân!”

“Hì!”

Đầu Tướng Quân đội mũ giáp hút vào giữa thân con ngựa trắng kia, con ngựa trắng kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống mặt đất, làm cho con ngựa còn lại cũng phải ngã xuống theo. Mắt thấy xe ngựa cũng muốn ngã theo, Nhiệm Mặc Phong vội nhảy lên xe ngựa, một đao chém đứt dây cương, tiếp theo nhảy xuống xe ngựa, hai tay cầm lấy càng xe, hét lớn một tiếng, hai chân nó bị ngoại lực đẩy trượt về sau vài bước, nhưng tiếp theo vẫn vững vàng giữ xe ngựa đứng lại. Tướng Quân bước tới cản màn xe, rồi kéo mạnh xuống, hai nữ nhân bên trong xe ôm lấy nhau không ngừng kêu lên sợ hãi.

“Đi ra.” Nhiệm Mặc Phong giữ vững xe ngựa, nói. Nhiệm Tiên cùng Từ Đồng không nhận ra người mang ***g che mắt là ai, nên cả 2 người run rẩy kịch liệt, sợ tới mức đã quên khóc.

Nhiệm Mặc Phong không chú ý đến Nhiệm Tiên vẫn chưa nhận ra mình, nó bảo Tướng Quân quỵ xuống, đem càng xe khoát lên trên người Tướng Quân, rồi nhảy lên xe ngựa, vươn tay ra muốn diu hoàng tỷ đứng lên.

“A!!” Nhiệm Tiên sợ tới mức nhắm chặt mắt, vươn chân đá mạnh vào Nhiệm Mặc Phong.

“Hoàng tỷ?” Nhiệm Mặc Phong sững sờ, tay vươn ra dừng lại ở giữa không trung.

Hoàng tỷ? tiếng kêu của Nhiệm Tiên ngừng lại, nàng sợ hãi mở to mắt ra, nhìn về phía đối phương. Là ai? Sao lại kêu nàng là hoàng tỷ?

“Ngươi Ngươi”

Nhìn nhìn trên người Nhiễm Tiên cùng thị nữ kia tựa hồ không bị thương gì, bên trong xe cũng không có vết máu, Nhiễm Mặc Phong nói: “Hoàng tử, phải mau rời khỏi nơi này.” Nói xong, nó kéo Nhiễm Tiên dậy, đỡ nàng xuống ngựa xe, rồi tiếp theo kéo Từ Đồng đã gần như tê liệt xuống ngựa xe. Sau khi mọi người đều ra khỏi xe, Tướng Quân hất đổ xe ngựa, rồi đứng lên.

“Đường đệ Mặc Phong?” Nhiễm Tiên vẫn còn đang kinh hoàng mà nhìn vào ***g che mắt của Nhiễm Mặc Phong, nàng đột nhiên nhớ tới đường đệ có đôi mắt dị sắc mà nàng đã 2 năm không thấy.

“Ân.” Đáp lời, Nhiễm Mặc Phong giương mắt nhìn tàn quân ở xa xa đang cắm đầu chạy tới phía này. “Tướng Quân, ngươi.”

“Đường đệ Mặc Phong!!”

Lời nói của Nhiễm Mặc Phong bị người gục vào trong lòng nó làm cho dừng lại. Nhiễm Tiên bị dọa cho mắt hồn mất vía, khi biết được đây là Nhiễm Mặc Phong, liền ôm chặt nó mà khóc rống lên.

“Hoàng tử, có quân địch đến đây, để Tướng Quân mang 2 người đi trước.” Nhiễm Mặc Phong muốn đẩy Nhiễm Tiên ra, nhưng khổ nỗi đối phương ôm lấy cánh tay nó thật sự rất là chặt.

Nhiễm Tiên nghe không được bất cứ thứ gì, chỉ biết là người này đến đây, nàng sẽ an toàn.

“Ngươi, mang hoàng tử đi.” Thật vất vả đẩy được Nhiễm Tiên ra, Nhiễm Mặc Phong nhìn Từ Đồng cũng vì quá sợ mà đang khóc, nói.

“Tướng Quân.”

Tướng quân miễn cưỡng đi đến bên người Nhiễm Mặc Phong, rồi quỳ gối xuống.

“Hoàng tử, lên ngựa.”

“Đường đệ Mặc Phong, tỷ.” Nhiễm Tiên không biết cười ngựa, nên không dám leo lên, ngoài ra còn vì chuyện lúc trước mà không muốn rời khỏi Nhiễm Mặc Phong nửa bước.

“Lên ngựa.” Quân địch chỉ còn cách khoảng 10 thước, Nhiễm Mặc Phong không chút nào thương hương tiếc ngọc mà túm lấy Nhiễm Tiên, quăng nàng lên trên lưng Tướng Quân, rồi tiếp theo cũng túm Từ Đồng quăng lên.

“Tướng Quân, xin lỗi.” Vỗ một chương vào móng Tướng Quân, Nhiễm Mặc Phong dặn hai người đang hét lên sợ hãi ở trên lưng ngựa, “Ôm chặt Tướng Quân, đi!”

“Hi!” Tướng quân ngửa đầu kêu to, rồi tựa như gió mà phóng nhanh về phía trước. Còn Nhiễm Mặc Phong thì theo sát ở phía sau. Ngay trước khi địch nhân đánh tới, Tướng Quân di chuyển bước chân, vượt qua bọn chúng, mà ở phía sau lưng Tướng Quân là Diêm La đòi mạng tay cầm trường đao.

Đối mặt với quân Man dữ tợn, hai tay Nhiễm Mặc Phong nắm chặt chuôi đao, đao phong mang hơi nóng của ánh mặt trời chém ra tứ phía. Trường đao dài chín thước, nặng 136 cân, nằm ở trong tay Nhiễm Mặc Phong nhẹ tựa lông hồng, đôi mắt của nó bao trùm một màu đỏ bầm, trường đao ở trong tay nó xoay tròn hai vòng, chỉ thấy mưa máu bay đầy trời, thi thể đã bị cắt cụt tay chân rơi rụng khắp bốn phía.

Đối với địch nhân, Nhiễm Mặc Phong sẽ thẳng tay giết chóc, nó căn bản không có khả năng buông tha cho bất cứ tên địch nhân nào. Ở phía trước, Tướng Quân mang theo Nhiễm Tiên chạy trời chết. Nhiễm Mặc Phong không chút nào lo lắng về năng lực của Tướng Quân, hiện giờ trước mắt nó chỉ có địch nhân, trường đao trong tay nó mang theo tiếng gió cùng hơi nóng đòi mạng, đem địch nhân chém thành hai nửa.

Nhiễm Tiên thực sợ hãi, nàng áp người lên trên người Tướng Quân, hai tay ôm chặt lấy cổ của Tướng Quân, còn Từ Đồng ở phía sau thì ôm chặt lấy nàng. Nàng không dám quay đầu nhìn lại, thậm chí không dám nhìn về phía trước. Rất lạnh, nước mắt rơi xuống trên mặt đất nháy mắt biến thành băng. Nàng chôn mặt vào trong bờm ngựa của Tướng Quân mà ‘ai ai’ khóc. Phía sau nàng có người kêu lên thảm thiết, sau khi chạy rất xa, tiếng kêu thảm thiết dần dần biến mất, thì đột nhiên nàng nghĩ đến – không biết đường đệ Mặc Phong có bị gì không? Nàng lấy hết tất cả dũng khí quay đầu nhìn lại, trong màn đêm mờ có tuyết mà phát ra ánh sáng, nàng nhìn thấy một người đi theo phía sau nàng, trường đao trong tay người đó vung lên, liền không ngừng có người ngã xuống.

Tướng Quân mang Nhiễm Tiên cùng Từ Đồng quẹo trái rẽ phải, đem địch nhân vọt về phía nó giao hết cho tiểu chủ nhân ở phía sau nó, chiến hữu của nó. Nó tựa hồ rất bất mãn khi tiểu chủ nhân để cho người khác cười nó, sau khi tới được nơi an toàn, nó liền lỗ mãng hất 2 nữ nhân ở trên người nó xuống đất, rồi nghênh ngang phóng về phía tiểu chủ nhân.

“Hoàng tử!” Nhiễm Lạc Nghĩa được bảo hộ chặt chẽ, nhìn thấy hoàng tử đã trở lại, liền phóng nhanh qua, nâng hoàng tử dậy.

“Lạc Nghĩa, là Mặc Phong, là đường đệ Mặc Phong!” Nhiễm Tiên run cầm cập, không quan tâm đau nhức ở trên người, mà kích động hô lớn lên, rồi sau đó ôm chặt lấy đối phương, mà bắt đầu vừa khóc vừa nói, “Là Mặc Phong đã cứu tỷ! Là đường đệ Mặc Phong! Là Mặc Phong đã đến đây! Lạc Nghĩa, tỷ không thành hôn, ta không thành hôn Tỷ muốn trở về, tỷ muốn trở về.”

Nhiễm Lạc Nghĩa sững sờ tại chỗ, ánh vào trong mắt hắn chính là một thiếu niên “độc nhãn” đang ở giữa quân địch mà múa may trường đao.

“Không chứa một ai!” Thiếu niên ở trong mưa máu bay đầy trời hồ to, quân Man dừng mãnh ở trước mặt nó không hề có lực chống cự.

“Hi!”

Một con ngựa đá chết năm sáu người, rồi vọt tới bên người thiếu niên, liền thấy thiếu niên cầm lấy dây cương, nhảy lên trên lưng ngựa, nó giờ cao trường đao rượt theo quân địch đang chạy trốn ở những nơi xa hơn.

Nhìn phía xa xa, thấy nó nhảy xuống đất, sau đó ánh sáng bạc lóe lên, và tiếng gào thét vang vọng khắp nơi.

Thân mình Nhiễm Lạc Nghĩa không ngừng phát run, gió rất lạnh, bông tuyết lại nhẹ nhàng rơi xuống, lọt vào trong tầm mắt của hắn là máu loãng đầy đất cùng phần còn lại của chân tay đã bị cắt đứt, ngoài ra bên tai hắn còn quanh quẩn âm thanh “Giết! Giết! Giết!”

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

CHƯƠNG 87

Quân Kim, quân Sở cùng quân Man bị Quý quân đột nhiên xuất hiện cùng với quân Bắc đánh cho tan tác. Quý ba cùng Quý bốn mang nhóm Quý quân đi rửa sạch chiến trường, thuận tiện bỏ thêm vài đao vào những tên còn đang ngáp ngáp.

“Quý xuống!”

Vài tên binh sĩ lòi ba người đi tới, rồi ẩn bọn họ quỳ gối trước mặt Nhiễm Mặc Phong. Nhiễm Lạc Nghĩa vừa thấy ba người này, liền tiến lên đá cho 3 người một cước, sau đó rút kiếm trên hông của một gã binh sĩ ra. “Ta giết các ngươi!”

“Điện hạ, không thể!” Một trong những người lúc trước bảo hộ Nhiễm Lạc Nghĩa phá vây rút đao cản lại Nhiễm Lạc Nghĩa, vội vàng nói, “Điện hạ, ba người này không thể chết được. Bằng không chúng ta sẽ chết vô đối chứng. Dẫn bọn chúng về kinh giao cho bộ hạ, nhìn xem Sở Quốc sẽ làm sao giải thích với chúng ta.”

Nhiễm Lạc Nghĩa nắm chặt kiếm, trừng hai trông mắt đỏ bừng nhìn ba người kia, rồi từ từ buông lỏng kiếm ra, người vừa nói lập tức tiếp được kiếm, giương mắt nhìn thoáng qua gương mặt không chút biểu cảm của Nhiễm Mặc Phong. Ba người bị bắt chính là Lưu Thừa, Cố Nghi cùng Đạt Đô.

“Thế tử điện hạ.” Người vừa nói gọi Nhiễm Mặc Phong trên người tràn đầy vết máu một tiếng, ý là hỏi nó nên giải quyết thế nào?

Nhiễm Mặc Phong đeo trường đao lên trên lưng, nhìn nhìn ba người quỳ trên mặt đất, không lên tiếng.

“Mặc Phong, đệ nói thế nào, ta đều nghe lời đệ.” Nhiễm Lạc Nghĩa rất muốn giết ba người này, nhưng cũng biết lời người vừa này nói rất có lý, nên chỉ có thể nhẫn hạ.

“Chuyện này là do Kim Quốc gây ra, không liên quan đến bọn ta. Vua Sở là thật tâm muốn cùng Bắc Uyên kết minh, các người không thể đối xử với chúng ta như thế này!” Cố Nghi cố tỏ ra trấn định nói. Nam tử độc nhãn đứng bất động ở nơi đó, dưới chân là một vòng vết máu làm cho gã sợ hãi. Gã đến bây giờ cũng không thể hiểu được, vì sao kế hoạch ngàn chỗ không sai của bọn họ lại có thể thất bại?

“Mau chóng thả ta ra, ta là nhị vương tử của Man tộc – Sa Bột Đô!” Đạt Đô hô to, “Các người dám bắt ta, phụ vương ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các người!”

Cố Nghi hận không thể tấu cho gã một trận, con heo này không có óc sao? Nhiễm Lạc Nghĩa đang ức một bụng hỏa không chỗ phát tiết, liền bước lên đánh cho tên Đạt Đô một trận.

“Nguyên lai là nhị vương tử Sa Bột Đô.” Người vừa này lại lên tiếng, trong mắt hiện lên ánh sáng, lập tức ở bên tai Nhiễm Mặc Phong thấp giọng nói, “Điện hạ, có thể dùng người này để uy hiếp Man tộc.”

“Người là ai?” Người nam tử này tựa hồ không giống với những binh sĩ khác, nên Nhiễm Mặc Phong nổi lên hoài nghi.

Người nọ mỉm cười, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được mà cung kính nói: “Tiểu nhân gọi là Nhị Thổ, là do Vương gia phái tới. Vương gia dặn tiểu nhân hành sự tùy theo hoàn cảnh, nghe điện hạ phân phó.”

Nhiễm Mặc Phong “Ân” một tiếng, hỏi: “Phụ vương phái bao nhiêu người đến?”

“Xen lẫn vào trong đội ngũ đưa dâu tổng cộng là một trăm người. Vương gia còn phái Đoạn Lương – Đoạn tướng quân dẫn theo hai ngàn tinh binh giả làm thương nhân, từng nhóm trà trộn vào Cam Trữ cốc, canh giữ ở cửa cốc phía Bắc chính là quân đội của Đoạn tướng quân. Bất quá có một việc rất

kỳ quái. Hai ngàn binh sĩ của Tứ điện hạ ở lại Bắc Quận hẳn là cũng theo tới đây, nhưng không có xuất hiện, tiểu nhân lo lắng – có phải bên Trương thái thủ đã xảy ra chuyện gì không?”

“Bọn họ đi Mậu Huyền.” Nhiễm Mặc Phong nói, cũng không giải thích nhiều.

Nhị Thổ liếc mắt thấy Nhiễm Lạc Nghĩa sắp đánh chết Sa Bột Đô, nên chưa kịp hỏi vì sao hai ngàn binh sĩ kia lại đi Mậu Huyền, thì đã vội vàng tiến lên cùng hai người khác kéo Nhiễm Lạc Nghĩa lại.

“Man, Man tộc ta, nhất, nhất định sẽ không” Sa Bột Đô vẫn còn cậy mạnh nói bị Nhiễm Mặc Phong đá một cước ngắt xū.

Nếu theo Nhiễm Mặc Phong xử lý mà nói, nó sẽ giết hết những người này, không chừa một ai. Sự tình đã đến bước này, vô luận Sở Quốc có biện giải thế nào, thì cuộc chiến giữa Bắc Uyên và Sở Quốc cũng không thể tránh khỏi. Nó không sợ đánh giặc, cho dù bốn nước kia cộng thêm Sở Quốc cùng xuất binh đánh vào Bắc Uyên, nó cũng không sợ. Bất quá nếu phụ vương đã phái người đến đây, thì nó sẽ nghe theo lời phụ vương.

Trải qua một đêm chém giết, trời đã gần sáng. Đoạn Lương dẫn binh đuổi theo giết tàn binh, bắt được hơn mười con ngựa tốt của Man tộc, vui sướng thu binh trở về. Đối với Tướng quân mà nói – việc giành được chính quyền không cách nào so được với việc bắt được ngựa tốt trân quý. Trên người Đoạn Lương cũng dính đầy máu, vừa nhìn thấy Mặc Phong, liền tiến lên ôm đối phương một cái thật mạnh.

“Tiểu Phong a, Đoạn thúc bắt được mấy con ngựa tốt, con có muốn chọn một con không?” Nói bất là khách khí, rõ ràng chính là thêm nhỏ dãi loại ngựa đỏ chính tông của Man tộc nên mới mang binh đuổi theo quân Man hơn mười dặm.

“Con có Tướng Quân.” Nhiễm Mặc Phong không thể quen được với việc ở trên ngựa tác chiến, ở trên mặt đất, nó càng có thể phát huy hết thực lực của bản thân. Ngoài ra Tướng Quân là chiến hữu của nó, nó không có khả năng lại muốn một con ngựa khác.

“Vậy Đoạn thúc sẽ không khách khí a.” Đoạn Lương cười hắc hắc.

Nhị Thổ bấu môi, chẳng chịu kéo ngựa lại đây, mà còn dám nói để cho điện hạ chọn.

Đoạn Lương buông Nhiễm Mặc Phong ra, rồi mới nhìn thấy Nhiễm Lạc Nghĩa đứng ở đó, liền vội vàng hành lễ: “Tứ điện hạ, Đoạn Lương chậm trễ làm cho điện hạ hoảng sợ, thỉnh điện hạ thứ tội.”

“Đoạn Tướng quân đừng nói thế, là Lạc Nghĩa quá ngốc, nên mới mắc mưu của kẻ địch.” Nhiễm Lạc Nghĩa vội vàng nói, đối phương là Tướng quân đứng mãnh đây áp chiến công, nổi danh tựa như cửu cửu, tuy hẳn là hoàng tử, nhưng cũng không có tước vị, không thể bất kính với Đoạn Lương. Chính là nhìn thấy thái độ của Đoạn Lương đối với hắn cùng với Nhiễm Mặc Phong hoàn toàn khác xa nhau, làm cho hắn có chút ghen tị. Người nọ đã là Bình Dương tướng quân, còn hẳn ngay cả Quận vương cũng không phải.

“Đoạn tướng quân, công chúa ở trên xe.” Nhị Thổ nhắc nhở.

Đoạn Lương ngẩn ra, rồi lập tức đi đến trước xe ngựa: “Đoạn Lương bái kiến công chúa, Đoạn Lương chậm trễ đã để cho công chúa hoảng sợ, tội đáng chết vạn lần.”

Nhiễm Tiên xốc màn xe lên, không để ý quy củ là công chúa không thể tùy ý xuất đầu lộ diện, nàng xuống xe ngựa đối với Đoạn Lương hạ người hành lễ, làm Đoạn Lương cực kỳ sợ hãi. “Đoạn tướng quân, bản cung phải đa tạ Tướng quân cùng đường đệ Mặc Phong, bằng không bản cung sợ là” Nhiễm Tiên ghen ngào, ở trong gió lạnh có vẻ cực kỳ mong manh yếu đuối.

Đoạn Lương chân tay luống cuống nói: “Công chúa, bên ngoài rét lạnh, ngài mau quay về trên xe đi.”

“Đoạn tướng quân, bản cung muốn trở về, thỉnh cầu Đoạn tướng quân đưa bản cung quay về kinh.”

Đoạn Lương làm sao có thể nói không được, lập tức nói: “Công chúa yên tâm đi, Đoạn Lương chắc chắn sẽ đưa công chúa bình an về kinh.” Nói xong, gã lau lau bàn tay dính bẩn, cẩn thận đỡ công chúa lên xe.

Từ Đồng vừa sợ hãi, vừa rét lạnh, nên đã bị phong hàn, không ngừng sốt cao. Nhiễm Mặc Phong phái hai gã Quỷ quân đưa Từ Đồng tới Bắc Quận, cho nên trên xe chỉ còn một mình Nhiễm Tiên.

Đỡ công chúa lên xe, Đoạn Lương cầu cứu mà nhìn nhìn Nhiễm Mặc Phong, hy vọng đối phương có thể mở miệng để đối phương đưa công chúa trở về kinh, vì dù sao nó cũng là đường đệ của công chúa. Không phải Đoạn Lương không muốn, mà là vừa rồi nhìn thấy trưởng công chúa, gã mới biết được nàng là một người rất là mãnh mai yếu ớt, mà gã lại là một tên thô lỗ, khẳng định không thể chiếu cố tốt cho công chúa. Bất quá gã đã cầu sai người rồi, Nhiễm Mặc Phong chắc chắn không thể đọc hiểu tâm tư của gã, nên nó nói: “Đoạn thúc, ngài đưa hoàng tử quay về kinh thì mang ba người này về luôn. Trước khi con đến đây, đã có quân Man đánh lên Mậu Huyền, cho nên có thể còn có những quân Man khác ở gần đây, con sẽ ở lại chỗ này canh giữ.”

“Đệ không quay về kinh cùng chúng ta sao?” Nhiễm Lạc Nghĩa vừa nghe người này không quay về, có chút thất vọng, lại có chút bất an.

“Không. Ta phải điều tra xem Kim Quốc có thật sự tham dự vào việc này hay không? Nhiễm Lạc Nghĩa, trở về nói cho hoàng bá, Bắc Uyên không cần thỏa hiệp với Sở Quốc. Sau này mặc kệ là ai đưa ra ý thông hôn, cũng không cần đáp ứng.”

Nhìn chăm chú Nhiễm Mặc Phong một lúc lâu, Nhiễm Lạc Nghĩa gật gật đầu: “Sau này bất kỳ ai còn dám lấy hoàng tử ra để kết minh, ta liền đánh chết kẻ đó.”

“Đoạn thúc, mọi người nghỉ ngơi một chút rồi lập tức đi đi, để đề phòng quân Sở có biến, con sẽ bảo hộ phía sau.” Nhiệm Mặc Phong nói xong, lên ngựa rồi đi, không thấy được nổi bất an ở trong mắt Đoạn Lương.

Tên nhóc thối tha này, mệt cho ta vẫn luôn yêu thương nó, cư nhiên chẳng có chút nghĩa khí nào. Đoạn Lương nhìn nhìn xe ngựa của công chúa, buông tiếng thở dài, này phải làm sao đây? Bất quá ngẫm lại còn có Tứ điện hạ ở đây, già cũng thoáng yên tâm

Hai canh giờ sau, Đoạn Lương dẫn đội quân của già hộ tống công chúa cùng áp giải ba tên tù binh quay về kinh. Tuy đội ngũ đưa dẫu bị chết rất nhiều, nhưng quân Sở cùng quân Man hầu như đều bị tiêu diệt, hai ngàn quân Kim sống sót không đến một trăm, trong đó hết một nửa là do Quý quân giết chết. Đoạn Lương nhìn đội quân đó mà thêm nhỏ dãi, trước khi đi già đã bắt Nhiệm Mặc Phong viết ra bí quyết làm sao huấn luyện Quý quân đưa cho già, coi như là lễ vật tạ lỗi nó đã không nghĩa khí. Nhiệm Mặc Phong không rõ mình đã làm gì chọc giận Đoạn thúc, bất quá nó vẫn đáp ứng yêu cầu của già.

Sau khi đoàn người hộ tống tiến vào Bắc Quận, Nhiệm Mặc Phong liền mang Quý quân tiến thẳng đến Mậu Huyền. Nó đã viết thư gửi cho phụ vương trình bày mối nguy hiểm mà lần này Man tộc đón dẫu có thể sẽ xảy ra, nó tin phụ vương nhất định sẽ có kế sách ứng đối, cho nên khi nó phát hiện có người đi Mậu Huyền, nó liền sửa lại lộ tuyến, không đi Cam Trữ cốc nữa. Khi nó vừa tới Mậu Huyền, quả nhiên có hơn bảy trăm quân Man đang cùng quân phòng thủ ở Mậu Huyền chém giết nhau. Mậu Huyền cách Bắc Quận khoảng nửa ngày cưỡi ngựa, quân phòng thủ ở Mậu Huyền phải người thông tri Bắc Quận, thỉnh bọn họ trợ giúp.

Vừa lúc Nhiệm Mặc Phong mang Quý quân chạy tới, giúp quân phòng thủ đánh cho quân Man đầu rơi máu chảy. Sau đó được tin tức Trương Bá Ngũ đang dẫn dắt hai ngàn binh sĩ đến đây, thì Nhiệm Mặc Phong để bọn họ ở lại Mậu Huyền, còn nó với Quý quân liền rút lui, tiến về Cam Trữ cốc. Bởi vì đoàn đưa dẫu phải ngừng lại nghỉ ngơi hai ngày, cho nên Nhiệm Mặc Phong rất nhanh đuổi kịp bọn họ, có thể nói đây là ý trời.

.....

Trên triều đình, Nhiệm Mục Lâm ngồi ở ghế thủ vị bên sườn trái, vẻ mặt bí hiểm. Còn người ngồi ở bên ngai vàng thì vẻ mặt lạnh lùng tức giận. Sáng sớm hôm nay, Nhiệm Mục Kỳ nhận được tin tức từ Cam Trữ cốc truyền đến, y đã vô cùng tức giận, mà toàn bộ văn võ bá quan cũng cực kỳ tức giận.

“Sở Quốc khinh người quá đáng!” Ngũ Vũ Khôn gầm nhẹ, nghĩ đến chất nữ của mình suýt nữa thì mất mạng, già liền tức giận đến cả người phát run.

“Hoàng Thượng, việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn. Tuy Sở Quốc còn chưa hoàn toàn bình định được Yên Quốc, nhưng phía bắc bọn họ có Man tộc trợ giúp, phía tây có Nam Quốc, hiện giờ lại có Kim Quốc. Một khi chiến sự nổi lên, Bắc Uyên ta thụ địch ba mặt. Bệ hạ phải mượn sức Vệ Quốc, như vậy mới có thể chống lại Sở Quốc.”

“Mượn sức? Làm sao mượn sức? Còn đem Tiên Nhi gả qua đó sao?” Nhiệm Mục Kỳ lạnh lùng hỏi.

“Này. . . .” Trương Chiêu Xương nói không nên lời. Nếu có thể mượn được sức của Vệ Quốc, thì giả trường công chúa qua đó thì đã làm sao? Thân là công chúa, đây là số mệnh của nàng, bất quá Trương Chiêu Xương cũng không dám nói ra, người sáng suốt đều nhìn ra được hiện tại Hoàng Thượng đối việc này cực kỳ phản cảm.

“Bệ hạ, người đưa tin không phải đã nói thế tử điện hạ đã bắt được ba tên tù binh, mà trong đó có một người là nhị vương tử của Man tộc sao? Thần nghĩ rằng có thể dùng hắn để kiềm chế Man tộc. Ngoài ra, chuyện này là do Sở Quốc thất tín trước, nếu bọn chúng còn thừa dịp này mà xuất binh, thì chính là tự bêu xấu mình. Cho dù Sở Quốc có đề ý hay không đề ý đến tiếng tăm, thì bọn họ cũng sẽ không tùy tiện xuất binh. Lấy thí dụ Sở Quốc đánh hạ Yên Quốc mà nói, Sở Quốc cũng phải lấy lý do Thái tử Hoài Đông Li của Yên Quốc muốn ám sát vua Sở. Mà có ám sát thật hay không, cũng chẳng ai biết, cái này chỉ do một phía Sở Quốc nói ra, nhưng có lý do này, Sở Quốc đánh hạ Yên Quốc mới không tạo ra sự chê trách. Bệ hạ, thần nghĩ rằng hiện tại Sở Quốc sẽ không lập tức xuất binh đánh Bắc Uyên ta, trước đó, chúng ta phải bàn ra kế sách ứng phó. Chúng ta nên phái sứ giả đến các Nam Quốc, Kim Quốc, Vệ Quốc hoà đàm, nói cho bọn họ hiểu rõ dã tâm của Sở Quốc, mọi người cùng hợp lực chống lại Sở Quốc. Nam Quốc cùng Kim Quốc nhất định cũng sợ bị Sở Quốc thôn tóm, bọn họ sẽ quyết ý liên minh cùng chúng ta.” Diệp Trung Tường quỳ ra giữa, nói.

“Diệp đại nhân nói rất có lý, trước mắt một là bắt Sở Quốc phải cho chúng ta một công đạo, nhìn xem bọn họ sẽ tự biện hộ thế nào; hai là phái người thuyết phục Kim Quốc cùng Nam Quốc; ba là phái người đi đón công chúa quay về kinh, để ngựa trên đường có biến.” Tả tư mã Trần Đình Kiến đi ra giữa, quỳ xuống nói.

Nhiệm Mục Lâm mang thâm ý mà nhìn nhìn hoàng huynh, Nhiệm Mục Kỳ lên tiếng: “Việc này trước hết cứ theo như lời của Trần khanh mà làm, mau chóng đón công chúa trở về.”

“Dạ.”

Trở lại Ngự thư phòng, Nhiệm Mục Kỳ tức giận đến nỗi muốn đập phá mọi thứ, nhưng chưa kịp hành động đã bị một người ôm chặt vào trong ngực.

“Có gì mà tức giận? Bất quá chỉ là một vở hài kịch mà thôi.” Trần an người đang khó thở, Trú lạnh lùng nói, “Ta không giết An Lăng cũng không có nghĩa là ta sẽ không ra tay. Kỳ, người có thể uy hiếp đến người, ta sẽ không để cho hắn sống quá lâu trên cõi đời này. Ta hứa với người, không ai có thể đánh vào Giáng Đan.”

“Ta biết người sẽ không để cho ta gặp chuyện không may, nhưng tên An Lăng này đáng chết, hắn cũng dám trêu đùa ta như thế!”

“Ta không thích người quá để ý người khác, cho dù là cừu nhân cũng không được.” Nói xong, Trú liền chặn miệng Nhiệm Mục Kỳ lại, làm cho y ở trong lòng mình nguôi giận.

Nhiễm Mục Lân rất muốn ho khan một tiếng, nói cho hai người kia biết rằng – còn có hấn đang ở đây, nên một vừa hai phải thôi. Bất quá ngẫm lại chính mình đánh không lại Trú, nên vẫn quên đi. Hấn ngẩng đầu làm bộ xem nóc nhà.

Trú cũng không quá phận, chờ người trong lòng mình thả lỏng, hấn liền thối lui, nhìn về phía Nhiễm Mục Lân: “Người thấy thế nào?”

Nhiễm Mục Lân ở trong lòng trở mình xem thường, trong cung này rốt cuộc ai mới là Hoàng Thượng đây? “Quân Kim này chắc chắn có vấn đề, trước khi điều tra rõ mọi chuyện, không cần phải người đi Kim Quốc.”

“Chờ sau khi 3 tên kia vào kinh, ta sẽ tự mình thăm vấn.” Nói xong, Trú phát phát tay.

Nhiễm Mục Lân suýt tí nữa tắt thở, hấn im lặng xoay người rời đi, hoàng huynh của hấn càng ngày càng không làm việc đàng hoàng.

“Ta mới là Hoàng Thượng.” Sau khi mê muội qua đi, Nhiễm Mục Kì phát hiện Nhiễm Mục Lân đã đi rồi, liền bắt mạch nói.

“Thì sao?” Vươn tay ôm chặt lấy y, Trú không vui nói, “Người đã ba ngày không làm tròn bổn phận của thê tử.”

Mặt Nhiễm Mục Kì nháy mắt phần hồng, giận dữ nói: “Đã lúc nào rồi, mà người còn muốn chuyện đó.”

“Lúc nào là lúc nào?” Hỏi lại một câu, Trú ôm người đi vào phòng trong.

—

Hai mươi ngày sau, trưởng công chúa Nhiễm Tiên cùng Tứ điện hạ Nhiễm Lạc Nghĩa được Đoạn Lương hộ tống bình an về tới kinh thành. Nhiễm Mục Kì cùng Hoàng hậu ra cửa cung nghênh đón. Hai mẫu tử ôm nhau ôm khốc rống, làm cho người ta cảm thấy chua xót. Cùng ngày, Nhiễm Mục Kì hạ chỉ phong Nhiễm Lạc Nghĩa làm Quận vương, Nhiễm Mặc Phong làm Uy Vũ tướng quân. Nhiễm Mục Lân là Uy Vũ Đại tướng quân, Nhiễm Mặc Phong trở thành Uy Vũ tiểu tướng quân. Cổ Nghi, Sa Bội Đồ, Lưu Thừa bị áp giải về kinh nhận được “chiêu đãi” của Trú. Ba ngày sau, tam hoàng tử của Sở Quốc – An Trọng Thiên tới Giáng Đan, cùng đi với gã còn có Đại vương tử của Man tộc – Sa Dĩ Đất.

Đối việc này, Nhiễm Mặc Phong ở Mậu Huyền xa xôi chẳng chút nào quan tâm, việc duy nhất làm cho nó cao hứng – chính là phụ vương chuẩn bị đến Mậu Huyền đón nó, sau đó cả 2 người cùng quay về Thủ Thành. Sau khi An Trọng Thiên cùng Sa Dĩ Đất đến Giáng Đan, thì Nhiễm Mục Lân liền rời khỏi kinh thành. Mọi người hoặc ít hoặc nhiều cũng thấy được vài phần ý tứ, đó chính là mặc kệ Hoàng Thượng Nhiễm Mục Kì có ý tứ gì, thì Nhiễm Mục Lân chỉ có một thái độ – Đánh!

.....

Trong một gian tử lâu ở kinh thành, Nhiễm Lạc Nhân đang uống rượu, ăn điểm tâm đến thật phần thích ý. Nhiễm Mặc Phong trở thành Uy Vũ tiểu tướng quân, nó so với bất kỳ ai khác đều cao hứng hơn. Hiện giờ đối phương không thể bởi nó uống rượu, nên nó kéo Xích Đồng đi cùng. Ở Nhân Xương, Nhiễm Lạc Nhân không học được thứ gì khác, nhưng lại học được uống rượu.

“Xích Đồng, Mặc Phong thật lợi hại, cư nhiên có thể phá tan quý kế của Sở Quốc. Ta chỉ biết Mặc Phong của ta là không ai có thể địch nổi mà.” Nhiễm Lạc Nhân có chút men say ‘hi hi’ nói.

Xích Đồng cũng có men say, gật gật đầu: “Đúng vậy, chủ tử lợi hại như vậy, còn lâu mới để cho bọn chúng thực hiện được.”

‘Ồ’ một cái, Nhiễm Lạc Nhân ‘ha ha’ cười rộ lên, tiếp theo có chút chán nản nói: “Nhưng mà cứ như vậy, thì tới khi nào ta mới có thể nhìn thấy Mặc Phong đây? Cầu cho thiên hạ sớm thái bình, để ta có thể ở cùng một chỗ với Mặc Phong mỗi ngày.”

Xích Đồng lắc đầu, thờ dài. Đột nhiên, Nhiễm Lạc Nhân chọc gã một cái, hấn ngẩng đầu lên: “Điện hạ?”

“Xích Đồng, người nhìn người kia kìa.”

Xích Đồng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một gã nam tử bước vào tử lâu, y mặc áo đơn và mang giày rơm, áo choàng trên người y có mấy mảnh vá, gương mặt trắng bệch tựa như quỷ, bộ dạng rất bình thường. Cây trâm trên búi tóc hình như là cành khô bẻ ở trên cây, cực kỳ nghèo túng. Thế nhưng gương mặt của người nọ lại mang theo nụ cười thần nhiên, tựa hồ không cảm thấy chính mình bước vào gian tử lâu lớn nhất kinh thành này có gì là không ổn. Bất quá cả người y cũng không bản, ngược lại làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng thanh khiết sạch sẽ.

“Ai ai ai, ai cho người vào đây? Đi ra ngoài đi ra ngoài! Nơi này không phải là nơi bố thí a!” Tiểu nhị vừa đưa thức ăn lên khách thì phát hiện ra người này, liền lập tức tiến lên phát tay đuổi người.

“Ta đến ăn cơm, nơi này không phải là nơi ăn cơm sao?” Thanh âm của Nam tử rất êm tai, không cao lại cực kỳ trầm ổn.

“Nơi này là nơi ăn cơm, nhưng không phải là nơi dành cho loại người như người!” Tiểu nhị vươn tay đẩy y đi ra ngoài.

“Mắt chó thấy người thấp.” Đúng lúc này, một đạo thanh âm không cao không thấp, nhưng vẫn đủ làm cho người chung quanh đều nghe được vang lên.

Tiểu nhị quay đầu lại tính mắng chửi người, nhưng khi nhìn thấy người vừa nói là ai, thì gã vội vàng cúi đầu cúi người đi qua. “Tam gia, không phải là tiểu nhân sợ hấn phá hỏng nhã hứng của ngài sao? Ngài nói giữ lại, thì tiểu nhân liền giữ lại.” Trong kinh thành này, bất kỳ gian tử lâu nào có tên tuổi, không

ai lại không biết đến Tam điện hạ Nhiễm Lạc Nhân.

Nhiễm Lạc Nhân căn bản lười nhìn gã, nói: “Trời đông giá rét, người đuổi người ra ngoài như vậy, bộ lòng của người đều bị chó cắn hết rồi sao? Căn thân ngày nào đó lúc người nghèo túng, sẽ bị người khác đối xử với người y như vậy, chưa từng nghe qua ‘ác giả ác báo’ sao?” (ý nói là ai làm điều ác trước sau gì cũng bị quả báo)

“Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân là ‘Mắt chó thấy người thấp’.” Tiểu nhị tát nhẹ lên mặt mình hai cái.

“Hâm nóng một bầu rượu, nấu một chén mì nóng, thêm vài món ăn mặn nữa.”

“Dạ, dạ.” Tiểu nhị khom người lui ra, chui vào trù phòng.

“Uy, lại đây ăn đi, ta mời người.” Chỉ chỉ vị trí đối diện mình, Nhiễm Lạc Nhân nói.

Từ đầu đến cuối, người nọ đều là một bộ dáng trầm tĩnh mà nhìn Nhiễm Lạc Nhân. Nghe nó nói vậy, y cũng không cự tuyệt, thông thả bước tới, ngồi xuống đối diện với Nhiễm Lạc Nhân.

“Ta không phải thương hại người a, ta chính là ghét loại người như hấn vậy.” Nhiễm Lạc Nhân không biết là mình đang làm việc thiện, bên người nó có hai đại ác ma, thì làm sao nó có thiện tâm được.

Người nọ mỉm cười, làm cho ngũ quan bình thường có vẻ như có chút tỏa sáng, nói: “Thước Nguyên tạ ơn Tam gia.”

“Người gọi là Thước Nguyên?” Nhiễm Lạc Nhân phì cười lên, “Tên cũng thật quái.”

“Là rất quái mới đúng.” Thước Nguyên vẫn cười thành nhiên.

Rượu cùng thức ăn được đưa lên, Thước Nguyên cũng không khách khí, tự ăn tự uống, nháy mắt tô mì nóng đã sạch sẽ. Khi ăn, người nghèo túng này cũng chẳng thèm để tâm tới Nhiễm Lạc Nhân. Nhưng Nhiễm Lạc Nhân cũng không cảm thấy y vô lễ, nó thích cái loại người tùy tính như thế này.

Nhiễm Lạc Nhân ăn uống no đủ, hiện giờ cảm thấy đầu có chút choáng váng, nó vịn vào Xích Đồng đứng lên, móc từ trong ngực ra một thỏi bạc.

“Uy, này cho người, đi mua một bộ xiêm y ấm áp, với một đôi giày. Thiên hạ đang không yên ổn, nhưng ta cũng không muốn có người nói với cha ta là ở kinh thành lại có vài người bị đông chết.” Dứt lời, cũng không quản người ta có muốn hay không, Nhiễm Lạc Nhân đặt bạc xuống bàn, rồi vịn vào Xích Đồng rời đi. Không hề phát hiện Thước Nguyên cũng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

CHƯƠNG 88

Một đám người cười ngựa phi nhanh trên quan đạo, cách đó không xa, trên cửa thành ghi hai chữ “Mậu Huyền” càng ngày càng rõ ràng. Nhiễm Mục Lân khắc chế sự kích động ở trong lòng, cố gắng bảo trì trấn định, nhưng chỉ có chính hấn biết, trái tim của hấn đang đập nhanh như thế nào. Tiếp đến hấn nhìn thấy một người cười ngựa đang phóng nhanh về phía hấn, trong lòng hấn đập mạnh một cái, rồi hấn vung roi thúc ngựa chạy nhanh hơn. Khi khoảng cách giữa hấn và người đó chỉ còn một đoạn, thì hấn thấy người đó nhảy xuống lưng ngựa, rồi lấy tốc độ tựa như tên bắn mà chạy bộ về phía hấn. Nhiễm Mục Lân vội kéo dây cương, nhảy xuống ngựa, trong mắt hấn chỉ còn lại bảo bối trân quý mà hấn mong nhớ ngày đêm.

“Phụ vương!” Đôi mắt dị sắc phát sáng, Nhiễm Mặc Phong vọt tới trước mặt người vừa nhảy xuống ngựa, tiếp theo, nó bị ôm chặt vào trong lòng ngực ấm áp dày rộng. Phụ vương tới trễ hơn so với nó tính 2 ngày.

“Phong Nhi . . . Phong Nhi . . .” Nhiễm Mục Lân kích động mà nhìn đứa con chỉ thấp hơn hấn nửa cái đầu. Hai năm, con cao lên rất nhiều. Nhiễm Mục Lân sờ lên mặt con, tay con, áp chế xúc động muốn hôn lên môi con, rồi ôm chặt con vào trong lòng mình, thấp giọng gọi: “Phong Nhi . . . Phụ vương nhớ con muốn chết. Trên đường tuyết quá dày, phụ vương phải trì hoãn. Phong Nhi, mau để phụ vương nhìn kỹ con một cái.”

“Phụ vương.” Hai tay ôm chặt lấy phụ vương không muốn buông ra đã tiết lộ nỗi nhớ mong của Nhiễm Mặc Phong đối với phụ vương. Hai năm không nhìn thấy phụ vương, đầu tóc muối tiêu của phụ vương lại nhiều thêm. Người không giỏi ăn nói, không có nói cho phụ vương biết – từ ngày phụ vương gởi thư nói muốn đến Mậu Huyền đón nó, thì mỗi ngày sau khi luyện binh xong, nó đều đứng ở chỗ này mà đợi chờ phụ vương. Cho nên cứ việc phụ vương nói muốn nhìn nó, nó vẫn ôm chặt lấy phụ vương, không chịu buông tay.

Mặc kệ là quan binh đi theo Nhiễm Mục Lân đến đây, hay là quan viên ở Mậu Huyền đang đứng chờ, không một ai tiến lên quấy rầy hai phụ tử xa cách lâu ngày vừa mới gặp lại. Tình cảm giữa Lân Vương gia cùng thế tử rất tốt, quan viên lớn nhỏ của Bắc Uyên không ai không biết điều đó. Vài vị quan viên tuổi tác đã cao thấy hai người ôm nhau mà xúc động đến nỗi hai tròng mắt rung rung.

Nhiễm Mặc Phong chôn ở trước ngực phụ vương, không chịu buông tay, không ngừng hít lấy hít để hương vị trên người phụ vương. Đã rất nhiều ngày, Tướng Quân cũng nhận ra nó luôn kích động bất an, nên Tướng Quân luôn mãi kêu.

Đối với sự kích động của con, Nhiễm Mặc Lâm có chút kinh ngạc, nhưng cũng theo đó mà đến chính là nồng đậm vui sướng cùng thỏa mãn, không chỉ có hân bị nỗi nhớ mong tra tấn, mà ngay cả đứa con của hắn trời sinh tính tình chất phác, cũng khó sở nhớ mong giống như hắn.

“Phong Nhi, con nhớ phụ vương không?” Thật muốn hôn con một cái thật sâu, Nhiễm Mặc Lâm không ngừng nhắc nhở chính mình là chung quanh còn đang có người.

“Phụ vương.” Khàn khàn kêu lên, đã nói rõ nỗi nhớ mong của nó. Mà câu nói tiếp theo của nó suýt tý nữa là thổi bay lý trí của Nhiễm Mặc Lâm đang đau khổ chống đỡ.

“Phụ vương, con rửa.” Nhắm tính ngày phụ vương sẽ đến đây, mỗi ngày nó đều đem chính mình tẩy rửa sạch sẽ. Đối với người đang cực kỳ nhớ mong phụ vương mà nói, khi phụ vương đến đây, phải đem chính mình rửa sạch là một chuyện rất hiển nhiên.

Nhiễm Mặc Lâm thờ hờn hờn mấy hơi thở, rồi ở bên tai con khàn khàn hỏi: “Phong Nhi, hiện giờ con ở chỗ nào?”

“Ở trong lều.” Không quen ở chỗ xa lạ, nên mấy ngày ở Mậu Huyền này, Nhiễm Mặc Phong cùng bốn trăm Quý quân mà nó giữ lại, đều dựng lều mà ở.

“Đến lều của con chờ phụ vương, phụ vương lập tức tới ngay.” Ở nơi không ai nhìn thấy được, Nhiễm Mặc Lâm nhẹ nhàng liếm lên vành tai của con, tiếp theo hắn phải dồn hết tất cả tâm lực mới có thể buông con ra.

Đôi mắt dị sắc lờ lờ tỏa sáng, Nhiễm Mặc Phong bước nhanh đến bên người Tướng Quân, lên ngựa, không thêm để ý tới đám quan viên đang đứng chờ này giờ, vỗ vỗ đầu Tướng Quân, làm cho nó mau chóng mang mình trở về. Tướng Quân hí vang một tiếng, chống vó trước lên, rồi tựa như gió mà phóng đi mất.

Nhiễm Mặc Lâm ngăn lại đám người Tôn Dương – Thái thú Mậu Huyền tiến đến hành lễ đón chào hắn, nói: “Tôn đại nhân, cùng các vị đại nhân, không cần đa lễ. Lần này bốn vương đến đây – một là tuần tra, hai là thăm con, vì vậy mong các vị đại nhân thông cảm cho bốn vương đã hai năm không gặp con, mà để cho bốn vương đi tới chỗ của Phong Nhi, bởi Phong Nhi trước, sáng sớm ngày mai lại đến gặp các vị đại nhân.”

“Vương gia khách khí, hạ quan đã sớm nghe về tình phụ tử sâu nặng giữa Vương gia và thế tử, hình ảnh Vương gia cùng thế tử gặp lại nhau làm cho hạ quan vô cùng cảm động. Nhưng mà Vương gia đến đây, lại ở trong lều thì thật sự không ổn, nếu Vương gia không chê, thì mời Vương gia đến ở trong phủ của hạ quan, hạ quan đã sai người thu xếp thỏa đáng.”

“Không cần, Phong Nhi có tật lạ giường, vì vậy bốn vương sẽ ngủ ở lều cùng với nó. Chính là làm phiền Tôn đại nhân sắp xếp chỗ ở cho một ngàn người đi theo bốn vương đến đây một chút, sau đó sai người đưa tới cho bốn vương một chút cháo cùng canh nóng.”

“Vương gia nói vậy là giết hạ quan mất, hạ quan lập tức sai người chuẩn bị.”

Khách sáo vài câu, phân phó thuộc hạ nghe theo sự bày bố của Tôn Dương, Nhiễm Mặc Lâm từ Tôn Dương tự mình dẫn đường mà đi thẳng đến lều của con.

Xung quanh lều của con cũng không có nhiều người lắm, Nhiễm Mặc Lâm dặn dò Quý ba tiến đến đón hắn – không cho bất luận kẻ nào tới gần lều trại, sau đó đưa ngựa cho Quý ba dẫn đi. Hắn một cước đá văng ra màn cửa, bước vào trong lều, rồi ôm lấy người chỉ mặc mỗi chiếc áo lót vừa nhào vào trong lòng hắn.

“Phong Nhi! Phong Nhi! Phụ vương nhớ con muốn chết.” Không còn gì cản trở việc hắn hôn môi con, Nhiễm Mặc Lâm buông hai tấm màn cửa thật dày xuống, ở trước khi lý trí của hắn hoàn toàn biến mất mà vươn tay khóa lại chốt của hai tấm màn.

“Phụ vương . . .” Đối với dục vọng Nhiễm Mặc Phong chưa từng che giấu, nó vội vã xé rách xiêm y của phụ vương, không hiểu được sự khẩn cấp trong cơ thể mình chính là khát vọng, nó chỉ thầm nghĩ phải cùng phụ vương làm chuyện thân cận nhất.

Không chút nào cố sức mà ôm con lên, hai tròng mắt nóng rực của Nhiễm Mặc Lâm nhanh chóng tập trung lên chiếc giường gỗ cực kỳ đơn giản mà cũng không quá rộng kia. Hắn đặt con lên giường, sau đó hai ba cái cời bỏ xiêm y của mình, tiếp theo mạnh mẽ xé nát chiếc áo lót mỏng manh trên người con, rồi áp người lên.

“Phong Nhi, Phong Nhi, phụ vương nhớ con, nhớ đến điên rồi!”

Vừa gặm nhẹ, vừa hôn lên môi con. Nhiễm Mặc Lâm không hề ôn nhu mà vuốt ve thân mình gầy gò của con, hàm râu nhiều ngày chưa cạo của hắn lưu lại từng vết hồng hồng ở những nơi hắn hôn qua, hắn dùng cả răng nhọn gặm cắn lên thân mình trắng nõn của con lưu lại những dấu răng sâu hoắm.

“Phụ vương Thân cận Thân cận” Nỗi khát khao cháy bỏng như muốn đốt cháy linh hồn của nó, Nhiễm Mặc Phong thúc giục phụ vương tiến vào. Chỉ có ở thời điểm gần kết đó, nó mới là Nhiễm Mặc Phong, không phải là Quý tướng mà người người e ngại, người người muốn giết.

“Phong Nhi, phụ vương sẽ làm đau con.” Hắn chờ không kịp đến lúc làm đủ tiền diễn cho con.

“Phụ vương Thân cận” Trên người nó thực nóng, nó muốn phụ vương tiến vào.

“Grummm”

Nhiễm Mục Lân ở trên người con vừa gặm vừa cắn, sau khi khuếch trương lung tung cho con vài ba cái, hần liền đỡ lấy dục vọng của mình nhắm ngay ‘thiên đường’ mà xông vào. Thân mình của người ở dưới thân hần nháy mắt buộc chặt, thế nhưng hai tay ôm chặt lấy hần lại lần nữa thúc giục hần mau tiến vào.

“Phụ vương Thân cận”

“Phong Nhi, Phong Nhi, phụ vương nhớ con, nhớ đến điên rồi!”

Thời khắc này, chẳng có gì cố kỵ, chẳng có gì lo lắng. Nó chỉ thả mình cùng phụ vương kết hợp chặt chẽ một chỗ, chẳng sợ sẽ bị thương, chẳng sợ sẽ đau đớn, đều không qua được nỗi khát vọng được thân cận ở trong lòng.

Dũng đạo non nớt còn chưa được bồi trơn hoàn toàn, bị vật cứng áp bức xâm nhập vào nên đã bị thương, thế nhưng nó chẳng thấy đau một chút nào, chỉ thấy ở chỗ trái tim nháy mắt bị cái gì đó nhồi đầy, làm cho nó thoải mái đến cực điểm. Phụ vương, là phụ vương đã đi vào, là phụ vương. Càng ôm chặt phụ vương hơn, nó thêm khát ảm áp trên người phụ vương. Tách hai chân ra, vòng lên khóa chặt chẽ vòng eo của phụ vương. Tuy nơi nào đó rất đau đớn, nhưng Nhiễm Mặc Phong lại thoải mái mà rên rỉ lên, đó là thoải mái phát ra từ nội tâm của nó. Phăng phất như quay về trong mộng, ở trong mộng nó thường xuyên cùng phụ vương làm chuyện thân cận nhất.

Đầu lưỡi của hần liếm qua tất cả những nơi mà hần có thể liếm tới, Nhiễm Mục Lân chôn sâu ở trong cơ thể con, nhưng vẫn không nhúc nhích, chính là không ngừng hôn sâu con. Tay trái ở trên dục vọng thẳng đứng của con mà di chuyển lên xuống, còn tay phải thì không ngừng xoa vuốt lên hai hạt đậu trước ngực con. Đôi lúc hần nhận được chính là con không hề giữ lại chút gì mà cứ thoải mái rên rỉ lên. Hần dùng lưỡi, dùng miệng cảm thụ hương vị ngọt ngào ở trong miệng con, ngay khi hần vừa thôi lui một chút, thì đầu lưỡi của con liền đuổi theo tới. Đôi môi của hai người cơ hồ vẫn luôn khóa chặt lại một chỗ, dây dưa ngọt ngào của con làm bùng tình dục hòa mà hần đã chôn sâu hai năm.

“Phong Nhi, nói, thích phụ vương!”

Tách rộng hai chân con đến biên độ lớn nhất, Nhiễm Mục Lân nhìn chăm chú vào nơi gắn kết chặt chẽ giữa 2 người. Nơi đó có tơ máu chảy ra, nhưng hần dùng lại không được.

“Ngô! Thích, ân, phụ, vương.” Vươn tay ôm chặt lấy cổ của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong không muốn tách rời khỏi phụ vương.

“Nói con yêu phụ vương!”

Mạnh mẽ đâm thẳng tới, Nhiễm Mục Lân điên cuồng mà ở trên người con rút ra đâm vào, tay trái không ngừng âu yếm dục vọng trắng hồng của con.

“Yêu, yêu, a! Phụ, phụ.” Đôi môi gian nan mới nói được vài tiếng lại bị khóa chặt, Nhiễm Mặc Phong đem tiếng quát to của mình đưa vào trong miệng phụ vương.

Phong Nhi, con đã nói thích phụ vương, yêu phụ vương, con là của riêng một mình phụ vương! Không quan tâm con có thể không hiểu như thế nào là thích, như thế nào là yêu; không quan tâm hần đã dè tiện lừa gạt thích của con, yêu của con, nhưng người có thể cùng con làm chuyện thân cận chỉ có mình hần, chỉ có riêng mình hần!

“Phong Nhi, phụ vương yêu con, phụ vương yêu con.”

Ánh sáng trong đôi mắt dị sắc tán loạn, nhưng khi nghe được những lời này, thì lại phát ra ánh sáng chói mắt. Móng tay cắm sâu vào bả vai của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong nâng thân mình lên, cố hết sức để cho chính mình cùng với phụ vương có thể dính chặt vào nhau hơn.

Ván giường phát ra tiếng vang ‘rầm rì rầm rì’ như muốn sập. Hai người trên giường đã hoàn toàn mất đi lý trí, chìm đắm vào trong thân cận cuồng nhiệt, mặc kệ trên tấm chăn màu trắng rơi xuống rất nhiều vết máu, mặc kệ trên lưng của một người có rất nhiều vết cào sâu hoắc. Hai người tựa như đã thú, dùng hình thức va chạm cực kỳ mãnh liệt để nói cho đối phương biết nỗi nhớ mong ở trong lòng mình.

Nhiễm Mục Lân rất nhanh liền buông vũ khí đầu hàng, sau một trận co rút mạnh mẽ ở trong cơ thể con, hần đâm một cái thật mạnh tựa như muốn xuyên thủng linh hồn của con, rồi bắn ra toàn bộ mầm móng của mình vào trong người con. Mà Nhiễm Mặc Phong cũng ở trong những nụ hôn sâu cùng vuốt ve âu yếm của phụ vương, mà chậm rãi bắn ra lần đầu tiên của nó từ hai năm qua.

Đây chỉ là khởi đầu, nụ hôn nhẹ dần dần chuyển sang sâu sắc, trên giường truyền đến âm thanh khàn khàn của một người: “Phụ vương . . . Thân cận . . . Thân cận”

“Phong Nhi.”

Chưa từng rời khỏi, Nhiễm Mục Lân lại từ từ chuyển động lên, hần mặc kệ ngoài lề sẽ có người nghe được những tiếng động này, hần mặc kệ hành vi giữa bọn họ là nghịch luân sai trái, hần không quan tâm, hần chỉ muốn một thứ duy nhất.

“Phụ vương.”

“Phong Nhi, nói con thích phụ vương.”

“Thích. Ân. Phụ vương.”

“Nói con yêu phụ vương.”

“Yêu, yêu phụ.”

Trời dần dần tối đen, ánh nến trong lều thẳng đến khi đêm khuya mới được thấp sáng, cháo cùng canh nóng sớm được đưa tới, đã đặt ở trên lò gần ba canh giờ. Sau khi ánh nến được thấp lên, Quý ba cùng Quý bốn phụng mệnh nâng bồn tắm gỗ vào lều. Rồi sau đó hai người quỳ gối ở trước mặt Nhiệm Mặc Lâm đang ngồi ở trên giường với thân trên trần trụi, chỉ khoát hồ chiếc áo lót trên người. Mà phía trong giường, người đang ngủ say rõ ràng là bộ dáng vừa trải qua hoan ái, đôi môi sưng đỏ, hai má đỏ hồng, còn có trên cổ trần đầy hôn ngân. Tuy nó đang ngủ say, nhưng vẫn nắm chặt lấy phụ vương.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

CHƯƠNG 89

Nhiệm Mặc Phong mê man nên không biết phụ vương cùng Quý ba Quý bốn đã nói cái gì, ở bên người phụ vương cho dù là sét đánh nó cũng sẽ không tỉnh. Nhưng ngay khi Nhiệm Mặc Lâm ăn mặc chỉnh tề muốn đi ra ngoài, thì nó liền tỉnh. Cứ việc vừa mới trải qua một đêm hoan ái, Nhiệm Mặc Phong vẫn nhanh chóng đứng lên. Nhiệm Mặc Lâm ăn con nằm lại trên giường, tiếp theo là một nụ hôn trên miên đến cực điểm, xiêm y vừa mặc vào suýt nữa lại bị cởi xuống.

“Phong Nhi, phụ vương đi gặp Tôn Thái thú một chút, con nằm đi, không cần đi theo. Chỉ là chuyện xã giao, phụ vương lộ mặt một cái, liền trở về ngay.” Ở trên người con sờ soạng một hồi, Nhiệm Mặc Lâm đắp chăn lại cho con, rồi lại hôn con thêm vài cái nữa. Không hỏi con có mệt không? Trên người có đau không? Đây đều là những lời vô nghĩa, cho dù mệt, cho dù đau, con vẫn thích, mà hắn càng thích hơn.

Nhiệm Mặc Phong không nói gì, ngoan ngoãn nằm yên, trừ bỏ ở nơi đó có chút không thoải mái ra, còn đau nhức ở những nơi khác đối với nó mà nói đều bé nhỏ không đáng kể. Nếu là những người khác, bị gây sức ép một đêm vào ngày hôm sau xác định sẽ nằm liệt giường, thế nhưng nó không chỉ không có khí sắc suy yếu, mà ngược lại hai gò má còn đỏ hồng. Nhìn phụ vương sau khi bỏ thêm một ít than vào chậu than, rồi rời đi, nó dịch chuyển đến gối đầu của phụ vương, nhắm hai mắt lại.

Ngoài lều, nhóm Quý quân dưới sự chỉ đạo của Quý ba cùng Quý bốn đang luyện quyền, trên khoảng đất trống có bốn năm cái nồi lớn, bên trong là cháo thịt, do mấy Quý quân biết nấu nướng lắm. Nhìn thấy Nhiệm Mặc Lâm đi ra, Quý ba cùng Quý bốn lập tức đi tới, một gã Quý quân hiển nhiên là đã được phân phó trước đó, lập tức dắt ngựa tới cho hắn.

“Các người tiếp tục luyện tập đi, ta tới chỗ của Tôn Thái thú, đừng quấy rầy Tướng quân của các người.” Lạnh nhạt nói với hai người một câu, Nhiệm Mặc Lâm lên ngựa. Thẳng đến khi hắn đã đi xa, Quý ba cùng Quý bốn vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn hai người vẫn bình thường như trong dĩ vãng – cẩn thận tỉ mỉ, cực kỳ nghiêm túc, nhưng trong ánh mắt bọn họ lại có một tia khác biệt so với thường ngày.

Nhiệm Mặc Phong cũng không có tiếp tục ngủ, thiếu hơi thở của phụ vương làm cho nó không sao ngủ được, ngoài ra nếu là ngày thường thì giờ này nó đã mang Tướng Quân đến thao trường luyện tập rồi. Nó không phải là người tham ngủ, thế nhưng ngày hôm qua nó lại không thể nhớ được sau khi thân cận xong phụ vương đã rửa sạch thân mình của nó ra sao.

“Chủ tử.” Là Quý ba.

“Vào.” Nhiệm Mặc Phong vừa mặc xong áo lót. Sau khi Quý ba tiến vào, đầu nó cũng không nâng lên, nói: “Ngồi.”

Quý ba liếc nhìn chủ tử một cái, ngồi xuống.

“Phái Quý sĩ giám thị chặt chẽ hướng đi của quân Sở cùng quân Man.”

“Dạ”

“Chú ý Vệ Quốc. Bọn chúng có thể sẽ âm thầm kết minh với Sở Quốc.”

“Còn Nam Quốc thì sao?”

Nhiệm Mặc Phong đang cài nút áo, ngẩng đầu lên, nhíu mi lại: “Trước mắt, không cần để ý tới Nam Quốc cùng Kim Quốc. Đám quân Kim tập kích Cam Trữ cốc kia có gì đó kỳ quái. Chờ phụ vương trở về, ta hỏi phụ vương một chút rồi sẽ định đoạt.” Tiếp theo lại cúi đầu tiếp tục cài nút áo, trong quá trình mặc xiêm y nó chẳng có chút ý tứ che dấu nào. Cử chỉ của nó vô cùng tự nhiên, thần thái cũng rất bình tĩnh, tựa như đêm qua nó chỉ đơn thuần bàn chuyện quốc sự với phụ vương, cái gì cũng không có làm.

Quý ba nhất thời có chút hoảng hốt, đếm qua gã cùng Quý bốn không hề ngủ, vì biết được sự thật mà không thể ngủ, thế nhưng thái độ của chủ tử làm cho gã không biết phải phản ứng ra sao.

Nhiệm Mặc Phong căn bản không biết hôn ngân hiện rõ ở trên cổ mình đã đánh vào đầu Quý ba một cú thật mạnh, nó xuống giường, cột tóc lại. Sau khi rửa mặt xong, nó đi tới án thư, mở bản đồ ra.

“Chủ tử, ngài ăn điểm tâm trước đi.” Quý ba nhin không được nói.

“Không vội, chờ phụ vương trở về rồi ăn. Người nói mọi người đi dùng điểm tâm đi. Nếu phụ vương ở chỗ này không có chuyện gì quan trọng, thì ba ngày sau chúng ta sẽ trở về Thủ Thành.” Tuy phụ vương không có nói khi nào sẽ trở về, nhưng nó tin phụ vương sẽ rất nhanh trở về.

Quý ba còn muốn nói cái gì đó, nhưng lại nuốt trở vào, đáp “Dạ”, rồi lui ra ngoài.

Nhiệm Mặc Phong ghé vào trên bản đồ, nhìn chăm chăm khoảng đất rộng lớn ở phương bắc. Yên Quốc ở trên bản đồ đã không còn tồn tại, hiện giờ chỉ còn lại Sở, Kim, Nam, Vệ cùng Bắc Uyên.

Lạc Nhân gọi thư nói – Nhiệm Lạc Thành mang theo ba mươi mấy xe lương thảo đã bắt đầu khởi hành tới các quận thành, Nhiệm Lạc Tín cũng đã đi Giang Nam điều lương, nạn tuyết xảy ra, nó là một tướng sĩ cũng không giúp được gì, thứ có thể giúp chính là không cho quân Sở cùng quân Mân thừa dịp loạn này mà gây thêm hỗn loạn. Trong bốn đứa con của Hoàng bá, cùng nó xa lạ nhất chính là Nhiệm Lạc Tín, tuy đối phương đối với nó cũng khá tốt, gặp nó liền rất nhiệt tình, nhưng giữa nó và Nhiệm Lạc Tín cũng rất kỳ quái, chưa từng thật sự ngồi xuống trò chuyện với nhau. Lần trước, trong buổi thọ yến của hoàng bá, nó nguyên bản đã nhận lời mời của Nhiệm Lạc Tín, nhưng kết quả vào lúc ban đêm nó phải hộ tống Hoắc tướng quân quay về Hồ Bình. Hai người bọn họ, tựa hồ luôn bỏ lỡ.

Sau khi đánh dấu vài nơi quan trọng trên bản đồ, Nhiệm Mặc Phong xếp bản đồ lại. Sở Quốc đã bắt đầu việc thống nhất thiên hạ, vì thế Bắc Uyên không thể ngồi chờ chết. Mặc kệ cùng nước nào kết minh, thì Bắc Uyên cũng như miếng thịt nằm ở trên bàn cơm của đối phương. Trong đôi mắt dị sắc phát ra ánh sáng lạnh, nó bước ra khỏi lều.

Nó vừa đi ra, Tướng Quân đang đang ở bên ngoài chơi đùa liền phóng tới. Nếu người muốn hỏi vì sao Quý quân không gọi Nhiệm Mặc Phong là Tướng quân, thì thật ra cũng có nguyên do. Nguyên do chính là Nhiệm Mặc Phong đã đặt tên cho ngựa yêu của nó là Tướng Quân, nên mọi người mới phải né chữ ấy ra. Nhiệm Mặc Phong sờ sờ đầu Tướng Quân, rồi hoạt động hoạt động gân cốt, lên ngựa. Bên ngoài rất lạnh, nhưng nó ăn mặc rất đơn bạc, đối với người sợ nóng như Nhiệm Mặc Phong mà nói, cuối mùa thu cùng mùa đông là mùa mà nó thích nhất.

Khi Nhiệm Mặc Phong từ chỗ Tôn Thái thú trở về, thì thấy con mặc ngắn ở trong trời đông giá rét đang chơi đùa với Tướng Quân đến cực kỳ vui vẻ. Đây là lần đầu tiên kể từ khi cùng con cách biệt hai năm, Nhiệm Mặc Phong mới nhìn thấy phương thức luyện tập đặc biệt của con, mặc dù ở trong thư con có nhắc tới. Bất quá hẳn không hề vì thế mà thấy kiêu ngạo, hẳn bước nhanh qua, đem con từ dưới chân Tướng Quân kéo ra, rồi nâng dậy, sau đó cời áo khoát của mình ra phủ lên người con.

“Phụ vương.” Người được ôm chặt vào trong lòng phụ vương, gương mặt nhìn thấy phụ vương liền cực kỳ cao hứng.

“Con có biết bên ngoài rất lạnh không? Cứ nhiên chỉ mặc một chiếc áo lót.” Ở bên tai con gằm nhẹ một câu, Nhiệm Mặc Phong ôm con đi về phía lều, Tướng Quân ở phía sau vô cùng bất mãn mà phì mũi một tiếng thật vang, nó còn chưa chơi đủ mà.

“Tướng quân, đi.” Chỉ chỉ chuông, Nhiệm Mặc Phong trấn an chiến hữu của mình, nơi đó có cỏ mà nó thích ăn nhất, hôm nay liền ủy khuất nó vậy. Tướng quân bất mãn mà nhìn thoáng qua lão chủ nhân đã cướp mất tiểu chủ tử của nó, rồi quay đầu chạy đi.

Dọc theo đường đi, sắc mặt Nhiệm Mặc Phong âm trầm, hẳn ôm đứa con “nửa thân trên trần trụi” bước nhanh trở về phía lều. Vừa bước vào lều, hẳn liền chất vấn: “Không phải phụ vương đã nói không được mặc áo lót ở trước mặt người khác sao?”

Nhiệm Mặc Phong ngậm chặt miệng, nó đã quên, hoặc là nói nó nhin không được sự hấp dẫn của rét lạnh, mà cời áo ngoài.

Nhiệm Mặc Phong ngồi lên trên giường, kéo con vào trong lòng mình, nhìn gương mặt tựa hồ rất là tinh táo kia, hẳn dùng sức một cái, đem con đặt ở dưới thân. “Phụ vương nghĩ rằng con rất mệt, nhất định còn đang ngủ, lo sợ con sẽ bị đói, mà vội vã trở về, kết quả là lo lắng vô ích.” Ngữ khí mang theo nguy hiểm, “Xem ra hôm qua Phong Nhi cũng không mệt.”

“Phụ vương, con không sao.” Người nào đó trả lời rất là thành thực.

“Không sao cũng không cho phép con mặc áo lót đi ra ngoài!” Nhiệm Mặc Phong “quát lớn”, hẳn không thể nói với con là hôn ngân xanh xanh tím tím ở trên người là không thể để cho người khác nhìn thấy, hơn nữa hẳn có nói thì con cũng không hiểu vì sao không thể để cho người khác thấy.

“” Người đã mặc như thế chỉ có thể trầm mặc.

“Thế, sau này sẽ không bao giờ mặc như vậy mà đi ra ngoài để cho người khác nhìn nữa.”

“Sau này con sẽ không bao giờ mặc áo lót.”

“Ít nhất cũng phải khoát thêm áo choàng, không thể lộ ra cánh tay cùng bả vai.”

“Ân.”

“Nhất là mông và chân, càng không được.”

“Ân.”

“Nếu tái phạm thì sao?”

“.....” Nhiệm Mặc Phong suy nghĩ nửa ngày, lắc đầu.

Nhiệm Mặc Lâm găm cần lên cổ con: “Nếu tái phạm, phụ vương liền giải tán tám trăm Quý quân kia, mang con về kinh thành, nhốt ở trong Vương phủ.”

“Không được!” Nghĩ đến chính mình không thể đánh giặc, không thể dẫn dắt Quý quân, Nhiệm Mặc Phong kiên quyết không đồng ý.

“Vậy con phải hứa sẽ không tái phạm!” Nói xong, Nhiệm Mặc Lâm kéo quần của con xuống, “Xem ra hôm qua phụ vương còn chưa dùng đủ sức, cho nên vừa sáng sớm con đã có khí lực đứng lên.”

Người nguyên bản còn đang vì lời nói của phụ vương mà có chút bức mình, ở nháy mắt trên ngực bị cần müt, thì trong con người lập tức phát ra ánh sáng cực kỳ đẹp mắt, nó vừa rên rỉ vừa kéo xiêm y của phụ vương xuống, nó lại cùng phụ vương thân cận. Quý ba đưa cháo tới, nghe động tĩnh ở trong lều liền quay đầu nhìn về phía nhóm Quý quân đang ở trên khoảng đất trống phía xa xa dùng điểm tâm, rồi xoay người đi qua đó.

“Phong Nhi, không được để cho người khác nhìn thấy thân mình của con. Đây là của phụ vương. Nơi này, nơi này và nơi này của con, đều là của phụ vương.”

“Phụ vương, thân cận. Thân cận.”

“Phong Nhi, Phong Nhi của phụ vương.”

Một canh giờ sau, phụ tử hai người mới ăn điểm tâm. Tôn Thái thú cực lực giữ Nhiệm Mặc Lâm ở lại chỗ của gã dùng điểm tâm, nhưng Nhiệm Mặc Lâm đều từ chối, hần lấy lý do con hần đang chờ hần mà vội vàng chạy về đây, bất quá con hần quả thật là đang chờ hần, mà hần quả thật cũng tính sẽ trở về bồi con dùng điểm tâm.

“Phụ vương, ba ngày sau có thể đi chưa?” Ăn điểm tâm, Nhiệm Mặc Phong hỏi, mặc dù ở bên người phụ vương nó sẽ rất mệt nhọc, nhưng nó cũng không thể bỏ bê chính sự.

“Hiện tại, Thái tử Sở Quốc cùng Vương tử Man tộc đều ở Giáng Đan, trước khi bọn họ rời đi, Sở Quốc sẽ không xuất binh. Hiện tại trời đông giá rét, lại bị nạn tuyết, Yên Quốc còn chưa hoàn toàn bình định. An Lăng không phải tên ngốc, sẽ không tùy tiện xuất binh đánh vào Bắc Uyên, nhiều nhất là sai phái Man tộc quấy rầy chúng ta. Lần này phụ vương rời kinh, cũng là để cho Sở Quốc hiểu, ở trên chuyện hòa thân này, Bắc Uyên không sợ Sở Quốc sẽ gây phiền toái. Còn chuyện quân Kim ở Cam Trữ cốc, mặc kệ bọn họ có phải là Kim Quốc hay không, nếu Sở Quốc nói đó là quân Kim, thì đó là quân Kim. Theo như phụ vương thấy, sở dĩ Sở Quốc khách khí với Bắc Uyên như thế, là vì mục tiêu kế tiếp của bọn chúng là Kim Quốc.”

Nhiệm Mặc Phong gồi lên khuỷu tay của phụ vương, im lặng nghe phụ vương nói, tuy nó là Tướng quân vang danh thiên hạ, nhưng không tinh thông mưu lược cùng chính sự, nó không xen miệng vào, lắng nghe phụ vương phân tích mọi việc cho nó hiểu.

“Vệ Quốc cũng có dã tâm, nhưng lấy binh mã hiện tại của hần căn bản không phải là đối thủ của Sở Quốc, một khi Sở Quốc đánh hạ Bắc Uyên, môi hở răng lạnh, Vệ Quốc cũng sẽ gặp nguy hiểm. Hiện tại Yên Quốc đã bị diệt, mặc kệ trong lòng Quảng Nghiêu Vũ đang tính toán cái gì, thì hiện tại hần cũng không thể liên minh với Sở Quốc mà tấn công Bắc Uyên. Nam Quốc chỉ là cây cỏ đầu tường, bên kia cho Sầm Dịch Thiên thật nhiều thứ tốt, thì hần liền gục về phía đó. Hiện tại chúng ta chỉ cần ổn định hần, phái sứ giả đi thương nghị, Sầm Dịch Thiên còn giúp Sở Quốc hay không cũng khó nói. Mà Kim Quốc. Phong Nhi, một khi Sở Quốc tấn công Kim Quốc, chúng ta sẽ không ra tay.”

Đôi mắt dị sắc phát ra vàng sáng, con người đỏ xoay vòng, “Phụ vương, chúng ta chiếm lĩnh Yên Quốc cũ.”

“Phong Nhi, chúng ta tấn công Sở Quốc.”

Phụ tử hai người đồng thời lên tiếng, rồi đều kinh ngạc mà nhìn đối phương. Tiếp theo, Nhiệm Mặc Lâm cười thật sâu, rồi che mắt con lại: “Phong Nhi, ngủ đi. Ba ngày sau phụ vương sẽ đi cùng con tới Thú Thành.”

“Mậu huyền thì sao?”

“Lần này binh sĩ ở những thành trấn trọng yếu đều phải điều chỉnh toàn bộ, từng thành trấn trọng yếu sẽ được phân công quản lý năm quận huyện, một khi chiến sự bùng nổ, bọn họ có thể linh hoạt xuất binh, không cần xin chỉ thị. Phong Nhi, tướng quân đóng ở những thành trấn trọng yếu này đều là người của phụ vương, con có thể tùy cơ ứng biến.”

Nhiệm Mặc Phong không hiểu thâm ý trong lời nói của phụ vương, nó đầu tiên nghĩ đến chính là nó sẽ do ai quản lý. “Phụ vương, Thú Thành do ai quản lý?”

“Từ phụ vương.”

“Phụ vương?” Nhiễm Mặc Phong nhăn mặt nhàu mày, “Phụ vương muốn dẫn binh?”

Nhiễm Mặc Lâm nhướn mi, chẳng lẽ hắn không thể dẫn binh sao? Bất quá hắn lập tức liền hiểu được ý tứ của con, con vẫn luôn hy vọng hắn ở lại kinh thành, không cần đi đến biên quan.

“Con chỉ có thể nghe lệnh của phụ vương.”

“Phụ vương muốn dẫn binh?” Nó quan tâm chỉ có điều này.

“Phụ vương tạm thời vẫn ở lại kinh thành.” Nhiễm Mặc Lâm nhìn không được lại che mắt con lại, “Phong Nhi, ngủ đi.”

Rút vào trong lòng phụ vương, Nhiễm Mặc Phong nhắm mắt lại, chỉ cần phụ vương không trở về biên quan là được. Thẳng đến khi con đã ngủ say, Nhiễm Mặc Lâm mới lấy tay ra, thờ dài một hơi, rồi nhẹ nhàng hôn hôn lên mặt con.

Phong Nhi, sao phụ vương có thể để con ở lại biên quan một mình? Gặp lại con, phụ vương càng thêm không muốn cùng con tách rời.

.....

“Nhiễm Lạc Thành đã đi đến đâu rồi?”

“Hắn là đến Thông Huyền. Bất quá lần này không tốt để ra tay, phải đợi sau khi Sa Dĩ Đát trở lại Bách Nghiệp bình an thì chúng ta mới có thể ra tay.”

“Không, hiện tại cứ ra tay, Nhiễm Lạc Thành vừa chết, Sa Dĩ Đát chẳng những cứu không được Sa Bột Đồ, ngược lại còn phải bỏ luôn mạng của hắn, Man tộc mất đi hai vương tử, chắc chắn sẽ hận Bắc Uyên, mà cũng sẽ hận Sở Quốc. Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ để cho Sở Quốc cùng Man tộc kết minh sao?”

“Chủ tử anh minh.”

“Đi làm đi. Không thể lại để cho Nhiễm Mặc Phong phá hỏng chuyện của ta.”

“Dạ.”

“Thám tử giám thị Nhiễm Mặc Lâm đã truyền tin về chưa?”

“Chưa.”

“ Nhiễm Mặc Phong bất quá là một tên lỗ măng, Nhiễm Mặc Lâm mới là địch nhân khó giải quyết nhất của chúng ta.”

“Vậy ý của chủ tử” Người nói chuyện làm một cái động tác chém giết.

“Rất nguy hiểm, bây giờ còn chưa phải lúc.”

“Thuộc hạ đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

CHƯƠNG 90

Ba ngày sau, Nhiễm Mặc Phong thu doanh quay về Thú Thành. Đồi nơi đóng quân là một chuyện không phải nhất thời nửa khắc là có thể làm xong, tuy Nhiễm Mặc Lâm ước gì có thể mỗi giây mỗi phút đều ở cùng một chỗ với con, nhưng hắn còn có việc trong người, sau khi cùng con quay về Thú Thành thì phải đi Nhân Xương một chuyến. Lần này đồi nơi đóng quân, Hoắc Bang, Triệu Hiến, Vương Trí Chi và Mạch Khiêm làm bốn thủ tướng quân, phụ trách phòng thủ ở đông tây nam bắc; Xa Kim Hoàn tay cầm hai mươi vạn binh sĩ cùng Phan Việt tay cầm mười vạn Cẩm quân phụ trách phòng thủ kinh thành; Nhiễm Mặc Lâm làm Uy Vũ Đại tướng quân phụ trách chỉ huy toàn cục.

Thánh chỉ vừa ban ra, các đại thần trong triều đều hiểu rõ – trăm vạn đại quân của Bắc Uyên đều nắm trong tay Nhiễm Mặc Lâm, mặc kệ là tứ đại tướng quân ở biên quan, hay là Xa Kim Hoàn cùng Phan Việt ở kinh thành, toàn bộ đều là dưới trướng của Nhiễm Mặc Lâm đi ra, mà Lưu Bản Hân nguyên bản phụ trách phòng thủ ở phía tây, thì bị gọi về kinh thành, chuyện rõ như ban ngày. Nếu Nhiễm Mặc Lâm muốn đoạt ngôi vị hoàng đế, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, Bắc Uyên chính là hắn làm chủ.

Trên đường trở về, Nhiễm Mặc Phong nói cho phụ vương biết nó nhặt được một đứa bé tên là Vũ Văn Cát. Nhiễm Mặc Lâm cũng không có đặt ở trong

lòng, trong mắt hán Vũ Văn Cát cũng giống như mấy con mèo con Tăng Đá, Nhánh Cây kia mà thôi.

Trên đường đi không chút trì hoãn, cuối cùng sau 6 ngày đường, Nhiễm Mặc Phong cùng phụ vương đã về tới Thú Thành, ra khỏi thành nghênh đón bọn họ gồm có Khấu Tuyên, Đạm Thạch, Lục U, Điền Xương Bình cùng Xích Đan – được phái trở về trước truyền tin, còn Ứng Diên bởi vì chân có tật, bên ngoài lại rất lạnh, nên không có đi ra. Vừa nhìn thấy Lục U, Nhiễm Mặc Lâm liền nhìn chăm chăm vào gã.

Trở lại Thú Thành, Nhiễm Mặc Phong cảm thấy như vừa trở lại nhà của mình, không có nhiều quy củ gò bó. Một đám người vây quanh một cái bàn tròn lớn mà ăn mì nóng hầm hấp, sau đó Nhiễm Mặc Phong đi hầu hạ Tướng Quân, còn Nhiễm Mặc Lâm thì ở tại trong phòng nghe Khấu Tuyên bẩm tấu.

“Khấu Tuyên, Lục U kia lai lịch thế nào?” Bàn xong chính sự, Nhiễm Mặc Lâm hỏi.

“Hắn đối xử ở trên đường, Tiểu Phong cứu hắn. Hắn nói hắn không có nơi để đi, Tiểu Phong liền mang hắn theo. Lời nói cử chỉ của hắn hơn người, nhưng hai năm này hắn chưa từng nói muốn đi khỏi, thuộc hạ nói bóng nói gió vài lần, nhưng không hỏi ra được cái gì. Tiểu Phong nói không cần để ý hắn, bất quá thuộc hạ vẫn phải người chú ý tới hắn. Tạm thời vẫn chưa phát hiện ra cái gì khả nghi.”

Khấu Tuyên là một người vô cùng thận trọng, Điền Xương Bình là người quyết đoán, từng đi theo Mạch Khiêm vào sinh ra tử, kinh nghiệm phong phú, cho nên Nhiễm Mặc Phong thực yên tâm đem Thú Thành giao cho hai người này, rồi một mình “trộm” bỏ đi. Khi Điền Xương Bình bị phái làm phó tướng cho Nhiễm Mặc Phong, gã cực kỳ ủy khuất cùng bất mãn, nhưng sau hai năm đi theo Nhiễm Mặc Phong, gã đã hoàn toàn thay đổi, một chút bất mãn cũng không có .

“Vương gia, đứa nhỏ mà Tiểu Phong sai quý quân đưa về kia vẫn chưa tra ra lai lịch của nó, sau khi đứa nhỏ đến đây vẫn cứ khóc mãi, đến hai ngày sau thì nhốt mình ở trong phòng, không nói lời nào cũng không gặp ai. Thuộc hạ vẫn có thể chăm sóc cho nó, nhưng với thể cục trước mắt này, nó ở trong này rất nguy hiểm. Xích Đan nói cừu gia của đứa nhỏ đó tựa hồ có chút lai lịch.”

“Ta đã biết. Chờ thời điểm ta quay về kinh sẽ đem nó theo.” Nhiễm Mặc Lâm cũng không nổi giận khi đứa con “nhặt” người lung tung, bất quá chỉ là một đứa bé, cũng chẳng nhiều loạn được gì, có điều hắn lại để ý tới cái người gọi là Lục U kia.

“Phải người xem chừng Lục U.”

“Dạ.”

Cho Tướng Quân ăn xong, Nhiễm Mặc Phong mới nhớ tới đứa nhỏ mà nó sai người đưa về đây trước, khi quay về phòng nói với phụ vương thì được biết phu tử đã nói với phụ vương rồi, hơn nữa phụ vương còn quyết định mang đứa nhỏ đó về kinh, nó liền yên tâm, nghĩ đến hai mắt của mình, nó quyết định vẫn không nên đi gặp đứa nhỏ kia là thỏa đáng nhất.

Cưỡi Tướng Quân cùng phụ vương đi dạo quanh Thú Thành một vòng, rồi mang phụ vương đến nhìn xem đội quân của riêng mình — Quý quân. Lần này đi ra ngoài, Quý quân tổn thất hai mươi mấy người, Nhiễm Mặc Phong cực kỳ tự trách, kiếp trước nó từng dẫn dắt năm nghìn quân đối kháng với quân địch hơn một vạn quân, cuối cùng chỉ còn lại nó và ba vị thuộc hạ kia, khi đó nó cực kỳ khổ sở, nhưng không có tự trách như bây giờ. Nó so với “Quý tướng” càng lợi hại hơn, nhưng vẫn làm cho thuộc hạ đi theo nó bị thương bị chết, nó không phải là Tướng quân tốt.

“Phong Nhi, đang nghĩ gì vậy?”

Nhiễm Mặc Phong quay đầu nhìn phụ vương nói: “Phụ vương, con còn chưa đủ mạnh.”

Nhiễm Mặc Lâm cười ‘ha ha’, nhần nhin xúc động muốn ôm con vào lòng, nói: “Phong Nhi, hiện tại phụ vương cũng không phải là đối thủ của con, con còn muốn trở nên mạnh hơn?”

Nhiễm Mặc Phong nhếch miệng, hai bên giao chiến, tất nhiên sẽ có người bị thương, có người chết trận, nó cần phải trở nên càng mạnh.

“Phong Nhi, địch ta giao chiến, chết là không thể tránh được, không cần đặt cho mình một gánh nặng quá lớn.” Nhiễm Mặc Lâm rất hiểu con, nên lên tiếng khuyên giải.

Nhiễm Mặc Phong cúi đầu trầm tư, qua một lúc, nó gật nhẹ đầu. Tuy không thể tránh được, nhưng nó sẽ tận hết khả năng để cho càng ít người chết càng tốt, nghĩ đến đây, nó nhớ tới ba vị thuộc hạ chết thảm kia, không biết kiếp sau của bọn họ trôi qua như thế nào, có giống nó không? có được một vị phụ vương yêu thương nó hết mình.

Buổi tối ăn cơm xong, Nhiễm Mặc Phong đang ở trong phòng cùng phụ vương trò chuyện, thì bị phụ vương ấn ngã lên giường. Tiếp theo nền tắt, cánh cửa phòng bắt đầu bưng lên. (tắt đèn kéo màn =))))))

.....

Sáng sớm, khi Nhiễm Mặc Phong vừa mới cùng nhóm Quý quân thao luyện xong, thì thấy Xích Đan chạy tới. Bởi vì rét lạnh, mặt của gã đông lạnh đến đỏ bừng, trên mặt gã đầy vẻ lo lắng. Nhiễm Mặc Phong đem áo lông cừu mà nó cần bản không dùng đến khoát lên trên người Xích Đan, rồi hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Chủ tử, Vũ Văn Cát đang quỳ ở trước cửa phòng của chủ tử, muốn gặp ngài, nói chủ tử không gặp nó, nó sẽ không đứng lên.”

Nhiễm Mặc Phong vừa nghe thế, lập tức quay về nơi ở. Vừa đi đến đầu hành lang, nó thoáng thở ra một hơi, Vũ Văn Cát đang bị Quý ba dùng một tay

giữ chặt ở trong lòng. Quý ba làm như thế cũng là bất đắc dĩ, một đứa nhỏ như thế này, quỳ trên mặt đất giữa mùa đông rét lạnh, khẳng định sẽ sinh bệnh. Thông thường, khi Nhiễm Mặc Phong dẫn binh đi ra ngoài mới dùng ***g che mắt, còn nếu ở quân doanh thì nó sẽ không dùng, nó vừa bước vào viện, đứa nhỏ ở trong lòng Quý ba đang giãy dụa, khi nhìn thấy nó liền sợ tới mức bất động.

Nhiễm Mặc Phong đã quen người khác đối với nó sợ hãi, sau khi ra hiệu cho Quý ba, nó mở cửa ra, đi vào phòng. Quý ba xách Vũ Văn Cát đi vào theo, Xích Đan đi tới trừ phòng bếp lấy một chén canh nóng cho Vũ Văn Cát đã bị đông lạnh đến gương mặt trắng bệch. Vũ Văn Cát bị đông lạnh đang run cầm cập mà nhìn Nhiễm Mặc Phong, rõ ràng rất sợ hãi, nhưng vẫn quật cường mà nâng đầu lên, không lùi bước. Nhiễm Mặc Phong lấy ***g che mắt ở trong tủ đầu giường ra, mang vào, sau đó bỏ vào chậu than thêm một ít than, rồi bảo Quý ba đặt Vũ Văn Cát ngồi lên trên ghế, sau đó chờ đối phương lên tiếng.

Sau khi Nhiễm Mặc Phong mang ***g che mắt vào, thân mình Vũ Văn Cát không còn run rẩy như lúc nãy nữa, tựa hồ phát hiện người này cũng không quá đáng sợ như là bé đã nghĩ, bé cắn cắn môi, trong đôi mắt thật to từ từ tích tụ lại nước mắt.

“Nói đi, tìm chủ tử của chúng ta có chuyện gì?” Quý ba thay chủ tử hỏi.

Hít hít cái mũi, Vũ Văn Cát cố hết dũng khí lên tiếng: “Ta, ta chỉ nói với một mình hần.”

Quý ba nghe thế liền sững sốt, gương mặt nhìn chủ tử, sau đó buông Vũ Văn Cát ra, lui ra ngoài, đóng chặt cửa lại. Gã vừa khép cửa lại, Vũ Văn Cát liền nhảy xuống ghế, ‘phù’ một tiếng quỳ xuống, hướng Nhiễm Mặc Phong dập đầu ba cái.

“Cầu người giúp ta báo thù cho cha mẹ và Xuyên thúc! Van cầu người!” Sau đó, bé run rẩy mà cởi xiêm y của mình ra, xoay người lại, lộ ra phía sau lưng của bé.

“Bọn họ, bọn họ là vì này, mới giết cha ta, nương ta còn có Xuyên thúc. Thế, thế tử điện hạ, Tướng quân, ta đem cái này giao cho ngài, cầu ngài báo thù cho cha ta, nương ta, Xuyên thúc, và hơn 67 người nhà họ Vũ Văn đã chết thảm.” Bà vai gầy yếu run rẩy mãnh liệt, Vũ Văn Cát cố nén để chính mình không khóc lên, tiếp theo bé được một người nâng đứng lên.

“Đó là cái gì?” Nhiễm Mặc Phong xoay người nhìn ‘bức tranh’ ở trên lưng Vũ Văn Cát, nhìn kỹ chính là một bức tranh vẽ cảnh nước từ trên núi chảy xuống, nhưng thật ra chính là một tấm bản đồ, nó vừa liếc mắt một cái liền nhìn ra bí mật trong đó.

“Ta không biết Cha nói, tuyệt đối không thể giao cho người xấu.” Vũ Văn Cát khóc thút thít.

Nhiễm Mặc Phong cầm xiêm y của bé lên, mặc vào cho bé, rồi kéo bé lại ngồi xuống ghế, hỏi: “Người mấy tuổi?”

“Tháng trước là được năm tuổi.”

Nhiễm Mặc Phong lau đi nước mắt trên mặt Vũ Văn Cát, hỏi: “Biết là ai không?”

Vũ Văn Cát vừa khóc vừa lắc đầu: “Ta đang ngủ. Cha tiến vào ôm ta giao cho Xuyên thúc, bảo ta đi với Xuyên thúc Cha dặn ta, không thể cho người ta, nhìn thấy bức tranh trên lưng ta” Nói nói, nhưng càng về sau Vũ Văn Cát không nói nổi nữa, bé khóc òa lên.

Nhiễm Mặc Phong không tiếp tục hỏi nữa, câu chuyện phía sau nó cũng có thể đoán được. Nó lại xoay người Vũ Văn Cát lại, cởi xiêm y của bé ra, nhìn thật kỹ bức tranh vẽ cảnh nước từ trên núi chảy xuống ở trên lưng bé một lần nữa, qua khoảng một khắc chung (15’), nó mới đem xiêm y mặc lại cho Vũ Văn Cát.

Vũ Văn Cát xoay người lại, ngửa đầu nhìn Nhiễm Mặc Phong, bé biết bằng chính bé sẽ không có khả năng báo thù cho cha mẹ cùng Xuyên thúc. Tuy người này đáng sợ, nhưng bé có loại cảm giác, người này có thể giúp bé báo thù, cho nên sau khi bé suy nghĩ rất nhiều ngày, mới quyết định đem bức tranh ở trên lưng giao cho người này xem.

Nhiễm Mặc Phong suy nghĩ một lúc thật lâu, mới lên tiếng: “Ta có thể báo thù cho người.”

Hai tròng mắt của Vũ Văn Cát nháy mắt sáng ngời, tiếp theo bé lại nghe đối phương nói tiếp: “Nhưng người phải nghe theo an bài của ta. Nơi này là biên quan, chiến sự tùy thời sẽ xuất hiện, ta không thể để người ở lại chỗ này. Ta là Tướng quân, hết thấy đều lấy chiến sự làm việc chính, cừu gia của người là việc tư.”

Vũ Văn Cát vừa nghe thế, nhất thời thất vọng: “Vậy phải đợi đánh giặc xong, người mới có thể giúp ta báo thù sao?”

“Ta là Tướng quân.”

Vũ Văn Cát thất vọng cúi đầu, chờ đánh giặc xong, cừu gia của bé còn có thể tìm ra không? Thế nhưng thế tử điện hạ tướng quân nói không sai, nó là tướng quân, phải dẫn binh đánh giặc. Nhiễm Mặc Phong lặng yên nhìn Vũ Văn Cát khổ sở, nó sẽ vì bé báo thù, nhưng nó không thể cam đoan thời điểm nào mới có thể làm được.

Qua một lúc lâu, Vũ Văn Cát ngẩng đầu, trong mắt đầy kiên quyết. “Ta chờ người, thế tử điện hạ tướng quân, nếu ta trưởng thành, chiến sự còn chưa chấm dứt, ta sẽ tự mình báo thù cho cha mẹ.”

Nhiễm Mặc Phong cũng không nói gì, chỉ vươn tay lấy ***g che mắt của mình xuống, trong đôi mắt dị sắc phát ra ánh sáng cực đẹp.

Vũ Văn Cát bị cặp mắt kia làm cho kinh sợ, bé cứ ngưỡng đầu như vậy mà nhìn chăm chăm nó, sau đó bé quỳ xuống. “Thế tử điện hạ tướng quân, cầu ngài nhận ta làm đồ đệ. Ta thề có cha mẹ trên trời làm chứng, tuyệt không gây cản trở cho ngài, cũng không gây cho ngài thêm phiền phức.”

“Ta gọi là Nhiệm Mặc Phong.” Vươn tay nâng người đang quỳ trên mặt đất dậy, nó nói.

.....

Nhiệm Mặc Lâm đã nghe người khác bẩm báo chuyện Vũ Văn Cát một mình gặp con. Khi hắn trở về, Nhiệm Mặc Phong đem chuyện này kể lại cho phụ vương nghe, rồi nói: “Phụ vương, con muốn đi Sở Quốc.”

“Con muốn báo thù cho đứa nhỏ kia?” Nhiệm Mặc Lâm nhú chặt mi tâm.

“Phụ vương, con muốn biết cái thứ mà không thể để cho người xấu có được đang giấu ở Sở Quốc là thứ gì.”

“Còn cừu gia của Vũ Văn Cát thì sao?” Hắn biết chắc con sẽ không mặc kệ.

“Con sẽ dẫn bọn họ lộ mặt.”

.... Quả nhiên.

Nhiệm Mặc Lâm vừa muốn nói không được đi, thì đã nghe con nói: “Phụ vương, người ở Thù Thành chờ con, con đi một mình, trong vòng một tháng, con nhất định trở về.”

“Vì sao nhất định phải đi?!”

Đôi mắt dị sắc xuất hiện hoang mang, Nhiệm Mặc Phong nhớ lại bức tranh vẽ cảnh nước từ trên núi chảy xuống đã khắc sâu vào trong đầu nó: “Phụ vương, con nói không được, nhưng nơi này nói cho con biết, con nhất định phải đi.” Nó đặt bàn tay lên phía trái tim.

Nhiệm Mặc Lâm kéo con qua, cắn lên môi con, qua một lúc, hắn ách giọng nói: “Sớm trở về, phụ vương ở Thù Thành chờ con.”

Khi trời tối, Nhiệm Mặc Phong không mang theo bất kỳ thứ gì, cười Tướng Quân, trên lưng đeo thanh trường đao của nó, một mình rời khỏi Thù Thành. Lần này nó đi Sở Quốc cũng không ai biết, ngoại trừ phụ vương của nó.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

CHƯƠNG 91

Phà hơi vào hai bàn tay đông cứng, Nhiệm Lạc Thành chỉ huy quan binh chuyển lương thảo từ trên xe xuống. Hôm qua hắn nhận được thư của Nhị đệ báo rằng – Nhị đệ đã phái người chuyển một vạn bao lương thực vừa triệu tập được từ Giang Nam đến đây, và một tháng sau sẽ có thêm một vạn bao lương thực nữa được chuyển tới các thành quận bị thiên tai. Trong lòng Nhiệm Lạc Thành không khỏi bội phục lão Nhị, hắn nguyên bản còn lo lắng lương thảo ở phía bên Nhiệm Lạc Tín sẽ không đến sớm được, hiện tại đã có thể yên tâm. Có hai vạn bao lương thực này, cộng thêm một vạn năm nghìn bao lương thực hắn đem từ kinh thành tới, như vậy dân chúng gặp thiên tai hẳn là có thể thuận lợi qua được mùa đông khắc nghiệt này.

Hít thật sâu vào một hơi lạnh, đầu óc Nhiệm Lạc Thành nháy mắt thanh tỉnh lên rất nhiều. Hắn vẫn luôn cảm thấy phụ hoàng chẳng quan tâm đến việc triều chính, thế nhưng hắn không thể không thừa nhận Bắc Uyên ở trên tay phụ hoàng chẳng những không bị xuống dốc, mà ngược lại càng ngày càng phồn thịnh. Nhìn Phụ hoàng tựa như mơ hồ, nhưng so với bất kỳ ai khác đều sáng suốt hơn. Điểm này, hắn không bằng phụ hoàng, thậm chí không bằng nhị đệ Lạc Tín. Nhớ đến phụ hoàng, hắn lại nhớ đến cái người ở bên cạnh phụ hoàng kia, nhớ đến người đó, trong lòng Nhiệm Lạc Thành liền cảm thấy không được thoải mái lắm. Cũng may mẫu hậu tựa hồ đã quen rồi, trên mặt đã dần dần có nụ cười, tuy phụ hoàng không còn qua đêm ở tẩm cung của mẫu hậu nữa, nhưng lại đem toàn bộ quyền lợi trong hậu cung giao cho mẫu hậu. Có lẽ đối với hắn cùng mẫu hậu, phụ hoàng vẫn là để ý đi, chẳng qua là phụ hoàng không quá yêu thích thôi.

“Nơi này cách Hòe Bình có xa lắm không?”

“Bẩm thái tử điện hạ, nơi này cách Hòe Bình khoảng hai trăm dặm, cưỡi ngựa đi khoảng nửa ngày là có thể đến.” Quan canh quân nơi này cũng một mực theo Nhiệm Lạc Thành ở bên ngoài chịu đông lạnh vừa phà hơi vừa nói.

“Nửa ngày a.” Hắn biết mất nửa ngày đi đường, nhưng vẫn muốn hỏi lại.

“Điện hạ, bên ngoài rất lạnh, nơi này giao cho hạ quan làm là được.”

“Bản cung không yếu đuối như vậy, đừng quên bản cung đã ở Hòe Bình tám năm” Trên mặt Nhiễm Lạc Thành mang theo nụ cười hoài niệm

Vị quan viên kia cũng không dám nói tiếp, chỉ “Dạ, dạ” hai tiếng. Ai chẳng biết năm đó thái tử điện hạ là bị Hoàng Thượng lưu đày đến Hòe Bình.

“Mau chóng đem đám lương thảo này phân phát cho các thôn trang gần đây, không thể lại xuất hiện việc có người bị đông chết hoặc đói chết nữa.”

“Dạ, thái tử điện hạ.”

Ta có nên đi thăm Hoắc lão nhân không nhỉ? Đây là chuyện làm cho Nhiễm Lạc Thành đau đầu mấy ngày nay.

.....

Nhiễm Lạc Thành đưa tới đám lương thảo này là đám lương thảo cuối cùng, hắn phải đợi lương thảo từ chỗ Nhị đệ đưa tới mới có thể tiếp tục đi. Do dự một hồi thật lâu, hắn uống hết ba bát rượu lớn, cuối cùng cũng hạ quyết tâm sẽ đi Hòe Bình.

Sáng sớm hôm sau, Nhiễm Lạc Thành dẫn theo hai trăm Cẩm quân tiến thẳng tới Hòe Bình. Thật ra hắn chỉ muốn đi một mình, nhưng thống lĩnh cấm quân Ngô Tam đi cùng hắn tới đây, vừa nghe hắn muốn đi Hòe Bình, thì nói cái gì cũng không cho hắn đi một mình. Hắn khuyên can mãi, Ngô Tam mới từ bỏ ý định bắt hắn đem theo một ngàn ba trăm Cẩm quân. Từ hai năm trước sau khi Nhiễm Lạc Thành bị tập kích thiếu chút nữa chết đi, thì Nhiễm Mục Kỳ đối với đứa con này bắt đầu để tâm, lần này hắn rời kinh để chuyển lương thảo tới cái quận thành, Nhiễm Mục Kỳ liền phái Ngô Tam, cũng chính là Khương Vệnh đi cùng với hắn.

Tuy Nhiễm Lạc Thành là thái tử, nhưng hắn vẫn cảm thấy rất ngại ngùng. Trời lạnh như thế này, hắn đi Hòe Bình bất quá chỉ là muốn thăm Hoắc lão nhân, từ sau khi hắn bị thương cũng chưa từng gặp lại y, đảo mắt liền qua hai năm, không biết lão già kia có phải càng già hơn không? Kết quả bởi vì tư tâm của hắn, mà hại Ngô Tam cùng hai trăm cấm quân phải chịu khổ. Aizzz, nếu để cho Hoắc lão nhân biết được, nhất định sẽ phạt hắn đứng trung bình tấn. Nhiễm Lạc Thành thầm mắng chính mình ‘không tiền đồ’, đánh chết hắn cũng không thể thừa nhận là hắn rất hoài niệm cái bản mặt vừa thôi vừa âm trầm của Hoắc lão nhân mỗi khi phạt hắn đứng trung bình tấn.

Nhớ lại những ngày ở Hòe Bình, Nhiễm Lạc Thành cũng không cảm thấy trời quá rét lạnh, kỳ này quay về kinh hắn nhất định sẽ thỉnh cầu phụ hoàng ban thưởng cho các huynh đệ cùng đi với hắn chuyến này, nhất là Ngô thống lĩnh.

Cưỡi ngựa ước chừng nửa ngày đường, thì ở phía xa xa trước mặt hắn xuất hiện một tiểu đội khoảng hai ba trăm người đang phóng nhanh về phía hắn. Nhiễm Lạc Thành kéo dây cương, sao người đi đầu trong đội ngũ đó nhìn quen mắt vậy nhỉ? Ngay khi hai ba trăm người đó càng ngày càng đến gần, thì hắn trừng lớn hai mắt, không tự giác mà lộ ra thần sắc vui mừng, mà người đối diện sau khi thấy rõ hắn, cũng lộ vẻ kinh ngạc nhưng chỉ trong thoáng chốc, rồi y giục mạnh ngựa, phi nhanh hơn về phía hắn.

“Hoắc lão nhân, hai năm không thấy, người lại già hơn.” Nhiễm Lạc Thành nhảy xuống ngựa, cười ‘hì hì’ chạy về phía đối phương. Người tới không phải ai khác, chính là Hoắc Bang mà hắn muốn đi thăm.

Đối phương không đáp lời, phóng nhanh đến trước mặt hắn, nhảy xuống ngựa, cả giận nói: “Thái tử điện hạ thân là thái tử, nhưng lại ăn nói độc ác như thế, phạt đứng trung bình tấn 2 canh giờ.”

“Hì hì, Hoắc lão nhân, đừng vừa thấy ta liền như gặp phải cừu nhân vậy a.” Xích lại gần Hoắc Bang nói nhỏ một câu, rồi sau đó Nhiễm Lạc Thành cười tủm tỉm lớn tiếng nói, “Hoắc tướng quân, là bản cung nói nặng lỗ mồm, bản cung tự phạt ba chén, coi như bồi tội với người được chưa?”

Hoắc Bang trừng mắt nhìn người cọt nhà trước mặt mình, miễn cưỡng nói: “Vậy thỉnh thái tử điện hạ đi cùng với bản tướng quân.” Nếu thái tử đã không có phong thái của một thái tử, thì kẻ làm tướng quân này cũng không cần tự hạ thấp giá trị của mình.

“Nhưng mà ta rất lạnh, hai chân đều đông cứng.” Đột nhiên Nhiễm Lạc Thành nhăn mặt nhủu mày tỏ vẻ cực kỳ đáng thương, cái mũi đỏ bừng vì gió rét.

Hoắc Bang tựa hồ muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng vẫn cố nhịn xuống, y cởi áo khoác của mình ra, khoát lên trên người Nhiễm Lạc Thành, rồi thắt dây lưng lại cho hắn. “Về quân doanh trước.”

Hoắc Bang kéo ngựa của Nhiễm Lạc Thành qua, đỡ hắn lên ngựa, rồi y cũng nhảy lên ngựa của mình, quay đầu ngựa ngược về hướng vừa phi tới. Hai đội quân bắt đầu phóng nhanh về phía Hòe Bình. Ở trong đội ngũ này, có một người nhìn chăm chăm vào sau đầu của Nhiễm Lạc Thành và Hoắc Bang – người vừa khiên hắn lên ngựa.

Giờ Tuất một khắc, Nhiễm Lạc Thành cùng Hoắc Bang về tới Hòe Bình. Gặp được “hòe bằng câu hữu” ngày xưa, Nhiễm Lạc Thành liền cùng bọn họ nói nói cười cười, rồi âm ỉ đòi uống rượu. Ở một khía cạnh nào đó mà nói, hắn ở trong này so với ở kinh thành còn tự to thoải mái quen thuộc hơn. Hoắc Bang không thêm đề ý tới hắn, cũng không sai người tiếp đón Nhiễm Lạc Thành, nào có đạo lý quay về nhà mình còn muốn có người mời mọc. Hoắc Bang sai người ta thu xếp chỗ ở cho hai trăm Cẩm quân đi Nhiễm Lạc Thành tới đây, rồi sau đó y dẫn Ngô Tam tới thư phòng của mình.

“Ngô thống lĩnh, một đường vất vả.” Sai người đưa tới loại trà ngon nhất, Hoắc Bang đối với Khương Vệnh biểu hiện ra thập phần tôn kính.

Tuy Khương Vệnh là thống lĩnh cấm quân, nhưng Hoắc Bang cũng là “Đông Ngự Đại tướng quân” do Hoàng Thượng ban cho, ở trong quân, uy danh của y cũng gần bằng uy danh của Lâm thân vương Nhiễm Mục Lâm. Hoắc Bang cư xử như thể làm cho Ngô Tam giật mình không thôi.

“Hoắc tướng quân không cần khách khí như vậy, hạ quan chỉ đi theo điện hạ hộ tống lương thảo, nếu nói người vất vả nhất đó chính là thái tử điện hạ.” Không cần tránh ở chỗ tới, ngoài ra tâm bệnh của Hoàng Thượng cũng đã tốt, Khương Vệnh đã không còn vẻ âm trầm thống khổ như trước.

Nghĩ nghĩ, Hoắc Bang lên tiếng: “Ngô thống lĩnh, ta là một tên vũ phu, nên có chuyện xin được hỏi thẳng.”

“Hoắc tướng quân cứ hỏi.” Khương Vinh đặt chén trà xuống.

“Ngô thống lĩnh, trên đường ngài tới đây, có thấy có chỗ nào khác lạ không?”

Hoắc Bang vừa hỏi xong, Khương Vinh nghiêm túc nói: “Những nơi hạ quan bồi thái tử điện hạ đi qua đều là những nơi thiên tai nghiêm trọng nhất. Muốn nói khác thường chính là dân chúng trôi giạt khắp nơi, làm cho điện hạ vô cùng đau lòng, còn về mặt khác, hạ quan cũng không phát hiện có gì khác thường.” Gã vừa nói xong, liền hiểu được vì sao Hoắc Bang hỏi như thế. Tuy hai năm này, đạo phi ở Bắc Uyên đã bị tiêu diệt gần hết, nhưng vẫn chưa bắt được kẻ mưu hại thái tử vào năm đó.

“Có dấu vết hay thứ gì đó để lại không?” Hoắc Bang hỏi.

Khương Vinh lắc đầu: “Chuyện này Vương gia vẫn luôn phải người điều tra. Bệ hạ cũng nhờ Trú tiên nhân hỗ trợ, nhưng Trú tiên nhân có đi thăm dò không, thì hạ quan cũng không rõ.”

Hoắc Bang nhú chặt mi tâm, đám người đó một ngày còn chưa bị bắt được, thì y một ngày vẫn không thể an tâm. Tiếp theo y đứng dậy đối với Khương Vinh ôm quyền, đối phương cũng lập tức đứng lên.

“Ngô thống lĩnh, thái tử điện hạ tuy là thái tử, nhưng có thể nói là ta nhìn hấn lớn lên. Hiện tại chiến sự khẩn trương, ta lại ở biên quan quanh năm, không thể giúp thái tử điện hạ phân ưu, ta mạo muội nhờ Ngô thống lĩnh bảo hộ an nguy của thái tử điện hạ. Ta xin tạ ơn Ngô thống lĩnh trước.”

“Hoắc tướng quân nói quá lời.” Khương Vinh lập tức nói, “Cho dù Hoắc tướng quân không nói, vì bệ hạ, hạ quan cũng phải bảo hộ thái tử điện hạ chu toàn.”

“Có những lời này của Ngô thống lĩnh, Hoắc mỗ an tâm.”

Từ đầu đến cuối, Hoắc Bang đều là lấy “ta” hoặc “Hoắc mỗ” để xưng hô, tuy Ngô Tam đem vị trí của hai người đặt ở trên quan hệ cao thấp, nhưng những lời Hoắc Bang nói ra đều biểu lộ ý tứ của một trưởng bối đem “đứa nhỏ” của mình phó thác cho người khác, không hề dùng thân phận để áp chế, làm cho Khương Vinh lại càng thêm kính trọng Hoắc Bang.

Nói xong chính sự, Hoắc Bang mời Khương Vinh dùng ăn cơm. Khi y cùng Khương Vinh đi tới phòng ăn, thì đã thấy Nhiệm Lạc Thành cùng mọi người uống hết một đồng rượu. Hoắc Bang tựa hồ bởi vì hai năm không gặp hấn, cho nên không ngăn cản hấn uống rượu. Trên bàn cơm thấy thái tử điện hạ tựa như trở thành một người khác, vừa vung tay, vừa uống rượu, vừa cười nói, khiến cho Khương Vinh cũng dần dần hiện lên ý cười, thái tử ở đây 8 năm hấn là rất thoải mái, thoát nhìn so với ở kinh thành còn hoạt bát hơn. Người kia cũng không cần phải áy náy.

Nhiệm Lạc Thành uống rất nhiều rượu, khi hấn bắt đầu say thì ôm lấy một người bắt đầu càu nhàu. “Uống! Người không biết ta ở kinh thành, có bao nhiêu buồn đau. Chẳng, có ai theo giúp ta, uống rượu”

“Tiểu Tàn cái con dê con kia Uống được mấy chén, liền bất tỉnh. Còn bắt, còn bắt Bản cung hầu hạ, hấn, ‘ách’.”

Cái chén trong tay hấn bị người đoạt mất, hấn phần nộ giương mắt lên, chỉ thấy trước mắt hấn có mấy người lắc lư lắc lư. Hấn nâng hai tay lên ôm lấy mặt người nọ: “Đừng, đừng lắc, người lắc làm ta cũng choáng váng theo.”

“Người say rồi.” Hoắc Bang nâng Nhiệm Lạc Thành đã say đến nỗi không phân rõ phương hướng lên, muốn dìu hấn trở về phòng.

“Ai, ai nói ta, say.” Người uống rượu luôn luôn không chấp nhận mình say.

Lực uống rượu của Khương Vinh rất kém, nên gã đã sớm rời khỏi. Còn những người khác nếu chưa ngã, thì vẫn còn tiếp tục uống. Hoắc Bang sai người đi lấy một thùng nước lạnh, tạt tỉnh những người này, còn y thì đỡ người bắt đầu lảo nhão rời khỏi phòng ăn.

“Hoắc, Hoắc lão nhân, ta, ta không muốn quay về kinh.”

“Hoắc lão nhân, ta ở kinh thành, ngọt ngọt, khó chịu, muốn chết.”

Hoắc Bang vừa nghe Nhiệm Lạc Thành oán trách, vừa dìu người đi về phía phòng của mình. Sau khi vào phòng, đóng cửa lại, y đối qua ôm ngang lấy Nhiệm Lạc Thành, đi vào phòng trong.

“Hoắc lão nhân, người nói với phụ hoàng, ta, không làm, thái tử, Ta, ta muốn, quay về, Hòe Bình.”

Nhiệm Lạc Thành được đặt nằm lên trên giường, hấn hơi hơi mở mắt nhìn người đang cởi giày ra cho mình, còn miệng thì nói không ngừng nghỉ.

“Nhìn cái chân thối của người này, mấy ngày không tắm rồi?”

Hoắc Bang che mũi, đem tất thối của Nhiệm Lạc Thành ném ra ngoài phòng, rồi sai người đem nước ấm tới. Người bị hửi mùi thối nghe được người trong phòng cười vui sướng khi có kẻ gặp họa, con người thâm trầm của y phát ra ánh lửa sáng rực.

“Thối, cho thối chết người, ha ha.” Nhiễm Lạc Thành vừa cười vừa vươn tay cời xiêm y của mình ra. Hoắc Bang vừa đi vào phòng, đầu tiên là sừng sốt một chút, rồi sau đó đi tới giúp hắn cời áo ra.

“Hoắc lão nhân.” Đột nhiên, Nhiễm Lạc Thành xoay người một cái, đem Hoắc Bang ấn lên trên giường, “Ta không muốn, trở lại kinh thành” Lắm lắm hai câu, thì không còn thanh âm gì nữa, Hoắc Bang cúi đầu thì thấy người đè lên trên người mình đã ngủ ‘khò khò’.

“Tướng quân, nước đến đây.”

“Nâng vào.”

Hoắc Bang kéo Nhiễm Lạc Thành xuống, rồi đi ra ngoài, bốn gã binh sĩ nâng một cái bồn tắm gỗ thật lớn đi vào, theo sau là mấy người xách theo những thùng nước ấm

.....

Tiến vào Yên Quốc cũ, chung quanh đều có thể thấy được dấu vết của chiến tranh tàn sát bừa bãi. Tuy Yên Quốc luôn luôn nhỏ yếu, nhưng khi Sở Quốc hạ lệnh công chiếm Yên Quốc thì ngoài dự đoán của mọi người chính là vua Yên lại hạ lệnh cho các tướng lãnh mang binh đối kháng. Dân chúng Yên Quốc tựa hồ cũng hết chịu nổi sự chèn ép của Sở Quốc, nên cũng đứng lên phản kháng. Đối với quân dân phản kháng của Yên Quốc, Sở Quốc cùng Man tộc dùng phương pháp giết hại tuyệt đối.

Càng đi về phía thủ đô của Yên Quốc cũ, sự kiểm soát của quân Sở càng thêm nghiêm mật, nhất là đối với những người mang binh khí. Người ra vào thành cũng không ít, có chạy nạn, có từ Sở Quốc tới. Nhiễm Mặc Phong dắt Tướng Quân, quan sát thủ vệ ở cửa thành một hồi, rồi bước về phía trước. Vào cửa thành, chính là thủ đô Thanh Thành của Yên Quốc cũ. Chung quanh nơi này đều có thể thấy được quân Sở cùng quân Man, khắp nơi đều dán cáo thị tung tin vịt sau khi vua Yên – Hoài Tắc bị bắt đã bị áp giải đến Bách Nghiệp, nhốt tại địa lao ở trong cung của vua Sở – An Lăng. Nhưng đến tột cùng Hoài Tắc còn sống hay đã chết thì không ai biết được.

Nhiễm Mặc Phong mang mũ tre rộng vành, một thân xiêm y vải thô, trên lưng mang một cái bao to. Thủ vệ cửa thành nhìn nhìn bộ đồ rách nát của nó, rồi nhìn cái bao to dơ bẩn ở trên lưng nó, còn có con mắt bị mù, nửa bên mặt xanh tím, dắt theo một ngựa bản hề hề, liền bịt mũi khoát tay: “Đi mau đi mau, thối muốn chết.”

Ngay trước khi Tướng Quân nổi giận, Nhiễm Mặc Phong đã vỗ vỗ đầu nó, nhỏ giọng nói: “Cố nhịn một chút.”

Dắt Tướng Quân thông thả đi về phía trước, khi đi ngang qua một ngôi nhà đã bị thiêu hủy, Nhiễm Mặc Phong đi chậm lại, nó nhìn tấm bản hiệu rơi trên mặt đất, đã bị sứt mẻ lung tung, mặt trên ghi 3 chữ “họ Vũ Văn”. Nhìn theo quy mô của ngôi nhà này là có thể đoán được chủ nhân của nó từng là người có địa vị nhất định ở kinh thành Yên Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

CHƯƠNG 92

Đêm khuya, một bóng đen xuất hiện ở trong phủ Vũ Văn. Trong phủ đã từng bị đại hỏa cán nuốt qua nên trần ngập mùi chết chóc, ngôi nhà rơi trên mặt đất chỉ cần khẽ nhẹ một cái liền vỡ nát. Người tới không phải ai khác, chính là Nhiễm Mặc Phong. Bức tranh nước từ trên núi chảy xuống ở trên lưng Vũ Văn Cát chính là bản đồ cất giấu kho tàng. Đối với kho tàng, nó cũng không để ý, nhưng khi nó nhìn thấy bức tranh kia, thì trong lòng có một thanh âm nói với nó, nó phải đi. Nơi cất giấu kho tàng là nơi giao nhau giữa Sở Quốc và Yên Quốc cũ, mà trước khi đi đến đó, nó muốn tới phủ Vũ Văn nhìn xem, có lẽ sẽ tìm được một chút gì đó, nhưng chủ yếu là – xem thử có không dẫn được cừu nhân của gia tộc Vũ Văn ra ngoài không.

Vũ Văn Liệt – phụ thân của Vũ Văn Cát, là bạn thân của thái tử Yên Quốc cũ – Hoài Đông Li. Sau khi Yên Quốc bị diệt thì Hoài Đông Li cũng mất tích, còn cả nhà Vũ Văn Liệt lại bị giết. Giữa hai việc này không biết có liên hệ gì với nhau không? Nhưng nếu nó đã hứa với Vũ Văn Cát, thì nó nhất định sẽ giúp bé tìm ra được cừu gia của bé. Ngay khi Nhiễm Mặc Phong tiến vào phủ Vũ Văn, thì nó liền phát hiện mình bị theo dõi. Quả nhiên không ngoài dự liệu của nó, sau khi những người đuổi giết Vũ Văn Cát bị giết chết toàn bộ, thì bọn họ cũng đoán được Vũ Văn Cát còn sống, mà Vũ Văn Cát còn sống, thì những người đó sao có thể không giám thị phủ Vũ Văn. Cả nhà Vũ Văn Cát bị thăm sát, nhất định có liên quan đến bảo tàng đang được giấu kín kia.

Nhiễm Mặc Phong làm bộ không biết mình đang bị theo dõi, nó ở trong phủ Vũ Văn cẩn thận xem xét một lần, trừ bỏ những viên gạch nát vụn cùng xác người đã bị đốt thành tro ra, thì trong phủ Vũ Văn chẳng có thứ gì. Từ trong đám phế tích nó nhặt lên một con búp bê, rồi dùng tay áo lau sạch bụi, sau đó cất vào trong ngực. Chung quanh đang ẩn nấp khoảng bảy tám người, Nhiễm Mặc Phong kéo thấp mũ xuống, phi thân rời khỏi phủ Vũ Văn. Phía sau nó liền có hơn mười bóng đen lặng lẽ đi theo.

Nhiễm Mặc Phong càng chạy càng nhanh, khi nó nhảy lên bức tường, rồi tiến một cái ngõ nhỏ rách nát, thì năm sáu người đi theo phía sau liền vượt qua mặt nó, ngăn nó lại, đao trong tay bọn chúng ở trong màn đêm lóe ra ánh sáng lạnh, mặt sau, có bảy tám người cũng tay cầm đao đang từng bước tới

gần.

“Người là ai? Vì sao lại đến phủ Vũ Văn?” Phía sau có một người bước lên trước, hỏi.

Nhiễm Mặc Phong quay đầu lại, kéo thấp mũ xuống để cho người ta không thể nhìn thấy đôi mắt của nó.

“Bắt hẩn.”

Giây tiếp theo, mười mấy người từ phía trước phía sau cùng vọt lên vây quanh nó, nhưng Nhiễm Mặc Phong vẫn đứng im bất động. Trong màn đêm, chỉ nghe thấy tiếng gió cùng thanh âm của binh khí rơi xuống mặt đất, nhưng rất nhanh, thanh âm này liền biến mất. Liếc nhìn từ thi nằm trên mặt đất, Nhiễm Mặc Phong rời khỏi ngõ nhỏ. Một lát sau, có một người ôm ngực từ từ ngồi dậy, là người vừa rồi đã hạ lệnh bắt nó. Gã hoảng sợ nhìn những người đã chết ở xung quanh, rồi hốt hoảng đứng lên, nghiêng ngả lao đảo đi ra khỏi ngõ nhỏ. Người vẫn tránh ở trên nóc nhà liền âm thầm đi theo sau.

Vô thanh vô tức, tựa như bóng ma di chuyển trong màn đêm, Nhiễm Mặc Phong nhìn người kia đi tới trước một căn nhà, sau khi gõ cửa mấy cái, thì đẩy cửa đi vào. Không hề kinh động đến bất kỳ kẻ nào, nó nhẹ nhàng nhảy lên trên tường viện.

“Người nói gì?! Mười bốn người đều bị giết?!”

“Đại nhân, công phu của tên đó quá lợi hại. Vũ Văn Cát nhất định là được tên đó cứu. Những người đuổi theo Vũ Văn Cát đều bị chặt thành từng khối, công phu của bọn họ đều rất khá. Thuộc hạ không thấy rõ tên đó đã ra tay như thế nào, chỉ thấy mất một cái thì toàn bộ người của chúng ta đã chết, nếu không thuộc hạ giả chết, sợ là cũng đã bị giết, khụ khụ.”

“Nói như vậy, tấm bản đồ giấu kho tàng hẩn là ở trên người tên đó?”

“Hẩn là vậy, bằng không hẩn sẽ không đến phủ Vũ Văn.”

“Bệ hạ đối với việc ta vẫn chậm chạp chưa tìm ra được kho tàng đã rất bất nhẫn. Nếu để cho người khác lấy được, ta đây mất chức quan là nhỏ, sợ là ngay cả tánh mạng cũng không còn. Phải thêm người truy tìm, phải bắt cho được tên đó.”

“Dạ, khụ khụ.”

Một lát sau, hai người trong phòng đi ra ngoài, dẫn theo mấy chục thị vệ ra khỏi quý phủ. Nhiễm Mặc Phong giữ khoảng cách xa xa mà đi theo hai người đó, trong lòng đã hiểu rõ là chuyện gì. Nếu nó đoán không sai – bệ hạ theo trong lời nói của hai người kia, hẩn là quốc quân Sở Quốc – An Lăng. Nhưng Vũ Văn Liệt có tấm bản đồ kho tàng, vì sao không giao cho quốc quân Yên Quốc, mà lại để cho Sở Quốc diệt tộc chứ?

Đi theo một lúc, Nhiễm Mặc Phong phát hiện nơi hai người này đi đến lại là hoàng cung. Sau khi vua Yên – Hoài Tắc bị bắt, hoàng cung bị quân Sở cùng quân Man cướp sạch không còn gì, hiện tại ba nghìn binh sĩ của Sở Quốc trấn thủ ở Thanh Thành được thu xếp ở trong này, đồng thời còn có một đám lương thảo cùng những hàng hóa khác. Hoàng cung hoa mỹ ngày xưa đã trở thành binh doanh ngày nay, đó cũng là một minh chứng cho sự sụp đổ của Yên Quốc. Trong hoàng cung, khắp nơi đều là cây đuốc cùng đèn ***g, liếc mắt một cái liền thấy những nhóm lính đang tuần ra. Mặc dù như vậy, cũng không có ai phát hiện ra có một bóng đen lặng yên xẹt qua trên đỉnh đầu bọn họ.

“Bàng đại nhân.”

“Ta muốn gặp Hoài Tắc.”

“Bàng đại nhân, mấy ngày nay Hoài Tắc rất hỗn loạn, mặt tướng sợ hẩn.”

“Quân y xem qua chưa?”

“Xem qua rồi, nhưng chẳng có gì thay đổi.”

“Ta đi nhìn xem.”

Hoài Tắc Xem ra Quốc quân Yên Quốc là bị nhốt ở nơi này. Nhiễm Mặc Phong cố ý để cho một người chạy thoát, thật không ngờ lại biết được nơi vua Yên đang ở. Không có lập tức đi theo qua đó, nó nhảy lên cành cây, mặt bằng hoàng cung không mấy an toàn, nhất là mấy chỗ có cây đuốc chiếu sáng. Nhánh cây trụi lụi, nhưng hiện tại đang là mùa đông rét lạnh, không một ai nghĩ đến nơi đó sẽ có người ẩn núp.

Cho mọi người lui, Bàng Hữu nhìn về phía vua Yên – Hoài Tắc tóc tai bù xù về mặt dờ dẫm đang nép người ở trong góc, không khỏi thốt thức, mặc cho ai nhìn thấy người này, đều không thể tin rằng hẩn đã từng là vua Yên. Nhưng thắng làm vua thua làm giặc, vua Yên rơi vào kết cục này, thì chỉ có thể trách hẩn vô năng.

“Vua Yên, mặc dù bệ hạ dẹp xong Yên Quốc, nhưng đôi ngài có thể nói là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Hiện giờ thiên hạ đang chia bốn xẻ năm, lấy khả năng của bệ hạ, sớm hay muộn cũng sẽ thống nhất bốn phương. Trước kia Yên Quốc đã là thuộc địa của Sở Quốc, hiện giờ chỉ là chính thức nhét vào bản đồ Sở Quốc, ngài cũng không cần tốn công lo lắng cho dân chúng, có thể tùy ý làm Vương gia nhân hạ, nuôi chim, cho cá ăn, còn rất nhiều rất nhiều thú vui khác. Ngài cần gì phải cố giữ tự tôn vốn đã sớm không còn tồn tại, cũng chỉ làm khổ chính mình? Nếu ngài có chuyện gì, người thương tâm nhất không phải là điện hạ Đông Li sao?”

Hoài Tắc vẫn không có phản ứng, nhưng khi nghe đến câu cuối cùng thì thân mình đột nhiên chấn động, tiếp theo hẩn ngẩng đầu lên, hai mắt che kín to

máu tràn ngập oán hận mà nhìn chăm chăm Bàng Hữu, trong cổ họng phát ra từng tiếng tê rống.

“Vua Yên, đem chuyện kho tàng nói ra đi. Hữu có thể cam đoan, chỉ cần ngài nói ra bí mật trong kho tàng, Hữu sẽ đích thân đưa ngài tới Bách Nghiệp để đoàn tụ với điện hạ Đông Li. Hiện giờ điện hạ Đông Li là ba nghìn sủng ái ở một thân, nếu ngài vẫn cố chấp như thế, bệ hạ có thể sẽ giận chó đánh mèo điện hạ hay không? Hữu cũng không dám đảm bảo.”

Hoài Tắc đang cuộn mình ở trong góc, đột nhiên phóng người lên, bổ nhào vào trên người Bàng Hữu, bóp lấy cổ gã.

“Ngươi là tên nghịch thần tặc tử! Ta giết ngươi! Giết ngươi! Ngươi hại ta! Hại Đông Li! Ta giết ngươi!”

“Bàng đại nhân!”

“Mau kéo hắn ra!”

Người canh giữ ở ngoài cửa nghe được động tĩnh liền vọt vào, cố hết sức kéo Hoài Tắc ra. Bàng Hữu thiếu chút nữa bị bóp chết, vừa ôm cổ vừa hỗn hên nói: “Hoài Tắc, Yên Quốc có ngày hôm nay, chẳng lẽ là sai lầm của ta sao? Đất lành chim đậu, vua Sở anh minh, chiếu hiền đãi sĩ, biết cách dung người; còn ngươi, một kẻ ngu ngốc vô năng, nhất gan yếu đuối, lại làm ra việc khiến cho thiên hạ khinh thường, thế nhưng lại dám cùng đứa con của mình tăng tị với nhau. Hoài Tắc, Yên Quốc sụp đổ không phải là do ta, mà là do ngươi! Ngươi là tên hôn quân, ngay cả con của mình cũng không buông tha, nên thiên hạ đều phi nhổ ngươi! Ta đem điện hạ Đông Li đưa cho vua Sở, làm cho hắn miễn bị thế nhân thóa mạ sỉ nhục, điện hạ Đông Li rất là cảm kích ta.”

“Câm mồm! Câm mồm! Không cho ngươi nói như thế! Không cho! Không cho! Ta yêu Đông Li, Đông Li cũng yêu ta!” Hoài Tắc giãy dụa muốn đánh về phía Bàng Hữu, lại bị bốn năm tên thị vệ đè xuống mặt đất, móng tay của hắn bị lật, khóe mắt chảy đầy máu.

“Hoài Tắc, hôm nay ta liền nói thẳng, trong vòng ba ngày nếu ngươi không nói ra bí mật trong kho tàng, thì cũng đừng trách ta không nể tình. Mỹ nhân cùng giang sơn, ngươi cho rằng bệ hạ sẽ chọn bên nào?” Dứt lời, Bàng Hữu tức giận xoay người bỏ đi.

Người bị nhốt trong phòng gào rống lên: “Đông Li! Đông Li! Đem Đông Li trả lại cho ta! Bàng Hữu! Ngươi sẽ chết không toàn thân! Sẽ chết không toàn thân!”

Trên nóc nhà, một người nghe được toàn bộ quá trình. Trong ngực nhói đau như bị ai đó đâm cho vài đâm, nó lặng lẽ rời khỏi hoàng cung.

.....

Trong một căn nhà gỗ hoang, Nhiễm Mặc Phong nằm ở trên bụng Tượng Quân, đồng lửa bên người đem cái bóng của nó với Tượng Quân chiếu lên trên tường, xung quanh cực kỳ lặng yên. Mặc dù Nhiễm Mặc Phong đang nhắm mắt, nhưng trong đầu nó đều là những lời nói đêm nay nghe được. Tượng Quân ghé vào trên đồng cỏ, cảm ứng được nỗi lòng của chủ nhân đang dao động, nên thỉnh thoảng lại cọ cọ đầu của chủ nhân.

Phong Nhi, phụ vương yêu ngươi, phụ vương yêu ngươi. Ta yêu Đông Li, Đông Li cũng yêu ta!

Hoài Tắc cùng Hoài Đông Li giống như nó cùng phụ vương đi. Nó không hiểu thế nào là yêu, nhưng nó không thể rời khỏi phụ vương, nếu có một ngày, nó phải rời khỏi phụ vương, vĩnh viễn không thể nhìn thấy phụ vương, nó sẽ giết chết tất cả những người ngăn cản nó, cho dù là chết, nó cũng muốn chết cùng một chỗ với phụ vương. Thiên hạ khinh thường, thế nhân phi nhổ. Hoài Tắc cùng Hoài Đông Li là bởi vì cái này mà bị chia cắt sao? Nhũn mảy, Nhiễm Mặc Phong không thể lý giải, nếu là nó cùng phụ vương, cho dù phải cùng thiên hạ đối địch, nó cũng sẽ không cùng phụ vương tách ra. Nghĩ đến tên họ Bàng kia, nó nhăn mặt nhíu mày càng sâu.

Phụ vương. Nó muốn cùng phụ vương thân cận. Trong lòng pháp phòng, Nhiễm Mặc Phong nhắm mắt lại, nghĩ về phụ vương mà chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, khi trời vừa sáng, Nhiễm Mặc Phong biến thành kiếp phi, ở tại trừu phòng của một nhà dân trộm lấy hai cái bánh bao, sau đó cười Tượng Quân ra khỏi thành, nó dễ dàng tránh được quân Sở. Đến khi màn đêm buông xuống, nó lại lén lút xâm nhập vào hoàng cung. Sở Quốc đánh hạ Yên Quốc, việc đầu tiên phải làm là trấn an dân tâm, nên vua Sở phái các quan viên đến nơi này quản lý. Những người này trừ bỏ ở lại nơi tạm thời được ban cho ra, cũng sẽ tụ tập trong tầm cung của vua Yên từng ở mà nghị sự. Trong cung có rất nhiều xe ngựa, còn có một ít lều trại, nơi vệ binh canh phòng nghiêm mật nhất chính là kho lúa ở phía đông nam.

Trời rất lạnh, nhóm vệ binh qua mỗi một canh giờ sẽ thay đổi một lần, người trông coi Hoài Tắc cũng không nhiều, có lẽ cho rằng không ai biết hắn bị giam giữ ở nơi đó, hoặc có lẽ là không muốn gây sự chú ý. Còn những quân Sở khác được phân tán ở trong các cung điện hoặc lều trại, sau khi trật tự của Thanh Thành dần dần khôi phục lại, thì bọn họ sẽ tiếp tục xuất phát về hướng nam.

Nhiễm Mặc Phong tránh ở trên đỉnh đài canh gác, tầm nhìn ở nơi này thoáng nhất. Gió lạnh gào thét, thế nhưng tứ chi của nó bám vào trên đỉnh đài canh gác lại vẫn rất ấm áp. Đối với nó là cái hóa lò mà nói, một chút gió lạnh này chẳng là cái gì. Trường đao trên lưng nó ở dưới ánh sáng của mặt trăng phát ra hàn khí rợn người, đè thấp mũi xuống, ngay khi đám mây che khuất ánh trăng, thì nó thấy người nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93

CHƯƠNG 93

“Thích khách! Có thích khách!”

Cuồng phong sắc bén lướt qua, trong hoàng cung người ngã ngựa đổ. Rất nhiều binh sĩ dừng mãnh phóng về phía người vừa từ trên trời bay xuống. Người nọ tay cầm trường đao, nơi đi qua là thi thể xuất hiện. Gió to thổi bay chiếc mũ trên đầu nó, gương mặt mang chiếc ***g che mắt dưới ánh sáng lúc tờ mờ làm cho kẻ khác sợ hãi.

“Đại nhân! Là tên đó, chính là tên đó!” Xa xa truyền đến tiếng hét kinh sợ.

Nhiệm Mặc Phong vừa vung trường đao trong tay, vừa tiến thẳng đến kho lúa. Trong hoàng cung tổng cộng có ba nghìn năm trăm binh sĩ, trong đó có hơn một ngàn là quân Man, bọn họ tiến lên vây quanh “thích khách”, nhưng căn bản không thể lại gần thân mình của nó. Quá nhanh, trường đao trong tay “thích khách” quá nhanh. Ánh sáng vừa lóe lên, tên binh gần kề còn chưa kịp phản ứng, đã đầu lìa khỏi cổ. Gió to tựa hồ như có sinh mệnh, biến thành lưỡi dao sắc bén, đâm thủng thân hình bọn họ, lưu lại một khối thi thể tràn đầy máu loãng.

“Giết!”

“Quý tướng đến đây! Giết hán!”

“Giết! Giết! Giết!”

Tựa hồ lại nhớ tới chiến trường đã lâu, khi đó nó không biết vì cái gì mà giết, sinh mệnh của nó trừ bỏ máu me thì chẳng có thứ gì khác. Mà kiếp này của nó, nó đã tìm được lý do để giết, vì để có thể ở cùng một chỗ với phụ vương vĩnh viễn, nó phải giết hết tất cả những địch nhân đang ngăn cản trước mặt nó. Chỉ có Bắc Uyên nắm giữ thiên hạ, thì nó mới không bị tách rời khỏi phụ vương. Phụ tử ở cùng nhau là đúng hay sai, nó không quan tâm, cũng không để ý, điều nó muốn chính là có thể ở cùng với phụ vương. Ngã xuống bao nhiêu người? Nó không nhớ rõ, phụ vương, con không phải là Quý tướng, con là Nhiệm Mặc Phong của người, chỉ muốn làm Nhiệm Mặc Phong của người.

“Bảo hộ kho lúa! Bảo hộ kho lúa! Mau đi điều binh điều binh!”

Bàng Hữu hét lớn khàn cả giọng, dưới sự hộ tống của ba gã thị vệ mà bỏ chạy về phía cửa cung. Một câu này của gã, đã đưa tới sự chú ý của người nào đó. Chặt bỏ đầu của hai gã quân Man, Nhiệm Mặc Phong quay đầu lại tìm kiếm, chỉ giây lát liền phát hiện ra Bàng Hữu. Đao phong chuyển ngược lại, một tay cầm lấy mấy cây trường mâu đến về phía nó, dụng lực một chút, trường mâu liền biến thành từng khúc. Nhóm binh sĩ vây quanh nó bước lùi về sau hai bước, mắt trái màu đen của Nhiệm Mặc Phong nhìn chằm chằm vào người đang bỏ chạy ở phía trước. Nó tung người bay lên, dùng sức phóng ‘Phong Lân’ ở trong tay ra ngoài.

“Bàng đại nhân! Cẩn thận!”

Bàng Hữu quay đầu nhìn lại, liền sợ tới mức thiếu chút nữa tiểu ra quần, mà cái liếc mắt này, cũng là cái liếc mắt cuối cùng trên cuộc đời này của gã. Một thanh trường đao theo từ xa xa bay tới, đâm xuyên qua cổ gã. Tiếp theo một bóng người nhảy tới, khi nó rút trường đao dính đầy máu ra, thì Bàng Hữu đã sớm tắt thở. Không hề nhìn người đã chết đi, Nhiệm Mặc Phong xoay người đi về phía kho lúa. Nói không rõ vì sao phải giết người này, nhưng chỉ vừa nhớ đến những lời người này đã nói vào tối hôm qua, thì trường đao trong tay nó liền mất đi sự khống chế.

Cho dù là quân Man nổi tiếng dũng mãnh cũng bị tên thích khách này làm cho kinh sợ, một người một đao xâm nhập hoàng cung, lấy một người chơi ngàn người, xoay chuyển nhẹ nhàng. Cuồng phong so với dĩ vãng càng thêm rét lạnh, nó tựa như lưỡi dao sắc bén cắt qua thân thể bọn họ, chém đứt tay chân bọn họ, mà trường đao ở trong tay người nọ tựa như chiếc búa đòi mạng trong tay Diêm La, đụng tới, chính là chết.

“Giết! Giết! Giết!”

Mắt trái màu đen biến thành màu đỏ, đối mặt với mấy ngàn địch quân, khí thế của Quý tướng đã ngủ đông trong cơ thể Nhiệm Mặc Phong mười mấy năm toàn bộ trào ra, gương mặt trong ngày thường không chút biểu tình thì giờ đây phủ đầy ngoan lệ. Trên đời này, chỉ có một người có thể ngăn cản trường đao trong tay nó, nhưng mà người đó lại ở cách đây hơn ngàn dặm. Tiếng gió mang theo tiếng kêu của quý dữ, ánh trắng cuối cùng cũng ngời ra khỏi đám mây đen, cũng là lúc hoàng cung đã im lặng trở lại.

Kéo lê trường đao dính đầy máu, Nhiệm Mặc Phong bước qua thi thể đầy đất đi đến trước kho lúa, ném cây đuốc trong tay vào đó. Gió ngừng, mùi máu tanh nồng bay lượn khắp không trung. Bên tai nó vẫn còn vang lên “Giết! Giết! Giết!”, nó tháo cái ***g che mắt xuống, đôi mắt màu đỏ giống như quý dữ giống như yêu tinh, trong hoàng cung cơ hồ không còn ai sống sót, ngoài cung, những binh mã vừa tụ tập đang tiến đến.

Sau khi đốt xong kho lúa, Nhiệm Mặc Phong mang ***g che mắt lên lần nữa. Nó đi vào một cung viện, vron chân đá văng cánh cửa phòng đang đóng chặt ra, vác đao lên vai bước vào phòng. Ngay khi người trong phòng nhìn thấy nó mà trở nên sợ hãi, nhưng chưa kịp kêu lên, đã bị đánh cho hôn mê. Nhiệm Mặc Phong cắt đứt dây thừng trên người hán, khiêng hán lên, ở trước khi binh lính xông tới, nhẹ nhàng rời khỏi hoàng cung. Đêm đó, khoái mã tám trăm dặm đưa tin từ Thanh Thành đến Bách Nghiệp.

“Tướng Quân, đưa hán đến chỗ của phụ vương.” Vuốt ve chiến hữu của mình, Nhiệm Mặc Phong giao cho người vừa tỉnh lại một phong thư. Người nọ

run rẩy tiếp nhận, không thể tin được mình cứ như vậy mà được cứu thoát.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Nghe được đối phương nói phụ vương, người vừa tỉnh lại sợ hãi hỏi, không biết có phải mình vừa thoát miệng hổ đã vào bụng sói không?

“Nhiệm Mặc Phong, phụ vương của ta là Nhiệm Mặc Lâm.” Dưới ánh nhìn chăm chú đầy hoảng sợ của đối phương, nó thản nhiên nói, “Vũ Văn Cát cũng ở đó, có phụ vương ta ở đó, ngươi sẽ an toàn.”

“Vũ Văn Cát?” Người nọ khàn khàn nói, tiếp theo bắt lấy bả vai của Nhiệm Mặc Phong, “Vũ Văn Cát mà ngươi nói là con của Vũ Văn Liệt?!”

“Àn.”

“Vũ Văn Cát . . . Vũ Văn Cát . . . Vũ Văn Liệt . . . Ta đã hại hắn. . . .” Hắn nghẹn ngào lên, mặc dù vẫn rất sợ hãi, nhưng hắn quyết định cược một lần.

Từ trên lưng ngựa nhảy xuống, hắn dứt bỏ thân phận trong quá khứ của mình, đối với vị Quý thế tử Bắc Uyên nổi danh này đập đầu một cái thật mạnh. “Ta sẽ nói cho ngươi biết bí mật giấu ở trong kho tàng, cầu xin thế tử cứu đứa con Đông Li của ta ra. Chỉ cần có thế tử cứu Đông Li ra, bất cứ thứ gì ta cũng không cần.”

“Ta sẽ tự mình tìm ra kho tàng, ngươi phải lập tức rời đi, ta không thể hộ tống ngươi trở về.” Kéo người đứng lên, Nhiệm Mặc Phong đẩy hắn lên ngựa, không để cho hắn có cơ hội nhiều lời, nó vỗ vào mông Tướng Quân một cái.

“Tướng Quân, đưa hắn bình an đến chỗ của phụ vương.”

“Hí!” Tướng quân thấp giọng hí lên một tiếng, phóng như bay về phía trước.

Người trên lưng ngựa hốt hoảng, liền ôm lấy cổ Tướng Quân, quay đầu lại nhìn người đang đứng ở chỗ kia mà hô to lên: “Thế tử, van cầu ngươi, cứu con ta ra!”

Nhiệm Mặc Phong không có đáp lại, đội mũ lên, rồi biến mất ở trong rừng cây tối đen.

.....

Tuy Tướng Quân không ở bên người, nhưng hành trình của Nhiệm Mặc Phong cũng không bị ảnh hưởng quá lớn. Đi được năm ngày, thì nó đi tới một thôn trang nhỏ có tên là “Vưu Thôn”. Càng đi về phía bắc, trời càng lạnh, thôn trang này không bị nạn tuyết xâm hại, nhưng bởi vì chiến tranh lan đến, nên người trong thôn trốn a trốn, chết a chết, Vưu Thôn nguyên bản chỉ có hơn mười hộ gia đình, hiện tại không còn một bóng người. Nhưng điều này đối với nó mà nói là quá tốt, nó có thể lấy ***g che mắt xuống, từ từ tìm kiếm cái thứ nó muốn tìm.

Nhiệm Mặc Phong vẫn luôn có loại cảm giác kỳ quái, sau khi nó nhìn thấy bức tranh ở trên lưng Vũ Văn Cát, nó liền có loại cảm giác này, nhất là khi nó bước vào Vưu Thôn, loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt, tựa hồ có người chỉ dẫn nó tìm được cái thứ gọi là kho tàng kia. Không cần hỏi tường đến bức tranh kia, nó cũng biết phải đi đường nào, phải đẩy tảng đá nào ra, phải làm sao phá trận. Sau khi nó dùng thời gian một ngày để tìm được mật đạo, thì nó càng thêm khẳng định có người đang chỉ đường cho nó.

Tranh, trong đầu nó lập tức nghĩ tới cái người đã rất lâu không có tiến vào trong mộng của nó. Người kia làm cho nó hiểu được lực lượng trong người nó, làm cho nó nhớ lại quá khứ, hiện giờ, lại chỉ dẫn nó đến nơi đây. Tranh, Nanh, hắn cùng với nó đến tột cùng có quan hệ như thế nào? Tranh, rốt cuộc mục đích của ngươi là gì?

Mật đạo âm u ẩm ướt tựa hồ không có điểm cuối, Nhiệm Mặc Phong rút trường đao ở trên lưng ra, chậm rãi đi về phía trước. Bên tai nó chỉ có tiếng bước chân của nó cùng tiếng giọt nước rơi xuống, không có cơ quan, cũng không có lối rẽ. Không biết đã đi được bao lâu, phía trước xuất hiện một khối đá chắn ngang trước mặt nó. Nhiệm Mặc Phong không chút suy nghĩ, hai tay nắm đao, ngưng tụ lực vào Phong Lân.

Theo trường đao hạ xuống, khối đá ‘oanh’ một tiếng vỡ vụn, sau khi tro bụi tán đi, trường đao trong tay nó rơi xuống đất, nó kinh ngạc nhìn chằm chằm về phía trước, trong hang động trên một tảng đá đang cắm một thanh trường đao mà nó cảm thấy vạn phần quen thuộc.

“Quý tướng! Là Quý tướng! Quý tướng đến đây!”

“Giết! Giết Quý tướng!”

“Giết! Giết! Giết!”

“Quý Khiếu” – trường đao trên tay Quý tướng đã chém qua vô số địch nhân, đang lẳng lặng đứng thẳng ở trước mắt Nhiệm Mặc Phong. Trong mộng, nó cầm trong tay “Quý Khiếu”, chặt bỏ đầu của một đám địch nhân, chặt đứt tứ chi của một đám địch nhân.

Mật đạo được chôn sâu dưới nền đất bỗng nhiên có gió thổi lên, Nhiệm Mặc Phong đi từng bước từng bước tiến lên trước. Ngay khi tay của nó chạm vào chuôi đao, thì trong đầu nó hiện lên rõ ràng hình ảnh của một kiếp mà nó đã đi qua. Gió theo bốn phương tám hướng thổi tiến vào, trong đầu nó không hề có ý nghĩ gì, hình ảnh hỗn loạn đang chiếm cứ lấy nó. Ngay sau khi hết thấy đều bình ổn, nó nắm chặt chuôi đao, rút “Quý khiếu” đang cắm sâu trong tảng đá ra.

‘Oanh!’ Tầng đá nổ tung, cùng với vài tiếng hí vang lên, sau khi một ngựa đen chân đạp trên ngọn lửa màu đỏ chạy quanh trên đỉnh đầu Nhiễm Mặc Phong một vòng, thì biến mất ở trong “Quý Khiếu”, thân chuỗi dao đang tron những liên xuất hiện đồ đằng ngựa và ngọn lửa.

Đôi mắt dị sắc lóe ra ánh sáng, Nhiễm Mặc Phong nhìn chăm chăm vào đồ đằng kia, bất động thật lâu. Bảo bối giấu trong kho tàng chẳng lẽ là “Quý Khiếu” của nó? Nhưng vì sao Quý Khiếu lại dừng ở Yên Quốc? Vì sao phải dẫn nó đến đây? Vì sao phải đem vũ khí nó để lại ở kiếp trước giao lại cho nó thêm lần nữa? Hết thấy những điều này đến tột cùng dự báo điều gì? Qua một hồi lâu, Nhiễm Mặc Phong vác “Quý Khiếu” lên, bước nhanh rời đi. Mặc kệ hết thấy những điều này dự báo cái gì, trong kiếp này nó vẫn có chuyện cần phải làm.

Lấy bản đồ ra, tìm đường ngắn nhất đến Bách Nghiệp, Nhiễm Mặc Phong mang trường dao trên lưng, tay cầm “Quý Khiếu”, đội mũ, rất nhanh biến mất khỏi Vu Thôn.

Một người nhìn vào “gương nước” theo dõi nhất cử nhất động của Nhiễm Mặc Phong, thẳng đến khi nó rời đi, hần mới quây mặt nước, đứng dậy rời đi. Nhanh, kiếp này của người có thể thoát khỏi nỗi khổ luân hồi hay không, còn phải xem Nhiễm Mặc Phong đối với người là thật tâm hay là giả ý.

Lúc này Nhiễm Mặc Phong đang ở Sở Quốc xa xôi nên còn chưa biết – có một âm mưu to lớn đang lan dần tới gần nó và phụ vương. Sau ngày thứ ba nó rời khỏi Vu Thôn, thì thái tử Nhiễm Lạc Thành ở trên đường chuyển lương thảo bị tập kích, và đã bị bắt đi, rơi xuống nơi không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

CHƯƠNG 94

Kinh thành Bách Nghiệp của Sở Quốc là một tòa thành trì lớn nhất trong năm nước. Bất đồng với sự phồn hoa huyền ảo của Giáng Đan Bắc Uyên, khắp nơi trên Bách Nghiệp đều tràn ngập sự khẩn trương của chiến tranh cùng sự gian khổ của phía bắc. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Sở Quốc phải đem binh đi xâm chiếm nước khác — chính là để chiếm càng nhiều lãnh thổ phi nhiều cùng đoạt lấy càng nhiều của cải.

Sau khi tin tức từ thủ đô Thanh Thành của Yên Quốc cũ được đưa đến Bách Nghiệp, thì thủ vệ ở các nơi đều gia tăng lên gấp đôi, nhất là trên đường hướng về phía Bách Nghiệp, có mấy ngàn quân Man bị tập kích, toàn bộ đều chặt tay chặt chân, làm cho quân Man ở Sở Quốc thần hồn nát thần tính, trong kinh thành năm bước một trạm gác, mười bước một tốp, nhưng lòng người vẫn cảm thấy bất an.

Ở trong một cái ngõ nhỏ cách hoàng cung khoảng chừng hai trăm thước, có một người đang nằm trên đồng cỏ khô, áo bông trên người rách te tua, đang vùi đầu vào giữa hai khuỷu tay, thấy không rõ mặt. Nạn tuyết năm nay khiến cho kinh thành xuất hiện rất nhiều loại người vô gia cư như thế này, nhóm vệ binh trong kinh thành sau khi phát hiện trên mặt người này tràn đầy những hạt đậu thì đem người này đuổi tới nơi này.

Mặt trời dần dần xuống núi, người nằm trên đồng cỏ khô vẫn không nhúc nhích, giống như đã bị đông chết. Ngõ nhỏ này thực hẻo lánh, người này đã ngủ người ở trong này năm sáu ngày, nhưng không ai phát hiện ra người này, hoặc là nói không ai dư thừa tâm lực mà đi để ý đến người này. Khi bầu trời trở nên tối đen, người này đột nhiên giật mình, đầu vùi vùi thấp từ từ nâng lên, lộ ra gương mặt tràn đầy những hạt đậu màu đen màu đỏ, mắt phải có vết thương dài, làm cho mí mắt dính vào cùng nhau, không thể mở ra. Mả con mắt trái ở trên gương mặt đáng sợ đó lại cực kỳ sáng ngời. Người này ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, rồi tiếp theo tiếp tục vùi đầu xuống, vẫn không nhúc nhích mà nằm ở trên đồng cỏ khô.

Bông tuyết lại nhẹ nhàng rơi xuống, trên các con đường bị đại tuyết bao phủ còn chưa kịp dọn dẹp. Trời càng về đêm, gió lạnh cuốn theo bông tuyết càng ngày càng mạnh lên, người này rốt cuộc cũng rời khỏi đồng cỏ khô, cong người đi sâu vào phía trong ngõ nhỏ. Người này nhảy lên vách tường của một ngôi nhà, quen thuộc mà tiến vào trù phòng, tìm được hai cây cà rốt và hai cái bánh bao cứng ngắt, cùng một chút nước còn ấm ở trên lò, đây là bữa ăn đầu tiên trong một ngày của người này.

Không hề phát ra một chút tiếng động, ở trong trù phòng tối đen, động tác của người này chẳng giống người đang bị bệnh nguy kịch. Sau khi ăn xong, người này múc hai gáo nước lạnh như băng ở trong chậu, bắt đầu rửa mặt. Khi người này đi ra khỏi trù phòng thì trên mặt chẳng còn chút gì của bệnh đậu mùa, trên gương mặt sạch sẽ là ngũ quan xinh xắn, đôi mắt dị sắc trong màn đêm phát sáng lạnh lợi. Người này không phải là ai khác, mà chính là Nhiễm Mặc Phong.

Sau khi rời khỏi Vu Thôn, Nhiễm Mặc Phong đi bộ đến Bách Nghiệp. Càng đi về phía Sở Quốc, thì gặp được càng nhiều quân Man. Nó tránh ở nơi không người, chờ khi trời tối, thì tập kích quân Man, nơi nó đi qua, gà bay chó sủa. Đối với quân Man, Nhiễm Mặc Phong quyết không nương tay. Ở biên quan mười mấy năm, nó biết rõ tham lam cùng tàn bạo của Man tộc. Man tộc suy yếu, sẽ kéo theo Sở Quốc suy yếu. Không có Tướng Quân ở bên người, nó càng thêm linh hoạt, không ai có thể bắt được nó.

Nó đánh lên tổng cộng hơn mười ngàn quân Man, còn có một ít quân Sở, toàn bộ đều bị giết sạch. Vua Sở – An Lăng rất giận dữ, sai người trong vòng một tháng phải bắt cho được nhóm đánh lên này. Không ai tin rằng chuyện này do một người gây nên, trừ bỏ một vài người ở xa, còn lại tất cả mọi người đều nghĩ rằng đây là do những binh sĩ Yên Quốc cũ không chịu đầu hàng gây nên, cầm đầu chính là thái tử Yên Quốc cũ – Hoài Đông Li đã mất tích. Bọn họ làm như thế, là để báo thù cho Yên Quốc bị diệt, là để cứu quốc quân Yên Quốc – Hoài Tắc ra ngoài.

Cởi áo bông rất trên người ra, Nhiễm Mặc Phong chỉ mặc áo lót, rồi quay lại chỗ đóng cò khô mà nó nằm khi nãy, rút trường đao cùng “Quý Khiếu” mà nó đã giấu ở trong đồng cò khô ra. Mang trường đao lên lưng, vác “Quý Khiếu” lên, nó nhảy lên nóc nhà, nhẹ bước phóng về phía hoàng cung. Năm ngày này nó đã quan sát kỹ địa hình của Bách Nghiệp cùng hoàng cung, đêm nay, nó sẽ dẫn Hoài Đông Li ra ngoài, sớm quay về Thủ Thành.

Trên đường đi tới Sở Quốc, nó mơ hồ nhận ra tình huống hiện tại của Bắc Uyên. Trừ bỏ phụ vương ra, không ai biết nó đi đâu, đi làm cái gì. Nhưng hình như quân Sở đã biết nó đến đây, tuy bọn họ cũng giữ rất kín, nhưng thủ vệ trong kinh thành lại một mực âm thầm lùng bắt một nam tử có đôi mắt khác thường. Trực giác của nó mắc bảo rằng bọn họ đang tìm nó. Quân Man cùng quân Sở bị tập kích, không một ai còn sống, thì làm sao đối phương biết nó ở Sở Quốc? Chẳng lẽ do Hoài Tắc để lộ ra? Nếu là Hoài Tắc nói ra nó đến Sở Quốc, vậy thì người nào sẽ đem tin tức đó truyền tới đây?

Trong đôi mắt dị sắc tràn đầy lo lắng. Nếu là do địch nhân đoán được, nó cũng không lo lắng, nhưng nếu là do người có ý tiết lộ ra, vậy chúng tôi ở Thủ Thành có mặt thám của địch nhân. Thủ Thành có gián điệp, vậy phụ vương sẽ cực kỳ nguy hiểm. Ở Sở Quốc không ai có thể giúp nó truyền tin tức trở về, nó phải lập tức cứu Hoài Đông Li ra, rồi mau chóng quay trở về.

Khi canh ba tới, thủ vệ trong cung sẽ đổi ca. Thừa dịp đó, Nhiễm Mặc Phong tựa như một bóng ma lặng lẽ lên vào trong con mương lạnh như băng được đào ra để bảo vệ thành. Mùa đông ở Sở Quốc rất lạnh, nước trong mương bảo vệ quanh bờ thành sẽ bị kết băng, vì bảo hộ hoàng cung, mỗi ngày các binh sĩ sẽ thay phiên nhau đâm lũng tảng băng, như vậy lại càng thuận tiện cho Nhiễm Mặc Phong. Nó không sợ lạnh, sau khi tiến vào trong mương, nó điều động khí nhật hoa trong cơ thể để làm ấm thân mình, rồi mới từ đáy mương bơi tới chỗ thông nước vào trong hoàng cung, rồi từ nơi đó tiến vào hoàng cung.

Vào cung, Nhiễm Mặc Phong tìm nơi thay vào một bộ y phục thái giám mà lúc trước nó đã giấu sẵn ở đây. Trong cung đèn đuốc sáng trưng, thay xong bộ y phục thái giám, nó men theo đường nhỏ u ám bước về phía tâm cung của An Lăng. Mắt của Nhiễm Mặc Phong có thể nhìn xa đến mấy trăm thước, bởi vậy nó rất dễ dàng né tránh thủ vệ trong cung. Mấy ngày trước đây nó đã điều tra rõ, cứ mỗi đêm Hoài Đông Li sẽ bị đưa tới tâm cung của An Lăng. Nghĩ đến Hoài Đông Li, con mắt phải của Nhiễm Mặc Phong trở nên đỏ bừng. Cho dù Hoài Tắc không có cầu nó cứu Hoài Đông Li, nhưng biết được tình cảnh của y như thế, nó nhất định cũng sẽ đến cứu y.

Đi chừng hai khắc chung (30’), từ xa xa Nhiễm Mặc Phong đã thấy được tâm cung của An Lăng. Trước tâm cung có rất nhiều thị vệ canh gác, ước chừng một ngàn người. Trên nóc nhà cùng trên cành cây cũng có rất nhiều cao thủ cùng cung tiễn ẩn thân, ngay cả chung quanh núi giả cũng có người. Nếu muốn đi vào trong, có thể nói là vạn phần khó khăn. Bất quá nó cũng không lo lắng, kiên nhẫn đứng ở chân tường bắt đầu đếm số: 1, 2, 3, 4, 5 Lấy ***g che mắt ra, mang vào 33, 34, 35 Rút “Quý Khiếu” ở phía sau ra, cởi bỏ miếng vải đen quấn quanh “Quý Khiếu” 60, 61, 62 Cởi bỏ bộ y phục thái giám, và khi nó đếm tới 122, thì cửa tâm cung được mở ra, một vị công công từ bên trong đi ra, tiếp theo một vị công công canh giữ ở cửa đứng dậy rồi đi, chỉ chốc lát sau, vài cung nữ thái giám nâng thùng nước cùng bồn tắm gỗ đi ra từ phía sau tâm cung, rồi lục tục tiến vào trong tâm cung.

Ước chừng qua nửa canh giờ, người vừa mới đi vào lại lục tục đi ra .

Chính là lúc này!

Không trung đột nhiên nổi lên cuồng phong thét gào, toàn bộ đèn ***g treo ở trên hành lang đều bị thổi rơi xuống mặt đất. Đèn cung đình tắt, cây đuốc trong tay thị vệ tắt. Thau đồng, gáo gỗ rơi trên mặt đất, tiếng hét kinh sợ vang lên.

Ngay khi tâm cung bị trận cuồng phong thịnh linh nổi lên ở bên ngoài làm cho lâm vào trong bóng tối, thì ánh đao lóe lên, một bóng người tựa như ngọn gió, xẹt qua bên người thị vệ đứng canh ở trước cửa cung.

“Thích khách! Có thích khách! Bảo hộ bộ hạ!”

“Mau thấp đèn! Mau thấp đèn!”

“Cây đuốc! Cây đuốc! Tất cả đều tập trung đến cửa tâm cung đi!”

Mắt trái ở trong bóng đêm có thể thấy rõ ràng mỗi một địch nhân. “Quý khiếu” ở trong cuồng phong ‘vù vù’ xẹt qua xẹt lại. Các cao thủ đại nội bị gió thổi cho ngã trái ngã phải, bị cát cuốn theo gió tạt vào mặt không sao mở mắt ra được. Bọn họ chỉ có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết của thị vệ, nhưng không thể biết được người tới đến tột cùng quý đi ra sao.

“Hộ giá! Hộ giá!”

Ngọn đèn ở trong tâm cung vẫn còn sáng, Nhiễm Mặc Phong vừa vọt vào trong, đã bị bốn gã cao thủ ở trong phòng chặn lại. Gió bên ngoài gào thét, ngọn đèn trong phòng lay động qua lại.

“Người là ai? Dám can đảm xâm nhập vào tâm cung của bộ hạ!” Những cao thủ đồng loạt vọt lên, “Quý Khiếu” như có sinh mệnh mà xoay tròn ở trong tay chủ nhân, ngọn đèn liền dập tắt, sau khi tiếng kêu thảm thiết qua đi, trong tâm cung trở nên im lặng, mùi máu tanh nồng lan tỏa khắp không trung.

Cuồng phong theo mỗi bước chân của Nhiễm Mặc Phong tiến tới mà thổi vào trong tâm cung, bất kỳ ai nhìn thấy nó, cơ hồ đều chết ở dưới “Quý Khiếu”. Nhiễm Mặc Phong cũng không ham chiến đấu, nó mang theo cuồng phong xâm nhập vào trong phòng ngủ của An Lăng ở phía sâu trong tâm cung. Trên giường đã không còn ai, một cái chăn bị kẹt ở giữa ván giường và khung giường. Nó vung đao bổ tới, ván giường ‘bùm’ một tiếng bị cắt thành mấy khối, bên dưới rõ ràng xuất hiện một cái đường hầm. Nó không chút nghĩ ngợi, liền nhảy vào trong.

Nhiễm Mặc Phong chạy vài bước, thì thấy ở phía trước mơ hồ có ánh lửa, nó đuổi theo ánh lửa đó, rất nhanh, nó thấy được năm người. Một người là

công công vừa đi ra khi này, hai người là hộ vệ, hai người còn lại trong đó có một người được hộ vệ đi đầu, một người thì chạy ở phía trước. Hai người này đang mặc trung y, một nam tử trong đó có đầu tóc muối tiêu chính là vua Sở – An Lăng, nam tử còn lại hai chân vô lực được hộ vệ đi đầu chính là thái tử Yến Quốc – Hoài Đông Li. Bước chân của Nhiễm Mặc Phong rất nhẹ, tại loại thời khắc khẩn trương này, người ở phía trước căn bản không thể nghe được ở phía sau đang có người cách bọn họ càng ngày càng gần.

“Đông”, đột nhiên ở phía sau vang lên một tiếng kỳ quái, vị công công đi ở cuối cùng quay đầu nhìn lại, liền “A” lên một tiếng sợ hãi, cũng ngay lúc đó, đầu của gã lia khỏi cổ, đến chết gã cũng không biết mình đã chết như thế nào. Ba người ở phía trước cũng quay người lại.

“Bệ hạ! Ngài đi trước!”

Hai gã thị vệ phản ứng cực nhanh, nhìn thấy tên thích khách độc nhân đã đuổi tới gần, tên thị vệ đang đi người liền giao người đó cho An Lăng, rồi rút dao ra. An Lăng kích động nhìn thoáng qua tên thích khách cùng gã thái giám cận thân đã chết, rồi đỡ lấy Hoài Đông Li chạy trốn. Ngay lúc này, Hoài Đông Li vẫn không hề phản ứng đột nhiên giấy dựa thoát ra. Một gã thị vệ vừa muốn ra tay đánh xù y, thì nghe một tiếng ‘vù vù’, cánh tay của gã rơi trên mặt đất. Gã kêu lên thảm thiết, ôm lấy cánh tay ngã xuống mặt đất, ngay sau đó, gã cũng không còn kêu được nữa.

“Bệ hạ! Ngài đi mau!” Tên thị vệ còn lại vung dao chém về phía Nhiễm Mặc Phong. Nháy mắt “Quý Khiếu” chém đứt dao của gã, bỏ đầu của gã làm đôi.

An Lăng cực kỳ sợ hãi, hai chân của gã như nhũn ra mà bước lùi về phía sau từng bước, người trong lòng gã vẫn còn đang giấy dựa, trên gương mặt gã yếu là quyết tâm liều chết. “Không cần lo cho ta, giết hắn! Giết hắn!” Hoài Đông Li khàn giọng hét lên, trên hai cánh tay đang cố gỡ bàn tay trái của An Lăng ra tràn đầy máu răng cùng vết bầm xanh tím. Chủy thủ trong tay An Lăng vì y giấy dựa mà cắt qua cổ y, thế nhưng Hoài Đông Li căn bản không biết đau, y cố hết sức hét lên, muốn Nhiễm Mặc Phong giết chết An Lăng.

Trong mật đạo truyền đến tiếng bước chân ‘rầm rầm’, bọn thị vệ đang chạy đến.

Sau khi An Lăng nghe được liền nở nụ cười, chủy thủ đâm đâm vào cổ Hoài Đông Li. “Người ngon thì tới cứu hắn đi. Buông dao của người xuống, nếu không trăm giết hắn.”

Trên cổ Hoài Đông Li lại xuất hiện thêm mấy đạo vết thương nữa.

“Tráng sĩ, không cần lo cho ta, giết hắn, giết hắn!” Hai mắt Hoài Đông Li đỏ bừng, y không ngừng kêu lên, trên chiếc áo tuyết trắng dần dần loang lổ vết máu loang.

Nhiễm Mặc Phong không chút biểu tình mà nhìn An Lăng, tiếng bước chân ở phía sau càng ngày càng gần, nó vút bỏ “Quý Khiếu”. Ngay khi bọn thị vệ cầm dao xuất hiện, An Lăng ‘ha ha’ cười phá lên. Tiếp theo gã âm ngoan quát: “Bắt hắn cho trăm!”

Mật đạo thực hẹp, đứng một hàng nhiều nhất chỉ có thể đứng ba người. Ngay khi ba gã thị vệ đứng ở trước nhất chuẩn bị xông lên bắt Nhiễm Mặc Phong, thì trong mật đạo đột nhiên nổi lên gió to cuộn cuộn. Nháy mắt, toàn bộ cây đuốc đều bị tắt. An Lăng chỉ cảm thấy cổ tay của mình chợt lạnh, còn chưa kịp chờ gã có được cảm giác đau đớn, thì người trong lòng gã đã biến mất, tiếp theo gã bị người đá bay ra ngoài, ở giây phút gã rơi xuống đất thì gã mới phát hiện tay phải của mình đã không còn. Sau đó, có một đạo lạnh lạnh gì đó xẹt qua cổ gã.

Gió ngừng, tiếng ‘vù vù’ thê lương vẫn còn quanh quẩn trong mật đạo, tay trái Nhiễm Mặc Phong ôm Hoài Đông Li, tay phải nắm “Quý Khiếu”, bước qua thi thể An Lăng chạy nhanh ra phía ngoài mật đạo. Cả người Hoài Đông Li phát run, nhưng không phát ra một chút tiếng động nào. Phía sau bọn họ, thị vệ vẫn đang đuổi theo, có lẽ bọn chúng đã phát hiện ra An Lăng đã chết, cho nên càng trở nên điên cuồng.

Trong mật đạo tối đen đến nỗi không thấy được năm ngón tay, nhưng Nhiễm Mặc Phong chẳng bị ảnh hưởng gì mà cứ chạy đi về phía trước. Trục giác của dã thú ở tại thời điểm này đang phát huy tác dụng, nó rất nhanh tìm được lối ra khỏi mật đạo. Bước tới lối ra, nó cũng không lập tức đi ra ngoài, mà là buông Hoài Đông Li xuống, kéo y ra phía sau lưng mình.

“Nằm úp sấp lên trên lưng của ta.”

Gờ tường đạo mà phụ vương sai người làm ra cho nó xuống, rồi nó ngồi xổm xuống. Hoài Đông Li bị đông lạnh đến tứ chi cứng ngắc nằm úp sấp lên lưng nó. Sau khi y nằm úp sấp vững vàng, thì Nhiễm Mặc Phong đứng lên, dùng dây lưng cột Hoài Đông Li dính chặt vào người mình, sau đó một cước đá văng cửa mật đạo ra. Ngoài cửa, vô số cung thủ đang vây quanh nó, phía sau cung thủ là mấy trăm kỵ binh, phía sau kỵ binh là mấy ngàn thủ vệ binh tay cầm binh khí.

Bạn đang đọc truyện *Tác Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Gió lạnh hiu quạnh, vua Sở bị thích khách xâm nhập dễ dàng chém bay đầu, nếu không bắt được tên thích khách này, thì mặc kệ là ai cũng sẽ bị tai nạn xét nhà diệt tộc, cho dù bắt được, bọn họ cũng khó thoát tội. Ngay khi thống lĩnh thị vệ – Triệu Duẩn biết được tin tức bệ hạ bị giết thì đã phun ra ngụm máu tươi, còn thiếu chút nữa là ngất đi. Gã điên tiết lên, sai thủ vệ bao vây các lối ra của mật đạo, mặc kệ là dùng biện pháp gì, cũng phải bắt cho được tên thích khách to gan lớn mật đáng bị thiên đao vạn quả này.

Ngay khi thích khách bước ra khỏi mật đạo, Triệu Duẩn cưỡi ngựa tiến lên trước, lạnh lùng nhìn người ở trên lưng thích khách nói: “Hoài công tử, nếu hiện tại ngươi quay lại, thì sau khi thái tử điện hạ trở về, Triệu mỗ sẽ báo cáo với thái tử điện hạ rằng chuyện này là do Hoài công tử nhất thời hồ đồ, còn nếu ngươi vẫn cứ ngoan cố, thì đừng trách Triệu mỗ không niệm tình Tiên hoàng đã đối với ngươi sùng ái.” Khi nói đến Tiên hoàng, thanh âm Triệu Duẩn trở nên nghẹn ngào .

Hoài Đông Li chán ghét mà nhìn Triệu Duẩn, khi nghe gã nói tới “Tiên hoàng”, y đầu tiên là sùng sốt, tiếp theo cười ‘ha ha’, cười đến nước mắt đều chảy ra. “Triệu đại nhân Chết thì đã làm sao? Nếu không phải vì phụ hoàng, sao Đông Li lại phải sống tạm đến ngày hôm nay? Có thể giết được An Lăng, cho dù Đông Li chết, cũng đáng.”

Dưới ánh sáng của cây đuốc, trên gương mặt bị đông lạnh đến đỏ bừng của Hoài Đông Li khó che dấu được dung mạo tuyệt thế của y. Mặc dù là đang phần nộ, nhưng hai tròng mắt của y vẫn long lanh động lòng người như cũ, cũng khó trách An Lăng sẽ dấy mạng của Hoài Tắc để áp chế Hoài Đông Li đi vào khuôn khổ, ngày ngày triệu y thị tẩm. Nếu lúc trước không phải An Lăng ngẫu nhiên nhìn thấy Hoài Đông Li, thì có lẽ Yên Quốc sẽ không bị diệt vong mau như vậy.

“Chính là Làm phiền vị tráng sĩ này” Thanh âm Hoài Đông Li nháy mắt hạ thấp xuống, y ghé sát vào tai Nhiễm Mặc Phong nhẹ giọng nói, “Tráng sĩ đặt ta xuống đi. Bọn họ sẽ không giết ngài, giết ngài, An Trọng Thiên trở về chắc chắn sẽ trị tội bọn họ, bọn họ sẽ chỉ biết bắt sống ngài. Tráng sĩ, không có Đông Li, ngài nhất định có thể lao ra ngoài. Đông Li” Y bi thương cười rộ lên, “Đông Li đã là tâm thân đồ nát, sống cũng là vì phụ hoàng Phụ hoàng Tráng sĩ, nếu, nếu ngài thương hại Đông Li, thì xin ngài giúp Đông Li, cứu phụ hoàng ra. Nói cho phụ hoàng Nói cho phụ hoàng biết, Đông Li Cũng không hối hận Ngổ!”

Tay trái Nhiễm Mặc Phong nhanh chóng giữ chặt cổ của Hoài Đông Li, dùng sức một cái, miệng Hoài Đông Li bị đau mà mở ra, máu loãng từ trong miệng y chảy ra. Nguyên lai ngay sau khi biết được An Lăng đã chết, Hoài Đông Li cũng không định sẽ sống thêm. Những lời nói vừa rồi chính là di ngôn của y. May mắn Nhiễm Mặc Phong ra tay đúng lúc giữ chặt cổ của y, bằng không Hoài Đông Li đã cắn lưỡi tự sát. Mặc dù vậy, y vẫn cần bị thương đầu lưỡi của mình.

Khí huyết hoa xuyên thấu qua thân thể Nhiễm Mặc Phong truyền vào trong thân mình đã bị đông cứng của Hoài Đông Li, dần dần sưởi ấm cho y. Thẳng đến khi thân mình của y nóng lên, Nhiễm Mặc Phong mới lên tiếng. “Ta có thể mang ngươi đi ra ngoài.”

Gỡ tay của Hoài Đông Li ra, làm cho cánh tay của Đông Li luông xuống dưới nách của nó, để cho y dựa vững lên trên người mình. Sau đó tay trái nó cầm lấy trường đao, tay phải nắm chặt “Quý Khiếu”.

“Hoài Tắc đang đợi ngươi, ta mang ngươi đi gặp hắn.”

Tay Hoài Đông Li đang ôm Nhiễm Mặc Phong nháy mắt dùng sức, hô hấp của y trở nên dồn dập, không tin được điều mình vừa nghe thấy.

“Nắm chặt.”

Hoài Đông Li nuốt xuống lời muốn nói ra, hai tay bấu chặt.

“Bất sống!” Triệu Duẩn hung dữ hạ lệnh. Kỵ binh ở phía sau cung thủ vọt tới, bộ binh quát to một tiếng cũng theo đuôi phóng qua. Gió, lại nổi lên.

Mặc kệ là quân Sở hay là Hoài Đông Li, cũng chưa có ai từng thấy qua giết chóc như vậy. Một người độc nhân cũng không cao lớn, ở giữa ngàn quân, mùa may hai thanh trường đao trong tay, máu loãng văng tung tóe đầy trời, cước bộ vững chãi xuyên qua đám người. Mỗi một bước của nó đều là đi thẳng về phía cửa cung, tựa hồ chắc chắn chính mình có thể mang theo người ở trên lưng bước ra khỏi hoàng cung. Khi con mắt trái lộ ra bên ngoài của nó biến thành màu đỏ tươi tựa như tấm áo trắng nhiễm đầy máu loãng của Hoài Đông Li, thì những người ở đây đều kinh hoàng đến rụng rời.

Hoài Đông Li nhìn không thấy được ánh mắt của Nhiễm Mặc Phong, nhưng theo biểu tình trên mặt của mọi người chung quanh, thì y có thể đoán được người đang cõng y này đã làm cho kẻ khác kinh sợ, kỳ thật cũng không cần đi đoán bộ dáng hiện tại của người này ra sao, chỉ cần nhìn đám tử thi nằm xuống bên chân y, thì cũng biết được người này đã làm cho kẻ khác sợ tới mức chết khiếp.

Ngay khi “Quý Khiếu” chặt bỏ đầu của tên địch nhân đầu tiên, thì trong đầu Nhiễm Mặc Phong cũng chỉ còn một chữ – Giết! Tựa như sự tồn tại của nó là để “Giết”. Máu tanh cùng tử thi văng tung tóe không chỉ không làm cho nó ghê tởm, mà ngược lại càng thêm kích thích ham mê giết chóc ở trong cơ thể nó. Khí huyết hoa cùng cuồng phong lần lượt thay đổi, “Quý khiếu” cùng Phong Lân chém đứt thân thể địch nhân, bổ nát đầu địch nhân. Không ai có thể ngăn cản nó.

Cũng giống như hoàng cung Thanh Thành, hoàng cung Bách Nghiệp chỉ trong khoảnh khắc đã biến thành âm tào địa phủ. “Quý Khiếu” và Phong Lân là 2 chiếc búa đòi mạng của hắc bạch vô thường, cuồng phong gào thét là quân đội của Nhiễm Mặc Phong. Gió càng lúc càng lớn, thổi cho người ngã ngựa đổ, mũi tên do cung thủ bắn ra – chỉ vừa mới rời khỏi cung đã bị thổi bay mất, thì làm sao còn có thể đã thương người? Thống lĩnh thị vệ – Triệu Duẩn còn chưa kịp điều binh khiển tướng thì ngựa đã bị chặt bỏ, sau khi tiếng kêu thảm thiết ở trong hoàng cung dần dần tắt lịm, những tàn binh còn lại thu dọn hiện trường thì phát hiện thi thể của gã ở dưới thân một con ngựa chết.

Hoài Đông Li bị gió to thổi trúng không thể mở mắt ra được, y nhớ rõ lời tráng sĩ nói, cho nên hai tay y vẫn cố sức bấu chặt, mặc kệ máu tanh ở trên người khiến cho y muốn ói, nhưng y vẫn cố nhịn xuống, y áp chế không cho chính mình nhúc nhích, không cho chính mình phát ra một chút thanh âm nào,

không cho chính mình trở thành gánh nặng. An Lăng đã chết, phụ hoàng còn sống, y gặp được một vị tráng sĩ dũng mãnh tựa như thần thánh, cho dù cứ như vậy mà bị người giết chết, y cũng không oán. Ngay khi gió to thổi trúng mặt đèn phát đau dần dần dừng lại, y mới phát giác tiếng ầm ĩ bốn phía đã không còn. Người công y trên lưng đang chạy nhanh về phía trước, hô hấp của người này rất vững vàng, tựa như y chẳng có một chút trọng lượng nào. Chớp mũi y tràn đầy mùi máu tanh, máu loãng thuận theo cổ y chảy xuống, y phân không rõ là máu của mình hay là máu của người khác. Một lát sau, y ngẩng đầu lên, liền khiếp sợ khi phát hiện chung quanh bọn họ đã không còn tên thị vệ nào, nhìn nhà cửa cùng những con đường xa lạ đang xẹt qua trước mắt, Hoài Đông Li giật mình một cái. Y, đã thoát?

Nhiễm Mặc Phong phóng nhanh về phía trước, cửa thành đã xuất hiện ở ngay trước mắt nó, nó vận khí nhảy lên nóc nhà. Cho dù thấy không rõ người, nhưng Hoài Đông Li lại thấy được ở phía trước có rất nhiều ánh sáng của cây đuốc, từ đó có thể đoán được nơi đó tụ tập rất nhiều binh sĩ. An Lăng bị giết, đừng nói là kinh thành, mà cả Sở Quốc sẽ bị kinh động, nhưng y lại thản nhiên cười tươi, bầu chặt hai tay.

“Nếu ta vương bận, ngài cứ thả ta xuống.” Y nói.

Người công y không lên tiếng, cước bộ vẫn lao nhanh về phía trước. Hoài Đông Li quay đầu lại nhìn về phía hoàng cung ở xa xa, mặc kệ người này bởi vì cái gì mà đến cứu y, chỉ cần y sống một ngày, thì y sẽ tụng kinh niệm phật cầu cho người này bình an. “Quý Khiếu” phát ra tiếng ‘vù vù’, Hoài Đông Li biết mình đã tới cửa thành rồi.

“Nắm chặt.”

“Ân.”

“Đông”

.

Không ai có thể ngờ được vua Sở An Lăng – bá chủ một thế hệ lại bị chết thảm ở trong mật đạo ngay trong tầm cung của mình. Sau một đêm, thủ đô Bách Nghiệp của Sở Quốc biến thành biển máu. Nếu không phải thái tử An Trọng Thiên đi sứ đến Bắc Uyên mà tránh được một kiếp, thì có lẽ Sở Quốc cứ như thế mà kết thúc. Khoái mã tám trăm dặm truyền tin đến Bắc Uyên, An Trọng Thiên ở xa ngàn dặm còn chưa biết được kinh thành đã xảy ra rất nhiều chuyện. Sở Quốc phái ra hơn một vạn binh sĩ vây giết thích khách độc nhãn, mà vào lúc đó, thích khách đang cưỡi một con ngựa vừa nhặt được, mang theo Hoài Đông Li cao chạy xa bay.

Trời đã sáng, trên tấm áo màu xanh của Nhiễm Mặc Phong đều là vết máu khô cạn, Hoài Đông Li cũng chẳng tốt hơn gì. Lúc bị An Lăng mang đi, thì y vừa mới bị lẳng nhục qua, chỉ mặc mỗi chiếc áo trung y, ngay cả hài cũng chưa kịp mang. Xiêm y màu trắng biến thành màu đỏ, đặc biệt gây cho người chú ý. Nếu không phải Nhiễm Mặc Phong vẫn luôn làm ấm thân mình của y, thì y nhất định đã bị đông chết.

Sau khi chạy ra khỏi kinh thành, hai người tìm được một hộ nông gia, trong sự chiều đãi nom nóp lo sợ vì bị hù đến sắp chết của đôi phương mà rửa mặt chải đầu, thay đổi xiêm y. Nhiễm Mặc Phong cũng không gây khó dễ cho dân chúng, nó đem mấy đồng tiền ở trên người mình đưa cho đôi phương, xem như là cảm tạ, rồi mang Hoài Đông Li tiếp tục chạy đi.

Phía sau là hơn ngàn vạn truy binh, cuộc hành trình này sẽ cực kỳ gian khổ. Nhiễm Mặc Phong chỉ cầm theo mấy cái bánh bao, tìm cho Hoài Đông Li một con ngựa, rồi hai người cứ như vậy mà chạy đi.

Trải qua một đêm chém giết, Hoài Đông Li ngược lại bình tĩnh rất nhiều. Y hiểu rõ trên đường đi sẽ có rất nhiều hung hiểm cùng gian nan, nhưng sau khi trải qua loại chém giết của đêm qua, thì còn có gì là không thể đối mặt chứ? Mặc kệ đã từng trải qua bao nhiêu lẳng nhục cùng thương tổn, y chỉ cảm thấy, có thể còn sống, thật tốt.

“Tráng sĩ, kẻ hèn họ Hoài, tên Đông Li, không biết tên của ngài là gì?” Lên ngựa, Hoài Đông Li hỏi.

“Nhiễm Mặc Phong.”

Hoài Đông Li yên lặng nhắm nhắm cái tên này, đột nhiên mắt y sáng ngời, bất quá y cái gì cũng không nói, chỉ nhìn đối phương hơi hơi gật đầu, sau khi ngựa của đối phương phóng nhanh về phía trước, y vung roi ngựa lên.

Phía trước có quân địch, phía sau có truy binh, Nhiễm Mặc Phong mang theo Hoài Đông Li giết hết từng nhóm vây bắt mình. Trên đường chạy đi hai người rất ít khi ngừng lại, chỉ khi nào Hoài Đông Li chịu không nổi nữa, thì Nhiễm Mặc Phong mới tìm nơi không ai, bắt mấy con chuột đồng. Lần đầu tiên ăn thịt chuột đồng, Hoài Đông Li phải cố áp chế cảm giác nôn mửa, nhưng qua ba bốn lần, y đã có thể giống như Nhiễm Mặc Phong, thoải mái mà ăn thịt chuột đồng.

Ngày hôm nay, Hoài Đông Li lại trụ không nổi nữa. Bầu trời lại rơi đại tuyết, Nhiễm Mặc Phong tìm được một khe núi cản gió, sau khi an trí ổn thỏa cho Hoài Đông Li, nó để lại trường đao cho đối phương, còn mình thì vác “Quý Khiếu” đi ra ngoài tìm thức ăn. Thiên còn sáng, Nhiễm Mặc Phong đào từ trong tuyết ra một ít nhánh cây còn chưa bị ướt đẫm, chút nữa còn phải nướng thịt chuột đồng. Đi được một đoạn, nó đột nhiên nghe được tiếng ung kêu, ngửa đầu nhìn lên, một con ưng đang ở trên đỉnh đầu nó lượn quanh vài vòng, rồi bay về phía nó.

Nháy mắt thấy con ưng đó bay xuống, Nhiễm Mặc Phong liền nâng tay trái lên, con ưng đó thuần thục mà đậu lên trên cánh tay của nó. Nhìn thấy con ưng này, Nhiễm Mặc Phong đang sầu lo mấy ngày này liền giảm bớt, con ưng này là của Trú, sau đó bị nó đưa cho Nhiễm Lạc Nhân, có con ưng này, nó có thể truyền tin cho phụ vương. Con ưng này tựa hồ đã tìm kiếm Nhiễm Mặc Phong thật lâu, nên thực gầy, sau khi hạ xuống liền nhìn Nhiễm Mặc Phong kêu lên không ngừng, rất là lo lắng. Nhiễm Mặc Phong tìm được ống trúc ở trên đuôi chim ưng, rồi lấy thư ở bên trong ra.

Mặc Phong:

Thái tử ca ca chuyển lương thảo bị tập kích, đã mất tích, sinh tử chưa biết, Ngô thống lĩnh bị trọng thương, Hoắc tướng quân đầy nguy hiểm rui ro, huynh hoài nghi trong triều có gian tế. Chỉ sợ Thái tử ca ca là dữ nhiều lành ít, đệ không cần trở về, để phòng biên quan có biến, trong cung đã có huynh và sư phó, huynh sẽ âm thầm điều tra.

Mặc Phong, đệ không thể xảy ra chuyện gì.

Lạc Nhân

Ngày ở lạc khoản là hai mươi ngày trước.

Nhiệm Mặc Phong quăng củi trên tay xuống, xoay người chạy như điên.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

CHƯƠNG 96

Hoài Đông Li không biết Nhiệm Mặc Phong muốn dẫn mình đi đâu. Ngay khi Nhiệm Mặc Phong với sắc mặt ngưng trọng chạy trở về, bảo y lập tức lên ngựa, rồi phóng đi, thì y lựa chọn không hỏi cùng tin nhiệm. Thiếu niên này nhỏ hơn y 5 tuổi nhưng rất chững chạc, không hề lỗ mãng. Cho nên mặc kệ đối phương muốn dẫn y đi đâu, y cũng không hỏi nhiều, y tin tưởng, thiếu niên này sẽ dẫn y đi gặp phụ hoàng.

Nhiệm Mặc Phong ở trên đường đào mấy quả trứng chim cho chim ung ăn no bụng, bởi vì không có giấy bút, nên nó xé một mảnh vải trên áo lót, rồi rạch đứt ngón tay, viết cho phụ vương một phong thư, sai chim ung mang đến cho phụ vương. Sau khi chim ung bay xa, nó mang Hoài Đông Li đi về phía đông nam. Nhiệm Lạc Thành mất tích, nó không biết ai là người đứng ở phía sau sai sử, nhưng mặc kệ có bao nhiêu gian nan, nó cũng phải tìm được Nhiệm Lạc Thành, cho dù là thi thể của hắn.

Trời đông giá rét, Nhiệm Mặc Phong lo lắng chính là làm sao thu xếp cho Hoài Đông Li. Tuy y chưa từng than khổ, nhưng nó biết y đang cố gắng gượng. Mang theo y, hành trình sẽ chậm đi rất nhiều, ngoài ra những vết thương khi Hoài Đông Li ở cung Sở Quốc bị thương vẫn chưa lành, lại thêm phong hàn, nên hai ngày nay vẫn luôn ho khan.

“Mặc Phong, ngươi đừng lo cho ta. Thân thể của ta ta rất rõ, qua vài ngày sẽ tốt thôi. Ta chưa từng cưỡi ngựa rong ruổi trong tuyết như thế này, không ngờ cảm giác lại tuyệt như thế. Mặc Phong, thực xin lỗi, ta liên lụy ngươi.” Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Hoài Đông Li nói.

Nhiệm Mặc Phong không lên tiếng, chuyên tâm nướng gà rừng và thỏ mà nó đã thật vất vả mới tìm được. Đã quen với lặng yên của nó, Hoài Đông Li cũng không để ý, y ngồi co ro bên đồng lửa, ngửi ngửi mùi thịt, bụng râm rì bãi công.

Đây là căn nhà gỗ do thợ săn dựng ở trên núi. Đã thật lâu không có ai ở, nên trong phòng đầy tro bụi. Không cho Hoài Đông Li động tay, Nhiệm Mặc Phong tự mình thu dọn sạch sẽ, tính sẽ ở trong này ngủ qua một đêm. Bên ngoài tuyết rơi rất lớn, mặc kệ là ngựa hay là Hoài Đông Li, đều cần nghỉ ngơi. Mà nó cũng cần thời gian để suy nghĩ tiếp theo phải làm thế nào. Có Trú và Lạc Nhân ở hoàng cung, nó không cần lo cho an nguy của hoàng bá, nhưng Nhiệm Lạc Thành bị tập kích, lại làm cho nó hết sức lo lắng cho phụ vương.

Phụ vương, người nhất định phải chờ con trở về.

Đồng lửa ‘bập bùm’ vang lên, Hoài Đông Li lặng yên một hồi, rồi nhẹ giọng hỏi: “Mặc Phong, phụ hoàng ta. có khỏe không?”

“Ân.”

“Ngươi. Là do ngươi cứu sao?”

“Hắn ở Thú Thành.” Nó tin chắc Tướng Quân sẽ đưa Hoài Tắc đến Thú Thành bình an.

Hơi thở của Hoài Đông Li có chút nghẹn ngào: “Mặc Phong, cảm ơn ngươi, cảm ơn. ngươi.”

Nhiệm Mặc Phong xé xuống cái đùi thỏ nhiều thịt nhất, dùng cây que xuyên qua, rồi đưa cho Hoài Đông Li.

Hoài Đông Li cắn một ngụm, hít sâu mấy hơi, rồi hỏi: “Là phụ hoàng. cầu ngươi tới cứu ta sao?” Nhất định là vậy. Bằng không, thế tử của Bắc Uyên sao lại chạy đến Bách Nghiệp cứu y ra chứ.

“Ân.” Nhiệm Mặc Phong không ăn gì cả, nó đặt con thỏ đã nướng chín sang một bên, rồi chuyên tâm nướng gà rừng.

“Mặc Phong Ngươi có biết Ta và phụ hoàng” Y không hồi hận, nhưng y không muốn người bạn duy nhất của y bởi vì chuyện đó mà chán ghét y.

“Ân.” Vẫn là không có cảm xúc phập phồng gì, Nhiệm Mặc Phong lại nghĩ tới phụ vương.

Hoài Đông Li nhìn gương mặt bình tĩnh của Nhiệm Mặc Phong, vẫn nhìn không được mà hỏi. “Mặc Phong, ngươi có thấy được ta ghê tởm không? Cùng phụ hoàng của mình nghịch luân.”

Nhiệm Mặc Phong nhú mày một chút, nhìn về phía Hoài Đông Li, nó không hiểu ý trong lời nói của y.

Hoài Đông Li chưa sót mà nhếch khóe miệng, chậm rãi nói: “Người khác đều tưởng phụ hoàng cường bức ta Thế nhưng bọn họ lại không biết, là ta yêu phụ hoàng trước. Yêu phụ hoàng đối với một mình ta sùng nịch, yêu phụ hoàng đối với một mình ta ôn nhu. Mặc Phong. Nếu không phải vì ta, phụ hoàng sẽ không mất đi trung tâm của triều thần, sẽ không mất đi giang sơn Yên Quốc. An Lăng thả nội giám ở bên người ta, khi biết được tâm tư của ta, liền lấy ta uy hiếp phụ hoàng. Nếu Yên Quốc không chịu quy thuận Sở Quốc, thì hắn sẽ chiêu cáo khắp thiên hạ, làm cho người trong thiên hạ biết được ta thích câu dẫn phụ hoàng của mình. Phụ hoàng một lòng muốn để Yên Quốc lại cho ta, người nói nếu người chết đi, để lại một mình ta, nếu không có Yên Quốc ta sẽ bị người khác khi dễ. Mặc Phong, ta căn bản không cần Yên Quốc, cũng không để ý thanh danh của mình, nếu phụ hoàng chết đi, ta sẽ đi theo người. Nhưng vì ta, phụ hoàng đồng ý yêu cầu của An Lăng, quy thuận Sở Quốc. Chuyện này làm cho các vị triều thần đối với phụ hoàng vạn phần bất mãn, thế nhưng phụ hoàng đều gán vác tất cả, thậm chí không để ý mọi người phản đối mà phong ta làm thái tử. Mặc Phong, ta thực vô dụng đúng không? là ta đã hủy hoại phụ hoàng.”

Hoài Đông Li cúi thấp đầu, trên bùn đất dưới chân dần dần xuất hiện giọt nước.

“Thế nhưng sau đó ta mới biết được, An Lăng muốn không phải là thần phục của Yên Quốc, mà là cả Yên Quốc. An Lăng phái người ở giữa các đại thần thả tin tức ra, nói ta cùng phụ hoàng nghịch luân, bọn họ bức phụ hoàng thoái vị, bức phụ hoàng giết ta. Phụ hoàng âm thầm phái người đưa ta đi, còn giao cho ta một tấm bản đồ chứa kho tàng, nhưng ta không chịu. Ta đưa tấm bản đồ đó cho người bạn thân, còn ta tính sẽ cùng chết với phụ hoàng. Thế nhưng phụ hoàng làm cho ta bị hôn mê, sai Bàng Hữu đưa ta ra khỏi thành, chính là phụ hoàng cũng không ngờ, Bàng Hữu đã sớm âm thầm đầu phục An Lăng. Hắn giao ta cho An Lăng. Sau đó, quân Sở đánh vào Yên Quốc, ta không còn nhìn thấy phụ hoàng nữa. An Lăng nói, chỉ cần ta nghe lời hắn, hắn sẽ không giết phụ hoàng. Hiện tại nghĩ lại đều là do ta liên lụy đến phụ hoàng.” Hiện tại, lại liên lụy đến người.

“Mặc Phong.” Hoài Đông Li ngẩng đầu, trên mặt đầy nước mắt, y cười nói, “Nãy giờ nói với người nhiều như thế, ta, cũng đã nghĩ thông suốt, ta không đi theo người, ta không muốn lại liên lụy đến phụ hoàng. Ta đã bị An Lăng Cũng không còn mặt mũi để gặp lại phụ hoàng. Nếu sau này người gặp được người, người nói ta đã chết.”

Nhiệm Mặc Phong nghe không hiểu Hoài Đông Li nói ‘y đã bị An Lăng’ là chuyện gì xảy ra, nó không thể lý giải, Hoài Đông Li không thể rời khỏi Hoài Tắc thì tại sao lại không muốn gặp hắn? Nó với phụ vương là không thể không tách rời, còn Hoài Đông Li lại là vì cái gì?

“Ta sẽ đưa ngươi đến Thủ Thành. An Lăng đã chết.”

Hoài Đông Li lắc lắc đầu, nước mắt càng không ngừng rơi xuống: “Mặc Phong, ngươi không hiểu. Ta không thể gặp lại phụ hoàng. Chỉ cần ta còn ở một chỗ với phụ hoàng, thì phụ hoàng sẽ bị người đời nhạo báng cùng nhục mạ. Mặc Phong, ta yêu phụ hoàng, nên ta không thể tiếp tục tùy hứng để rồi lại gây ra thương tổn cho người nữa. Bởi vì ta, phụ hoàng đã đánh mất Yên Quốc, còn xem tí nữa là mất mạng.”

Nhiệm Mặc Phong nhíu chặt mi tâm, nói: “Hoài Tắc không có chết, ngươi có thể gặp lại hắn. Chuyện giữa ngươi và Hoài Tắc là chuyện giữa hai người các ngươi, lời nói của người khác chẳng cần phải quan tâm. Cho dù Yên Quốc không bị Sở Quốc tiêu diệt, thì cũng sẽ bị ta tiêu diệt, Bắc Uyên sẽ thống nhất thiên hạ.”

Hoài Đông Li kinh ngạc mà nhìn thẳng vào thiếu niên độc nhãn, vẻ mặt của nó cực kỳ nghiêm túc, lời nói ra cũng cực kỳ khẳng định. Thế nhưng y lại đối với thiếu niên quyết định tiêu diệt Yên Quốc này lại chẳng có một chút cảm giác tức giận nào.

Qua một lúc lâu sau, y có chút phức tạp nói: “Bắc Uyên Cũng chuẩn bị thống nhất thiên hạ à? Vậ mà ta đã nghĩ rằng Nhiệm Mặc Kỳ không có tâm tư này.” Nghe phụ hoàng nói, nam tử kia rất đẹp, lại không có dã tâm.

“Chỉ có Bắc Uyên thống nhất thiên hạ, thì ta với phụ vương sẽ không còn bị tách rời, mà phụ vương cũng sẽ không còn bị nguy hiểm.”

Những lời này của Nhiệm Mặc Phong đã làm cho Hoài Đông Li kinh sợ đến nỗi đánh rơi cái đuôi thỏ trong tay. Y trừng lớn hai mắt, môi mở ra ngậm lại, nói không nên lời.

Nhiệm Mặc Phong nhặt đuôi thỏ bị rơi trên mặt đất lên, thổi thổi bay bụi ở mặt trên, rồi bỏ lên lửa nướng lại. “Có lẽ sẽ không còn cơ hội ăn được thịt, ngươi phải ăn nhiều một chút.” Dứt lời, nó lại xé một cái đuôi thỏ sạch sẽ đưa cho Hoài Đông Li.

Hoài Đông Li dờ dẩn nhận lấy, y gương mặt nhìn thiếu niên đang bắt đầu ăn cái đuôi thỏ bị rút bẩn kia, tâm y như bị ai đó dùng búa gõ mạnh vào.

“Mặc Phong.”

“Đêm nay ngươi ngủ sớm một chút, sáng mai chúng ta phải đi sớm. Ta sẽ dẫn ngươi đến Thủ Thành gặp Hoài Tắc. Ngươi cùng hắn có thể đến Nhân Xương, bên kia sẽ không có ai nói gì cả. Hoài Đông Li, ta phải mau chóng chạy tới Hòe Bình, nếu ngươi không muốn cản trở ta, thì đừng để cho mình bệnh nặng thêm, ta không thể trì hoãn.”

Nhiệm Lạc Thành là cùng Hoắc thúc gặp chuyện, nếu gặp Hoắc thúc, nó có thể biết được một ít sự tình đã xảy ra trong lúc đó, mà nó cũng có thể tạm thời giao Hoài Đông Li cho Hoắc thúc, như vậy nó có thể rảnh tay mà đi thăm dò nơi Nhiệm Lạc Thành rơi xuống. Còn có thể nói Hoắc thúc phái người đi tìm phụ vương, báo cho phụ vương biết – trước khi nó trở về không nên rời khỏi Thú Thành.

“A, ân.” Hoài Đông Li ngơ ngác cắn đùi thỏ, thiếu niên cắn bản không nghe lời y nói, vẫn cố chấp muốn mang y đi gặp phụ hoàng. Tâm y lại bắt đầu dao động, ăn mấy miếng, lúc này mới nhớ tới thiếu niên đang ăn chính là cái đùi thỏ mà y vừa làm rơi trên mặt đất, đang muốn lấy lại, thì thấy thiếu niên đã ăn đến lòi xương.

“Mặc Phong, ta ăn không được nhiều, ngươi ăn đi.” Hốc mắt Hoài Đông Li cay xè. Đem gà rừng đã nướng chín đưa tới trước mặt thiếu niên.

“Ta có thể ăn vỏ cây và cỏ cái.” Thiếu niên đem gà rừng cùng con thỏ đặt trước mặt Hoài Đông Li, nhai nuốt luôn xương, “Trời lạnh, ăn không hết cũng sẽ không bị hư, ngươi cất vào, mang đi ăn dọc đường.”

“Mặc Phong.” Hoài Đông Li nén nước mắt đang sắp trào ra, xé một cái đùi gà đưa cho thiếu niên, lại bị thiếu niên đẩy trở về.

“Ngươi ăn no rồi, thì đi ngủ trước đi.” Thiếu niên rút bản đồ ở trong ngực ra, không để ý Hoài Đông Li nữa.

Hoài Đông Li lau nước mắt, rồi cố gắng ăn cho no bụng, y học theo thiếu niên nhai nuốt luôn xương. Thiếu niên đã đủ mệt mỏi, sao y còn muốn gây phiền phức cho thiếu niên chứ? Mặc kệ thân thể của y có bao nhiêu bản, mặc kệ y có bao nhiêu yếu nhược, chỉ cần thiếu niên không có ngại y trốn buộc, y sẽ cố gắng chịu đựng.

“Mặc Phong, ngươi cũng không muốn cùng phụ vương của ngươi tách ra sao?” Nằm trên tấm ván gỗ duy nhất ở trong phòng, Hoài Đông Li hỏi người đang ngồi ở trước ống lửa vừa ăn cỏ cái, vừa xem bản đồ.

“Ân.” Nhiệm Mặc Phong ngẩng đầu khỏi tấm bản đồ, mắt trái lộ ra ngoài lóe sáng, “Ta và phụ vương sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

Lặng yên một hồi lâu, Hoài Đông Li run giọng hỏi: “Mặc Phong. Ngươi cũng, yêu phụ vương của ngươi sao?” Trên đời này sẽ có chuyện trùng hợp như vậy sao? Y nhìn chăm chăm vào mặt thiếu niên.

Nhiệm Mặc Phong có chút hoang mang. Phụ vương bắt nó nói yêu người, nhưng nó lại không hiểu như thế nào là yêu.

“Ta không thể rời khỏi phụ vương.” Nó nhìn về phía Hoài Đông Li, không rõ vì sao đối phương lại trở nên thực kích động, tiếp tục nói, “Phụ vương nói người yêu ta, ta không hiểu yêu là gì. Nhưng ta biết mình không thể rời khỏi phụ vương. Chờ thiên hạ thống nhất, ta sẽ không cần rời khỏi phụ vương nữa.”

Hoài Đông Li cắn chặt răng, trong mắt là vui mừng. Tựa như đi xa quê gặp được người cùng quê, y không ngờ rằng, thiếu niên cứu y thoát khỏi hoàng cung Sở Quốc, thế nhưng cũng giống như y.

“Phụ vương nói, hai chúng ta là người thân cận nhất trên đời này. Chỉ có phụ vương mới có thể thân cận cùng ta.” Nhiệm Mặc Phong thành thực nói ra quan hệ giữa nó và phụ vương. Hoài Đông Li nhắm mắt lại, trong lòng không thể nào bình tĩnh được. Nghĩ rằng y đã ngủ, Nhiệm Mặc Phong cúi đầu tiếp tục vừa ăn cỏ cái vừa xem bản đồ.

“Mặc Phong.”

“Ân.”

“Cám ơn ngươi.” Hoài Đông Li xoay người, đưa lưng về phía Nhiệm Mặc Phong nói.

“Ngươi còn có thể ngủ bốn canh giờ.” Nhiệm Mặc Phong nhắc nhở.

Hoài Đông Li không lên tiếng, y lặng lẽ lau đi nước mắt ở khóe mắt, trong lòng không ngừng nói: cám ơn ngươi, Mặc Phong, cám ơn ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97

CHƯƠNG 97

Thái tử Sở Quốc – An Trọng Thiên cùng vương tử Mạn tộc – Sa Di Đất tiến đến Giáng Đan cứu người cùng nghị hòa đang bị nhốt trong dịch quán không được tự do. Hai người không ngờ rằng sự tình lại vượt xa so với bọn hắn đã dự đoán. Không chỉ không cứu được Sa Bột Đô, mà ngược lại còn chọc giận một người mà bọn họ căn bản không muốn trên chọc.

Thời gian trở lại ngày thứ ba sau khi Đoạn Lương đưa công chúa Nhiễm Tiên trở lại kinh thành. Đội ngũ đưa dâu ở trên đường bị tập kích, nếu không phải lúc trước Nhiễm Mặc Phong dự cảm bên trong có mưu đồ, viết thư cho phụ vương, nói phụ vương bố trí thỏa đáng trước, thì hậu quả sẽ không thể chịu nổi. Đưa Nhiễm Tiên đi hòa thân, nguyên bản trong lòng Nhiễm Mục Ki đã đầy lửa giận, mặc dù y không phải là phụ thân tốt, nhưng vừa trải qua năm mới lại bất y đối diện với loại sự tình này nên y cực kỳ thống hận, hiện giờ vì an bình tạm thời, y không thể không tự tay đưa nữ nhi đi hòa thân, tất nhiên đã làm cho y cực kỳ bức bối.

Mà chuyện ở Cam Trữ cốc, chỉ cần nhìn thái độ của Sở Quốc là biết có liên quan đến chuyện này, nên đã làm cho Nhiễm Mục Ki tức giận công tâm. Thân mình y dưới sự điều dưỡng của Trú đã tốt lên rất nhiều, nhưng thân mình y ở quá khứ đã bị phá hư đến bị thương căn bản. Sau khi cùng hoàng hậu đi tới cửa thành đón Nhiễm Tiên, y liền bị phong hàn, đêm đó y triệu kiến Đoạn Lương, nghe Đoạn Lương đem chuyện lúc trước gã với Nhiễm Mặc Phong đã phân tích ra kể lại – chuyện này hoàn toàn là một âm mưu của Sở Quốc cùng Man tộc lập ra, vì muốn châm ngòi chiến tranh giữa Bắc Uyên và Kim Quốc. Sau khi Nhiễm Mục Ki nghe xong, liền cực kỳ nổi giận, cộng thêm lúc sáng bị phong hàn, hai thứ dồn một, dẫn tới y ngã bệnh không dậy nổi.

So với căn bệnh ỏi mửa trong dĩ vãng mà nói, lần này Nhiễm Mục Ki bị bệnh cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là ho khan không ngừng, ăn uống không tốt, sắc mặt tái nhợt. Nhưng nhìn ở trong mắt Trú lại là chuyện không thể dễ dàng tha thứ mà cũng là tuyệt đối không bao giờ tha thứ. Hắn luôn luôn không nhúng tay vào chuyện thế tục lại tự mình thăm vấn Sa Bột Đô, Lưu Thừa và Cố Nghi. Người trong nhà lao kiêng kỵ thân phận của ba người này, nên không dám dụng hình, thế nhưng Trú lại cóc cần quan tâm, một ngọn lửa nện xuống, Cố Nghi liền phun ra hết. Đúng y như Nhiễm Mặc Phong đã dự đoán, cái gọi là quân Kim căn bản là quân Sở giả trang, bọn họ muốn châm ngòi chiến tranh giữa Bắc Uyên và Kim Quốc. Đầu mùa xuân này, Sở Quốc tính sẽ xuất binh đánh vào Kim Quốc, vì phòng ngừa Bắc Uyên xuất binh cứu Kim Quốc, nên Sở Quốc cùng Man tộc nghĩ ra chủ ý này.

Khi An Trọng Thiên cùng Sa Dĩ Đất đi vào Giáng Đan, thì hai người cũng không biết là Nhiễm Mục Ki đã biết được chân tướng. Dù sao với thể lực của Sở Quốc, Nhiễm Mục Ki không có khả năng dám làm gì với đám người Sa Bột Đô. Lo lắng cho sự nghiệp thống nhất thiên hạ, Sở Quốc tính toán tạm thời không cùng Bắc Uyên trở mặt. Vậy mà khi hai người tới Giáng Đan, Nhiễm Mục Ki cự tuyệt không gặp, chỉ phái Trương Chiêu Xương cùng Ngũ Vũ Khôn tiến đến chiêu đãi. Hai người nhận được thánh chỉ, làm cho An Trọng Thiên cùng Sa Dĩ Đất có đèn mà không có về, giết hay không giết thì chưa nói, nhưng tuyệt đối không thể thả bọn họ ra ngoài.

“Trọng Thiên, chúng ta phải nghĩ biện pháp chạy thoát khỏi đây. Chúng ta đã lâu không có truyền tin tức ra ngoài, vì sao phụ hoàng người còn chưa phái binh tới?” Sa Dĩ Đất đứng ở bên cửa sổ nhìn lên người giám thị bọn họ ở bên ngoài cửa sổ, nhíu mi nói.

An Trọng Thiên cũng không lo lắng như Sa Dĩ Đất, tay trái gã cầm sách dạy đánh cờ, tay phải cầm con cờ màu đen, chính mình cùng chính mình chơi cờ.

“Sa Dĩ Đất, chúng ta đã xem nhẹ lời nói của người kia, hẳn nói Trú ở bên cạnh hoàng đế Bắc Uyên, bảo chúng ta cần phải cực kỳ cẩn thận, một khi để cho Trú ra tay, thì chúng ta chỉ gặp phải bất lợi. Hiện giờ xem ra, hoàng đế Bắc Uyên hẳn là đã biết. Chung quanh nơi này đều là người của bọn họ, hai ta muốn đi ra ngoài, chỉ sợ rất khó. Còn bên phụ hoàng Hẳn là bị việc gì đó giữ chân đi, bất quá ta tin không bao lâu nữa, đại quân của Sở Quốc và Man tộc sẽ tiến tới Bắc Uyên. Mặc dù Bắc Uyên có vài vị đại tướng xuất sắc, nhưng nếu chiến tranh nổ ra, cũng không phải là đối thủ của Sở Quốc.” Gã ở Giáng Đan xa xôi, còn chưa biết vua Sở đã chết.

“Trọng Thiên, người không lo lắng chút nào sao?” Ngồi xuống đối diện với An Trọng Thiên, Sa Dĩ Đất vì đối phương quá bình tĩnh mà cảm thấy buồn bực.

An Trọng Thiên nhìn Sa Dĩ Đất cười nhẹ, rồi đặt một con cờ đen lên bàn cờ.

“Ta đang đợi.”

“Đợi?”

“Đừng quên, ở nơi này chúng ta có một quân cờ rất có giá trị. Hẳn sẽ nghĩ cách cứu chúng ta ra ngoài, có lẽ hiện tại hẳn đã nghĩ ra cách.”

Ánh mắt Sa Dĩ Đất đột nhiên sáng ngời, thấp giọng hỏi: “Người tin hẳn?”

“Sự tình đã đi đến bước này, hẳn căn bản không thể thoát thân, hẳn là người thông minh, vì bảo hộ chính hắn, hẳn nhất định sẽ mau chóng đưa chúng ta đi. Sa Dĩ Đất, chúng ta đến đây và bị như thế này, coi như là đã hết lòng quan tâm đối với Sa Bột Đô, không thể cứu được hắn, cũng chỉ có thể trách hắn quá ngu ngốc.” Trong mắt An Trọng Thiên hiện lên oán hận. Nếu không phải do con heo ngu ngốc kia tự tiện hành động để rồi bị bắt, thì gã và Sa Dĩ Đất cũng không phải chạy đến đây cứu con heo đó, để rồi chính mình phải bị vây hãm trong tù ngục.

Sa Bột Đô lạnh nhạt nói: “Phụ vương bảo ta tới cứu hắn, ta không thể trái nghịch ý của phụ vương, hiện giờ như vậy, ta cũng coi như kết thúc chức trách của mình, phụ vương không thể trách ta.”

“Sa Dĩ Đất, ba đại tiên nhân thì hết hai người ở tại Bắc Uyên, đây là chuyện phiền toái nhất. Người kia sẽ không ra tay giết Trú và Dịch, vì hai người này ở lại Bắc Uyên thì đối với hắn chỉ có lợi. Nhưng ngược lại đối với chúng ta lại là trở ngại lớn nhất. Nhất là Trú tiên nhân lại ở bên cạnh hoàng đế Bắc Uyên. Có hắn ở đây, Sở Quốc rất khó đánh chiếm Bắc Uyên. Nói không chừng, Trú tiên nhân và Dịch tiên nhân sẽ giúp đỡ Bắc Uyên, ta không tin Nhiễm Mục Ki không có dã tâm thống nhất thiên hạ.”

“Đừng quên còn có Nhiễm Mục Lân và đứa con quý tử của hắn – Nhiễm Mặc Phong.”

Sa Dĩ Đất cầm quân cờ trắng, đặt xuống chính giữa mấy con cờ đen, bên cờ đen liền bị gã ăn hết 4 dãy.

“Nhiễm Mục Lân cùng Nhiễm Mặc Phong, thì người kia sẽ lo liệu. Chỉ cần Nhiễm Mục Lân chết đi, thì Nhiễm Mặc Phong cũng chẳng còn gì đáng ngại. Nói thẳng ra, hần bất quá là dựa vào thân phận của phụ vương hần, cộng thêm một chút võ nghệ. Chuyện năm đó là thật hay là giả, cũng chỉ là suy đoán. Phía bên Vệ Quốc cũng không chứng thực được tin tức Viên Tri Chính bị thương là do Nhiễm Mặc Phong gây nên, huống chi Viên Tri Chính đã chết, cũng chẳng còn ai biết rõ chân tướng. Ta lo lắng nhất chính là Trú tiên nhân và Dịch tiên nhân. Bọn họ không ra tay thì tốt, nếu ra tay thì”

Quân cờ đen lại ăn mấy quân cờ trắng.

“Bọn họ là tiên nhân, chúng ta làm thế nào để diệt trừ bọn họ?” Quân cờ trắng trong tay Sa Dĩ Đất không có chỗ để hạ xuống.

An Trọng Thiên thân bí cười, ghé vào Sa Dĩ Đất, hạ thấp giọng nói: “Bức người kia thay chúng ta ra tay.”

Sa Dĩ Đất híp mắt lại, ở góc bàn cờ đặt quân cờ trắng xuống: “Ta nhớ rõ Trú tiên nhân có một tên đồ đệ, là tam hoàng tử Nhiễm Lạc Nhân.”

“Chỉ cần Trú tiên nhân chết đi, thì người kia sẽ cùng chúng ta liên thủ mà diệt trừ Dịch tiên nhân.”

“Nhưng bọn hần là tiên nhân, làm thế nào diệt trừ?”

“Cái này phải xem người chúng ta xếp vào trong hoàng cung sẽ ra tay thế nào.”

Bảy ngày sau, một phong thư mật được đưa tới tay An Trọng Thiên, sau khi xem xong, gã không nhìn được mà cười ‘ha ha’ lên, rồi gã giao thư cho Sa Dĩ Đất.

“Thật sự là trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta!”

Sa Dĩ Đất xem xong thư, trên mặt cũng lộ ra vui sướng mà đã nhiều ngày không thấy, cười nhẹ nói: “Nhiễm Lạc Thành ở trên tay chúng ta, hoàng đế Bắc Uyên chắc chắn phải thả chúng ta đi.”

Hoàng cung Bắc Uyên, sau khi Nhiễm Mục Kỳ nhận được một phong thư mật, thì y liền nhốt mình vào trong Ngự thư phòng, không cho bất luận kẻ nào được tiến vào, Trú cũng không ở bên cạnh y. Khi trời chạng vạng tối, Trú từ ngoài cung trở về mới biết được việc này, hần lập tức đá văng cửa Ngự thư phòng ra, cuống thế ôm Nhiễm Mục Kỳ cả một ngày không ăn uống gì, trở về Vô Tam điện.

“Chuyện gì?”

“Trú” Nhiễm Mục Kỳ túm chặt lấy vạt áo của Trú, hai mắt phấp phồng, “Lạc Thành đã xảy ra chuyện.” Nói xong, y giao mật thư cho Trú, “Nó đang đi trên đường thì bị tập kích, Khương Vĩnh trọng thương, Hoắc Bang cũng gặp chuyện rủi ro. Thích khách này là nhắm vào Lạc Thành, nó vì cứu Hoắc Bang, mà dẫn thích khách rời đi, rồi rơi xuống nơi nào không rõ. Trú đối với Lạc Thành, ta.” Nhiễm Lạc Thành bây giờ đã không còn là đứa con luôn gây cho y cảm giác chán ghét trước kia nữa, đối với đứa con này, y rất coi trọng.

Trú xem thư xong, trong tay dấy lên ngọn lửa, đốt cháy thư. Một tay hần ôm Nhiễm Mục Kỳ, một tay bấm đốt ngón tay, qua một lát, hần ôm lấy Nhiễm Mục Kỳ, đặt y lên trên giường, rồi sai người đem thức ăn tới.

“Trú, Lạc Thành nó” Nắm chặt tay Trú, Nhiễm Mục Kỳ khẩn trương hỏi.

“Lạc Thành đã được định sẵn phải có trận kiếp nạn này.”

“Nó sẽ” Chết sao? Nhiễm Mục Kỳ hỏi không nên lời.

Trú hôn lên đôi môi đang run rẩy của y, đợi đến khi đôi môi lạnh lẽo của y trở nên ấm áp, thì hần mới nói: “Không chết được.”

“Trú.” Tâm lo lắng khẩn trương cả một ngày cuối cùng cũng bình tĩnh lại được, Nhiễm Mục Kỳ ôm chặt lấy Trú, hôn lên môi hần, “Đừng rời xa ta.” Nếu không có người này, y không dám nghĩ sau này chính y sẽ phải sống ra sao.

“Kì, ta muốn người hứa với ta một việc.” Trú hôn lên vành tai của Nhiễm Mục Kỳ, nói.

“Chuyện gì?”

“Chờ sau khi thiên hạ thống nhất, người thoái vị đi theo ta.”

Nhiễm Mục Kỳ không có lập tức đáp ứng, y đẩy Trú ra, nhìn vào ánh mắt của đối phương, qua một lúc lâu sau, y nhẹ cười lên tiếng: “Ta thích nơi có nhiều nước, mỗi ngày thức dậy, đều phải nhìn thấy nước.”

“Chuyện đó có gì khó?”

Đôi môi của hai người chậm rãi dán vào nhau, nụ hôn nhẹ dần trở nên kịch liệt, ở trước khi mất đi không chế, Nhiễm Mục Kỳ tránh ra, thờ dốc nói: “Trú, Lạc Thành là con của ta, ngoài trừ ta ra, không ai có thể giết nó.” Trong mắt y là tàn nhẫn.

Trú vuốt ve mặt y, cũng không nói gì. Ở trong mắt hắn, hết thảy mọi thứ trong thiên hạ này đều đã được định sẵn. Hắn không thể nhúng tay vào chuyện thế tục, nhưng hắn có thể bảo hộ người này, không ai có thể thương tổn y.

Nhớ đến đôi mắt dị sắc kia, hai tròng mắt của Trú nháy mắt hiện lên ánh sáng bạc.

.....

Dưới ngọn đèn, Nhiễm Lạc Nhân nhíu chặt mi tâm, nghiêm túc nhìn mấy phong thư ở trên bàn. Xích Đồng đứng ở bên tay trái của nó, vẻ mặt cực kỳ lo lắng.

“Điện hạ, thái tử điện hạ có thể gặp chuyện không may không?”

Nhiễm Lạc Nhân vẫn nhíu chặt mi tâm: “Ta không biết. Xích Đồng, người nói xem là ai nhất quyết trăm phương ngàn kế muốn hại thái tử ca ca? Thái tử ca ca chết đi, ai sẽ là người có lợi nhất?”

Xích Đồng nghĩ nghĩ, sắc mặt khế biến, lắc lắc đầu.

Tiểu Hồ ngồi ở bên tay phải Nhiễm Lạc Nhân, vuốt cằm than thở: “Cái này còn phải hỏi sao? Thái tử điện hạ là thái tử. Hắn chết đi, Bắc Uyên sẽ không có thái tử.”

Xích Đồng giật mình một cái, cắn chặt răng.

“Người hy vọng Bắc Uyên không có thái tử nhất là ai?” Nhiễm Lạc Nhân lại hỏi.

Tiểu Hồ nhăn mặt nhíu mày nói: “Này . . . Ta cảm thấy là Man tộc. Chúng ta bắt nhệ vương tử của Man tộc, cho nên bọn họ cũng muốn bắt thái tử điện hạ của chúng ta.”

Nhiễm Lạc Nhân lại lắc đầu, nói: “Tiểu Hồ, trước kia thái tử ca ca đã từng gặp qua một lần tập kích, nếu không có sư phó và Mặc Phong, thì thái tử ca ca đã chết.”

“Vậy là ai?” Đầu óc Tiểu Hồ đơn thuần không suy nghĩ sâu xa được.

Thần sắc Nhiễm Lạc Nhân cực kỳ ác liệt, nó đốt mấy phong thư kia, lẩm bẩm nói: “Hy vọng không phải như ta đã nghĩ.”

“Xích Đồng, Tiểu Hồ.”

“Ân (Có)”

“Hai người các ngươi không được hành động một mình, tốt nhất ở cùng một chỗ. Có người hỏi các ngươi cái gì, các ngươi đều phải cẩn thận ứng đối, nếu không thì cứ nói không biết, nhất là chuyện liên quan đến Mặc Phong. Cho dù là tử đệ hỏi, các ngươi cũng nói không biết.”

“Đã biết.”

Lúc này, có người gõ nhẹ cửa sổ, Tiểu Hồ lập tức đứng dậy, mở cửa sổ ra, một người nhẹ nhàng nhảy vào.

“Thước Nguyên?” Nhiễm Lạc Nhân nhìn thấy đối phương liền vui vẻ lên, “Tra được gì không?”

Thước nguyên nhìn nó cười âm trầm, bước đi thông thả đến trước án thư, không nhanh không chậm nói: “Ta còn chưa ăn cơm chiều.”

Nhiễm Lạc Nhân nhìn y nhe răng, từ sau cái ngày nó hảo tâm “bỏ thí” cho đối phương năm mươi lượng bạc, thì đối phương liền đi theo nó, thậm chí còn lên vào hoàng cung, thế mà chẳng ai phát hiện ra. Nhiễm Lạc Nhân thấy y công phu tốt, lại không có nơi để đi, cả ngày chỉ mặc mỗi xiêm y đơn bạc, một bộ dạng chết đói, liền động lòng trắc ẩn. Vừa lúc trên tay nó không có ai có công phu tốt, liền giữ y lại, giấu ở trong tâm cung của mình. Dù sao nơi này của nó trừ bỏ mẫu phi cùng Nhị ca ra, cũng chẳng có ai tới, rất an toàn. Chẳng qua có đôi khi người này sẽ làm cho nó tức giận đến nghiến răng.

Xích Đồng đi trù phòng cầm chút thức ăn tới.

Thước Nguyên vẫn là bộ dáng thông thả sau khi ăn xong, lại uống hết hai chén trà nóng, mới tính thỏa mãn mà lên tiếng. “Nhiễm Lạc Tín bị tập kích, ngày mai tin tức sẽ truyền tới kinh thành; Nhiễm Lạc Nghĩa thì mỗi ngày ở kinh thành tuần tra, buổi tối thì ở trong phòng luyện công, không có tiếp xúc với người ngoài nhiều lắm.”

“Nhị ca cũng bị tập kích?” Nhiễm Lạc Nhân rất là kinh ngạc.

“Tuy hắn không biết võ, nhưng bị thương không nặng, chỉ bị đâm xuyên bả vai thôi.” Thước Nguyên thân nhiên nói, cầm lấy bát trà của Nhiễm Lạc Nhân, uống hết tràn trong bát của nó.

“Đâm xuyên bả vai mà còn không nặng?” Nhiễm Lạc Nhân đoạt lại bát trà của mình, không rõ vì sao đối phương luôn thích cướp nước uống của nó. Tiếp theo nó nhíu mi trầm tư, nỗi băn khoăn trong lòng càng ngày càng nhiều, ngay cả Nhị ca cũng bị tập kích, vậy đến tột cùng là ai? Chẳng lẽ nó đã đoán sai?

“Lạc Nhân, người tốt nhất không cần ra khỏi cung. Thái tử điện hạ cùng nhị điện hạ đều bị đâm, ta sợ bọn họ cũng sẽ tới ám sát người.” Tiểu Hồ lo lắng nói.

“Điện hạ, có nên nói cho Trú tiên nhân biết không?” Xích Đồng cũng thực lo lắng cho an toàn của Nhiễm Lạc Nhân.

Nhiễm Lạc Nhân nói: “Sur phó cũng chỉ đề ý tới chuyện của phụ hoàng. Đối phương dám ám sát hoàng tử, cũng sẽ dám ám sát phụ hoàng. Sur phó vẫn ở bên người phụ hoàng là tốt nhất. Ngày mai tin tức sẽ truyền tới kinh thành, đêm nay nên để cho phụ hoàng nghỉ ngơi thật tốt đi. Còn phần ta.” Hắn xoa xoa mi tâm, “Ta là một hoàng tử vô dụng, không có quyền không có thế, hiện tại giết ta đối với bất kỳ ai cũng không có lợi, ngược lại sẽ chọc giận Mặc Phong cùng sur phó, đối phương sẽ không ngốc như vậy. Chính là ta có chút tò mò, vì sao bọn họ phải ám sát Nhị ca chứ?”

Nó suy nghĩ một lúc thật lâu, cũng không có đầu mối, giương mắt lên lại phát hiện Thước Nguyên vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nó, bất quá nó cũng không nghĩ sâu xa hơn, nói: “Thước Nguyên, người có thể giúp ta âm thầm bảo hộ Lạc Nghĩa không? Hắn là chất tử của Triệu tướng quân, với tình hình hiện nay cũng rất nguy hiểm.”

Thước nguyên nhìn nó một lúc, rồi thản nhiên cười nói: “Được.”

“Cám ơn người, Thước Nguyên.”

“VẬY CÒN NGƯỜI, LẠC NHÂN.” Tiểu Hồ lo lắng nói.

“Ta?” Nhiễm Lạc Nhân cười rộ lên, “Ha ha, chỉ cần sur phụ và Mặc Phong ở đây, sẽ không có ai dám thương tổn ta.” Nó thực tự tin nói.

“Nhưng mà hiện tại Mặc Phong đâu có ở kinh thành.” Tiểu Hồ cũng không có lạc quan như Lạc Nhân vậy.

“Cái này người sẽ không hiểu đâu.” Nhiễm Lạc Nhân đột nhiên nghiêm túc nói, “Nếu có người tổn thương ta, cho dù là lên trời hay xuống đất, thì sur phụ và Mặc Phong vẫn sẽ báo thù cho ta. Tổn thương ta đối với bọn họ mà nói là một chuyện cực kỳ không có lợi, ngược lại sẽ phá hủy chuyện tốt của bọn họ. Cho dù là muốn giết ta, cũng không phải bây giờ. Chính là ta có chút lo lắng cho Mặc Phong và sur phó.”

“Tiểu Phong sẽ không có việc gì, không ai có thể thương tổn hắn. Trú tiên nhân là tiên nhân, càng không thể.” Tiểu Hồ nói.

“Nhưng ta vẫn lo lắng a.” Nhiễm Lạc Nhân lẩm bẩm nói, “Ta sẽ viết thư cho Mặc Phong, nói đề ấy phải cực kỳ cẩn thận. Ân, sáng mai ta đi gặp sur phụ, nói với ngài ấy một chút.” Dứt lời, nó lấy giấy bút ra, bắt đầu viết thư cho Mặc Phong.

Trên gương mặt cười nể của Thước Nguyên hiện lên cái gì đó, nhưng chỉ thoát qua rất nhanh, không ai có thể nhìn thấy. Y đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào Nhiễm Lạc Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

CHƯƠNG 98

Trong căn phòng âm u, một người cả người đầy máu nằm ở trên sàn nhà lạnh như băng. Có người tiến vào, thả xuống bên người hắn một cái chén đen tuyền gì đó, sau khi oán hận mà đá hắn hai phát thì bỏ đi ra ngoài. Nhiễm Lạc Thành sốt rất cao, hắn cố gắng trở thân mình lại, từng chút từng chút uống hết bát nước trước mặt, rồi ăn rau dại trong bát canh – đây là thức ăn mỗi ngày của hắn. Từ khi hắn bị cắt đứt gân mạch nên không thể nhúc nhích, đối với chén canh rau dại có thể kéo dài sinh mệnh này, Nhiễm Lạc Thành sẽ không để lãng phí một chút nào. Hắn cẩn thận ăn sạch, sợ có một ít rớt xuống mặt đất.

Sốt sốt, nhất định phải sốt sốt. Mẫu hậu còn ở trong cung chờ hắn, hắn còn chưa lên ngôi hoàng đế để phạt Hoắc lão nhân nhện đối một tháng, còn chưa cùng tên quý kia đánh nhau một hồi, còn chưa nói cho nam nhân kia biết, kỳ thật hắn đã sớm không còn oán trách y. Ngược lại, hắn thực cảm tạ y, nếu không có y, hắn sẽ không lớn lên, sẽ không hiểu được như thế nào là quý trọng. (ta nghĩ nam nhân kia là phụ hoàng)

Thật vất vả mới uống xong chén canh rau dại đã trở nên lạnh lẽo, Nhiễm Lạc Thành vô lực gục đầu xuống, rốt cuộc không thể động đậy nữa. Trước mắt hắn hiện lên cảnh hỗn loạn của ngày đó, trong mơ hồ hình như hắn còn nghe được Hoắc lão nhân gầm rú.

“Lạc Thành! Người dám chết thay lão tử, thì cho dù lão tử có phải đuổi tới địa phủ cũng tuyệt không buông tha cho người!”

Khi hắn hạ lệnh tử cho Ngô thống lĩnh phải bảo hộ Hoắc lão nhân, rồi dẫn dắt thích khách rời đi, thì hình như hắn nhìn thấy Hoắc lão nhân khóc.

“Hắc hắc.” Mặt áp lên trên sàn nhà ẩm ướt, Nhiễm Lạc Thành cười nhẹ. Hoắc lão nhân, người thấy người ngu chưa? Người chết, ta khẳng định cũng không sống sót được, chỉ cần người sống, cho dù ta chết, người cũng sẽ thay ta tìm mấy tên hỗn đản này báo thù cho ta. Hoắc lão nhân, ta chỉ là

một thái tử vô năng, nhưng Bắc Uyên không thể không có tướng quân bảo hộ đất nước. Người nói xem, ta không bảo vệ cho người có được không? Vậy mà còn muốn đuổi tới địa phủ để phạt ta.

Tâm mất hẳn cực kỳ mơ hồ, thân thể hắn đang sốt rất cao. Không biết là bị đông lạnh đến chết lặng hay là xảy ra chuyện gì, Nhiễm Lạc Thành dần dần không còn cảm thấy lạnh nữa, ngay cả thân thể trĩu nặng cũng càng ngày càng nhẹ .

“Hoắc lão nhân.”

Nụ hôn đêm đó đến tận cùng là ta mơ thấy hay là sự thực? Người nói xem người là một người chưa từng thú lão bà, mà ngay cả kỹ viện cũng không bước tới, thì sao có thể hôn ta đến nồng nhiệt điên cuồng như vậy? Ngày nhớ mong đêm nghĩ thấy sao? Nói như thế, nhất định là ta đang nằm mơ, nhất định là vậy.

.

Mặc dù tin tức vua Sở bị ám sát được các triều thần Sở Quốc cố gắng phong tỏa, nhưng tin tức ấy vẫn rơi vào tay Bắc Uyên. Nhiễm Mục Lân ở Thú Thành, sau khi nhận được thư của con, lập tức gửi thư khẩn cho Hoắc Bang, ra lệnh cho y xuất binh tấn công Sở Quốc. Cũng mệnh lệnh Xa Kim Hoàn đang trấn thủ kinh thành phái người ở trên đường giết người đưa tin mật của Sở Quốc, dưới tình huống thái tử bị mất tích, tuyệt đối không thể để cho An Trọng Thiên biết được tin tức vua Sở đã chết.

Khi Nhiễm Mục Lân nhận được thư, thì Sở Quốc đã sớm phái người truyền tin mật tới Giáng Đan. Nhiễm Mục Lân rất sợ thư của hắn không thể đưa đến tay Xa Kim Hoàn trước bên kia. Mặc dù hắn không dám xác định Nhiễm Lạc Thành có phải đang ở trong tay Sở Quốc không? Nhưng hắn không thể không phòng. Bất quá sự tình so với hắn dự đoán còn tốt hơn nhiều, bởi vì thái tử mất tích, Hoắc Bang gặp chuyện suýt nữa bỏ mình nên những người từ Sở Quốc bước vào Bắc Uyên đều bị kiểm tra thật kỹ, tất cả thư chuyển đến Giáng Đan đều bị chặn hết trên đường.

—

Thú Thành, Nhiễm Mục Lân biểu tình trầm trọng bước tới bước lui ở trong thư phòng. Thư của con cùng thư của Lạc Nhân làm cho hắn khẳng định trong kinh thành có một bàn vô hình đang thao túng một hồi âm mưu nhằm vào Bắc Uyên. Nhiễm Lạc Thành bị ám sát, hành tung của con bị tiết lộ, Nhiễm Lạc Tín bị ám sát con nhất định được Vũ Văn Cát, Hoài Tắc đột nhiên xuất hiện, còn có tên Lục U không rõ thân phận kia. . . .

Một mình Nhiễm Mục Lân ở trong thư phòng suy tư, nếu không mau chóng tìm ra người này, thì không chỉ có cực kỳ hung hiểm cho con, cho hắn, cho hoàng huynh, mà là cho cả sự tồn vong của Bắc Uyên. Khi màn đêm buông xuống, Nhiễm Mục Lân bước ra khỏi thư phòng, gọi Quý một, Quý hai, Quý ba, Quý bốn đến.

“Phong Nhi gọi thư nói nó muốn đi tìm thái tử, nhưng nó phải mang theo Hoài Đông Li nên hành động không tiện. Ta đoán nó nhất định sẽ đi Hòe Bình trước, rồi để Hoài Đông Li ở lại Hòe Bình, rồi mới đi tìm thái tử. Ta lệnh cho các người chạy suốt đêm đến Hòe Bình, phải tìm được Phong Nhi, bảo hộ nó an toàn.”

“Dạ! Vương gia.”

Đợi sau khi bọn họ rời đi, Nhiễm Mục Lân lại gọi Quý năm cùng Quý sáu tới.

“Điều tra tất cả mọi người đóng ở Thú Thành, bao gồm cả Điền Xương Bình, Khấu Tuyên, Ứng Diên cùng Lục U, nhất là Lục U. Bất kỳ ai khả nghi, toàn bộ đều nghiêm hình tra hỏi. Phải tra ra nội gián núp ở Thú Thành.”

“Dạ.”

Cho bọn họ lui, Nhiễm Mục Lân ngồi một mình ở trong thư phòng thật lâu thật lâu, sau đó hạ quyết tâm.

Phong Nhi:

Phụ vương không thể đợi con quay về Thú Thành. Hiện giờ hung hiểm nổi lên bốn phía, phụ vương không thể tránh ở Thú Thành mà không làm gì cả. Phong Nhi giết vua Sở, là đã giúp Bắc Uyên trừ bỏ một mối họa lớn, phụ vương càng không thể để mất Phong Nhi. Phong Nhi, con không muốn thấy phụ vương gặp nguy hiểm, thì phụ vương sao có thể trở mặt nhìn con gặp nguy hiểm? Phụ tử chúng ta đồng tâm, Bắc Uyên chắc chắn sẽ bình định thiên hạ, đến lúc đó, phụ vương sẽ không cần rời xa Phong Nhi nữa.

Phong Nhi, chuyện nội gián cứ giao cho phụ vương, sau khi con tìm được Lạc Thành, con muốn làm gì tiếp thì tùy ý con. Phụ hoàng tin tưởng vào phán đoán của con.

Phong Nhi, sớm trở về bên người phụ vương, phụ vương rất nhớ con.

Phụ vương: Lân

3 ngày sau, Nhiễm Mục Lân mang theo một ngàn binh sĩ của hắn đi đến Nhân Xương.

.

Hòe Bình, trong phủ Tướng quân, Hoắc Bang mặc áo lót, ẩn ẩn phía bên vai trái đang bị quần một lớp vải trắng. Hốc mắt y trũng sâu, môi rạn nứt, hai gò

má hóp sâu, trong mắt che kín tơ máu, thế nhưng đôi mắt lại tràn đầy thanh tỉnh đang nhìn chăm chăm vào ngọn lửa ở trong chậu than, vẻ mặt y tối tăm

“Tướng quân!” Có người chạy vào.

Hoắc Bang đột nhiên ngẩng đầu. “Có tin tức?!”

Người vừa tới lắc đầu, nhưng thần tình đầy kích động nói: “Là thế tử điện hạ! Thế tử điện hạ tới đây!”

“Tiểu Phong?!” Hoắc Bang bật người đứng lên, hất người đang tính nâng y dậy ra, rồi từng bước khập khiễng đi ra ngoài.

Khi Nhiễm Mặc Phong công Hoài Đông Li đã bất động xuất hiện ở trước mặt Hoắc Bang, thì Hoắc Bang đã bị hù cho hoảng sợ. Y giận dữ hỏi: “Tiểu Phong! Đây là chuyện gì? Con cũng bị tập kích?”

Ngay lúc y tức giận, thì Nhiễm Mặc Phong cũng nhìn thấy Hoắc Bang bị thương, mắt trái màu đen bắt đầu biến đỏ. “Hoắc thúc thúc, vào phòng trước đã.” Rồi một tay nó giữ vững Hoài Đông Li, một tay đỡ Hoắc Bang, kéo người vào trong phòng.

Hoài Đông Li được Nhiễm Mặc Phong cõng ở trên lưng, ngẩng đầu lên nhìn vị tướng quân đầy danh tiếng của Bắc Uyên, trong mắt hiện lên nghi hoặc, sao đối phương lại bị thương? Chẳng lẽ Bắc Uyên và Sở Quốc đã bắt đầu đánh nhau?

Vào phòng, Hoắc Bang sai người bưng trà nóng tới cho Nhiễm Mặc Phong, rồi nóng vội mà nhìn Nhiễm Mặc Phong đang buông người cực kỳ tiêu tụy ở trên lưng xuống, hỏi: “Tiểu Phong, xảy ra chuyện gì? Có phải ở trên đường bị tập kích không? Không phải con ở Thủ Thành sao? Sao lại chạy đến đây?”

“Hoắc thúc, tìm đại phu đến đây trước đi, hấn bị bệnh.” Đỡ Hoài Đông Li đến gần chậu than ngồi xuống, Nhiễm Mặc Phong nói. Không đợi Hoắc Bang phân phó, thủ hạ của y lập tức đi ra ngoài gọi đại phu.

“Kính nể đại danh của tướng quân đã lâu, tại hạ Hoài Đông Li ra mắt Tướng quân.” Hoài Đông Li miễn cưỡng đứng lên, làm một cái lễ với Hoắc Bang, rồi từ từ ngồi xuống lại.

Ánh mắt Hoắc Bang thay đổi, y lập tức đứng lên, đáp lễ nói: “Nguyên lai là điện hạ Đông Li, thứ tội cho Hoắc Bang đón tiếp chậm trễ.”

“Hoắc tướng quân nói vậy là giết Đông Li mất, nếu không có Mặc Phong liều chết cứu giúp, hiện tại Đông Li đã thành một bộ xương khô, Đông Li đã sớm không còn là điện hạ nữa, Hoắc tướng quân gọi thẳng tục danh của Đông Li là được.” Hoài Đông Li thần nhiên nói, hơi hơi nghiêng người, tránh đi cái hành lễ của Hoắc Bang. Tiếp theo y vội vàng nói: “Hoắc tướng quân, dọc theo đường đi Mặc Phong bận chăm sóc cho ta, còn phải ứng phó với quân Sở đuổi giết, nên chưa ăn được chút cơm nào, Hoắc tướng quân.”

“Lập tức đi trừ phòng bếp lấy ăn lên, hâm nóng một bầu rượu, chuẩn bị nước ấm.” Hoắc Bang hướng ra ngoài phân phó, rồi cau mày nói: “Tiểu Phong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con đi Sở Quốc?”

“Hoắc thúc, chuyện này để Đông Li từ từ nói cho ngài nghe. Còn hiện tại ngài kể lại một chút chuyện ngài và Lạc Thành bị tập kích đi, con muốn đi tìm Lạc Thành.”

Hoắc Bang trầm thanh nói: “Tiểu Phong, ta đã phái người đi tìm, con vừa tới, nên nghỉ ngơi một ngày rồi nói sau.”

“Hoắc thúc!” Nhiễm Mặc Phong bình tĩnh nhìn Hoắc Bang, mắt trái đã trở nên đỏ ửng, “Nói cho con biết tình hình lúc đó. Nhiễm Lạc Thành không thể chết được.” Nói xong, nó lấy tấm bản đồ ra, rồi bày ra trước mặt Hoắc Bang.

“Hoắc tướng quân, ngài nói cho Mặc Phong biết đi, ngài cản hấn không được đâu.” Hoài Đông Li lên tiếng.

Hoắc Bang khề cấn môi, kể lại chuyện đã phát sinh trong ngày hôm đó. “. Lạc Thành không cho ta tiền hấn, nói là trời đông giá rét, đừng để cho các tướng sĩ vất vả. Vì vậy ta dẫn theo mười mấy người đi tiền hấn. Khi đến nơi để xe lương thảo, trời lại rơi đại tuyết, Lạc Thành bảo ta mau trở về, ta không lay chuyển được hấn, nên quay về. Nhưng đi khoảng hai dặm, thì mất ta giựt liên hồi, lo lắng cho hấn nên ta quay trở lại. Kết quả ta vừa tới nơi thì phát hiện Lạc Thành bị người tập kích. Nguyên bản có một ngàn binh sĩ đi theo Lạc Thành hộ tống lương thảo, nhưng Lạc Thành nói lương thảo mà Nhị điện hạ điều động từ Giang Nam tới sẽ đưa trực tiếp đến Bắc quan, Bắc quan có ba vạn binh sĩ, nên một ngàn binh sĩ này không cần đi theo, ít người đi đường cũng mau hơn. Hấn chỉ dẫn theo bốn trăm người, số còn lại đều để lại chỗ của ta. Nói là chờ hấn đến Bắc quan, đem lương thảo phân phát xong sẽ quay lại Hòe Bình, rồi sẽ mang bọn họ quay về kinh. Ta nghỉ ngơi trong một ngàn binh sĩ của Lạc Thành có nội gián, bọn họ biết được Lạc Thành để lại một ngàn binh sĩ ở chỗ của ta, binh sĩ còn lại bên người hấn không nhiều lắm, cho nên ở trên đường tập kích hấn, nhưng lại đợi sau khi ta rời đi. Ta cảm thấy, bọn họ cũng không muốn giết ta, chỉ muốn giết Lạc Thành. Lúc ấy ta giết đến đỏ mắt, nên những người đó mới tính giết chết ta. Kết quả Lạc Thành Cái tên ngu ngốc tự cho là đúng kia nhảy lên ngựa bỏ chạy Dẫn thích khách đi khỏi.”

.

“Ngô Tam! Bảo hộ không được Hoắc lão nhân, ta sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi!”

“Hoắc lão nhân! Ngươi chết đi, ta sẽ không báo thù cho ngươi đâu. Ngươi là lão già ngu ngốc, còn không mau chạy đi!”

“Núi xanh còn đó, bọn họ muốn giết chính là ta, ngươi đừng chết lãnh nhách như vậy! Đến lúc đó ngay cả người thay ta nhặc xác cũng không có!”

.

Hoắc Bang nắm chặt hai đấm, thanh âm khàn khàn, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống. “Thân là Tướng quân, thế nhưng ta lại không thể cứu hấn Ta lại.”

“Thế tử điện hạ, đám thích khách đó bắn tướng quân một tên, mà tên kia có tẩm độc. Thái tử điện hạ vì bảo hộ tướng quân. đã dẫn thích khách rời đi.” Thủ hạ của Hoắc Bang nhìn không được lên tiếng, ngữ khí nghẹn ngào.

Nhiễm Mặc Phong nghe rất chăm chú, mắt trái đã thành biển thành màu đỏ tươi, nó cúi đầu nhìn bàn đồ. Qua một lúc sau, nó hỏi: “Bốn trăm người đi cùng Nhiễm Lạc Thành thì sao?”

“Thời điểm ta đuổi tới đã có rất nhiều người bỏ chạy mất.” Hoắc Bang cắn răng nói, “Tiểu Phong, việc này rất kỳ hoặc!”

“Ngô thống lĩnh thì sao?”

“Hắn bị trọng thương, ngày hôm qua mới vừa tỉnh lại.”

“Nhiễm Lạc Thành bị thương không?”

Hốc mắt Hoắc Bang như muốn nứt ra: “Cánh tay hấn Bị thương. Ta không biết hấn, có bị trúng độc không.”

Nhiễm Mặc Phong xếp tám bàn đồ lại, bỏ vào trong vật áo, rồi cởi cái ***g che mắt ở trên mắt phải xuống, đôi mắt dị sắc lăm lăm cho Hoài Đông Li lấp bấp kinh hãi.

“Đưa con đi gặp một ngàn binh sĩ của Nhiễm Lạc Thành đang ở đây.”

“Thế tử điện hạ, mời đi theo thuộc hạ.” Thủ hạ của Hoắc Bang lập tức dẫn nó đi ra ngoài.

Sau một nén nhang, trong quân doanh Hòe Bình phát ra xôn xao nho nhỏ. Nhiễm Mặc Phong ở Thú Thành xa xôi thế nhưng lại xuất hiện ở Hòe Bình, không chỉ như thế, mà nó còn mang theo thái tử Yên Quốc cũ – Hoài Đông Li đến đây.

Sau khi gặp qua một ngàn binh sĩ kia, Nhiễm Mặc Phong ăn no bụng rồi trở về phòng nghỉ ngơi. Ban đêm, Hoắc Bang mở tiệc đón chào thái tử Đông Li, Nhiễm Mặc Phong uống vài chén rượu, thì được người nâng về phòng.

Nhiễm Mặc Phong ở tại trong viện mà trước đây Nhiễm Lạc Thành đã ở, trước cửa viện không có thị vệ canh gác. Chỉ chốc lát, có người bụng chén canh tỉnh rượu nhẹ nhàng đi sân viện của nó, sau khi nhìn trái nhìn phải, thì người này đẩy cửa phòng ra, lấy con dao nhỏ giấu ở dưới khay ra, từ từ đi vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

CHƯƠNG 99

Sau khi Nhiễm Mặc Phong đến đại doanh Hòe Bình, thì vào đêm khuya, nơi này chảy ra một cổ máu me tanh nồng.

Quá nửa đêm, trong doanh trại thỉnh thoảng có người bị bịt miệng âm thầm mang đi. Trong nhà lao của quân doanh, Hoắc Bang tự mình thăm vấn, khi trời gần sáng, Nhiễm Mặc Phong bước ra khỏi nhà lao, rồi không biến mất không rõ tung tích.

Hoắc Bang tức giận nhìn mấy tên nội gián đang hấp hối nằm ở trên mặt đất, lên tiếng: “Trước khi tìm được thái tử, giữ mạng của bọn chúng lại.”

Sau khi rời khỏi nhà lao, Hoắc Bang không có quay về phòng nghỉ ngơi, mà là đi tới thư phòng. Khi hùng dũng, khoái mã tám trăm dặm đưa tin tức tới kinh thành và Thú Thành — trong triều có người cầu kết với kẻ thù bên ngoài!

Hoắc Bang nắm chặt hai đấm, nhìn chăm chăm ánh nến mà xuất thần. Trong một ngàn cấm quân mà thái tử mang đến không chỉ có nội gián của Sở Quốc, mà còn có bốn tên bị mua chuộc, phụ trách giám thị nhất cử nhất động của thái tử. Đấy lòng Hoắc Bang phát lạnh, những người này đều do tứ hoàng tử Nhiễm Lạc Nghĩa an bài vào cấm quân. Nghĩ đến Nhiễm Lạc Nghĩa lòng dạ hiểm ác như thế, khuôn mặt Hoắc Bang có chút vận vẹo.

Không thể ngờ được tứ hoàng tử dần dần ít nói lại là kẻ đứng sau thao túng hết thảy mọi thứ! Hoắc Bang cầm bút lên tính viết thư cho Triệu Hiền, nhưng nghĩ nghĩ, lại từ bỏ. Chưa nói đến việc Triệu Hiền có tham dự vào hay không, mà chỉ nói đến việc hiện tại Triệu Hiền đang là Đại tướng quân trấn thủ một phương, y đã không thể lơ đãng. Việc cấp bách chính là mau chóng đem chuyện này báo cho Vương gia biết, để Vương gia xử lý.

Hoắc Bang thống khổ ôm lấy mặt, không cho nước mắt chảy ra ngoài. Nguyên bản y nghĩ rằng chờ sau khi chiến sự chấm dứt, nếu y còn sống, thì y sẽ

nói cho người nọ biết tâm tư của y, thế nhưng hiện tại Những người đó muốn giết chết Lạc Thành, thế nhưng lại xuất hiện một đám người cướp Lạc Thành đi. Trước khi Lạc Thành mất tích thì đã bị thương, hiện giờ chẳng biết còn sống hay đã chết.

“Lạc Thành. Người không thể chết được. không phải người đã nói muốn trả thù ta sao? Ta chờ người, ta chờ.”

Tiểu Phong, van cầu con, tìm được Lạc Thành, tìm được hấn, van cầu con.

.....

Kinh thành, Nhiễm Lạc Tín bị thương được người hộ tống quay về kinh. Nhiễm Mục Kỳ tự mình tới cửa cung đón hấn, lần trước y mang theo hoàng hậu đứng ở nơi này đón Nhiễm Tiên, còn lần này, y mang theo Trương phi ở nơi này đón nhĩ tử. Từ sau khi Nhiễm Lạc Thành gặp chuyện không may, tuy Nhiễm Mục Kỳ được Trú cam đoan, nhưng trong lòng y vẫn không thể yên tâm, nguyên bản y đã gầy, sau khi lành bệnh, càng gầy hơn nữa.

Khi y nhìn thấy nhĩ tử sắc mặt tái nhợt từ trên xe ngựa bước xuống, muốn quỳ xuống hành lễ, thì y bước lên trước, nâng hấn dậy.

“Lạc Tín, trên đường đi đã chịu nhiều ủy khuất, mau cùng phụ hoàng hồi cung.”

Sau khi trong lòng xóa được nỗi thống khổ trước kia, thì người làm phụ thân như y cảm thấy cực kỳ áy náy với các con của mình, y nợ bọn họ nhiều lắm.

Phụ hoàng đến đón làm cho Nhiễm Lạc Tín thụ sủng nhược kinh. Hấn trấn an mẫu phi đang thương tâm, nhìn ngoại công cười cười, rồi bước lên xe. Nhiễm Lạc Tín ngồi ở trên xe ngựa của mình, vươn tay vén một góc màn xe lên, nhìn Ngự liễn (xe vua) ở phía trước một lúc, rồi buông màn xuống.

“Mẫu phi, An Trọng Thiên và Sa Dĩ Đất vẫn còn ở kinh thành?”

Trương phi rung rung hai mắt nhìn vết thương trên vai con, gật gật đầu. “Thái tử mất tích, con lại bị thương, phụ hoàng con nổi giận, không gặp bọn họ.”

Nhiễm Lạc Tín nhìn mẫu phi khẽ cười, nói: “Mẫu phi, con không việc gì, dưỡng vài bữa sẽ khỏe thôi, đại phu nói không tổn thương đến gân cốt, ngại đừng khóc nữa.”

“Rốt cuộc là ai a? Đầu tiên là thái tử, hiện tại lại là con. Sau khi mẫu phi biết được con bị tập kích, liền bị hù đến sắp chết.” Trương phi nói xong, liền khóc lên.

Nhiễm Lạc Tín ôm lấy mẫu thân, vẫn là một bộ dáng ôn hòa.”Mẫu phi, không phải con đã trở về sao? Thái tử vẫn chưa có tin tức à?”

“Ân. Trong cung đều nói – sợ là thái tử dữ nhiều lành ít, bất quá phụ hoàng con lệnh cho Hoắc Bang nhất định phải tìm được thái tử, cho dù là thi thể của thái tử.” Trương phi vừa nói vừa ôm chặt con, “Con ngoan, mẫu phi sợ.”

“Mẫu phi, đừng sợ, không có việc gì.” Nhiễm Lạc Tín vỗ vỗ mẫu phi, tựa hồ rất mệt mỏi, mà nhắm hai mắt lại. Trương phi thấy thế, cố nhịn khóc, làm cho con gối lên trên vai nàng, trong lòng nàng vẫn sợ hãi không thôi.

Sau khi Nhiễm Lạc Tín trở lại kinh thành, An Trọng Thiên gửi một phong thư thông qua Trương Chiêu Xương đưa đến tay Hoàng Thượng Nhiễm Mục Kỳ. Sau khi xem xong thư, Nhiễm Mục Kỳ cực kỳ giận dữ, nếu không có Trú ở đó, y chắc chắn đã xông tới dịch quán mà giết chết An Trọng Thiên.

Nội dung trong thư của An Trọng Thiên gửi cho đế Kỳ là – trong lúc vô tình thủ hạ của gã phát hiện Nhiễm Lạc Thành bị trọng thương, nên đã đưa hấn đến một nơi cực kỳ an toàn, giúp hấn trị thương. Hy vọng đế Kỳ có thể thả Sa Bội Đồ, và cam đoan bọn họ có thể rời khỏi Bắc Uyên bình an, đợi sau khi bọn họ trở về Sở Quốc, thì sẽ phái người đưa thái tử Lạc Thành về kinh thành Giáng Đan.

“Kì.” Ôm chặt lấy người thật vất vả mới trấn an được, Trú thần nhiên nói, “Thái tử còn sống, sao người phải nổi giận như thế?”

“Sao ta lại không đến hết thấy những thứ này đều là do Sở Quốc làm chứ? Bọn họ làm Lạc Thành bị thương, làm Lạc Tín bị thương!” Vì quá tức giận, nên Nhiễm Mục Kỳ có chút choáng váng, y vô lực tựa vào trên người Trú.

Trong mắt Trú xẹt qua trào phúng: “An Trọng Thiên còn không biết vua Sở đã chết.”

Nhiễm Mục Kỳ ngẩng đầu, trên gương mặt tức giận dần dần hiện lên cười lạnh.

“Truyền An Trọng Thiên và Sa Dĩ Đất tiến cung.”

“Dạ, bệ hạ.”

Sau khi ngoài Ngự thư phòng truyền đến tin tức An Trọng Thiên và Sa Bội Đồ đã tiến cung, thì Trú buông Nhiễm Mục Kỳ ra, bước vào mật đạo ở trong thư phòng, rồi đi. Hấn không nói cho Nhiễm Mục Kỳ biết, một canh giờ trước, hấn nhận được một phong thư do Nhiễm Lạc Nhân gửi từ ngoài cung vào, nói nó ở phía ngoài kinh thành phát hiện có mấy người rất khả nghi, vì không muốn bút dây động rừng, nên Nhiễm Lạc Nhân hy vọng hấn có thể ra mặt, âm thầm mang những người này về cung thẩm vấn. Trong mật đạo tối đen, một vạt ánh sáng bạc hiện lên.

An Trọng Thiên ngồi ở ghế thủ vị, vô cùng an nhàn mà nhâm nhi trà, còn Sa Dĩ Đất ngồi ở bên cạnh An Trọng Thiên thì mặt vô biểu tình nhìn đế Kỳ đang ngồi ở sau án thư đặt ở giữa phòng. Gương mặt cực kỳ xinh đẹp cười như không cười kia mang theo thâm ý mà gã nhìn không ra.

Nhiệm Mục Kỳ giờ lá thư trong tay lên, ánh mắt dần dần sắc bén: “Thái tử đang uy hiếp trăm sao?”

“Trọng Thiên không dám.” An Trọng Thiên đứng dậy, cung kính nói, “Chỉ là Trọng Thiên muốn quay về Sở Quốc, trùng hợp lại biết được việc này.”

“Hiện tại Lạc Thành ở đâu?!” Nhiệm Mục Kỳ hỏi trực tiếp.

An Trọng Thiên mỉm cười, khom người nói: “Xin bệ hạ bớt giận, một khi Trọng Thiên trở về Sở Quốc, sẽ lập tức sai người hộ tống thái tử Lạc Thành quay về Giáng Đan. Hơn nữa, theo Trọng Thiên được biết, thái tử đang bị trọng thương, không thể chịu được xóc nảy trên đường, trong mấy ngày Trọng Thiên trở về Sở Quốc, cũng vừa lúc để cho thái tử Lạc Thành dưỡng thương.”

Nhiệm Mục Kỳ nhếch khóe miệng, ngón tay buông lỏng, lá thư rơi xuống mặt bàn. Y nhìn chăm chăm An Trọng Thiên, con người sâu thẳm làm cho Sa Di Đất bất giác trở nên căng thẳng, mà ngay cả An Trọng Thiên cũng có một chút thất thần.

“Ngày gần đây, thân mình trăm không khỏe, nên đã quên mất một việc.” Nói xong, Nhiệm Mục Kỳ nhìn thoáng qua Hi Nhạc đứng ở một bên, Hi Nhạc gật đầu, tiến lên hai bước, từ trên an thư tìm ra một phong thư, sau đó hai tay dâng lên trước mặt An Trọng Thiên.

An Trọng Thiên vươn tay cầm lấy, sau một lúc do dự, gỡ lấy thư ra, mới vừa đọc hai hàng đầu tiên, thì thần sắc gã đã đại biến.

“Phụ hoàng!”

Thân mình An Trọng Thiên lay động hai cái, phun ra một ngụm máu tươi, Sa Bội Đô tay mất lạnh lẽo vội đỡ lấy gã, sau khi Sa Bội Đô nhìn thấy nội dung trên lá thư, vẻ mặt cũng cực kỳ kinh sợ.

“Không có khả năng, điều này không có khả năng!” An Trọng Thiên run rẩy bấu chặt lá thư, nhìn Nhiệm Mục Kỳ quát lên.

“Thái tử không nhận ra bút tích của Thừa tướng Sở Quốc sao?” Trong mắt Nhiệm Mục Kỳ thâm trầm càng sâu, thông thả nói, “Thái tử, lại nói tiếp người hẳn là nên cảm tạ trăm, nếu không phải trăm hiểu khách, giữ người ở lại đây, thì sợ là kết cục của người cũng là đầu lia khỏi cổ y như vua Sở.”

Thân mình An Trọng Thiên run rẩy càng ngày càng lợi hại, đột nhiên, gã quỳ xuống: “Nếu Trọng Thiên có chỗ nào mạo phạm, xin bệ hạ nể tình Trọng Thiên nhỏ tuổi mà tha thứ cho Trọng Thiên. Xin bệ hạ để cho Trọng Thiên quay về Sở Quốc, Trọng Thiên muốn đích thân lo liệu hậu sự cho phụ hoàng” Nói đến cuối cùng, An Trọng Thiên trở nên nghẹn ngào.

“Nói cho trăm biết, Lạc Thành ở đâu?”

An Trọng Thiên ngẩng đầu, trên mặt đầy nước mắt. “Xin bệ hạ để Trọng Thiên gấp rút trở về chịu tang cho phụ hoàng, Trọng Thiên xin thề có phụ hoàng ở trên trời làm chứng, một khi Trọng Thiên về tới Sở Quốc, thì Trọng Thiên nhất định sẽ đưa thái tử Lạc Thành bình an về tới Bắc Uyên.”

‘Phanh!’, Nhiệm Mục Kỳ nện một quyền lên mặt bàn. “Người cho là trăm đang cùng người nói điều kiện sao?”

Trong mắt An Trọng Thiên tràn đầy ác độc, gã dập đầu nói: “Trọng Thiên đã phát tin tức đi, nếu đến ngày 15 này mà Trọng Thiên vẫn chưa rời khỏi Bắc Uyên được, thì hãy đưa đầu của Nhiệm Lạc Thành đến Giáng Đan.”

“Người dám uy hiếp trăm!”

“Bệ hạ, nếu không phải ngài có ý giữ Trọng Thiên ở lại nơi này, thì sao Trọng Thiên phải làm như thế?” An Trọng Thiên đột nhiên cười quỷ dị, “Bệ hạ, Sở Quốc cần gì phải vì một thái tử thất sủng mà cùng Bắc Uyên kết thù kết oán? Ngài là Quốc quân Bắc Uyên, cho dù việc này là do Sở Quốc gây nên, thì cũng là nhằm vào ngài mà thôi. Bệ hạ cứu một mạng của Trọng Thiên, thì Sở Quốc làm sao không cứu lại một mạng của thái tử Lạc Thành chứ? Nếu không nhờ thuộc hạ của Trọng Thiên đuổi tới đúng lúc, thì giờ này có lẽ thái tử Lạc Thành đã chuyển thế đầu thai. Mặc dù thái tử Lạc Thành không được bệ hạ yêu thích, nhưng thân phận của hắn tôn quý, có kiếp phi nào không muốn ra tay với hắn chứ?”

Thâm trầm ở trong mắt Nhiệm Mục Kỳ nháy mắt tán đi, vì ý tứ trong lời nói của An Trọng Thiên mà kinh hãi.

“Bệ hạ, Trọng Thiên giờ phút này, đối với Bắc Uyên cũng không có ích lợi gì. Trọng thiên không cho là bệ hạ sẽ lấy mạng của Trọng Thiên đến áp chế Sở Quốc, vậy vì sao bệ hạ vẫn không muốn thả Trọng Thiên trở về? Chuyện của công chúa Nhiệm Tiên, là phụ hoàng hồ đồ, nhưng hiện giờ phụ hoàng đã chết, hết thầy ân oán giữa Bắc Uyên và Sở Quốc cũng đã không còn, từ nay về sau hai nước chính thức kết minh, cùng nhau phân chia thiên hạ.”

Thả An Trọng Thiên quay về Sở Quốc, tựa như là thả hổ về rừng. Vua Sở đã chết, An Trọng Thiên và Sa Di Đất ở Bắc Uyên, thì Sở Quốc và Man tộc cũng phải cố kỵ, một khi thả bọn họ trở về. Y không tin An Trọng Thiên. Một người co được dân được như vậy, sao có thể cam tâm cùng y phân chia thiên hạ? Nhưng mà Lạc Thành.

Thấy đề Kỳ chậm chạp không lên tiếng, An Trọng Thiên nhấn mạnh nói: “Bệ hạ, nếu ngài không tin Trọng Thiên, thì hiện tại Trọng Thiên sẽ ký kết đồng minh với Bắc Uyên, nếu Trọng Thiên vi phạm điều ước, đảm bảo chết không toàn thây.”

Nhiệm Mục Kỳ lên tiếng: “Chuyện này để trăm nghĩ lại đã, Hi Nhạc, tiễn thái tử Trọng Thiên và vương tử Sa Di Đất quay về dịch quán.”

“Bệ hạ, mạng của thái tử Lạc Thành nằm trong ý nghĩ của bệ hạ.” Thấy Nhiệm Mục Kỳ đứng lên muốn rời đi, An Trọng Thiên nói lớn lên. Nhiệm Mục Kỳ quay đầu nhìn gã một cái, rồi xoay người bỏ đi.

Trở lại tẩm cung, trên mặt Nhiễm Mục Kỳ tràn đầy lửa giận. Y đá bay mấy bình sứ, rồi ở trong tẩm cung dạo qua một vòng, lại phát hiện Trú không có ở đây.

“Hi Nhạc, thấy Trú không?”

“Trú tiên nhân đã ra cung.”

“Ra cung?”

Nhiễm Mục Kỳ nhíu mày, sao người nọ không nói cho y biết? Nhớ đến đêm nay An Trọng Thiên đề lộ ra một việc, Nhiễm Mục Kỳ lại nổi giận mà ở trong tẩm cung đi qua đi lại. Quả thực như thế! Trong triều có người muốn mạng của Lạc Thành! Chính là đúng như lời An Trọng Thiên đã nói – Lạc Thành chỉ là một thái tử thất sủng, với lại nó vẫn luôn ở tại Hòe Bình, thì có thể đắc tội với ai được chứ? Trừ bỏ trong triều có người muốn nó chết ra, thì còn ai muốn nó chết nữa? Mà hiện tại “người nọ” không chỉ muốn giết Lạc Thành, mà còn muốn giết luôn Lạc Tín!

“Đừng để cho thẩm tra ra là ai!” Đờ lấy cái trán đang đau nhức, Nhiễm Mục Kỳ từ từ ngồi xuống.

Hi Nhạc tiến lên, lo lắng nói: “Bệ hạ, ngài đừng tức giận, long thể quan trọng hơn, nô tài lập tức phái người đi tìm Trú tiên nhân, ngài ngàn vạn lần không thể tức giận.”

“Ân.” Rất muốn gặp Trú, người nọ luôn làm cho y an tâm. Phất tay để cho Hi Nhạc đi ra ngoài, Nhiễm Mục Kỳ cau mày. Lạc Thành và Lạc Tín chết đi, thì ai sẽ có lợi nhất? Trong mắt y nháy mắt trở nên lợi hại, tiếp theo lại tràn ngập không thể tin.

.....

Trú đứng ở trước một ngôi nhà u ám mà Nhiễm Lạc Nhân đã viết ở trên thư. Hai mắt lạnh lẽo ám trầm, hắn đẩy cửa gỗ ra, chậm rãi đi vào trong. Phía trước le lói ánh đèn dầu, hắn nhìn xem bốn phía, nhắc chân tiến vào nhà. Cửa ở phía sau hắn nháy mắt bị đóng cửa, Trú cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước. Vươn tay đẩy cánh cửa ở chính sảnh ra, trong phòng cũng không có người, chỉ có một ngọn đèn mờ ảo ở trên bàn, Trú bước vào trong phòng, cửa phía sau lại nháy mắt đóng lại.

Một bóng người xuất hiện ở trên vách tường loang lổ, tay trái của Trú xuất ra một ngọn lửa, hắn xoay người, trong mắt hiện lên ánh sáng bạc, thế nhưng ngọn lửa trên tay hắn lại bị người dập tắt.

Lau đi nước ở trên tay, Trú nhìn về phía người đột nhiên xuất hiện. Trong mắt hắn vẫn là một mảnh băng hàn, không có vì đối phương xuất hiện mà có một tia biến hóa.

“Không ngờ ngươi cũng xuống núi.”

Người vừa tới cười rất ôn hòa, lên tiếng: “Sau khi ngươi và Dịch xuống núi thì mất luôn tin tức, cho nên ta hiếu kì – không biết dưới chân núi có loại phong cảnh gì, mà khiến cho hai người các ngươi quên cả đường về.”

“Có thu hoạch?”

“Có một chút.” Trong mắt người vừa tới hiện lên nghi hoặc, tiếp theo lại trở nên bình tĩnh.

“Thư do ngươi viết?” Trú lấy lá thư lúc trước nhận được ra, phóng đến trước mặt người vừa tới.

Người vừa tới lắc đầu, một lông tay vươn ra, lá thư biến thành mảnh vụn.

“Có người giả bút tích của Lạc Nhân.”

Hai tròng mắt của Trú hiện lên ánh sáng lạnh lẽo. “Người đâu?”

“Vì sao ngươi không hỏi Lạc Nhân ở đâu? Ngươi là sư phụ của nó.” Đối với sự lạnh lùng của Trú, người vừa tới có chút bất mãn.

“Ngươi biết Lạc Nhân, thì cần gì ta phải quan tâm?”

Người vừa tới nghĩ nghĩ, tựa hồ đúng là như thế, bất mãn ở trong mắt liền biến mất, lại trở nên ôn hòa.

“Có người mai phục ở nơi này, ta tò mò không biết bọn họ muốn làm cái gì, không nghĩ tới là bảy người.” Y bình tĩnh nói, rồi xoay người rồi đi, “Chẳng lẽ bọn họ không biết ngươi là ai sao?”

Trú đi theo y ra ngoài, lạnh nhạt nói: “Trên đời này có rất nhiều kẻ ngu.”

“Ta không sát sinh, mọi người đều ở trong sài phòng phía sau.” Khi nói chuyện, người vừa tới đã nhảy lên tường thành.

“Uyên.” Trú lên tiếng, gọi y lại, “Vì sao ngươi xuống núi?” Hắn không tin lí do thoái thác của y.

Uyên quay đầu lại, ôn hòa đã biến mất. “Tướng quân xuất hiện.”

Trú sùng sốt, hần cho tới bây giờ đều là lạnh như băng thế nhưng lại trở nên hoảng hốt, dù chỉ trong nháy mắt.

“Trong cung không yên ổn, ta muốn dẫn Lạc Nhân tránh đi một thời gian, đợi đến khi tướng quân cần, ta sẽ xuất hiện.” Thấy đối phương khó hiểu, Uyên lại nói, “Chủ nhân không cho chúng ta can thiệp vào chuyện thế tục, nhưng chuyện liên quan đến tướng quân, thì không phải là chuyện của thế tục. Bất quá hiện tại còn chưa tới, khi nào nên ra tay, sẽ do chủ nhân định đoạt.”

Cảm thấy mình đã giải thích quá nhiều, Uyên nhảy xuống tường thành, biến mất.

Sau khi Uyên rời đi không lâu, Trú cũng không đi tới sai phòng để xem mấy tên muốn giết hần. Sau khi đi ra khỏi tòa nhà, hần xoay người lại, vung tay trái lên, trong tòa nhà bùng lên một ngọn lửa. Chỉ chớp lát, trong nhà liền vang lên tiếng kêu thảm thiết. Thẳng đến khi tòa nhà hoàn toàn lâm vào biển lửa, Trú mới rời đi.

Tướng quân xuất hiện không biết ba người bọn họ đã đợi bao nhiêu cái luân hồi rồi.

Trong bóng đêm, một thân ảnh màu trắng chậm rãi đi về phía hoàng cung. Tướng quân xuất hiện, sứ mệnh của bọn họ cũng sắp hoàn thành, đến lúc đó không biết chủ nhân có cho phép hần tiếp tục ở lại nhân thế không? Không, hần sẽ không rời khỏi Kì, cho dù bị chủ nhân trách phạt, hần cũng không muốn buông người kia ra, hần nhất định phải dây dưa cả đời với y.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

CHƯƠNG 100

Thừ hoàng cung trở lại dịch quán, An Trọng Thiên vẫn cố nén bình tĩnh đã hỏng mất. Gã cắn chặt cánh tay, thấp giọng khóc rống, Sa Di Đất ở một bên lặng yên, nhìn gã phát tiết.

“Truyền tin tức, một khi chúng ta rời khỏi Bắc Uyên, giết Nhiễm Lạc Thành!” Trên mặt tràn đầy nước mắt, An Trọng Thiên âm ngoan nói.

Sa Di Đất không chút nào ngoài ý muốn, gật đầu, ra khỏi phòng, phân phó người tin cậy đi nhân truyền tin. Qua một lúc thật lâu gã mới trở về, vừa bước vào phòng gã vội chạy tới bàn tại An Trọng Thiên nhỏ giọng nói: “‘hần’ phải người truyền tin, tối nay an bài chúng ta rời đi. Chúng ta thu xếp một chút, canh giờ đến lập tức rời đi.”

Hai mắt An Trọng Thiên tỏ sáng, gã lau khô nước mắt, bước nhanh vào phòng trong.

Khi Trú trở về thì thấy Nhiễm Mục Kì đang ngồi yên lặng ở sau án thư không biết suy nghĩ cái gì. Hần thu liễm tâm tư, tiến lên ôm lấy người sắc mặt không tốt, hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

“Ngươi đi đâu?” Nhiễm Mục Kì không có quay đầu lại.

“Đi gặp một vị cố nhân.” Không nói chuyện có người muốn giết hần, Trú khom người ôm lấy Nhiễm Mục Kì, “Ngươi nên ngủ.”

“Cố nhân gì mà ngươi phải tự mình đi gặp?” Nhiễm Mục Kì mệt mỏi ôm ngược lại Trú, nhắm mắt lại.

“Uyên đến đây.” Câu trả lời của Trú làm cho Nhiễm Mục Kì rất kinh ngạc, y mở mắt nhìn về phía hần.

“Uyên? Là cái người cũng nổi danh giống như ngươi và Dịch đó hả?” Nhiễm Mục Kì cảm thấy kích động, ngay cả khi y bị Trú đặt lên trên giường cũng không phát hiện.

Ánh sáng bạc hiện lên, trên người Trú tràn ra khí tức giận, hần kè sát vào Nhiễm Mục Kì, hỏi: “Ngươi rất muốn gặp hần?”

Nhiễm Mục Kì cười lên tiếng, y nằm xích vào phía trong giường, chừa vị trí cho người nào đó. Trú lập tức nằm xuống, rất không vui mà nhìn chằm chằm y.

“Ta chỉ tò mò mà thôi. Ba đại tiên nhân, ta đã nhìn thấy hai, cho nên đối với người thứ ba vẫn luôn có chút tò mò, không biết có phải là tiên nhân không? Hay cũng giống như ngươi và Dịch là một ma đầu.”

Trú vừa coi long bào của Nhiễm Mục Kì ra, vừa nói: “Hần mang Lạc Nhân ra ngoài cung ở mấy ngày, phải qua hết trận này ngươi mới có thể nhìn thấy hần.”

“Lạc Nhân?” Điều này làm cho Nhiễm Mục Kì vô cùng kinh ngạc, y ngồi dậy, “Sao Lạc Nhân lại ở cùng một chỗ với Uyên?”

“Không biết.” Ôm lấy Nhiễm Mục Kì, làm cho y nằm xuống lại, Trú kéo chăn qua, phủ lên cho cả hai người, “Người nên nghỉ ngơi.”

Nhiễm Mục Kì vô cùng nghi hoặc, y nép vào trong lòng Trú, đang tính hỏi chuyện giữa Lạc Nhân và Uyên thì nghe bên tai truyền đến thanh âm bất mãn của một người : “Ngủ! Không được nghĩ đến người khác.”

Vươn tay ôm chặt lấy người đang tức giận, Nhiễm Mục Kì thở dài một hơi.

“Trú An Trọng Thiên biết Lạc Thành ở đâu, nếu ngày 15 này mà ta không để cho hấn trở về, thì thủ hạ của hấn sẽ giết Lạc Thành. Trú, An Trọng Thiên nói Lạc Thành là do thủ hạ của hấn phát hiện được, còn người muốn giết Lạc Thành là người khác, mà người nọ có thể là người ở trong triều. Lạc Thành cùng Lạc Tín gặp chuyện rủi ro, ta không muốn nghĩ đến thâm ý ở phía sau chuyện này. Trú, ta chưa từng nghĩ tới, bốn đứa nhỏ kia sẽ có một ngày vì cái ghế của ta mà trở mặt thành thù, thế nhưng trừ bỏ nguyên nhân này ra, ta tìm không ra lý do ‘hấn’ muốn giết Lạc Thành cùng Lạc Tín.”

“Tìm không ra thì đừng tìm, chỉ thêm phiền não. Kì, nếu người không thấy phiền, thì ta muốn vận động một chút.” Trú xoay người đem người nhảy mất trở nên kinh hoàng đặt ở dưới thân, thô bạo hôn lên môi y. Kháng cự cũng chỉ một chút, nghĩ đến mình đã chọc giận người này, Nhiễm Mục Kì thực điệu ngoạn mà rộng mở thân mình, mặc cho đôi phương ở trên người mình phát tiết lửa giận.

Sau khi đem hết tinh hoa của mình bắn vào trong cơ thể Nhiễm Mục Kì, Trú nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng của người đã sớm mê man. Trên lưng hấn, một con rồng trắng đang quấn lấy một con phượng hoàng đỏ, mà hấn biết, người đang nằm ở dưới thân hấn này, trên lưng vốn chỉ có một phượng hoàng, nhưng sau khi hấn xuất hiện thì trên lưng lại xuất hiện thêm một con rồng trắng. Hấn và y đã được định sẵn sẽ ở cùng nhau cả đời.

Thế nhân nói bọn họ là tiên, nhưng lại không biết sứ mệnh của bọn họ ở nhân thế chỉ có một — tìm kiếm Tướng quân. Chủ nhân cho bọn họ thân thể bất tử, cho bọn họ ma lực có thể phá hủy vạn vật, chỉ vì Tướng quân đã vì bọn họ mà chết. Sự ràng buộc giữa chủ nhân và Tướng quân đến tốt cùng là như thế nào, bọn họ không biết. Chủ nhân bảo bọn họ chờ, chờ cho tướng quân xuất hiện, hiện giờ tướng quân xuất hiện, chờ đợi bọn họ sẽ là vận mệnh thế nào đây?

“Tướng quân, kiếp sau không cần làm người!”

Lời thề trước khi chết vẫn còn vang vọng mãi bên tai. Tình tình cùng bộ dáng của bọn họ đã không còn giống như trước, nhưng những lời này vẫn khắc sâu ở trong lòng bọn họ. Sau khi tướng quân chuyển thế đã quên mất bọn họ, hiện giờ tướng quân đã trở lại, có phải tướng quân đã nhớ lại chuyện kiếp trước không? Tướng quân còn có thể nhận ra bọn họ không? Đôi mắt dị sắc kia, chưa bao giờ thay đổi.

“Kì”

Chờ sau khi hết thấy chám dứt, hấn sẽ cầu chủ nhân thu hồi một thân thần lực của hấn, hấn sẽ ở cùng Kì thẳng đến khi chết già, tuyệt không sống cô độc một mình.

.....

“Các vị quân gia vất vả, ăn bát canh thịt đi.”

Vào canh ba, người phụ trách đưa com cho thủ vệ dịch quán bùng canh thịt nóng hầm hấp lên. Đám thủ vệ đứng ở trong gió lạnh mấy canh giờ liền liên thanh nói cảm tạ, sau đó nhận lấy canh thịt. Uống canh thịt ấm nóng vào trong bụng làm cho nhóm thủ vệ thoải mái đến thở phào. Sau khi uống canh thịt xong, mỗi người còn được 2 cái bánh bao nóng hôi, xé đôi bánh ra, bên trong là củ cải với thịt heo, nhóm thủ vệ rất kinh ngạc.

“Ai da? Hôm nay ngon gió thổi hướng nào vậy? Sao có cả ăn khuya?”

Người phụ trách đưa com cười thần bí, thấp giọng nói: “Đêm nay, bệ hạ triệu kiến thái tử Sở Quốc cùng vương tử Man tộc, tựa hồ bị chọc giận, nên bảo nô tài đưa thêm thức ăn cho các vị quân gia, coi như là khao thưởng cho các vị quân gia.”

“Thì ra là thế.” Vừa nghe là Hoàng Thượng khao thưởng, mấy tên thị vệ còn lại đang đứng canh giữ ở cửa, cũng bước lại uống thêm hai chén canh thịt.

Ánh trăng bị tầng mây đen từ từ che khuất, chợt nghe “thùng thùng” vài tiếng. Nhóm thị vệ vừa ăn đến vui vẻ đột nhiên ngã hết ra mặt đất. Từ trong ngõ nhỏ phía bên cạnh dịch quán có mười mấy người nhảy ra, kéo nhóm thị vệ bị xỉu trên mặt đất vào trong dịch quán.

“Mau! Thay đổi xiêm y của bọn họ!”

Nguyên bản An Trọng Thiên và Sa Dĩ Đất đã ngủ say, thì lúc này đẩy cửa đi ra, bọn họ mặc xiêm y của thủ vệ, sau khi nhìn thấy người đưa com, đôi phương nhìn bọn họ gật đầu một cái. Toàn bộ người hầu của bọn họ đã thay xong quần áo.

“Thái tử điện hạ, vương tử điện hạ, ta phụng lệnh của chủ nhân đến đây hộ tống hai vị điện hạ ra kinh, thỉnh hai vị điện hạ nhanh chóng cùng ta rời đi.”

“Đi.”

Ngoài cửa có hơn mười con ngựa, đoàn người lên ngựa, tiến thẳng về phía cửa thành.

“Ai đó?!” Thủ vệ canh cửa thành hét lớn.

“Nghĩa quân vương lệnh cho ta ra ngoài tra án.” Nam tử cầm đầu lấy ra một cái lệnh bài, thủ vệ cửa thành vừa thấy, lập tức đi xuống, mở cửa thành ra.

An Trọng Thiên và Sa Dĩ Đất ngay trang thành binh lính liếc nhau một cái đầy thâm ý, sau khi cửa thành mở ra, hai người kẹp chặt bụng ngựa, dùng sức vung roi. Ngựa phóng nhanh qua cửa thành, An Trọng Thiên quay đầu lại, nhìn về phía cửa thành đang dần dần đóng lại, mắt lộ ra hàn quang. Lần này trở về, Sở Quốc nhất định diệt Bắc Uyên!

Sau khi đám người chạy hơn 10 dặm, thì nam tử cầm đầu mang theo vài tên đưa An Trọng Thiên rời khỏi kinh thành ngừng lại, gã quay đầu ôm quyền nói: “Thái tử điện hạ, vương tử điện hạ, tiểu nhân chỉ có thể đưa hai vị đến ngang đây.”

“Nói cho chủ nhân của ngươi, ân tình hôm nay, Trọng Thiên ghi nhớ trong lòng, ngày sau chắc chắn hồi báo.” Nói xong, An Trọng Thiên cũng không tri hoãn, ra hiệu cho thủ hạ của mình, cùng Sa Dĩ Đất nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Nam tử cầm đầu nhìn bọn họ dần dần biến mất ở trong màn đêm, thì lộ ra nụ cười lạnh, gã nâng tay kéo mặt nạ giả da ở trên mặt xuống, rồi hướng ra sau phát tay, người đi theo gã liền phân tán ra các hướng chung quanh.

An Trọng Thiên hận không thể sinh ra hai cái cánh để bay nhanh về Bách Nghiệp. Gã không ngờ rằng, lần đi tới Giáng Đan này, lại cùng phụ hoàng sinh ly tử biệt. Nghĩ đến tên thích khách kia là vì tên tiện nhân Hoài Đông Li mà tới, thì An Trọng Thiên đã nghĩ không dưới trăm loại tra tấn để sau khi bắt được tiện nhân kia sẽ làm cho y sống không bằng chết. Đang nghĩ đến những chuyện sau khi trở về cần phải làm, thì đột nhiên ở phía trước có hơn mười đạo bóng đen nhảy ra, còn chưa đợi gã lấy lại tinh thần, thì phi đao chói mắt đã phóng thẳng tới con ngựa mà gã đang cưỡi.

“Hí” Ngựa phát ra tiếng kêu thảm thiết, té ngã xuống mặt đất.

Trước khi ngựa ngã xuống, An Trọng Thiên đã xoay người nhảy xuống ngựa, cùng lúc đó vô số mũi tên từ trên trời giáng xuống.

“Trọng thiên! Chúng ta trúng kế !”

Trên người An Trọng Thiên dâng lên một trận đau đớn, tiếp theo gã nghe được tiếng hô phản nộ của Sa Dĩ Đất.

.....

Trong Vô Tam điện, Trú đang ôm Nhiễm Mục Kỳ ngủ say, đột nhiên hần mở hai mắt ra, buồn ngủ trong mắt nháy mắt biến mất. Hắn rút từ từ cánh tay đang bị Nhiễm Mục Kỳ gói đầu ra, điểm huyết ngù của đối phương, mặc xiêm y vào, bước xuống giường.

Hi Nhạc đứng ở phòng ngoài lo lắng nhìn về phía phòng trong, gã đang nghĩ làm thế nào để bảo đảm cho bệ hạ tin tức vừa mới đưa tới, thì thấy Trú với biểu tình đầy giá rét đang đi ra. Gã không chút nghĩ ngợi liền quỳ xuống, run rẩy lên tiếng: “Trú, Trú tiên nhân. Xa tướng quân có việc gấp bẩm báo, đang ở bên ngoài cầu, kiến.”

“Đi ra ngoài.” Lạnh lùng lên tiếng, Hi Nhạc cuống quýt xém tè ra quần mà vội vàng lui xuống. Nhóm người hầu trong cung có ai là không biết – Trú tiên nhân hận nhất chính là người quấy rầy bệ hạ nghỉ ngơi.

Trú chậm rãi bước ra khỏi Vô Tam điện, ngoài điện, Xa Kim Hoàn vội về mặt ngưỡng trọng đang đứng chờ ở bên ngoài, thấy hắn đi ra, gã do dự một lát, rồi lập tức tiến lên, khom người nói: “Trú tiên nhân, giờ tý tối nay, toàn bộ thủ vệ trông coi dịch quán đều bị độc chết, An Trọng Thiên và Sa Dĩ Đất đã được người cứu ra ngoài. Sau khi tra xét, thì biết được có một nhóm người cầm lệnh bài của tứ Vương gia, lệnh cho thủ vệ thành mở cửa thành. Sau khi có được tin tức, người đuổi theo lại phát hiện thi thể của An Trọng Thiên, Sa Dĩ Đất cùng người hầu bị tên bắn chết.”

“Nhiễm Lạc Nghĩa đâu?”

“Thần. Xe mã đã lệnh cho Ngự Lâm quân bao vây phủ đệ của quận vương.”

Đối mặt với Trú tiên nhân, Xa Kim Hoàn không biết nên xưng hô thế nào mới tốt. Những lời này của gã vốn là nên bẩm báo với Hoàng Thượng, thế nhưng người trước mặt này cũng là một chủ nhân của hoàng cung, thậm chí có đôi khi lời nói của hắn so với Hoàng Thượng còn uy nghiêm hơn.

“Đem Nhiễm Lạc Nghĩa áp giải vào cung, phái người xem chừng hắn. Nâng thi thể của An Trọng Thiên và Sa Dĩ Đất quay về dịch quán.”

Xa Kim Hoàn lên nhìn Trú, thấy đối phương muốn đi vào trong, gã áp chế nghi hoặc, xoay người, bước nhanh rời đi.

“Hi Nhạc.”

“Có nô tài.”

“Không cho bất luận kẻ nào quấy rầy Kỳ nghỉ ngơi.”

“Dạ.”

Công đạo xong, Trú cũng không quay về phòng, mà là nhoáng một cái biến mất. Hi Nhạc nào dám hỏi hắn muốn đi đâu, chỉ nhanh chóng căn dặn nô tài đứng ở bên ngoài chú ý không cho bất luận kẻ nào quấy rầy bệ hạ nghỉ ngơi.

Một canh giờ sau, dịch quán dấy lên ngọn lửa cao tới tận trời. Nhiệm Lạc Nghĩa đang ngủ bị Ngự Lâm quân áp giải vào hoàng cung, nhốt vào “Diên Viên” – nơi Nhiệm Lạc Nhân từng ở qua, nhưng hiện giờ đã thành chốn hoang vu. Triệu phi khóc suốt đêm cầu xin gặp Hoàng Thượng, nhưng bị Hi Nhạc ngăn lại ngay dưới thang lầu của Vô Tam điện. Mà khi trời còn chưa sáng, khoải mãi tám trăm dặm mang một phong thư từ Hòe Bình chuyển tới hoàng cung.

Sáng sớm vừa thức dậy, Nhiệm Mục Kỳ còn không chưa kịp hỏi Trú đã đi đâu, thì biết được chuyện tối hôm qua phát sinh, và sau khi y xem xong thư do Hoắc Bang gửi tới, thì suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

“Lạc Nghĩa?!”

Nhiệm Mục Kỳ cầm chặt lá thư trong tay, vừa phẫn nộ vừa không dám tin, gương mặt y trắng bệch, y thật sự không thể đem việc này liên kết với tứ tử hiền lành. Thế nhưng người cứu An Trọng Thiên cùng Sa Di Đất ra lại cầm lệnh bài của nó, mà người xếp nội gián vào bên cạnh Lạc Thành cũng nhận tội là sở dĩ bọn họ có thể lẩn vào trong quân, cũng là do Lạc Nghĩa ra mặt.

Nhiệm Mục Kỳ chưa bao giờ thất vọng qua như thế. Đưa con chỉ biết luyện võ, đối với triều chính chẳng quan tâm chút nào, thế nhưng lại ẩn chứa đã tâm đáng sợ như thế! Nó không chỉ có muốn giết chết ca ca ruột của mình, mà còn giết người diệt khẩu!

“Người đâu! Đem tứ Hoàng Tử nhốt vào thiên lao!”

“Dạ!”

Sắc mặt Nhiệm Mục Kỳ tái nhợt, đã kích mấy ngày liền đã làm cho y tiêu hao hết tất cả khí lực mà Trú đã thật vất vả mới dưỡng lên được. Nói xong câu đó, y liền hôn mê bất tỉnh.

“Bệ hạ!”

“Nhanh đi kêu ngự y!”

“Nhanh đi tìm Trú tiên nhân!”

Mà Triệu phi đứng đợi một đêm ở bên ngoài để xin gặp Nhiệm Mục Kỳ, vừa nghe Hoàng Thượng đem con mình nhốt thiên lao, nàng cũng hôn mê bất tỉnh. Trong lúc nhất thời, hoàng cung rối loạn. Khi Trú từ ngoài cung trở về, biết được Nhiệm Mục Kỳ té xỉu, hân khí trên người hấn nháy mất bao phủ toàn bộ Vô Tam điện, thậm chí còn lan tỏa ra phía ngoài.

Trong thiên lao, Nhiệm Lạc Nghĩa hai mắt vô thần nhìn chăm chăm vách tường, miệng thì thảo: “Phụ hoàng, không phải nhi thần, không phải nhi thần. . . .”

Khóa xích trên cửa lao bị người mở ra, hân mờ mịt quay đầu nhìn lại, nhất thời sợ tới mức rụt lui về phía sau. Một người bưng một chén rượu đi đến, mà đi theo phía sau người đó là Trú lạnh như băng.

“Cầm nó uống hết.”

Nhiệm Lạc Nghĩa vừa nhìn Trú, vừa không ngừng rụt lui về sau: “Không phải ta, không phải ta! Ta muốn gặp phụ hoàng, để cho ta gặp phụ hoàng!”

“Uống hết.”

Trú tiến lên hai bước, vươn tay ra, giữ chặt khớp hàm của Nhiệm Lạc Nghĩa, cầm lấy chén rượu đổ xuống. Nhiệm Lạc Nghĩa liều mạng phun rượu ra ngoài, nhưng vẫn có một nửa chảy xuống bụng hân.

Đổ rượu xong, Trú hất Nhiệm Lạc Nghĩa ra, không thèm nhìn tới người đang móc họng để ỏi rượu ra, đối với người đưa rượu tới, nói: “Nâng thi thể của hân ra bãi tha ma.”

“Trú tiên nhân. . . .” Người này vừa định khuyên bảo, dù sao đây cũng là hoàng tử, thì đã bị ánh mắt của đối phương dọa đến im bật.

“Phụ hoàng! Không phải nhi thần! Không phải. . . .” Đột nhiên Nhiệm Lạc Nghĩa kêu lên một tiếng thảm thiết, miệng phun máu đen, ngã xuống đất, tắt thở. Giấy tiếp theo, bốn người vạm vỡ tiến vào, nâng thi thể của hân lên, vội vàng rời khỏi nhà tù.

“Ai dám đi nhặt xác của hân, ta liền đốt kẻ đó.” Lời nói tàn khốc của Trú vang vọng khắp nhà lao, làm cho kẻ khác không rét mà run.

.....

Trong một tiểu viện hẻo lánh ở trấn Di Quang, một người đang ở trong sân dọn dẹp tuyết vừa mới rơi xuống tối hôm qua. Trời còn rất sớm, nên trong viện chỉ có một người quét tuyết này.

Có người gõ cửa, gã ngẩng đầu lên, cau mày, không biết ai lại đến sớm như vậy. Lúc này, một người đi từ trong trù phòng ra, nhìn gã một cái, rồi cầm lấy cây rìu chẻ củi ở bên góc tường lên, núp ở phía sau cửa nhà.

“Ai đó, mới sáng sớm có chuyện gì vậy?” Người quét tuyết không có mở cửa ra, chỉ lớn tiếng hỏi. Trong phòng còn có hai người chưa thức dậy, nghe tiếng gã cũng nhanh chóng đứng lên, mặc xiêm y vào.

“Đưa đậu hủ. Lão Vương bị bệnh, ta thay lão đưa đậu hủ tới.” Ngoài cửa, nam tử đội mũ rộng vành, vách đòn gánh trên vai, thanh âm khàn khàn trả lời. Thấy còn chưa có ai đến mở cửa, gã đá đá cửa: “Nhanh lên, ta còn phải đưa đậu hủ đến những nhà khác nữa.”

Người đứng sau cửa thả riu xuống, người quét tuyết bỏ chổi xuống, tiến lên mở cửa. “Nói với lão Vương, đừng mang đậu hủ đến nữa.”

“Ân.”

Người quét tuyết vừa mở cửa ra, vừa nói, người đưa đậu hủ kéo thấp mũ xuống, vách cái gánh thật nặng đi vào. Dưới sự dẫn đường của đối phương, nam tử đem đậu hủ bỏ vào phòng bếp, rồi tháo mũ vành xuống, xoay người lại.

“A!”

Người quét tuyết đứng ở cửa trù phòng còn chưa kịp kêu lên tiếng thứ hai, thì đầu đã rơi xuống mặt đất. Trên mặt tuyết trắng bóc, nhuộm một mảnh đỏ tươi.

“Mau. . . .” Tên còn lại trong viện cũng lập tức đầu lia khỏi cổ.

Nam tử cũng không ngừng lại, tiếp tục đá văng cửa của một gian phòng khác, tay không xông vào.

Đang còn rất sớm, mà lại vừa mới rơi tuyết, nên trời cực kỳ lạnh. Đại đa số người vẫn còn đang ngủ ở trên giường, nên không có ai nghe thấy ở trong tiểu viện hẻo lánh này phát ra vài tiếng động mỏng manh.

Sau khi nam tử từ trong căn phòng của gian thứ ba đi ra, trên lưng nam tử cũng theo một người được bọc kín ở trong chăn bông.

Nam tử dễ dàng bước ra khỏi tiểu viện, sau đó khép cửa lại, đem một viên đầy máu nhe nhót lại sau cánh cửa. Tiếp theo nam tử bước nhanh đến trước xe ngựa ở đầu ngõ, đem người bị bọc kín trong chăn đặt vào trong xe.

“Giá!”

Cửa thành vừa mới mở ra, một chiếc xe ngựa liền phóng nhanh ra ngoài. Trấn nhô là nơi giao nhau giữa Yên Quốc cũ và Bắc Uyên, từ sau khi vua Sở chết, phòng thủ ở đây cực kỳ hỗn loạn và rời rạc. Nam tử rất dễ dàng rời khỏi trấn mà không một ai ngăn cản, thẳng đến một tháng sau, khi thời tiết dần dần ấm lên, mới có người phát hiện ở trong tiểu viện đó có hơn mười cỗ thi thể đã hư thối đang phát ra mùi tanh tưởi.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

CHƯƠNG 101

Trong căn phòng ẩm áp, Lục U đang cuộn mình ở trên ghế nằm mà tu sửa móng tay. Tuy loại động tác này cực độ nữ tính, nhưng ứng ở trên người Lục U tựa hồ cũng không phải quá khó coi. Sau khi đưa xong hai tay, gã ngáp một cái, kéo chân đắp lên người, tính toán ngủ một giấc.

“Lục U, ngươi cả ngày chỉ ăn ngủ, ngủ ăn, sao không thấy ngươi mập lên vậy. Ta không biết thức ăn ngươi ăn vào đã đi đâu hết.” Ứng Diên cũng đang ở trong phòng, vừa cười vừa nói. Nhiệm Mặc Phong không ở trong quân doanh, Nhiệm Mặc Lâm lại rời khỏi Thú Thành, nên gã giúp Khấu Tuyên làm một chút việc vặt. Ở trong này, thân phận của gã có chút đặc thù, bất quá Nhiệm Mặc Phong cũng không đề phòng gã, nhưng đối việc quân cơ, gã sẽ tránh xa, tuyệt không hỏi, không nhúng tay vào.

“Trên đời này có một loại người gọi là đoan trang tao nhã.” Lục U cực kỳ tự kỷ nói, làm cho Ứng Diên lắc đầu không thôi. “Ngươi nói xem Tiểu Phong đã đi đâu? Đi ra ngoài lâu như thế cũng không phải người đưa thư về.”

Ứng Diên cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Nhất định đã xảy ra chuyện phiền toái.”

Lục U không hỏi nữa, bọn họ đều biết chuyện thái tử bị tập kích và mất tích, Tiểu Phong chậm chạp không trở về, nhất định có liên quan đến chuyện này.

“Quên đi, chờ hần về tự nhiên sẽ biết.” Lại ngáp một cái, Lục U rất muốn ngủ.

Lúc này có người tiến vào, là Khấu Tuyên. Thấy thần sắc Khấu Tuyên đầy lo lắng, Lục U ngồi dậy, Ứng Diên cũng nhìn qua.

“Lục U, Tiểu Phong gửi thư cho ngươi.”

“Cho ta?” Lục U kinh ngạc nhận lấy, nhìn nhìn thư trên tay, lại nhìn nhìn hai người kia. Sau đó gã vội vàng mở ra.

Trên thư chỉ nói mấy câu, sau khi Lục U xem xong cũng không đưa cho Khấu Tuyên và Ứng Diên xem, mà xếp thư lại, cất vào phong thư, về mặt gã rất nghiêm túc.

“Lục U, Tiểu Phong viết gì vậy?” Khấu Tuyên lo lắng hỏi.

Lục U mặt nhăn nhu mày, giống như đang suy tư. Một lát sau, chỉ thấy gã khẽ cắn môi, đứng dậy khỏi ghế nằm.

“Đừng hỏi. Chờ ta trở về sẽ nói cho các ngươi biết. Khấu Tuyên, Ứng Diên, ta phải rời khỏi đây mấy ngày. Các ngươi ở trong này phải cực kỳ cẩn thận, đề phòng người xấu.” Dứt lời, gã mang hài vào, khoát áo choàng bông đi ra ngoài.

Khấu Tuyên cùng Ứng Diên nhìn theo gã rời đi, hai người cũng nhăn mày.

“Khấu Tuyên.” Ứng Diên kêu lên.

Tâm tình Khấu Tuyên trầm trọng đi đến bên cạnh Ứng Diên, thấp giọng nói: “Trong kinh truyền đến tin tức. Thái tử và nhị điện hạ gặp chuyện rủi ro là do tứ điện hạ gây nên. Tứ điện hạ đã bị bệ hạ. Xử tử.”

“Cái gì?!” Ứng Diên sùng sốt, tứ điện hạ? Gã phản xạ lên tiếng: “Không có khả năng.”

“Ta cũng cảm thấy không có khả năng.” Khấu Tuyên nói, “Chuyện này bệ hạ làm quá mức qua loa. Không thăm vấn liên tục tiếp định tội. Hoắc tướng quân tra ra mấy tên nội gián núp ở trong đám binh sĩ đi theo thái tử, mà đám nội gián này cũng một mực khẳng định là do tứ điện hạ làm. Tiểu Phong không biết đã đi đâu, chuyện này phải sớm nói cho nó biết, ta vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản.”

“Gửi thư cho Vương gia chưa?”

“Vương gia nhất định đã biết. Triệu tướng quân phụ trách phòng ngự ở phía Tây, hiện giờ tứ điện hạ gặp chuyện không may, ta sợ là.”

Ứng Diên vỗ vỗ bả vai Khấu Tuyên, thân là người Vệ Quốc, tuy gã đã không thể trở về, nhưng lúc này gã có thể làm cũng chỉ có như vậy.

—

Lục U trở lại phòng của mình, đóng kín cửa lại. Sau khi gã hít sâu mấy hơi, cùng ở trong phòng đi qua đi lại một hồi lâu, lúc này gã mới quyết tâm đi đến bên giường, khom người xuống, kéo từ dưới giường ra một cái rương trúc, đây là thứ mà bản thân gã mang theo khi được Nhiệm Mặc Phong “nhặt”. Lục U thối thối bụi ở trên mặt rương, rồi sờ lên rương trúc mà trên mặt đầy chua xót.

“Ta từng phát thề qua, tuyệt không mở ngươi ra nữa.” Cúi đầu nhẹ nói một câu, tay Lục U run nhẹ nhẹ. Lại qua một hồi lâu, gã đứng lên, lấy từ trong ngăn tủ ra mấy bộ xiêm y, rồi xách rương trúc lên, bước nhanh ra ngoài.

Lục U đi vào chuồng ngựa, tìm được nơi Tướng Quân ở, gã từ từ bước đến trước con ngựa mà trừ bỏ Nhiệm Mặc Phong ra không ai dám tới gần, càng không ai có thể cười.

Tướng Quân phì mũi một cái thật vang, nó phát ra cảnh cáo đối với người dám bước vào buồng của nó. Lục U nhẹ giọng nói: “Tướng Quân, ta mang ngươi đi tìm Tiểu Phong.”

Giây tiếp theo, Tướng Quân hí lên, cực kỳ nôn nóng mà giẫm giẫm chân tại chỗ. Lục U bước tới hai bước, càng nhỏ giọng nói: “Tướng Quân, để cho ta ngồi lên, chúng ta đi tìm Tiểu Phong, hiện tại Tiểu Phong đang cần chúng ta. Ngươi, và cả ta.”

Tướng quân nhìn gã hí vài tiếng, rồi đột nhiên quỳ xuống, Lục U kéo kín áo choàng, đội mũ, đem chính mình bao thật kín. Tiếp theo gã đặt yên ngựa lên trên lưng Tướng Quân, rồi trèo lên.

“Tướng quân, đi về phía Hòe Bình, mau.”

Sau khi hí lên một tiếng vang dội, một con ngựa chở thêm một người phóng cực nhanh ra khỏi quân doanh, sau một lúc lâu, thủ vệ trong quân doanh mới nhận ra được con ngựa vừa phóng qua là của ai, lập tức xoay người đi bám bảo.

“Lục U cười Tướng Quân đi rồi?” Khi Khấu Tuyên nghe được thủ vệ bẩm báo thì vô cùng kinh ngạc. Tướng Quân chỉ cho mình Tiểu Phong cười!

Ứng Diên nhìn về phía Khấu Tuyên, trong mắt hiện lên hiểu rõ. Sau khi Khấu Tuyên kinh ngạc qua đi, thì lập tức suy nghĩ cẩn thận. Tầm mắt của gã và Ứng Diên giao nhau, trong mắt hai người là ý tứ giống nhau.

“Ngươi đi xuống đi. Không cần phải người đuổi theo.” Cho thủ vệ vừa báo tin lui xuống, Khấu Tuyên buồn bực nói, “Vì sao Tiểu Phong lại tìm Lục U chứ?”

Ứng Diên vừa cười vừa nói: “Ăn bám lâu như thế, cũng nên vì Mặc Phong làm chút việc chứ.”

Khấu Tuyên vừa nghe thế thì ngẩn ra, tiếp theo cười cười: “Cũng đúng.”

Hiển nhiên, đối với Lục U, Tiểu Phong so với bọn hắn hiểu biết hơn, có lẽ Tiểu Phong biết được thân phận của cái người cho dù đối chết ở ven đường vẫn tỏ ra kiêu ngạo kia.

.....

Nhân Xương, trong phủ Đại tướng quân, Nhiễm Mục Lân nhíu mi ngồi ở sau án thư, Đại tướng quân Mạch Khiêm đóng ở Nhân Xương đang đứng ở bên tay trái của hắn. Phía trước, là Triệu Hiền vừa từ biên quan phía tây phóng tới, đang quỳ trên mặt đất, cả mặt đầy nước mắt.

“Vương gia, Lạc Nghĩa là bị oan, nó là bị oan!”

“Lạc Nghĩa là chất tử của thuộc hạ, nếu nó thực sự muốn tạo phản, sao thuộc hạ có thể không biết. Trên tay thuộc hạ có hai mươi vạn binh sĩ, quản lý đại doanh ở phía tây, chỉ cần nó nói với thuộc hạ nó muốn làm thái tử, thuộc hạ là cứu cứu của nó, cho dù có bị bầm thây vạn đoạn cũng sẽ giúp nó. Thế nhưng nó. chưa bao giờ nói với thuộc hạ như vậy, thậm chí ngay cả việc triều chính cũng rất ít không nói. Nó hỏi nhiều nhất là sao Tiểu Phong lại lợi hại như vậy? Nó muốn luyện được như thế thì phải làm sao? Vương gia. Lạc Nghĩa bị chết oan, nó chết rất oan!”

Nhận được thư của đứa con Triệu Tử Ương, Triệu Hiền choáng váng, mơ hồ, đến ngây người. Gã không để ý đến việc trái với quân kỷ, bỏ lại quân sĩ, tự mình cưỡi ngựa từ biên quan phía tây đến Nhân Xương để gặp Vương gia, gã nên vì đứa cháu bị chết oan mà đòi một cái công đạo.

Nhiễm Mục Lân ngồi sau án thư, sắc mặt âm trầm. Hắn rời khỏi hoàng cung chỉ mới hơn một tháng, sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng cái làm cho hắn không khó hiểu nhất chính là vì sao hoàng huynh không đợi hắn trở về mà đã hạ lệnh xử tử Nhiễm Lạc Nghĩa? Đúng như lời Triệu Hiền đã nói, Nhiễm Lạc Nghĩa bị chết rất kỳ hoặc.

“Lúc trước Lạc Nghĩa có cái gì khác thường không?”

“Không có, tuyệt đối không có!” Triệu Hiền vừa khóc vừa nói, “Lần trước nó hộ tống công chúa xuất giá, may nhờ có Tiểu Phong cứu công chúa thoát chết, nhưng sau đó nó vẫn thực tự trách, cảm thấy nó không bảo vệ tốt cho công chúa. Nó viết thư hỏi thuộc hạ – Tiểu Phong luyện như thế nào mà được loại công phu đó vậy? Nó cũng muốn lợi hại giống như Tiểu Phong. Nó nói việc triều chính đã có thái tử và nhị diện hạ, nó muốn luyện công phu thật tốt, để tương lai làm tướng quân.”

Nam nhi không thể rơi lệ, nhưng Triệu Hiền vì tỷ tỷ của mình, vì chất tử của mình mà khóc đến như đê vỡ.

“Triệu Hiền, ngươi lập tức quay về biên quan. Một khi ngươi ở nơi này gặp chuyện rủi ro, thì cho dù Lạc Nghĩa thật sự là chết oan, thì ngươi cũng hết đường chối cãi. Chuyện này ta sẽ tra xét kỹ càng, sẽ không để cho Lạc Nghĩa chết oan uổng. Thái tử mất tích, Lạc Tín tìm được đường sống trong chỗ chết, Lạc Nhân cũng không thấy. Có người muốn giăng son Bắc Uyên ta không người kế thừa, muốn cho bệ hạ đoạn tử tuyệt tôn. Càng là như vậy, chúng ta càng phải bình tĩnh. Cứu của Lạc Nghĩa nhất định phải báo, ta sẽ không để cho nó chết một cách không rõ ràng như thế.”

“Vương gia!” Triệu Hiền nghẹn ngào kêu lên, sau đó dập mạnh đầu 3 cái, đứng lên.

“Ngươi lập tức quay về biên quan, hiện tại đi ngay.”

“Dạ. . . .” Hai mắt tràn đầy nước mắt nhìn nhìn Vương gia, Triệu Hiền lau khô mặt, kiên quyết rời đi, thừa dịp trời còn đang tối mà quay về biên quan.

Sau khi gã đi, Mạch Khiêm đứng ở bên cạnh Nhiễm Mục Lân lên tiếng: “Vương gia, có nên. tử diện hạ gặp chuyện rủi ro, thuộc hạ sợ là Triệu Hiền sẽ xúc động.”

“Ngươi phải người xem chừng hắn, đừng để hắn làm chuyện điên rồ.”

Mạch khiêm gật đầu, bước vội ra ngoài.

Nhiễm Mục Lân từ từ thở ra một hơi, xoa xoa thái dương. Hoàng huynh là bị tức đến điên rồi sao? Sao chưa tra xét mà đã xử tử Lạc Nghĩa? Cho dù là Lạc Nghĩa gây nên, thì cũng phải điều tra xem còn có những ai nữa mới đúng chứ? Nghĩ nghĩ, sắc mặt Nhiễm Mục Lân càng thêm ngưng trọng. Là Trú xử tử Lạc Nghĩa, vậy đến tột cùng là hoàng huynh hạ lệnh hay là Trú tự mình hành động? Nếu là về sau, thì chuyện này càng thêm khó giải quyết.

Có cái gì đó cào cào cửa sổ, Nhiễm Mục Lân đứng lên, đi tới mở cửa sổ ra, một cái gì đó đen tuyền phóng vào, hắn tay mất lạnh lẽo liền bắt lấy. Sau khi nhìn rõ đó là vật gì, thì hắn cực kỳ vui mừng mà đóng cửa sổ lại, rồi đặt vật trong lòng lên bàn. Vật gì đó vừa phóng tới hiển nhiên là khát đến muốn chết, chưa kịp vươn móng vuốt ra, thì đã chui đầu vào bát trà của Nhiễm Mục Lân, uống lấy uống để.

“Người đâu.”

“Dạ.”

“Đi lấy một con gà đến đây, còn sống.”

“. Dạ”

Sau khi phân phó cho thị vệ ở bên ngoài xong, Nhiễm Mục Lân dễ dàng tìm thấy ống trúc ở trên móng vuốt, lấy thư bên trong ra. Tựa hồ biết mình sắp có một bữa tiệc lớn, vật vừa phóng tới — chính là con ung đưa tin, nó gảy đi rất nhiều, sau khi kêu lên vài tiếng, nó ở trên bàn nhảy nhảy.

Xem xong thư, Nhiễm Mục Lân vẫn nhũn chặt mi tâm như cũ, nhưng trên mặt lại dần dần hiện lên tươi cười.

“Phong Nhi, con thật giỏi.”

Tiếp theo hắn cầm lấy bút viết hồi âm, cất vào ống trúc, cột vào trên đuôi chim ung, vỗ vỗ đối phương nói: “Vắt và cho ngươi, sau khi ăn gà xong, thì mau chóng đem phong thư này đưa đến nơi của Phong Nhi.”

Điều hâu kêu hai tiếng, đập đập cánh.

Phụ vương:

Đã tìm được Nhiễm Lạc Thành. Tay chân hắn bị cắt đứt gân mạch, con giấu hắn ở trong một thôn trang cách Hồ Bình không xa. Việc này tạm thời không cần lộ ra, con đã tìm người đến trị thương cho hắn, xin phụ vương yên tâm. Quý một, Quý hai, Quý ba, Quý bốn đã tìm được con, con lệnh cho Quý một và Quý hai quay về kinh điều tra, người núp phía sau đang ở kinh thành.

Phụ vương, đề ngừa vạn nhất, người nên ở Nhân Xương chờ con đến. Đợi người chữa bệnh đến đây, con sẽ đi Nhân Xương. Tình huống nguy hiểm, phụ vương không được tự tiện rời đi nữa.

Phong Nhi

Đọc lại thư của con thêm một lần nữa, Nhiễm Mục Lân cười đến cực kỳ hạnh phúc, nhưng cũng có một chút bất đắc dĩ. Phong Nhi không tin hắn như thế sao? Tình huống càng là nguy hiểm, hắn càng không thể ngồi chờ chết. Bất quá nếu Phong Nhi nói hắn không được tự tiện rời đi, thì hắn sẽ ở ngay chỗ này chờ Phong Nhi là tốt nhất.

.....

“Cha?” Tiết Kì ôm lấy cha đang chuẩn bị đi vào giấc ngủ, thì thấy cha đột nhiên ngồi dậy, hắn ngạc nhiên mà kêu lên.

Thần sắc Dịch cực kỳ ngưng trọng, cho con một ánh mắt trấn an, y ngồi im không lên một tiếng, tiếp theo sắc mặt kinh biến.

“Cha?!” Tiết Kì cũng ngồi dậy.

“Kì Nhi.” Dịch há to miệng, qua một lúc thật lâu, y xuống giường, mặc xiêm y vào, “Kì Nhi, chúng ta phải trở lại kinh thành.”

“Trở lại kinh thành? Vì sao?” Tiết Kì ngồi im.

“Kì Nhi.” Dịch muốn nói, lại không biết phải nói như thế nào.

“Cha muốn giấu con?”

Dịch áy náy mà ôm lấy Tiết Kì, nhẹ giọng vỗ về: “Kì Nhi, chuyện này cha tạm thời không thể nói cho con biết, chờ thời cơ đến, cha sẽ kể lại cho con nghe. Kì Nhi, mặc kệ sẽ xảy ra chuyện gì, cha cũng sẽ không bỏ lại con nữa.”

“Cha nhớ đó, không được gạt con nữa.” Tiết Kì không có truy vấn, mà là xóc chân lên, chuẩn bị xuống giường.

Ở nơi Tiết Kì nhìn không tới, đôi mắt của Dịch đầy thâm trầm. Tướng quân xuất hiện, sứ mệnh của bọn họ ở nhân thế đã sắp hoàn thành .

.....

“Xác định Nhiễm Lạc Nghĩa đã chết?”

“Thuộc hạ xác định. Thuộc hạ tự mình đi bãi tha ma, nhìn thấy thi thể của hắn đã bị Trú tiên nhân đốt.”

Trong không gian mờ tối, người nọ thờ dài, rồi tiếp tục nói: “Bảo bên kia hành động đi, tên đã lên dây không thể không bắn.”

“Dạ.”

Hai ngày sau, Vệ Quốc đột nhiên phái binh tấn công biên quan phía tây, Triệu Hiến ra khỏi thành nghênh địch, bị bắt. Khoái mã tám trăm dặm truyền tin đến kinh thành và Nhân Xương

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102

CHƯƠNG 102

Lục U xoa bóp gương mặt đã bị đông cứng, xoay người xuống ngựa, ngăn lại một vị đại nương đang đi ngang qua. “Đại nương, xin hỏi từ đây đến thôn Lương còn xa không?”

“Đại khái còn khoảng mười dặm nữa, người cứ đi thẳng về phía nam là tới.”

“Đa tạ đại nương.”

Xoay người lên ngựa, Lục U nhả xuống dục vọng muốn tìm một gian tửu quán để ăn một bữa cơm ấm nóng, gãi vỗ vỗ Tượng Quân đang nóng lòng. “Tượng quân, còn có mười dặm nữa, nhanh đến.”

Trời lại bắt đầu rơi tuyết, giờ đã là buổi trưa, nhưng Lục U và Tượng Quân cũng không nghỉ ngơi mà phóng thật nhanh về phía thôn Lương. Bọn họ rời khỏi Thú Thành đã được năm ngày, dọc theo đường đi cơ hồ không hề nghỉ ngơi, đối với một người “sống an nhàn sung sướng” như Lục U mà nói, đây có thể coi như là kỳ tích. Nếu là người khác, Lục U tuyệt đối sẽ không ủy khuất chính mình như vậy, nhưng người nhờ gãi lại là Nhiệm Mặc Phong, cho dù lần này đã phá bỏ lời thề mà gãi từng lập qua.

Tượng Quân không hổ là con ngựa trung thành, so với việc có thể nhanh chóng gặp được tiểu chủ nhân, thì những vất vả ở trên đường đi căn bản chẳng là gì với nó. Nó phóng như điên về phía nam, ra khỏi thôn trấn, trên đường dần dần không còn thấy người. Tuyết càng rơi càng lớn, thế nhưng bước chân của Tượng Quân vẫn lao nhanh về phía trước. Đi khoảng chừng hai dặm, đột nhiên phía trước xuất hiện hai người cưỡi ngựa. Lục U nằm ở trên lưng Tượng Quân nghe được tiếng hí của Tượng Quân, vội ngẩng đầu lên. Phát hiện phía trước rõ ràng có người đang chờ bọn gãi, ánh mắt gãi liền co rút lại, rút từ trong tay áo ra một thanh chủy thủ. Thế nhưng sau khi gãi thấy rõ hai người đó là ai, thì Tượng Quân đột nhiên phóng nhanh hơn, nó cực kỳ cao hứng mà phóng tới.

Hai người ở phía trước, ngay khi Tượng Quân phóng nhanh qua, lại xoay người giục ngựa phóng nhanh về phía trước. Lục U thở phào một hơi, những khăn trương mấy ngày nay hoàn toàn được thả xuống, hai người kia là người ở bên cạnh Tiểu Phong. Người đến đón Lục U cũng không phải ai khác, mà là Quý ba và Quý bốn đã tìm được Nhiệm Mặc Phong. Có hai người dẫn đường, Lục U thả lỏng mà ghé vào trên người Tượng Quân nghỉ ngơi dưỡng sức.

Sau khi trời tối đen, Lục U cảm giác được Tượng Quân ngừng lại, gãi mở hai mắt mông lung ra, ngẩng đầu, thì thấy Tượng Quân đang đứng trước một tiểu viện, Quý ba cùng Quý bốn đã xuống ngựa. Có người ra mở cửa, người đi ra đầu tiên ôm chặt lấy Tượng Quân một cái, rồi sau đó mới khiêng Lục U vì ngủ mà thân mình trở nên đông cứng xuống dưới.

“Tiểu, phong, ta không, đến trễ, chứ.” Lục U vừa lên tiếng, thì gãi mới phát hiện chính mình thật sự đã đông lạnh đến thảm hại.

“Không có.” Tay trái Nhiệm Mặc Phong dắt Tượng Quân, vai phải khiêng Lục U, bước vào sân. Quý ba xách hành lý của Lục U, Quý bốn đi sau cùng đóng cửa lại.

Trong phòng thực ấm áp, vừa vào phòng Lục U liền bước tới trước chậu than mà hơ ấm tay chân. Nhiệm Mặc Phong đang ở bên ngoài trấn an Tượng Quân đã nhiều ngày không thấy, một lát sau nó mới đi vào phòng. Vừa thấy nó, Lục U liền nhủ thầm nói: “Tiểu Phong, đừng nói người lại không chịu chiếu cố cho mình nhé?”

Nhiệm Mặc Phong không có mang ***g che mắt, nó gầy đi rất nhiều, trong mắt che kín tơ máu, nhìn qua liền biết đã lâu chưa từng nghỉ ngơi tốt. Mà quả thật nó đã lâu chưa từng nghỉ ngơi. Quý ba bưng vào một ít thức ăn và một chén cháo nóng, Lục U đã rất đói bụng, gãi tính toán ăn no bụng trước, rồi sau đó lại trách cứ cái người không biết yêu thương chính mình này.

“Tiểu Phong, Nhị đệ đã tỉnh.” Lục U vừa mới ăn hai miếng cháo, thì có một người từ bên ngoài bước vào. Trong mắt Lục U hiện lên kinh ngạc, nam tử này thật đẹp. Đối phương thấy trong phòng lòi ra thêm một người, cũng rất kinh ngạc.

“Lục U.” “Hoài Đông Li.” Nhiệm Mặc Phong lên tiếng giới thiệu hai người. Cũng không nhiều lời, nó nhìn Hoài Đông Li nói: “Sau khi Lục U ăn xong, người dẫn hân tới đó.”

” Ân.” Hoài Đông Li gật đầu, Nhiệm Mặc Phong đi ra ngoài.

Hoài Đông Li. Lục U ở trong lòng đọc đi đọc lại cái tên này mấy lần, đột nhiên trên mặt gãi hiện lên khiếp sợ, đây không phải là thái tử Yến Quốc cũ sao?!

Hoài Đông Li nhìn ra đối phương đã biết mình là ai, y thân nhiên cười nói: “Đều đã là quá khứ, thân phận hiện tại của ta là đại ca của Mặc Phong, Mặc Phong nói có người có thể chữa cho Nhị đệ, ta nghĩ rằng người đó là một ông lão, không ngờ ngài còn trẻ như vậy, Đông Li thật kính nể.”

“Người. . . .” Lục U muốn hỏi – sao y lại ở đây? Nhưng nghĩ nghĩ, rồi từ bỏ, gãi nói, “Phụ. . . . thân của ngài, hiện tại đang ở Thú Thành, rất mạnh

khỏe.” Bởi vì tin tức bị phong tỏa, cho nên đám người Lục U còn không biết vua Sở và An Trọng Thiên đã chết.

Hoài Đông Li cười thật tươi, nói: “Trời quá lạnh, Lục công tử đi đường rất vất vả.”

“Cũng ổn. Tướng Quân mới vất vả.” Lục U há miệng cắn một miếng bánh bao thật to, gắp bắt đầu chuyên tâm dùng cơm. Chờ gắp ăn xong, có người đưa tới một chén trà nóng, Lục U vội vàng tiếp nhận. Trong đầu gã không khỏi hiện lên thân ảnh của tên còn lại, nghĩ đến bộ dáng dối trá cao cao tại thượng của người nọ so sánh với người ôn hòa chân thành trước mặt này, quả thực là Áp chế những ký ức không tốt đẹp lại, Lục U mau chóng uống hết chén trà, lau miệng đứng lên. “Chúng ta đi thôi.”

“Ân.” Hoài Đông Li mang Lục U đi sang phòng cách vách – nơi thái tử Nhiễm Lạc Thành đang nằm.

Hoài Đông Li vốn ở Hòe Bình, sau khi Nhiễm Mặc Phong tìm được Nhiễm Lạc Thành, thì vừa vặn gặp được Quý một, Quý hai, Quý ba cùng Quý bốn đi ra ngoài tìm nó. Nhiễm Lạc Thành bị thương rất nặng, trời lại rất lạnh, Nhiễm Mặc Phong chỉ có thể dùng khí nhật hoa bảo vệ tâm mạch của Nhiễm Lạc Thành. Vì không để đứt dây động rừng, cũng vì để cho Nhiễm Lạc Thành có thể tỉnh dưỡng, Nhiễm Mặc Phong đưa hắn đến thôn Lương cách Hòe Bình không xa. Hoắc Bang chọn lựa mấy chục quân cận thân đưa đến nơi này bảo hộ Nhiễm Lạc Thành, một khi có gì ngoài ý muốn, y có thể mau chóng chạy từ Hòe Bình tới đây.

Bước vào phòng cách vách, Lục U liền cảm thấy căn phòng này so với căn phòng vừa nãy còn ấm áp hơn. Gã cởi khăn quàng cổ cùng áo choàng bông ra, rồi đi theo Hoài Đông Li vào phòng trong. Phòng trong lan tỏa mùi thuốc đông y nồng đậm, khi Lục U nhìn thấy người nằm ở trên giường, thì ánh mắt gã ám trầm.

Trên giường, Nhiễm Lạc Thành tựa vào trong lòng của một người, sau khi tay chân của hắn bị cắt đứt gân mạch, lại bị tra tấn hơn một tháng, nên hắn gầy đến chỉ còn da bọc xương, gương mặt trắng bệch như ma, nếu không phải cặp mắt kia vẫn nhấp nháy nhìn mình, thì Lục U đã cho rằng hắn đã chết.

Nhiễm Lạc Thành cực kỳ hứng thú mà nhìn chằm chằm vào Lục U, giống như người bị thương nặng không phải là hắn, mà từ sau khi hắn tỉnh lại, sắc mặt của người ở phía sau hắn vẫn ám trầm cho đến bây giờ.

“Tiểu Phong, là hắn?” Trên giường, Hoắc Bang đang ôm Nhiễm Lạc Thành, lên tiếng hỏi.

“Ân.” Nhiễm Mặc Phong đứng ở đầu giường, đáp lời, sau đó tránh ra một bên, “Lục U, tay chân hắn đều bị cắt đứt gân mạch, người có thể nói lại cho hắn không?”

Thần sắc Lục U đầy phức tạp mà nhìn về phía Nhiễm Mặc Phong, gã thấp giọng hỏi: “Người biết được thân phận của ta từ khi nào?” Không ai biết được Lục Vũ “thánh Y” từng nổi danh một thời đang tránh ở Thủ Thành.

“Ta xem qua xương trúc của người, nên biết được người biết y thuật.” Nhiễm Mặc Phong trả lời.

Lục U nghe như thế, liền sững sờ: “Người cho rằng ta biết y thuật chỉ vì nhìn qua xương trúc của ta?” Không phải vì biết thân phận thực thật của mình?

“Người không biết y thuật?” Nhiễm Mặc Phong nhún mày, vì nghĩ rằng mình đã đoán sai.

“Mặc Phong” Lục U há to miệng, qua một lúc lâu sau, gã vô lực nói, “Chẳng lẽ người không sợ là cái xương trúc kia không phải của ta sao? Và ta căn bản là không biết y thuật?”

Mà câu trả lời của Nhiễm Mặc Phong không chỉ làm cho Lục U thiếu chút nữa tức chết, mà cũng làm cho Hoắc Bang tức chết. “Coi ngựa chết như ngựa sống, hơn nữa người cũng đã đến đây rồi.” Nếu đến đây, đã nói lên Lục U biết y thuật.

“Người, người” Nói được mấy tiếng “người”, hai vai Lục U rũ xuống, gã tiến lên, hất cái người làm cho gã tức đến xém học máu qua một bên, ngồi xuống bên giường.

“Coi như người gặp hên, ta thật sự biết y thuật, bằng không chỉ cần trì hoãn thêm một canh giờ nữa là hết cứu.”

“Bọn họ nói tứ chi của hắn không thể cứu.” Nhiễm Mặc Phong nói ra vì sao lại là ‘coi ngựa chết như ngựa sống’. Ai cũng không cứu được Nhiễm Lạc Thành, nên nó chỉ có thể cực thử một lần.

“Có thể cứu không?” Sau mỗi một lần thất vọng, Hoắc Bang lại một lần nữa ôm hy vọng hỏi. Sợ người xấu nhận thấy được Nhiễm Lạc Thành chưa chết, nên Hoắc Bang và Nhiễm Mặc Phong chỉ có thể lệnh cho Quý ba và Quý bốn âm thầm đến những nơi khác tìm kiếm đại phu chữa thương cho Nhiễm Lạc Thành, thế nhưng bất kỳ đại phu nào tiến đến, sau khi xem qua thương thế của Nhiễm Lạc Thành cũng đều lắc đầu.

Lục U xốc tay áo cùng ống quần của Nhiễm Lạc Thành lên, sau khi nhìn thấy vết thương, thì thần sắc gã dần dần ngưng trọng, trong mắt Hoắc Bang nhìn gã xẹt qua thông khổ, hai tay ôm lấy Nhiễm Lạc Thành không tự giác mà dùng sức.

“Tuy có chút khó khăn, nhưng không phải không thể nói.” Nào biết, sau khi Lục U cẩn thận xem xét qua các vết thương lại đem đến hy vọng cho mọi người trong phòng.

“Người là nói có thể chữa khỏi?!” Hoắc Bang là người kích động nhất, lên tiếng hỏi.

Lục U gật đầu, nhưng sắc mặt gã vẫn không chuyển biến tốt, gã nhìn người vẫn đang tò mò mà nhìn chằm chằm mình, nói: “Vết thương đã quá lâu, nên

quá trình chữa khỏi sẽ cực kỳ thống khổ, cực kỳ đau đớn. Sau khi nói lại, ít nhất phải hơn hai năm mới có thể khôi phục, hơn nữa cả đời không thể luyện võ, không thể đi đường quá dài, không thể cầm vật nặng.” Đối với tương lai của thái tử mà nói, chính là một phế nhân.

Nhiễm Lạc Thành nhìn Lục U đã đủ rồi, nên hắn thu hồi tầm mắt, dùng đỉnh đầu đập đập người ở phía sau, có chút suy yếu nói: “Hoắc lão nhân, sau này ngươi không thể phạt ta đứng trung bình tấn nữa rồi.”

Hoắc Bang khàn khàn lên tiếng: “Ta không phạt ngươi đứng trung bình tấn, nhưng trước khi ngươi khôi phục, không được xuống giường.”

“A. Không được xuống giường, ta sẽ buồn chết mất.”

“Câm miệng!”

Ngay trước mặt Nhiễm Mặc Phong, Lục U và Hoài Đông Li, Hoắc Bang ôm chặt lấy Nhiễm Lạc Thành, vui đầu vào cổ hắn, thấp giọng nói: “Lạc Thành, mặc kệ sẽ có bao nhiêu đau đớn, nhưng vì ta, ngươi hãy cố nhẫn nhịn.”

“Hoắc lão nhân, muốn ta hứa ngươi cũng được, nhưng ngươi phải hứa với ta một việc trước đã.”

“Ngươi nói trước xem”

“Ngươi thấy đó, trước kia ngươi toàn khi dễ ta, hiện tại ta lại là vai không thể khiêng, tay không thể xách, vậy nên người nể tình ta đã theo ngươi nhiều năm như vậy, ngươi chịu khó nhận trách nhiệm chăm sóc ta đi.”

Hoắc Bang không có lên tiếng trả lời, mà là ôm hắn càng chặt hơn.

“Hoắc lão nhân, nếu ngươi chết đi, thì sẽ không có ai chăm sóc cho ta. Vậy nên, ngươi hứa với ta, trước khi ta chết, ngươi không được chết. Ngươi hứa với ta điều này, thì ta sẽ hứa với ngươi – mặc kệ có bao nhiêu đau đớn, đều sẽ cố gắng kiên trì.”

“Ta hứa.” Thanh âm Hoắc Bang càng khàn hơn. Sau khi y ôm chặt lấy Nhiễm Lạc Thành một lúc thật lâu, thì mới ngẩng đầu lên, hai tròng mắt y đỏ ngầu. Sau đó y nhẹ nhàng buông Nhiễm Lạc Thành ra, xuống giường, đặt Nhiễm Lạc Thành nằm xuống ngay ngắn.

Hoắc Bang không nói gì với Nhiễm Lạc Thành nữa, mà chỉ nhìn chăm chú hắn một lúc thật lâu, sau đó y xoay người nhìn Lục U nói: “Lục công tử, mặc kệ sau này ngươi có chuyện gì, chỉ cần Hoắc mỗ có thể làm được, Hoắc mỗ nhất định muôn lần chết không chối từ.” Nói xong, y làm một cái đại lễ với Lục U, cũng không quay lại nhìn Nhiễm Lạc Thành, mà bước nhanh ra ngoài. Y là Đại tướng quân, trước hừng đông phải chạy về Hòe Bình.

Giờ khắc này, Lục U đã nhìn ra mối quan hệ giữa vị Đại tướng quân này và thái tử Bắc Uyên. Gã cực kỳ hâm mộ sự ràng buộc và lo lắng cho nhau giữa hai người này. Gã thu hồi tâm tư, cảm rưng rưng qua, nghiêm túc nói: “Mặc Phong, lúc trước đã có ai khác tới nơi này chưa?”

“Có.”

“Đôi nơi an toàn khác. Lúc nói mạch không thể xảy ra sai sót.”

Nhiễm Mặc Phong gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Ba ngày sau, một con ưng ở trên không trung của Hòe Bình lượn hai vòng, sau đó bay về một tiểu viện hẻo lánh, rồi lao nhanh xuống một gian phòng ở phía sân sau. Nó trực tiếp đâm xuyên mà màn giấy cửa sổ, văng thẳng tới trong lòng của một người.

Chủ tử:

Vệ Quốc xuất binh, Triệu tướng quân bị bắt, Vương gia đích thân dẫn binh tiến đến biên quan phía tây. An Trọng Thiên và Sa Di Đất ở kinh thành bị giết, có người cung khai là do tử điện hạ gây nên, tử điện hạ đã bị bệ hạ hạ lệnh xử tử, thì cốt bị đốt.

Quý một

“Phụ vương.” Bấu chặt lá thư, Nhiễm Mặc Phong bước nhanh ra sân, nói với Quý ba và Quý bốn, “Ta phải đi biên quan phía tây, hai người các ngươi ở đây bảo hộ an nguy cho Nhị ca.”

“Dạ, chủ tử.”

Đêm đó, Nhiễm Mặc Phong nói chuyện với Hoài Đông Li và Lục U, sau đó phái Quý ba gửi cho Hoắc Bang một phong thư, rồi nó vạch trường đao mà phụ vương sai người làm cho nó lên vai, mang “Quý khiêu” lên lưng, cười Tướng Quân rời khỏi Hòe Bình.

Một người thông qua “gương nước” nhìn vào Nhiễm Mặc Phong, rồi đối với bốn phía không người hạ lệnh: “Canh giờ đã đến.”

.

Trong một gian khách *** ở kinh thành, Nhiễm Lạc Nhân thờ ‘phì phì’ tròng mắt nhìn người rất bình tĩnh trước mặt mình, giận dữ hỏi: “Khi nào thì ngươi mới thả ta về? Phụ hoàng, mẫu hậu, Xích Đòng cùng Tiểu Hồ sẽ rất lo lắng cho ta!” Nó giận nha, bị Thuốc Nguyên lừa ra ngoài cũng không nói đi, lại còn bị nhốt ở khách ***, nó dần dần cảm thấy sợ hãi, có phải người này là do kẻ xấu sai đến không?

Thước nguyên ôn hòa nhìn nó, nói: “Trong cung không yên ổn, chờ phong ba qua đi, ta sẽ thả ngươi về.”

“Không yên ổn?” Nhiễm Lạc Nhân bật người đứng lên, bước tới trước, “Có ý gì? Ngươi nói rõ cho ta.”

“Tứ điện hạ đã bị phụ hoàng ngươi xử tử.”

“Cái gì?!” Nhiễm Lạc Nhân bước lùi về sau hai bước, ngã ngồi lên giường, “Tứ đệ. Sao có thể? Sao có thể?! Vì sao phụ hoàng lại xử tử tứ đệ!”

“Hắn phái người ám sát thái tử và nhị điện hạ, cấu kết với Sở Quốc, còn ngầm ra lệnh cho sát thủ giết chết thái tử Sở Quốc và vương tử Man tộc, cộng tất cả tội lại, chỉ có ban thưởng chết.” Thước nguyên thông dong uống trà, không quên rót cho Nhiễm Lạc Nhân một chum.

“Gạt người gạt người! Sao có thể là tứ đệ?” Nhiễm Lạc Nhân lắc mạnh đầu, nó không ngờ mấy ngày mình bị nhốt ở đây, thì trong cung lại xảy ra chuyện đáng sợ như thế.

“Cho nên ta mới dẫn ngươi tới đây.”

Nhiễm Lạc Nhân mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Thước Nguyên vẫn một bộ dáng thông dong tự tại.

Qua một lúc lâu sau, nước mắt trào ra, nó nghẹn ngào hỏi “Tứ đệ. đã chết?” Nó không tin! Không tin!

“Ngươi còn sống.” Thước nguyên thân nhiên nói một câu. Đột nhiên, đôi mi cực mỏng manh của y thoáng nhú lại, thế nhưng Nhiễm Lạc Nhân đang lâm vào bi thương nên không có phát hiện.

“Đi thôi.” Y đứng lên.

“Cái gì?” Nhiễm Lạc Nhân vừa khóc vừa ngửa đầu nhìn người đang đứng ở trước mặt nó, vươn tay ra với nó.

“Cần phải đi.”

“Đi đâu?” Nhiễm Lạc Nhân không hề nhúc nhích.

“Đi đến nơi cần đi.” Không đợi Nhiễm Lạc Nhân vươn tay ra, Thước Nguyên khom người nắm chặt lấy tay trái của nó, kéo nó đứng lên.

“Nơi cần đi là nơi nào?” Nhiễm Lạc Nhân không muốn đi, nhưng Thước Nguyên nhìn rất gầy yếu, thế nhưng lực đạo lại rất lớn.

“Tới nơi rồi ngươi sẽ biết.” Thở dài cực nhẹ, hai tròng mắt của Thước Nguyên hiện lên ánh sáng xanh da trời.

.

“Kì Nhi.”

“Cha?”

Xa ngựa đang đi về phía kinh thành, thì đột nhiên Dịch bảo Vụ dừng xe lại.

“Cha?”

“Kì Nhi, chúng ta không đi kinh thành nữa, đi biên quan phía tây.”

“Biên quan phía tây?” Tiết Kì nhìn nhìn cha, rồi nằm xuống lại trong lòng cha, thân nhiên nói: “VẬY ĐI BIÊN QUAN PHÍA TÂY.”

—

Hoàng cung, Vô Tam điện

Trú đứng ở trên ban công, nhìn lên bầu trời đêm. Trên giường, Nhiễm Mục Kì mệt đến sắp chết đang ngủ say.

“Trú tiên nhân, Xa tướng quân và Phan tướng quân đến đây.” Hi Nhạc ở phòng ngoài thông báo.

Trú đi đến bên giường, nhìn chăm chú Nhiễm Mục Kì một lúc, rồi cúi đầu hôn lên đôi môi xinh đẹp của y, sau đó đi ra khỏi phòng.

“Trú tiên nhân.” Ngay khi Trú xuất hiện, Xa Kim Hoàn và Phan Nhạc cùng kính hành lễ.

“Trước khi ta trở về, kinh thành cấm đi lại ban đêm, trừ những người mang tin tức từ biên quan đến, bất luận kẻ nào cũng không cho vào cung. Trong vòng ba trăm thước quanh Vô Tam điện, bất cứ ai tiến vào đều giết chết. Tất cả tấu chương từ biên quan chuyển tới đều đưa trực tiếp đến Vô Tam điện.”

Về mặt Xa Kim Hoàn và Phan Nhạc hơi đổi một chút: “Trú tiên nhân muốn rời khỏi kinh thành?”

“Không được để lộ ra tin tức ta rời đi.” Đầu ngón tay của Trú toát ra ngọn lửa, Xa Kim Hoàn và Phan Nhạc vội vàng gật đầu.

“Không được cho Kì vào triều.”

“Dạ.”

“Đi xuống đi.” Một bộ dáng thái thượng hoàng, Trú xoay người đi vào phòng trong. Người trên giường đã tỉnh.

“Ngươi phải đi?” Nhiễm Mục Kì muốn ngồi dậy, nhưng bị người đè lại.

“Ta đi biên quan phía tây.”

Hai trông mắt Nhiễm Mục Kì ám trầm: “Triệu Hiến bị bắt, Mục Lân đích thân suất binh, ngay thời điểm này ngươi lại phải đi, thế đã xảy ra chuyện?”

“Ta không biết.” Trú sờ lên gương mặt vẫn tái nhợt như trước của Nhiễm Mục Kì, “Kì, trước khi ta trở về, không được rời khỏi Vô Tam điện.”

Nhiễm Mục Kì nắm lấy bàn tay lạnh như băng của hắn, cười nhẹ: “Ngươi đi đi, bọn họ không thể gây thương tổn cho ta.”

“Nói ngươi sẽ không rời khỏi Vô Tam điện.”

Thấy người này tức giận, Nhiễm Mục Kì thở dài một tiếng, vươn tay ôm lấy hắn: “Trước khi ngươi trở về, ta sẽ không rời khỏi Vô Tam điện.”

Trú ôm chặt lấy y một lúc, rồi mới buông hai tay ra, đi đến ban công, nhón lên một cái, thân ảnh của hắn đã biến mất.

Nhiễm Mục Kì ngồi dậy, mang hài, xuống giường, khoát áo choàng lên, đi ra ngoài.

“Hi Nhạc.”

“Có nô tài.”

“Truyền ra tin tức – Lạc Thành đã bí mật quay về kinh.” Nhiễm Mục Kì khẽ thấp giọng, nói ở bên tai Hi Nhạc.

Sau khi y nói xong, liền thấy vẻ mặt Hi Nhạc như đang khóc tang, mà lên tiếng cầu xin: “Bệ hạ. Nếu để cho Trú tiên nhân biết được, nô tài.”

“Hắn là Hoàng Thượng hay trăm là Hoàng Thượng?! Đi mau!”

“Dạ.”

Nhiễm Mục Kì lạnh lùng nhìn Hi Nhạc rời đi, nắm chặt hai nắm tay.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103

CHƯƠNG 103

Trong một gian phòng kín, hai nam tử ngồi đối diện nhau. Dưới ngọn đèn u ám phản chiếu ra gương mặt tái nhợt nhưng cực kỳ tuấn tú của một người. Tên còn lại mặc áo choàng, mang mũ có màn che, nên không thấy rõ mặt.

“Nhiễm Lạc Nghĩa đã chết, Triệu Hiến lại bị bắt, quả nhiên Nhiễm Mục Lân sẽ y theo kế hoạch của chúng ta mà tự mình đi tới biên quan phía tây. Hắn nhất định không thể ngờ phó tướng bên người Triệu Hiến là người của chúng ta.” Thanh âm của người mặc áo choàng già nua đầy âm hiểm.

“Con tử trong cung nghe được tin – Nhiễm Lạc Thành không chỉ chưa chết, mà còn âm thầm quay về kinh. Người của chúng ta không bị phát hiện chứ?” Nam tử tuổi trẻ lên tiếng, thần sắc lo lắng.

“Chuyện này ta sẽ phái người đi thăm dò thử xem. Nghe Hi Nhạc nói, mấy ngày nay bệ hạ luôn tới lãnh cung thăm Triệu phi.”

“Lãnh cung?” Sắc mặt của nam tử tuổi trẻ hơi biến đổi, “Phụ hoàng vẫn còn nhớ thương Triệu phi?”

“Chuyện của Nhiễm Lạc Nghĩa, bệ hạ rất tức giận, hắn hạ chỉ xử tử Nhiễm Lạc Nghĩa, rồi nhốt Triệu phi vào lãnh cung, thì sao có thể còn niệm tình cũ?

Hừ, bệ hạ đối với các phi tử hậu cung còn có tình cũ sao? Hắn cả ngày chỉ biết ôm ấp Trú tiên nhân, hoàn toàn không để ý đến quốc thể hoàng uy, nếu không có Nhiệm Mục Lân, chỉ với gièm pha giữa bệ hạ với Tiên hoàng và thái tử Mục Hưu, thì sao hắn có thể ngồi lên vị trí kia?” Nói xong, gã lo lắng nói: “Ta lo lắng Nhiệm Lạc Thành đang tránh ở lãnh cung.”

Nam tử tuổi trẻ chính là Nhị hoàng tử Nhiệm Lạc Tín, hắn âm thầm nói, “Tuy người của An Trọng Thiên nửa đường cướp hắn đi mà phá hỏng chuyện của ta, nhưng bất quá võ công của hắn đã bị phế, tay chân đã bị đứt gân mạch, chẳng khác nào tên phế nhân, không còn đủ sức gây nguy hại nữa. Hiện giờ việc cấp bách nhất chính là truy ra nơi Nhiệm Lạc Nhân đang ở. Bên người nó đột nhiên xuất hiện một người không rõ lai lịch, hiện tại lại không rõ hành tung, nó không dễ rất khó đối phó, nên nhất định phải tìm được nó.”

“Giết nó?”

“Không, tạm thời không cần giết nó. Giết nó sẽ khiến cho Trú và Nhiệm Mặc Phong gây ra chuyện phiền toái. Khi nào còn chưa trừ khử được hai người này, thì chưa thể động vào Nhiệm Lạc Nhân. Cứ giữ mạng của nó lại đó.”

“Vương Sung gọi thư, Nhiệm Mục Lân đã đến biên quan phía tây, hắn sẽ tùy cơ ra tay.” Người đội mũ có màn che ngẩng đầu lên, tuy chỉ lộ ra nửa gương mặt, nhưng vẫn thấy rõ đó chính là ngoại công của Nhiệm Lạc Tín – Thái úy Trương Chiêu Xương.

Nhiệm Lạc Tín gật đầu, nghĩ nghĩ nói: “Nhiệm Mục Lân chết đi, Nhiệm Mặc Phong chắc chắn sẽ trả thù. Làm cho nó nghĩ là do Sở Quốc gây nên, Nhiệm Mục Lân chết đi, đó là cái cớ để nó giúp chúng ta thống nhất thiên hạ.”

“Nhưng dù sao nó cũng là mối họa lớn. Còn có Trú tiên nhân. Lăn trước người do chúng ta phái đi chẳng còn ai sống sót. Không biết là ai để lộ ra.”

“Hắn được xưng là một trong ba đại tiên nhân, tất nhiên không dễ gì đối phó. Trong mắt hắn chỉ có phụ hoàng, chúng ta chỉ cần nghĩ cách bức phụ hoàng chủ động thoái vị, nhường ngôi cho con, sau đó lại bức Nhiệm Mặc Phong tạo phản, đến lúc đó Trú sẽ ra tay, cho dù là mìn tên Nhiệm Mặc Phong cũng không sống được.” Nhiệm Lạc Tín sờ lên vai trái bị thương của mình, thần nhiên nói, “Ngoại công, con không chỉ muốn làm Hoàng Thượng của Bắc Uyên, mà con còn muốn làm Hoàng Thượng của cả thiên hạ này. Nhiệm Mục Lân chết đi, Vệ Quốc, Sở Quốc và Nam Quốc sẽ công chiếm Bắc Uyên, hiện tại con phải giữ lại nó để nó đấu tranh giành lấy thiên hạ này cho con.”

Trương Chiêu Xương vỗ vỗ bàn tay của Nhiệm Lạc Tín, âm thanh lạnh lùng nói: “Lạc Tín, ngoại công sẽ giúp con. Khi không có việc gì, con nên vào cung ở cùng mẫu phi con nhiều nhiều một chút.”

“Con biết, ngoại công.” Nhiệm Lạc Tín cười cười, trên mặt là vẻ tao nhã, nhưng trong ánh mắt chứa đầy tà ác cùng ngoan độc.

.....

Trên con đường đến biên quan phía tây, Nhiệm Mục Lân đang dẫn năm trăm binh sĩ từ Nhân Xương đến. Vệ Quốc tấn công biên quan phía tây, Triệu Hiền bị bắt, nhìn thế nào cũng thấy có gì đó không bình thường. Triệu Hiền là do Nhiệm Mục Lân dẫn dắt, tất nhiên hiểu rất rõ năng lực của gã, sao có thể ở lúc hai bên sắp đánh nhau lại té xuống để rồi bị bắt chứ? Chẳng lẽ là do chuyện của Nhiệm Lạc Nghĩa và Triệu phi chuyện nên bị đả kích sao?

Từ lúc thái tử bị tập kích, đến Nhiệm Lạc Tín gặp chuyện, rồi đến Nhiệm Lạc Nghĩa bị xử tử, hết thảy những điều này làm cho Nhiệm Mục Lân cảm thấy có một âm mưu đã được dựng lên từ lâu đang từ bước đánh về phía hắn và hoàng huynh. Hiện giờ ở biên quan phía tây, ngoại trừ phó tướng của Triệu Hiền là Vương Sung ra, còn có Lí Đạt, cho nên dù cho thế công của Vệ Quốc thực mạnh, cộng với chủ soái bị bắt, nhưng thế cục ở đây cũng không rơi vào hoàn cảnh hỗn loạn.

Nhiệm Mục Lân đối với hai vị phó tướng bên người Triệu Hiền rất vừa lòng, hắn một bên nghĩ cách cứu Triệu Hiền, một bên phái Mạch Khiêm đóng ở Nhân Xương phải chuẩn bị tốt để chờ thời cơ tấn công vào Vệ Quốc. Còn hắn dẫn theo năm trăm quân thẳng tiến về biên quan phía tây, có hắn ở đây, Vệ Quốc đừng hòng có thể đánh vào Bắc Uyên. Đồng thời, Nhiệm Mục Lân cũng gửi cho Hoắc Bang một bức thư mật, bảo y vào mười ngày sau xuất binh đánh vào Sở Quốc, và trong vòng một tháng phải chiếm lĩnh được Yên Quốc cũ. Sở Quốc hiện giờ là rần rần mất đầu, chính là thời cơ tốt để xuất binh. Đưa con ở thôn Lương, khi cần thiết sẽ có thể trợ giúp cho Hoắc Bang.

Nhiệm Mục Lân vừa cười ngửa, vừa suy nghĩ chuyện điều binh khiển tướng. Trời dần dần tối đen, hắn hạ lệnh tiếp tục đi, không cần nghỉ ngơi, phải có mặt tại biên quan phía tây trước hừng đông.

Trên con đường gần đến biên quan phía tây, có một đội quân đang mong chờ Nhiệm Mục Lân tiến đến. Người cầm đầu chính là phó tướng Lí Đạt bên người Triệu Hiền. Sau khi nhận được tin tức Vương gia sắp đến đây, gã để lại Vương Sung, tự mình suất lĩnh ba trăm người đến đón Vương gia. Triệu tướng quân bị bắt, tuy tướng lĩnh ở biên quan vẫn có thể chống cự với thế tiến công của Vệ Quốc, nhưng thiếu người cầm đầu, cho nên bọn họ hy vọng Vương gia có thể đến đây chủ trì đại cục, cứu Triệu tướng quân về.

“Phó tướng, Vương gia sắp đến rồi, còn khoảng một dặm.” Binh lính chạy đi xem xét tình hình, phi nhanh ngựa lại đây thông báo. Lí Đạt nghe thế, liền vô cùng kích động, lập tức hạ lệnh binh sĩ phóng nhanh lên tới trước, chào đón Vương gia.

Nhiệm Mục Lân phát hiện ở phía trước có ánh lửa, hắn ngừng lại. Sau khi hắn thấy rõ ràng người cầm đầu là ai, thì hắn xuống ngựa, đối phương cũng lập tức xuống ngựa, đi vài bước đến trước mặt hắn, quỳ xuống, ngữ khí nghẹn ngào: “Vương gia Thuộc hạ thẹn với ưu ái của Triệu tướng quân, Triệu tướng quân ngài ấy.”

Nhiệm Mục Lân nâng đối phương dậy, hỏi: “Quân Vệ vẫn đang công thành?”

“Hôm qua, quân Vệ phát động ba đợt công thành, sau khi thất bại liền lui về, chưa thấy động tĩnh gì tiếp tục. Thuộc hạ lo lắng cho an nguy của Triệu tướng quân.”

“Sao Triệu Hiền lại bị bắt?”

Trên mặt Lí Đạt hiện lên khó hiểu, nói: “Mặt tướng cũng rất khó hiểu. Ngày đó, tướng quân nhận được chiến thư của quân Vệ, tự mình ra mặt đối chiến với thủ lĩnh của quân Vệ, thế nhưng tướng quân ở trên ngựa vừa đánh được mấy hiệp, thì đột nhiên té xuống. Năng lực của Tướng quân rất cao, lại chinh chiến nhiều năm, sao có thể đột nhiên té xuống ngựa chứ? Hơn nữa là sau khi tướng quân ngã xuống thì không sao đứng lên được nữa, cứ như vậy bị quân Vệ bắt đi.”

“Nga?” Nhiễm Mục Lân híp mắt lại, quả nhiên có vấn đề.

“Lí Đạt, mau chóng chạy về thành, triệu tập các tướng lĩnh thương nghị chuyện cứu Triệu Hiền. Vệ Quốc là phải đánh, nhưng Triệu Hiền cũng phải cứu.”

“Dạ, tướng quân.” Lí Đạt phát tay, bọn lính đều lên ngựa, còn gã thì đợi Nhiễm Mục Lân lên ngựa, rồi gã mới lên ngựa, sau đó cưỡi ngựa đi theo phía sau Nhiễm Mục Lân.

“Sĩ khí của quân lĩnh thế nào?”

Về mặt Lí Đạt như đưa tang: “Tướng quân bị bắt, trong lòng mọi người cũng không dễ chịu, sĩ khí hạ thấp thê thảm. Nhờ có Vương tướng quân, nên mọi người mới không trở nên rối loạn.”

“Ân.” Nhiễm Mục Lân nhú mày, vung roi thúc giục ngựa phóng nhanh.

Mới chạy được nửa dặm, thì không trung truyền đến tiếng gió khác thường. Những thanh âm ‘suru suru’ vang lên, từng làn mưa tên từ hai bên đường không ngừng bắn ra. Nhiễm Mục Lân bật người giữ chặt dây cương, còn Lí Đạt thì hô to: “Bảo hộ Vương gia! Có thích khách!”

Ngay nháy mắt ngựa dừng lại, Nhiễm Mục Lân liền nhanh chóng xoay người xuống ngựa, nơi yên ngựa hấn vừa ngồi bị một cây thiết liên phóng tới, hấn lộn về phía bên phải hai vòng, ngựa ngã xuống ngay nơi hấn vừa mới nhảy xuống.

“Tướng quân!” Lí Đạt vọt tới trước mặt Nhiễm Mục Lân, bảo hộ hấn, “Bảo hộ tướng quân!”

Tất cả binh lính mà Nhiễm Mục Lân mang đến đều vây quanh hấn, có rất nhiều người đã bỏ mình ngay trong làn mưa tên.

“Không cần hoảng!” Nhiễm Mục Lân rống lên, một bên vung kiếm, một bên ra lệnh, “Đốt cỏ!”

Bọn lính quăng cây đuốc trong tay vào trong bụi cỏ, mùa đông cỏ dại khô héo, nên nháy mắt liền bùng cháy lên, có người trên người bị bốc cháy mà nhảy ra ngoài.

“Giết!” Nhiễm Mục Lân vừa vung kiếm chém gãy mấy mũi tên bắn thẳng về phía hấn, vừa gầm lên.

Từ trong bụi cỏ nhảy ra vô số người mặc áo đen, tất cả đều đánh về phía Nhiễm Mục Lân và Lí Đạt. Nháy mắt người của hai phe xông vào nhau chém giết túi bụi.

“Có Vương Sung ở đây, tên nào dám thương tổn Vương gia?”

Ngay tại thời khắc nguy hiểm này, một người tức giận hét lớn, cưỡi ngựa phóng nhanh tới, sau khi chém chết vài tên mặc đồ đen, gã phóng đến bên người Nhiễm Mục Lân, rồi nhảy xuống ngựa.

“Tướng quân, mặt tướng đến chậm.” Nói xong, gã cùng năm trăm binh sĩ mà gã mang đến đánh về phía đám người mặc đồ đen.

“Vương Sung, giữ người sống.” Nhiễm Mục Lân cả giận nói.

“Dạ, Vương gia.” Vương Sung vội vàng nói, “Lý tướng quân, người mau mang Vương gia trở về thành đi. Đề phòng trên đường có biến.”

“Được.”

Nhiễm Mục Lân cũng không ở lại lâu, hấn lên ngựa, sau khi chém chết vài tên địch, liền phi nhanh về phía thành. Hấn mới chạy được một đoạn, thì đột nhiên nhớ tới – sao Vương Sung lại biết nơi này có mai phục? Trong lòng hấn kinh hãi, vội vàng ghìm ngựa, quay đầu lại. Mà ngay tại nháy mắt hấn xoay người lại đó, ba mũi tên nhắm thẳng hậu tâm ở phía trên lưng của hấn mà bay đến.

“Vương gia!” Lí Đạt ở phía sau Nhiễm Mục Lân kinh sợ hét lên một tiếng, lập tức từ trên lưng ngựa nhảy lên, bổ nhào vào trên người hấn, ba mũi tên đó đều bắn vào trên người Lí Đạt.

Hai mắt Nhiễm Mục Lân đỏ ngầu: “Vương Sung! Giết Vương Sung! Hấn là nội gián!”

“Vương Gia. Mau, trốn.” Một mũi tên bắn thủng cổ của Lí Đạt, gã chết ngay trên người Nhiễm Mục Lân.

Quân cận thân của Nhiễm Mục Lân lập tức phát hiện khác thường, liều mạng bảo vệ Nhiễm Mục Lân, bọn họ hét lớn: “Vương gia, đi mau!”

“Vương gia, xin lỗi.” Vương Sung đột nhiên cười quỷ dị.

‘Suru’ Một đạo mũi tên bạc lạnh như băng xuyên qua bầu trời đêm. Mọi người đang chú ý tới Vương Sung nên không phát hiện ra trên cây có thích khách.

“Vương gia!”

Quân cận thân của Nhiễm Mục Lân điên cuồng chém giết địch nhân, mà ba trăm người do Vương Sung bố trí cho Lí Đạt mang đến thì vừa vào trận đã quay ra phản chiến. Nhiễm Mục Lân nhìn chăm chăm vào gương mặt lộ ra vài phần ý sợ hãi của Vương Sung, khóe miệng hắn từ từ chảy xuống máu loãng, ngay chỗ trái tim, một mũi tên bạc xuyên từ phần hậu tâm ở phía sau lưng qua, trên mũi tên bạc lạnh lẽo mang theo vết máu ở dưới ánh lửa lóe sáng cực kỳ kinh dị.

Lại một tiếng ‘suru!’ vang lên, một mũi tên bạc lại bắn vào trong cơ thể Nhiễm Mục Lân, hắn lung lay vài cái, ngã xuống ngựa.

“Vương gia!!”

“Giết chết toàn bộ, không chừa một ai.” Vương Sung âm trầm ra lệnh, gã đi đến trước mặt Nhiễm Mục Lân đã chết nhưng không nhắm mắt, khẽ run run quỳ xuống, sau đó vươn bàn tay đang run rẩy ra. Đối phương đã không còn hơi thở.

“Truyền tin về, Nhiễm Mục Lân đã chết.”

Trong bụi cỏ có người rời đi.

.....

“Ngô.” Nhiễm Mặc Phong kêu lên một tiếng đau đớn, nó đang lao nhanh trên đường, thì đột nhiên ngực phát ra một trận đau nhức, làm cho nó suýt nữa thì ngã từ trên lưng Tướng Quân xuống. Chỉ cần qua hai ngày nữa, là nó đã có mặt ở biên quan phía tây, phụ vương, chờ con.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104

CHƯƠNG 104

“Cha?” Tiết Kì đang nằm ở trong lòng cha nhận thấy được hơi thở của cha đột nhiên thay đổi, hắn mở mắt ra nhìn, liền thấy Dịch cau mày, thần sắc kinh biến, đang cắn chặt răng.

“Cha?”

Thân mình Dịch đột nhiên căng cứng, y nhìn chăm chăm ngón tay của mình, vẫn không nhúc nhích.

Xe ngựa vẫn lao nhanh về phía trước, Tiết Kì từ từ ngồi dậy, nhúu đôi mày thanh tú lại, hắn vươn tay nắm lấy tay cha, lại gọi lần nữa: “Cha?”

Dịch mờ mịt không tin, quay đầu nhìn về phía hắn, lại nói không nên lời. Qua một lúc thật lâu, hắn khàn khàn nói: “Nhiễm Mục Lân. Đã chết.”

Thần sắc hờ hững của Tiết Kì xuất hiện vết nứt, hai mắt hắn mở ra thật to. Bên trong xe cực kỳ tĩnh lặng, hai người chỉ nhìn lẫn nhau, không ai lên tiếng. Thanh âm của bánh xe và vỏ ngựa vào lúc này có vẻ cực kỳ nặng nề.

“Mặc Phong.sẽ thế nào đây?” Tiết Kì nghĩ đến điều này, nước mắt của hắn chỉ vì cha mà khóc, lại từ từ chảy xuống, rơi ở trên mu bàn tay của Dịch.

—

Trên một chiếc xe ngựa xuất phát từ kinh thành, Nhiễm Lạc Nhân đang kê đầu lên trên đùi Thước Nguyên ngủ say. Tuy rất nghi hoặc vì sao sư phụ lại đi cùng bọn họ tới biên quan phía tây, nhưng nó lại không dám hỏi sư phụ, mà Thước Nguyên trừ bỏ mỉm cười ôn hòa với nó ra, thì cái gì cũng không nói. Nhiễm Lạc Nhân vừa buồn bực vừa lo lắng, cho nên dọc theo đường đi trừ bỏ ngủ ra, thì cũng chỉ có ngủ.

Thước Nguyên vốn không nói nhiều, mà y ở cùng một chỗ với Trú lại càng thêm ít nói. Còn Trú, thì cũng tuyệt đối im lặng, mặc dù Thước Nguyên đi cùng với hắn chính là Uyên – một trong ba đại tiên nhân. Dọc theo đường đi này, ngoại trừ ngày đầu tiên Trú vì hành động của Thước Nguyên – là nhẹ nhàng ôm lấy Nhiễm Lạc Nhân ngủ không yên giấc ở bên cạnh y, làm cho nó gối lên trên đùi y ngủ, mà nâng mắt nhìn qua một lần ra, thì thần sắc của y

chưa bao giờ thay đổi.

Hai người đang nhắm mắt dưỡng thần, thì đột nhiên cả hai mở mắt ra cùng một lúc. Trong mắt Thước Nguyên xẹt qua tiếc hận, còn trong mắt Trú lại hiện lên khiếp sợ.

“Hình như chúng ta đã chậm một bước.” Thước Nguyên vừa vuốt nhẹ lên hàng lông mày đang nhíu lại của Nhiễm Lạc Nhân, vừa thần nhiên nói. Trú không đáp lại, chính là thân mình hắn có chút cứng ngắc.

“Ngươi, ta, Dịch, sau khi phụ tá Tướng quân xong, không biết có tiếp tục ở lại nhân thế không? Với lại không biết, sau khi hắn chết, Tướng quân có xảy ra chuyện gì không?” Cũng không trông cậy vào Trú sẽ lên tiếng, Thước Nguyên tự thì thào một mình. Ánh mắt y nhìn xa xăm, tựa hồ đang trở về quá khứ xa xôi, lúc bọn họ bị treo ở trên đầu tường thành, còn Tướng quân ở dưới thành một mình. Có lẽ bọn họ chấp niệm quá sâu, hoặc có lẽ tướng quân oán hận quá nặng, cho nên bọn họ được chủ nhân biến thành tiên, ở lại nhân thế chờ đợi Tướng quân chuyển thế.

Mấy trăm? Mấy ngàn? hay là mấy vạn năm? Bọn họ vẫn một mực chờ đợi. Cũng không hiểu chủ nhân đối với Tướng quân mang ý nghĩa gì, không hiểu vì sao chủ nhân lại muốn bọn họ chờ đợi. Chủ nhân nói bọn họ là nghiệp của Tướng quân ở nhân thế, mà một kiếp này, bọn họ phải đi theo Tướng quân để cùng nhau giải thoát. Chính là. Uyên cúi đầu nhìn chăm chú người đang ngủ say, tay y nhẹ vuốt ve đôi mi thanh tú, trong lòng trừ bỏ chủ nhân và Tướng quân ra, hình như vừa chứa thêm một người.

Trú vẫn lặng yên không lên tiếng, hắn rũ mắt xuống, đôi môi nhếch lên, hàn khí từ trên người hắn từ từ tràn ra, Uyên khoát tay mình lên trên vai Nhiễm Lạc Nhân, làm cho nó không bị hàn khí này quấy nhiễu.

“Mạng của hắn đã sớm được định, sao ngươi lại vì vậy mà không vui?” Uyên bình tĩnh nói, tiếp theo y hơi hơi nhếch khóe môi, “Ta quên mất người ngươi đang đề ý.”

Mà khi y nói xong, Trú đã lặng yên nhiều ngày lại lên tiếng: “Chủ nhân không cho ba chúng ta nhúng tay vào chuyện của nhân thế, nhưng chuyện ta nhúng tay vào lại liên quan đến tướng quân, cũng không thể tính là vi phạm mệnh lệnh của chủ nhân.”

“Có lẽ vậy.” Uyên nhắm mắt lại, không muốn nói chuyện nữa.

Trú cũng nhắm mắt lại, mày hắn nhíu chặt, hắn đã có thể thấy trước tình cảnh một khi Kì biết được “hắn” đã chết thì sẽ bị thương đến thế nào. Cho dù vi phạm mệnh lệnh của chủ nhân, cho dù sẽ bị trừng phạt, cái chết của “hắn”, hắn nhất định phải quản. Trừ bỏ hắn ra, ai cũng không có quyền làm cho Kì thương tâm.

Đêm khuya, có hai người trộm lên vào lãnh cung. Trong lãnh cung vừa tối đen âm trầm, vừa hoang vu quạnh quẽ, ngay cả một tiểu thái giám chờ hầu hạ chủ nhân cũng không có. Cỏ dại trên mặt đất mọc thành bụi, trong phòng trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng khóc nỉ non. Trong cung truyền rằng Triệu phi gặp phải đả kích liên tiếp nên đã điên rồi, có người truyền rằng nàng đang bị bệnh rất nặng, gần sắp từ giả nhân thế, nhưng đối với hai gã “trộm cắp” này mà nói, Triệu phi sống hay chết chẳng phải là chuyện bọn họ quan tâm.

Hai người nhẹ nhàng đi tới trước một căn phòng nhỏ ở phía sân sau của lãnh cung, sau khi cẩn thận lắng nghe, hai người nhanh chóng núp vào. Trong bóng đêm, một tiểu thái giám từ trong cánh cửa hé mở thò cái đầu ra ngoài, nhìn trái nhìn phải, phát hiện không có ai, mới cầm lấy cà mèn, bước ra ngoài. Sau khi gã bước ra, lại cực nhẹ nhàng mà đóng cửa phòng lại, rồi lại nhìn nhìn chung quanh, lúc này mới cầm cà mèn rời đi.

Chỉ một lát sau, lại có một cung nữ bước từ trong phòng ra, cũng giống như tiểu thái giám ban nãy, nàng ló đầu ra trước, sau khi ngó nghiêng chung quanh một phen, phát hiện không có ai, mới nhẹ tay nhẹ chân mở cửa đi ra. Tay nàng cầm hai bộ xiêm y, là xiêm y của nam nhân, còn có một cái ra giường. Nàng không chỉ đóng cửa lại, mà là còn khóa trái, sau đó mới rời đi.

Hai người núp ở chỗ tối, giương mắt nhìn lẫn nhau, rồi gật gật đầu, sau khi người cung nữ kia đi xa, hai người rút chùy thủ ra, từ từ tiếp cận phòng nhỏ. Trước tiên, cẩn thận phá bỏ ổ khóa, rồi một người ở bên ngoài trông chừng, tên còn lại đi vào trong, không hề phát ra một chút động tĩnh.

Trong phòng bài trí cực kỳ đơn giản, phía trước có một chiếc giường lớn, trong không khí lan tỏa mùi thuốc đông y nồng đậm, bên trong giường buông màn thỉnh thoảng truyền ra tiếng ho khan của một người, nghe thanh âm liền biết đó là một nam tử. Trong phòng không có bất kỳ ai khác, “kẻ trộm” nắm chặt chùy thủ, nhẹ tay nhẹ chân đi đến gần giường lớn. Đợi sau khi tiếng thở dốc của người trên giường dần dần vững vàng, thì gã cầm lấy ngọn đèn trên bàn nhỏ ở bên giường lên, rồi dùng chùy thủ đẩy màn ra.

Mà sau khi gã thấy rõ người ở trên giường là ai, thì gã còn chưa kịp phát ra âm thanh báo động cho đồng bọn ở ngoài chạy đi, thì đã bị người điểm á huyết, đánh ngất xỉu. Ngọn đèn và chùy thủ rơi vào trong tay một người, mọi thứ đều diễn ra cực kỳ im lặng. Ngoài phòng truyền đến vài tiếng mèo kêu, người trên giường cùng người bên giường sau khi ra hiệu cho nhau, thì thổi tắt ngọn đèn, nàng “kẻ trộm” đã ngất xỉu đi. Bất quá bọn họ cũng không rời đi bằng cửa chính, mà là xóc ván giường lên, bước vào trong mật đạo. Chuẩn xác mà nói, đó cũng không phải là mật đạo, mà chính là một nhà giam bí mật ở trong hoàng cung.

Trong lãnh cung lại mơ hồ truyền đến tiếng nữ tử khóc than, không ai phát hiện có hai tên “trộm” đã tới, càng không ai phát hiện “bọn họ” có đến nhưng không có về. Gió lạnh thổi qua hoàng cung hiu quạnh, đêm nay, có người ngủ say, có người thức trắng đêm.

.....

Trong đại doanh ở biên quan phía tây treo đầy vải trắng, phía trước sân rộng lớn trải đầy năm trăm thi thể của quân lính đã đi theo Nhiễm Mục Lân đến

đây, trên người mỗi người phủ một tấm vải trắng, đồng thời ở đó còn có thi thể của hơn một trăm binh lính và người tập kích. Trong linh đường vừa mới dựng lên, thi thể Nhiễm Mục Lân được đặt ở trên một tấm ván gỗ, hân lẳng lẳng nằm đó, mũi tên ở trên người đã được gỡ xuống, nếu không phải hân đã không còn thở, thì với thân thể không chút tái nhợt kia sẽ làm cho người ta không thể tin là hân đã chết. Trong đại doanh tràn ngập bi thương, phó tướng Vương Sung quỳ trên mặt đất, đầu đội khăn tang, khóc rống roi lệ. Còn các binh sĩ, có người khóc, có người cổ nén bi thương, có người che mắt rên la, nhưng mặc kệ là thật tâm hay là giả dối, thì ở trong loại không khí này không một ai có thể bảo trì bình tĩnh.

Phía sau Vương Sung là năm người vừa mới tới – Trú, Dịch và Uyên, lần đầu tiên ba đại tiên nhân cùng nhau xuất hiện ở trước mặt nhân thế. Nhiễm Lạc Nhân khóc đến cơ hồ muốn đứt từng khúc ruột, đã bị Uyên điểm huyết ngũ, té xỉu ở trong lòng y. Tiết Kì lẳng nghe tiếng khóc vang đầy bên trong đại doanh, hân né tránh bàn tay vừa vươn tới của cha, lướt qua người Vương Sung đang khóc đến gần ngắt đi, bước đến bên người Nhiễm Mục Lân, trên mặt hân cực kỳ bình tĩnh, nhìn không ra một chút bi thương, hân vẫn lẳng im như cũ, gương mặt nhìn vào chăm chú gương mặt của Nhiễm Mục Lân, cùng với hai nơi bị mũi tên bắn trúng ở phía trước ngực Nhiễm Mục Lân.

“Vương gia Vương gia Vương Sung thực có lỗi với ngài, là Vương Sung hại ngài. Vương Sung không ngờ rằng Lí Đạt lại bị Sở Quốc mua chuộc Vương gia Vương Sung đáng chết, là Vương Sung hại ngài. . . .” Vương Sung khóc đến cơ hồ âm thanh đều khàn đặc, biểu tình bi thống, hai mắt đỏ đậm, đôi môi khô nứt, cùng với gương mặt có phủ một lớp bột phấn, làm cho gã nhìn qua có vẻ cực kỳ tiều tụy.

Tiết Kì không nhìn Lí Đạt, hân cứ như vậy mà nhìn chăm chú vào Nhiễm Mục Lân, sau đó hân nâng tay chạm vào mặt Nhiễm Mục Lân, cực kỳ lạnh lẽo. Dịch đi tới bên người hân, vươn tay ôm lấy hân, dùng hành động thay cho lời nói mà an ủi hân.

“Cha.” Tiết Kì lên tiếng, “Mặc Phong với hân, cũng giống như con với cha, ai cũng không rời khỏi ai.”

Dịch ôm chặt lấy hân. Tiếng khóc của Vương Sung nhỏ xuống.

“Cha.” Tiết Kì vẫn nhìn chăm chú vào Nhiễm Mục Lân, nói, “Con chưa bao giờ gặp qua cảnh Mặc Phong mất đi lý trí.” Hân đã chết, Mặc Phong sẽ điên, sẽ thành ma.

Dịch chỉ có thể ôm chặt lấy hân. Vương Sung cúi thấp đầu, nghẹn ngào.

Tiết Kì thở dài một hơi thật nhẹ, lúc xoay người đi, hân liếc nhìn Vương Sung một cái, lắc lắc đầu.

“Cha, nếu Mặc Phong điên, thì cứ để cho hân điên đi.” Kéo tay cha, Tiết Kì đi ra phía ngoài linh đường, lúc đi ngang qua Vương Sung, hân buồn bã nói, “Chớ khóc. Hân đã chết, cho dù người có khóc lớn hơn nữa, thì hân cũng không nghe thấy đâu. Giữ lại một chút sức lực, chờ Mặc Phong đến đi.” Để lại một câu nói làm cho trong lòng Vương Sung phát run, Tiết Kì chậm rãi đi ra ngoài.

Sau khi Tiết Kì đi ra ngoài, thì Uyên cũng ôm lấy Nhiễm Lạc Nhân xoay người rời đi, Trú lạnh lùng nhìn Vương Sung đang quỳ trên mặt đất, cũng xoay người rời đi, nơi đi qua ai cũng phải tránh lui.

Vương Sung lại bắt đầu khóc, nhưng trong lòng lại sợ hãi không thôi. Gã không thể ngờ ba đại tiên nhân lại đến đây, hơn nữa Lâu Lan vương vừa nói câu kia là ý gì đây? Sau khi phát hiện mấy người ở phía sau mình đã rời đi, gã nhanh chóng ghé vào tai tên thuộc hạ tâm phúc đang khóc ở kế bên nói mấy câu.

Không ai biết ba đại tiên nhân đã đi đâu, Vương Sung cũng không dám phái người đi theo dõi mấy người đó, vạn nhất khiến cho bọn họ hoài nghi, thì chẳng phải là kiểm cũi ba năm thiêu trong một giờ sao? Gã viết một phong thư mật, phái người chạy suốt đêm đưa tới kinh thành.

Trên đường hẻo lánh, một con ngựa lao nhanh về phía trước, đột nhiên một ngọn lửa từ xa xa phóng đến, xuyên thấu vào trong cơ thể người ngồi trên ngựa. Ngựa bị kinh hãi, hí lên một tiếng bỏ chạy, để lại một người đã bị chết cháy. Một lát sau, một người từ phía bụi cỏ bên đường bước ra, đi đến trước mặt người chết, hân ngồi xổm xuống, từ trên thân người chết tìm được bức thư mà gã muốn đưa tới kinh thành. Cũng không thèm xem nội dung của bức thư, hân xoay người rời đi, đột nhiên trên thân người chết ở phía sau toát ra một ngọn lửa, nháy mắt người chết bị đốt thành tro bụi.

Ngày hôm sau, khi trời vừa sáng, Nhiễm Lạc Nhân đã đứng ở cửa thành nhìn về phía phương xa. Trời rất lạnh, và nó vẫn đang khóc, nước mắt chảy xuống ở trong gió lạnh liền biến thành băng bám lên trên mặt nó, nhưng nó cũng không quan tâm. Uyên vẫn đứng ở bên cạnh nó, tuy không muốn thấy nó khóc, nhưng Uyên không biết làm sao để ngăn cản nó, mà y cũng không thể ngăn cản nó. Khóc ra ngoài so với nghẹn ở trong lòng vẫn tốt hơn.

Đứng chờ ở chỗ này không chỉ có là hai người họ, mà còn có Vương Sung cùng vài tên tiểu tướng và hơn mười thị vệ. Trú chẳng biết đã đi đâu, Dịch và Tiết Kì ở lại trong doanh trông coi thi thể của Nhiễm Mục Lân. Khi phía trước ầm ầm truyền đến tiếng vó ngựa, thì Nhiễm Lạc Nhân vội vàng chạy ra ngoài, nước mắt lưu lại dấu vết ở ven đường. Ngay khi thân ảnh cực kỳ thân quen xuất hiện ở trong tầm mắt của mình, thì Nhiễm Lạc Nhân hét lên một tiếng thảm thiết thê lương: “Mặc Phong! Ô Mặc Phong!” Tiếng la thảm thiết làm cho vài con ngựa đen bị kinh động mà tung cánh bay lên, cước bộ Nhiễm Lạc Nhân chao đảo, khi nó sắp té ngã xuống, thì có người lập tức nắm ngay nơi nó ngã xuống mà phi thân tới, thế nhưng một thân ảnh so với Nhiễm Mặc Phong còn nhanh hơn, từ phía sau ôm lấy Nhiễm Lạc Nhân, đỡ nó đứng lên.

Nhiễm Lạc Nhân giãy khỏi người Uyên, bỏ nhào vào trong lòng Nhiễm Mặc Phong đang kinh hoàng, nó vừa khóc rống vừa nói: “Mặc Phong. Hoàng thúc, hoàng thúc. đã xảy ra chuyện.”

Nhiễm Lạc Nhân nói còn chưa xong, thì nó đã bị Nhiễm Mặc Phong hất đổ vào trong lòng Uyên, một giây sau, chỉ còn nghe thấy tiếng ngựa hí và tiếng vó ngựa đang phóng nhanh về phía trong thành, gió to thổi qua, nháy mắt thân ảnh của Nhiễm Mặc Phong đã biến mất.

Nhiễm Lạc Nhân bị dọa đến ngất người, Vương Sung vội vàng nhảy lên ngựa đuổi theo, Uyên ôm lấy Nhiễm Lạc Nhân. Cuộn phong thổi qua, cửa thành chỉ còn lại một đám thủ vệ đang mờ mịt.

Đứng ở trước đại doanh treo đầy vải trắng, Nhiễm Mặc Phong có thể nghe được tiếng tim đập thành thịch của mình. Chân nó tựa như đeo chì, nó đi từng bước từng bước về phía linh đường màu trắng đang đặt ở chính giữa quân doanh. Tướng quân đi theo phía sau nó, cũng không dám thở mạnh. Binh lính chung quanh cực độ khản trương mà nuốt nuốt nước miếng, nơi Nhiễm Mặc Phong đi qua in dấu chân thật sâu.

Cuồng phong nổi lên, Tiết Kỳ và Dịch bước ra, nhưng không có tiến lên, mà là thối lui đến một bên, không biết Trú xuất hiện từ khi nào, mà hiện giờ đang đứng trên nóc nhà ở phía xa xa, nhìn chằm chằm vào nó.

Đôi mắt màu đỏ đã sớm thấy được người đang nằm ở trong linh đường, đó là người thân cận với nó nhất ở trên cõi đời này. Ngay nháy mắt nó nhìn thấy người đó, thì ánh mắt của nó chưa từng rời khỏi.

“Phụ vương.”

Bầu trời vang lên tiếng sấm rền.

—

Kinh thành, hoàng cung, người mang tin từ biên quan phía tây đến bị Xa Kim Hoàn chặn lại ngay tại cửa cung. Người báo tin còn chưa kịp đem tin Nhiễm Mặc Lâm đã chết báo cho Hoàng Thượng biết, thì đã bị Xa Kim Hoàn hạ lệnh mang đi, lá thư báo tin rơi vào trong tay Xa Kim Hoàn. Ngày hôm trước, gã đã nhận được thư mật của Trú tiên nhân, và đã biết được tin Vương gia đã chết.

Xa Kim Hoàn áp chế bị thương xuống đáy lòng, đốt cháy thư sạch sẽ. Trên lá thư Trú tiên nhân gửi cho gã, nhấn mạnh rằng trước khi hắn trở về, tuyệt đối không thể để cho Hoàng Thượng biết được tin Vương gia đã chết. Xa Kim Hoàn không chút do dự mà lĩnh mệnh. Tin tức này không chỉ có không thể để cho Hoàng Thượng biết, mà ngay tại thời điểm mấu chốt này, cũng tuyệt đối không thể để cho mọi người trong triều biết được.

“Vương gia, thuộc hạ thế sẽ báo thù cho ngài!” Xa Kim Hoàn hướng về phía tây đập mạnh đầu mấy cái, sau đó lau khô nước mắt, bước vào hoàng cung.

—

Trời lại rơi tuyết, còn năm ngày nữa sẽ đến lễ mừng năm mới. Ngay ngày thứ ba kể từ ngày Nhiễm Mặc Lâm chết, Hoắc Bang tự mình dẫn binh tấn công vào Sở Quốc – chính là Yên Quốc cũ. Trời càng lúc càng lạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

CHƯƠNG 105

“Phụ vương.”

Theo bản năng mà kéo cái ***g che mắt xuống, để cho mình có thể nhìn rõ phụ vương hơn, Nhiễm Mặc Phong chẳng còn nghe thấy cái gì, chẳng còn nhìn thấy cái gì. Nó không nghe thấy Tướng Quân ở phía sau nó vì lo lắng mà hí lên vang dội, không nghe thấy tiếng khóc bi thương của Nhiễm Lạc Nhân, không nghe thấy cả đại doanh tràn ngập bi thống. Lạnh, chưa bao giờ lạnh đến như thế, tựa như khí nhật hoa ở trong cơ thể nó đều đã tan biến, xiêm y đơn bạc không thể ngăn cản gió lạnh đến xương.

“Phụ vương.”

Đây là cảm giác gì? Tâm nhói đau, đau đến nỗi nó chỉ muốn hét to lên. Phụ vương. Phụ vương. Người đã nói, hai phụ tử chúng ta sẽ vĩnh viễn không rời xa nhau.

Gió càng lúc càng lớn, cát đá bị gió cuốn bay lên, mê loạn mắt người. Vào mùa đông lại quý dị vang lên từng đợt tiếng sấm âm âm, không trung đang rơi tuyết tự nhiên có mây đen bốc lên.

“Mặc Phong.” Nhiễm Lạc Nhân đã quên khóc, hai chân nó như nhũn ra, phải tựa vào trong lòng ngực kiên cố của Uyên. Người ở phía trước bị gió bao cát vây, nó nhìn không thấy rõ, đáy lòng nó run sợ. Cả biên quan phía tây này bởi vì trời đột nhiên trở nên quý dị mà lâm vào bối rối, nhất là trong quân doanh, những người vì chột dạ mà quăng bỏ binh khí, hoảng loạn chạy trốn khắp nơi.

‘Keng keng!’

Đột nhiên, một đạo sấm sét đánh vào trong quân doanh, trên mặt đất xuất hiện một cái động lớn rõ ràng, tiếp theo, đạo thứ hai, đạo thứ ba, tuyết rơi trong không trung dưới ánh sáng của sấm sét hiện lên một màu sắc làm cho kẻ khác khiếp đảm — đó là màu đỏ, tuyết màu đỏ. Tiếng thét chói tai nổi

lên bốn phía.

Uyên che mắt Nhiễm Lạc Nhân lại, tuy đứng ở trong bão cát, nhưng y vẫn không nhúc nhích mà giương mắt dõi theo người đang từng bước tiến vào lĩnh đường. Lúc này, cũng chỉ có ba đại tiên nhân là không bị loại dị trạng này ảnh hưởng. Tầm mắt của bọn họ khóa chặt ở trên người Nhiễm Mặc Phong.

“Phụ vương.” thanh âm phát ra đã có chút khàn khàn, đôi mắt vẫn như trong dĩ vãng đầy tĩnh lặng, thế nhưng tròng mắt đã biến thành màu đỏ thẫm. Nó không biết mình đã đi đến trước mặt phụ vương bằng cách nào. Nó quý mạnh xuống bên người phụ vương, vươn tay sờ lên gương mặt lạnh lẽo của phụ vương. Vuốt lên đôi mắt đã không còn ý cười vui sướng mỗi khi nhìn thấy nó, cũng không còn sự thâm thúy mà nó không hiểu.

“Phụ vương.”

Mỗi một lần gặp lại phụ vương, phụ vương sẽ ôm chặt lấy nó, thừa dịp không có ai sẽ hôn nó. Miệng của phụ vương thực lạnh, tay của phụ vương cũng thực lạnh.

Toàn bộ đám mây biến thành màu đen, không trung giữa trưa lại tối như đêm 30, càng ngày càng có nhiều sấm sét đánh xuống biên quan phía tây, đánh vào trong quân doanh. Trên mặt đất xuất hiện vô số cái hố, rất nhiều nơi bốc lên ngọn lửa, rất nhiều phòng ốc bị đánh tan thành mảnh nhỏ. Có người quỳ trên mặt đất dập đầu cầu xin tha thứ, có người thét chói tai “tha mạng”. Vương Sung ôm đầu tránh ở phía sau doanh trướng, sợ tới mức không dám nhúc nhích.

‘Ầm vang!!’ Một tiếng sấm rền như thể đem cả phía chân trời nổ tung, khiến cho phạm vi mấy trăm dặm đều xảy ra chấn động, vô số những tia sấm sét màu đỏ từ trong tầng mây đánh xuống, thiên địa trong nháy mắt đột nhiên sáng ngời, tiếp theo lâm vào hắc ám vô tận. Mà ngay khi cảnh tượng dọa cho nhóm người xấu tệ ra quần cùng kêu cha gọi mẹ, thì một tiếng gầm rú tựa như thú dữ truyền ra từ trong lĩnh đường, tiếng gầm vang vọng chấn động tâm hồn của mỗi người.

“A ! ! ! !” Nhiễm Mặc Phong ôm chặt lấy phụ vương, ngửa đầu, há to miệng rống lên, “Phụ vương! Phụ vương! A ! ! ! !”

Tiếng gầm thê lương có thể xuyên thủng trái tim của con người. Sau tiếng gầm rú đáng sợ đó, thì cuồng phong bắt đầu cuộn cuộn nổi lên, tiếng sấm rền vang, tia sét đua nhau đánh xuống. Lĩnh đường nháy mắt biến thành bình địa, biên quan biến thành biển máu. Bông tuyết màu đỏ rơi xuống thật dày, nháy mắt vùi lấp tất cả thành trấn ở biên quan phía tây này.

“Phụ vương! Phụ vương!”

Nhiễm Mặc Phong vẫn không ngừng gầm rú thê lương, Nhiễm Lạc Nhân sợ hãi cầm lấy bàn tay đang che mắt nó của Uyên, khẽ cắn môi dùng sức kéo xuống. Lập tức, nó hoảng sợ mà nhìn quân doanh đã hoàn toàn thay đổi, nhìn người ở phía trước dần dần hiện lên rõ ràng.

“Phụ vương.” Một tiếng gầm nhẹ, thanh âm của Nhiễm Mặc Phong dần dần thấp xuống. Mặt nó áp sát vào sườn mặt lạnh như băng của phụ vương, nó cảm thấy có cái gì đó đang tuôn trào ra khỏi cơ thể nó.

“Mặc Phong.” Nhiễm Lạc Nhân không thể tin được, người ở phía trước chính là Mặc Phong mà nó thần thuộc.

Tay phải mon trón lên vết thương ở trên ngực phụ vương, trong mắt Nhiễm Mặc Phong rơi xuống từng giọt máu. Gió thổi rớt dây cột tóc của nó, mái tóc vốn là màu đen óng mượt, không biết khi nào đã biến thành màu đỏ, tóc dài màu đỏ tung bay trong bông tuyết màu đỏ làm cho người ta sợ hãi. Ở trong cực độ bi thương, bộ dáng của Nhiễm Mặc Phong hoàn toàn thay đổi.

“Tha mạng a! Thiên thần tha mạng a! Là Vương phó tướng bảo chúng ta làm, là Vương phó tướng.” Tất cả mọi người trong quân doanh đều chịu không nổi loại dị trạng đáng sợ này, có người chạy trốn, có người đứng tại chỗ khóc than cầu xin tha mạng. Mà ngay khi những lời này phát ra từ trong quân doanh, thì toàn bộ quân doanh trở nên rối loạn. Không ai phát hiện Vương Sung vẫn trốn ở trong góc phòng run lấy bầy đã biến đi đâu mất.

Nhiễm Mặc Phong không nghe thấy những lời nói đó, tâm hồn của nó đều đặt hết lên trên người phụ vương đang nằm ở nơi này. Nó ôm lấy phụ vương, đứng lên. Khi nó xoay người lại, cho dù là ba đại tiên nhân khi nhìn thấy rõ bộ dáng của nó, cũng phải thay đổi sắc mặt. Ngay giữa mi tâm của Nhiễm Mặc Phong lòi ra thêm một con mắt. Là con mắt thú màu xanh, lưu chuyển ánh sáng đỏ.

Cả biên quan bị “máu” bao phủ, cuồng phong thổi tắt tất cả ngọn đèn dầu, chỉ có sấm sét lóe sáng lên chiếu rõ gương mặt làm cho mọi người hoảng sợ. Tùy theo từng bước chân của Nhiễm Mặc Phong, mà sấm sét đánh vào chung quanh thân nó, không ai có thể tới gần, mà cũng không ai dám tới gần. Thậm chí ngay cả Tướng Quân, đều không thể tới gần nó.

“Mặc Phong.” Nhiễm Lạc Nhân vừa khóc vừa kêu to, nhưng lại bị tiếng sấm rền vang che mất. Uyên ôm chặt lấy nó, không cho nó ngã sấp xuống.

Cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không cảm nhận được. Nhiễm Mặc Phong ôm lấy phụ vương đang “ngủ say”, đi từng bước ra phía ngoài, đi không có mục đích, đơn giản là nó chỉ muốn mang phụ vương rời khỏi nơi này, đến một nơi chỉ có nó và phụ vương. Nó và phụ vương sẽ vĩnh viễn không bao giờ tách ra. Nơi nó đi qua, lưu lại một vết chân máu. Ngay khi nó ẩn mình vào trong làn “mưa máu”, thì phía sau nó truyền đến tiếng hét thảm thiết của Nhiễm Lạc Nhân.

“Mặc Phong!!!” Nhiễm Lạc Nhân theo bản năng hét to lên. Nó sợ Mặc Phong rời đi như vậy, sẽ không bao giờ trở về nữa.

Thân ảnh đang rời đi hơi hơi dừng lại, nhưng sau đó lại tiếp tục bước về phía trước, biến mất trong làn “mưa máu” khác thường.

“Máu” roi suốt năm ngày năm đêm, ngay khi Quế Vưu dẫn năm vạn tinh binh từ Nhân Xương đến biên quan phía tây, thì cho dù gã đã quen với máu me vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ tới mức té lộn ngựa. Tất cả nhà cửa ở vùng biên quan này đều bị phá hủy, ngay cả thôn xóm gần đó cũng bị sấm sét đánh cho tan nát. Nhưng tất cả những thứ đó cũng chưa là gì, chính cảnh tượng khắp nơi đều phủ “máu” mới là điều làm cho lòng người run sợ. Nơi này đã không còn là biên quan của trần gian, mà là biên quan của địa ngục.

Không có ai tới đón Quế Vưu, gã run rẩy mà dẫn dắt binh lính đi về phía quân doanh của biên quan. Tin Nhiễm Mục Lân đã chết vẫn chưa được truyền ra, Quế Vưu không biết nơi này đã xảy ra nhiều chuyện rất đáng sợ, một lòng lo lắng cho an toàn của chủ tử, gã áp chế e ngại, cố lấy dũng khí dẫn dắt binh lính tiến nhanh về phía trước. Đi được một lúc, phía trước xuất hiện một người. Áo dài màu xanh phai màu đến trắng bệch ở trong biển “máu” cực kỳ nổi bật. Y đứng ở trên đường lớn, thần sắc bình tĩnh, sau khi nhìn thấy Quế Vưu, y cũng không nói gì, chỉ nhìn Quế Vưu, rồi hơi hơi gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Quế Vưu cười ngựa đuổi theo, thế nhưng làm cho gã càng thêm kinh sợ chính là – người này rõ ràng đi rất thông thả, thế nhưng vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định với gã. Đối phương cũng không phải dẫn gã đi đâu khác, mà là dẫn gã tới quân doanh. Quế Vưu ra lệnh cho phó tướng an bài đại quân ở ngoài thành, còn gã chỉ dẫn theo mười mấy người đi vào trong thành. Mà khi gã vừa đi vào quân doanh, liền nhìn thấy trong quân doanh cực kỳ thâm, gã lập tức nhảy xuống ngựa, lao vào vài bước.

“Chủ tử? Chủ tử!” Gã cao giọng hô to, chẳng lẽ Vệ Quốc đánh lên vào đây?

“Nói nhỏ.” Người dẫn gã tới đây thần nhiên nói, chân vẫn tiếp tục đi về phía trước, Quế Vưu không dám trì hoãn vội vàng theo sát y.

“Không phải địch tập kích, mang người tới là có chuyện muốn người đi làm. Đi theo ta, đã xảy ra việc gì thì sẽ có người nói cho người biết.” Uyên đi phía trước dẫn đường, vẫn là một bộ thần nhiên, khi đi vào khu dựng lều trại tạm thời, y vén rèm lên, đi vào, Quế Vưu cho thủ hạ một ánh mắt trấn an, rồi một mình đi vào.

Trong lều thực ảm áp, không có giường, chỉ có mấy chiếc chiếu vây quanh đồng lửa, có bốn người ngồi ở đó, khi nhìn thấy Quế Vưu bước vào, trong đó có một người sắc mặt tái nhợt đứng lên, đi tới, tiếp theo bắt đầu khóc lên.

“Quế tướng quân.”

Quế Vưu sững sờ chết đứng tại chỗ, hàng năm gã đều ở biên quan nên không biết Nhiễm Lạc Nhân, gã hoảng hốt nhìn nhìn những người khác, không biết mình đã khi dễ người ta lúc nào, mà sao bản thân gã không hề hay biết.

“Ta là Nhiễm Lạc Nhân.”

Vừa nghe đối phương giải thích, Quế Vưu lập tức hành lễ: “Mạt tướng bái kiến Tam điện hạ.” Trong lòng kinh ngạc, sao Tam điện hạ lại ở chỗ này? Tiểu Hồ đâu? Gã ngẩng đầu nhìn xem chung quanh.

“Quế tướng quân. . . .” nước mắt của Nhiễm Lạc Nhân ào rơi xuống, “Hoàng thúc. . . . Ô. . . . Hoàng thúc bị tên phản tặc Vương Sung. Giết chết.”

“Cái gì?!” Quế Vưu cảm thấy vừa có một chậu nước lạnh dội lên trên đầu gã, roi ngựa trong tay rơi xuống trên mặt đất.

“Tam điện hạ. Ngài nói cái gì?” Chủ tử bị gì? Không có khả năng! Không có khả năng! Quế Vưu lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc: “Tam điện hạ, loại chuyện này xin đừng nói lung tung.” Chủ tử gặp chuyện không may, vì sao gã không biết?

“Là thật. Ta không có lừa người.” Nhiễm Lạc Nhân vừa khóc vừa nói, “Vương Sung là phản tặc. . . . Hấn, hấn đánh lên hoàng thúc. Hoàng thúc. Ô ô.”

“Mặc Phong đến đây, đến đây. . . . Đệ ấy,” Nhiễm Lạc Nhân nói không được nữa, nó che ánh mắt lại, khóc đến cực kỳ thương tâm, “Mặc Phong mang hoàng thúc đi rồi, không biết đã đi đâu. Quế tướng quân. Chúng ta tìm không thấy Mặc Phong.”

“Chủ tử. Chủ tử ngài ấy.” Quế Vưu không tin, gã không thể tin được. Cách đây mấy ngày chủ tử còn nói với gã rằng – chờ khi nào quay về kinh, ta sẽ giúp người thủ một thế tử ngoan hiền. Chỉ mới vài ngày a, sao chủ tử lại có chuyện được?! Gã không tin, không tin!

Quế Vưu quỳ trên mặt đất, thì thào tự nói, cứ lặp đi lặp lại ‘không tin’. Tiết Kì nằm ở trong lòng cha không nói lời nào, Trú nhìn về phía gã, lạnh nhạt nói: “Vương Sung đã nhận tội. Nơi này có một phong thư do hấn viết để gửi tới kinh thành.” Nói xong, hấn rút từ trong lòng ra một phong thư, ném về phía Quế Vưu, thư dừng ngay trước mắt Quế Vưu.

Uyên ôm lấy Nhiễm Lạc Nhân đang khóc, đỡ nó ngồi xuống. Quế Vưu mở thư ra, sau khi xem xong, sắc mặt đại biến, trong lòng bốc lên một cơn giận dữ. Nhiễm Lạc Nhân đã biết được toàn bộ chân tướng, nằm ở trên người Uyên khóc nức nở, tay Quế Vưu run rẩy lợi hại, sắc mặt trắng xanh.

“Quế tướng quân, dị trạng theo dọc đường đi này chắc người cũng đã thấy rõ. Đây là trời nổi giận, là cái chết của Nhiễm Mục Lân khiến cho trời nổi giận. Mặc Phong biến biên quan này thành biển máu. Trong quân doanh này, bất kỳ binh sĩ nào là thủ hạ của Vương Sung, đều bị dọa đến khiếp đảm, không điên thì cũng khùng khùng. Còn những binh sĩ khác nên an trí thế nào, thì Quế tướng quân tự mình quyết định đi. Rắn mắt đầu, Mặc Phong chẳng biết đi đâu.” Ở đây, Uyên là người duy nhất “nói nhiều”, nói. Y vừa nói xong, thì ánh mắt Quế Vưu nhìn về phía bọn họ lại thay đổi.

“Ngài nói là. những thứ đó, là, Tiểu Phong?” Một biển “máu” kia là do Tiểu Phong làm?

“Ân.” Nhiệm Lạc Nhân gật gật đầu, nức nở nói, “Hoàng thúc chết đi, Mặc Phong. Mặc Phong, thành ma.”

Đôi mắt Quế Vưu đỏ bừng, gã làm cách nào cũng không thể ngừng được nước mắt. Gã lau lau mặt, một bụng hỗn loạn làm cho đầu gã trống rỗng, gã nghĩ không ra nên làm cái gì bây giờ.

“Quế Vưu, nơi này đã có ba đại tiên nhân, ngươi không cần lo. Trong quân vụ, ở trước khi tin tức Nhiệm Mục Lân đã chết truyền ra, ngươi phải xử lý nhanh một chút.” Tiết Kì đột nhiên lên tiếng.

Thần sắc Quế Vưu chấn động, nhìn về phía hai vị đại tiên mà gã vẫn chưa gặp qua. Gã chỉ mới gặp qua Dịch, mà gã cũng có nghe nói về chuyện của Trú tiên nhân và Hoàng Thượng, nhưng lúc này, ba đại tiên nhân thế nhưng đều ở tại biên quan phía tây!

Quế Vưu nhìn ba người làm một cái lễ thật sâu, lên tiếng đáp ứng, mang theo đôi mắt rung rung đi ra ngoài. Trong quân doanh bị “máu” bao phủ ảm ảm lộ ra mấy dải khăn tang, Quế Vưu đi tới đó, quỳ mạnh xuống mặt đất, rồi nằm sấp xuống.

“Chủ tử.”

.

Cùng ngày, hơn mười khoải mã xuất phát từ biên quan phía tây, phóng thẳng đến các khu vực trọng yếu của Bắc Uyên. Quế Vưu đem tin Nhiệm Mục Lân đã chết truyền cho hơn mười vị bộ hạ trung thành với Nhiệm Mục Lân nhất, ngoài ra gã dùng tốc độ nhanh nhất đem tất cả quân đội bị chấn kinh quá độ ở đây ép đi vào kỷ cương một lần nữa. Trong lòng gã đầy sầu lo, sau khi nghe Nhiệm Lạc Nhân lý giải, gã không có viết thư cho Hoàng Thượng, chủ tử đã chết, Tiểu Phong mất tích, hoàng cung ảm núp đầy nguy cơ, tốt nhất vẫn không nên nói cho Hoàng Thượng biết. Trước khi mọi việc được thu xếp thỏa đáng, thì không thể để lộ ra một chút động tĩnh, không thể để người ở trong cung ‘chó cùng rút giậu’, thương tổn Hoàng Thượng.

Trong một ngôi nhà gỗ cũ nát cách biên quan phía tây không xa, Nhiệm Mặc Phong ôm chặt lấy phụ vương, ngồi im trong một góc tối tăm. Nó không có phát giác – bộ dạng của mình đã thay đổi, nó không ngừng hôn lên đôi môi lạnh lẽo của phụ vương, nghĩ không ra chính mình đang ở nơi nào

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

CHƯƠNG 106

Dị trạng ngày đó không chỉ khiến cho thành trấn quanh biên quan lâm vào cực độ khủng hoảng, mà ngay cả quân Vệ đột kích cũng tránh ở trong quân doanh, vùng đất cách nơi quân Vệ đóng doanh không xa cũng bị “máu loãng” bao phủ toàn bộ. Quân Vệ cũng nhìn thấy rõ trạng dị trạng trời sụp đất nứt kia, cho nên không ít binh lính bị dọa đến sinh bệnh, còn có rất nhiều binh lính chạy trốn, vì ổn định quân tâm, đại tướng của quân Vệ không thể không hạ lệnh nghỉ ngơi, cũng ban bố quân lệnh trừng trị đào binh thực nghiêm khắc.

“Lư Trương, tìm hiểu được bên trong thành đã xảy ra chuyện gì không?”

Trong quân trưởng quân Vệ, Đại tướng quân Ân Hoắc lo lắng hỏi. Vài tên phó tướng với thần sắc khẩn trương đang đứng trước mặt gã, cùng nhìn về phía một người vừa mới đi vào.

Phó tướng được gọi là Lư Trương còn chưa kịp thay bộ xiêm y của dân chúng bên trong thành ra, tâm tình cực kỳ bối rối nói: “Cả biên quan đều bị phong tỏa, mặt tướng dẫn người giả mạo dân chúng thật vất vả mới lần vào bên trong thành được, phát hiện bên trong thành. đã trở thành một tòa thành máu. Người ở đó nói rằng là do trời nổi giận, nên trừng phạt bọn họ. Nhà cửa bên trong thành đều bị phá tan. Ba ngày trước năm vạn binh lính của Nhiệm Mục Lân đã từ Nhân Xương đến biên quan này, khắp nơi bên trong thành đều thấy thủ vệ canh gác. Mặt tướng vốn định hỏi thăm thêm một ít tin tức, thế nhưng thủ vệ thành hạ lệnh đóng cửa thành, không được ra vào nữa, nên mặt tướng chỉ có thể lập tức ra khỏi thành.”

“Trời nổi giận?” Ân Hoắc không chút nghi ngờ, dị trạng như vậy trừ bỏ ông trời nổi giận ra, thì còn ai có thể làm được? Ngày mùa đông thế nhưng mây đen dày đặc, tiếng sấm nổ vang, mà tuyết rơi xuống lại là màu đỏ. Mặc dù gã là tướng quân, đã sớm quen với máu me giết chóc, thế nhưng vẫn bị dọa cho sợ hãi.

“Dân chúng bên trong thành vô cùng kinh sợ hoảng loạn, nhưng theo mặt tướng thấy quân Bắc Uyên vẫn rất bình tĩnh, cho nên mặt tướng nghĩ rằng Nhiệm Mục Lân vẫn chưa chết. Bất quá mặt tướng đi tới ‘Túy Hồng lâu’ lại không nhận được tin tức của Vương Sung.” Lư Trương lại nói.

Ân Hoắc nhíu mi suy nghĩ sâu xa, qua một lúc, gã lên tiếng: “Vương Sung không có tin tức, có thể là đã xảy ra chuyện. Binh lính của Bắc Uyên cơ hồ nằm ở trong tay Nhiệm Mục Lân, cho nên muốn diệt trừ hẳn cũng không phải dễ. Vương Sung đưa Triệu Hiền cho chúng ta, nhưng dù sao hẳn vẫn là người của Bắc Uyên, trong việc này có mưu đồ gì không thì chúng ta cũng không biết, cho nên phải đề phòng cẩn thận.”

“Vậy kế tiếp chúng ta nên làm gì?” Có người hỏi.

“Hiện tại Triệu Hiền thế nào?”

“Hắn vẫn là không ăn không uống, mặt tướng sai người cưỡng ép đổ cháo vào miệng hắn, vì phòng ngừa hắn tự sát, mặt tướng đã bịt miệng hắn lại.”

Ân Hoắc gật đầu, nói: “Không cần chờ tin tức của Vương Sung nữa. Trước tiên, chúng ta sẽ dò xét thực lực của quân Bắc một chút. Ba ngày sau công thành, dùng Triệu Hiền ép Nhiễm Mặc Lâm ra mặt, để ta xem đến tột cùng hắn đã chết hay chưa.”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

.....

Phụ vương. Phụ vương.

Nhiễm Mặc Phong không ăn không uống, cứ như vậy mà ngồi im ôm lấy thi thể của phụ vương, mấy ngày nay, trong đầu nó hiện lên vô số hình ảnh. Có rất nhiều hình ảnh quen thuộc nhưng cũng có rất nhiều hình ảnh đã trở nên xa lạ. Quen thuộc chính là những ngày tháng nó đã trải qua trong kiếp này; xa lạ chính là những thứ nó đã quên đi. Trong lòng nó khắc sâu mọi khoảng khắc mà nó được ở cùng một chỗ với phụ vương.

Nhiễm Mặc Phong không khóc, mặc kệ bị thương tổn bao nhiêu, ủy khuất bao nhiêu, nó cũng sẽ không khóc. Cho dù nó cực độ phẫn nộ, thì nó chỉ muốn chính tay mình đâm chết người hay vật làm cho nó phẫn nộ, muốn được phụ vương ôm vào trong lòng, muốn được phụ vương dần dần trấn an. Nó sẽ không khóc, không biết khóc. Phụ vương đã chết, bỏ lại nó một mình, nó cũng sẽ không khóc. Trong mắt chảy xuống không phải là nước mắt, mà là máu của nó.

Hai mắt đỏ thẫm ngược lên nhìn về phía trước, một thân ảnh màu trắng đang dần dần tới gần. Nó không ngừng phát ra gầm nhẹ, ôm chặt lấy phụ vương đang “ngủ say” vào trong lòng. Ngay khi thân ảnh màu trắng đó đứng ở trước mặt nó, trong cổ họng nó không ngừng phát ra tiếng gầm rú như dã thú, cực độ cảnh giới mà nhìn đối phương.

Đối phương tháo mũ có màn che màu trắng xuống, lộ ra gương mặt có những đường hoa văn màu đen. Nhiễm Mặc Phong rống lớn lên, máu từ trong mắt chảy xuống lưu lại trên mặt nó hai đường dấu vết màu đỏ. Hai tròng mắt màu đỏ của nó không ngừng xoay chuyển, con mắt ở giữa mi tâm từ từ mở ra, cực kỳ dữ tợn. Thế nhưng người vừa tới lại rất bình tĩnh mà nhìn Nhiễm Mặc Phong xa cách đề phòng, dung nhan xinh đẹp câu hồn người nhưng lại chứa đựng sự lạnh lẽo làm cho người ta cảm thấy rét lạnh.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, người lên tiếng trước không phải là người vừa tới, mà là Nhiễm Mặc Phong.

“Tranh.” Nó khàn khàn kêu lên, trong mắt hiện lên bối rối, khi đối phương nhíu mày lại, nó lại lên tiếng, “Ta, không quay về.”

Nó đã nhớ lại, nhớ lại vì sao nó lại ở chỗ này, nhớ lại thân phận thật sự của nó, nhớ lại sứ mệnh rơi vào nhân thể của nó, nhớ lại ở trên ngọn núi cây cối xanh tươi, người trước mặt này đã dạy dỗ nó. Tranh, là cha thật sự đầy đủ ý nghĩa của nó, là sư phụ của nó, mà nó cũng là tặc mệnh của Tranh.

Thế nhưng cho dù là vậy, cho dù nó đã tới thời điểm phải trở về, thì giờ đây nó cũng tuyệt không trở về. Nó kính Tranh, trọng Tranh, nhưng không cách nào cùng hắn trở về, nó đã từng thề, vĩnh viễn không rời xa phụ vương. Nó đã sớm không nhớ rõ mình đã luân hồi bao nhiêu lần, nhưng điều nó nhớ rõ duy nhất chính là phụ vương là hết thảy mọi thứ mà nó có.

“Ngươi là Nanh.” Tranh lên tiếng, lạnh lùng tuyệt đối.

“Ta là Nhiễm Mặc Phong.” Ôm chặt người trong lòng, nó rụt lui vào góc tường.

“Ngươi là Nanh.” Tranh tàn nhẫn nhắc nhở đối phương nhớ rõ thân phận của mình, rồi tàn nhẫn xé mở miệng vết thương của đối phương. “Hắn đã chết.”

Tiếng gầm nhẹ đột nhiên vang lên, con mắt ở giữa phát ra ánh sáng đỏ: “Phụ vương, không có chết!”

“Hắn đã chết.”

Ngôn ngữ lạnh như băng bóp nát trái tim của Nhiễm Mặc Phong, nó gầm nhẹ vài tiếng, đột nhiên nhảy dựng lên, phá vỡ cửa sổ, phóng ra ngoài. Phụ vương không có chết! Không có chết! Nó muốn dẫn phụ vương trốn đi, rời xa Tranh, rời xa số mệnh của nó.

Thân ảnh màu trắng dễ dàng ngăn cản đường đi của nó, dĩ nhiên Nhiễm Mặc Phong đã trở thành ma vật, hai tay nó xiết chặt lấy phụ vương đang nằm trong lòng nó, từ từ lui về sau.

“Tranh, không nên ép ta.” Nó không muốn ra tay với tranh, bởi vì không có Tranh, sẽ không có nó.

Mà Tranh lại không tính buông tha cho Nhiễm Mặc Phong, hắn đi từng bước từng bước tới gần: “Việc ngươi phải làm chính là giết chóc.”

Nhiễm Mặc Phong từng bước lùi về sau, giết chóc? Không, điều này không liên quan đến nó. Cho dù giết bao nhiêu người nữa, thì cũng không thể cứu phụ vương. Nó muốn dẫn phụ vương rời đi, cho dù nhân thể bị biến thành địa ngục, cho dù trời đất vì vậy mà hủy diệt, cõi trời lâm vào hỗn loạn, thì cũng không liên quan đến nó.

Hai tròng mắt của Tranh ẩn ẩn hiện lên màu đỏ, vì trốn tránh cùng phản kháng của Nanh mà khiến hấn nổi giận. Hấn đột nhiên phát tay, một ngọn lửa bay thẳng qua, Nhiễm Mặc Phong ôm lấy phụ vương dễ dàng né tránh, còn chưa đợi nó đứng vững, lại một ngọn lửa nữa bay thẳng về phía nó.

“Tranh!” Nhiễm Mặc Phong rống lên, Tranh có thể đánh nó, nhưng không thể thương tổn phụ vương! Lợi dụng lúc xoay người né tránh mà buông phụ vương ra, Nhiễm Mặc Phong dẫn dắt Tranh rời đi nơi này, mái tóc dài đỏ thắm tung bay, gió bắt đầu nổi lên.

Hai thân ảnh – một trắng một đen lao vào đánh nhau, tàn ảnh chớp lên chớp xuống tựa như ào giác. Một người là tuyệt đối đánh chết, một người là trốn tránh không đánh trả. Không trung cuộn cuộn gió rít gào, trong thôn xóm không người lửa cùng nước không chút nào che dấu mà tuôn ra.

“Tranh! Ta không quay về!” Con mắt màu xanh bắn ra kiếm quang màu xanh, ngăn cản từng ngọn nước của Tranh.

“Người vì giết chóc mà sinh ra.” Lời nói đầy tàn nhẫn lạnh lùng.

Ngay sau khi một quả cầu lửa thật lớn đánh Nhiễm Mặc Phong văng ra xa hơn trăm dặm, thì thân ảnh của Tranh cũng theo đó mà phóng tới, một cước đâm mạnh xuống ngực Nhiễm Mặc Phong. Ma vật ba mắt không hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào hấn, khàn khàn lên tiếng, trong lời nói mang theo sự khản cổ: “Tranh, ta không quay về.”

“Hấn đã chết!” Dưới chân dùng sức, máu từ khóe miệng Nhiễm Mặc Phong từ từ chảy xuống.

“Ta và phụ vương vĩnh viễn không rời xa nhau.” Nhiễm Mặc Phong nằm trên mặt đất, kiên quyết không đầu hàng.

“Một khi đã vậy, giữ lại người cũng chỉ vô dụng.” Tranh đá bay Nhiễm Mặc Phong, tiếp theo phi thân tới, vươn một tay ra bóp cổ lấy nó, rồi từ từ nâng Nhiễm Mặc Phong so với hấn cao hơn nửa đầu lên.

“Tranh.” Nhiễm Mặc Phong túm chặt lấy hai tay của Tranh, gian nan lên tiếng, “Ta và phụ vương. không rời xa nhau.”

“Hấn đã chết.” Tranh hề bị lay chuyển.

“Tranh.” Nhiễm Mặc Phong nhìn phụ vương đang ‘ngủ say’ ở phía xa xa, đột nhiên nhớ tới một vài người, một vài việc, “Ti Ngự Thiên, chết đi, người cũng sẽ, như thế.”

Tay Tranh nháy mắt dùng sức, Nhiễm Mặc Phong vẫn nhìn phụ vương, không hề thỏa hiệp.

“Bọn họ, là công cụ, giảm đau, của người. Phụ vương, không phải. Người, là người, thân cận, nhất, của ta.” Lời vừa dứt, Nhiễm Mặc Phong liền bị đánh bay ra ngoài, mặc kệ khóe miệng đang chảy máu, nó vẫn đứng lên.

“Tranh, ta không quay về.” Vẫn là câu kia. Cho dù Tranh giết nó, phá hủy thần lực của nó, nó cũng không trở về, “Nanh đã chết, ta là Nhiễm Mặc Phong.”

Hai tròng mắt đỏ đậm của Tranh nhìn chăm chăm vào Nhiễm Mặc Phong, ngay lúc nó nghĩ rằng hấn lại ra tay, thì đột nhiên trong không trung nổi lên một trận gió lớn, khi gió to qua đi, làm gì còn bóng dáng của Tranh.

“Tranh?” Trong mắt Nhiễm Mặc Phong hiện lên khó hiểu, nhưng nó cũng không nghĩ nhiều, nó chỉ biết Tranh đã thả nó. Nhiễm Mặc Phong phóng nhanh tới bên người phụ vương bên người, nó vừa vươn tay ra, thì phát hiện tay mình đầy tro bụi, nó lau lau tay lên áo quần trên người, rồi lại lau đi vết máu ở khóe miệng, sau đó nó nhẹ nhàng ôm lấy phụ vương.

Phụ vương, chúng ta sẽ không rời xa nhau, vĩnh viễn không bao giờ tách ra.

Nó đứng lên, ngửa đầu nhìn không trung âm u, con người màu xanh yêu dị. Nó tựa hồ đã quên mất một việc. Không trung lại nổi lên từng trận gió to, khi gió to thổi mây đen che lấp bầu trời, thì Nhiễm Mặc Phong ôm phụ vương dần dần biến mất.

Cũng vào lúc đó, tiếng trống tấn công ‘thùng thùng đông’ vang lên bên ngoài thành biên quan phía tây, binh lính Vệ Quốc vào ngày trừ tịch (ngày 30 tết) lại kéo quân tấn công vào thành biên quan phía tây. Nhưng khác với những lần trước chính là – ở phía trước quân Vệ dựng một tòa tháp cao cao, trên đỉnh tháp cột một người đang bị bịt kín miệng – đó chính đại tướng Bắc Uyên Triệu Hiền, người đã bị bắt một cách khó hiểu.

—

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Ân Hoắc ngồi trên lưng ngựa, nhìn cửa thành biên quan đóng chặt, phía sau gã là mười vạn binh lính của Vệ Quốc, Triệu Hiền bị trói ở trên đỉnh tháp cao. Trên tường thành biên quan cung thủ và binh lính đã vào chỗ, tựa hồ đã làm tốt chuẩn bị nghênh chiến, thế nhưng khoe miệng Ân Hoắc cũng không vì vậy là mất đi nụ cười, bởi vì gã không nhìn thấy Uy Vũ Đại tướng quân – Lân vương Nhiễm Mục Lân của Bắc Uyên. Triệu Hiền ngay tại đây, thế nhưng Nhiễm Mục Lân lại không xuất hiện, vậy có nghĩa là – hắn đã chết. Dựa theo kế hoạch của bọn họ, gã dẫn binh dụ bắt Triệu Hiền, Triệu Hiền sẽ lại dụ Nhiễm Mục Lân từ Nhân Xương đến đây, sau đó Vương Sung ra tay giết chết hắn. Giờ phút này xem ra, Nhiễm Mục Lân đã chết, mà sở dĩ Vương Sung không báo tin ra ngoài, chỉ sợ là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn đi, bởi vì gã cũng không thấy bóng dáng Vương Sung ở trên tường thành.

“Tướng quân, chủ tướng của đối phương là Quế Vu – mãnh tướng đầu tiên dưới trướng Nhiễm Mục Lân.” Một gã phó tướng sau khi quan sát một lúc thật lâu, đi đến bên người Ân Hoắc, nói.

“Quế Vu?” Ân Hoắc trấn an ngựa chiến có chút bất an ở dưới thân, trầm tư nói, “Như thế xem ra. Vương Sung đã bị bại lộ.”

“Thế.” Phó tướng do dự hỏi, “Nhiễm Mục Lân còn sống không?”

“Không, Triệu Hiền bị bắt, nếu Nhiễm Mục Lân còn sống, thì hẳn nhất định sẽ tự mình dẫn binh. Hiện tại trên tường thành không có hắn, chứng tỏ rằng hắn đã chết, mặc dù không có chết, thì cũng bị thương. Còn tên Vương Sung kia sống hay chết chẳng liên quan chúng ta. Chỉ cần hắn giúp chúng ta diệt trừ mối họa Nhiễm Mục Lân là ổn rồi.”

“Dạ, tướng quân.”

Ân Hoắc ngẩng đầu nhìn về phía đại tướng Bắc Uyên đứng ở trên đầu tường thành, khoát tay một cái, có bốn gã binh lính cầm cây đuốc chạy tới hai bên tháp gỗ cao. Tiếp theo có người tiến lên hét lớn: “Quân Bắc nghe đây! Triệu tướng quân của các ngươi đang ở trong tay chúng ta, nếu muốn hắn sống, thì mau chóng mở cửa thành ra, nếu không hắn sẽ bị thiếu sống!”

Trên tường thành truyền ra tiếng xôn xao, Quế Vu lo lắng nhìn chăm chăm vào Triệu Hiền đang bị trói ở trên tháp cao, phần hận nắm chặt thanh kiếm bên hông: “Truyền lệnh xuống, ai cũng không được phép hành động sầm bậy!”

Triệu Hiền bị bịt kín miệng “Ô ô” kêu lên, nhìn vào Quế Vu, liều mạng lắc đầu, ý muốn nói với gã là không cần lo cho mình.

“Đại tướng quân chúng ta nói, cho các ngươi thời gian một khắc chung (15’), nếu sau một khắc chung mà quân Bắc vẫn chưa mở cửa thành ra, thì tướng quân chúng ta sẽ lập tức hạ lệnh thiêu chết Triệu Hiền!”

“Ân Hoắc! Ngươi là tên tiểu nhân đê tiện, có ngon thì cùng lão tử đánh tay đôi này, uổng phí cho ngươi là tướng quân của Vệ Quốc to lớn, lại đi dùng loại chiêu thức dơ bẩn này, lão tử xấu hổ thay cho ngươi!” Quế Vu ở trên thành tức giận mắng chửi, kéo theo các binh lính đang tức giận cũng bắt đầu chửi bậy.

“Ô ô (Quế Vu)! Ô ô ô ô (không cần lo cho ta)!” Triệu Hiền bị bịt miệng không thể nói, gã dùng lực hét to lên, gã biết Quế Vu có thể nghe hiểu.

Hốc mắt Quế Vu cay xè, chủ tử đã chết, Tiểu Phong chẳng biết đi đâu, hiện tại ngay cả huynh đệ tốt nhất của mình cũng bị người ta coi như là cây đuốc mà chuẩn bị châm lửa, thế nhưng gã lại không có biện pháp cứu lấy huynh đệ của mình.

Gã nghe tiếng kêu của Triệu Hiền, gã rút kiếm ra, hướng đối phương quát: “Triệu Hiền! Huynh đệ tốt, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi! Tuyệt không để cho ngươi chết oan! Ngươi cứ,” Quế Vu nghẹn ngào, “Ngươi cứ an tâm thoải mái mà đi đi!”

Triệu Hiền chảy nước mắt, nhìn huynh đệ tốt của mình mà nở nụ cười. Đúng, chính là như vậy, gã tình nguyện chết cũng sẽ không muốn huynh đệ của mình vì mình mà mở cửa thành ra, nếu là như vậy, gã sẽ lấy cái chết để tạ tội.

“Tướng quân!” Các binh lính ở trên thành bắt đầu khóc lên.

Có năm người đi lên tường thành, trong đó có ba người mặc áo dài màu trắng đơn bạc, mái tóc dài nhẹ bay trong gió lạnh, ba người này vừa xuất hiện, tinh thần của quân Bắc lập tức trở nên cực kỳ phấn chấn, còn quân Vệ thì tràn đầy nghi hoặc, bọn họ là ai?

Nhiễm Lạc Nhân và Tiết Kì đứng ở hai bên của ba người, Tiết Kì vẫn lạnh nhạt như trước, còn Nhiễm Lạc Nhân vì gió lạnh mà hai gò má đỏ bừng, nó nhìn xuống nỗi đau xé lòng, gương mặt nhìn chăm chăm vào Triệu Hiền, hô lên: “Ta là Nhiễm Lạc Nhân – Tam điện hạ Bắc Uyên! Ân Hoắc, ngươi đừng vội đắc ý, hôm nay Bắc Uyên không chỉ cứu thoát Triệu tướng quân, mà còn tiêu diệt hết mười vạn binh sĩ của ngươi! Sau này, Bắc Uyên chắc chắn sẽ bước vào Thượng Tân, chặt đầu Quảng Nghiêu Vũ, san bằng Vệ Quốc!”

Quân Vệ cực kỳ phẫn nộ, Ân Hoắc gương giọng đáp trả: “Chỉ là một tên hoàng tử nhỏ bé mà dám đồng dạng như thế, cả gan nhục mạ bệ hạ ta! Nhiễm Mục Lân đã chết, sao các ngươi còn dám vọng ngôn như thế?”

Mặt Triệu Hiền nháy mắt đỏ lên, ánh mắt bắn về phía Ân Hoắc, liều mạng gầy dựa, trong họng phát ra tiếng nức nở. Ân Hoắc lạnh lùng cười, gương mặt nhìn những sắc mặt lập tức thay đổi ở trên tường thành cùng quân Bắc trở nên xôn xao, nói: “Triệu tướng quân, chỉ sợ là ngươi còn chưa biết đi. Thần võ Đại tướng quân của các ngươi, Lân vương Nhiễm Mục Lân đã chết. Chẳng lẽ ngươi không phát hiện sao? Vì sao trên tường thành không có hắn, không có Vương Sung, cũng không có Lí Đạt?”

Triệu Hiền lập tức nhìn về phía tường thành, gã lắc đầu, không tin. Móng tay Nhiễm Lạc cắm thật sâu vào lòng bàn tay, sắc mặt bình tĩnh, hô to: “Ân Hoắc! Thật không ngờ ngay cả loại chiêu thức hạ lưu như thế này mà ngươi cũng dùng tới! Quý kẻ của Vương Sung đã sớm bị hoàng thúc ta phát hiện,

ngươi cho là nơi này cần hoàng thúc ta ra mặt sao? Nói cho ngươi biết, hoàng thúc ta căn bản chưa từng tới đây!”

Trong khi đối phương trở nên khiếp sợ, nó tiếp tục nói: “Triệu tướng quân! Phản tặc Vương Sung đã bị bắt, chúng ta chờ ngươi trở về xử lý hần!”

Nước mắt Triệu Hiền rơi xuống như mưa. Gã ‘ô ô’ gật đầu, nhìn chăm chăm vào Quế Vu, trong lòng không ngừng run rẩy, Vương gia, ngài ngàn vạn lần không thể có việc!

“Dịch, Trú, có thấy tình cảnh này giống như đã từng nhìn thấy không?” Uyên kéo bàn tay lạnh như băng của Nhiễm Lạc Nhân qua, lau đi máu loãng ở trong lòng bàn tay nó, vừa nhìn Triệu Hiền vừa thần nhiên hỏi.

Trú nắm chặt hai nắm tay, mặt mày đông lạnh. Đầu tóc bạc của Dịch tung bay, bộ mặt dữ tợn. Tiết Ki nhìn về phía cha, khẽ cau mày, thoáng thối lui đến một bên.

“Thước Nguyên, ngươi nhất định phải cứu Triệu tướng quân.” Nhiễm Lạc Nhân quay mặt đi, để dịch nhân không thể nhìn thấy nước mắt của nó.

Uyên âm thầm cười: “Nếu tình cảnh này giống như đã từng nhìn thấy, thì kết cục tự nhiên sẽ khác.” Nhiễm Lạc Nhân nghe không hiểu, nó nắm chặt tay Uyên, đem hết tất cả hy vọng đặt lên trên người ba vị tiên nhân này.

Ba người ở trên tường thành kia rõ ràng không giống người thường khiến cho Ân Hoắc chú ý, hôm nay ngựa chiến dưới thân gã có vẻ cực kỳ nôn nóng. Sau khi trấn an không có kết quả, gã lạnh lùng ra lệnh: “Các ngươi đã không muốn cứu hần, vậy thì đừng trách ta bất nhân! Phóng hỏa!”

Bốn cây đuốc được quăng vào đồng cũi xếp quanh chân tháp gỗ, cũi đã được tưới dầu rá bốc cháy, nháy mắt, bốn phía quanh Triệu Hiền dấy lên ngọn lửa hùng hực.

“Tướng quân!” Binh lính trên tường thành hô to, ba thân ảnh màu trắng từ trên tường thành nhẹ nhàng bay xuống, bay thẳng đến nơi Triệu Hiền đang bị trói. Cửa thành mở ra, không biết Quế Vu đã rời khỏi tường thành từ khi nào, mà hiện giờ đang dẫn đám tám vạn tiên phong vọt ra ngoài.

“Giết Triệu Hiền! Giết ba người kia! Các tướng sĩ, tiến lên!” Ân Hoắc cảm giác được nguy hiểm, giương giọng hạ lệnh.

Bọn lính ủa lên tựa như đê vỡ đánh về phía ba người mặc áo trắng cùng quân Bắc. Đột nhiên, một trận cuồng phong xuất hiện ở nơi khoảng đất bằng phẳng, cũi đang bốc cháy bị cuốn lên không trung. Một thân ảnh màu đen đập lên bả vai của đám lính hỗn loạn, lấy tốc độ không thể tin được mà phóng đến trước mặt Triệu Hiền đang bị trói. Chân còn chưa phóng tới, thì trường đao trong tay đã phát ra tiếng quỷ tru, cọc gỗ ở phía sau Triệu Hiền biến thành từng mảnh nhỏ.

“Ngươi” Người vừa tới khiến cho Triệu Hiền kinh hãi, gã ghen hòng nói không nên lời.

Ba người so với người vừa tới chậm hơn một bước, đột nhiên dừng lại, nhìn chăm chăm vào người vừa mới xuất hiện trước mặt — tóc dài đỏ thắm, ba con mắt yêu dị, “Quý Khiếu” trong tay phát ra ánh sáng đỏ, trên lưng đang cõng một người vẫn “ngủ say” như trước. Triệu Hiền sau một hồi chết đứng, bỗng nhiên phát hiện ra người đang nhắm mắt ở trên lưng người vừa tới là ai, thì gã kinh hãi bước lùi về sau vài bước, rồi ‘phù’ một tiếng quỷ xuống.

“Vương gia!!”

Người vừa tới dùng áo khoát phủ kín người trên lưng, rồi xoay người lại, quân Vệ vừa xông vào lao lên lập tức tản ra, rụt lui về phía sau, thậm chí té ngã trên đất, sợ tới mức đi không nổi. Không chỉ riêng gì quân Vệ, mà ngay cả quân Bắc vừa lao tới cũng trở nên bất động, Quế Vu cầm đầu té ngã xuống ngựa, gã kinh sợ nhìn chăm chăm vào cái người vừa xa lạ vừa có chút quen thuộc, còn có chủ tử vẫn không nhúc nhích nằm ở trên lưng người kia. Ngựa của Ân Hoắc không ngừng hí vang, đột nhiên nó chịu không nổi nữa mà chống hai vó trước lên, hất gã xuống đất, rồi hoảng hốt phóng chạy mất. Cả chiến trường vì người vừa tới không biết là người hay là ma mà trở nên lặng ngắt như tờ.

Uyên, Trú, Dịch đi tới trước mặt người vừa tới, từ từ quỷ xuống, bất kỳ ai biết được thân phận của bọn họ đều bị dọa đến chấn động cùng kinh sợ.

Ba đại tiên nhân quỳ một gối ở trước mặt ma vật kia, lên tiếng: “Tướng quân.”

Trên tường thành, Nhiễm Lạc Nhân và Tiết Ki đều mờ to hai mắt, đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy? Người kia. . . . không phải là Mặc Phong sao?

“Ta đã không còn là tướng quân của các ngươi.” Gió thổi qua, ba người bị hất đứng lên. Một tay Nhiễm Mặc Phong đỡ lấy người ở trên lưng mình, một tay cầm “Quý Khiếu”: “Chuyện cũ đã qua, có thể gặp lại các ngươi ta đã mãn nguyện. Hiện tại, ta chỉ là Nhiễm Mặc Phong.”

Trú và Dịch nhủ mi nhìn nó, trên mặt Uyên đã không còn sự lạnh nhạt.

Nhiễm Mặc Phong đảo mắt qua quân Vệ cùng quân Bắc ở chung quanh, đậm mặc lên tiếng: “Bảo thủ cho phụ vương, giải quyết xong tâm nguyện của phụ vương, ta sẽ rời đi. Chuyện trong thiên hạ không liên quan đến ta.”

Một con ngựa vừa hí vang vừa phóng nhanh ra khỏi thành, Nhiễm Mặc Phong giương mắt nhìn lại, dưới chân nó sinh ra ngọn gió, đưa nó bay thẳng về phía con ngựa đang lao tới, ngay khi cả hai sắp va vào nhau, thì nó đột nhiên tung người nhảy lên trên lưng ngựa, mà con ngựa này chẳng xa lạ gì, đó chính là Tướng Quân.

“Quân Bắc nghe lệnh!”

Quân đội Bắc Uyên vẫn đang trong cơn kinh sợ vội vàng lên ngựa a lên ngựa, bày trận a bày trận, không ai dám trì hoãn. Quê Vưu bối rối từ trên mặt đất leo lên ngựa, cũng vội vàng kéo Triệu Hiền còn đang khiếp sợ cùng bị thương lên ngựa. Trú, Uyên, Dịch vẫn đứng lặng yên ở nơi đó, chờ nghe đối phương hạ lệnh.

Tay phải giơ “Quy Khiếu” lên, hai tròng mắt đỏ đậm, con mắt ma vật màu xanh ở giữa trán phát ra ánh sáng màu xanh nhẹ nhè, hù chết rất nhiều người.

“Giết.” Thanh âm đậm mạc vang vọng khắp vùng biên quan phía tây này.

Tướng Quân nhảy lên, phóng ra ngoài, phi thẳng đến chỗ tướng lĩnh của địch quân, lúc này mọi người ở phía sau mới lấy lại được tin thần.

“Giết!” Quê Vưu hét lớn một tiếng, phóng theo sau.

“Giết!! Giết!!” Quân Bắc lấy khí thế mãnh liệt chưa bao giờ từng có lao lên.

“Mặc Phong.” Trên tường thành, Nhiễm Lạc Nhân im lặng mà rơi nước mắt. Giờ khắc này, nó thật sự hiểu rõ – người là sinh mệnh của nó rốt cuộc không bao giờ quay về nữa. Cái chết của Hoàng thúc đã mang đi hết thấy mọi thứ của người nọ, nếu muốn người kia trở về, trừ phi hoàng thúc sống lại.

Giết! Giết tất cả những người che chắn ở trước mặt nó và phụ vương! Phụ vương, chờ con giết sạch hết bọn họ, sau đó chúng ta sẽ đi tới một nơi mà không ai có thể tìm được chúng ta. Đến lúc đó, không ai có thể ngăn cản chúng ta, không ai có thể tách rời chúng ta. Phụ vương, người và con đã hứa với nhau, một kiếp này, vĩnh viễn không rời xa nhau.

Trên chiến trường – lửa, gió, mưa tên nổi lên bốn phía, ba đại tiên nhân vứt bỏ lời hứa dĩ vãng, nhúng tay vào chuyện thế tục. La bàn luân thế, vận mệnh con người bắt đầu vận chuyển.

Không biết qua bao lâu, chỉ biết là lúc trời đất tối đen, quân Vệ đã không còn một ai sống sót. Sau khi Nhiễm Mặc Phong chém xuống đầu của một người cuối cùng, thì nó kéo áo choàng che khuất phụ vương ra, nhìn thi thể và máu loãng đầy đất, thấp giọng nói: “Phụ vương, chúng ta quay về kinh.”

Toàn thân Tướng Quân dính đầy máu, nó đi đến bên người tiểu chủ nhân, dùng đầu hút hút tiểu chủ nhân, rồi quỳ xuống.

Nhiễm Mặc Phong chuyển phụ vương ra phía trước người mình, cột chặt hai đùi của phụ vương vào hai bên hông của mình, sau đó ngồi lên lưng Tướng Quân. Tướng quân đứng lên, lắc lắc đầu làm cho máu ở trên đầu văng đi, rồi dẫm lên trên thi thể đầy đất phi nhanh về phía bên trong thành, Nhiễm Mặc Phong vỗ vỗ đầu của nó.

“Tướng Quân, đi kinh thành.”

“Hì.”

Thẳng đến khi người đã đi xa không còn thấy bóng dáng, Uyên trên người dính đầy máu, lên tiếng: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Trú bước đi trước, Dịch đuổi theo.

“Máu” trên mặt đất còn chưa kịp hòa tan, giờ đây cộng thêm máu của địch nhân thấm đẫm, phân không ra đâu là máu đâu là tuyết đỏ. Nguyên bản một đội quân khí thế ngất trời, mà giờ đây chỉ còn là thi thể không trọn vẹn, tứ chi bị chặt đứt. Tướng sĩ Bắc Uyên im lặng nhìn mấy người kia rồi đi, không ai dám lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

CHƯƠNG 108

Từ sau khi Trú rời khỏi kinh, Nhiễm Mục Kỳ cũng không vào triều, hết thấy mọi việc đều tiến hành ở Vô Tam điện. Ngoài điện, Phan Nhạc lựa chọn mấy trăm tinh binh đứng canh gác, không khí trong cung tuy tĩnh lặng nhưng lại mang theo vài phần khẩn trương cùng nghiêm nghị. Bất quá gần đây bởi vì Hoắc Bang xuất binh tấn công vào Sở Quốc, mà trong triều chia làm hai phe. Một phe lấy Thái úy Trương Chiêu Xương cầm đầu – đưa ra lời buộc tội Hoắc Bang, bảo y chưa có thánh chỉ mà dám tự tiện xuất binh đánh vào Sở Quốc, phá vỡ “hòa bình” giữa hai nước, mang đến cho Bắc Uyên những nguy hiểm không cần thiết; một phe khác lấy Tề tướng Ngũ Vũ Khôn cầm đầu – cho rằng ra lệnh cho tướng quân ở ngoài biên quan là điều không thể, Sở Quốc khinh người quá đáng, Hoắc Bang xuất binh lần này là muốn nói cho thiên hạ biết rằng – Bắc Uyên không phải là thịt bò nằm trên thớt, có thể mặc cho ai muốn cắt muốn chém cũng được.

Nhiễm Mục Kỳ tựa hồ có chút đau đầu, y mệt mỏi dựa lưng vào long ý, một tay đỡ trán, đợi đến khi tranh luận ở trong điện tạm thời lắng xuống, y buông

tay, hỏi: “Lạc Tín, con thấy thế nào?”

Nhiệm Lạc Tín lập tức bước ra khỏi hàng, cúi đầu nói: “Quốc quân cùng thái tử Sở Quốc đều đã chết, Sở Quốc như rắn mất đầu, nhi thần nghĩ rằng xuất binh vào lúc này không có gì là không ổn, ngược lại rất hợp lý. Thế nhưng, Hoắc tướng quân thân là Đại tướng quân của đông doanh, phải bám tấu với phụ hoàng trước, rồi từ phụ hoàng hạ chỉ, như vậy mới là danh chính ngôn thuận, nếu những người khác cũng noi theo đó mà làm, thì sẽ gây tổn hại đến uy nghi của phụ hoàng.”

“Vậy ý của con là, phụ hoàng nên giáng tội Hoắc Bang?” Nhiệm Mục Kỳ nhìn nhị tử của mình, trong mắt mờ hồ mông lung.

Nhiệm Lạc Tín lắc đầu nói: “Không, lúc này sĩ khí của quân ta đang cao, Hoắc tướng quân dũng mãnh, đánh cho quân Sở và quân Man bại lui liên tục, nếu giờ đây giáng tội sẽ nhiều loạn quân tâm, chính là.”

“Chính là cái gì?”

Nhiệm Lạc Tín ngẩng đầu nhìn phụ hoàng, khó xử nói: “Chính là. Nhi thần nghĩ rằng.” Nói đến đây, hần đột nhiên quỳ xuống, nói, “Hoắc tướng quân đánh vào Sở Quốc, Vệ Quốc và Nam Quốc nhất định sẽ không đứng ngoài làm ngơ, Kim Quốc cũng sẽ không bỏ mặc. Hành động này của Hoắc tướng quân có thể nói là kéo một mà động mười. Các tướng lĩnh lấy hoàng thúc cầm đầu, đại sự trong quân chưa bao giờ hưởng phụ hoàng bẩm báo, phụ hoàng thân là Quốc quân thiên hạ, trong tay lại không có binh quyền. Một khi noi hoàng thúc có việc trì hoãn, thì phụ hoàng cũng không thể điều động bất cứ ai, chẳng phải là rất nguy hiểm. Nhi thần nghĩ rằng. Nhi thần nghĩ rằng phụ hoàng nên quản lý binh quyền, việc trong quân phải do phụ hoàng tự mình điều phối. Nhi thần nói lời sảm bậy, thỉnh phụ hoàng ban thưởng tội.”

Lời này vừa nói ra, các đại thần trong Vô Tam điện đều thay đổi sắc mặt, Ngũ Vũ Khôn vội vàng bước ra khỏi hàng, quỳ xuống nói: “Bệ hạ, triều thần cảm trọng binh trong tay vô luận ở triều đại nào cũng đều cực kỳ không ổn, lời nhị điện hạ nói rất chí lý. Nhưng thỉnh bệ hạ minh giám, Vương gia thân là Uy vũ Đại tướng quân, một lòng vì hoàng thượng, vì thiên hạ Bắc Uyên, đối với bệ hạ là tuyệt đối trung thành, tuyệt đối không có nhị tâm.”

Nhiệm Lạc Tín lập tức nói: “Ngũ tướng quốc, Lạc Tín tuyệt không có ý này, trung tâm của hoàng thúc trời đất đều biết. Chính là các tướng lĩnh này có trung thành với phụ hoàng hay không, cũng khó có thể nói trước. Phụ hoàng cầm binh quyền trong tay, cũng là để ngừa vạn nhất.”

“Bệ hạ, Bắc Uyên xuất binh đánh Sở Quốc, thiên hạ bắt đầu xoay chuyển, đây đúng là lúc bệ hạ cầm lại binh quyền.” Thái úy mặc kệ quan hệ của mình với Nhị hoàng tử, bước ra khỏi hàng nói, sau đó những người theo phe của Thái úy cũng bước ra khỏi hàng.

Trong mắt Nhiệm Mục Kỳ mờ hồ càng đậm, y không nói gì, mà là nhìn về phía Ngũ Vũ Khôn đang nói ra suy nghĩ của gã.

Ngũ Vũ Khôn có chút kích động nói: “Bệ hạ, Vương gia cả đời không thủ thế, toàn tâm phụ tá bệ hạ. Trời đông giá rét, Vương gia không sợ vất vả và tự mình rời khỏi kinh thành đi đến biên quan để điều phối đối nơi đóng quân. Cự thần tin rằng, chuyện Hoắc tướng quân xuất binh, Vương gia nhất định đã nói qua với bệ hạ, tuy Hoắc tướng quân không bám tấu với bệ hạ, nhưng khẳng định là đã lĩnh ý chỉ của bệ hạ. Vương gia và bệ hạ tựa như tay chân, sao có thể để cho các tướng lĩnh đối với bệ hạ có dị tâm?”

Trương Chiêu Xương dập đầu ba cái, đột nhiên nức nở nói: “Bệ hạ. Cự thần nguyện lấy cái chết để cho thấy cự thần tuyệt đối không có ý chửi bới Vương gia. Cự thần chỉ là vì giang sơn xã tắc của Bắc Uyên. Thỉnh bệ hạ thứ thần cả gan, các tướng quân là trung thành với bệ hạ, nhưng với tình trạng hiện giờ, đợi khi Vương gia trăm tuổi, thái tử đăng cơ, bọn họ vẫn còn hết lòng trung thành với tân hoàng sao?”

“Thái úy! lời này của ngài là ý gì? Ngài đang trừ cho bệ hạ và Vương gia chết sớm sao?” Ngũ Vũ Khôn cả giận nói.

Trương Chiêu Xương cũng rất tức giận, hai gò má đỏ lên, cất tiếng phản bác: “Cự thần chỉ là đang suy tính cho sự thịnh vượng lâu dài của giang sơn Bắc Uyên mà thôi. Ngũ Tề tướng đọc nhiều sử sách như vậy, chẳng lẽ đã quên trên sử sách đều nói đến chuyện loạn thần bất chính sao? Không phải cự thần hoài nghi sự trung thành của các vị tướng quân, nhưng cũng nên phòng ngừa chu đáo.”

“Không nghi ngờ sự trung thành của các vị tướng quân, mà là hoài nghi sự trung thành của Vương gia?!” Ngũ Vũ Khôn phẫn nộ, đứng lên, mắng to. Nhiệm Mục Kỳ ho khan hai tiếng, gã đành phải nhìn xuống cục tức đó, hai mắt đầy tơ máu nhìn trừng trừng Trương Chiêu Xương. Đến nay vẫn chưa có tin tức của ngoại tôn (cháu), tứ Hoàng Tử lại chết một cách không rõ ràng, Bắc Uyên đang ở thời buổi rối loạn, vậy mà vào lúc này bọn họ lại đưa chuyện binh quyền ra nói, ý đồ gì đây?

Nhiệm Mục Kỳ ho khan vài tiếng, cực kỳ mệt mỏi, rũ mắt xuống, nói: “Chỉ là một cái binh quyền, mà các người lại âm ỉ đến như vậy.”

Lời nói đó vừa dứt, thì ngay cả Ngũ Vũ Khôn cũng rất kinh ngạc. Mặc dù gã không tán thành chuyện đụng chạm vào binh quyền của Vương gia, nhưng gã cũng không ngờ rằng – ở trong lòng bệ hạ, binh quyền chỉ là một việc nhỏ đến như thế!

Trương Chiêu Xương và Nhiệm Lạc Tín căng cứng người, không hiểu rõ mà giương mắt nhìn lên phía trên. Trong lòng hai người thực gấp, ở phía tây vẫn chưa truyền tin tức về, mà bọn họ cũng không dám tùy tiện phái người đi thăm dò, sợ đưa tới những phiền phức không cần thiết, bọn họ rất sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Mà người theo dõi Nhiệm Mục Kỳ cũng không truyền bất kỳ tin tức gì về, vì để ngừa vạn nhất, nên ngày hôm nay bọn họ quyết định đưa chuyện binh quyền ra nói. Một khi Nhiệm Mục Kỳ thật sự đã chết, đám thuộc hạ của hắn nhất định sẽ báo thù cho hắn, đến lúc đó bọn họ cần một người vì bọn họ mà thu tóm tất cả binh quyền vào trong tay.

Trương Chiêu Xương lại dập đầu mấy cái, vô cùng ủy khuất nói: “Cự thần còn chưa nói xong, mà Tề tướng đã hiểu lầm cự thần như vậy. Cự thần là đang thỉnh cầu bệ hạ phong thế tử Nhiệm Mục Kỳ làm Đại đô đốc, bệ hạ có thể đem toàn bộ binh quyền giao cho thế tử điện hạ, như vậy cũng không ảnh hưởng đến mặt mũi của Vương gia, mà còn có thể phòng ngừa các tướng quân nắm binh quyền, một khi Vương gia không còn, không ai có thể gây ra chuyện xấu gì.”

Nhiệm Mục Kỳ nhếch khóe miệng, trên mặt là ý cười không rõ, nói: “Đã làm khổ Trương Thái úy vì giang sơn của trẫm mà suy nghĩ sâu xa đến như thế.”

“Cựu thần không dám” Trương Chiêu Xương lập tức cúi đầu, trong lòng bất an. Nhiệm Lạc Tín quỳ trên mặt đất, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Nhiệm Mục Kỳ vẫn là một bộ dáng cao lơ phát phơ nhìn các thần tử ở bên phía dưới, rồi thần nhiên nói: “Có một chuyện mà trẫm đã quên nói với các ngươi. Mấy ngày trước, Mục Lân gởi thư nói cho trẫm biết – đã tìm được thái tử rồi.”

Nháy mắt, trong phòng nổ tung, Nhiệm Lạc Tín và Trương Chiêu Xương vội vàng cúi đầu, hô lớn: “Nhờ ơn trên phù hộ. . . .” Hai người liều mạng khắc chế biểu tình trên mặt.

Ngũ Vũ Khôn khiếp sợ đến trừng lớn hai mắt, hốc mắt nháy mắt uồn ướt. Gã run rẩy quỳ xuống, nghẹn ngào: “Nhờ ơn trên, phù hộ. . . .”

”Nhờ ơn trên phù hộ, nhờ phúc của bệ hạ!” Những người khác đều quỳ xuống, hô lớn.

Nhiệm Mục Kỳ quét mắt qua Nhiệm Lạc Tín, bình tĩnh lên tiếng: “Mặc dù đã tìm được Lạc Thành rồi, nhưng nó lại bị trọng thương, cần phải tĩnh dưỡng. Trẫm sợ kẻ xấu sẽ lại gây bất lợi cho nó, nên đã thu xếp đưa nó đến một nơi cực kỳ an toàn. Lạc Thành cũng đã gửi thư về cho trẫm, trên thư nó viết rằng – nó đối với thái tử vị cũng không lưu luyến, hơn nữa hiện giờ nó lại bị thương, mà quốc gia lại đang lúc hưng thịnh, nên nó mong trẫm phê đi thái tử vị của nó, phong người có năng lực hơn.”

“Hoàng Thượng (phụ hoàng)!”

Có người ức chế kích động, có người khiếp sợ thương cảm.

“Trẫm đã đọc đi đọc lại thư của Lạc Thành nhiều lần, đột nhiên cảm thấy đứa con này của trẫm đã thật sự trưởng thành, trẫm vô cùng vui mừng, nhưng đối với nó cũng tràn đầy áy náy. Năm đó, nó vẫn còn rất nhỏ, mà Trẫm đã đưa nó đến Hòe Bình, nó một thân một mình ở bên ngoài, chịu rất nhiều khổ cực, tuy nhiên nó cũng không làm cho trẫm thất vọng, sửa đổi rất nhiều thói hư tật xấu, nhưng dù nói thế nào, trẫm đối với nó vẫn cực kỳ áy náy.”

Nhìn từng thần sắc khác nhau ở bên dưới, mơ hồ ở trong mắt Nhiệm Mục Kỳ càng ngày càng đậm.

“Trẫm không phải là hoàng đế tốt, cũng không phải là phụ thân tốt.” Nâng tay ngăn lại các thần tử muốn lên tiếng, y đậm mặc nói, “Trẫm đối với sự thống trị giang sơn cũng không có dã tâm, hơn nữa việc trong thiên hạ cũng không phải do trẫm định đoạt. Hiện giờ thiên hạ chia bốn xê năm, tây có Vệ Quốc như hổ rình mồi, bắc có Nam Quốc đầy tham vọng, đông có Sở Quốc dã tâm bùng bùng, nam có Kim Quốc thái độ mơ hồ, giang sơn của trẫm cần một người có đầy năng lực cùng mạnh mẽ để dẫn dắt Bắc Uyên thoát khỏi hiểm nguy, cũng như thống nhất thiên hạ này.”

Nhiệm Lạc Tín quỳ trên mặt đất, hai mắt sáng ngời lên, hai tay trong tay áo nắm chặt.

“Thư của Lạc Thành khiến trẫm suy nghĩ rất nhiều, chỉ vì Bắc Uyên mà nó có thể không màng lợi ích cá nhân, nguyện ý giao ra thái tử vị, làm cho trẫm cảm thấy hân là nên học theo tấm gương tốt này của Lạc Thành.”

“Bệ hạ!”

“Phụ hoàng!”

Thần sắc mọi người kinh hãi.

“Mục Lân vì giang sơn của trẫm mà vẫn mãi chưa lập gia đình. Để ấy vì bảo vệ Bắc Uyên mà đóng ở biên quan rất nhiều năm, trong quân đội có uy tín cực cao, mà ngay cả Mặc Phong cũng học theo tính tình của đệ ấy, ở trên chiến trường đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, thanh danh bay xa. Khiến cho tất cả các Đại tướng quân như Hoắc Bang, Triệu Hiền, Xa Kim Hoàn đối với nó cực kỳ tán thưởng. Ở trong triều đình, uy tín của Mục Lân cũng cực cao, mà ngay cả Mặc Phong, tuy nó còn nhỏ tuổi nhưng đã lập rất nhiều chiến công, mặc kệ là Lạc Thành, Lạc Nhân, hay là Lạc Tín, Lạc Nghĩa, không biết đã bao nhiêu lần ở trước mặt trẫm nói rằng – Mặc Phong rất tài giỏi. Nếu Mục Lân làm vua, Bắc Uyên nhất định sẽ trở thành bá chủ của thiên hạ, mặc dù tương lai vị trí này của trẫm sẽ rơi vào trong tay Mặc Phong, nhưng trẫm tin rằng nó cũng sẽ giống như phụ vương của nó, quản lý giang sơn của trẫm ngày càng hưng thịnh.”

“Phụ hoàng!” Nhiệm Lạc Tín trừng lớn hai mắt, sắc mặt nháy mắt tái nhợt.

“Bệ hạ! Trăm triệu lần không thể a. . . .” Trương Chiêu Xương dập đầu hô to.

Ngũ Vũ Khôn cũng dập đầu hô: “Thịnh bệ hạ xuy sét! Thịnh bệ hạ xuy sét! Việc này trăm triệu lần không thể! Tuy Mặc Phong là thế tử, nhưng cũng không phải là huyết mạch hoàng thất, thịnh bệ hạ xuy sét!”

“Thịnh bệ hạ xuy sét!”

Mơ hồ ở trong mắt Nhiệm Mục Kỳ đã biến mất, y ngồi dậy: “Trẫm, không cần xuy sét. Giang sơn này là của trẫm, trẫm muốn cho ai thì cho.”

“Bệ hạ! Thế tử điện hạ cũng không. . . .” Ngũ Vũ Khôn còn chưa nói xong, thì Nhiệm Mục Kỳ đã lạnh lùng nói, “Mặc Phong họ Nhiệm, đã vào gia phả hoàng thất. Còn chuyện huyết mạch, huyết mạch hoàng thất bị chặt đứt ở trên tay trẫm, cũng không phải là chuyện không tốt.”

“Bệ hạ!”

Nhiễm Lạc Tín ngờ ngạc nhìn phụ hoàng, trong đầu trống rỗng, nói không nên lời.

“Việc này trăm đã quyết định, các người không cần nói nữa.” Dứt lời, Nhiễm Mục Kỳ phát tay cho mọi người lui ra, rồi y đứng dậy đi vào phòng trong.

Nhiễm Lạc Tín nhìn phụ hoàng rồi đi, gầy dựa đứng lên, cúi đầu đi ra khỏi Vô Tam điện. Trương Chiêu Xương lo lắng, lập tức đuổi theo.

“Tể tướng, chuyện này.”

Thần sắc Ngũ Vũ Khôn ngưng trọng, gãi lắc đầu, tính trở về trước, rồi sau đó sẽ cùng các vị đại thần khác thương nghị một phen, làm cho Hoàng Thượng đánh mất ý niệm này. Còn những người khác cũng chỉ có thể rời đi trước.

Ra khỏi Vô Tam điện, Ngũ Vũ Khôn muốn đi hậu cung thăm nữ nhi, từ ngày ngoại tôn gặp chuyện rủi ro, nữ nhi cả ngày đều lấy lệ rửa mặt, gầy yếu rất nhiều. Lúc gãi vừa quẹo ra khỏi hành lang Vô Tam điện, thì thấy Hi Nhạc đi tới.

“Tể tướng, thỉnh đi theo nô tài.” Nói xong, Hi Nhạc làm cái động tác im lặng, Ngũ Vũ Khôn cảm thấy căng thẳng, vội vàng đi theo.

Hi Nhạc dẫn Ngũ Vũ Khôn đi vào một con đường nhỏ, sau khi bảy quẹo tám cua thì tự nhiên đưa gã đến lãnh cung, thấy dọc theo đường đi Hi Nhạc vô cùng cẩn thận, nên Ngũ Vũ Khôn cũng cẩn thận theo. Khi tới lãnh cung, Hi Nhạc cũng không dẫn gã đi từ cửa chính vào, mà là quẹo qua cửa sau. Sau khi bước vào căn nhà gỗ ở phía sau lãnh cung, Hi Nhạc xóc ván giường lên, lộ ra một cánh cửa ngầm, rồi vươn tay mời Ngũ Vũ Khôn đang cực kỳ kinh ngạc đi xuống dưới.

Đi trong mật đạo tối đen được một lúc, thì trước mắt lộ ra ánh sáng, ngay khi Ngũ Vũ Khôn nhìn thấy trên tường treo hai người cả người đầy máu, thì trong lòng gã hoảng hốt. Lúc này có một người bước ra từ hướng mật đạo khác.

“Tể tướng,”

Ngũ Vũ Khôn trừng lớn mắt, quay đầu nhìn lại, ngay khi gã thấy rõ mặt người tới thì gã “A” lên một tiếng, ngã ngồi lên mặt đất.

“Tứ, tứ điện hạ.” Ngũ Vũ Khôn sắp bị hù chết rồi, liên tục thụt lùi về sau, “Tứ điện hạ! Cựu thần biết là ngài chết oan, chờ Vương gia trở về, cựu thần nhất định sẽ giúp ngài giải oan. Ngài, ngài.”

“Tể tướng.” Người dọa cho Ngũ Vũ Khôn sợ tới mức xém tè ra quần, ngượng ngùng cười cười, nói, “Tể tướng, ta không có chết, ngài đừng sợ, không tin ngài sờ sờ ta đi.” Nói xong, hắn bước nhanh tới trước mặt người đã sợ tới xanh mặt, kéo lấy hai bàn tay khô cứng của gã áp lên hai gò má ẩm ướt của mình.

Vừa mới bắt đầu Ngũ Vũ Khôn thực sợ hãi, thế nhưng sau khi gã sờ soạng một hồi, thì mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Tứ điện hạ, ngài, thực sự chưa chết?” Gã hồ đồ rồi.

“Ân. Ta chưa chết.” Nhiễm Lạc Nghĩa buông tay gã ra, ngài ngừng nói, “Lúc đầu, ta cũng nghĩ rằng phụ hoàng muốn giết ta, sau đó mới biết được phụ hoàng là muốn ta diễn màn kịch này cho người khác xem, nhưng sợ ta diễn không tốt, nên mới giết ta.”

“Đây, đây rốt cuộc là chuyện gì? Vì sao phải diễn trò?” Ngũ Vũ Khôn nhìn nhìn hai người cả người đầy máu không biết đã chết hay còn sống, hỏi.

Đỡ Ngũ Vũ Khôn đứng lên, Nhiễm Lạc Nghĩa nhìn về phía sau, tiếp theo lại một người nữa đi ra, Ngũ Vũ Khôn vừa nhìn thấy, liền xém tý nữa là hôn mê, đây không phải là Ngự Sử thân y Diệp Trung Tường đang nhiễm bệnh nặng, đã nhiều ngày chưa từng vào triều sao?

“Tể tướng.” Diệp Trung Tường ôm quyền hành lễ, “Việc này khẩn cấp, hôm khác Trung Tường sẽ kể lại cho Tể tướng nghe.”

Nghe ra chuyện khẩn cấp, Ngũ Vũ Khôn thu liễm tâm tình, hỏi: “Bệ hạ cần cựu thần làm cái gì?” Mang gã đến đây, nhất định là có chuyện quan trọng giao cho gã.

“Đây là thư của Quế tướng quân gửi từ biên quan phía tây đến.” Diệp Trung Tường lấy từ trong lòng lấy ra một phong thư giao cho đối phương.

Sau khi xem thư xong, Ngũ Vũ Khôn vô cùng tức giận, hai tay phát run. “Là hần! Dĩ nhiên là hần! Ta nên sớm nghĩ đến!”

Diệp Trung Tường nghiêm túc nói: “Lần trước Hoắc tướng quân gửi thư nói rằng – mấy tên mật thám bị hần bắt kia đều đã nhận tội, bọn chúng khai rằng – nếu bọn chúng bị phát hiện, thì phải một mực chắc chắn rằng là do tứ điện hạ gây nên. Thật ra ban đầu bọn họ vẫn một mực vu khống cho tứ điện hạ, nhưng thế tứ điện hạ vừa ra tay, bọn họ liền khai hết tất cả. Người xếp mấy tên mật thám này vào cấm quân chính là một gã phó tướng của Phan tướng quân, tên này là người của Thái úy. Nhưng việc này cũng không đủ chứng cứ để định tội Thái úy, Thái úy hoàn toàn có thể đem chuyện này đổ cho người khác. Mà Thái úy là ngoại công của nhị điện hạ, cho nên chuyện này nhị điện hạ không thể không biết. Tiếp nữa là, sau khi nhị điện hạ trở về không lâu, thì An Trọng Thiên và Sa Dĩ Đất liền xảy ra chuyện, bệ hạ hoài nghi việc này có liên quan đến nhị điện hạ, nhưng khổ nỗi lại không có chứng cứ, bởi vậy sau khi cùng Trú tiên nhân thương nghị, mới giả vờ xử tử tứ điện hạ, làm cho bọn họ yên tâm.”

“Kỳ thật lần trước khi đưa hoàng tử đi Sở Quốc, thì phụ hoàng và hoàng thúc đã nhận thấy trong triều có người cấu kết với Sở Quốc. Sa Bột Đồ nói trong triều có người vẫn luôn âm thầm liên lạc với Sa Dĩ Đất và An Trọng Thiên, nhưng hần không biết đối phương là ai, chính là không ngờ người đó lại

là Thái úy và.” Nhiễm Lạc Nghĩa thương cảm nói.

“Nhị điện hạ. thật sao?” Ngũ Vũ Khôn không muốn tin, “Thế nhị điện hạ cũng bị tập kích a.”

“Thái úy là ngoại công của nhị điện hạ. Ngoại trừ nhị điện hạ ra, thì còn ai có thể mong muốn thái tử điện hạ chết? Hơn nữa.” Diệp Trung Tường nhìn nhìn hai người đầy máu me ở trên tường, “Bọn họ là do nhị điện hạ phái tới. Bệ hạ thả ra tin tức, nói rằng thái tử điện hạ đang ở lãnh cung, hai người này được phái tới điều tra hư thật.”

“Ta giả làm thái tử ca ca, cùng Từ Ương bắt hai người này. Phụ hoàng tự mình thẩm vấn, hỏi ra là do Nhị ca phái bọn họ tới.” Nhiễm Lạc Nghĩa nói đến đây đột nhiên nghẹn ngào lên.

Ngũ Vũ Khôn bất an hỏi: “Điện hạ?”

Diệp Trung Tường cũng rơi nước mắt, cố nén bi thống, nói: “Có một chuyện mà chúng ta không dám nói cho bệ hạ biết, sợ người.”

“Chuyện gì?!”

“Vương gia ngài ấy. đã chết.”

“Cái gì?!” Thân mình Ngũ Vũ Khôn lắc lư, Nhiễm Lạc Nghĩa vội vàng đỡ lấy gã. “Vương gia!” Gã thấp giọng kêu lên một tiếng, suýt nữa thờ không ra hơi.

“Tể tướng, thái tử điện hạ đã được cứu, tuy bị trọng thương, nhưng mạng sống đã được bảo vệ. Hiện giờ Vương gia đã chết, chúng ta phải mau chóng tìm ra chứng cứ xác minh Thái úy và nhị điện hạ cấu kết với địch quốc. Thái tử điện hạ cũng nói – người ngày đó muốn giết ngài ấy quả thật là từ kinh thành phái tới.”

“Có việc gì xin Diệp đại nhân cứ phân phó, cho dù cự đầu phải đánh đổi bằng bộ xương khô này cũng nhất định phải bắt cho được Thái úy và nhị điện hạ, báo thù cho thái tử và Vương gia!” Ngũ Vũ Khôn rơi nước mắt đầy mặt.

“Bệ hạ muốn truyền ngôi cho Vương gia, nên Thái úy và nhị điện hạ nhất định sẽ ra tay. Bọn họ còn chưa biết chuyện của Vương gia, nhất định sẽ ‘chó cùng rút giậu’ trước khi Vương gia quay về kinh. Bọn họ không có binh quyền, chúng ta cần Tể tướng đem binh quyền đưa đến tay bọn họ.”

“Binh quyền của ai?”

“Ta.”

Ngũ Vũ Khôn theo tiếng nhìn lại, lại giật mình, người tới dĩ nhiên là Xa Kim Hoàn, tiếp theo gã hiểu rõ mà gật gật đầu.

Lặng lẽ rời khỏi lãnh cung, Ngũ Vũ Khôn xoa bóp mặt, làm cho mình trở nên tự nhiên một chút, sau đó cố lấy lại tinh thần mà bước nhanh ra khỏi hoàng cung. Đêm đó, gã dẫn theo vài tên đại thần tâm phúc đi tới phủ Thái úy, một phen nước mắt một phen nước mũi ôm lấy tay Trương Chiêu Xương khóc rống không thôi. Bi thống vì giang sơn Bắc Uyên sắp phải rơi vào trong tay người ngoài, gã thực có lỗi với tiên hoàng, thực có lỗi với tổ tiên Bắc Uyên.

Tin tức truyền ngôi nhanh chóng lan truyền ra ngoài, khắp nơi trong triều vang lên nghị luận, tâm các vị đại thần cũng bắt đầu xoay chuyển. Ngay khi Ngũ Vũ Khôn khóc được ba ngày, cũng tỏ vẻ sẽ lấy cái chết để phản kháng, thì Trương Chiêu Xương tìm đến gã.

“Cho dù phải bức bệ hạ thoái vị, cũng không thể đem giang sơn trăm năm của Bắc Uyên giao vào tay người ngoài.” Ngũ Vũ Khôn đau lòng nói.

“Nhưng chúng ta làm sao có năng lực bức bệ hạ thoái vị chứ? Người đừng quên rằng – toàn bộ binh quyền đều nằm trên tay Vương gia.” Trương Chiêu Xương giả vờ thờ dài.

Ngũ Vũ Khôn kẻ sát vào gã thần bí nói: “Xe tướng quân cũng rất bất mãn với quyết định này của bệ hạ, nguyện ý giúp chúng ta.”

“Thật sự?!”

“Chính xác 100%!” Ngũ Vũ Khôn oán hận nói, “Lạc Thành là thái tử, nó khổ cực lâu như vậy, bị nhiều ủy khuất như vậy, hiện tại lại phải nhường ngôi vị cho kẻ khác, ta không thể trơ mắt nhìn tên quý kia được tiện nghi như thế! Nếu không phải do nó, thì Lạc Thành cũng sẽ không bị đưa đến Hòe Bình khi còn nhỏ tuổi như vậy.”

“Cũng đúng.” Trong mắt Trương Chiêu Xương hiện lên ánh sáng lạnh.

Đêm đó, một người lặng lẽ đi vào quý phủ của quận vương Nhiễm Lạc Tín. Hoàng tử ôn hòa đã sớm biến mất, lúc này đây, sắc mặt Nhiễm Lạc Tín tái nhợt, biểu tình tràn đầy hung ác nham hiểm.

“Phụ hoàng, ngài đối đãi với nhi thần như thế, cũng đừng trách nhi thần bất nghĩa.” Nắm chặt bình dược trong tay, hắn nói: “Phải nhanh một chút!”

“Ân, giờ tý ngày mai, bệ hạ vừa chết, Xa Kim Hoàn sẽ giết Phan Nhạc, ủng hộ lập con làm Quốc quân.” Trương Chiêu Xương nói.

“Nhiễm Lạc Thành đâu? Ngũ Vũ Khôn cũng nguyện ý?”

“Ta đã mua được Xa Kim Hoàn, hứa với hần sau khi mọi việc thành công sẽ phong hần làm uy vũ Đại tướng quân. Hần là sau này mới đi theo Nhiễm Mục Lân, nên sự trung thành đối với Nhiễm Mục Lân không bằng đám người Hoắc Bang. Sau khi bệ hạ chết, ta sẽ phái người giết Ngũ Vũ Khôn, không chế hoàng hậu, đến lúc đó chỉ cần nói thái tử đã chết, thì còn có việc gì không thành. Cho dù Nhiễm Mục Lân chưa chết, chúng ta chỉ cần thả tin tức bệ hạ bị rất bệnh nặng ra, hần nhất định sẽ vội vã trở về, đến lúc đó Xa tướng quân sẽ phái người giữa đường giết hần!”

“Trú tiên nhân đâu? Hần là tai họa ngầm lớn nhất.”

“Khiến cho Nhiễm Mặc Phong đi đối phó hần. Nói rằng Trú tiên nhân nổi điên, giết Nhiễm Mục Lân. Bệ hạ muốn phong nó làm thái tử, nên Nhiễm Mặc Phong cũng không thể giữ lại, để cho hai tên đó đánh nhau đến người chết ta sống đi, rồi chúng ta sẽ ‘bọ ngựa rình ve, se sẻ sau lưng’, ở chung quanh mai phục cung thủ.”

Ánh mắt Nhiễm Lạc Tín dần dần rét lạnh, một lát sau hần gật đầu.

“Thành công hay thất bại là ngay tại ngày mai. Ở trong mắt phụ hoàng, mấy hoàng tử chúng ta còn không bằng một góc của tên quý kia. Nguyên bản con vẫn muốn giữ lại một mạng của phụ hoàng, đợi khi hần chết, con sẽ lấy tên thái tử mà kế vị, thế nhưng trong lòng hần căn bản không đưa con là ta đây!”

“Lạc Tín, sắp rồi, chỉ cần bệ hạ vừa chết, con chính là tân hoàng. Mặc kệ là Nhiễm Lạc Thành, hay là Nhiễm Lạc Nhân, con muốn giết cứ giết, muốn lăng trì cứ lăng trì.”

“Bọn họ đều đáng chết.” Giao bình độc được cho ngoại công, Nhiễm Lạc Tín không định lùi bước.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

CHƯƠNG 109

Chuyện thoái vị gây cho kinh thành ồn ào huyền ảo. Ngũ Vũ Khôn dẫn dắt đủ loại quan viên quý gởi ở trước Vô Tam điện, Nhiễm Mục Kỳ coi như không biết, vẫn cứ ở trong tẩm cung đọc sách uống trà, có vẻ cực kỳ thanh thoi. Sáng sớm ngày hôm nay, Ngũ Vũ Khôn cũ như mấy ngày trước, lại dẫn người tới quý gởi ở ngoài điện, Nhiễm Mục Kỳ thấy phiền, liền sai người đánh Ngũ Vũ Khôn mười gậy, kéo gã ra khỏi hoàng cung. Khi bị kéo lôi ra ngoài, Ngũ Vũ Khôn vừa khóc la om xòm vừa nhìn nhìn Trương Chiêu Xương đang quỳ trên mặt đất.

Trong tẩm cung chỉ có Nhiễm Mục Kỳ, Nhiễm Lạc Tín và Hi Nhạc. Nhiễm Lạc Tín đứng ở bên người phụ hoàng, cúi đầu lặng im, qua một lúc sau, hần đi đến trước mặt Hi Nhạc, nhìn gã nói: “Hi công công, phụ hoàng nên uống được.”

Hi Nhạc nhìn nhìn Hoàng Thượng, rồi khom người lui ra ngoài, trong mắt Nhiễm Lạc Tín hiện lên âm ngoan.

“Lạc Tín.”

“Phụ hoàng.” Vội vàng thu liễm tâm tư, Nhiễm Lạc Tín đi đến bên người phụ hoàng.

Nhiễm Mục Kỳ đặt sách xuống, nghiêm túc nhìn hần, hai tròng mắt mang một tầng sương mù mông lung. “Lạc Tín, phụ hoàng truyền ngôi vị hoàng đế cho hoàng thúc con, con có oán phụ hoàng không?”

Nhiễm Lạc Tín khẽ cười nói: “Phụ hoàng đã quyết định, con có oán thì được gì?”

Nhiễm Mục Kỳ nhướng mi, nhìn đôi mắt ôn hòa hơi chút ủy khuất của nhị tử, mà trong lòng cực kỳ đau đớn. Y thờ dài, đứng lên, Nhiễm Lạc Tín rũ mắt xuống, đi theo bên cạnh y. Nhiễm Mục Kỳ thông thả bước ra ngoài ban công, đưa lưng về phía đứa con, nói: “Giang son, giang son. nếu năm đó phụ hoàng không bị buộc đến tuyệt cảnh (đường cùng), thì phụ hoàng tuyệt không muốn ngồi lên chiếc ghế này. Lạc Tín, phụ hoàng đã từng nghĩ tới sẽ phế bỏ Lạc Thành, lập con làm thái tử.”

Thân mình Nhiễm Lạc Tín đột nhiên căng thẳng, hần ngẩng đầu, thần sắc phức tạp mà nhìn phụ hoàng đang đưa lưng về phía hần. Hần cắn chặt răng, không lên tiếng. Nếu đã từng nghĩ tới lập hần làm thái tử, thì tại sao hiện tại lại đem Bắc Uyên giao cho hoàng thúc, giao cho tên quý kia?!

Nhiễm Mục Kỳ lại thờ dài, thấp giọng nói: “Lạc Tín, con có từng nghĩ rằng, mặc dù phụ hoàng đem giang son này giao cho hoàng thúc con, nhưng Mặc Phong lại không chịu nhận không?”

Nhiễm Lạc Tín mở to hai mắt, thần sắc khiếp sợ. Hần nắm chặt hai đấm, ủy khuất nồng đậm bốc lên trong mắt, rất nhanh, hai mắt hần lại khôi phục ôn hòa, cúi đầu không nói.

” Mặc Phong, đứa nhỏ đó. lần đầu tiên phụ hoàng nhìn thấy nó, cũng đã rất sợ hãi, sao lại có đứa nhỏ có một đôi mắt hai màu chứ? Hơn nữa còn

là màu đỏ như máu. Thế nhưng khi hoàng thúc con ôm lấy Mặc Phong lại cực kỳ cao hứng, tựa như Mặc Phong chính là con ruột của hoàng thúc, mặc dù phụ hoàng rất lo lắng, nhưng chỉ có thể áp chế xuống. Hoàng thúc con vì phụ hoàng mà lẻ loi một mình ở biên quan, có thể nhặt được một đứa nhỏ làm cho hoàng thúc thích đến như thế, thì phụ hoàng cũng sẽ coi đứa nhỏ kia như là cháu ruột của mình. Lạc Tín, mười mấy năm nay, hoàng thúc con vẫn luôn lo sợ Mặc Phong sẽ chịu ủy khuất, nên vẫn mãi không thú thê; Mà Mặc Phong đứa nhỏ đó để ý nhất cũng chỉ có hoàng thúc con. Thậm chí có đôi khi phụ hoàng cảm thấy rằng – nếu một ngày nào đó hoàng thúc con rời đi, Mặc Phong cũng sẽ không còn.”

Tay Nhiễm Lạc Tín hơi hơi phát run. Phụ hoàng, chậm, hết thấy đều đã chậm. Hẳn đợi nhiều năm như thế, làm nhiều chuyện như thế, đã không thể quay đầu lại.

“Lạc Tín.” Nhiễm Mục Kỳ kêu lên một tiếng đầy phiền muộn, nhưng lại không nói tiếp nữa. Y nhìn về phía xa xăm, đã gần đến giữa trưa, kinh thành vào ngày tết khắp nơi đều ầm ầm truyền tới tiếng pháo nổ. Trong đôi mắt y chứa đầy bi thương cùng quyết tâm mà người phía sau không thể nhìn thấy, khi y xoay người lại, đối mặt với nhị tử, thì trong mắt y chỉ còn lại một quyết tâm.

Khi Nhiễm Lạc Tín nhìn thấy ánh mắt của phụ hoàng, trong lòng ngẩn ra. Lúc này Hi Nhạc bung được nước đi vào, hẳn vội vàng xoay người đi lấy được, tránh đi ánh nhìn đầy chăm chú làm cho hắn hoảng hốt của phụ hoàng.

“Hi công công, trà.”

Ngay khi Hi Nhạc đi pha trà, Nhiễm Lạc Tín mở bình độc được giấu ở trong tay áo ra, nhân cơ hội đổ hết vào trong chén được. Khi bung thuốc tới cho phụ hoàng, sắc mặt hắn cực kỳ bình tĩnh, nói: “Phụ hoàng, nên uống được.”

Nhiễm Mục Kỳ nhìn nhị tử bung được, gương mặt hắn mang nụ cười ôn nhu, đi từng bước từng bước tới. Khi đối phương dùng hai tay bung chén được đưa tới trước mặt y, thì y vươn tay trái ra nhận lấy.

“Phụ hoàng, trời giá rét, ngài uống được xong, thì nên vào phòng trong nghỉ ngơi.”

“Lạc Tín.” Nhiễm Mục Kỳ bung chén được, không hề động.

“Phụ hoàng.” Nhiễm Lạc Tín nhìn chăm chú vào gương mặt vẫn xinh đẹp như trong dĩ vãng của phụ hoàng. Hắn đã trưởng thành, thế nhưng phụ hoàng vẫn y như trong trí nhớ của hắn – nhỏ bé, yếu ớt, xinh đẹp, nhưng cũng rất đối vô tình.

“Có cái gì muốn nói với phụ hoàng không?”

Lắc đầu, Nhiễm Lạc Tín âm thầm cười: “Phụ hoàng, thừa dịp được còn nóng thì nên uống ngay mới tốt.”

Nhiễm Mục Kỳ nhìn vào trong chén được, vẫn không nhúc nhích, ngay khi Nhiễm Lạc Tín càng ngày càng lo lắng, thì hắn nhìn thấy phụ hoàng hất tung chén được lên mặt đất. Được nước màu đỏ tươi làm bẩn cả sàn nhà, thần sắc Nhiễm Lạc Tín kinh sợ, đột nhiên từ phía sau các binh phong quanh tẩm cung chạy ra rất nhiều thị vệ.

“Bất nó.” Nhiễm Mục Kỳ thần nhiên lên tiếng.

“Phụ hoàng !” Nhiễm Lạc Tín không biết võ, nên dễ dàng bị thị vệ giữ lấy hai tay. Khi hắn nhìn thấy một người bước ra từ phía sau đám thị vệ, thì sắc mặt hắn nháy mắt trở nên trắng bệch.

“Bệ hạ.” Xa Kim Hoàn mặc áo giáp đi đến trước mặt Nhiễm Mục Kỳ, khom người nói, “Thần đã bố trí thỏa đáng.”

“Xa tướng quân? Phụ hoàng?” Nhiễm Lạc Tín bày ra một bộ dáng kinh ngạc, tựa hồ không hiểu vì sao mình lại bị bắt.

“Điện hạ, ” Hi Nhạc lên tiếng, “Một khi chén được của bệ hạ bị bỏ độc, thì sẽ biến thành màu đỏ tươi.”

Nhiễm Lạc Tín kinh hoảng nhìn lại, vừa định phản bác, thì nghe phụ hoàng lên tiếng.

“Lạc Tín, vừa rồi phụ hoàng đã cho con một cơ hội.” Nhiễm Mục Kỳ đạm mạc lên tiếng, mơ hồ trong mắt đã biến mất, chỉ còn lại sự lạnh lùng như băng. “Nếu ta là con, ta sẽ đem độc hạ ở trên người mình, như vậy mới có thể thần không biết quỷ không hay mà giết chết đối phương, hơn nữa cũng sẽ không bị người khác hoài nghi.”

“Phụ hoàng!” Cả người Nhiễm Lạc Tín lạnh ngắt, hắn vẫn kiên trì nói, “Con không biết! Phụ hoàng! Con không có hạ độc người!”

“Lạc Tín, lại đây.” Nhiễm Mục Kỳ vẫy tay, thị vệ buông Nhiễm Lạc Tín ra, mà hai chân hắn tựa như nhũn ra, căn bản đi không nổi.

“Lại đây.” Nhiễm Mục Kỳ vẫn còn đang ngoắc ngoắc, Nhiễm Lạc Tín đi từng bước từng bước qua.

Nhiễm Mục Kỳ từ ái xoa xoa gương mặt lạnh lẽo của Nhiễm Lạc Tín, sau đó khẽ sát vào: “Lạc Tín, trong bốn đứa con của ta, con là người giống phụ hoàng nhất.” Tiếp theo, y nhỏ giọng nói ở bên tai đối phương: “Mà ngay cả việc hạ độc giết chết phụ hoàng của mình, phái người ám sát huynh trưởng của mình, cũng đều giống nhau như đúc.”

Nhiễm Lạc Tín đứng như trời trồng, thanh âm của phụ hoàng trở nên cực kỳ xa xôi.

“Nhưng mà Lạc Tín, giữa phụ hoàng và con lại có một điểm khác nhau, đó chính là – phụ hoàng giết bọn hán, là vì mạng sống, mà con” Chậm rãi rời đi, Nhiễm Mục Kỳ vẫn ôn nhu như cũ, xoa xoa hai gò má của đứa con, hai tròng mắt lại giống như đang nhìn người xa lạ, “Là vì quyền thế, vì cái ghế tội tề kia.” Dứt lời, Nhiễm Mục Kỳ dùng sức đẩy Nhiễm Lạc Tín ra ngoài, thị vệ lập tức trời hấn lại.

“Lạc Tín, hai người do con phải tới thăm dò Lạc Thành đã khai ra tất cả.” Không muốn lại nghe những lời nói xạo “vô tội” của Nhiễm Lạc Tín nữa, Nhiễm Mục Kỳ lãnh đạm nói, “Còn có Lạc Nghĩa, phụ hoàng chưa từng giết nó. Lạc Tín, nếu đã làm, thì cũng đừng để cho phụ hoàng xem thường con.”

“Phụ hoàng!” Nhiễm Lạc Tín không còn sự ôn hòa nữa, hấn hô lớn, “Phụ hoàng! Con hận người! Vì cái gì người tình nguyện truyền ngôi vị hoàng đế cho tên quỷ kia, mà lại không muốn truyền cho con?! Con thua kém nó ở điểm nào?! Thua kém Nhiễm Lạc Thành ở điểm nào? Còn có mẫu phi, trong lòng nàng chỉ có người, thế nhưng người đối xử nàng thế nào?! Người cả ngày chỉ biết trợn mắt một chỗ với Trú tiên nhân, chỉ một chút ôn nhu cũng không muốn ban cho mẫu phi, người không xứng làm phụ hoàng của con!”

Nhiễm Mục Kỳ không có bị chọc giận, y lạnh lùng nhìn nhị tử đã hoàn toàn thay đổi: “Con muốn giết Lạc Thành và Lạc Nghĩa, thì sao trăm lại muốn truyền giang sơn này cho con. Còn về phần mẫu phi của con. Trăm đã cho nàng một nhị tử.”

Tim Nhiễm Lạc Tín đập mạnh và loạn nhịp, đây là ý gì?!

Nhiễm Mục Kỳ cũng không giải thích, mà là xoay người đi. Xa Kim Hoàn bước nhanh tới, bịt miệng Nhiễm Lạc Tín lại, ra hiệu cho thị vệ dẫn hấn đi xuống.

“Ô ô! Ô ô!” Nhiễm Lạc Tín giấy dựa kêu lên, muốn phụ hoàng giải thích rõ ràng, câu nói kia là ý gì?! Thế nhưng phụ hoàng cũng chẳng liếc nhìn hấn một cái.

“Bệ hạ.” Xa Kim Hoàn vì Hoàng Thượng mà cảm thấy khó sở.

“Trăm không có việc gì. Hết thầy cứ theo như kế hoạch mà làm.”

“Dạ.”

Xa Kim Hoàn nhìn Hi Nhạc liếc mắt một cái, muốn gã chiêu cố tốt cho Hoàng Thượng, sau đó lập tức đi ra ngoài. Còn các thị vệ lại tiếp tục trốn vào sau các bình phong, chờ hành động cuối cùng của tối nay.

“Bệ hạ.” Hi Nhạc lo lắng kêu lên, gã bung một bát trà dâng lên.

Nhận lấy bát trà, Nhiễm Mục Kỳ thổi thổi, thần nhiên nói: “Hi Nhạc, Lạc Tín đi đến kết cục ngày hôm nay, cũng là do lỗi của trăm, mà cũng là do lỗi của Trương Phi.”

“Bệ hạ, ngài đối với thái tử, nhị điện hạ, tam điện hạ cùng tứ điện hạ đều bình đẳng như nhau. Chưa từng thiên vị ai, cũng chưa từng bỏ rơi ai. Nhị điện hạ đi đến kết cục ngày hôm nay sao có thể là lỗi của bệ hạ?”

“Hi Nhạc, buông màn xuống đi.” Nhiễm Mục Kỳ xoay người rời đi, về mặt y đầy hàn ý.

Hi Nhạc buông màn ở ban công xuống, cho người phát ra tin tức bệ hạ đã chết để cho Trương Thái úy biết. Gã quay đầu nhìn về phía Hoàng Thượng đang ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi ở trên long y, thở dài một hơi. Thân mình bệ hạ rất khó làm cho các nương nương sinh nhĩ tử, thế nhưng bệ hạ đã cố gắng cho mỗi nàng một nhĩ tử, đó đã là ân sủng to lớn đối với các nàng. Chính là, chẳng có vị nương nương nào nhìn thấu hiểu điều này.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, dần dần, màn đêm buông xuống. Ánh nến trong Vô Tam điện được thấp lên, gió lạnh mang theo một cổ tiêu điều làm cho người ta hoảng hốt, ép tới người không thở nổi. Giờ tỵ, cửa nam hoàng cung bị người lặng lẽ mở ra, một đội quân xâm nhập vào hoàng cung, tiến thẳng đến Vô Tam điện. Đồng thời, hai đội quân khác cũng lặng yên không một tiếng động vây quanh phủ của Quận vương Nhiễm Lạc Tín và phủ của Thái úy.

Ở trước phủ của Thái úy Trương Chiêu Xương, Nhiễm Lạc Nghĩa ngồi trên lưng ngựa hạ lệnh: “Bao vây tất cả các đường hầm, một cái cũng không cho ra!”

“Dạ!”

Mà ở Vương phủ của Nhiễm Lạc Tín, Phan Nhạc đã sớm bị Xa Kim Hoàn giết chết thì đang dẫn binh vây quanh phủ chặt như nêm cối. Cây đuốc chiếu sáng cả kinh thành, lúc này, ở hoàng cung đã lâm vào trong chém giết.

Hết thảy mọi thứ đều ở trong thời gian ngắn mà giải quyết xong tất cả. Thậm chí trận cung biến nhỏ nhỏ này ở trên sử sách cũng chỉ được viết qua vài dòng vôi vàng. Đội quân do Trương Chiêu Xương dẫn dắt, vừa bước tới trước Vô Tam điện đã phản chiến, mà ngay khi gã bị bắt trời rồi áp giải đến trước mặt Nhiễm Mục Kỳ, gã thậm chí không thể tin được – kế hoạch của mình lại bị thất bại nhanh như thế.

“Trương Thái úy, trẻ như thế này còn vào cung, vì sao không thông báo trước? Mà ngược lại còn mang đến đây nhiều binh lính như thế?”

Trương Chiêu Xương tựa như gặp quỷ mà nhìn trừng trừng vào người đang bước ra từ trong tấm cung của Hoàng Thượng.

“Diệp, Diệp Trung Tường?!” Không phải hấn bị bệnh sắp chết sao? Trương Chiêu Xương quay ngược người lại, nhìn về phía Xa Kim Hoàn, nụ cười

trên mặt đối phương đã làm cho gã hiểu rõ mọi thứ.

“Trương Chiêu Xương, Lạc Tín đã bị bắt, ngươi có muốn nói cái gì, thì trăm cũng không muốn nghe.” Nhiệm Mục Kỳ ra hiệu cho Xa Kim Hoàn áp giải người đi xuống.

“Ha ha, ha ha ha.” Ngoài dự đoán của mọi người chính là – Trương Chiêu Xương không có vì mình mà biện bạch, lúc này gã đã biết mình bị lão già chết tiệt Ngũ Vũ Khôn lừa, cũng bị Xa Kim Hoàn lừa. Việc đã đến nước này, gã và Lạc Tín cũng chẳng còn đường sống.

“Ngươi cười cái gì?” Nhiệm Mục Kỳ lạnh lùng hỏi.

“Ha ha, ha ha ha” Trương Chiêu Xương cười đến nỗi không dừng lại được, “Nhiệm Mục Kỳ Ha ha ha Ngươi thực sự nghĩ rằng hết thảy mọi thứ đều do ngươi nắm giữ sao?” Gã cười đến nỗi chảy cả nước mắt, lời nói cũng không còn sự tôn trọng như trong dĩ vãng. “Ngươi vẫn còn chưa biết đi, ha ha ha Nhiệm Mục Lân đã chết!”

“Không được nói bậy!” Nhiệm Mục Kỳ bật người đứng lên, nắm lấy nghiến mực, quăng qua.

Trương Chiêu Xương ôm cái trái chảy máu của mình, tiếp tục cười: “Ta phái hai trăm người mai phục trên đường đi đến biên quan phía tây, đợi Nhiệm Mục Lân đi qua liền giết chết, Nhiệm Mục Kỳ, nếu ta nhớ không lầm thì Nhiệm Mục Lân đã thật lâu không có phái người truyền tin về kinh đi. Nhiệm Mục Kỳ! Ngươi đối với ta bất nghĩa, cũng đừng trách ta bất nhân! Ngươi thương tổn nữ nhi của ta, thương tổn ngoại tôn của ta, ta tuyệt không để cho ngươi sống sung sướng!”

Nhiệm Mục Kỳ chỉ cảm thấy trước mắt mình biến thành từng trận màu đen, mà ngay cả Xa Kim Hoàn, Diệp Trung Tường và Hi Nhạc cũng trở cuồng, bọn họ không ngờ Trương Chiêu Xương lại đoán ra được điều này.

“Dẫn hần đi! Mang gong xiên vào cho hần! Trước khi Mục Lân trở về, không được để cho hần chết!” Nhiệm Mục Kỳ rống giận, Xa Kim Hoàn bị miệng Trương Chiêu Xương lại, rồi tự mình áp giải gã đi xuống.

“Trung tường, mau! Lập tức phái người đi biên quan phía tây!”

“Dạ!” Hai chân Diệp Trung Tường run rẩy mà rời khỏi Vô Tam điện.

Nhiệm Mục Kỳ choáng váng, ngã ngồi ở trên mặt đất.

“Bệ hạ!” Hi Nhạc tiến lên nâng y dậy.

“Bệ hạ! Trương Thái úy chỉ nói bậy thôi! Vương gia khẳng định không có việc gì!” Hi Nhạc gấp đến độ gần như muốn khóc lên.

“Hi Nhạc, phái người, phái người truyền tin cho Trú, bảo hần mang Mục Lân bình an, lông tóc vô thương về đây cho trăm. Nếu Mục Lân có gì ngoài ý muốn, trăm, trăm tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hần!”

“Dạ! Bệ hạ!” Hi Nhạc hoang mang rối loạn mà chạy đi tìm người truyền tin.

“Mục Lân, Mục Lân.” Túm chặt lấy ngực, Nhiệm Mục Kỳ từng ngum từng ngum thở ra, thế nhưng sắc mặt y lại càng ngày càng tái nhợt, Mục Lân đã hơn hai mươi ngày chưa có truyền tin về.

“Bệ hạ!” Ngay khi Hi Nhạc từ bên ngoài trở về, thì đã thấy Hoàng Thượng té xỉu trên mặt đất. Cung biến do Trương Chiêu Xương khởi xướng không hề gây ra bất kỳ rối loạn nào, thế nhưng Hoàng Thượng ngất xỉu lại khiến cho cả hoàng cung rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

CHƯƠNG 110

Trong Vô Tam điện lan tỏa mùi được nồng đậm, sắc mặt Nhiệm Mục Kỳ tái nhợt nửa nằm nửa ngồi ở trên giường. Người phái đi biên quan phía tây vẫn chưa truyền tin về, nghĩ đến khả năng Mục Lân đã xảy ra chuyện, y liền không thở nổi.

Có gió thổi vào phòng, Nhiệm Mục Kỳ lập tức ngồi thẳng dậy, nhìn về phía ban công. Một thân ảnh màu trắng xốc màn che lên, y vội vàng hást chặn ra, đi chân không xuống giường. Nháy mắt y được người ôm vào trong lòng.

“Trú, Mục Lân đâu? Có phải Mục Lân đã xảy ra chuyện không?” Nhiệm Mục Kỳ ngắt đầu, vội vàng hỏi người đã xa cách nhiều ngày, thanh âm y cực kỳ run rẩy.

Trú ôm chặt lấy Nhiễm Mục Kì, không nói. Nhìn hần như thế, sắc mặt Nhiễm Mục Kì càng ngày càng tái nhợt, hô hấp cũng dần dần khó khăn. Y túm chặt vạt áo trước của Trú, nghẹn ngào hỏi: “Trú, nói cho ta biết, Mục Lâm đệ ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Trú lạnh lẽo, lên tiếng: “Ai nói cho ngươi biết hần đã xảy ra chuyện?”

“Đừng hỏi ta – ai đã nói cho ta biết! Trú! Mục Lâm đâu?” Nhiễm Mục Kì sắp điên rồi. Thái độ của Trú đã nói lên rằng – Mục Lâm đã xảy ra chuyện!

Trú vẫn lặng yên không nói, Nhiễm Mục Kì từ từ buông thả bàn tay đang túm chặt hần ra, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, im lặng của Trú đã là câu trả lời.

“Mục Lâm. đệ ấy, xảy ra chuyện gì?”

Trú lấy áo choàng bông qua, phủ lên trên người Nhiễm Mục Kì: “Ta mang ngươi đi gặp hần.” Nói xong, hần ôm lấy Nhiễm Mục Kì, màn che tung bay, trong phòng đã không còn bóng dáng của ai

Cửa thành Kinh thành, Nhiễm Mặc Phong ngồi trên lưng ngựa nhìn cửa thành đóng chặt. Trời đã hoàn toàn tối đen, ánh lửa chiếu ra từ bên trong thành nói cho nó biết – trong kinh thành vẫn náo nhiệt ồn ào như cũ. Nó kéo chặt áo choàng trên người, không cho gió lạnh thổi trúng người ở trên lưng mình, xuống ngựa, cầm “Quý Khiếu” đi qua.

“Phụ vương, chúng ta đã về đến kinh thành.” Nói nhỏ với người ở phía sau lưng một câu, Nhiễm Mặc Phong nắm chặt “Quý Khiếu”, khi cách cửa thành còn khoảng mười bước thì nó ngừng lại

“Ai đó?!” Thủ vệ trên tường thành giờ cây đuốc hướng ra ngoài, để xem ai đang ở dưới thành.

Nhiễm Mặc Phong không có ngẩng đầu lên, cũng không để ý đến. Gió nổi lên, nó nâng tay phải lên, chém mạnh về phía cửa thành.

“Oanh” Cửa thành lắc lắc, trên tường thành truyền đến rối loạn.

“Oanh” Lại một phát chém mạnh nữa, Nhiễm Mặc Phong mặc kệ hành động này có bao nhiêu điên cuồng, nó cứ từng đao từng đao chém lên cửa thành. Người ở trên tường thành chuẩn bị bắn tên, thế nhưng tên vừa bắn ra lại bị gió thổi qua cuốn đi mất.

“Mặc Phong!”

Dọc theo đường đi, Nhiễm Lạc Nhân vẫn luôn theo sát Nhiễm Mặc Phong, nó lập tức nhảy xuống ngựa, vội vàng kêu lên. Mặc dù có Uyên vẫn luôn chăm sóc cho nó, thế nhưng chạy liên tục mấy ngày liên khiến cho nó mệt mỏi, yếu nhược, môi khô nứt, thế nhưng nó cũng không rảnh để quan tâm những chuyện này, người quan trọng nhất trong cuộc đời nó đã điên rồi.

Nhiễm Mặc Phong không nghe được tiếng hét gọi của Nhiễm Lạc Nhân, trong đầu nó chỉ có một ý nghĩ – mở cửa thành ra, mang phụ vương đi vào thành. Thậm chí nó cũng không muốn lên tiếng nói cho đối phương biết nó là Lâm vương thế tử. Nó đã điên rồi, đã bước vào ma đạo.

“Dừng! Dừng lại!” Nhiễm Lạc Nhân ở dưới thành hô to, vươn bàn tay vì lạnh mà đông cứng ngắc lên, rút lệnh bài ở trong ngực ra, giọng lên, “Ta là Nhiễm Lạc Nhân! Mở cửa thành ra! Mau mở cửa thành ra!”

Uyên đi đến phía sau Nhiễm Lạc Nhân, khoát áo bông lên người nó, tay phải chém ra, một ngọn băng mang theo lực lượng cường đại đánh thẳng về phía cửa thành đã bị Nhiễm Mặc Phong chém gần sập. Thủ vệ thành còn chưa kịp chạy tới mở cửa thành, thì đã nghe “rầm rầm” vài tiếng, cửa thành đã bị Nhiễm Mặc Phong mạnh mẽ chém sập.

“A!” Đám thủ vệ thành tay cầm binh khí sẵn sàng nghênh địch, nhưng khi nhìn thấy người vừa xông tới, liền trở nên kinh hoàng mà lùi bước về sau. Tựa hồ có người đã nhận ra người phá cửa thành là ai, liền kinh ngạc đến nỗi đánh rơi binh khí trên tay.

“Là người phương nào mà lớn mật như thế!” Nhiễm Lạc Nghĩa phụ trách phòng giữ kinh thành, sau khi nghe tin liền vội vàng chạy tới, cùng chạy tới với hần còn có Phan Nhạc.

Nhiễm Mặc Phong tựa hồ chẳng biết ai. Nó dậm dậm nhìn đám thủ vệ trước mặt mình, kéo Tướng Quân qua, lên ngựa. Chung quanh được đốt đuốc sáng trưng, ngay khi Nhiễm Lạc Nghĩa và Phan Nhạc nhìn thấy rõ đó là ai, thì cả hai người đều kinh sợ đến mức ngã xuống khỏi ngựa.

“Tướng Quân, đi hoàng cung.” Vỗ vỗ Tướng Quân, Nhiễm Mặc Phong lắc “Quý khiếu” trong tay một cái, hất bay đám thủ vệ đang chắn trước mắt nó, phóng thẳng đến hoàng cung.

“Đó, đó là.” Nhiễm Lạc Nghĩa ngồi dưới đất, thì thào nhìn người đã đi xa, thân mình rét run.

“Lạc Nghĩa!” Nhiễm Lạc Nhân vừa bước vào thành, thì nhìn thấy Nhiễm Lạc Nghĩa, nó kêu lên một tiếng kinh sợ, vội vàng chạy tới, nhưng chưa kịp vui mừng khi thấy Nhiễm Lạc Nghĩa bình an, thì nó đã vội vàng nói, “Mau! Mau hồi cung!”

“Tam ca?” Nhiễm Lạc Nghĩa không đứng dậy nổi, tay chân như nhũn ra mà chỉ chỉ người đã đi xa, “Đó, đó là.”

“Lạc Nghĩa, đó là Mặc Phong, đừng hỏi, mau cùng huynh hồi cung!” Tiếp đó nó mới phát hiện Phan Nhạc cũng đang ngồi bệch dưới đất, vội hỏi, “Phan

tướng quân, nơi này để cho người được không?” Nói xong, nó dùng sức kéo Nhiễm Lạc Nghĩa dậy, đẩy đẩy hắn lên ngựa.

“Lạc Nghĩa, đi tìm hoàng hậu nương nương và mẫu phi của đệ, nói cho bọn họ biết Hoàng thúc đã xảy ra chuyện.” Nói xong, Nhiễm Lạc Nhân kéo lấy ngựa ở trên tay Uyên, nháy mắt cũng không còn thấy bóng dáng.

Nhiễm Lạc Nghĩa đàn độn nhìn nhìn Phan Nhạc, rồi nhìn nhìn cánh cửa thành bị chém hư, bỗng giật mình một cái, vội vàng rút roi ngựa ở bên hông ra, phóng nhanh về phía hoàng cung.

Hoàng thúc đã xảy ra chuyện? ! Phan Nhạc nghe được câu này cũng đơ hết vài giây, sau đó mới hiểu ra được – Vương gia đã xảy ra chuyện, gã vội vàng từ trên mặt đất nhảy dựng lên. “Đóng cửa thành! Đóng cửa thành!”

Cửa hoàng cung được thắp đuốc sáng trưng. Trong gió lạnh, Nhiễm Mục Kỳ vô lực tựa vào trên người Trú, thần sắc đầy lo lắng, giương mắt nhìn xung quanh.

“Trú, Mục Lân đã trở lại?” Y không rõ vì sao người này lại đưa y đến nơi này.

“Hắn rất nhanh sẽ xuất hiện.” Trú kéo kín áo choàng trên thân người trong lòng mình lại, sâu trong đáy mắt hắn tràn đầy lo lắng.

Tìm Nhiễm Mục Kỳ đập rất nhanh, lời Trương Chiêu Xương đã nói, phản ứng của Trú, tất cả đều làm cho Nhiễm Mục Kỳ không thể bình tĩnh. Nếu Mục Lân gặp chuyện không may, nếu Mục Lân gặp chuyện không may, Nhiễm Mục Kỳ không dám nghĩ tiếp nữa, y cảm thấy khí lực toàn thân ở dưới loại giả thiết này biến mất không còn chút gì.

Tiếng vó ngựa từ phương xa truyền đến, tay Trú đang ôm lấy Nhiễm Mục Kỳ nháy mắt dùng sức, Nhiễm Mục Kỳ giãy ra khỏi Trú, chạy lên trước. Trời bắt đầu rơi tuyết, sau khi Nhiễm Mục Kỳ thấy rõ người tới là ai, thì y ngừng lại, đối phương cũng ngừng lại. Nhiễm Mặc Phong xuống ngựa, công phụ vương đi về phía hoàng thúc. Nhiễm Mục Kỳ kinh ngạc nhìn chằm chằm vào người đang đi từng bước về phía mình, nói không nên lời.

Nhiễm Mặc Phong đứng ở trước mặt hoàng bá, con mắt ở giữa nhắm chặt, đôi mắt dị sắc đỏ đậm. Trên mặt nó thực bình tĩnh, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Hoàng bá.” Cúi đầu kêu một tiếng, nó kéo áo choàng ra, lộ ra người trên lưng mình, “Con và phụ vương đã trở lại.”

Hai mắt Nhiễm Mục Kỳ nháy mắt mở to, y sững sờ nhìn chằm chằm vào người đang dựa vào trên lưng Nhiễm Mặc Phong, người nọ nhắm chặt mắt, hai tay vô lực rũ ở trước ngực Mặc Phong. Cái gì kinh hãi, cái gì ngạc nhiên, cái gì nghi hoặc mọi cảm giác đều biến mất không còn. Y cứ sững sờ nhìn chằm chằm vào người đang “ngủ say” ở trên lưng Mặc Phong.

“Mục, Lân?” Nhiễm Mục Kỳ nâng tay phải lên, chạm nhẹ lên mặt của đối phương, nhưng chỉ tích tắc, y đã rút tay về. “Thật lạnh.” Tiếp theo y lại chạm lên, lần này, y cảm thấy lạnh hơn nữa. Chính là y không rút tay về, mà là áp hẳn bàn tay lên trên gương mặt lạnh lẽo của hoàng đệ.

Đêm đen, tuyết càng rơi càng dày. Trước cửa hoàng cung tụ tập rất nhiều người, có vệ binh, có quan viên nghe tin mà tới, có Trú, Uyên cùng Dịch và Tiết Kỳ tới chậm hơn bọn hắn một chút, còn có. Nhiễm Lạc Nhân, Nhiễm Lạc Nghĩa, các nương nương trong hậu cung. Có người che miệng không thể tin được mà thấp giọng khóc đứng lên, có người xụi lơ trên mặt đất, có người sững sờ không tin những gì họ nhìn thấy. Còn có người lại đang nở nụ cười.

“Mục Lân.” Nhiễm Mục Kỳ thần nhiên cười, hai tay áp lên trên đệ đệ, “Chuyện gì làm cho đệ mệt đến như vậy? Nhìn thấy hoàng huynh cũng không tỉnh lại?”

“Kì.” Trú từ sau ôm lấy y, lại bị Nhiễm Mục Kỳ giãy ra. Ánh mắt hắn phát lạnh, hai tay dùng sức ôm lấy y, không được y thoát ra.

“Buông thả ra!” Nhiễm Mục Kỳ cũng không quay đầu lại, lên tiếng, vươn tay nắm lấy bàn tay cũng đông dạng lạnh như băng của đệ đệ, hiền lành nhìn về phía Nhiễm Mặc Phong, “Mặc Phong, phụ vương con rất lạnh, mau theo hoàng bá hồi cung, để phụ vương ấm áp một chút.”

Nhiễm Mặc Phong lấy áo choàng phủ lên người phụ vương, tay dắt Tướng Quân.

“Mục Lân.” Trong thanh âm của Nhiễm Mục Kỳ có khúc âm, y nhìn xem chung quanh, không biết đang tìm cái gì, tiếp theo y túm lấy áo choàng của Nhiễm Mục Lân, nói câu “Không đủ”, sau đó liền cởi áo choàng của mình ra, phủ lên trên người đệ đệ, rồi y lại nắm chặt lấy Nhiễm Mặc Phong, vội vàng nói: “Mặc Phong, phụ vương con chỉ bị mệt thôi, để phụ vương con nghỉ ngơi.”

“Ân.” Tay trái Nhiễm Mặc Phong đỡ lấy phụ vương, tay phải nắm chặt lấy tay hoàng bá, “Phụ vương chỉ bị mệt.”

“Đứng, đứng, Mục Lân chỉ bị mệt thôi.” Nhiễm Mục Kỳ không biết nên làm cái gì bây giờ, y muốn nắm lấy tay Nhiễm Mục Lân, thì phát hiện mình vẫn còn đang nắm lấy tay Nhiễm Mặc Phong. Mặt y trắng bệch tựa như quỷ, môi run rẩy kịch liệt, tựa hồ đang nhẫn nhịn một nỗi thống khổ thật lớn.

“Mục Lân, Mục Lân,” Nhiễm Mục Kỳ vỗ nhẹ vào đệ đệ, lại không cam lòng nói, “Đệ nói với hoàng huynh vài câu đi, rồi sau đó lại ngủ tiếp, Mục Lân, đệ tỉnh lại nói với hoàng huynh vài câu đi.”

“Kì.” Trú ôm chặt lấy y.

“Không nên đụng ta!” Nhiễm Mục Kỳ xoay người lại, đẩy Trú ra, rồi bước lùi về sau hai bước.

Trú cũng không bước lên trước, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú nhìn vào y. Nhiễm Mục Kì chưa bao giờ oán trách Trú như thế, nếu Trú nguyện ý ra tay giúp đỡ, thì Mục Lân tuyệt đối sẽ không gặp chuyện rủi ro.

“Mục Lân!” Nhiễm Mục Kì hét lên một tiếng, kéo áo choàng đang phủ trên người Nhiễm Mục Lân ra, sau đó lại nhẹ giọng gọi, “Mục Lân? Đệ tỉnh dậy đi, nói chuyện với hoàng huynh một chút, rồi lại ngủ tiếp, được không? Mục Lân.”

Mọi người ở đây không ai còn lòng dạ nào để nhìn nữa, tất cả đều cúi đầu, nhỏ giọng khóc lên.

“Hoàng bá.” Nhiễm Mặc Phong bắt lấy cánh tay Nhiễm Mục Kì, con người đỏ thắm như sắp trào ra máu, “Phụ vương đang ngủ, chút nữa người sẽ dậy.”

“Thật vậy sao? Mặc Phong? Mục Lân chỉ là đang ngủ?” Nhiễm Mục Kì hoảng sợ hỏi.

“Phụ vương chỉ là đang ngủ.” Thần nhiên nói một câu, Nhiễm Mặc Phong rút lại bàn tay đang bị hoàng bá nắm lấy, hai tay đỡ lấy phụ vương, đi về phía hoàng cung, “Hoàng bá, phụ vương chỉ là đang ngủ.”

“Đứng, đứng, Mục Lân mệt mỏi, đệ ấy chỉ là đang ngủ.” Nhiễm Mục Kì bước nhanh đuổi theo, vừa đi vừa vỗ nhẹ Nhiễm Mục Lân, lên tiếng nhắc nhở, “Mục Lân, đệ đừng ngủ lâu quá nha, sáng mai phải dùng điểm tâm với hoàng huynh đó, Mục Lân.”

“Kì.” Trú ở phía sau kêu lên, Nhiễm Mục Kì dừng lại một chút, nhưng cũng không quay đầu lại, rồi tiếp tục đi về phía trước.

“Hắn chỉ là nhất thời chưa thông suốt, qua vài ngày sẽ ổn thôi.” Uyên bước tới bên người Trú, lên tiếng. Trú mím chặt môi, đi vào hoàng cung.

.....

Trong Vô Tam điện, Nhiễm Mục Kì ngồi bất động ở bên giường, giường mắt nhìn người đang “ngủ say” ở trên giường, Nhiễm Mặc Phong ngồi ở phía trong giường, cũng đồng dạng bất động nhìn phụ vương đang “ngủ say”. Trú thì đứng ở nơi cách Nhiễm Mục Kì ba bước.

Ngoài Vô Tam điện, các đại thần đứng lặng yên, không ai quay về phủ, mà cũng chẳng có ai có tâm tư quay về phủ. Thái tử vẫn chưa biết đang ở đâu, nhị điện hạ bị bắt giam, Hoàng Thượng “ngốc”, thế tử điện hạ “điên”, có thể nói Bắc Uyên đang gặp đại nạn. Nhiễm Lạc Nhân áp chế thương tâm, lời kéo Nhiễm Lạc Nghĩa dưới sự trợ giúp của Tiết Kì và Uyên, cùng vài vị trọng thần thương nghị chuyện tiếp theo nên làm.

“Mục Lân.” Hai tay Nhiễm Mục Kì nắm lấy tay đệ đệ, nhẹ giọng gọi, từ đầu đến cuối, y không chảy một giọt nước mắt. Hi Nhạc tình nguyện Hoàng Thượng khóc lên, còn hơn phải nghẹn uất trong lòng thế này.

Nhiễm Mặc Phong treo qua người phụ vương, bước xuống giường. Nhiễm Mục Kì ngẩng đầu: “Mặc Phong?”

“Một lát, con sẽ quay lại.” Thần nhiên nói một câu, nó mang hải vào, đi ra ngoài. Nhiễm Mục Kì cũng không hỏi nó đi đâu, y cúi đầu, tiếp tục nhìn Nhiễm Mục Lân.

Nhiễm Mặc Phong vừa ra khỏi Vô Tam điện, mọi người ở ngoài điện lập tức cúi đầu, cung kính hành lễ với nó. Hắn đi đến trước mặt Xa Kim Hoàn, hỏi: “Nhiễm Lạc Tín đâu?”

Xa Kim Hoàn hít sâu hai hơi, đứng thẳng nói: “Thế tử điện hạ, chuyện của nhị điện hạ phải chờ bệ hạ hạ chỉ.”

“Nhiễm Lạc Tín đâu?” Nhiễm Mặc Phong lặp lại câu vừa rồi, con mắt giữa từ từ mở ra, khiến cho Xa Kim Hoàn nhìn không được mà bước lùi về sau mấy bước. Con mắt giữa hoàn toàn mở ra, bất kỳ ai nhìn thấy cũng phải hoảng sợ mà ngã bịch xuống đất.

“Tìm Nhiễm Lạc Tín.” Nhiễm Mặc Phong nhẹ nói, chợt nghe tiếng gió vụt qua, Dịch đứng bên cạnh Tiết Kì đã biến mất. Sau đó nó cũng rời khỏi Vô Tam điện.

Xa Kim Hoàn thực sợ hãi, gã chưa bao giờ sợ hãi như thế, cho dù đối mặt với hàng nghìn hàng vạn kẻ địch, gã cũng chưa bao giờ sợ hãi qua. Nhưng gã không thể sợ hãi, gã cố gắng lấy lại bình tĩnh, tóm lấy một tiểu thái giám đã sợ tới mức tè ra quần, lạnh lùng nói: “Lập tức đi báo cho Tam điện hạ biết, thế tử điện hạ đi tìm Nhị hoàng tử.”

“Dạ. Dạ.” Tiểu thái giám vội vàng chạy đi.

Xa Kim Hoàn vỗ mạnh lên mặt vài cái, bước nhanh rời khỏi Vô Tam điện.

—

Nhiễm Mặc Phong đứng ở trên nóc nhà Vô Tam điện, quần áo ở trong gió phát ra âm thanh “phành phạch”. Chưa đến một nén nhang, Dịch xuất hiện ở phía sau nó.

“Tướng quân, Nhiễm Lạc Tín bị nhốt ở Tà Ti Tự.”

Gió nổi lên, trên nóc nhà đã không còn thân ảnh của Nhiễm Mặc Phong.

Chương 111

CHƯƠNG 111

Tả Ti Tự là nơi chuyên giam giữ hoàng thất và trọng thần, từ sau khi Nhiễm Mặc Kỳ đăng cơ, nơi này giam giữ không quá mười người. Hiện giờ, bên trong lẫn bên ngoài Tả Ti Tự đều đứng đầy thủ vệ, bởi vì nơi này hiện đang giam giữ Thái úy Trương Chiêu Xương và Nhị hoàng tử Nhiễm Lạc Tín với tội danh mưu đồ tạo phản. Bởi vì không biết còn có đồng đảng nào nữa không, cho nên mặc dù thời tiết cực kỳ rét lạnh, nhóm cấm quân phụ trách canh giữ cũng không dám lơ là, cố gắng giữ vững tinh thần mà tuần tra chung quanh.

Tiếng vó ngựa thuận theo chiều gió truyền vào trong tai thủ vệ một cách rõ ràng, bọn họ lập tức tiến vào trạng thái đề phòng, giọng cao cây đuốc lên. Sau khi phát hiện người đang phóng nhanh tới chỉ có một người, thì thuộc hạ của Xa Kim Hoàn – Lí Mãng phụ trách canh giữ ở Tả Ti Tự tiến lên trước, giọng tay phải lên. “Người tới là ai?!” Ý bảo đối phương dừng lại.

Nhiễm Mặc Phong vẫn không giảm tốc độ, khi sắp tông vào Lí Mãng thì nó nhảy xuống ngựa, Tướng Quân hí lên hai tiếng vang dội. Đám thủ vệ đã nhận ra bất ổn, mười mấy người nhanh chóng tiến lên vây quanh.

“Người tới là ai?! Không có ý chỉ của bệ hạ, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện đi vào!” Mái tóc Nhiễm Mặc Phong bị gió thổi rối loạn, cho nên Lí Mãng không nhìn thấy rõ nó, gã rút bội kiếm ra, hét to.

Nhiễm Mặc Phong vỗ vỗ Tướng Quân, ra hiệu cho nó chờ ở bên ngoài, nó cầm lấy “Quý Khiếu” bước ra nửa bước chân. “Tránh ra.”

Một trận gió thổi qua, thổi tung những loạn tóc che khuất gương mặt Nhiễm Mặc Phong, khi mặt nó hiện ra dưới ánh lửa, bốn phía liền truyền đến tiếng kêu sợ hãi, thanh kiếm trong tay Lí Mãng thiếu chút nữa là rơi trên mặt đất.

“Tránh ra.” Nó không muốn giết người vô tội.

“Người, người. . . .” Đối với Lí Mãng chỉ nhìn thấy Nhiễm Mặc Phong vài lần mà nói, gã căn bản không nhận ra được người trước mặt này chính là thế tử tướng quân Nhiễm Mặc Phong tiếng tăm lừng lẫy của Bắc Uyên. Gã rất muốn lớn tiếng nói “Không được tiến thêm một bước nào nữa”, thế nhưng lời nói lại nghẹn ở trong cổ họng căn bản không phát ra được, gã duy nhất có thể làm chính là nắm chặt thanh kiếm đang run rẩy, bước từng bước về sau.

“Tránh ra.” Thanh âm giảm xuống vài phần.

Lí Mãng nuốt nước miếng, lặp lại câu nói ban nãy: “Không có, ý chỉ của bệ hạ, bất luận kẻ nào, cũng, không được, đi vào.”

Nhiễm Mặc Phong giọng trái lên, liền thấy Lí Mãng bay lên, đánh mạnh vào trên tường. Sau khi vang lên hai tiếng “thùng thùng”, Lí Mãng rơi xuống mặt đất, lảo đảo hôn mê. Đám thủ vệ hoảng sợ nhìn chằm chằm vào người cực kỳ kinh dị trước mặt, bọn họ tụ lại thành một đoàn, nắm chặt vũ khí đang run rẩy kịch liệt.

“Tránh ra.”

Đám thủ vệ nhanh chóng tránh ra. Đối mặt với quái vật ba mắt này, bọn họ không dám làm ra bất kỳ chống cự nào. Nhiễm Mặc Phong đạp tung cánh cửa Tả Ti Tự ra, bước vào trong, đám thủ vệ ở trong viện cũng đều tránh ra, không dám ngăn trở.

“Nhiễm Lạc Tín ở đâu?”

Con mắt giữa đảo qua một người, đối phương lập tức té ngã xuống đất, vươn tay chỉ chỉ dãy nhà tường trắng ngói xanh ở phía bên tay phải.

“Ồ, ở bên trong. . . .”

Nhiễm Mặc Phong nắm chặt “Quý Khiếu”, bước đi tới.

Một cước đá văng cửa nhà giam ra, Nhiễm Mặc Phong đi từng bước xuống cầu thang. Không trung tràn ngập mùi vị mốc meo, nó cầm lấy một cây đuốc treo ở trên tường, dưới ánh lửa, hai tròng mắt màu đỏ là quý, con mắt màu xanh ở giữa là ma.

Trong không gian tĩnh lặng, tiếng bước chân vang lên cực kỳ rõ ràng, Nhiễm Lạc Tín nằm ở trên giường gỗ mở to hai mắt, sau khi hẳn xác định được thanh âm đó đang đi về phía hắn, thì hắn liền ngồi dậy. Rất nhanh, có người đứng ở trước cửa phòng giam hắn, rồi từ từ quay người qua.

“A!” Nhiễm Lạc Tín vội vàng lui đến góc tường, nghĩ rằng mình đang gặp ác mộng.

Nhiệm Mặc Phong cầm cây đuốc lên trước cửa phòng giam, một tay nắm lấy dây xích đang khóa cửa phòng giam lại, dùng sức một chút, dây xích liền bị bứt đứt.

“Người là ai! Đừng tới đây! Cút! Cút ngay! Đừng tới đây!”

Ngay khi đối phương mở cửa phòng giam ra, Nhiệm Lạc Tín sợ tới mức lăn từ trên giường xuống dưới. Hắn kích động cầm lấy ghế, che ở trước ngực, lui vào góc tường.

“Đừng tới đây! A!! Người đừng lại đây!”

“Lạc Tín? Lạc Tín? Xảy ra chuyện gì? Là ai? Ai tới?!” Trương Chiêu Xương bị nhốt ở chỗ khác nghe thấy tiếng hét đầy kinh sợ của Nhiệm Lạc Tín, liền bỏ nhào tới trước cửa phòng giam, lớn tiếng hỏi.

Nhiệm Mặc Phong hơi nghiêng đầu, con ngươi đỏ ửng xoay tròn, nó ngừng một lúc, rồi tiếp tục bước về phía Nhiệm Lạc Tín.

“Đừng tới đây! Đừng tới đây! Người đâu! Người đâu!”

Nhiệm Lạc Tín ném ghế gỗ trong tay qua, chỉ thấy đối phương dễ dàng đỡ lấy, ghế gỗ vỡ nát.

“Đừng tới đây! A a a ! ! !” Ngay sau đó, Nhiệm Lạc Tín bị người tóm lấy vạt áo, kéo đứng lên. Cùng đối phương mặt đối mặt, hắn càng thêm thấy rõ mặt của đối phương, cả người hắn lâm vào cực độ sợ hãi mà run rẩy kịch liệt.

“Lạc Tín! Lạc Tín, con xảy ra chuyện gì?! Lạc Tín! Người tới a, người mau tới a!” Không ai để ý đến tiếng rống to của Trương Chiêu Xương, người bên ngoài đều nghe rõ động tĩnh trong nhà giam, nhưng không ai dám tiến vào.

Nhiệm Mặc Phong kề sát vào gương mặt xanh trắng của Nhiệm Lạc Tín, con mắt màu xanh hoàn toàn mở ra, nó lên tiếng: “Vì sao muốn giết phụ vương của ta.”

Nhiệm Lạc Tín ngừng giãy dụa, hoảng sợ nhìn đối phương.

“Vì sao, muốn giết phụ vương của ta.” Nhiệm Mặc Phong giống như Diêm La Vương vừa từ địa phủ đến, nó ném “Quý Khiếu”, cầm lấy cánh tay trái của Nhiệm Lạc Tín.

“Mặc, Mặc Phong?” Nhiệm Lạc Tín sợ hãi, lúc này hắn mới kịp nhận ra người này có thể là ai.

“Vì sao muốn giết phụ vương của ta.” Vẫn là câu hỏi kia, tay phải Nhiệm Mặc Phong dùng sức.

“A! ! ! !” Nhiệm Lạc Tín kêu lên thảm thiết, cánh tay trái của hắn bị Nhiệm Mặc Phong bóp nát.

“Lạc Tín! Lạc Tín!” Trương Chiêu Xương ở bên kia liều mạng đập cửa, chính là không ai có thể cứu được bọn họ.

“A! ! A a ! Không, không! A ! !”

Trong nhà giam, tiếng kêu thảm thiết của Nhiệm Lạc Tín khiến cho kẻ khác ớn lạnh đến tận xương. Bình thường Nhiệm Mặc Phong đều là trực tiếp chém đứt đầu của kẻ thù, nhưng giờ đây nó lại từng chút từng chút bóp nát xương cốt của Nhiệm Lạc Tín.

“Vì sao muốn giết phụ vương của ta.”

Vì sao muốn giết phụ vương của nó. Trên cõi đời này, phụ vương là người thân cận nhất của nó, là người quan trọng nhất của nó. Nếu giết nó, nó sẽ nể tình hoàng bá mà tha cho Nhiệm Lạc Tín một mạng, thế nhưng, vì sao hắn muốn giết phụ vương?

“A! ! Không, không.” Máu từ khoe miệng Nhiệm Lạc Tín chảy xuống, nó buông cánh tay trái đã hoàn toàn vỡ nát của hắn ra, rồi chuyển sang tay phải giữ lấy hắn.

“Mặc Phong!”

Ngay khi tay trái của Nhiệm Mặc Phong nắm lấy cánh tay phải của Nhiệm Lạc Tín, thì nó bị một người ôm lấy từ phía sau. Là Nhiệm Lạc Nhân khi nghe được tin liền vội vã chạy tới, phía sau Nhiệm Lạc Nhân là Xa Kim Hoàn và Nhiệm Lạc Nghĩa. Bộ dáng của Nhiệm Lạc Tín làm cho bọn họ kinh hãi, nhưng ở trong này, ngoại trừ Nhiệm Lạc Nhân ra, không ai có đủ dũng khí để đi qua ngăn cản.

“Mặc Phong, Mặc Phong.” Tay phải Nhiệm Lạc Nhân ôm chặt lấy Nhiệm Mặc Phong, một trái thì đè bàn tay của nó lại, “Mặc Phong, tội Nhị ca đáng chết vạn lần, nhưng hiện tại đệ giết Nhị ca, sẽ chết không đối chứng. Mặc Phong, huynh hứa với đệ, nhất định sẽ báo thù cho đệ, nhưng trước khi tìm ra chứng cứ phạm tội của Nhị ca, thì Nhị ca không thể chết được. Mặc Phong, nghe lời huynh, buông Nhị ca ra, theo huynh trở về.”

Nhiệm Lạc Nhân chỉ nói ra một phần trong đó, mặc kệ Nhiệm Lạc Tín có bao nhiêu tội ác tày trời, thì đây cũng là hoàng huynh lớn lên cùng nó. Nhiệm Lạc Tín nhất định sẽ chết, nhưng nó không thể nhìn hắn chết như thế này.

“Phụ vương bị giết.” Nhiệm Mặc Phong không bị thuyết phục, tay trái dùng sức.

“Ngô!” Nhiễm Lạc Tín đau đến trợn lớn hai mắt.

Nhiễm Lạc Nhân dùng sức mở tay của nó ra, vội vàng nói: “Mặc Phong, huynh cầu đệ, theo huynh trở về được không? Mặc Phong, mặc kệ nói cái gì, thì nhị ca, nhị ca cũng là hoàng huynh của huynh, là hoàng tử. Đệ cứ như vậy giết chết nhị ca, sẽ làm mất lòng dân. Mặc Phong, theo huynh trở về, huynh cam đoan, nhất định sẽ sớm ngày tìm ra tất cả chứng cứ phạm tội mưu phản của nhị ca. Đến lúc đó cả thiên hạ đều biết tội lỗi của nhị ca, cho dù đệ không giết nhị ca, thì dân chúng và quan viên của Bắc Uyên cũng sẽ không tha cho nhị ca.”

“Thế tử điện hạ, Vương gia gặp chuyện rủi ro, đệ hạ thương tâm so với điện hạ cũng không ít. Chuyện này đệ hạ tuyệt đối sẽ không thiên vị nhị điện hạ, nhưng nếu ngài cứ như vậy giết chết nhị điện hạ, đệ hạ nhất định sẽ càng thêm đau lòng. Thế tử điện hạ, ngài nghe lời quận vương về cung trước đi.” Xa Kim Hoàn lấy hết dũng khí nói.

“Mặc Phong. Chúng ta trở về đi. Không phải đệ nói hoàng thúc đang ngủ sao? Hoàng thúc không có chết, hoàng thúc vẫn chưa chết.” Nhiễm Lạc Nhân áp chế nước mắt, nói. Nó đã sớm nhận ra dã tâm của Nhị ca, cho nên ở trong cung, nó tìm mọi cách né tránh nhị ca, làm ra một bộ dáng chỉ thích chơi đùa, chính là không muốn để cho Nhị ca kiêng kỵ nó, thế nhưng nó không ngờ rằng – dã tâm của Nhị ca lại dẫn đến kết cục đau thương như thế này.

Nhiễm Mặc Phong từ từ buông cánh tay Nhiễm Lạc Tín ra, Nhiễm Lạc Nghĩa nhanh tay lẹ mắt đỡ được thân mình đang ngã xuống của Nhiễm Lạc Tín, sau đó nhỏ giọng ra lệnh cho nha dịch: “Nhanh đi gọi thái y!”

“Mặc Phong. huynh đã, huynh đã rất sợ. Mặc Phong, đừng bỏ rơi huynh, đừng bỏ rơi huynh, đừng. không để ý tới huynh. Đệ hứa với huynh đi, Mặc Phong.” Mấy ngày nay chịu nhiều thương tâm và ủy khuất, làm cho Nhiễm Lạc Nhân cuối cùng nhịn không được mà ôm lấy Nhiễm Mặc Phong khóc lên. Nhiễm Mặc Phong hồ hững nhìn Nhiễm Lạc Tín đã hôn mê, con mắt giữa từ từ nhắm lại.

“Mặc Phong, huynh không tin hoàng thúc đã chết. Hoàng thúc, hoàng thúc nhất định còn sống. Hoàng thúc chỉ là, chỉ là đang ngủ.” Nước mắt của Nhiễm Lạc Nhân thấp ướt xiêm y đơn bạc của Nhiễm Mặc Phong.

Qua một lúc lâu, Nhiễm Mặc Phong kéo bàn tay Nhiễm Lạc Nhân đang ôm nó ra, khom người cầm “Quý Khiếu” lên, rồi kéo Nhiễm Lạc Nhân đi ra khỏi nhà giam.

“Mặc Phong.” Nhiễm Lạc Nhân nắm chặt tay nó, khóc lớn hơn nữa. Trong tiếng khóc bao hàm cả sự kích động.

Sau khi Nhiễm Mặc Phong mang Nhiễm Lạc Nhân rời đi, thì đám thủ vệ Tả Ti Tự liền thở phào một hơi. Bất quá bọn họ cũng không dám lơ là, vội vàng cứu chữa cho Nhiễm Lạc Tín, mặc kệ sau này hắn sẽ bị xử tử như thế nào, thì hiện tại hắn vẫn chưa thể chết.

Sau khi trở lại hoàng cung, Nhiễm Mặc Phong không còn rời khỏi Vô Tam điện nữa, nó vẫn luôn canh giữ ở bên người phụ vương. Sau khi Nhiễm Mục Kỳ biết được chuyện xảy ra ở Tả Ti Tự, chỉ thần nhiên nói một câu – “Trẫm đã biết”, cũng không hỏi thương thế của Nhiễm Lạc Tín thế nào, càng không có ý tứ trách cứ Nhiễm Mặc Phong. Các đại thần cũng biết, giữa đệ đệ và nhi tử, đệ hạ của bọn họ quan tâm nhất chính là đệ đệ.

Cái chết của Nhiễm Mục Lân gây cho Nhiễm Mục Kỳ một sự đã kích cực kỳ trầm trọng, y không hề vào triều, mỗi ngày chỉ ở trong Vô Tam điện, mọi việc triều chính đều dồn hết lên trên vai Nhiễm Lạc Nhân và Nhiễm Lạc Nghĩa. Mỗi ngày Nhiễm Lạc Nhân chỉ ngủ được 2 canh giờ. Nhiễm Lạc Nghĩa không an hiểu chuyện triều chính nên chẳng giúp được gì, vì vậy hắn ra sức cố gắng bảo vệ kinh thành, chung sức với Xa Kim Hoàn và các võ tướng khác hoàn thành chuyện đối nội đóng quân mà khi hoàng thúc còn sống muốn làm.

Khi bốn Đại tướng quân đóng ở đông tây nam bắc nhận được tin tức Nhiễm Mục Lân đã chết, thì dâng đồng tấu chương tựa như nạn tuyết về kinh thành, yêu cầu xử tử Trương Chiêu Xương và Nhiễm Lạc Tín. Hoắc Bang dẫn dắt quân đội chiếm gần hết Yên Quốc cũ, cùng với sự giúp đỡ của thái tử Yên Quốc cũ, các cự thân của Yên Quốc cũ tự mình dẫn thuộc hạ tìm đến Hoắc Bang xin nương tựa, Yên Quốc cũ tuyên bố thoát khỏi Sở Quốc, quy thuận Bắc Uyên. Trong lúc nhất thời, thiên hạ lại xoay chuyển một bước thật lớn.

Sau khi Triệu Hiền được cứu trở về, gã ra sức quét sạch đám nội gián mà Nhiễm Lạc Tín và Trương Chiêu Xương đã xếp vào trong quân doanh. Sau khi Nhiễm Mục Lân quay về kinh được nửa tháng, thì Triệu Hiền nhận được thư của Nhiễm Mặc Phong, gã lãnh binh tấn công vào Vệ Quốc, trên đầu của tất cả tướng lĩnh đều mang khăn tang. Hơn nữa không chỉ có Triệu Hiền, mà Hoắc Bang, Mạch Khiêm, Quế Vưu và tất cả các tướng lĩnh Bắc Uyên đều bịt khăn tang trên đầu. Bọn họ liên tiếp gửi tấu chương về kinh thành, thỉnh cầu được tấn công vào các nước xung quanh, bởi vì tâm nguyện lớn nhất khi Nhiễm Mục Lân còn sống chính là thống nhất thiên hạ, từ nay về sau Bắc Uyên không còn phải chịu bất kỳ uy hiếp nào nữa. Mà trước khi chiếm được cả thiên hạ này, thì bọn họ vẫn sẽ mang khăn tang.

Triệu Hiền ghen một bụng uất khí, nên càng thêm dốc sức đánh vào Vệ Quốc. Nam Quốc ngồi không yên, Kim Quốc ngồi không yên, Sở Quốc càng ngồi không yên. Ngày 8 tháng 3, Sở Quốc, Kim Quốc, Nam Quốc cùng Vệ Quốc kết thành đồng minh, cùng nhau chống lại Bắc Uyên. Bốn nước phải ra tổng cộng một trăm vạn đại quân, tấn công vào Bắc Uyên.

Cùng lúc đó, Nhiễm Mục Kỳ bị phong hàn đã hơn hai tháng, mà chưa có một chút dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, hạ chỉ:

- Nhị hoàng tử Nhiễm Lạc Tín cầu kết Sở Quốc, Vệ Quốc, ám sát thái tử, Lân vương, và Hoàng Thượng, đại nghịch bất đạo, tội ác tày trời, xử lăng trì.
- Thái úy Trương Chiêu Xương, giúp kẻ xấu làm bậy, nói lời cuồng vọng, chửi bới hoàng thất, xử lăng trì.
- Trương phi không biết cách dạy con, biếm lãnh cung, vĩnh viễn không được ra cung.

Bọn quan viên, gồm cả Nhiễm Lạc Nhân và Nhiễm Lạc Nghĩa đều ra sức khẩn cầu Nhiễm Mục Kì có thể miễn cho Nhiễm Lạc Tín bị xử lăng trì. Dù sao Nhiễm Lạc Tín cũng là hoàng tử, hình phạt đó quá nặng. Nếu ban thường chết, cũng chỉ dùng độc rượu, dãi lụa trắng hoặc là chủ thủ, trên sử sách chưa bao giờ có ai đối với thành viên hoàng thất dùng lăng trì, càng đừng nói là đối với hoàng tử.

Nhưng Nhiễm Mục Kì đã quyết ý, y lại ban ra một đạo thánh chỉ, ba ngày sau hành hình.

Trên pháp trường, dân chúng vây xem không dám thở mạnh, người hành hình có ba con mắt, tựa như Diêm La Vương. Nhưng làm cho bọn họ ngạc nhiên chính là, người này chỉ cắt trên người Nhiễm Lạc Tín hai khối thịt, liền một đao chém chết hắn, cho hắn một cái chết nhẹ nhàng. Mà Trương Chiêu Xương, lại bị cắt từng miếng từng miếng thịt cho đến chết.

Ngày 15 tháng 3, một đêm trăng tròn, Nhiễm Lạc Thành mang theo Quốc quân Yên Quốc cũ – Hoài Tắc, thái tử Hoài Đông Li, và thần y Lục U, cùng với vật đỉnh ước mà Hoắc Bang đưa cho hắn về tới kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

CHƯƠNG 112

Nhiễm Mặc Phong quỳ đứng ở bên giường, tháo búi tóc của phụ vương ra, rồi gọi đầu cho phụ vương. Nó gọi rất cẩn thận, từng cọng từng cọng tóc bạc trên đầu phụ vương, là từng sự từng sự quan tâm của phụ vương đối với nó. Năm nó 5 tuổi, đã khiến cho phụ vương chỉ qua một đêm tóc trở nên bạc trắng. Và bây giờ nó mới phát giác, tóc bạc trên đầu phụ vương so với nó tưởng tượng còn nhiều hơn.

Sau khi Nhiễm Mặc Phong gội tóc cho phụ vương xong, nó cầm lấy khăn vải lau khô tóc cho phụ vương, sau đó nó dịch chuyển thân mình của phụ vương ngay ngắn lại, rồi thay một chậu nước ấm sạch sẽ khác. Gió xuân se lạnh, mặc dù đã sắp vào tháng tư, thế nhưng trời vẫn có chút lạnh. Chậu than trong phòng đốt cháy rực, nhưng Nhiễm Mặc Phong vẫn rất lo lắng, nó lại bỏ thêm than vào chậu than, đến lúc này mới yên tâm mà cời vạt áo của phụ vương ra.

Nhẹ nhàng chà lau thân thể của phụ vương, khi lau đến hai miệng vết thương ở trước ngực phụ vương thì nó ngừng lại. Miệng vết thương không có thối rữa, nhưng là cũng không có dấu hiệu lành lại. Thân mình phụ vương tựa như dừng lại ở một khúc gấp chuyện kia, tựa như vĩnh viễn ngủ say. Nhiễm Mặc Phong khê hôn lên hai miệng vết thương ở trước ngực phụ vương, rồi tiếp tục chà lau cho phụ vương. Sau khi lau xong, nó thay cho phụ vương một bộ xiêm y sạch sẽ, lúc này mới phát hiện trời đã gần sáng.

Từ sau khi phụ vương “ngủ say”, Nhiễm Mặc Phong chưa từng ngủ. Mỗi lần nó nhắm mắt lại, là trong đầu nó lại hiện lên một màn khi phụ vương gặp chuyện, ngoài ra còn có rất nhiều hình ảnh khi phụ vương và nó ở cùng với nhau, tất cả đều khiến nó không ngủ được. Nhiễm Mặc Phong đem chậu nước ra ngoài, rồi cời xiêm y ra, leo lên giường, chui vào trong chăn của phụ vương, đem cánh tay của phụ vương khoát lên trên lưng mình, rồi ôm sát phụ vương, tiếp đó rút thật sâu vào trong lòng phụ vương.

“Phụ vương.” Một lần hôn lên đôi môi lạnh lẽo của phụ vương, là một lần nó thấp giọng gọi. Nhiễm Mặc Phong chưa bao giờ hận mình như thế, nó không chỉ không bảo hộ được phụ vương, mà thậm chí không thể cứu phụ vương. Nó không thể xâm nhập vào Diêm La điện để cướp lại hồn phách của phụ vương, thậm chí nó cũng không biết làm sao để tiến vào địa phủ. Tranh từng cướp lại hồn phách của Nhiễm Lạc Nhân từ trong tay Diêm La, nhưng còn nó thì chỉ có thể nhìn phụ vương “ngủ say” mà bất lực.

“Phụ vương.” Cái gì thiên giới, cái gì cửu thể, đều chẳng liên quan đến nó. Trời cướp đi mạng sống của phụ vương, và nó cũng không còn là Nanh. Bên người Tranh có bốn người, nhưng bên người nó chỉ có một mình phụ vương. Nó vừa liếm vừa hôn lên đôi môi của phụ vương, cho đến khi phụ vương có một chút nhiệt độ, thì nó mới thôi lui.

“Phụ vương.” Chờ nó giết hết những người đáng chết, thì nó và phụ vương sẽ rời đi nơi này vĩnh viễn, không ai có thể tách rời bọn họ, cho dù là trời, mặc dù là Tranh.

Nhiễm Mặc Phong cứ như vậy ôm phụ vương nằm một lúc lâu, rồi ngồi dậy, xuống giường, mặc áo vào. Sau đó nó buông màn xuống, để cho phụ vương yên tĩnh “nghỉ ngơi”, rồi nó cầm lấy “Quý Khiếu” đi ra ngoài.

“Tướng quân.” Trú đang canh giữ ở bên ngoài, lên tiếng gọi. Nhiễm Mục Kì vẫn không tha thứ cho hắn, cho nên hắn vẫn canh giữ ở trước cửa Vô Tam điện.

“Kì đã vào triều.” Trú lên tiếng, “Ta ở đây trông chừng Nhiễm Mục Lân.”

Nhiễm Mặc Phong “Ân” một tiếng, rồi rời khỏi Vô Tam điện. Chuyện giữa hoàng bá và Trú, nó không có sức để quan tâm, mà cũng không có thời gian để quan tâm.

Nhiễm Mục Kì đã lâu không vào triều, hiện giờ đang ngồi ở trên ngai vàng giữa đại điện, thân mình vì bệnh lâu ngày nên cực kỳ gầy yếu, sắc mặt cũng rất

xấu, nhưng ánh mắt lại dị cực kỳ trong suốt, vừa nhìn qua khiến cho người ta cảm thấy tinh thần của y đã khôi phục rất nhiều. Nhiệm Mục Lân chết đi đã khiến cho hai người hân yêu nhất bị đá kích trầm trọng.

Nhiệm Mục Kì ngồi ở phía trên, nhìn người đang ngồi ở ghế thủ vị phía bên phải. Mái tóc đỏ thắm được cột tùy ý thả ở phía sau lưng, con mắt giữa nhắm chặt, chỉ còn là một vệt màu xám, đôi mắt vốn hai màu, giờ đây chỉ còn một màu đỏ thắm tựa như màu tóc của nó, màu đỏ thắm làm cho người ta sợ hãi. Trong lòng Nhiệm Mục Kì phát ra từng trận đau đớn, y nhắm mắt lại, cố gắng áp chế nỗi đau không chịu nổi kia xuống đáy lòng. Mục Lân, đệ thực sự cứ như vậy mà bỏ rơi huynh và Mặc Phong sao?

“Chư vị ái khanh, các tướng lĩnh của Bắc Uyên ta bất khuất kháng địch, khiến cho binh lính của bốn nước kia không thể bước vào Bắc Uyên ta, dù chỉ một tấc đất, trăm rất là vui mừng. Từ khi trăm đăng cơ tới nay, quốc thái dân an, dân chúng an cư. Đối nội có các vị ái khanh hết lòng trung tâm vì nước, đối ngoại có Lân vương tướng quân dũng mãnh vô địch.” Nhiệm Mục Kì nghẹn ngào vài tiếng, ngừng lại, y cố áp chế nước mắt trong mắt xuống, tiếp tục nói: “Mục Lân. do là sơ suất của trăm.”

“Bệ hạ.” Quần thần dập đầu hô lớn, không muốn bệ hạ tự trách như thế.

Nhiệm Mặc Phong giương mắt nhìn về phía hoàng bá, đỏ ửng xoay tròn.

“Trăm suy nghĩ rất nhiều. Mục Lân vì trăm, vì giang sơn Bắc Uyên trả giá rất nhiều. Trăm đây làm hoàng huynh cũng thấy thẹn ở trong lòng. Lân này bốn nước liên minh tấn công Bắc Uyên, trăm quyết định, ngự giá thân chinh.”

“Bệ hạ!”

“Phụ hoàng!”

Nhiệm Mục Kì vừa nói xong, triều đình liền sôi trào. Ngũ Vũ Khôn quỳ ra giữa, dập đầu nói: “Bệ hạ! Cựu thần phản đối!”

“Phụ hoàng, nhi thần phản đối.” Nhiệm Lạc Nhân và Nhiệm Lạc Nghĩa lập tức đi ra giữa, quỳ xuống.

“Bệ hạ! Thần phản đối!” Tả Trung Tường cũng bước ra khỏi hàng, quỳ xuống. Tiếp theo các quan viên khác đều bước ra khỏi hàng yêu cầu Hoàng Thượng thay đổi chủ ý.

“Hoàng bá.” Nhiệm Mặc Phong đứng lên, “Bắc Uyên không cần ngài tự mình ra trận.”

“Phong Nhi, hoàng bá đã quyết định.” Nhiệm Mục Kì nói, khóe miệng mang nụ cười mỉm, “Trăm, chưa bao giờ ra trận giết địch, trăm muốn trải qua một lần.”

“Hoàng bá.” Nhiệm Mặc Phong cũng không nhượng bộ, tiến lên vài bước nói, “Ngài không biết đánh giặc, đi cũng vô dụng.” Những lời này vô cùng vô lễ, vô lễ đến nỗi Nhiệm Mục Kì nghẹn họng, nói không nên lời phản bác.

“Hoàng bá, trước đây đều là do phụ vương dẫn binh xuất chinh, lần này thì đến phiên con dẫn binh. Hơn nữa, bọn họ là nhắm vào con, cho nên con sẽ không để cho bất luận kẻ nào quấy rầy đến sự thanh tịnh của phụ vương.”

Con mắt giữa từ từ mở ra, Nhiệm Mục Kì há miệng thở dốc, bất đắc dĩ lại ngậm lại. Nhìn thiếu niên người không ra người, quỷ không ra quỷ, khiến cho trái tim y như đang bị dao cắt. Mục Lân, đệ nhất định là vì không thể yên lòng Mặc Phong, cho nên mới như đang ngủ say đi? Mục Lân, nếu đệ có thể nghe được lời nói của hoàng huynh thì đệ hãy tỉnh lại đi, đệ thật sự nhẫn tâm bỏ rơi Mặc Phong, bỏ rơi hoàng huynh sao?

“Đúng vậy, trăm, quả thật không biết đánh giặc, ra trận ngược lại chỉ gây thêm phiền toái.” Qua thật lâu, Nhiệm Mục Kì thở dài, buồn bã nói. Mọi người vừa nghe như thế, liền thở phào một hơi.

Đúng lúc này, ngoại điện đột nhiên truyền đến tiếng thủ vệ quát to. “Thích khách! Có thích khách! Mau bảo hộ bệ hạ!”

Nhiệm Mục Kì đứng lên, mọi người quỳ ở dưới vội vàng đứng dậy chắn ở trước người y. Nhiệm Mặc Phong xoay người, đỏ ửng xoay tròn, cảm lấy “Quý Khiếu” chưa bao giờ rời khỏi người, vọt ra ngoài điện. Mà làm cho người ta kinh ngạc chính là – Nhiệm Mặc Phong vừa mới lao ra liền lập tức lui trở về, biểu tình lộ vẻ phồng bị. Thích khách mặc xiêm y màu trắng, mang mũ có màn che cực kỳ thông dong đi từ ngoài điện vào, Nhiệm Mặc Phong buông “Quý Khiếu” ra, thật lúi từng bước về sau.

“Tranh, ta không quay về.” Nhiệm Mặc Phong lên tiếng, mọi người trong điện đều kinh ngạc. Mà Nhiệm Mục Kì sau khi kinh ngạc qua đi, liền bình tĩnh ngồi xuống.

“Nanh, ta không muốn giết người, bảo bọn họ lui ra.” Thanh âm của thích khách vừa vang lên, thì bốn phía liền vang lên tiếng hút không khí. Thanh âm tựa như tiếng suối chảy, lại như tiếng mưa trên trời.

“Các người lui ra, Tranh không phải thích khách.” Nhiệm Mặc Phong vừa khản trương nhìn Tranh, vừa ra lệnh cho thủ vệ vây quanh Tranh lui ra.

Vừa nghe nó nói như thế, đám thủ vệ cũng đã ném qua sự lợi hại của thích khách nhìn nhìn nó, rồi lại nhìn nhìn Hoàng Thượng, thấy Hoàng Thượng gật đầu, đám thủ vệ cẩn thận lui ra sau mấy bước.

Tranh đi đến trước mặt Nhiệm Mặc Phong thì ngừng lại, vươn tay tháo mũ xuống, lần này bốn phía trong điện lại vang lên tiếng hô kinh ngạc, mà ngay cả

Nhiệm Mục Kỳ cũng trừng lớn hai mắt, nhìn chăm chăm vào dung mạo của người này, ánh mắt của người này. Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt thế đó mang theo những đường hoa văn, nhìn tổng thể tựa như một yêu tinh. Mơ hồ ở trong mắt Nhiệm Mục Kỳ biến mất, y hơi hơi nhíu mày. Tranh, Nanh, chẳng lẽ đây mới là thân phận thật sự của Mặc Phong?

“Tranh, ta không quay về.” Nhiệm Mặc Phong quì xuống một gối, xung quanh lại vang lên tiếng hô kinh ngạc. (tám tè =.=)

Đôi mắt bảy màu của Tranh hiện lên đỏ ửng, chỉ thấy thân mình hần khê nhúc nhích, Nhiệm Mặc Phong đang quỳ ở trên mặt đất liền bay vèo một cái, đánh mạnh lên cột trụ ở trong điện, rồi rơi “phịch” xuống mặt đất.

“Phong Nhi!”

“Mặc Phong!”

“Điện hạ!”

Nhiệm Mục Kỳ, Nhiệm Lạc Nhân, Nhiệm Lạc Nghĩa cùng vài vị đại thần hét lên, lập tức muốn lao tới.

“Đừng tới đây!” Nhiệm Mặc Phong từ trên mặt đất bò dậy, lau lau máu ở khóe miệng, giọng nói khàn khàn, “Đừng tới đây.” Nó nhìn người đang đi về phía mình, vẫn lặp lại câu nói kia: “Tranh, ta không quay về.”

Nhiệm Lạc Nhân gấp muốn chết, không biết người đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là người phương nào. Cho tới bây giờ nó cũng không từng nghe Mặc Phong nói qua là mình có quen một người tên Tranh. Hơn nữa nhìn qua, Mặc Phong rất sợ người này, điều này làm cho nó vô cùng kinh ngạc.

Hai tròng mắt của Tranh cơ hồ giống Nhiệm Mặc Phong như đúc, đỏ tựa như máu. Ngay sau đó, Nhiệm Mặc Phong lại bay ra ngoài, ngã xuống ở bên chân Nhiệm Mục Kỳ. Nó không có bất kỳ chống cự gì, nó biết nó đã chọc giận Tranh, biết Tranh đang trừng phạt nó. Nhưng cho dù Tranh đánh chết nó, nó cũng tuyệt đối không trở về.

“Đủ liều!” Nhiệm Mục Kỳ giang rộng hai tay che chở cho Nhiệm Mặc Phong, lạnh lùng nói, “Trẫm mặc kệ ngươi và Phong Nhi có ân oán gì, hai cước này cũng đủ cho các hạ ngài hết giận rồi.”

“Tránh ra!” Tranh tiến lên, đỏ thắm ở trong mắt giảm đi một ít.

“Ngươi muốn giết nó, thì giết trẫm trước đã.” Nhiệm Mục Kỳ không chút lùi bước.

Tranh ngừng lại, màu đỏ trong mắt biến trở lại bảy màu nguyên thủy. Nhiệm Mục Kỳ nhìn thấy như thế, liền có chút hoảng hốt, thế nhưng y lập tức trở nên bình tĩnh, nhìn Tranh đầy phòng bị. Nhiệm Lạc Nhân cũng lấy hết dũng khí chạy tới, che ở trước mặt Nhiệm Mặc Phong, lắp bắp nói: “Ngươi, ngươi, không được giết đệ ấy!”

Nhiệm Mặc Phong ôm bụng từ từ đứng lên, Tranh đá nó hai cước này không chút lưu tình. Nó nuốt máu ở trong miệng xuống, rồi bước lên trước mặt hoàng bá và Nhiệm Lạc Nhân, nhìn hai người đang lo lắng đầu, ra hiệu cho bọn họ yên tâm, tiếp đó nó nhìn về phía Tranh: “Tranh, ta không quay về.” Tiếp theo, nó lại quỳ một gối xuống, “Ta nói sai, ngài cứ đánh ta.” Từ khi nó sinh ra, đây là lần đầu tiên Tranh đánh nó.

Tất cả mọi người hiểu biết Nhiệm Mặc Phong đều trừng lớn hai mắt, ánh mắt nhìn Tranh cũng thay đổi. Người này có thể làm cho Nhiệm Mặc Phong quỳ xuống hai lần!

“Nếu trời đất không tồn tại, cho dù ngươi tìm được hồn phách của hắn, thì có tác dụng gì?” Hàn khí ở trên người Tranh biến mất, hần nhẹ giọng nói. Tiếp theo, trên tay hắn từ từ xuất hiện một quả cầu, trong quả cầu phát ra ánh sáng bảy màu.

Nhiệm Mặc Phong nhìn quả cầu trong suốt kia, trong mắt nó dần dần xuất hiện ánh sáng, nó không thể tin được mà nhìn về phía Tranh, thân mình căng cứng. Đây, đây là Nhưng sao Tranh lại

“Nanh, ta dùng nỗi khổ trải qua thiêu đốt để được cùng bọn họ gần nhau, còn ngươi thì ngay cả hồn phách của hắn cũng không thể tìm về, ngươi như vậy có tư cách gì nói vĩnh viễn không rời xa hắn?” Giao quả cầu cho Nhiệm Mặc Phong, Tranh xoay người muốn rời đi.

“Tranh!” Giữ chặt Tranh, con mắt trái của Nhiệm Mặc Phong biến thành màu đen, ánh mắt tán loạn.

“Nanh, lần này ta có thể giúp ngươi tìm về hồn phách của hắn. Lần sau ngươi còn muốn ta ra tay?” Tranh xoay người đối diện với người đang quỳ gối bên chân hắn.

“Tranh, ” Nhiệm Mặc Phong nắm chặt Tranh, trong đôi mắt dị sắc là sự kiên định đã biến mất từ lâu, “Sẽ không có lần sau. Tranh, ta là vì ngài mà sinh ra, cho nên ta sẽ không để cho ngài thất vọng lần nữa.”

“Còn muốn vứt bỏ thân phận của mình?” Tranh kéo người đang quỳ đứng lên, rồi kéo tay đối phương ra khỏi người mình, cho dù là Nanh, hắn cũng không thích đụng chạm, có thể chạm hắn cũng chỉ có mấy người kia.

“Không, Tranh, ngài nói đúng, ta ngay cả phụ vương cũng không thể bảo hộ, không thể cứu người, thì lấy tư cách gì nói chuyện trọn đời?” Cẩn thận nuốt hồn phách của phụ vương vào trong bụng, Nhiệm Mặc Phong giác ngộ, nói.

Tranh vươn tay ra, đặt lên trên trán của Nhiễm Mặc Phong, giải trừ đi phong ấn của nó, một đạo ánh sáng trắng xâm nhập vào trong đỉnh đầu của Nhiễm Mặc Phong, một lát sau, Tranh buông tay ra. Trên trán Nhiễm Mặc Phong xuất hiện một cái mặt hồ trắng. Đôi mắt dị sắc cũng biến hóa, phát ra ánh sáng nhạt, còn con mắt ở giữa tựa như cái miệng há lớn của con hồ trắng. Máu tóc đỏ thắm biến thành màu đỏ, đây mới là bộ dáng thật sự của Tranh.

“Nanh, bọn họ không phải là công cụ giảm đau của ta, bọn họ là người mà ta thích, không được có lần sau.” Ngay khi mọi người ở đây đối với sự biến hóa của Nhiễm Mặc Phong mà cực kỳ kinh ngạc, thì Tranh đột nhiên nói ra một câu.

Nhiễm Mặc Phong sững sốt, nó kinh ngạc nhìn chằm chằm vào người ở trong trí nhớ của nó rất ít khi lộ ra cảm xúc giao động, không xác định hỏi: “Tranh, ngài có biết như thế nào là thích không?” Thích. Mỗi khi cùng phụ vương thân cận, phụ vương đều bắt nó nói thích. Hoan ái rốt cuộc là cái gì?

“Ân.” Tranh thân nhiên đáp, ánh sáng bảy màu lấp lánh, khiến cho mọi người ở đây nhìn thấy, liền đánh mất tâm hồn.

Tranh cực kỳ không thích ánh mắt của những người này nhìn mình, nên đội mũ lên.”Ta phải trở về, chuyện nơi này người không được kéo dài quá lâu.” Nói xong, Tranh bước xuống bậc thang, nhưng rồi đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hần quay đầu lại, “Nanh, chuẩn bị cho ta một bộ hi phục (áo cưới).”

Hi phục? Nhiễm Mặc Phong vẫn còn đang đắm chìm trong sự hâm mộ – Tranh đã biết như thế nào là thích, thì nghe Tranh nói như thế, nó liền ngơ ngác giương mắt nhìn Tranh, tiếp theo thân mình nó chấn động, rồi nó quay đầu hỏi: “Hoàng bá, có thể tìm tới một bộ hi phục không?” Tranh muốn hi phục, là cùng với bọn họ sao? Đột nhiên Nhiễm Mặc Phong nghĩ tới phụ vương.

Nhiễm Mặc Kỳ dùng nụ cười để che dấu kinh ngạc cùng nghi hoặc đầy một bụng của mình, sờ lên cái mặt hồ trắng ở trên trán Nhiễm Mặc Phong, nói: “Hi phục a, đâu chỉ là một bộ, ngay cả một trăm bộ cũng không thành vấn đề.”

“Hi Nhạc.”

“Có, có nô tài.”

“Lập tức đi tìm hi phục, càng nhiều càng tốt.”

“Dạ, dạ, nô tài, lập tức, đi ngay.” Hi Nhạc nghiêng ngả lão đảo chạy đi.

“Tranh.” Nhiễm Mặc Phong lên tiếng, “Ta cũng sẽ biết như thế nào là thích.”

“Ân.” Đôi mắt của Tranh sau lớp màn che phát sáng.

.

Sau khi bỏ công lựa chọn rất lâu, Tranh mặc vào người bộ hi phục mà hần ưng ý nhất, sau đó đứng ở trước gương đồng nhìn một hồi, rồi mới khoát áo choàng của mình lên, đội mũ vào. “Nanh, nếu sau khi Nhiễm Mặc Lâm tỉnh lại, mà hần đối với người có một chút khác thường, thì ta sẽ làm cho hần hồn phi phách tán, đến lúc đó, ta sẽ tự mình mang người về Chung Sơn.” Hần không phải không nhận ra sự e ngại của những người xung quanh đối với Nanh, nhưng Nanh không thèm để ý, thì hần cũng sẽ không để ý, nhưng Nhiễm Mặc Lâm thì khác, hần sẽ không tha thứ.

“Tranh, sẽ không, cho dù tất cả người trong thiên hạ đều sợ ta, nhưng phụ vương sẽ không như vậy.” Nhiễm Mặc Phong vô cùng khẳng định nói. Tranh, ngài thay đổi, ngài thật sự đã biết như thế nào là thích. Một ngày nào đó, nó cũng sẽ biết.

“Ân.” Sương trắng hiện lên, một lát sau trong phòng đã không còn thân ảnh của Tranh.

“Phong Nhi, con làm hoàng bá thật thương tâm, hoàng bá cũng chưa bao giờ sợ Phong Nhi a.” Nhiễm Mặc Kỳ bước ra từ sau bình phong, cực kỳ không vui mà gõ lên đầu Nhiễm Mặc Phong đầu một cái, sau đó lại ôm lấy nó.

“Mặc Phong, huynh cũng chưa bao giờ sợ đệ a.” Nhiễm Lạc Nhân núp ở sau bình phong nhìn lên, cũng bước ra, chu chu miệng nói, trong mắt tràn đầy nước mắt.

“Ta, ta cũng, cái kia.” Nhiễm Lạc Nghĩa ngượng ngùng đi theo sát ở phía sau Nhiễm Lạc Nhân, hần đã từng sợ qua.

“Hoàng bá.” Ôm lấy người cũng giống như phụ vương chưa bao giờ sợ nó, Nhiễm Mặc Phong nhìn Nhiễm Lạc Nhân và Nhiễm Lạc Nghĩa, khàn khàn lên tiếng, “Tranh mang hồn phách của phụ vương đến đây, phụ vương đã ngủ rất lâu rồi, ngài và con cùng đi đánh thức phụ vương dậy đi.”

Thân mình Nhiễm Mặc Kỳ run rẩy kịch liệt, nghẹn ngào hỏi: “Mục Lâm, có thể, có thể tỉnh lại?”

Nhiễm Lạc Nhân và Nhiễm Lạc Nghĩa vừa nghe thế, nước mắt liền rơi xuống.

“Ân. Phụ vương, có thể tỉnh lại.”

Nhiễm Mặc Kỳ nhanh chóng thối lui, cực kỳ kích động, vươn tay lau đi nước mắt, túm lấy tay Nhiễm Mặc Phong, kéo nó đi về phía căn phòng cách: “Chúng ta mau đi thôi! Mau đi đánh thức đệ ấy dậy!”

Xung quanh giường của Nhiễm Mặc Lâm đứng rất nhiều người – Nhiễm Mặc Kỳ, Nhiễm Lạc Nhân, Nhiễm Lạc Nghĩa, Trú, Uyên, Dịch, Tiết Kỳ, còn có

Nhiễm Lạc Thành ngồi ở trên xe lăn. Nhiễm Mặc Phong ngồi ở bên người phụ vương, nhìn chăm chú vào phụ vương một lúc lâu, rồi cúi đầu xuống, hôn lên môi của phụ vương. Tất cả những người ở đây, ngoại trừ Tiết Kỳ và Dịch ra, đều cực kỳ khiếp sợ. Sau khi đưa hôn phách của phụ vương vào trong cơ thể của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong liền điều động dương khí của mình rót từng chút từng chút vào trong cơ thể phụ vương, con mắt ở giữa mở ra, phát ra ánh sáng màu xanh thần nhiên mang theo hơi thở của sự sống, rồi từ từ xâm nhập vào trong thân thể đã “ngủ say” lâu ngày.

Cứ như vậy cùng phụ vương liên kết với nhau qua chừng hai khắc (30’), thì Nhiễm Mặc Phong mới ngẩng đầu lên, sau đó khấn trương theo dõi sự biến hóa của phụ vương.

“Mặc Phong.” Tiết Kỳ lên tiếng, những người khác còn đang choáng váng lập tức nín thở nhìn chăm chăm qua, liền thấy sắc mặt của người nằm trên giường dần dần hồng nhuận lên, tiếp theo trạng huống làm cho mọi người kích động xuất hiện – ***g ngực của Nhiễm Mặc Phong vẫn luôn yên lặng trở nên hơi hơi chấn động.

“Mục Lân.” Hai chân Nhiễm Mặc Kỳ như nhũn ra, ngay khi y xém té xuống đất, thì được một người ôm chặt vào trong lòng. Y không rảnh để đi đẩy cái người mà y cực kỳ oán giận ra, trong mắt y tràn đầy nước mắt. “Mục Lân, đệ mau tỉnh lại a.”

“Phụ vương.” Thấp giọng kêu lên, Nhiễm Mặc Phong ôm lấy phụ vương, vùi đầu xuống. “Phụ vương.” Hai vai Nhiễm Mặc Phong run run, tiếp theo cả thân mình nó trở nên run rẩy kịch liệt.

Người ở trên giường cũng chưa mở mắt ra, vẫn đang ngủ say giống như trước, chính là hô hấp của hắn càng ngày càng nặng. Qua một lúc thật lâu, trong miệng hắn phát ra một đạo thanh âm cực suy yếu. “Phong Nhi.” Tựa hồ đang là điều mà ngay khi hắn “chết” đã muốn kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

CHƯƠNG 113

Nhiễm Mặc Lân cảm thấy mình như đang bị nhốt ở trong một cái hầm tối đen. Trong hầm chỉ có một mình hắn, hắn đi a đi a, vô luận đi về phía nào cũng không có điểm cuối. Hắn hét to lên, cũng không có ai đáp lại, lòng hắn nóng như lửa đốt. Hắn muốn nói cho Phong Nhi biết – Vương Sung là phản tặc, để cho Phong Nhi phải cẩn thận, hắn còn muốn nói cho Phong Nhi biết – phụ vương không có việc gì, phụ vương chỉ là. tìm không thấy đường ra. Nhiễm Mặc Lân biết mình không có chết, nếu hắn chết rồi, thì sao ý thức của hắn vẫn rõ ràng như thế này?

Thế nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hắn bị Vương Sung đánh lên, hắn tình tường nhớ rõ mình bị mũi tên bắn trúng, nhưng ở trong căn hầm tối đen này, hắn trần trụi, cái gì cũng không có mặc. Hắn có thể nhìn thấy hai tay của mình, nhìn thấy thân mình không một chút thương tổn của mình. Hắn không sợ con cháu Vương Sung này có thể gây nên sóng gió gì, hắn chỉ lo lắng cho hoàng huynh, lo lắng cho đứa con.

Ngay khi lòng hắn nóng như lửa đốt, không biết phải làm sao mới đúng, thì trong bóng tối hắn tựa hồ nghe thấy tiếng con đang gọi hắn. Cũng không quản mình đang trần trụi, hắn vừa hô to vừa chạy về phía phát ra thanh âm.

“Phong Nhi! Phong Nhi!” Phong Nhi, phụ vương không có việc gì, con ngàn vạn lần không cần làm ra việc gì ngược a. Biết được hắn “chết”, con nhất định sẽ điên, sẽ chết.

“Phụ vương.”

Phong Nhi! Hắn thật sự nghe được tiếng của Phong Nhi! “Phong Nhi.”

Hắn cảm thấy uất nghẹn ngay trong lòng ngực cuối cùng cũng ói ra được.

Nhiễm Mặc Phong nhìn chăm chăm vào phụ vương, không dám nháy mắt. “Phụ vương.”

Phong Nhi, là Phong Nhi. Hắn vượt qua bóng tối, cố gắng mở to mắt, hai mắt mơ hồ, nhưng không cần thấy rõ, hắn cũng biết người đang ghé vào trên người hắn chính là đứa con bảo bối của hắn. “Phong Nhi.”

Ánh mắt dị sắc tán loạn, Nhiễm Mặc Phong dùng sức ôm chặt lấy phụ vương, thân mình nó run rẩy kịch liệt.

“Phụ vương.” Phụ vương, đã, đã, tỉnh ngủ.

Nhiễm Mặc Lân chưa bao giờ suy yếu như thế này, hắn muốn ôm chặt lấy con, muốn nhìn con thật rõ, thế nhưng lại phát hiện mình chẳng có một chút khí lực nào, thậm chí ngay cả kêu tên con cũng phải cố hết sức.

“Mục Lân.” Một đạo âm thanh mang theo nồng đậm khát âm làm cho Nhiễm Mặc Lân giật mình, từ từ quay đầu lại, trong lòng lung, hắn thấy được hoàng huynh.

Nhiệm Mục Kỳ gầy khoi vòng tay của Trú, bỏ nhào vào bên giường, run rẩy sờ lên ánh mắt đã mờ ra của Nhiệm Mục Lân: “Mục Lân, Mục Lân, đệ đã tỉnh, đệ cuối cùng đã tỉnh, đệ.” Lời nói tiếp theo, y nói không nên lời .

Lúc Nhiệm Mục Lân ở trong “hầm tối”, hắn đã hình dung ra cảnh hoàng huynh và con sẽ có bao nhiêu thương tâm khi biết hắn “chết”. Hắn há mồm, cố gắng một lúc lâu, cuối cùng cũng phát ra một tia thanh âm: “Hoàng, huynh.”

Nhiệm Mục Kỳ roi nước mắt như mưa, y áp bàn tay đang run rẩy lên trên mặt hoàng đệ, quá độ thương tâm cùng quá độ vui mừng làm y mê muội, y muốn cười, thế nhưng khóe miệng lại không thể nhếch lên nổi.

Hai mắt hắn vẫn còn rất mơ hồ, Nhiệm Mục Lân giật giật ngón tay, Nhiệm Mục Kỳ lập tức cầm lấy tay hắn. Nhiệm Mục Phong nằm ở trên người phụ vương không muốn rời đi, nó cầm lấy bàn tay còn lại của phụ vương.

Nhiệm Mục Lân cố gắng nhìn hoàng huynh và con một chút, rồi từ từ nhắm mắt lại. Dù sao cũng là người đã chết qua một lần, cho nên hắn cảm thấy vô cùng mệt .

Nhiệm Mục Kỳ không lên tiếng nữa, y nhìn gương mặt đang ngủ “thật sự” của hoàng đệ một lúc lâu, rồi buông tay ra.

“Đều, đi ra ngoài đi.” Nhiệm Mục Kỳ vừa vuốt mái tóc Nhiệm Mục Phong, vừa bảo những người khác rời khỏi đây, để nơi này lại cho hai phụ tử đã xa cách lâu ngày. Những người khác liền hiểu ý, viên đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được buông xuống, mọi người nhẹ nhàng rời đi.

Nhiệm Mục Phong vẫn ôm lấy phụ vương, không nhúc nhích, nó ghé tai lên trên lòng ngực của phụ vương, cảm nhận rõ ràng nhịp tim đang đập của phụ vương – ‘thình thịch, thình thịch, thình thịch, thình thịch’. Phụ vương.

Tranh, có phải loại cảm giác này chính là thích không? Nếu trên đời này không có phụ vương, thì sẽ không có Nhiệm Mục Phong, không thể rời khỏi, không thể bỏ đi. Tranh, loại cảm giác này, có phải là thích?

.

Kỳ này vừa nhắm mắt, Nhiệm Mục Lân ngủ luôn một giấc thật dài, mãi cho đến chạng vạng tối ngày hôm sau hắn mới lần thứ hai tỉnh lại. Trong phòng có chút mờ tối, bên người có một người đang nằm, người nọ ôm lấy hắn, ôm chặt lấy hắn, giống như sợ hắn chạy mất vậy. Lần này, mắt hắn cuối cùng đã có thể nhìn rõ, bất quá trên người vẫn không có chút khí lực nào. Người ôm hắn, chôn mặt vào sâu trong ngực hắn, làm cho hắn không thể nhìn thấy rõ mặt.

“Phong, Nhi.” Hắn biết con đã tỉnh.

Tay Nhiệm Mục Phong ôm lấy phụ vương hơi dùng sức, nhưng nó cũng không ngẩng đầu lên.

“Phong, Nhi.” Để phụ vương nhìn kỹ con nào. Tay phải hắn sờ soạng lên cánh tay đang ôm hắn của con, rồi hắn nhẹ nhàng vuốt ve. Thế nhưng người trong lòng hắn vẫn không chịu ngẩng đầu lên.

Hai mắt hắn đã thích ứng với bóng tối trong phòng, Nhiệm Mục Lân hơi hơi nhú mi, sao tóc con lại là màu đỏ vậy? Tưởng là do trong phòng quá tối, nên Nhiệm Mục Lân nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, hàng lông mày như rồng cao, hắn không có nhìn lắm.

“Phong, Nhi?” Ngẩng đầu lên để cho phụ vương nhìn con một cái. Nếu không phải hai cánh tay đang ôm lấy hắn dần dần dùng sức nói cho hắn biết con đã tỉnh, thì hắn còn tưởng rằng con đang ngủ. Hiện thực và tưởng tượng của Nhiệm Mục Lân hoàn toàn khác nhau, đáng lẽ ra con phải cực cao hứng mà ngẩng đầu lên hôn hôn hắn, rồi để hắn hôn hôn lại con, chứ sao lại trốn tránh không muốn nhìn thấy hắn?

Ngoài phòng cung nhân bắt đầu đốt đèn ***g lên, nương theo một chút ánh sáng chiếu vào, Nhiệm Mục Lân thấy rõ tóc của con, quả thật là màu đỏ. Hắn lâm vào suy tư, tay trái cùng tay con nắm lấy nhau, mười ngón quán chặt nhau, hắn suy yếu lên tiếng: “Phong, Nhi. để cho, phụ vương, nhìn con, một cái.” Đầu màu đỏ giật giật, nhưng cũng chỉ là giật giật, vẫn không chịu nâng lên.

Đứa con bảo bối của hắn có chuyện. Nhiệm Mục Lân 100% khẳng định điều này. Trời biết hắn có bao nhiêu nhớ mong con, muốn ôm chặt lấy con một cái, hôn hôn con, nghe con kêu hắn ‘phụ vương’, thế nhưng hiện tại con lại sống chết không chịu ngẩng đầu lên, hắn lại không có khí lực, này phải làm sao mới tốt đây? Khóe môi hơi hơi nhếch lên, Nhiệm Mục Lân không lên tiếng, làm cho hô hấp của mình dần dần vững vàng, hắn nhìn chăm chăm vào đầu tóc đỏ mà con muốn cho hắn xem.

Qua thật lâu, đầu của con hơi hơi giật giật, Nhiệm Mục Lân không dám lộn xộn, hô hấp lại không dám có một chút khác thường, bằng không hắn sẽ kiểm củi ba năm thiêu một giờ .

Tựa hồ có chút do dự, đầu màu đỏ động đậy, rồi lại rút trở về, Nhiệm Mục Lân nhìn thấy như vậy càng thêm rớt ruột a, đứa con bảo bối của hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lại kiên nhẫn chờ thêm một lúc, cũng may Nhiệm Mục Lân vẫn còn rất suy yếu, cho nên hô hấp có biến hóa cũng không rõ ràng, hơn nữa người nào đó trong lòng đang cực kỳ “bất an”, cho nên cũng không phát hiện phụ vương vẫn thức.

Phụ vương lại ngủ rồi đi, nó nghĩ như thế, đây là lần đầu tiên Nhiệm Mục Phong không muốn để cho phụ vương nhìn thấy mặt mình. Thế nhưng nó lại muốn hôn hôn phụ vương, muốn cùng phụ vương thân cận, muốn nhìn phụ vương một chút.

Phụ vương. Nắm chặt tay phụ vương, Nhiệm Mục Phong mím chặt môi, chậm rãi ngẩng đầu lên, ngay khi hai mắt của nó cùng hai mắt lộ ra kinh ngạc của phụ vương đối diện nhau, thì nó lập tức cúi đầu, đem mặt mình vùi vào trong lòng phụ vương một lần nữa.

Nhiệm Mục Lân cực kỳ khiếp sợ, vô cùng khiếp sợ. Nếu nói đầu tóc đỏ của con làm cho hấn kinh ngạc, thì gương mặt của con lại làm cho hấn khiếp sợ đến nỗi muốn hét lên. Nếu không phải hấn thực suy yếu, thì có lẽ lúc ấy hấn đã hét lên. Bàn tay kia nắm lấy tay hấn vô cùng chặt, tựa hồ rất sợ hấn hất ra. Tâm tư Nhiệm Mục Lân phập phồng, trong mấy ngày hấn “ngủ say” này, con hấn đã xảy ra chuyện, mà còn là chuyện rất trọng đại. Tuy trong phòng thực tối, nhưng hấn vẫn có thể thấy rõ ở giữa mi tâm của con có thêm một con mắt, còn có cái mặt hồ trắng ở trên trán. Không chỉ có như thế, hấn cá là vừa rồi hấn đã nhìn thấy trong ánh mắt của con chứa đầy nỗi bất an cùng cẩn thận mà trước đây chưa bao giờ từng có. Đứa con bảo bối của hấn a. . . .

Không biết vì sao, đột nhiên Nhiệm Mục Lân rất muốn cười, mà hấn cũng đã cười ra. Hấn cười nhẹ hai tiếng, ngón tay cái cọ cọ lên mu bàn tay của con, hấn gian nan lên tiếng: “Phong, Nhì?” Đầu đang cúi lên ngực hấn không chỉ không chịu nâng lên, mà ngược lại càng cúi sâu hơn nữa.

Đây chính là đứa con không sợ trời không sợ đất của hấn sao? Nhiệm Mục Lân không tin. Con hấn cho tới bây giờ chưa từng có loại hành động trẻ con làm cho hấn cực kỳ thích như thế này. Từ cái ngày hấn ôm con trở về, con chưa từng “thẹn thùng” qua như vậy.

“Phong, Nhì. Phụ, vương, muốn. hôn, con.”

Đầu màu đỏ giật giật, Nhiệm Mục Phong vẫn không chịu ngẩng đầu.

“Phong, Nhì. Phong, Nhì. của, phụ, vương.”

Nhiệm Mục Lân đáng thương, nếu không phải hấn rất suy yếu, thì hấn làm sao để cho con trốn hấn lâu như thế.

“Phụ vương.” Người trong lòng hấn cuối cùng đã chịu lên tiếng.

Nhiệm Mục Lân không ngừng dùng ngón tay cái cọ cọ lên mu bàn tay của nó, còn tay kia thì cọ cọ lên thắt lưng của con.

“Phong, Nhì.” Mau, để cho phụ vương nhìn con thật kỹ, để cho phụ vương hôn hôn con.

Đầu màu đỏ vẫn cúi sâu, ngay khi Nhiệm Mục Lân nghĩ nên dùng biện pháp gì để “dụ dỗ” con, thì Nhiệm Mục Phong cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, để cho phụ vương thấy rõ bộ dáng đã thay đổi của mình. Nhiệm Mục Lân chu chu môi, muốn con dựa vào gần đây. Lúc này hấn không cần phải đợi lâu, đôi môi mềm mại hồng nhuận của con lập tức áp lên, thậm chí không cần hấn lên tiếng, liền hé miệng ra để cho hấn dễ dàng đi vào.

Trái tim hấn vào lúc này mới xem như về đúng vị trí. Ở trong “hầm tối”, hấn lo lắng nhất chính là đứa con. Hoàng huynh có Trú, nhưng con chỉ có hấn. Một khi hấn “chết” đi, con sẽ ra sao đây? Chỉ nghĩ thôi mà hấn cũng đã không dám nghĩ. Hôn được rồi, cuối cùng cũng hôn được đứa con bảo bối rồi, hiện tại Nhiệm Mục Lân chẳng muốn làm cái gì nữa, chỉ muốn hôn hôn con, cảm thụ lấy con. Đã trải qua một hồi sinh ly tử biệt kỳ dị, từ nay về sau hấn tuyệt đối sẽ không bao giờ cùng con tách rời nữa, tuyệt đối không bao giờ tách rời nữa!

Nhiệm Mục Phong hôn phụ vương thật sâu, nó nói với Tranh – phụ vương sẽ không sợ nó, nhưng ngay tại vừa rồi, nó đã lùi bước. Nó đã không còn là người, nó vốn đã không đẹp, hiện giờ lại có thêm một con mắt, đã trở nên càng thêm đáng sợ. Cho nên vô luận phụ vương yêu cầu thế nào, nó cũng không dám ngẩng đầu lên. Phụ vương, phụ vương. hôn phụ vương, cảm nhận nụ hôn của phụ vương vẫn tựa như trong dĩ vãng, Nhiệm Mục Phong mở to mắt, thở hổn hển, thối lui, rồi sau đó xuống giường, thấp nền lên, để cho phụ vương thấy rõ chính mình.

Kinh ngạc vụt qua rất nhanh, Nhiệm Mục Lân tham lam mà nhìn chằm chằm con. “Chết” qua một lần, hấn càng thêm ý thức được chính mình yêu con biết bao nhiêu. Con là mạng sống của hấn, là tất cả tình cảm của hấn, là người mà cả đời này hấn không thể buông tay. Tuy con đột nhiên thay đổi, thế nhưng mặc kệ con biến thành bộ dáng gì, thì con vẫn là đứa con bảo bối của hấn.

“Phong, Nhì.”

Kêu con quay về trên giường, Nhiệm Mục Lân lại chu chu miệng. Đôi mắt dị sắc lóe sáng, Nhiệm Mục Phong tiến vào trong chăn, “cắn” môi phụ vương, chờ đến khi phụ vương khỏe lại, nó sẽ cùng phụ vương thân cận, nó rất muốn, rất muốn.

—

Một nơi khác, Tranh nhìn hai người đang ôm hôn lẫn nhau trong “gương nước”, rồi phát tay làm mặt nước gợn sóng. Hấn vỗ vỗ chim xanh đang ngủ say bên người: ” Giác, đi thôi.”

Chim xanh mở to mắt, con ngươi màu bạc giống như mắt rắn. Nó vỗ cánh vài cái, lười biếng đứng lên. Sau khi nó ngửa mặt lên trời thét dài, thì mới bay lên, nhất thời, một phía trời cao mất đi ánh sáng. Chim xanh chậm rãi bay cao, tiếng huýt gió bén nhọn. Đột nhiên, nó cắm đầu xuống, lao nhanh về phía Tranh, nhưng ngay khi nó sắp va vào Tranh, thì sương trắng xuất hiện, sau khi một phía trời cao kia khôi phục lại bình thường, thì chim xanh tiêu thất.

Lại nhìn thoáng qua “gương nước”, trong gương – chim xanh xâm nhập vào trong bụng của một vị nữ tử vừa mới hòa thai, hấn xoay người ly khai. Nanh sắp tạo ra một thế hệ mới, và Giác sẽ vào sống trong thế hệ đầy bình an đó.

—

Nụ hôn này giằng co thật lâu, lâu đến nỗi Nhiệm Mục Phong đột nhiên nhớ tới phụ vương còn rất suy yếu, lúc này nó mới lưu luyến thối lui. Môi của hai người đều rất hồng nhuận, Nhiệm Mục Phong lại rút vào trong lòng phụ vương, nhưng lần này, nó không có vui đầu xuống nữa.

“Phong Nhi.” Ngoài dự đoán chính là Nhiễm Mặc Lâm cư nhiên không còn suy yếu như vừa rồi nữa. Hắn liếm liếm miệng, gian nan nói: “Sao mỗi lần Phong Nhi hôn phụ vương, phụ vương lại có thêm một chút khí lực?”

Đôi mắt dị sắc đột nhiên sáng ngời, Nhiễm Mặc Phong lập tức ngậm lấy đôi môi của phụ vương, nó thực thích dùng phương thức này để giúp phụ vương khôi phục khí lực.

“Phong Nhi, phụ vương con tỉnh chưa?” Nhiễm Mặc Kỳ vừa quẹo qua khỏi tấm bình phong liền sững sờ chết đứng mà nhìn hai phụ tử trên giường đang ôm hôn lẫn nhau, hai người trên giường – một người trong mắt hiện lên ảo não, tên còn lại lên tiếng chào “Hoàng bá”, không hề khác thường.

“Hoàng huynh.” Nhiễm Mặc Lâm kêu lên đầy xấu hổ, lau đi nước bọt dính ở khóe miệng của con, “Phong Nhi, đỡ phụ vương dậy.” Nhiễm Mặc Phong lập tức làm theo.

Nhiễm Mặc Kỳ sắp ngất xỉu mất thôi, y, y vừa thấy cái gì đây?! Trú cùng đi vào với y, ánh mắt thâm trầm, nhưng trên mặt vẫn không chút thay đổi. Hắn phát tay áo, cửa tâm cung khép chặt lại.

Nhiễm Mặc Lâm dựa vào trên đầu giường, im lặng đợi mình khôi phục một chút khí lực, cũng là để cho hoàng huynh bình tĩnh một chút, sau đó hắn ôm lấy đứa con không muốn xuống giường, cười nói: “Hoàng huynh, vừa rồi Phong Nhi hôn hôn đệ, khí lực của đệ cư nhiên trở về rất nhiều, huynh nhìn đi, con đệ rất lợi hại đúng không?”

Sắc mặt Nhiễm Mặc Kỳ không thể nói rõ là tốt hay là xấu, y vẫn còn chìm đắm trong một màn vừa xảy ra tức thì. Mặc Lâm và Phong Nhi! Y miễn cưỡng đi đến bên cạnh bàn ngời xuống, thần sắc nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

CHƯƠNG 114

Trong phòng lâm vào lặng im xấu hổ, Nhiễm Mặc Lâm không biết nên nói với hoàng huynh thế nào. Hắn thật đáng thương, vừa mới “chết đi sống lại”, còn chưa kịp hỏi rõ con đã xảy ra chuyện gì, thì lại bị hoàng huynh bắt gặp “chuyện tốt” giữa hắn và con. Hắn vốn là muốn chờ sau khi chiến sự chấm dứt hoàn toàn, sẽ nói cho hoàng huynh biết chuyện giữa hắn và Phong Nhi, rồi sau đó sẽ dẫn con rời đi kinh thành, tìm một nơi non xanh nước biếc để mà ẩn cư. Quả nhiên, chuyện đời khó lường a.

Nhiễm Mặc Kỳ cũng không biết nên nói cái gì. Yêu thương của hoàng đệ đối với Mặc Phong y xem ở trong mắt, nhưng y chưa bao giờ đem chuyện này hướng đến một lối suy nghĩ khác. Chuyện trong quá khứ làm cho y đối với loại chuyện này vô cùng bài xích, thậm chí là thống hận. Thế nhưng hiện tại, đệ ruột của y cư nhiên đối với đứa con của mình làm ra loại chuyện loạn luân đại nghịch bất đạo này, y không tiếp thu được, không chấp nhận được. Chính là, hai người này – một tên là đệ đệ duy nhất của y, một tên chỉ sợ chẳng phải là người thường, cho nên y chẳng biết nên nói cái gì nữa.

Con người của Nhiễm Mặc Phong xoay tròn, từ biểu tình nghiêm túc trên mặt hoàng bá nó có thể nhìn ra được hoàng bá đối với chuyện vừa rồi của nó và phụ vương rất không vui. Mà phụ vương lặng yên lại làm cho nó dâng lên một cổ tức giận không biết tên. Nắm chặt lấy tay của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong kê sát vào phụ vương, trong đôi mắt nhìn về phía hoàng bá tràn đầy kiên quyết.

Phát hiện con hình như mất hứng, Nhiễm Mặc Lâm nâng tay phải lên, vuốt vuốt mái tóc màu đỏ của con, sau khi cho con một ánh mắt trấn an, hắn quay đầu nhìn về phía hoàng huynh. “Hoàng huynh, này trên đời người đệ để ý nhất có hai người. Một người là huynh, một người là Phong Nhi. Chuyện giữa đệ và Phong Nhi cũng không phải có ý giấu huynh, đệ tính chờ sau khi chiến sự chấm dứt, thiên hạ thái bình, thì sẽ nói cho huynh biết. Hiện giờ huynh đã thấy, vì vậy đệ cũng không cần phải tìm cơ hội để nói với huynh nữa.”

“Đệ và Phong Nhi. . . . bắt đầu từ khi nào?” Thanh âm Nhiễm Mặc Kỳ khàn khàn.

Nhiễm Mặc Lâm cười nói: “Cũng chẳng thể nói bắt đầu từ khi nào. Đệ và Phong Nhi, ai cũng không thể rời khỏi ai. Khi nó còn nhỏ là con đệ, hiện giờ trưởng thành vẫn là con đệ, sau này mặc kệ nó có bao nhiêu cường đại thì nó vẫn là con đệ. Chẳng qua, nó ngoại trừ là con đệ ra, còn là người mà đệ yêu duy nhất trên cõi đời này.”

Nhiễm Mặc Kỳ nắm chặt hai nắm, cắn chặt răng, qua một lúc, y ám ám nói: “Đệ cũng nói, nó là con đệ! Đệ có nghĩ rằng nếu chuyện này truyền ra ngoài thì các đại thần sẽ nói như thế nào không?!” Sắc mặt y dần dần tái nhợt, mang theo thương cảm.

“Đệ nên biết, năm đó hoàng huynh. . . .” Thân mình Nhiễm Mặc Kỳ run rẩy kịch liệt, Trú đè bờ vai của y lại, y hít sâu mấy hơi, nói, “Năm đó, cũng chẳng phải do huynh nguyện ý, thế nhưng cho dù là vậy, cho dù hiện tại hoàng huynh là Hoàng Thượng, là ngôi cửu ngũ, thế nhưng những người biết được chuyện năm đó vẫn như cũ thăm mắng huynh vô liêm sỉ, mắng huynh căn bản không xứng ngồi lên vị trí này. Mặc Lâm, huynh không thể nhìn đệ đắm vào vết xe đổ của huynh!”

“Hoàng huynh!” Nhiễm Mặc Lâm lên tiếng, trên mặt không còn tươi cười, hắn thở hắt hắt mấy hơi, trầm thanh nói, “Hoàng huynh, đệ không phải là tên

khốn nạn đó, Phong Nhi cũng không phải là ngài. Đệ và Phong Nhi chỉ có lẫn nhau, mà cũng chỉ có thể có lẫn nhau. Đệ không thể rời khỏi Phong Nhi, Phong Nhi cũng không thể rời khỏi đệ, hai phụ tử chúng ta chỉ cần mất đi một người thì người kia sẽ không sống nổi. Hoàng huynh, năm đó, đệ cái gì cũng không có, không chỉ cứu không được mình, mà càng cứu không được huynh, cho nên mới để huynh bị nhiều đau khổ như vậy, nhưng Phong Nhi thì khác, hiện giờ đệ có thể bảo vệ cho Phong Nhi chu toàn. Huống chi. . . .” Hắn nhìn về phía đứa con của mình, “Huống chi, Phong Nhi cũng sẽ không cho phép có người tách rời hai phụ tử chúng ta. Ai muốn nói thì cứ để cho họ nói đi, nếu chọc đệ phiền, thì đệ sẽ một chương đánh chết hắn.”

“Mục Lân!”

“Hoàng bá.” Nhiệm Mặc Phong giành trước hoàng bá một bước, nó thần nhiên nói: “Con sẽ không rời khỏi phụ vương, phụ vương cũng không được rời khỏi con. Con và phụ vương, là người thân cận nhất trên cõi đời này.”

“Phong Nhi!” Nhiệm Mục Kì đứng lên, kích động nói, “Con cần bản là không biết chuyện này có bao nhiêu nghiêm trọng!” Y đã trải qua, cho nên biết thương tổn của nó có bao nhiêu trầm trọng. Y có thể cùng một chỗ với Trú, nhưng tuyệt đối không thể để cho người ta biết được chuyện đã từng xảy ra giữa y và nam nhân kia.

“Kì.” Trú lên tiếng. Nhiệm Mục Kì không quay đầu lại, chuyện Mục Lân y còn chưa tha thứ cho hắn. Trong mắt Trú hiện lên ánh sáng bạc, cường ngạnh kéo người đang hèn dỗi vào trong lòng mình, nhìn Nhiệm Mặc Phong nói: “Kì, chuyện hai người họ đã sớm được định sẵn. Theo ý của người – bọn họ là phụ tử, nhưng theo ý của ta – bọn họ cũng chẳng có máu mủ gì.”

“Người nói vậy gì đó?!” Nhiệm Mục Kì đánh gãy lời hắn, “Tuy Phong Nhi không phải là con ruột của Mục Lân, nhưng nó là Lân vương thế tử, nó và Mục Lân cũng chỉ có thể là phụ tử. Chẳng lẽ người muốn ta đứng nhìn Mục Lân và Phong Nhi chịu hết thấy những thương tổn mà ta đã bị vào năm đó sao?!”

“Kì.” Trú cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Nhiệm Mục Kì, ở trước khi đối phương kịp hất ra, thì hắn dùng sức nắm chặt, vẫn như cũ thần nhiên nói, “Mặc Phong không phải là Lân vương thế tử, hắn là Nanh, cần bản là không phải là phạm nhân. Ngày đó ở trên đại điện, người cũng đã nghe đã thấy. Sở dĩ ta, Dịch và Uyên vẫn còn ở lại trần thế, chính là vì chờ hắn chuyển thế. Mà sở dĩ Nhiệm Mục Lân chết đi, cũng là vì làm cho hắn nhớ lại kiếp trước. Hắn không phải Nhiệm Mặc Phong, hắn là ‘tướng quân’, là ‘Nanh’.”

Nhiệm Mục Kì và Nhiệm Mục Lân đều sững sốt, Nhiệm Mặc Phong vẫn ôm chặt lấy phụ vương không buông tay, ai cũng không thể tách rời nó và phụ vương.

“Trú, người nói rõ một chút!” Nhiệm Mục Lân vội la lên.

Nhiệm Mục Kì sững sờ, đứng yên như trời trồng, nhìn về phía Trú, chờ hắn giải thích.

Trầm tư một lát, Trú chậm rãi nói ra bí mật mà hắn đã cất chứa từ rất lâu. “Ta, Dịch và Uyên, từng là thuộc hạ của Mặc Phong. Một kiếp kia ‘Nanh’ làm tướng quân, dẫn dắt chúng ta. . . .” Tựa như đang kể về chuyện xưa của người khác, Trú bình thản kể ra chuyện xưa cũ đã xảy ra từ mấy ngàn năm trước.

Càng nghe thần sắc Nhiệm Mục Kì càng lộ vẻ khiếp sợ, cơ hồ đã quên mình vẫn còn đang giận dỗi với Trú, mà tựa hẳn người lên trên người đối phương. Còn Nhiệm Mục Lân sau một lúc kinh ngạc ngẩn ngui thì bừng tỉnh đại ngộ, khó trách trước kia hắn luôn nằm thấy giấc mộng đó.

“Sau khi ba người chúng ta chết đi thì gặp chủ nhân. Ngài ban cho chúng ta sức mạnh trở thành thần, ra lệnh cho chúng ta ở lại nhân thế chờ đợi ‘tướng quân’ chuyển thế, và sau khi thời cơ đến thì sẽ trợ giúp ‘Tướng quân’ hoàn thành sứ mệnh của hắn ở nhân thế. Mà trước khi ‘tướng quân’ hoàn toàn nhớ lại thân thể của mình, thì chúng ta không được phép nhúng tay vào chuyện thế tục, cho dù đó là chuyện của ‘tướng quân’, chủ nhân nói, đây là ‘nghiệp’ của tướng quân, phải do tướng quân tự mình giải trừ. Nhưng một kiếp kia, khi tướng quân chết đi, đã đối với nhân thế không còn chút gì lưu luyến, cho nên sau khi chuyển sang kiếp khác đã quên hết thấy mọi thứ, không chỉ có như thế, trong quá trình chuyển thế hắn còn phong ấn thần lực của mình. Mà kiếp này là kiếp ‘tướng quân’ sẽ hoàn thành ‘nghiệp’ của mình, và sau đó trở về Chung Sơn. Nhưng muốn hoàn thành ‘nghiệp’, phải có một nhân tố gì đó làm cho ‘tướng quân’ không chỉ nhớ lại kiếp trước, mà phải nhớ lại cả thân thể của mình, khôi phục lại thần lực. Chủ nhân quan sát Nhiệm Mục Lân một thời gian, phát hiện hắn được định sẵn sẽ phải có một kiếp nạn, cho nên đã lựa chọn hắn làm nhân tố thức tỉnh ‘tướng quân’. Hết thấy điều như trong dự đoán của chủ nhân, Nhiệm Mục Lân chiếm được toàn bộ tín nhiệm cùng ý lại của ‘tướng quân’, mà sau khi hắn chết cũng đã kích phát được thần lực trong cơ thể ‘tướng quân’, làm cho ‘tướng quân’ nhớ tới thân thể của mình. Chủ nhân làm hết thấy những thứ này, đều là vì muốn ‘tướng quân’ nhanh chóng hoàn thành ‘nghiệp’ của kiếp này, để trở về Chung Sơn.”

Sau khi nghe xong, Nhiệm Mục Kì lặng im không nói gì, qua một lúc thật lâu, y run rẩy hỏi: “Người là nói. . . . Mục Lân, nhất định phải chết?” Còn Nhiệm Mục Lân thì nhướng nhướng mi, cũng chẳng có biểu cảm gì. Thế nhưng đôi mắt dị sắc của Nhiệm Mặc Phong xoay chuyển cực nhanh, nó cần bản không biết Tranh đã âm thầm làm những việc này.

“Ân.” Trong mắt Trú chỉ có Nhiệm Mục Kì, “Nhiệm Mục Lân đã được định sẵn phải có kiếp nạn này. Chủ nhân đem kiếp của hắn cùng ‘nghiệp’ của ‘tướng quân’ ràng buộc lại với nhau. Chỉ cần ‘tướng quân’ có thể nhớ lại tất cả, thì chủ nhân có thể cướp lại hồn phách của hắn, làm cho hắn sống lại.”

Nhiệm Mục Kì né tránh ánh nhìn chăm chú của Trú, trong lòng rung động. Lại qua một lúc sau, y khàn khàn hỏi: “‘Nghiệp’ của Phong Nhi. . . . hoàn thành chưa?”

“Thiên hạ thống nhất.” Trú nhẹ nhàng quay đầu y lại, để y nhìn thẳng vào mình. “Sau khi thiên hạ thống nhất, ‘tướng quân’ nhất định phải quay về Chung Sơn, từ nay về sau không được bước vào trần thế nữa.”

“Chủ nhân của người là ai?”

“Tranh. Là người đã đưa hồn phách Nhiễm Mục Lân tới đây.”

“Vây...” Sắc mặt Nhiễm Mục Kỳ trở nên trắng bệch, y há miệng thở dốc, hai tay lạnh lẽo, nghẹn ngào hỏi, “Phong Nhi quay về Chung Sơn, thì ba đại tiên nhân cũng không còn ở lại nhân thế đi.” Nếu là vậy, thì sao hắn còn đến đây trêu chọc mình?!

Nhiễm Mục Kỳ bắt đầu giãy dụa, muốn thoát khỏi vòng ôm của Trú. Trú cúi người, ghé vào lỗ tai y, nhẹ nói: “Cho dù biến thành phạm nhân, ta cũng sẽ không thả ngươi ra, cho dù là chủ nhân, cũng không thể tách rời ngươi và ta.”

Nhiễm Mục Kỳ bất động, hơi thở phập phồng. Y chu chu miệng, nhưng lại nói không nên lời, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Người trên giường nghe xong, cũng hiểu được đại khái, hắn lên tiếng: “Trú, đa tạ ngươi đã giải thích nghi hoặc cho ta. Không biết ngươi có thể mang hoàng huynh trở về trước không? Ta có chút chuyện muốn nói riêng với con ta.”

Trú giương mắt nhìn hắn liếc một cái, rồi ôm lấy người đang kích động, xoay người rồi đi, còn tốt bụng giúp hai người đóng cửa lại, và ra lệnh cho người bên ngoài không được tùy tiện quấy rầy.

Chờ “người thừa” đều đi hết, Nhiễm Mục Lân nhú mi, nâng đầu con lên, hơi có chút không vui, hỏi: “Phong Nhi, sao phụ vương nghe Trú nói con muốn rời khỏi phụ vương, để đi tới cái chỗ Chung Sơn thối tha gì đó?” Không hỏi chủ nhân của Trú là ai, cũng mặc kệ thân thể của con rốt cuộc là gì, sau khi hắn nghe xong, trong đầu chỉ tràn ngập một điều – đó là con muốn đi khỏi, muốn bỏ lại một người hắn.

Nhiễm Mặc Phong không rõ vì sao phụ vương lại nói như thế, đôi mắt dị sắc nháy nháy: “Con sẽ không rời khỏi phụ vương.”

“Còn Chung Sơn thì sao?” Đi Chung Sơn, không phải là rời khỏi phụ vương sao?!

Trong đôi mắt dị sắc hiện lên khó hiểu, bất quá người nào đó vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Phụ vương, sau khi chuyện nhân thế chấm dứt, con và phụ vương sẽ cùng nhau quay về Chung Sơn, Tranh đã đồng ý.”

Đôi mắt Nhiễm Mục Lân nháy mắt mở to, hắn khẽ sát vào con, nguy hiểm nói: “Sao Phụ vương chưa bao giờ nghe con nói qua?”

Bởi vì nó vừa mới nhớ lại a. Đôi mắt dị sắc lóe sáng, người nào đó tới gần phụ vương, áp môi mình lên trên môi vương: “Phụ vương.”

“Ân.” Còn không mau khai báo rõ ràng với phụ vương?!

“Thân cận.” Nó không thể đợi nữa.

Nhiễm Mục Lân sùng sốt, bất quá chỉ trong nháy mắt, hắn ‘hắc hắc’ nở nụ cười. Hắn liếm lên môi con, không hảo ý nói: “Phụ vương cũng rất muốn cùng Phong Nhi thân cận, thế nhưng phụ vương vừa mới ‘sống’ lại, thân mình rất suy yếu. đành phải nhờ Phong Nhi đến hầu hạ phụ vương rồi.”

“Thân cận.” Ngậm lấy đôi môi của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong vươn tay cỡi xiêm y của phụ vương ra, nó cùng với phụ vương thân cận.

Người theo từng nụ hôn của con mà khí lực dần dần trở về, dùng sức xé rách xiêm y trên người con, hắn còn rất nhiều nghi vấn, nhưng hắn không vội, hắn có rất nhiều thời gian để ‘thăm vấn’ con. Hiện giờ, hắn nên tập trung sức lực cùng với con thân cận, con không thể đợi nữa, mà hắn cũng không thể đợi nữa.

“Phong Nhi, ngồi lên trên hông phụ vương.”

“Phụ vương, thân cận.”

Không khí trong phòng dần dần mê loạn, cái gì nghịch luân, cái gì chỉ trích, hắn mặc kệ, hắn không quan tâm. Hắn chỉ muốn người này, chỉ muốn duy nhất một mình người này. Bọn họ đã được định sẵn sẽ dây dưa với nhau cả đời. Hắn là phụ vương của nó, nó là con của hắn; hắn là phụ vương của nó, nó là Phong Nhi của hắn.

“Ngô. Phụ vương, thân cận.”

“Phong Nhi, con động nhanh một chút, phụ vương nhớ con muốn chết.”

Giữ chắc thắt lưng của con, Nhiễm Mục Lân điên cuồng gặm cắn lên trên cổ con, lưu lại dấu vết của riêng hắn. Cần gì để ý người này là ma hay là thần, bởi vì người này chỉ có thể là của hắn, của riêng một mình Nhiễm Mục Lân hắn.

“Phụ vương, phụ vương.” Ôm chặt lấy phụ vương, lần đầu tiên dùng phương thức ngồi ở trên người phụ vương để cùng phụ vương thân cận, Nhiễm Mặc Phong đem nam tính của phụ vương chôn thật sâu vào trong cơ thể của mình. Mặc kệ hoàng bá nói cái gì, người khác nói cái gì, cho dù Tranh không đồng ý, thì nó vẫn muốn ở cùng một chỗ với phụ vương, cùng phụ vương thân cận.

“Phụ vương.” Không thể tách rời, không thể tách rời, “Thích. Thích, phụ vương.”

“Phong Nhi!”

Bàn tay đang vuốt ve thân mình con, đột nhiên dừng lại, Nhiễm Mục Lân nghĩ rằng mình đã nghe lầm, nhưng khi hắn nghe được đứa con đang trong lúc ý loạn tình mê nói ra từ “thích” một lần nữa, thì hắn xóc lên chần, xoay người lại, đem con đặt ở dưới thân. Tinh khí dồi dào của con thông qua bộ vị hai người gắn kết không ngừng truyền vào trong cơ thể hắn. Nhiễm Mục Lân điên cuồng gặm cắn cổ con, đoạt lấy quyền chủ động.

“Phong Nhi! Nói thích, nói thích phụ vương, không được ngừng!”

“Thích, thích, thích. Phụ vương. Ngộ ân, thích, thích.”

Giường lớn phát ra thanh âm ‘cột kẹt, cột kẹt’ như muốn gãy vụn, Nhiễm Mục Lân điên cuồng chiếm lấy thân mình của con. Khi con vì quá vui thích mà con mắt ở giữa mi tâm mờ ra, thì hắn chẳng có một chút nào sợ hãi, lại còn không ngừng hôn lên con mắt ấy. Nhiễm Mục Lân dùng sức đem tất cả vui sướng khi nghe được con nói thích mình, phát tiết hết lên trên người con.

Phong Nhi, có được chữ “thích” này của con, thì cho dù phụ vương lại chết thêm một lần nữa cũng chẳng sao.

—

Một nơi khác, trong tẩm cung của đế vương cũng đang trình diễn một màn xuân sắc vô hạn. Nhiễm Mục Kì vốn đã hạ quyết tâm không thềm để ý đến Trú nữa, thế mà giờ đây lại trần trụi nằm ở dưới thân của đối phương, thừa nhận đối phương không ngừng đưa đẩy mang theo một chút tức giận.

“Trú. đừng rời khỏi ta.”

Có lẽ như vậy sẽ khiến cho người trở thành phạm nhân giống như ta, nhưng mà cầu người, đừng rời khỏi ta, đừng bỏ rơi ta. Ta nghĩ rằng người sẽ vẫn luôn nắm lấy tay ta, cùng ta đi đến già đi, đến chết đi, mà chưa từng nghĩ sẽ có một ngày người có thể bỏ ta mà đi. Cho dù chỉ mới nghĩ như thế thôi, lòng ta đã đau đến không thở nổi.

“Kì, nói yêu ta.”

“Yêu, ta yêu người, Trú, đừng rời khỏi ta.”

Ánh sáng bạc lóe lên, hai tay Trú cùng hai tay đối phương nắm chặt lấy nhau, ngay một khắc đạt tới đỉnh điểm, hắn hứa hẹn: “Chết cũng sẽ không rời đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tác Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115

CHƯƠNG 115

Đến tận ba ngày sau, hai gian tẩm cung trong Vô Tam điện mới mở cửa ra. Bước ra từ tẩm cung của đế vương chính là Trú, còn bước ra từ gian phòng bên cạnh chính là Nhiễm Mục Lân vừa mới sống lại. Hai người đứng ngay cửa nhìn nhau liếc mắt một cái, Nhiễm Mục Lân nhìn đám cung nhân quỳ trước mặt hắn vì thấy hắn xuất hiện mà trở nên bối rối, xoay xoay thất lung, sau đó nói: “Đi lấy cho bốn vương một ít thức ăn, bốn vương đói bụng. À, thêm một chén cháo và một ít điểm tâm.”

“Dạ, dạ.” Hai tiểu thái giám run rẩy đứng lên, tựa như thấy quỷ mà vội vàng chạy đi.

Sau khi phân phó xong, Nhiễm Mục Lân lại quay vào trong phòng, đóng cửa lại.

“Chuẩn bị cho Kì cháo tổ yến và một ít điểm tâm. Theo phương thức này mà đun được.” Nhiễm Mục Lân vừa đi, Trú lại lên tiếng.

Hí Nhạc canh giữ ở cửa vội vàng tiếp nhận. Thân làm thái giám tổng quản, lại còn là thái giám cận thân của Hoàng Thượng, nên gã có nghe chuyện Nhiễm Mục Lân “sống lại”. Nhưng đến khi thấy tận mắt, vẫn làm cho gã sợ tới mức ra cả một thân mồ hôi lạnh. Hí Nhạc cuống quýt tiếp nhận, không dám trì hoãn, tự mình đi một chuyến.

Phân phó xong, Trú cũng giống như Nhiễm Mục Lân, đóng cửa, quay vào phòng trong.

—

Trên giường, Nhiễm Mục Phong đã tỉnh, bất quá vẫn còn nằm. Ba ngày tỉnh lại này, Nhiễm Mục Lân tựa như yêu quái nóng lòng muốn tu luyện thành hình người mà điên cuồng hấp thu tinh khí trên người con. Nếu hôn môi cùng hoan ái có thể làm cho hắn nhanh chóng hồi phục, thì sao hắn lại không vui vẻ mà làm? Huống chi đây là chuyện hắn thích nhất. Bất quá Nhiễm Mục Phong cũng không cảm thấy khổ sở, ngược lại còn rất thích. Trước đây nó và phụ vương bởi vì đủ loại sự tình mà phải tách ra, kết quả suýt nữa xa cách vĩnh viễn. Từ giờ trở đi nó tuyệt đối sẽ không bao giờ cùng phụ vương tách rời nữa, ngoài ra nó còn muốn bù đắp lại những khoảng thân cận mà lúc trước phải cùng phụ vương tách ra.

Ngồi vào mép giường, Nhiễm Mục Lân lại hôn con thêm một hồi nữa. Cũng không đợi lâu lắm, cung nhân đã dâng thức ăn lên. Nhiễm Mục Phong mặc áo lót vào, nhưng vẫn nằm ở trên giường, còn Nhiễm Mục Lân đi ra ngoài bụng thức ăn, cùng phân phó cung nhân đưa nước ấm lên, hần muốn tắm rửa.

Ngồi trên giường hầu hạ con và mình dùng điểm tâm, Nhiễm Mục Lân nói: “Phong Nhi, tuy phụ vương ngủ lâu như vậy, thế nhưng đầu óc rất tỉnh táo, chỉ tựa như bị ma bắt nhốt vậy thôi, sau khi nghe Trú kể lại mọi việc, phụ vương cũng đại khái hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Vì Phong Nhi, phụ vương chết còn không sợ, ngủ vài ngày thì có gì quan trọng?”

“Phụ vương!” Tuy là vì nó, nhưng Nhiễm Mục Phong vẫn cảm thấy rất khó chịu.

“Phong Nhi.” Vuốt mái tóc đỏ của con, Nhiễm Mục Lân hỏi, “Vương Sung là phản tặc, nhưng hần cũng không có năng lực đụng được đến phụ vương, Phong Nhi đã tra được người đứng ở phía sau là ai chưa?”

“Nhiễm Lạc Tín. Hần đã chết.” Con mắt giữa hơi hơi mở ra.

Nhiễm Mục Lân nghe thế, liền sững sờ, hần ngàn suy vạn nghĩ đều không đoán được lại chính là Nhiễm Lạc Tín. Trong bốn hoàng tử, Nhiễm Lạc Tín là người rất có năng lực, mà tính tình cũng rất ôn hòa.

“Phụ vương, Nhiễm Lạc Tín phái người ám sát Nhiễm Lạc Thành, ám sát phụ vương, đầu độc hoàng bá, tội không thể thứ.” Nhiễm Mục Phong không chút nào đồng tình.

Nhiễm Mục Lân thở dài thật sâu, cảm khái nói: “Lạc Tín rất thông minh, nhưng nếu nó có thể suy nghĩ sâu xa hơn, thì bảo đảm ngôi vị thái tử đã là của nó, thật đáng tiếc.”

“Phụ vương!” Người nào đó không thích phụ vương vì loại người này mà khổ sở.

Nhiễm Mục Lân lập tức cười tươi, hôn hôn con: “Thôi, làm người thì phải biết chịu trách nhiệm cho hành động của chính mình, nó có kết cục ngày hôm nay là do nó gieo gió gặt bão, không nói đến nó nữa.” Dù sao giữ hần và đứa cháu này cũng chẳng có tình cảm gì, nên Nhiễm Mục Lân cho qua rất nhanh.

Lại nhớ tới một việc khác, Nhiễm Mục Lân nói: “Phong Nhi, phụ vương đi thăm hoàng bá một lát, sẽ về rất nhanh.”

Nhiễm Mục Phong “Ân” một tiếng, nhìn phụ vương rồi đi.

Quả nhiên rất nhanh, Nhiễm Mục Lân đã trở lại. Lúc này nước ấm cũng được đưa tới, Nhiễm Mục Lân cho cung nhân lui xuống, rồi ôm lấy con, bước vào trong bồn tắm thật lớn. Trên người hai người đều đầy dấu vết hoan ái, Nhiễm Mục Lân bảo con khóa ngòi ở phía trước hần, hần một bên kỳ cọ cho con, một bên trầm tư suy nghĩ. Nhiễm Mục Phong cũng không lên tiếng, im lặng nằm ở trong lòng phụ vương, hưởng thụ giờ phút yên lặng mà ấm áp này.

“Phong Nhi.”

“Ân.”

“Bốn nước phái ra trăm vạn đại quân đánh vào Bắc Uyên, tuy biên quan đã có bọn người Hoắc Bang, nhưng phụ vương định sẽ tự mình xuất chinh.”

“Phụ vương!” Nhiễm Mục Phong ngẩng đầu, màu đỏ trong mắt bốc lên, “Con đi!” Nó tuyệt đối sẽ không để cho phụ vương gặp phải nguy hiểm nữa.

Vừa nãy Nhiễm Mục Lân tới chỗ của hoàng huynh là để hỏi thăm tình hình chiến đấu hiện giờ. Hần nhìn biểu tình lo lắng của con, mà nhin không được lại hôn con một cái thật sâu. Sau khi hôn đủ rồi, hần khàn khàn nói: “Đương nhiên phụ vương sẽ không cùng Phong Nhi tách ra. Phong Nhi, con còn nhớ phụ vương đã nói gì không? Phụ vương đã nói chờ sau khi chiến sự chấm dứt, phụ vương và con sẽ tìm một nơi ẩn cư.”

“Ân.”

“Phong Nhi, phụ tử chúng ta chưa bao giờ cùng nhau ra trận. Lần này, hai phụ tử chúng ta sẽ kề vai sát cánh cùng nhau chiến đấu một lần, được không? Với lại phụ vương suýt chút nữa là đã chết, nỗi nhục này phụ vương nhất định phải đòi lại. Tiêu diệt Nam Quốc, Sở Quốc, Kim Quốc và Vệ Quốc. Giúp hoàng bá con thống nhất thiên hạ này, sau đó hai phụ tử ta sẽ rời khỏi triều đình, cùng nhau ‘du sơn ngoạn thủy’, trôi qua những ngày tháng tiêu điều tự tại, con thấy được không?”

Đôi mắt dị sắc lờ lờ tỏa sáng, Nhiễm Mục Phong ôm chặt phụ vương, gật gật đầu.

Lại hôn con thêm một cái nữa, Nhiễm Mục Lân nói nhỏ: “Việc này không nên chậm trễ, ngày mai chúng ta liền lên đường.”

“Được.”

Làm tướng quân, cả đời sẽ gắn liền với chiến trường, cho dù là chết, hần cũng muốn chết ở trên chiến trường. Hơn nữa, hần chưa bao giờ thấy qua tư thế oai hùng của con ở trên chiến trường, tư thế ấy nhất định vô cùng vô cùng tuyệt đẹp.

.....

Ngày hôm sau, ngày 23 tháng 3, Nhiễm Mục Kỳ vào triều. Ngay khi tất cả các quan viên nhìn thấy Nhiễm Mục Lân phủ một thân áo giáp chói lọi bước

vào đại điện, thì bọn họ không hẹn mà cùng nhau quỳ xuống, trong lòng sợ hãi. Nhiệm Mặc Phong đi theo phía sau hần, cũng là một thân áo giáp, hai phụ tử cùng nhau xuất chinh.

“Hoàng thúc! Mặc Phong!” Nhiệm Lạc Nhân nhìn thấy hai người liền kích động kêu lên. Nhiệm Lạc Nghĩa có chút kính sợ mà đối với hai người hành lễ.

Nhiệm Mục Lân mang con đi đến trước chánh điện, rồi làm một cái lễ quỳ lạy với huynh trưởng: “Thần, Nhiệm Mục Lân khấu kiến ngô hoàng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Mục Lân, mau đứng lên.” Nhiệm Mục Kì gầy đi rất nhiều, nhưng tinh thần rất tốt.

Nhiệm Mục Lân đứng lên, đi đến ghế thủ vị bên trái ngồi xuống, tiếp theo con hần ngồi xuống bên cạnh hần. Còn các quan viên khác thì ngay sau khi hần hành lễ xong, thì cũng theo thứ tự ngồi xuống.

Nhiệm Mục Kì nhìn một vòng các đại thần bên dưới, chậm rãi lên tiếng: “Bốn nước kết minh phái ra trăm vạn binh mã tấn công vào Bắc Uyên ta. Cho nên lần này, trăm muốn kết thúc hoàn toàn ân oán với bốn nước đó.”

“Bệ hạ ——”

Nhiệm Mục Kì chuyển tầm mắt đến trên người hoàng đệ, rồi đứng lên: “Phong Nhiệm Mục Lân làm Trấn quốc vương, Trấn quốc Đại tướng quân; Nhiệm Mặc Phong làm Hộ quốc vương, Hộ quốc Đại tướng quân. Hai người thống lĩnh toàn bộ binh lính của Bắc Uyên, điều động binh lính trong quân đội, không cần hỏi qua ý chỉ của trăm, tự Trấn quốc vương và Hộ quốc vương quyết định và hành động.”

Lời này vừa nói ra, cả triều sôi trào. Trấn quốc vương, Hộ quốc vương,

Nhiệm Mục Lân bước ra khỏi hàng. “Thần, lĩnh chỉ ——”

Nhiệm Mặc Phong vẫn ngồi yên tại chỗ, con mắt giữa hơi hơi hé mở.

“Nhiệm Lạc Nghĩa.”

Nhiệm Lạc Nghĩa giật mình một cái, lập tức bước ra khỏi hàng. “Có nhi thần.”

“Trẫm phong con làm ‘Tín Nghĩa tướng quân’, đi theo Trấn quốc vương.”

Nhiệm Lạc Nghĩa vô cùng kích động. “Nhi thần lĩnh chỉ.” Tâm nguyện của hần chính là có thể trở thành tướng quân đầy uy vũ giống như hoàng thúc và Mặc Phong vậy.

“Nhiệm Lạc Nhân.”

“Có nhi thần.”

“Lần này, việc điều động lương thực cho chiến sự ở biên quan sẽ do con phụ trách, còn Ngũ Vũ Khôn toàn lực phụ tá.”

Ngũ Vũ Khôn lập tức bước ra khỏi hàng, mắt rung rung: “Cụu thần sẽ dốc hết sức mình.”

“Tả Trung Tường.”

“Có Thần.”

“Trẫm phong ngươi làm Thái úy, hy vọng ngươi có thể cùng Ngũ Vũ Khôn đồng tâm hiệp lực.”

“Thần, lĩnh chỉ, tạ ơn Hoàng thượng.”

Vì Nhiệm Lạc Tín và Trương Chiêu Xương bị bắt mà kéo theo một số quan viên bị xử trí, do đó để lại rất nhiều vị trí trống, cho nên hôm nay Nhiệm Mục Kì đề bạt một số quan viên trẻ tuổi đầy năng lực lấp vào các chỗ trống đó. Làm xong hết thầy mọi thứ, Nhiệm Mục Kì đem “Kỳ Lân ấn” tượng trưng cho quyền Đế Vương giao cho Nhiệm Mục Lân. Huynh đệ đồng tâm, sức mạnh vượt trội.

Giữa trưa cùng ngày, Nhiệm Mục Lân bái từ biệt hoàng huynh, dẫn theo năm trăm tinh binh, cùng con và Nhiệm Lạc Nghĩa bước lên hành trình đánh đuổi giặc ngoại xâm. Làm cho mọi người bất ngờ chính là, đi theo còn có Trú, Uyên, Dịch và Tiết Kì. Thật ra, Tiết Kì cũng không cần đi theo, nhưng hần sẽ không tách rời khỏi cha, cho dù chuyến đi này đầy gian khổ, hần cũng muốn đi theo Dịch.

Nhiệm Mục Kì đứng ở trên đài cao, đem thiên ngôn vạn ngữ hóa thành ánh nhìn đầy ngóng chờ lưu luyến. Trú ngồi trên lưng ngựa, nhìn chăm chú vào y một lúc thật lâu, rồi mới quay đầu ngựa, đuổi theo Nhiệm Mục Lân.

Mục Lân, hãy mau chóng trở về. Trú, hãy mau chóng, trở về.

Tin Nhiễm Mục Lân “sống lại” lan truyền khắp nơi, các tướng sĩ biên quan nhất thời khí thế hùng hục. Dịch, Trú và Uyên đang trên đường đi thì cùng Nhiễm Mục Lân tách ra, ba người chia ra đi tới ba chỗ đại doanh – đông, bắc, nam. Ba người từng là ba vị chiến tướng đắc lực nhất của “Tướng quân”, bọn họ lại một lần nữa mặc áo giáp, bước ra chiến trường.

.....

Hoắc Bang kéo khăn tang trên đầu, nắm chặt thanh đao dính đầy máu, giương giọng hét lớn: “Giết!” Tiếp theo liền thấy y vùng mạnh đao, đầu của một tên phó tướng Sở Quốc bị y bổ xuống. Xung quanh y là mấy chục vạn đại quân Bắc Uyên đang chém giết cùng với quân địch, quân Sở bị đánh bại liên tiếp.

“Lạc Thành.” Nhìn mặt trời trên cao, Hoắc Bang nhẹ giọng kêu lên một tiếng, rồi giục ngựa phóng về phía quân địch. Có một người còn đang chờ y ở kinh thành, y nhất định phải mang thắng lợi quay về, để làm lễ vật cầu hôn người ấy.

—

Đầu tháng 4, Nhiễm Mục Lân dẫn binh tới biên quan phía tây. Đây là nơi hấn “gặp chuyện bỏ mình”, cũng là nơi hấn đến rửa nhục. Triệu Hiền vừa mới trải qua một hồi đại chiến, còn chưa kịp tẩy rửa máu loãng ở trên người, liền nghiêng ngả lao đảo chạy vội ra khỏi quân doanh, quỳ rạp xuống trước mặt Nhiễm Mục Lân. Tròng “máu tươi” rơi mấy ngày mấy đêm kia, đã biến mất không còn dấu vết. Nhiễm Mục Phong biến thành “ma” đi theo phía sau phụ vương, con mắt giữa ở trong miệng hồ mở to, không trung trong xanh.

Ngày 8 tháng 4, Nhiễm Mục Lân hạ lệnh – các đại doanh đông, tây, nam, bắc vào ngày 12 tháng 4 sẽ cùng xuất binh, tấn công vào bốn nước.

Nhiễm Mục Phong là chủ tướng dẫn dắt hai mươi vạn binh mã, còn Nhiễm Lạc Nghĩa và Triệu Hiền làm phó tướng hiệp trợ nó xuất chinh. Nhiễm Mục Lân ngồi ở hậu phương, chỉ huy quân đội của cả nước.

Có phụ vương ở sau chỉ đạo, Nhiễm Mục Phong không có gì lo lắng, giọng cao “Quý khiêu” lên. Lúc này đây, “Quý tướng” biết rõ vì sao mình phải ra chiến trường. Đi theo phía sau Quý tướng chính là mấy ngàn tinh binh ở Thủ Thành, đó là quân đội riêng của nó. Quý một đến Quý mười đi theo hai sườn của chủ nhân bọn họ, bọn họ cỡi khăn che mặt xuống, từ hộ vệ biến thành những chiến sĩ dũng mãnh.

Nhiễm Mục Lân đứng ở trên tường thành nhìn xuống chiến trường bên dưới, hấn cuối cùng cũng thấy được tư thế oai hùng của con ở trên chiến trường, quả đúng như hấn tưởng tượng – chói lóa đẹp mắt. “Quý tướng” anh dũng vô địch, khiến cho địch nhân vừa nghe tên là đã sợ chết khiếp, chính là con hấn, là đứa con bảo bối của hấn!

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116

CHƯƠNG 116

Giáng Đan đã vào thu, nhưng ban đêm vẫn rất oi bức, Nhiễm Mục Kì đang ngồi trên long ý trong tâm cung phê duyệt tấu chương. Hi Nhạc do dự một lúc, rồi tiến lên nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, đêm đã khuya, ngài nên nghỉ ngơi.”

Nhiễm Mục Kì không nâng đầu lên, hỏi: “Đám người Ngũ Vũ Khôn vẫn còn ở ‘Thục Phương Trai’?”

“Dạ.”

“Bốn nước liên tục bị đánh bại, việc nước dồn dập, ngay cả Ngũ Vũ Khôn đã lớn tuổi mà còn phải vất vả, thì sao trăm có thể nghỉ ngơi?” Nhiễm Mục Kì dụi dụi hai mắt cay xè, rồi tiếp tục cầm một quyển tấu chương khác.

Chiến sự kéo dài gần nửa năm, đại bộ phận của Kim Quốc và Nam Quốc đã bị nhét vào bản đồ Bắc Uyên, Vệ Quốc và Sở Quốc cũng chỉ là nô mạt hết đà. Sau khi Nhiễm Mục Lân và Nhiễm Mục Phong mang quân chiếm lĩnh cả Nam Quốc, thì sẽ hội hợp cùng với đại quân của Hoắc Bang. Hiện giờ, quân lính của bốn nước vừa nghe thấy “Quý tướng ba mắt” liền biến sắc, tất cả mọi người đều rõ ràng – thiên hạ này sớm hay muộn cũng sẽ thuộc về Bắc Uyên. Chính vì vậy, mặc kệ là Nhiễm Mục Kì hay là các đại thần, đều bận đến tối tăm mặt mũi.

Thời gian này, Nhiễm Lạc Nhân trưởng thành rất nhiều, còn Nhiễm Lạc Thành trải qua hai lần sinh tử lại càng thêm ôn trọng, hấn đã có thể đứng dậy đi lại một chút, nên cũng giúp phụ hoàng xử lý sự vụ. Ngoài ra trong thời gian này, hấn không ngừng khẩn cầu phụ hoàng phế truất ngôi vị thái tử của hấn, nhưng Nhiễm Mục Kì vẫn không đồng ý.

Đã đến canh ba, Hi Nhạc lại lên tiếng khuyên bệ hạ đi nghỉ ngơi, Nhiễm Mục Kì lại tiếp tục bỏ ngoài tai. Không phải y không mệt, mà là mặc kệ có bao nhiêu mệt, nhưng chỉ mình y y không thể đi vào giấc ngủ. Biết rõ như vậy sẽ khiến cho người nọ khi trở về sẽ nổi giận, nhưng y vẫn không dừng bút, tiếp tục vùi đầu phê duyệt tấu chương. Khi trời gần sáng, dưới sự thỉnh cầu gần như sắp khóc của Hi Nhạc, Nhiễm Mục Kì mới chịu lên giường nghỉ ngơi.

Ngay lúc Nhiệm Mục Kỳ đi vào giấc ngủ, thì thủ đô Bách Nghiệp của Sở Quốc bị quân Bắc đánh vào. Cầm đầu là Tướng quân ba mắt, quân Sở và quân Man đang ra sức chống cự, vừa nhìn thấy nó đã bị dọa đến chết khiếp, vội vàng kêu lên “Thiên tướng tha mạng”. Ngay khi mặt trời lên cao, Nhiệm Mục Lân ở hậu phương, bước vào hoàng cung Sở Quốc, đứng ở trước tòa tẩm cung của vua Sở đã chết từ lâu, hồ hững nhìn xung quanh.

“Phụ vương.”

Nhiệm Mục Phong làm tiên phong, sau thu thập những tàn dư xong, bước vào, ba mắt dị sắc vẫn còn mang theo màu đỏ ửng thần nhiên. Trên áo giáp màu bạc đầy vết máu loang lổ, trên “Quý khiêu” vẫn còn đọng lại máu loãng, điều này cho thấy cảnh giết chóc vừa rồi đã vô cùng tàn khốc. Tóc dài màu đỏ vung vủ, được tết thành một rít thả ở sau lưng, Nhiệm Mục Phong không thích bó tóc, lại càng không thích mang mũ giáp, để đầu trần sẽ khiến con mắt giữa nhìn càng thêm rõ ràng, mà cũng khiến lòng người kinh sợ hơn.

Nhiệm Mục Lân xoay người lại, vươn tay ra, nắm chặt bàn âm áp của con, rồi ra lệnh cho thuộc hạ: “Gửi tin cho bệ hạ, nói ngài phải quan viên đến Bách Nghiệp, Sở Quốc đã thuộc về chúng ta.”

“Dạ”

“Báo ——” Một tên lính truyền tin chạy tiến vào, quỳ xuống trước mặt Nhiệm Mục Lân cùng Nhiệm Mục Phong. “Tin chiến thắng! Triệu tướng quân dẫn quân đánh vào thủ đô Thượng Tân của Vệ Quốc, quốc quân Vệ Quốc – Quảng Nghiêu Vũ đã bị bắt giữ. Triệu tướng quân đã phái người áp giải Quảng Nghiêu Vũ về Giáng Đan, Triệu tướng quân tiếp tục dẫn quân tấn công vào các thành quân quan trọng còn lại của Vệ Quốc. Dịch tiên nhân đã trở về kinh thành trước.”

Nhiệm Mục Lân cầm lấy tấu chương, xem kỹ lại lần nữa, rồi tươi cười nhìn về phía con: “Phong Nhi.”

“Phụ vương.”

Nhiệm Mục Lân nắm chặt tay con: “Phụ tử chúng ta đã có thể quay về kinh .”

“Ân.” Ba mắt dị sắc lóe sáng.

.....

“Bệ hạ, sắp canh bốn rồi, ngài nên nghỉ ngơi.”

Hi Nhạc đã không biết lần thứ mấy lên tiếng khẩn cầu bệ hạ nghỉ ngơi. Bất quá hôm nay tinh thần của Nhiệm Mục Kỳ cực kỳ tốt, y mỉm cười, gấp lại tấu chương vừa nhận được sáng nay, đứng lên, dụi dụi cánh tay tê nhức, rồi bước ra ban công, nhìn về phương xa.

“Ngô thống lĩnh đâu?”

“Bẩm bệ hạ, Ngô thống lĩnh ở ngoài điện, hôm nay là Ngô thống lĩnh canh gác.”

“Gọi hắn vào đi, trẫm có chuyện muốn nói với hắn.”

“Dạ.”

Hi Nhạc lui ra ngoài, không quá lâu, Khương Vịnh bước vào.

“Bệ hạ, đêm đã khuya, ngài nên đi ngủ.” Thấy Hoàng Thượng còn chưa ngủ, Khương Vịnh nhủ ni nói.

Nhiệm Mục Kỳ quay đầu lại nhìn gã, trên mặt là nụ cười khiến cho Khương Vịnh gần như ngừng thở. Gã đã bao nhiêu lâu không thấy bệ hạ tươi cười như thế? Lần cuối cùng tựa như đã vài chục năm trước.

“Mấy ngày nữa Mục Lân và Mục Phong sẽ trở về, trẫm muốn tìm một người để tâm sự, nghĩ nghĩ, chỉ có ngươi là thích hợp nhất. Lại đây đi.” Nhiệm Mục Kỳ mỉm cười nói, Khương Vịnh thở dài một hơi, bước đến phía sau y, cách khoảng hai bước thì dừng lại.

Nhiệm Mục Kỳ lại quay đầu về, tiếp tục nhìn về phương xa, cảm khái nói: “Sở Quốc đã từng cường thịnh biết bao nhiêu, thế nhưng hiện tại cũng phải sụp đổ. Quảng Nghiêu Vũ và An Lăng đều mơ ước làm bá chủ thiên hạ, thế nhưng một người thì trở thành tù nhân của trẫm, một người thì bị chết không rõ ràng. Mà trẫm, nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày muốn bình định thiên hạ, thế nhưng thiên hạ ngày nay có thể nói là nằm trong tay trẫm. Khương Vịnh, ngươi nói xem – có phải chuyện đời đều là khó lường như thế không? Mà ngay cả lúc trước khi trẫm dùng hết tất cả thủ đoạn để đi lên ngôi vị hoàng đế này, cũng không phải xuất phát từ tâm nguyện của trẫm.”

“Mặc dù Bệ hạ không có tâm tư này, nhưng Vệ Quốc và Sở Quốc chắc chắn sẽ không buông tha cho bệ hạ. Kết cục hiện giờ có thể nói là bọn họ gieo gió gặt bão. Hơn nữa bệ hạ có Vương gia, có thể từ điện hạ, thiên hạ này sớm hay muộn cũng sẽ là của bệ hạ.”

“Không, Khương Vịnh.” Nhiệm Mục Kỳ thần nhiên cười, “Thiên hạ này không phải của trẫm. Khương Vịnh, nếu cho trẫm lựa chọn, trẫm tình nguyện làm một người dân nhỏ bé, thú một thê tử hiền lành, an an ổn ổn mà qua một đời.”

“Bệ hạ.” Khương Vịnh đang muốn khuyên bảo, chợt nghe thấy một đạo thanh âm làm cho gã kinh hách vang lên.

“Ngươi muốn thú ai?” Một người mặc áo màu trắng từ trên trời đáp xuống trên lan can, trên người đầy gió bụi do chạy suốt đêm về kinh, thế nhưng vẻ mặt đầy sương lạnh làm cho đáy lòng Khương Vinh phát lạnh. Nhiệm Mục Kỳ đầu tiên là cả kinh, nhưng ngay khi đối phương từ trên lan can nhảy xuống, thì y cũng không đợi đối phương đứng vững, mà đã bỏ nhào vào trong lòng đối phương.

“Trú”

Ôm chặt người trong lòng, Trú giận dữ hỏi: “Ngươi muốn thú ai?”

“Ngươi đã trở lại.” Chưa bao giờ nhớ mong một người đến như thế, nhớ mong gần như sắp chôn vùi y.

Khương Vinh buông bàn tay đặt ở trên thân kiếm ra, yên lặng rời khỏi ban công, rời khỏi tâm cung, rồi dặn Hi Nhạc không được cho bất luận kẻ nào đi vào quây rầy.

“Ngươi muốn thú ai?”

Nhiệm Mục Kỳ ngẩng đầu, cười thật tươi: “Ngươi thú trầm, được không?”

Ánh sáng bạc hiện lên, Trú găm lấy đôi môi hồng nhuận mà hắn đã nhớ mong rất lâu, sau đó ôm ngang đối phương, bước thẳng đến long sàn. Trên long sàn rộng lớn, hai người trần trụi điên cuồng chiếm lấy hơi ấm của nhau, sợi tóc đan xen vào nhau, bỗng nghe một người nói: “Ngươi đã sớm là thê của ta.”

Ngày 9 tháng 9, Trần quốc vương Nhiệm Mục Lân và đứa con Hỷ quốc vương Nhiệm Mặc Phong thắng lợi quay về kinh. Dân chúng kinh thành tràn ra khắp nẻo đường để hoan nghênh. Bắc Uyên có “Thiên tướng” bảo hộ, cho nên dân chúng tin rằng – từ nay về sau cuộc sống của bọn họ sẽ bình an, không bao giờ còn phải lo sợ bị nước khác xâm chiếm.

Nhiệm Mục Kỳ đích thân dẫn tất cả quan viên đứng ở cửa thành nghênh đón hai người. Nhiệm Lạc Nhân, Nhiệm Lạc Nghĩa, còn có thái tử Nhiệm Lạc Thành ngồi trên xe lãn, mà ngay cả Quốc quân Hoài Tắc và thái tử Hoài Đông Li của Yên Quốc cũ, cùng với thần y Lục U cũng đến đây. Đương nhiên, còn có Tiểu Hồ, Xích Đổng, Xích Đan luôn mong chờ Nhiệm Mặc Phong trở về, ngoài ra còn có Khấu Tuyên, Ứng Diên, Đạm Thạch từ Thú Thành trở về, cùng với đứa bé Vũ Văn Cát được Nhiệm Mặc Phong cứu, tóm lại, chỉ cần có thể đến được đều đến hết, ngoại trừ ba đại tiên nhân.

Hai huynh đệ gặp lại nhau, không hề nói lời sáo rỗng, mà là ôm chặt lấy nhau một lúc thật lâu. Sau đó Nhiệm Mục Kỳ bảo Nhiệm Mục Lân và Nhiệm Mặc Phong cùng ngồi lên long tiễn của y. Tiếp theo, Nhiệm Mục Kỳ hạ lệnh đại xá thiên hạ ba ngày, cả nước làm lễ chúc mừng ba ngày.

Đêm đó, Nhiệm Mục Kỳ bày tiệc ở trong cung, Nhiệm Mục Lân bị rút rượu liên tục, căn bản không để cho hắn trốn, nhưng thật ra không ai dám đến mời rượu Nhiệm Mặc Phong. Nhiệm Mặc Phong ngồi một bên, vừa nhìn phụ vương bị rút rượu từ bát này đến bát kia, vừa nghe Tiểu Hồ và Nhiệm Lạc Nhân ghé vào lỗ tai mình lủi lo không ngừng, thỉnh thoảng lại nghe Nhiệm Lạc Thành nói vài câu “lạnh nhạt”, làm cho nó cảm thấy rất là ngạc nhiên.

Cùng với mười mấy năm trước hoàn toàn khác biệt, người trong bữa tiệc không còn xem Nhiệm Mặc Phong là một tên quý đáng sợ nữa. Trong mắt bọn họ tràn ngập kính sợ, cùng với cảm kích và may mắn. Cảm kích vì nó đã làm mọi thứ cho Bắc Uyên, may mắn vì bọn họ có một vị Vương gia tốt, chưa bao giờ có ý niệm vứt bỏ Nhiệm Mặc Phong. Cái “chết” vừa rồi của Nhiệm Mục Lân, đã làm cho mọi người không còn dám hoài nghi tình cảm của Nhiệm Mặc Phong đối với phụ vương, cũng không còn dám hoài nghi sự ảnh hưởng của Nhiệm Mục Lân đối với Nhiệm Mặc Phong. Chỉ cần Bắc Uyên có Nhiệm Mục Lân, thì “Thiên tướng” sẽ vĩnh viễn bảo hộ Bắc Uyên.

“Mặc Phong.”

Bữa tiệc đã đến lúc cao trào, Nhiệm Lạc Thành giờ chén rượu lên, Nhiệm Lạc Nhân đang lủi lo liên ngừng lại, Nhiệm Lạc Nghĩa đang gặm căng gà cũng ngừng lại, còn Nhiệm Mặc Phong đang ăn cá thì nghe người nào đó gọi liền phun ra miếng cá ở trong miệng, ngẩng đầu nhìn lên.

“Nào, ta mời ngươi.” Nhiệm Lạc Thành có thương tích trong người nên không thể uống rượu, bất quá hắn vẫn là rót đầy một chén. Hoàng hậu Ngũ thị ngồi cùng dãy liếc nhìn hai người một cái, rồi quay đầu tiếp tục nói chuyện phiếm với Triệu phi.

Nhiệm Mặc Phong lớn lên từ biên quan, nên uống rượu là chuyện thường, chẳng qua không ai mời nó, mà nó cũng không thường uống. Nó cầm lấy chén rượu ở trên tay Nhiệm Lạc Nhân, rồi nhìn thẳng vào Nhiệm Lạc Thành.

Nhiệm Lạc Thành cười hai tiếng, đột nhiên nghiêm túc nói: “Mặc Phong, khi ta còn nhỏ không biết nghe lời, nên đắc tội với ngươi không ít. Bất quá hai chúng ta là huynh đệ, giữa huynh đệ với nhau mong ngươi bỏ qua hết cho ta. Nào, cạn chén.”

Chạm mạnh một cái, Nhiệm Lạc Thành ngửa đầu uống hết rượu trong chén, Nhiệm Mặc Phong cũng uống hết.

“Mặc Phong.” Nhiệm Lạc Thành nhìn đối phương cười thật tươi, “Cám ơn.” Thiên ngôn vạn ngữ đều chứa tại trong chén rượu đầy đó.

“Ngươi không thể uống rượu.” Nhắc nhở một câu, Nhiệm Mặc Phong liếc nhìn đối phương một cái, rồi tiếp tục ăn cá của nó.

Trong mắt Nhiệm Lạc Thành hơi hơi ẩm ướt, Nhiệm Lạc Nhân đoạt lấy chén rượu trên tay hắn, bất mãn nói: “Thái tử ca ca, huynh còn dám uống rượu, Lục thần y nói huynh không thể uống rượu.”

“Ai nha, chỉ một chén thôi, không ngại không ngại.” Nhiệm Lạc Thành cúi đầu, che dấu đi cảm kích trong mắt, bắt đầu ăn canh.

Nhiễm Lạc Nhân nhìn hần, rồi lại nhìn nhìn Nhiễm Mặc Phong, rồi lại nhìn nhìn Nhiễm Lạc Nghĩa vẫn còn đang ngây ngốc, trong mắt hiện lên đau lòng, vốn còn có một người nữa. Tiếp theo, nó ra vẻ thoải mái mà nói: “Bất quá lại nói tiếp, mấy huynh đệ chúng ta hình như chưa bao giờ cùng nhau uống rượu nha.”

“Tam ca, thân mình huynh không tốt, còn dám uống rượu?” Nhiễm Lạc Nghĩa nhanh mồm nhanh miệng nói.

“Đệ thực ngốc.” Nhiễm Lạc Nhân trừng mắt nhìn Tứ đệ liếc một cái, “Lấy trà thay rượu không được sao? Đến đến đến, mấy huynh đệ chúng ta cạn chén nào.” Nói xong, nó hào khí ngất trời giơ chén trà lên, Nhiễm Lạc Nghĩa rót cho mình một chén rượu, Nhiễm Mặc Phong cũng cầm rượu, Nhiễm Lạc Thành thành thành thật thật uống trà.

“Đến, cạn!” Nhiễm Lạc Nhân nâng chén.

“Cạn!” Nhiễm Lạc Nghĩa nói tiếp.

“Cạn!” Nhiễm Lạc Thành.

Người cuối cùng chạm mạnh lên ba người, rồi bốn người cùng ngửa đầu uống cạn.

Nhiễm Lạc Nhân ‘ha ha’ cười rộ lên: “Hôm nay là ngày Lạc Nhân ta cao hứng nhất, nào, đêm nay chúng ta không say không về!”

“Tam ca, huynh đang uống trà.” Lời kháng nghị của Nhiễm Lạc Nghĩa lọt vào tai của Nhiễm Lạc Nhân.

“Huynh là ca của đệ!”

Yến hội kéo dài đến tận khuya, mọi người trên bữa tiệc đều cực kỳ vui vẻ, uống đến tận hứng. Các cung nhân nâng cái đại thần đã say mềm vào các phòng trong cung nghỉ ngơi, Nhiễm Mặc Lâm say chết được đưa con còn thanh tỉnh khiêng trở về, Nhiễm Lạc Nghĩa được nâng về tẩm cung của Triệu phi, còn Nhiễm Lạc Nhân lắc lắc lắc lắc chỉ huy cung nhân nâng Tiểu Hồ và Lục U tới tẩm cung của nó, Nhiễm Lạc Thành là người thanh tỉnh nhất, ôm lấy Vũ Văn Cát đã ngủ say trở về phòng. Nhiễm Mặc Kỳ đã sớm say bí tỉ, được Trú ôm trở về Vô Tam điện.

—

“Phong Nhi, Phong Nhi, phụ vương, phụ vương muốn hôn con” Nhiễm Mặc Lâm hoàn toàn mất đi ý thức không ngừng lải nhải, nhưng cũng không quên đem người có hương vị quen thuộc đặt dưới thân mình mà quấy rối.

“Phong Nhi, không cho con, không cho con rời khỏi, phụ vương, không cho.”

“Phong Nhi, nói, nói thích phụ vương, nói!”

“Phong Nhi.”

Lắm nhảm cùng quấy rối hơn nửa ngày, thì Nhiễm Mặc Lâm mới thật sự ‘say chết’. Nhiễm Mặc Phong nằm ở dưới thân phụ vương, thờ hờn hờn, mềm mại ở giữa hai chân đã muốn ngắt đầu.

“Phụ vương.” Đẩy đẩy người đang ngủ say, Nhiễm Mặc Phong lắc lư thân mình, nó muốn thân cận.

“Ân. Phong Nhi.” Nhiễm Mặc Lâm kêu một tiếng, vẫn không nhúc nhích.

Một ý niệm lóe lên, Nhiễm Mặc Phong đẩy phụ vương nằm ngửa ra, cõi hết xiêm y trên người phụ vương ra, nhếch miệng, rồi sau đó cúi người xuống giữa hai chân phụ vương, hé miệng ra, nó muốn cảm nhận phụ vương.

“Ngô. Phong Nhi.” Người được hầu hạ thoải mái theo bản năng đè cái đầu ở giữa hai chân hần xuống, lăm bằm, “Phong Nhi. Phụ vương, yêu con, yêu con. Ân.” Sung sướng mạnh liệt làm cho hần hơi hơi mở mắt ra, trong mờ mờ, hần nhìn thấy con đang khóa ngồi trên hông hần, không ngừng lắc lư.

“Phong Nhi.” Dương vật được chôn sâu vào nơi cực độ nóng ẩm áp, khiến cho Nhiễm Mặc Lâm muốn động lại không có khí lực.

“Phụ vương, thân cận.” Hôn lấy cái miệng tràn đầy mùi rượu của phụ vương, Nhiễm Mặc Phong không ngừng di chuyển lên xuống.

“Ngô.” Nắm lấy thất lưng của con, Nhiễm Mặc Lâm thoải mái mà rên rì, sau đó xoay người một cái, đem con đặt ở dưới thân, động tác của con quá chậm, làm cho hần cảm thấy ngứa ngáy muốn chết.

Ngay thời khắc cao trào nhất, Hai mắt Nhiễm Mặc Lâm lộ ra khôn khéo: “Phong Nhi, đi cùng phụ vương đi.” (=.=’ vậy đâu có say đúng không?)

“Ân. Phụ vương, thân cận.”

“Đến đây.”

Ngày hôm sau, cung nhân đưa com tới cho Nhiễm Mục Lân và Nhiễm Mặc Phong, gõ cửa hơn nửa ngày cũng không thấy ai lên tiếng, cung nhân bèn đặt đồ ăn ở trước cửa. Đến khi trời tối, cung nhân lại tới đưa com thì phát hiện ngọc thiện vẫn chưa được đựng qua, cung nhân báo cho Hi Nhạc công công, Hi Nhạc báo cho Hoàng Thượng.

“Mục Lân, Mục Lân.”

Trong phòng không chút động tĩnh, Nhiễm Mục Kỳ đẩy cửa ra, thì phát hiện cửa không khóa. Y vội về mặt một mồi được Trú ôm vào phòng, sau khi vào phòng thì phát hiện trong phòng không có ai, trên giường lộn xộn đầy nếp nhăn, hương vị hoan ái vẫn chưa tan hết, trên bàn đặt một phong thư. Nhiễm Mục Kỳ mở ra, vừa đọc vài dòng, thì sắc mặt lập tức trắng bệch, tiếp theo y tức giận mà vò nát lá thư, ném xuống đất.

“Nhiễm, Mục, Lân!”

Trú nhặt thư lên, vuốt thẳng rồi đọc nội dung của thư:

Hoàng huynh:

Đệ dẫn Phong Nhi đi đây. Hiện tại thiên hạ đã thống nhất, việc còn lại đã có thái tử, có đại thần, còn có đám người Hoắc Bang và Triệu Hiền, nên cũng không cần đệ phải lo lắng, vì thế đệ dẫn Phong Nhi đi ‘du sơn ngoạn thủy’. Hoàng huynh, huynh cũng biết mười mấy năm nay Phong Nhi đi theo đệ đã chịu rất nhiều khổ cực, cho nên người làm cha như đệ đây cũng nên bồi thường cho nó. Hơn nữa là hoàng huynh có thể cùng Trú tiên nhân ở trong cung ân ái thân mật, nhưng đệ và Phong Nhi ở trong cung rất không tiện, vậy nên mong hoàng huynh tha lỗi cho đệ.

Đệ chôn binh phù và Vương ấn ở dưới gốc cây trà trong tâm cung của mẫu phi, hoàng huynh bảo Trú tiên nhân đi lấy về đi. Đệ và Phong Nhi sẽ không thành thân, mà đệ thấy đứa bé Vũ Văn Cát kia cũng rất khá, nếu khi nó trưởng thành mà có chí khí, thì ngôi vị Vương gia của đệ cứ truyền cho nó đi, còn nếu nó không có chí khí, thì huynh cho nó một công việc gì đó nhàn tản, để cho nó có thể an ổn qua một đời là được.

Còn về Tiểu Hồ, nó từ nhỏ đã đi theo Phong Nhi, nhưng mà đệ và Phong Nhi cần không gian để thân thiết với nhau, nên không thể mang nó đi cùng, huynh giao nó cho Quế Vưu đi, nói với nó rằng Phong Nhi sẽ viết thư cho nó, bảo nó ngoan ngoãn đi theo Quế Vưu, không được chạy loạn.

Còn có một chuyện đệ đã quên nói với hoàng huynh. Hoắc Bang coi trọng Lạc Thành, lần này hần quay về kinh, chắc chắn sẽ tới gặp huynh để cầu hôn, huynh nên chuẩn bị đi. Lạc Thành mong huynh phế ngôi vị thái tử của nó, cũng là vì muốn cùng Hoắc Bang sống với nhau cả đời. Đệ cảm thấy Lạc Nhân rất khá, nếu Lạc Thành không muốn làm thái tử, thì huynh để cho Lạc Nhân làm đi, mà nếu nó cũng không muốn làm, vậy thì hoàng huynh chịu khó ‘làm lưng vát vát’ nhiều một chút đi, đảm bảo thế nào thì hoàng hậu, Triệu phi hoặc Nghiên phi cũng sẽ sinh ra cho huynh một thái tử như ý.

Hoàng huynh, ngài là Hoàng Thượng, phải gánh vác nhiều là điều tất nhiên, ngài đừng trách đệ bạc tình, đệ dẫn Phong Nhi đi du ngoạn đây. Đợi khi nào tìm được chỗ dừng chân, thì đệ sẽ nói cho hoàng huynh biết, nếu hoàng huynh rồi rảnh, thì đến chỗ của đệ nghỉ ngơi vài ngày, bất quá đến lúc đó hoàng huynh cũng không được đánh đệ nha.

Không nói nhiều với hoàng huynh nữa, đệ đi đây.

Đệ: Nhiễm Mục Lân

Trên tay Trú toát ra một ngọn lửa, nháy mắt lá thư chỉ còn là tro bụi, sắc mặt hần có thể nói là xanh mét, hần cư nhiên lại chậm một bước!

.....

“Phong Nhi, muốn đi đây?” Trên xe ngựa, Nhiễm Mục Lân nhàn tản hỏi đứa con đang cực kỳ kích động.

“Không biết. Phụ vương quyết định.” Trong đôi mắt dị sắc lấp đầy niềm khát khao của cuộc sống tương lai. Tuy Tranh bảo nó phải mau chóng quay về Chung Sơn, nhưng nó sẽ ở lại nhân thế vài chục năm nữa. Phụ vương muốn dẫn nó đi du ngoạn khắp nơi, muốn cùng nó thân cận mỗi ngày, vừa nghỉ ngơi mà nó đã nóng hết cả người.

“Àn, vậy để phụ vương suy nghĩ.” Sờ sờ cằm, Nhiễm Mục Lân suy nghĩ một hồi, rồi vươn tay kéo con lại gần, “Phụ vương mang con đi đầm rồng hang hổ, Phong Nhi có đi hay không?”

“Đi.” Mặc kệ là đi nơi nào, chỉ cần có phụ vương, đầm rồng hang hổ thì đã sao?

Hôn con một cái thật sâu, Nhiễm Mục Lân ra lệnh cho con ngựa – vì hần chạy trốn, nên không thể có người lái xe ngựa: “‘Tướng Quân’, đi đầm rồng hang hổ.”

“Hí” Tướng quân rống giận, có tiểu chủ nhân của nó ở đây, làm sao có đầm rồng hang hổ?

Trong sự đuổi giết của một đồng người, Nhiễm Mục Lân nhàn tản dẫn con đi du ngoạn khắp nơi. Có lẽ tới cuối năm, hần sẽ trở lại kinh thành, nhưng trước hết hần muốn dẫn con đến một nơi không có ai quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của hần và con. Chờ khi hần và con không thể không rời đi, thì hần sẽ tổ chức một hi yến thật long trọng, ở trước mặt mọi người thú con hần làm thê của hần.

.....

46 năm sau, Nhiễm Mục Lân quay về kinh thành, trong sự khiếp sợ của mọi người, hần thú con hần – Nhiễm Mặc Phong làm thê, Dịch thú nghĩa tử của

y – Tiết Kì làm thê. Nhiệm Mặc Phong và Tiết Kì mặc hi phục màu đỏ gả cho phụ thân của bọn họ. Vào đêm khuya, hai phòng tân hôn dấy lên ngọn lửa hùng lực, bốn người không bao giờ còn xuất hiện trước mặt thê nhân nữa. Có người nói, phụ tử bọn họ thành thân, chọc giận thiên thần, nên bị trời phạt; có người lại nói, bọn họ kiếp trước vốn là vợ chồng, đến kiếp này vẫn tìm đến nhau đã khiến cho trời cao cảm động, rước về thiên đình; cũng có người nói, bọn họ chịu được không được thóa mạ của thê nhân, mượn cơ hội ẩn cư. Tuy nhiên mặc cho mọi người xôn xao đồn thổi thế nào, thì Nhiệm Mặc Lâm và Nhiệm Mặc Phong, Dịch và Tiết Kì cũng đã hoàn toàn biến mất.

Mùa xuân của hai năm sau, Nhiệm Mặc Kì trong lúc ngủ say rời khỏi trần thế, Trú mang thi thể của y biến mất khỏi kinh thành, từ đó về sau không còn ai gặp lại hần nữa. Trước khi Nhiệm Mặc Kì chết, y đã đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Tam hoàng tử Nhiệm Lạc Nhân. Còn Nhiệm Lạc Thành thì một năm sau kể từ ngày Nhiệm Mặc Lâm dẫn con rời đi kinh thành đi du ngoạn đã cùng Hoắc Bang đi Bách Nghiệp, hàng năm vào ngày tết, hần sẽ cùng Hoắc Bang quay về kinh thành để bái kiến mẫu hậu.

Nhiệm Lạc Nhân vẫn mãi không thú thê, ngôi vị hoàng đế tiếp theo truyền cho con của Nhiệm Lạc Nghĩa. Nhiệm Lạc Nhân vào ngày thọ tiệc 40 tuổi thì băng hà, Uyên vẫn luôn ở bên người nó, sau khi nó chết, Uyên cũng giống như Trú, mang thi thể của Nhiệm Lạc Nhân biến mất. Vũ Văn Cát thù kế vương vị của Nhiệm Mặc Lâm, cả đời phụ tá Hoàng Thượng. Nhiệm Mặc Phong để “Quý Khiếu” lại cho đứa con Nhiệm Úc Phong của Nhiệm Lạc Nghĩa, cũng chính là thái tử kế tiếp. “Quý Khiếu” trở thành thánh vật bảo hộ Bắc Uyên. Người cầm “Quý Khiếu” trong tay, có thể đánh thắng vạn người. Ngày sau, hoàng đế của Bắc Uyên đều từ “Quý Khiếu” tuyển ra, cho đến ngàn năm sau khi thời thế lại trở nên rối loạn, thì “Quý Khiếu” cũng theo đó mà biến mất.

Nhiệm Lạc Nhân chết được 6 năm, thì Nhiệm Lạc Thành ở Bách Nghiệp bị bệnh mà chết, cùng ngày, Hoắc Bang tự sát. Trong bốn huynh đệ chỉ còn lại một mình Nhiệm Lạc Nghĩa, hần sống đến 99 tuổi.

Quý, quý tướng, cuối cùng chỉ còn là chuyện xưa được truyền từ miệng người này sang người khác. Mà ở một nơi tên là “Chung Sơn”, cuộc sống của một vài người chỉ vừa mới thật sự bắt đầu.

.....

“Mặc Phong, huynh và Tiểu Hồ muốn xuống núi chơi, đệ đi cùng không?”

“Chút nữa ta và phụ vương sẽ tới chỗ của hoàng bá.”

” A, Phụ hoàng? Được rồi, huynh và Tiểu Hồ sẽ đi với nhau.”

“Được.”

—

“Tiểu Hồ, chúng ta đi thôi, Mặc Phong muốn tới chỗ của phụ hoàng.”

“Nga. Lạc Nhân, chuyện chúng ta xuống núi người đã nói cho Uyên biết chưa?”

“Người nói cho Quế Vưu biết?”

“Không có, hần không cho ta xuống núi.”

“Ta cũng không có. Nói cho bọn họ biết thì sao chúng ta đi được chứ?”

“Ân, đi thôi. Muốn rủ Lạc Thành đi cùng không?”

“Lão già Hoắc nhà hần gia quản hần rất nghiêm, không rủ hần.”

“Nga, được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Đi.”

— Hoàn quyển 3 —

Phiên Ngoại

Phiên Ngoại 1 : Trong mắt con là phụ vương

Trong Vô Tam điện, Nhiệm Mặc Kì nhíu mi nhìn hoàng đệ đang ôm đứa bé trong tay. Đệ đệ quanh năm đều ở biên quan, cuối cùng cũng quay về kinh, thê nhưng hần lại cho mang về y một món quà lớn, một món quà lớn quý dị — đó là một con quý tử trong bụng người chết bỏ ra, hơn nữa là còn có một đôi mắt hải hùng.

“Mục Lâm, đứa nhỏ này không giữ lại được.” Nhiệm Mặc Kì càng nhìn đứa bé kia, thì mày càng nhíu chặt. Đứa nhỏ đó không khóc không nháo, đôi mắt dị sắc mở to nhìn chăm chăm vào người khác, một đứa nhỏ thì không nên có loại ánh mắt đó.

Mà người nhặt được đứa nhỏ cũng là vẻ mặt ngạc nhiên nhìn đứa bé trong lòng đang mở to mắt nhìn chăm chăm vào mình, hần càng nhìn càng vui.

“Hoàng huynh, trên đời này làm gì có ma quỷ. Huynh xem này, đôi mắt của nó xinh đẹp biết bao, một con đỏ một con đen, đệ chưa bao giờ thấy đứa nhỏ nào có đôi mắt dị sắc như vậy cả.”

Nguyên nhân chính là vì nó có đôi mắt dị sắc a, vậy nên mới không giữ được! Nhiệm Mục Kì đối với khiêu thẩm mỹ không được bình thường của hoàng đệ mà cảm thấy cực kỳ vô lực. Y trầm giọng nói: “Mục Lân, nghe lời hoàng huynh, đứa nhỏ này không thể giữ lại. Nó chui từ bụng người chết ra thì cũng được đi, loại sự tình này cũng không phải không có, nhưng ánh mắt của nó thật đáng sợ, căn bản là không phải là ánh mắt của con người sẽ có. Hoàng huynh không tin quỷ thần, nhưng đệ ở biên quan hàng năm, vạn nhất đứa nhỏ này là điềm xấu, thì huynh sợ nó sẽ mang kiếp nạn đến cho đệ.”

Nhiệm Mục Lân sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mềm của đứa nhỏ, gương mặt đầy râu lún phún trần đầy hưng phấn. “Hoàng huynh, huynh nhìn đi, ánh mắt của nó thật thanh khiết, sao có thể là điềm xấu được? Hoàng huynh, đệ sẽ nuôi đứa nhỏ này, sau này nó chính là con của đệ.”

“Mục Lân.” Nhiệm Mục Kì còn muốn khuyên bảo, thì hoàng đệ lại ôm đứa nhỏ đi đến trước mặt y.

“Hoàng huynh, huynh nhìn đi, đôi mắt của đứa nhỏ này rất đẹp đúng không? Từ lúc đệ nhặt nó, thì nó cứ vẫn nhìn đệ như thế, giống như muốn khắc sâu bộ dáng của đệ vậy. Hoàng huynh, huynh cho phép đệ nuôi đứa nhỏ này đi.”

Đứa nhỏ quay cái đầu nhỏ nhỏ qua, rồi cứ như vậy nhìn chăm chăm vào y, tựa hồ như hiểu bọn họ đang nói cái gì. Qua một lúc lâu, Nhiệm Mục Kì thờ dãi: “Tùy đệ, bất quá nếu nó thật sự là điềm xấu, thì huynh sẽ không cho đệ nuôi nó nữa.”

“Sẽ không sẽ không, đệ là phụ vương của nó, sao nó có thể hại phụ vương của nó chứ?” Nhiệm Mục Lân nhẹ tay nhẹ chân ôm đứa nhỏ, nhếch miệng cười to, hân có con a. “Àn, nên đặt tên cho đứa nhỏ, gọi là gì nhỉ?” Nhiệm Mục Lân nhìn chăm chú vào ánh mắt của đứa nhỏ, nhẹ giọng nói, “Một bên đỏ, một bên đen. Oa a, gọi con là Mặc Phong được không? Mặc phong, àn, được, vậy gọi là Nhiệm Mặc Phong. Ha ha, hoàng huynh, con đệ gọi là Nhiệm Mặc Phong.”

“.” Nhiệm Mục Kì xoa xoa thái dương, không biết đứa nhỏ này đối với Mục Lân là phúc hay là họa.

Một tháng sau, Nhiệm Mục Lân phấn chấn làm tiệc đầy tháng cho đứa con bảo bối của hắn. Trên bữa tiệc rượu, hắn ôm con đi chung quanh như đang hiển vật quý vậy, không chút nào e ngại khi người bên ngoài vừa nhìn thấy con, liền lộ ra kinh hoàng không sao che dấu được. Thật ra hắn cũng chẳng quan tâm đến những người đó có sợ hay không, hắn chỉ muốn nói cho mọi người, đứa nhỏ mà hắn nhặt được chính là con của hắn, mặc kệ trong tương lai hắn có con ruột của mình hay không, thì Nhiệm Mặc Phong vẫn một chủ tử của Lân Vương phủ. Sau lễ đầy tháng một tuần, Nhiệm Mục Lân ôm đứa con vừa mới có của mình quay về biên quan, từ nay về sau, mọi người trong kinh thành đều biết Lân vương có một nghĩa tử là quý.

Trong Vương phủ của Nhiệm Mục Lân ở Nhân Xương, Quế Vu, Triệu Hiền, Hoắc Bang, Đoạn Lương, Mạch Khiêm vây quanh cái nôi em bé, trên mặt mang kinh ngạc. Nhiệm Mục Lân đứng ở một bên cười dài.

“Chủ tử, đứa nhỏ này không tầm thường a.” Quế Vu than nhẹ.

“Là rất không tầm thường.” Hoắc Bang nói.

“Vương gia, ngài xác định muốn nuôi nó?” Mạch Khiêm nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ vừa đưa mắt nhìn một vòng những người đang vây quanh nó, trong lòng có một loại cảm giác khác thường, đứa nhỏ này không giống như vừa mới sinh ra, hơn nữa hình như có thể nghe hiểu bọn họ đang nói cái gì.

“Phong Nhi theo họ của ta, chính là con ta.” Cùng những người khác bất đồng, Nhiệm Mục Lân là quyết tâm phải nuôi đứa nhỏ này.

“Àn.” Đoạn Lương gật gật đầu, “Nếu Vương gia đã muốn nuôi, thì chúng ta cũng chẳng nhiều lời làm gì.”

“Tuy bé con này có chút quái, nhưng nếu đừng nhìn ánh mắt, thì bộ dáng rất dễ thương a. Chúng ta đều là người đã trải qua sinh tử, ta cũng không tin trên đời này có ma quỷ.” Triệu Hiền khom người bế đứa nhỏ lên, nói lời thăm thía, “Bé con, con cần phải nhớ kỹ là phụ vương đã cứu con nha, sau này con phải biết báo đáp nha, nghe hiểu không?”

“Triệu Hiền, nó mới chút xíu như vậy, có thể nghe hiểu mới là lạ.” Quế Vu cười nhạo, rồi vươn bàn tay to ra, đoạt lấy đứa nhỏ, “Nào, bé con, làm quen với Quế Vu thúc thúc của con nào.”

Triệu Hiền cho gã một quyền: “Không phải người nói nó nghe không hiểu sao?”

Nhiệm Mục Lân thực vừa lòng khi nhìn thấy đứa con của mình được thuộc hạ truyền từ tay người này sang tay người kia. Bất luận kẻ nào cũng có thể sợ đứa nhỏ này, nhưng thuộc hạ của hắn thì không được.

“Bé con, tương lai con sẽ đứng mãnh giống như cha con, là một tướng quân kiêu ngạo, ra trận giết địch nhân.” Đoạn Lương dạy.

Hoắc Bang nghiêm trang nói: “Phải huấn luyện từ nhỏ, con của Vương gia không thể yếu đuối.”

“Đứa nhỏ này sẽ không đơn giản.” Mạch Khiêm cũng không ngờ rằng lời nói lúc ấy của mình lại thành hiện thực.

Đôi mắt dị sắc nhìn qua mọi người một vòng, rồi dừng lại ở trên người mà lần đầu tiên nó nhìn thấy. Nó nghe không hiểu lắm bọn họ đang nói cái gì, trong đầu óc hỗn độn chỉ suy nghĩ một việc duy nhất. Đứa con là gì? Phụ vương là gì?

.

“Phong Nhi, phụ vương đã về.” Nhiệm Mục Lân từ quân doanh trở về phủ, trước tiên là bế bé con trên giường lên, sờ sờ đũng quần của nó, khô sạch. Hai ba cái cở tả lót ra, hần thuần thực tách hai đùi nhỏ bé của con ra, một đạo nước tiểu lập tức phun ra, bắn vào trong bô. Sau khi tiểu hoàn sau khi, đùi nhỏ của con rụt về, Nhiệm Mục Lân biết rằng con đã xong, tiếp đó hần thay cho con một cái tả sạch sẽ, sai người đem bô ra ngoài.

Đứa con đã năm tháng tuổi, bộ dạng rất xinh xắn. Trừ bỏ không cười ra, thì không khóc không nháo không đái dầm không kéo quần, rất dễ nuôi. Nhiệm Mục Lân tìm không được bà vú chịu chăm con, tuy dân chúng Nhân Xương chất phác, nhưng đối với quý thần cũng là tin đến sái cổ, sợ con mang tai hoạ đến cho bọn họ, Nhiệm Mục Lân cũng không miễn cưỡng họ, bởi vì càng ngày hần làm càng thuần thực, hơn nữa các thuộc hạ của hần, còn có vài đại nương ở trong quân doanh đều giúp hần chăm sóc con. Các vị đại nương đều khen con hần, họ bảo rằng – chưa bao giờ gặp qua đứa nhỏ nào dễ nuôi như thế này. Người e ngại con vẫn còn rất nhiều, nhưng điều này cũng chẳng sao, người làm cha này sẽ hết lòng đau con, thương con, sủng con, sẽ để cho con không cần quan tâm đến thái độ người khác đối với nó.

Càng nhìn con, Nhiệm Mục Lân càng thích. Mỗi lần hần trở về, con đều nhìn thẳng chăm chăm vào hần như vậy, trong đôi mắt dị sắc chỉ có thân ảnh của hần, cánh tay nhỏ bé ôm hần cũng rất dùng sức. Làm cho hần cảm giác sâu sắc mình đang làm cha, khiến cho hần cực kỳ thỏa mãn.

“Phong Nhi, ăn cơm cùng phụ vương đánh môn Pô-lo đi.” Hôn hôn lên mặt con, Nhiệm Mục Lân lộ ra nụ cười ngây ngô. Cảm giác thỏa mãn, cực kỳ thỏa mãn, không biết khi hoàng huynh nhìn thấy con của huynh ấy thì có cảm giác giống như mình không nhỉ? Ngón tay nhỏ bé ở trên ngón tay trở của phụ vương sờ tới sờ lui, đôi mắt dị sắc nhìn chăm chú vào phụ vương.

.....

“Phong Nhi, đến, đến chỗ phụ vương này.”

Trên cỏ, Nhiệm Mục Lân khom người, đứng đối diện con, mở rộng hai tay ra. Mặt đứa nhỏ vừa mới học đi đường không chút biểu cảm nhìn chăm chăm vào phụ vương, bước ra từng bước kiên định.

“Phong Nhi, đến chỗ phụ vương này.” Nhiệm Mục Lân từ từ thụt lùi về sau, nhìn từng bước chân con bước ra, làm cho trên mặt hần hiện lên càng nhiều vui mừng. Cuối cùng, hần ngừng lại, đợi một lúc, một thân mình nho nhỏ nhào vào trong lòng hần.

“Ha ha, không hổ là con của Nhiệm Mục Lân ta, biết đi so với người khác cũng sớm hơn.” Ôm lấy con, rồi hôn mấy cái thật mạnh vào mặt con, Nhiệm Mục Lân nhìn về phía đôi mắt đang nhìn chăm chú vào hần của con. Con đã gần một tuổi, nhưng vẫn thích nhìn thẳng chăm chăm vào hần như thế, đôi mắt của con vẫn trong suốt như khi hần nhặt con vậy. Chẳng qua.

“Phong Nhi, cười một cái đi, cười với phụ vương một cái đi.” Khi nào thì con mới có thể cười với hần đây? Đặt con ngồi lên trên cổ mình, Nhiệm Mục Lân mang con chạy tới chạy lui ở trên cỏ. Đứa nhỏ ngồi ở trên người hần cúi đầu nhìn phụ vương, trong đôi mắt dị sắc tỏa sáng long lánh.

.....

Nhiệm Mục Lân mới vừa cùng con tắm rửa xong, đang ngồi ở trên giường, con đã qua một tuổi, nhưng vẫn nhìn thích nhìn chăm chăm vào hần.

“Phong Nhi, kêu, ‘phụ, vương’.”

Con đã biết đi, chính là vẫn chưa từng lên tiếng kêu hần phụ vương, điều này làm cho hần cực kỳ nóng lòng.

“Phong Nhi, con nhìn miệng phụ vương nè, kêu, ‘phụ, vương’.”

Đôi mắt dị sắc nhìn chăm chú vào miệng của phụ vương, cái miệng nhỏ nhắn mở ra.

“Phong Nhi, kêu ‘phụ’.” Nhiệm Mục Lân thấy con như thế, liền trở nên kích động.

“Phu. Hoàn.” Mặc dù phát âm không chính xác, nhưng Nhiệm Mục Lân vừa nghe thấy, liền rung rung nước mắt.

“Phong Nhi, lại kêu, ‘phụ, vương’.”

Một lát sau, cái miệng nhỏ nhắn mở ra lần thứ hai: “Phụ. Hoàn.”

“Phong Nhi!” Ôm chặt lấy con, Nhiệm Mục Lân chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như thế này. “Phong Nhi, lại kêu, ‘phụ, vương’.”

Lại đợi một lúc, hần nghe được thanh âm vô cùng rõ ràng của con.

“Phụ. Vương.”

Đây là lần đầu tiên Nhiệm Mục Lân chảy nước mắt ở trước mặt con. Sau khi nghe thấy phụ vương khóc, đôi mắt dị sắc liền phát ra ánh sáng long lánh, tiếp theo nó vươn tay ôm lấy phụ vương: “Phụ, vương”

“Phong Nhi, bảo bối của phụ vương.” Ai nói con của hần là quý tử? Con của hần là lễ vật tốt nhất mà ông trời ban cho hần.

.....

“Phụ vương.” Né tránh râu của phụ vương, người sợ nhột nhìn thẳng vào mắt của phụ vương, “Con muốn luyện võ.” Người hai tuổi, y chang như một ông cụ non.

“Con còn nhỏ.” Nhiệm Mục Lâm xoa nắn xương cốt của con xem con luyện võ được không, nhưng hắn cũng không định để cho con tập võ quá sớm.

“Con muốn luyện võ.” Người bẩm sinh thích luyện võ không chút nào thỏa hiệp, ngón tay câu lấy ngón tay cái của phụ vương.

“Vì sao muốn luyện võ?” Nhiệm Mục Lâm ôm lấy con, hỏi.

“Con cùng với phụ vương giống nhau.”

Nhiệm Mục Lâm nghe được những lời này, liền nhếch miệng cười ngây ngô, rồi nhìn không được lại dùng râu đâm đâm lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con: “Được, phụ vương sẽ dạy võ cho con.” Tiếp theo hắn nâng con lên, để cho con cười lên trên cổ mình, Nhiệm Mục Lâm cam tâm tình nguyện làm ngựa cho con cười.

“Phụ vương.”

“Ân.” Ngửa đầu, thấy con không nói tiếp, Nhiệm Mục Lâm cũng không nói gì, tiếp tục mang con đi thẳng đến võ trường, người xung quanh đều quá quen thuộc khi thấy Vương gia bị con cười ở trên cổ.

Cúi đầu nhìn bàn tay to của phụ vương đang đỡ lấy nó, Nhiệm Mục Phong đem một tay đặt lên trên tay phụ vương. Nếu có một ngày phụ vương không cần nó. đôi mắt dị sắc trở nên đỏ ửng.

.

Hắn mở mắt ra, bé con trong lòng vẫn còn đang ngủ say, tay chân theo thói quen quán chặt lấy người hắn, ôm đến chặt cứng, giống như sợ bị bỏ rơi. Trời vẫn còn tối, nhưng Nhiệm Mục Lâm lại không buồn ngủ. Hôm nay hoàng huynh gọi thư, hỏi việc hôn sự của hắn. Hắn đã 24 tuổi, và Phong Nhi cũng đã được bốn tuổi, mà vị trí Vương phi vẫn trống không, mặc kệ là kinh thành hay là Nhân Xương, có biết bao nhiêu người muốn đem nữ nhi gả cho hắn – Vương gia độc nhất của Bắc Uyên.

Bên người đều là hán tử, nên hắn cũng không đam mê nữ sắc, nếu là trước kia, hắn sẽ cố gắng làm theo ý của hoàng huynh, thú một nữ tử hiền lành làm thê, sinh con cho hắn, thế nhưng hiện tại. nhìn bé con đang quán chặt lấy mình, Nhiệm Mục Lâm do dự. Đưa con báo bồi của hắn có nguyện ý để cho hắn tìm cho nó một người làm nương không? Nữ tử được thú vào cửa đó có thể chấp nhận Phong Nhi không? Rồi đưa con được sinh ra sẽ thích người ca ca không cùng huyết thống với mình không?

Từ sau khi Phong Nhi biết đi, thì nó chưa bao giờ chịu rời khỏi bên người hắn, cho dù trời nắng gắt, hắn phải đi thao trường luyện binh, thì nó cũng muốn đi theo. Mặc kệ có bao nhiêu khổ có bao nhiêu mệt, Phong Nhi chưa bao giờ than qua, mỗi khi hắn quay đầu lại, thì vẫn thấy Phong Nhi đứng ở đó, trong ánh mắt của nó là hình ảnh ngược của hắn. Phong Nhi cũng không đái dầm, có một lần hắn về trễ, Phong Nhi không nín được, mà phun nước tiểu lên đầu hắn, hắn còn nhớ rõ đôi mắt Phong Nhi mở thật to, vội vàng nâng tay lau đi cho hắn, khi đó hắn đã biết con hắn không phải là đứa nhỏ bình thường. Con hắn biết mình tiểu trúng phụ vương, biết mình là do phụ vương nhặt được.

Phong Nhi không cười, nói cũng rất ít, thế nhưng đôi mắt nhìn hắn chưa bao giờ thay đổi, vẫn chăm chú như vậy, vẫn trong suốt như vậy, giống như trong cuộc đời nó chỉ có một mình phụ vương, mà điều đó luôn làm cho hắn cảm thấy hạnh phúc đến phải bật cười ngây ngô. Không có huyết thống thì đã sao? Cho dù hắn có con ruột của mình, thì chắc chắn tình cảm của hắn dành cho nó sẽ không giống như dành cho Phong Nhi. Thôi thôi, đến khi nào nghẹn quá thì đi kỹ viện tìm vài cô nương để giải tỏa, còn về đưa con thì hắn đã có Phong Nhi rồi. Hoàng huynh cũng đã có con nối dòng, Bắc Uyên cũng không cần hắn lưu lại huyết mạch. Trời cao đã ban cho hắn một lễ vật tốt nhất, hắn không thể quá tham lam.

“Phong Nhi.”

“Phụ vương.”

Nhiệm Mục Phong vừa thức dậy, quần áo còn chưa mặc, thì nghe phụ vương nói: “Phong Nhi, phụ vương không thú thê. Từ nay về sau hai phụ tử chúng ta sẽ sống nương tựa vào nhau, con thấy được không?” Có lẽ Phong Nhi lại muốn có nương.

Đôi mắt dị sắc nháy mắt tròn to, Nhiệm Mục Phong giật mình nhìn chăm chăm vào phụ vương, rồi sau đó nó ôm chặt lấy phụ vương. “Ân.”

“Móc ghẹo nào, khi Phong Nhi trưởng thành cũng không thể không cần phụ vương nha.” Ôm chặt lấy thân mình nhỏ bé hơi hơi phát run của con, Nhiệm Mục Lâm biết mình đã quyết định chính xác.

“Phụ vương.” Không, nó chỉ sợ phụ vương không cần nó.

“Ta là ai?”

“Phụ vương.”

“Phụ vương của ai?”

“Của con.”

“Con là ai?”

“Nhiễm Mặc Phong.”

“Vây, phụ vương là phụ vương của ai?”

“Nhiễm Mặc Phong.”

“Phong Nhi, nhớ kỹ lời phụ vương đã nói.”

.....

Một người từ trong hồ nước chậm rãi lên bờ, dưới ánh trăng thân mình xinh đẹp của người nọ làm cho tầm mắt của hắn không thể dời đi. Người nọ là ai? Nhìn kỹ lại, người này có bộ dạng giống Phong Nhi như đúc. Không, có chút không giống, đó là ánh mắt của Phong Nhi rất trong suốt, còn ánh mắt của người nọ lại thâm trầm đến nỗi không ai có thể nhìn thấu.

Nuốt nuốt nước miếng, hắn giống như một tên sắc quỷ mà tham lam nhìn vào cái vật mềm mại ở giữa hai chân người nọ, nhìn người nọ cúi thắt lưng mà bày ra cặp mông cân tròn. Nóng, thực nóng, khí nóng từ bụng dưới bốc lên khiến cho hắn muốn lao đầu vào trong hồ nước mát lạnh kia, để làm giảm đi nhiệt độ đang không ngừng tăng lên trong cơ thể.

Đừng, đừng mặc quần áo vào. Đối phương chẳng nghe thấy. Hắn đầy tiếc hận mà trừng mắt nhìn bộ xiêm y của người nọ, thế nhưng nhiệt độ trong cơ thể hắn cũng chẳng giảm đi chút nào. Sau đó, hắn tỉnh lại, người bên cạnh vẫn đang ngủ say, mà vật giữa hai chân hắn đang nâng cao đầu đòi khỏi nghĩa. Hắn quay đầu qua, đôi mắt xinh đẹp đang nhắm chặt, tay chân vẫn như trong dĩ vãng quấn chặt lấy người hắn.

Bàn tay vô ý thức vươn tới sờ sờ cái cổ trắng nõn của con, giây tiếp theo, hắn sợ tới mức vội rút tay về. Nhiễm Mặc Lâm! Đó là Phong Nhi, là con của người!

Lại là hồ nước, lại là người từ trong hồ nước bước lên bờ, tối nay ánh trăng thật tròn, vì vậy thân mình trần trụi kia được chiếu sáng đến rõ ràng, làm cho hắn có thể nhìn rõ từng tấc da từng tấc thịt trên người đối phương. Lần này, đối phương không có mặc xiêm y vào, mà là phát hiện ra hắn, giương mắt nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt tựa như khi con nhìn hắn vậy. Hắn không thể không chế được mà bước tới, nâng tay lên.

Dưới bàn tay là một cơ thể rắn chắc, cũng rất trơn mịn. Hắn rất kích động, bắt đầu vừa hôn, vừa sờ, mà đối phương không chỉ không đẩy hắn ra, mà còn quấn hai chân lên thắt lưng của hắn.

“Phong Nhi.”

“Phụ vương. Ân.”

Một tiếng này, làm cho huyết mạch hắn phun trào, hắn chờ không kịp làm đủ tiền diễn, vội vàng nâng lấy dục vọng của mình đẩy vào huyết động mà hắn đã khát vọng từ lâu.

“Phụ vương. Phụ vương.”

Thoải mái, thật thoải mái, chưa bao giờ thoải mái như vậy. Là Phong Nhi, là Phong Nhi đang ở dưới thân hắn rên rỉ. Đôi mắt kia nhìn hắn vô cùng trong suốt, không hề thâm trầm đến không thể nhìn thấu. Trong đôi mắt dị sắc chỉ có hình bóng hắn, chăm chú như vậy, quyến rũ như vậy.

Sao có thể, sao hắn có thể đối với con làm ra loại chuyện này? Chính là thân thể lại không chịu sự khống chế của hắn mà không ngừng ra vào trong cơ thể con. Nghĩ đến một ngày nào đó con có thể để cho người khác làm như thế này, thì hắn đã muốn giết người. Không, không, con là của hắn, là của một người hắn. Hai phụ tử bọn họ không thể tách rời, tuyệt đối không thể tách rời.

Nhiễm Mặc Lâm giật mình tỉnh lại, một thân đầy mồ hôi, ồ ồ thở dốc, giữa hai chân cương cứng. Người trong lòng vẫn quấn chặt lấy người hắn, trong đầu hắn chợt lóe lên một ý nghĩ điên cuồng, nghĩ muốn liều lĩnh đặt người này xuống dưới thân.

Không được! Con còn rất nhỏ. Hơn nữa. Hắn rốt cuộc là muốn người trong mộng, hay là người trong lòng này? Trong đầu hiện lên một đôi mắt trong suốt, trong đôi mắt đó phát ra ánh sáng làm hắn say mê.

—

“Phong Nhi.”

“Phụ vương.”

Người vừa luyện võ trở về, ra một thân đầy mồ hôi, đang ở trong phòng tắm rửa, nghe tiếng gọi, quay đầu nhìn lại. Nhiễm Mặc Lâm dựa vào bình phong, không chút nào cố kỵ mà nhìn chăm chăm vào thân mình trần trụi của con. Thân mình non nớt nhưng lại rắn chắc.

“Không được ở trần mà đi ra ngoài, thân mình của con chỉ có phụ vương mới có thể nhìn.”

“..... Ân.” Tuy khó hiểu, nhưng Nhiễm Mặc Phong vẫn đáp ứng.

“Ngô ân..... Phụ vương, thân cận.....”

“Phong Nhi còn muốn sao?”

“Phải. Phụ vương, thân cận.....”

Ven hồ, Nhiễm Mặc Lâm hôn con một cái thật sâu, cực nóng điên cuồng ra vào trong cơ thể ấm áp của con. Trong đôi mắt dị sắc là ánh ngược của phụ vương, là ánh sáng trong suốt hấp dẫn người ta mê say.

“Phong Nhi, phụ vương từng rất nhiều lần mơ thấy mình cùng con thân cận. Rốt cuộc ngày hôm nay phụ vương đã được như nguyện.”

Ánh mắt dị sắc tan rã, Nhiễm Mặc Phong hoàn toàn chìm đắm trong sự “đoạt lấy” của phụ vương, nó thích cùng phụ vương thân cận, cực kỳ thích.

“Phong Nhi, nói con yêu phụ vương.”

“Yêu, phụ vương, yêu.....”

Lại một lần nữa hôn lấy đôi một ngọt ngào của con, Nhiễm Mặc Lâm phát tiết vào trong cơ thể con. Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, hân ghé vào tai con, nhỏ giọng nói: “Phong Nhi, gả cho phụ vương đi.”

Ánh mắt dị sắc vỡ toang, mười ngón tay Nhiễm Mặc Phong và phụ vương quấn chặt lấy với nhau.

“Phong Nhi, gả cho phụ vương, cùng phụ vương thành thân.”

“Phụ vương.....” Hai chân ở trên lưng phụ vương cọ xát, nó lại muốn cùng phụ vương thân cận.

“Đây là câu trả lời của Phong Nhi?” Dục vọng chôn sâu trong u huyết lại lật động, Nhiễm Mặc Lâm hôn lên đôi mắt xinh đẹp của con, “Phong Nhi, gả cho phụ vương.”

“Phụ vương, thân cận, thân cận.....”

“Nói ‘Được’.”

“Được. Phụ vương.....” Thúc giục phụ vương, Nhiễm Mặc Phong hé miệng để cho đầu lưỡi của phụ vương tiến vào, nó sẽ thành thân với phụ vương, tựa như Tranh vậy.

Mỗi một lần quay đầu lại, cặp mắt kia đều ở nơi đó, trong mắt, chỉ có hân, chỉ có hân. Bọn họ là phụ tử, là tình nhân, là duy nhất của nhau.

Phiên ngoại 2 : Báo thù

“Chết, chết.....”

Chim trên cây liu lo không biết mệt, Bắc Uyên vào tháng tám vẫn nóng bức khó chịu, cho dù đang ở trong rừng cây cũng chẳng dễ chịu hơn chút nào, nhất là đối với người sợ nóng mà nói, tư vị đó khổ không sao tả nổi.

Trong căn nhà trúc bên hồ, một vị nam tử đi ra, người này ở trần thân trên, đang bước nhanh về phía bờ hồ, rồi cỡi dây cột khó hạ ra, tiếp theo trần trụi nhảy vào trong nước, ở nơi thật xa đều có thể nghe được tiếng thở ra đầy sảng khoái của người này. Ở trên mặt nước bơi một hồi, người này cảm thấy vẫn chưa đủ mát mẻ, liền lặn sâu xuống mặt nước, không bao giờ muốn trồi lên nữa.

‘Kèo kẹt kèo kẹt’, lại một người từ trong căn nhà trúc đi ra, so với người lúc nãy lớn tuổi hơn một ít, người này mặc áo ngắn rộng, tựa vào trên lan can bằng trúc, mỉm cười nhìn mặt hồ gọn sóng. Bình thường vào giờ này, hai người vốn sẽ ôm nhau nghỉ trưa, khổ nỗi hôm nay có một người chịu không nổi cái nóng, nên bỏ chạy vào trong nước., Người trong hai năm này hơi có chút mập ra, xoa xoa thắt lưng, hoạt động gân cốt, nếu không động đậy thì chẳng bao lâu nữa hân chỉ có thể lặn mà thôi. Lão đảo đi xuống căn nhà trúc, hân thông thả bước về phía bờ hồ. Người lặn ở trong nước nghe được tiếng bước chân của hân, liền nhanh chóng trồi lên trên mặt nước.

Hai trong mắt của người đứng bên hồ phát sáng, tầm mắt không chút nào che dấu mà nhìn vào hai hạt đậu hồng điểm đứng thẳng trước ngực của người trong hồ. Hân cỡi xiêm y, quần dài, vật giữa hai chân từ từ vươn người đứng lên. Người trong hồ vốn đang chờ hân xuống nước, vừa thấy cái này, đầu tiên là sùng sốt, tiếp theo đôi mắt dị sắc phát ra ánh sáng, con mắt giữa hơi hơi hé mở ra.

Hân bước vào trong nước, đi đến một khối đá lớn gần đó dựa vào. Người trong hồ không cần hân lên tiếng, liền bơi lại đây. Khi người trong hồ bơi tới, người đang dựa vào tảng đá liền ôm lấy rồi hôn lên đôi môi ngọt ngào đó, bàn tay thô ráp vuốt ve lên hai hạt đậu trước ngực đối phương. Hai người dần dần thờ dốt dần dập lên, người dựa vào tảng đá ôm chặt lấy thân mình gầy gò của đối phương, sau đó xoay người đem đối phương đặt lên trên tảng đá, gập hai chân của đối phương lên, u huyết vừa mới bị “chà đập” sáng nay còn hơi sưng đỏ, nhưng hân không quan tâm, liền đỡ lấy vật cứng của mình đâm

mạnh vào u huyết sưng đỏ đó. Giây tiếp theo, hần cúi người hôn xuống, nuốt lấy tiếng rên rỉ ngọt ngào của đối phương vào trong miệng, sau đó mãnh liệt ra vào trong cơ thể đối phương.

Trong rừng không có người thứ ba, xung quanh côn trùng và chim không ngừng kêu vang, ánh mặt trời chói chang bị tàn cây chắn lại hết một nửa, ở trong hồ nước trong xanh phẳng lặng, hai người điên cuồng chiếm lấy nhanh, hòa thành một thể.

Nam tử lớn tuổi kéo người đang nằm trên tảng đá vào trong nước, để cho cả hai người hoàn toàn bị nước bao phủ, như vậy thì người trong lòng sẽ không bị cái nóng hành hạ. Trong hồ nước không ngừng phát ra tiếng ‘ào ào’, nam tử tuổi trẻ đã sớm chìm đắm vào trong cuồng nhiệt mà đối phương gây ra, không chút nào cố kỵ mà phơi bày tất cả khoái hoạt của mình thông qua những tiếng rên rỉ quát to. Đột nhiên, trong không trung truyền đến một tiếng ung kêu, hai người đang cuồng nhiệt, đồng thời chấn động, sau đó nam tử lớn tuổi nắc một câu: “Ta nhất định sẽ quay chết con chim thối này!”

Tiếp theo, nam tử lớn tuổi lướt động nhanh hơn, ở ngay thời khắc một con chim ung lao nhanh về phía bọn họ, thì hần đem toàn bộ tinh hoa của mình bắn thẳng vào trong cơ thể đối phương.

‘Xôn xao!’ Nam tử lớn tuổi ôm người trong lòng né qua bên cạnh một chút, một chim lao xuống ngay chỗ vừa nãy bọn họ đứng, rồi vọt luôn vào trong nước. Nam tử trẻ tuổi nhanh tay lẹ mắt túm lấy cái cánh của chim ung, kéo nó lên khỏi mặt nước, cứu nó thoát khỏi chết đuối.

“Phụ vương.” Tay phải vỗ vỗ người vẫn còn chôn sâu trong cơ thể nó, ở phương diện này nó so với phụ vương của nó tốt tính hơn rất nhiều, tay trái nó đem con chim ung vẫn đang hết hồn hết vía đặt lên trên tảng đá.

“Phụ vương chưa tận hứng.” Người nào đó ôm lấy con, không muốn rời khỏi.

Động tình trong đôi mắt dị sắc vẫn chưa thôi lui, Nhiễm Mặc Phong tạm thời bỏ con chim ung không biết vì ai truyền tin qua một bên, hai tay ôm lấy phụ vương, chủ động hôn lên. Nó thực thích cùng phụ vương thân cận, mỗi ngày đều muốn.

Trùng mắt nhìn chim ung liếc một cái, Nhiễm Mặc Lâm ôm lấy con bắt đầu tình triều thứ 23. Ở trong nhà trúc, vì con luôn sợ nóng mà khiến cho cả hai thiếu mất hưng trí, ở trong nước vẫn thoải mái hơn. Trong rừng cây lại vang lên tiếng quát to vui thích của một người, qua nửa canh giờ sau thì mọi thứ mới bình ổn lại.

Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Nhiễm Mặc Lâm lại ôm con hôn thêm một hồi nữa, rồi mới nhớ tới con chim ung đang úy khuất đến cực điểm đứng ở trên tảng đá. Bất quá hần cũng không quan tâm, sau khi giúp con tẩy rửa sạch sẽ, hần lên bờ mặc lại quần áo, rồi mới tìm cái ống trúc ở trên chân chim ung, mở ra. Người sợ nóng lười biếng ngâm mình ở trong nước, nhìn phụ vương. Sau khi xem thư xong, Nhiễm Mặc Lâm cau mày, Nhiễm Mặc Phong liền bơi lại gần.

“Thư của hoàng bá con. Hoàng bá muốn đổi tới đây ở mấy ngày, bảo chúng ta qua bên kia.” Xé nát thư, Nhiễm Mặc Lâm rất là bất mãn.

“Ân.” Nhiễm Mặc Phong mặc khó hạ vào, cùng phụ vương trở về nhà trúc. Trời quá nóng, căn nhà trúc của nó và phụ vương liền biến thành nơi mà mọi người muốn tranh đoạt.

Nhiễm Mặc Lâm không thể hiểu được, nơi non xanh nước biếc rất nhiều, sao mấy người kia cứ thích tới chỗ của hần chứ? Được rồi, hần thừa nhận, phong thủy nơi này quả thật so với những nơi khác tốt hơn một chút, phong cảnh so với những nơi khác cũng đẹp hơn một chút, nhưng mà nơi này là do hần và Phong Nhi tìm được mà, chẳng lẽ những người kia không biết như thế nào là xấu hổ sao?! Sao hết người này rồi đến người khác thì nhau tới đây? Hừ, một vừa hai phải thôi, chộc giận hần, hần phá hủy nhà trúc, đốt hết nơi này, xem bọn họ làm gì.

“Phụ vương?” Người đã đến nhà trúc, thấy phụ vương vẫn ở phía sau, quay đầu lại kêu.

Nhiễm Mặc Lâm đi nhanh qua: “Phong Nhi, phụ vương cảm thấy như vậy không được.”

“Ân?”

“Chúng ta phải nghĩ ra biện pháp nào đó. Một mình hoàng bá con và Trú cũng được đi. Nhưng thế nào Dịch và Tiết Kì, Uyên và Lạc Nhân cũng sẽ đến quấy rầy chúng ta. Mỗi lần bọn họ tới đây, phụ vương cùng Phong Nhi thân cận đều không thể tận hứng.” Nhất là không thể để cho bọn họ nghe được thanh âm động tình của Phong Nhi, cũng không có thể làm ra tiếng động quá lớn.

Nhiễm Mặc Phong không hé răng, nó không cảm thấy gì cả, mặc kệ là ai tới, thì nó vẫn sẽ cùng phụ vương thân cận như thường, nhiều lắm là mặc hai kiện xiêm y mà thôi.

“Phụ vương phải suy nghĩ tìm biện pháp.” Ôm lấy con lên lầu, Nhiễm Mặc Lâm thấp giọng lầm bầm.

Chạng vạng, khi hai phụ tử vừa chuẩn bị xong cơm chiều, thì “Tướng Quân” lang thang cả một ngày bên ngoài ‘hí’ lên, báo hiệu là nó đã về. Phía sau nó là một con ngựa cái, con ngựa này là hai năm trước khi bọn họ đến Bách Nghiệp thăm Hoắc Bang và Nhiễm Lạc Thành, thì Tướng Quân ở trên đường gặp được, sau đó dụ dỗ về làm thê. Làm cho Nhiễm Mặc Lâm kỳ quái chính là, vì sao đã hai năm mà con ngựa cái này vẫn không đẻ ngựa con. Nhiễm Mặc Lâm luôn cảm thấy “Tướng quân” đã sớm trở thành ngựa tinh, giống như việc lấy thê vậy.

Không cần người hầu hạ, Tướng Quân bước về phía trước chuồng của mình, (Nhiễm Mặc Phong làm riêng cho nó một gian phòng), sau đó cùng thê tử đi uống nước bên hồ rồi nghỉ ngơi, hai con ngựa lang thang cả ngày bên ngoài đã ăn no.

Nhiễm Mặc Phong từ cửa sổ nhìn về phía hai con ngựa ở bên hồ một cái, rồi bụng đồ ăn lên bàn, Nhiễm Mặc Lâm đem được thảo bên ngoài phòng vào,

đốt lên, để đuổi muỗi. Trời đã tối, muỗi cũng sẽ nhiều hơn, bắt quá lại mệt mỏi hơn rất nhiều, không hề giống như giữa trưa làm cho người ta nóng đến không chịu nổi.

“Phong Nhi, ăn nhiều một chút, chúng ta đã ra ngoài năm năm, sao con vẫn không có chút thịt nào vậy?” Gắp đầy thức ăn cho con, Nhiệm Mục Lân nhìn bụng của mình, hoàn hảo hoàn hảo, nhờ mỗi ngày hắn đều cố gắng “vận động”, nên không bị phì lù.

“Àn.” Nhiệm Mục Phong cũng không để ý việc mình không có thịt, nó thích phụ vương to lớn mạnh mẽ, mỗi lần bọn họ thân cận, nó đều thích được phụ vương khóa chặt vào trong lòng ngực.

Chim ưng gắp lấy khối thịt thơm nức mũi, trốn qua một bên ăn ngấu nghiến, trong tất cả mọi người chỉ có Nhiệm Mục Phong và Nhiệm Lạc Nhân là đối tốt với nó. Kỳ thật cũng không có thể trách những người khác, ai bảo nó luôn quấy rầy chuyện tốt của người ta làm gì. (=))) em toàn chọn giờ thiêng mà đến thôi)

Mới ăn hai được hai miếng, Nhiệm Mục Phong liền ngừng lại, Nhiệm Mục Lân cũng dừng.

“Không phải đã nói vài ngày nữa mới đến sao?” Nhiệm Mục Lân buông bát, đứng lên. Hắn vừa mới nói xong, thì đã nghe thấy tiếng bước chân đi lên nhà trù

“Mục Lân, Phong Nhi.” Người vừa mới đưa tin tới, hiện tại đã có mặt. Theo tiếng gọi đầy vui vẻ, Nhiệm Mục Kỳ tinh thần rất tốt xuất hiện ở tại lầu hai, đi theo phía sau y tất nhiên là Trú.

“Hoàng huynh.” Nhiệm Mục Lân miễn cưỡng bước tới đón chào, “Không phải ngài cũng có nơi để đi sao? Sao thích chạy tới chỗ của đệ vậy?”

“Ồ đó rất buồn, nơi của đệ tốt hơn.” Nhiệm Mục Kỳ giao tất cả quốc sự cho thái tử Nhiệm Lạc Nhân mà chạy ra ngoài vui vẻ, y coi như không nhìn thấy oán niệm trong mắt đệ đệ, cười ‘ha ha’ đi đến bên bàn ăn, ngồi xuống. “Huynh chưa ăn tối nha.”

Nhiệm Mục Phong đứng dậy, đi vào trù phòng lấy cơm cho hoàng bá và Trú, Trú cũng rất tự giác mà ngồi xuống bên cạnh Nhiệm Mục Kỳ, hai người một đáng bộ ‘há mồm chờ ăn’.

“Hoàng huynh, sao ngài không tìm một nơi nào đó, rồi dựng lên một căn nhà trù giống như đệ vậy, để khỏi luôn tới đoạt chỗ của đệ a.” Nhiệm Mục Lân không nín được nữa, lên tiếng nói ra bất mãn bấy lâu nay.

Đôi mắt mang ý cười của Nhiệm Mục Kỳ hiện lên âm u, nói: “Tìm nơi, rồi dựng nhà đều phiền toái, dù sao chỗ của đệ cũng có sẵn, sao huynh phải phí sức đi làm chuyện đó? Với lại huynh chỉ ở có mấy ngày, không cần phải vì vậy mà hao tâm tổn của. Mục Lân, chẳng lẽ đệ không muốn nhìn thấy hoàng huynh sao? Nhưng mà Hoàng huynh rất nhớ đệ và Phong Nhi a.”

Bất mãn của Nhiệm Mục Lân nằm ngẹn luôn ngay cổ họng, được rồi, hắn thừa nhận lúc trước trộm bỏ đi là lỗi của hắn, nhưng đã qua nhiều năm như thế, sao hoàng huynh vẫn cứ nhớ mãi chứ?

Tâm tình Nhiệm Mục Kỳ vô cùng tốt, y nhìn gương mặt ngẹn khuất của hoàng đệ mà âm thầm bật cười. Hừ, dám không nói tiếng nào mà đã trộm rồi khỏi kinh, đã vậy còn đi luôn không chịu về, cừu này không báo y sẽ không gọi là Nhiệm Mục Kỳ.

Nhiệm Mục Phong bưng tới hai chén cơm, cầm lấy hai đôi đũa đưa cho hoàng bá và Trú, rồi ngồi xuống bên người phụ vương.

Nhiệm Mục Lân hít sâu mấy hơi, mang trà lên, rồi cung kính dâng lên bằng hai tay. “Hoàng huynh, ngài đừng giận đệ nữa, đệ xin lỗi huynh không được sao?”

Nhiệm Mục Kỳ vô cùng tao nhã, cười lên một nụ cười thật tươi. “Không được.”

“Hoàng huynh.”

“Phong Nhi, hoàng bá sẽ quấy rầy con vài ngày nhé.” Nhiệm Mục Kỳ không thèm để ý tới đệ đệ, chuyển hướng về phía chất nhi của mình.

“Àn.” Nhiệm Mục Phong nhìn nhìn hoàng bá, rồi nhìn nhìn phụ vương, không biết nên nói cái gì.

Vào đêm, hai cặp chìa ra bước vào hai gian phòng ngủ. Trong đó một gian phòng ngủ là Nhiệm Mục Lân tâm không cam lòng không muốn mà chuẩn bị. Ngồi ở đầu giường, Nhiệm Mục Lân càng nghĩ càng không cam lòng, không được! Cứ tiếp tục như vậy nữa thì hắn và Phong Nhi sẽ không có ngày yên thân. Hắn dám cá rằng, hoàng huynh vừa đi, thì không phải Dịch cũng chính là Uyên sẽ đến. Nếu ba người này chưa thương lượng với nhau, thì hắn sẽ không là Nhiệm Mục Lân!

Liếc mắt nhìn đứa con đã mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, Nhiệm Mục Lân thở dài, tuy con là tướng quân của ba người kia, thế nhưng dù sao đã qua mấy chục kiếp. Ba người kia đều đã thành “Ma”, đâu còn giống như trước nghe lời con nói chứ, với lại con cũng chẳng xem bọn họ như là thuộc hạ của mình. Nếu con vẫn là “Quý tướng” của kiếp trước, thì chỉ cần con ra lệnh một tiếng, ba người kia nào dám quá đáng như thế.

“Phong Nhi.”

“Àn.” Mờ mắt nhìn về phía phụ vương, Nhiệm Mục Phong vươn tay kéo lấy phụ vương, để cho phụ vương nằm xuống.

“Phong Nhi.” Nằm ở trên người con, Nhiễm Mục Lân khẽ hôn lên mắt con, “Phụ vương muốn cùng con thân thiết, nhưng nơi này có người ngoài nên thật sự không tiện.” Hắn sẽ không để cho người khác nghe được thanh âm động tĩnh của con, bất quá. Nhiễm Mục Lân thấp giọng nói: “Phong Nhi, con liếm liếm phụ vương.” Con không thể kêu, thì hẳn kêu! (=))) mà cũng =.=)”

Nhiễm Mục Phong nhanh chóng bò dậy, áp lên trên người phụ vương, nó thích liếm liếm phụ vương.

“Ân. Nga. Phong Nhi, đúng, chính là như vậy, ân. Thật thoải mái. Phong Nhi, phụ vương yêu con, Phong Nhi.”

Nhiễm Mục Lân nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, tùy ý con ở trên người mình sờ tới sờ lui, liếm tới liếm lui. Con chưa bao giờ có ý niệm muốn hắn, mà hắn cũng không đề cập tới, hẳn biết con đặc biệt thích cùng hắn thân cận, thích được phụ vương tiến vào, cho nên hắn cũng không tính sẽ để cho con muốn hắn, hẳn cảm thấy khi con ở dưới thân hắn thì con rất đẹp, đẹp đến nỗi làm cho hắn không thể dời mắt đi.

Nhiễm Mục Phong thích liếm phụ vương, cảm thấy ăn phụ vương rất ngon. Nó đang chuyên tâm “thưởng thức” tính khí của phụ vương, mà không rằng cách vách có người đang đỏ mặt nóng lòng.

“Mục Lân cái tên đáng chết này!” Người báo thù bị người ta phản lại một cước.

“Phong Nhi, ân. Phụ vương chịu không nổi. Đừng ngừng, phụ vương thoải mái muốn chết.”

Một bàn tay vói vào trong áo lót của Nhiễm Mục Kỳ, thân mình nóng bỏng cũng không vì bàn tay lạnh lẽo kia tiến vào mà hạ nhiệt độ, ngược lại càng thêm nóng. Quần áo bị cởi ra, y nghe được thanh âm đầy áp lực của Trú. “Nhịn một chút.”

Tiếp theo môi y bị ngậm lấy, thân mình vì vội vã chạy đi mà ba ngày chưa được vui thích, nên rất nhanh mở rộng.

Trú không có mặt dày như Nhiễm Mục Lân vậy, lại càng không để thanh âm động tĩnh của Nhiễm Mục Kỳ lọt ra ngoài, dù chỉ một chút. Hắn hôn lấy miệng của Nhiễm Mục Kỳ, vừa ngăn chặn tiếng rên rỉ ngọt ngào của y, vừa mạnh mẽ ra vào trong cơ thể của đối phương. Nhiễm Mục Kỳ cũng tuyệt đối sẽ không để thanh âm của mình lọt vào tai người khác, y một bên chìm đắm trong sự điên cuồng đoạt lấy của Trú, một bên vẫn tai sợ mình không cẩn thận mà kêu ra tiếng.

Mà người cách vách tựa hồ mặt dày còn hơn cả tấm thớt, không ngừng phun ra những câu nói làm cho kẻ khác mặt đỏ tim đập. Kết quả hắn vẫn còn đang tiếp tục, thì Nhiễm Mục Kỳ và Trú đã tới cực hạn. Ở ngay lúc đạt tới cao trào, Nhiễm Mục Kỳ suýt tý nữa là đã hét ra tiếng, y vội vàng cắn lấy cánh tay của Trú, đem thanh âm nuốt trở vào.

Một lát sau, Nhiễm Mục Lân đang mê say ở trong miệng con, nghe được thanh âm có người xuống lầu, khoe miệng hắn lộ ra mỉm cười thắng lợi, tiếp theo hắn kéo con lên, đặt con xuống dưới thân, nếu không đi vào, hắn sẽ nghẹn chết mất.

Sáng sớm hôm sau, Nhiễm Mục Phong tỉnh lại, cảm thấy kỳ quái khi nhìn thấy phòng ngủ không có một bóng người. Tối hôm qua, nó biết hoàng bá và Trú xuống lầu, nhưng vì sao bọn họ đi một đêm vẫn chưa về?

“Phong Nhi, nhìn cái gì vậy?” Người đã chuẩn bị điểm tâm xong, bước tới hỏi.

“Phụ vương, hoàng bá và Trú biến mất.” Nhiễm Mục Phong quay đầu lại.

“Nga, bọn họ quay về kinh rồi.” Nhiễm Mục Lân cười cười, ôm lấy con, “Hoàng bá con cảm thấy chỗ của chúng ta quá nóng, nên đã quay về kinh nghỉ hè rồi.” (=.=)

“Nga.” Nhiễm Mục Phong không chút nghi ngờ, được phụ vương mang đi dùng cơm.

Trong sơn động nơi Trú đoạt đi “lần đầu tiên” của Nhiễm Mục Kỳ, Trú nằm ở trên người y gằm nhẹ, không ngừng mãnh liệt đoạt lấy. Sơn động này đông ẩm hạ lạnh, giờ đây Nhiễm Mục Kỳ không cần nhẫn nại nữa, y thoải mái hét lên những tiếng hét sung sướng. Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, y gối lên trên vai Trú, không cam lòng nói: “Phải nghĩ biện pháp trị chết Mục Lân, bằng không ta nuốt không trôi uất hận này.”

“Da mặt của hắn là dày đệ nhất thiên hạ.” Trú thần nhiên nói.

Nhiễm Mục Kỳ nhắm mắt trầm tư, qua một lúc sau, y cười, mở mắt ra: “Chúng ta dựng một căn nhà trúc gần cạnh bọn họ đi, buổi tối ta qua quấy rầy hắn, xem hắn làm sao chiếm lấy Phong Nhi. Sau đó kêu Lạc Nhân và Tiểu Hồ đến, ta đảm bảo đến lúc đó Mục Lân chỉ có khóc ròng.”

“Không được.” Nào biết Trú lại cự tuyệt.

“Vì sao không được?” Nhiễm Mục Kỳ giương mắt nhìn lại.

“Nhiễm Mục Lân muốn chiếm lấy Mục Phong, mà ta cũng muốn chiếm lấy người.” Hắn xoay người, găm cán lên cổ đối phương, “Chuyện này dừng ở đây, ta cũng không muốn thanh âm của người sẽ bị người khác nghe được.” Dứt lời, không để cho Nhiễm Mục Kỳ có cơ hội phản kháng, Trú nhanh tay khoi mào nhiệt tình của y. Làm cho người này ra thêm vài lần nữa, thì khí giận cũng sẽ tiêu tan thôi, ba người bọn họ và tướng quân đã có được hạnh phúc, Tướng quân sẽ không so đo với bọn họ, thì bọn họ làm thuộc hạ cũng không thể quá phận.

.....

“Cha?” Tiết Kì Nhận được lời mời của Nhiễm Mục Kì, đang trên đường chạy tới nhà trúc, cất tiếng hỏi người sau khi xem thư xong thì ngừng xe ngựa lại. Dịch đưa thư cho Tiết Kì, Tiết Kì xem xong, ngẩng đầu hỏi: “Vậy chúng ta có tiếp tục đi tìm Mặc Phong nữa không? Con cũng có chút nhớ hân.”

“Đi.” Dịch vung roi, “Cha mang con đi thăm Tiểu Phong, sau đó chúng ta rời đi, không ở qua đêm. Cha cũng không mong con sẽ nghe được tham âm rên rỉ của Nhiễm Mục Lân.”

Tiết Kì cũng không có gì dị nghị, dựa sát vào cha, “Cha, chúng ta quay về Tổ Sơn được không? Trời nóng quá.”

“Được, thăm Tướng quân xong, chúng ta sẽ quay về Tổ Sơn nghỉ hè, cũng tránh được những người thừa quấy rầy chúng ta.”

“Ân.”

—

Uyên đồng dạng cũng nhận được một lá thư, sau khi xem xong, thì y nở nụ cười ôn hòa, gấp thư lại, rồi nhìn về phía Nhiễm Lạc Nhân đang hưng trí bùng bùng thu thập hành lý, chuẩn bị xuất phát.

Để đi tới nơi nào đó quấy rối, Nhiễm Lạc Nhân đã viết thư gọi Nhiễm Lạc Thành quay về kinh vài ngày, giúp nó xử lý sự vụ. Nó bị phong làm thái tử, đã ra sức thỉnh cầu phụ hoàng để cho nó tiêu dao vài năm, đừng giao ngôi vị hoàng đế cho nó quá sớm. Tuy Nhiễm Mục Kì đã sớm có ý định thoái vị, nhưng vẫn kéo dài chưa hành động, không phải vì y không muốn, mà là mỗi lần Nhiễm Lạc Nhân vừa nghe phải đấng cơ, thì nó liền kêu gào khóc than đến thật thảm thiết.

“Uyên, sư phụ viết gì vậy? Người và phụ hoàng ở đó có khỏe không? Hoàng thúc nhất định sẽ rất khó chịu a. Ha ha, ta cũng nóng lòng tới đó đây. Hoàng thúc cứ thích dẫn Mặc Phong ra ngoài tiêu dao a, ta đây nhất định sẽ quấn chặt lấy Mặc Phong.”

Uyên cười hỏi: “Người thích nhìn Nhiễm Mục Lân khổ sở đến vậy sao?”

“Đương nhiên!” Nhiễm Lạc Nhân quay đầu lại, vẻ mặt bất mãn, “Hoàng thúc hơi quá đáng, không chỉ dụ dỗ Mặc Phong bỏ chạy, mà còn đem trọng trách to lớn như thế này đặt ở trên người ta, nếu hoàng thúc không chạy, thì ngôi vị hoàng đế sẽ chẳng đến phiên ta a, khẳng định sẽ là hoàng thúc hay là Mặc Phong.” Nếu không phải thái tử ca ca bị thương quá nặng như vậy, không thích hợp quá mệt nhọc, mà nó cũng không nhẫn tâm tách rời thái tử ca ca và Hoắc tướng quân, Tứ đệ cũng không muốn làm Hoàng Thượng, hoàng thúc và Mặc Phong lại chạy, thì còn lâu nó mới phải làm thái tử.

“Vậy đi thôi.” Uyên cất thư vào, nhìn chăm chú vào gương mặt tươi cười của Nhiễm Lạc Nhân, áp chế nghi vấn vẫn chôn sâu trong lòng y bấy lâu nay. Cũng tốt, lần này người này sẽ hiểu rõ hoàn toàn mối quan hệ giữa hai người kia, mà y, cũng sẽ hiểu được người này đối với tướng quân rốt cuộc là loại tình cảm gì. Y chờ đã quá lâu rồi.

—

Phiên ngoại 3 : cha (thượng)

“Mặc phong ——”

Nghe tiếng gọi đó, Nhiễm Mục Lân đang lau nhà liền nhảy dựng lên, phóng nhanh ra ban công. Liền thấy con đang giặt ra giường ở bên hồ bị một người xông lên trước, ôm chặt lấy .

“Mặc phong, huynh rất nhớ đệ a, đệ thật xấu, không chịu quay về kinh thăm huynh gì cả.” Nhiễm Lạc Nhân ôm lấy Nhiễm Mặc Phong, không ngừng quở trách đôi phương.

Nhiễm Mặc Phong đã quen bị đôi phương làm nũng oán giận, nên nó chỉ im lặng đợi cho đôi phương oán giận đến khi nào cảm thấy đủ rồi, thì sẽ buông nó ra.

“Tướng quân.” Nhiễm Lạc Nhân nói xong, Uyên lên tiếng.

Nhiễm Mặc Phong đem ra giường đã giặt sạch, vắt khô, quay đầu lại nói: “Ta không còn là Tướng quân, gọi tên của ta đi.”

Uyên cười cười, quay đầu lại, nhìn thoáng qua người ở trên ban công. Sắc mặt Nhiễm Mục Lân âm trầm, ánh mắt như hai lưỡi dao dừng ở trên hai tay Nhiễm Lạc Nhân ôm ở trên lưng con. Hân khoát áo choàng ngắn vào, đi xuống cầu thang.

Nghe thấy tiếng bước chân, Nhiễm Lạc Nhân quay đầu lại, buông Nhiễm Mặc Phong ra. “Hoàng thúc.” Tươi cười trên mặt nhìn không ra khác thường.

“Trú có viết thư cho các người không?” Bọn họ hẳn là sẽ giống như Dịch và Tiết Kì biết khó mà lui đi.

“Có a. Bất quá là Uyên xem, con không có xem. Phụ hoàng và sư phụ đã đến đây rồi đi?” Nhiễm Lạc Nhân tò mò nhìn xem chung quanh, “Tiết Kì và Dịch chưa tới sao?”

Nhiễm Mục Lân liếc nhìn Uyên một cái, ngầm có ý trách cứ, hân rầu rĩ nói: “Bọn họ chỉ tới thăm rồi đi ngay.”

“Đi?” Nhiễm Lạc Nhân kinh ngạc không thôi, ” Vì sao phụ hoàng vừa đến lại đi ngay?”

“Bởi vì lương tâm của bọn họ cuối cùng cũng bộc phát, không nỡ làm khó xử ta và Phong Nhi.” Nhiễm Mục Lân ôm lấy con, trong mắt tràn đầy ý tứ muốn đổi phương mau chóng rời đi.

Nào biết, Nhiễm Lạc Nhân giống như nghe không hiểu, cười ngọt ngào: “Mặc phong sẽ không cảm thấy con quấy rầy a, đúng không, Mặc Phong.”

Bàn tay phụ vương ở trên vai nó hơi dùng sức, nhưng Nhiễm Mặc Phong nhất thời không kịp phản ứng, theo bản năng “Ân” một tiếng. Tươi cười của Nhiễm Lạc Nhân xem ở trong mắt Nhiễm Mục Lân cực kỳ chói mắt, chói đến nỗi hắn chỉ muốn cho nó ăn đòn, đưa con ngốc nghếch của hắn a.

“Hoàng thúc, con và Uyên vẫn chưa ăn cơm a, có cái gì để cho chúng con ăn không?”

“Ở trù phòng.” Người thành thật lại không nhận thấy được ám chỉ của phụ vương, dẫn Nhiễm Lạc Nhân đi vào trù phòng tìm cái gì đó để ăn.

Nhiễm Mục Lân thờ hồn hèn, chất vấn Uyên: “Vì sao ngươi không đưa thư của Trú cho nó xem?!”

Uyên nhẹ cười, nói: “Ta muốn để cho Lạc Nhân biết quan hệ giữa ngươi và Tướng quân.”

Nhiễm Mục Lân nhú mày: “Ngươi còn chưa nói cho nó biết sao?”

“Để cho hắn chính tai nghe, tận mắt thấy, so với ta nói cho hắn biết thì sẽ tốt hơn.”

Sau khi ăn no bụng, Nhiễm Lạc Nhân kéo Nhiễm Mặc Phong đến bên hồ nói chuyện phiếm. Nhiễm Mục Lân phiền muộn mà ngồi ở trên ban công nhìn hai người thân mật cùng một chỗ, Uyên ngồi bên cạnh hắn, đôi phương cùng nhìn hai người kia.

“Ngươi và Lạc Nhân rốt cuộc đã đi đến bước nào rồi?” Nhiễm Mục Lân so với Uyên cao nửa cái đầu, kinh bi mà liếc đôi phương một cái, trong ba đại tiên nhân chỉ có người này là hành động chậm nhất.

Uyên lại là thần nhiên cười, không lên tiếng.

Buổi tối, Nhiễm Lạc Nhân vẫn giống như nó mỗi lần tới đây, mặt dày mày dạn chiếm lấy nửa phần giường còn lại của Nhiễm Mặc Phong, Nhiễm Mục Lân cực kỳ bất mãn, phải cùng Uyên vào ngủ trong căn phòng bên cạnh. Nhà trúc này cũng không lớn, lúc trước chính vì sợ có người đến quấy rầy bọn họ, nên Nhiễm Mục Lân cũng không làm nhiều phòng. Đương nhiên, hắn còn lâu mới cùng Uyên ngủ chung giường, dù sao cũng đang mùa hè, hắn ngủ dưới đất, Uyên ngủ trên giường. Hai người tương đối không có gì để nói, im lặng lắng nghe tiếng nói khe khẽ của Nhiễm Lạc Nhân truyền đến từ phòng bên cạnh, trong lòng hiện lên đủ loại ý niệm.

“Uyên, sao ngươi còn không nói cho Lạc Nhân biết đi?” Nhiễm Mục Lân không có tâm tư đi vào giấc ngủ, thấp giọng hỏi.

Uyên vẫn như trước bảo trì lặng yên, mở mắt, nhìn lên phía trên.

“Ngươi tính đợi đến khi nó đăng cơ, rồi sau đó cười phi tử mới chịu nói sao?” Nhiễm Mục Lân vẫn tự nói một mình.

“.....”

“Ta sẽ nói rõ với ngươi, Phong Nhi là của ta, ta sẽ không tặng cho bất luận kẻ nào.”

“.....”

“Nó chấp nhận cũng được, không chấp nhận thì cũng mặc kệ.”

“.....”

Nhiễm Mục Lân xoay người nhìn về phía người vẫn lặng yên ở trên giường: “Uyên, đừng nói ngươi làm thần tiên lâu quá, nên đã cắt đứt hết tình nha?”

Uyên cuối cùng cũng đáp lại hắn, y quay đầu qua, chậm rãi nói: “Lần này ta đến đây, chính là vì việc này.” So sánh với Trú và Dịch, y quả thật quá chậm.

“Ngươi mau chóng thu thập nó đi, đừng để nó quán lấy con ta mãi như thế.”

Uyên nhìn ánh nến từ phòng bên hắt qua, “Ân” một tiếng.

—

Trên giường, Nhiễm Lạc Nhân rúc vào trong lòng Nhiễm Mặc Phong, gối lên trên vai Mặc Phong, ôm lấy Mặc Phong. Nó biết hoàng thúc không thích nó quán lấy Mặc Phong, thế nhưng nó chính là thích quán lấy Mặc Phong, cho nên đành phải ủy khuất hoàng thúc vậy.

“Mặc phong, gần đây huynh thường nằm mơ a.”

Trong mắt Nhiễm Lạc Nhân trào ra thương cảm, nó ôm chặt lấy Nhiễm Mặc Phong. Nhiễm Mặc Phong vỗ vỗ nó, nghe nó nói.

“Huynh mơ thấy Nhị ca .”

Nhiễm Mặc Phong nhủ chặt mi tâm, đôi mắt dị sắc trở nên đỏ ửng.

Nhiễm Lạc Nhân rút sâu vào trong lòng Nhiễm Mặc Phong, thấp giọng nói “Ngay từ đầu, khi Mặc Phong ở biên quan, thái tử ca ca ở Hòe Bình, Lạc Nghĩa cả ngày chỉ biết tập võ, đối với chuyện trong cung chẳng quan tâm, thì Nhị ca cùng với các vị đại thần lại kết giao rất tốt, rất nhiều đại thần đều khấn cầu phụ hoàng phế bỏ thái tử ca ca, lập Nhị ca làm thái tử. Kỳ thật khi đó huynh đã nhìn ra dã tâm của Nhị ca, nhưng không có ngăn cản. Đối với thái tử ca ca, huynh vẫn luôn nhớ rõ trước đây thái tử ca ca luôn thích khi dễ Mặc Phong, còn Nhị ca đối với Mặc Phong cũng rất khách khí, huynh đã nghĩ rằng – nếu Nhị ca làm thái tử, sau này nhất định sẽ không giống như thái tử ca ca thích khi dễ Mặc Phong. Cho nên khi phụ hoàng bảo huynh phê duyệt tấu chương, huynh đã giả bộ thích nhân hạ, đem toàn bộ tấu chương giao hết cho Nhị ca, để Nhị ca biết huynh căn bản không có tâm với ngôi vị hoàng đế. Thế nhưng sau đó thái tử ca ca trở về bị trọng thương, huynh mới phát giác sự tình tựa hồ không giống như huynh đã dự đoán. Ai lại muốn giết thái tử ca ca chứ? Không phải huynh, cũng không thể là Lạc Nghĩa chỉ biết võ với võ kia, người đầu tiên huynh đoán chính là Nhị ca. Nhưng huynh lại không muốn tin, không muốn tin, ngoài trừ Mặc Phong ra, Nhị ca là người đối với huynh tốt nhất, thì sao có thể làm ra loại chuyện này? Cho nên huynh đã không nói cho Mặc Phong biết suy đoán của huynh, huynh nghĩ rằng ám sát thái tử ca ca thực sự chính là bọn kiếp phi to gan lớn mật.”

Nhiễm Lạc Nhân nói đến đó, đã muốn khóc lên, đây là thống khổ mà nó đã chôn sâu ở trong lòng nhiều năm.”Mặc phong, đệ nói xem – nếu năm đó huynh chịu đi ngăn cản Nhị ca, thì có phải Nhị ca sẽ không phạm tội đại nghịch, sẽ không phải chết, đúng không?”

“Đó là hán gieo gió gặt bão.” Nhiễm Mặc Phong thần nhiên nói, “Muốn ngôi vị hoàng đế, hán có thể đứng ra quang minh chính đại tranh giành cùng với Lạc Thành. Hán không nên phái người ám sát Lạc Thành, lại càng không nên giết hại phụ vương!”

Nhiễm Lạc Nhân ôm chặt lấy Nhiễm Mặc Phong, ‘anh anh’ khóc lên, nó biết, nó biết tất cả những điều này, thế nhưng nó vẫn không thể tha thứ cho chính mình. Trong khoảng thời gian nó không thể tùy ý đi lại, mà Mặc Phong cũng không ở bên cạnh, mặc kệ Nhị ca xuất phát từ tâm tư gì mà tới thăm nó, thì cũng chỉ có Nhị ca thường thường đến thăm nó, cùng nó đọc sách, cùng nó tập viết.

“Lạc Nhân.” Nhiễm Mặc Phong thoáng thối lui, nhìn về phía người đang khóc.

“Mặc phong”

“Hán từ nhỏ đã có dã tâm, cho dù người ngăn cản, hán cũng sẽ đi đến bước này.”

Nhiễm Lạc Nhân khó hiểu mà nhìn đôi phương, ngừng khóc.

“Từ lần đầu tiên hán tiếp cận ta, hán liền mang theo mục đích. Ta tình nguyện cùng Nhiễm Lạc Thành đánh nhau, cũng không muốn cùng hán ở chung.” Nó chưa bao giờ quên khi lần đầu tiên Nhiễm Lạc Tín chủ động đến tìm nó, thì lúc đó trong mắt hán tràn đầy tính kế không sao che dấu được.

“Hán chết, không liên quan đến người khác. Nếu không phải hán muốn giết hoàng bá, thì ta sẽ tha cho hán một mạng.” Nhiễm Mặc Phong cũng nói ra nguyên nhân vì sao năm đó nó có ý giết chết Nhiễm Lạc Tín, “Giữ hán ở bên người hoàng bá, sẽ chỉ là tai họa.”

Nhiễm Lạc Nhân vẫn còn khóc, nó rút vào trong lòng Nhiễm Mặc Phong một lần nữa, không tiếng động mà khóc rống lên. Nhiễm Mặc Phong ôm nó, cũng không an ủi, để cho nó phát tiết hết những thống khổ ở trong lòng.

Hai người cách vách lỗ tai rất thính đã nghe rành mạch toàn bộ đối thoại bọn họ. Trong cơ thể Nhiễm Mặc Lân không ngừng trào ra dấm chua, còn uyên lại là một bộ dáng tâm sự nặng nề, y mờ to mắt, nhìn nóc nhà ngăn người.

Qua thật lâu, tiếng khóc của Nhiễm Lạc Nhân mới ngừng. ánh nến trong phòng cũng tắt, mọi âm thanh trở nên tĩnh lặng. Chỉ chốc lát sau, tiếng ngáy của Nhiễm Mặc Lân vang lên, còn Uyên vẫn mở mắt cho đến tận hừng đông. Không ngừng suy nghĩ

Phiên ngoại 4 : cha (hạ)

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Nhiễm Lạc Nhân đã thức dậy. Thay đổi hoàn cảnh, nên tâm tình của nó cũng trở nên tốt hơn. Bởi vì tối hôm qua đã khóc, cho nên ánh mắt có chút sưng, bất quá cũng vì đã khóc, và nói ra hết những lời chôn giấu ở trong lòng, nên nó trở nên thoải mái rất nhiều. Nó xưng phong làm phần việc của Nhiễm Mặc Phong, đến trừ phòng làm điểm tâm cho bốn người. Nếu để cho mọi người ở trong cung biết được thái tử của bọn họ cư nhiên đi nấu cơm, sợ là sẽ rớt cảm hết cả đám.

Sau khi nhen lò xong, Nhiễm Lạc Nhân bắt lên lò một nồi cơm thật lớn, rồi chờ cho cơm chín, sau đó bỏ hành, thịt bò đã sắc mỏng, rau xanh vừa mới hái trong vườn vào, sau đó trộn đều lên, tiếp theo bỏ tương ớt mang từ trong cung ra, rồi chờ cho chín thêm lần nữa, mới lấy ra ngoài nắn nắn thành từng khối, thế là xong một món cơm nắm. Nhiễm Mặc Phong thực thích ăn cơm nắm, bất quá tay nghề bình thường, mà Nhiễm Lạc Nhân cũng không biết là có ý hay là vô tình, lại làm món này là ngon nhất.

So với Nhiễm Lạc Nhân tâm tình thật là tốt, thì Nhiễm Mặc Lân vừa thức dậy thì sắc mặt đã âm trầm, tuy Uyên vẫn là vẻ mặt ôn hòa, nhưng rõ ràng đã không còn tươi cười. Nhiễm Mặc Phong ở trong hồ bắt cá, để chuẩn bị cho bữa cơm trưa. Sau khi rửa mặt xong, Nhiễm Mặc Lân cho Uyên một cái nháy mắt ý bảo y mau hành động đi, rồi bước ra bờ hồ tìm con. Uyên đứng ở cửa trừ phòng, nhìn về mặt sung sướng của người nọ, lặng yên không nói.

Nhiễm Lạc Nhân phát hiện y đứng ở cửa, liền quay đầu lại cho y một nụ cười thật tươi, sau đó bỏ lên đĩa một khối cơm nắm nóng hổi. “Uyên, người ăn

thử một cái đi, xem tay nghề của ta có bị giảm xuống không?”

Uyên mỉm cười, bước lên trước, cầm lấy khối com nắm. Nhìn một hồi, rồi đưa lên miệng cắn một miếng.

“Hương vị thế nào?” Nhiễm Lạc Nhân lập tức hỏi.

“Ăn ngon.”

“Vây là tốt rồi.” Nhiễm Lạc Nhân tiếp tục chuyên tâm làm com nắm, “Mặc phong thích ăn com nắm nhất. Trước kia, khi ta ở Nhân Xương, mỗi lần làm, đệ ấy đều có thể ăn mười mấy khối. Bất quá từ sau khi ta rời khỏi Nhân Xương quay về kinh, thì không còn cơ hội làm cho đệ ấy ăn nữa.”

Uyên nuốt miếng com trong miệng xuống, không có cắn tiếp miếng thứ hai.

“Lạc Nhân.”

“Ân?” Nhiễm Lạc Nhân vẫn tiếp tục nắm com, không quay đầu lại.

“Ngươi thích Mặc Phong?” Những lời này, Uyên đã nhin rất lâu.

“Đương nhiên rồi. Ta thích Mặc Phong nhất.” Nhiễm Lạc Nhân mang theo hoài niệm, nói, “Mới trước đây, ta bị bệnh tim, chỉ có thể nằm ở trên giường, cho dù là đại ca, nhị ca hay là tứ đệ, mà ngay cả hoàng tỷ cũng không ai thích tới chơi cùng ta. Mỗi ngày đều chỉ có một mình ta lẻ loi. Sau đó, Mặc Phong vào cung, tuy lần đầu tiên đệ ấy xem chút hủ chết ta, nhưng những ngày tiếp theo, mỗi đêm Mặc Phong đều tới tìm ta, ở chơi với ta, nếu không có đệ ấy, cũng sẽ không có ta hiện giờ. Có lẽ, ta đã sớm chết rồi. Cho nên Mặc Phong là người quan trọng nhất của ta.”

Com nắm trong tay đã lạnh, nhưng Uyên không sao ăn tiếp được nữa. Y nở nụ cười âm đạm, nuốt xuống lời muốn nói.

“Uyên, gọi hoàng thúc và Mặc Phong đến dùng điểm tâm đi.” Nắm xong cái com nắm cuối cùng, Nhiễm Lạc Nhân xoay xoay thắt lưng, không có phát hiện Uyên khác thường.

Bữa điểm tâm trôi qua trong sự lúu rú của Nhiễm Lạc Nhân đối với Nhiễm Mặc Phong. Nhiễm Mặc Phong ăn mười hai cái com nắm, Nhiễm Lạc Nhân thỏa mãn đến nỗi cười nhe răng. Nhiễm Mặc Phong ăn hai cái, còn Uyên thì dùng thời gian một bữa điểm tâm để ăn cho xong cái com nắm lúc trước. Sau khi ăn điểm tâm xong, Nhiễm Lạc Nhân kéo Nhiễm Mặc Phong đi trong rừng dạo chơi, Nhiễm Mặc Phong và Uyên tiếp tục ngồi cùng nhau, lặng im không nói gì.

.....

Đi dạo trong rừng, Nhiễm Lạc Nhân vừa đi vừa hái quả dại, nắm dại, Nhiễm Mặc Phong đi ở phía sau Nhiễm Lạc Nhân, trên tay là gà rừng vừa bắt được. Tướng quân cùng với thể tử của nó đang ngọt ngào ở cách đó không xa.

“Mặc phong, đệ thích hoàng thúc sao?” Đi a đi a, Nhiễm Lạc Nhân đột nhiên hỏi.

“Ân.” Nhiễm Mặc Phong không chút do dự đáp.

Người đi ở phía trước cũng không dừng lại, tiếp tục đi về phía trước, lại hỏi: “Huynh nói thích không phải là thích giữa đũa con với phụ thân, là mà thích giữa tình nhân a, tựa như tựa như phụ hoàng với sư phụ, đại ca với Hoắc tướng quân.”

“.” Một lát sau, Nhiễm Mặc Phong mới nói, “Ta và phụ vương là người thân cận nhất, ta chỉ có thể làm chuyện thân cận với phụ vương. Ta thích phụ vương.”

“Đây là thích giống như phụ hoàng và sư phụ đó.” Nhiễm Lạc Nhân hiểu rõ, cước bộ vẫn không ngừng, “Trách không được hoàng thúc lại dẫn Mặc Phong rời khỏi kinh thành a.”

Hai người lại đi về phía trước thêm một đoạn nữa, Nhiễm Lạc Nhân đi đến một nơi bằng phẳng, rồi ngồi xuống. Trong rừng thực mát mẻ, bất quá nó vẫn ra một thân mồ hôi. Nhiễm Lạc Nhân cởi bỏ bớt một nút áo ra, rồi dùng tay áo quạt quạt, Nhiễm Mặc Phong ngồi xuống bên cạnh nó.

“Mặc phong, từ khi nào thì đệ và hoàng thúc trở thành người thân cận nhất?” Nhiễm Lạc Nhân hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Thời điểm cùng Tiểu Hồ quay về kinh.”

“Ngô.” Một tay chống lên đùi đỡ lấy cằm, Nhiễm Lạc Nhân trở nên trầm tư. “Mặc phong. Thân cận. Là dạng gì vậy?”

Đôi mắt dị sắc trở nên lóng lánh, người ăn nói vụng về không biết nói thế nào.

“Huynh cũng muốn được như Mặc Phong, đại ca và phụ hoàng vậy, có một người có thể thân cận.” Nhiễm Lạc Nhân thờ dài, rồi nghiêng người về phía bên trái, dựa lên trên vai của đối phương. “Thật hâm mộ Mặc Phong a.” Nhiễm Lạc Nhân nói nhỏ, “Mặc phong, đệ nói xem sẽ có người giống như hoàng thúc thích đệ vậy mà thích huynh không?”

“Uyên.” Tuy Nhiễm Mặc Phong rất trì độn, nhưng nó vẫn nhìn ra một chút manh mối.

“Ngô. Uyên sao?” Nhiễm Lạc Nhân thở dài, “Huynh không biết nữa.”

Nhiễm Mặc Phong nóng muốn chết, phát phát tay áo quạt gió cho cả hai người, không biết nên nói cái gì.

“Mặc phong. Đệ sẽ vứt bỏ huynh sao?”

“Sẽ không.”

Nhiễm Lạc Nhân vươn tay ôm lấy Mặc Phong, nở nụ cười: “Mặc phong, cho dù tương lai huynh có người thân cận, đệ cũng không vứt bỏ ta sao?”

“.” Người nào đó khó hiểu, cái này có liên quan gì không?

“Ha ha, Mặc Phong.” Nhiễm Lạc Nhân thật cao hứng. Mặc phong, huynh sẽ vì phụ hoàng và đệ mà bảo vệ tốt Bắc Uyên, để cho đệ và phụ hoàng có thể an tâm mà ở bên ngoài tiêu dao.

Gần giữa trưa, hai người mới từ trong rừng đi ra. Nhìn vạt áo bị buông ra của Nhiễm Lạc Nhân và xiêm y không chỉnh tề của Nhiễm Mặc Phong, cùng với tay hai người nắm cùng một chỗ, thì hai người đang chờ ở trên nhà trúc đều thay đổi sắc mặt.

“Hoàng thúc, con và Mặc Phong bắt được mấy con gà rừng, còn tìm được rất nhiều nấm dại nha.” Buông tay Mặc Phong ra, Nhiễm Lạc Nhân vui vẻ chạy lên nhà trúc.

Nhiễm Mặc Phong nóng muốn chết, nó cời ngoại sam ướt đầm mồ hôi ra, đi thẳng đến phòng tắm, múc một gáo nước lạnh xối lên người, nóng chết nó. Có người đi theo sau, vươn tay ôm lấy nó, vội vàng cời xiêm y trên người nó ra, nâng một chân của nó lên, đỡ lấy dục vọng cứng ngắt của mình, đâm mạnh vào trong cơ thể của nó. Vịn lấy bức tường trước mặt, Nhiễm Mặc Phong nhìn không thấy mặt của phụ vương, nó ngưỡng đầu không chút nào khác chế mà rên rỉ lên, tùy ý phụ vương va chạm kịch liệt.

Nhiễm Lạc Nhân đang ở trù phòng chuẩn bị bữa trưa, nghe được thanh âm kỳ quái. Nó nhìn nhìn Uyên đang ở trong trù phòng với nó, thấy sắc mặt y không được tốt, nên cũng không nhờ y đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nó rửa tay, bước ra khỏi trù phòng, lần theo tiếng kêu mà đi tới gian phòng tắm, hình như là thanh âm của Mặc Phong. Ngay khi Nhiễm Lạc Nhân bước tới gian phòng tắm, Uyên liền xuất hiện ở phía sau nó.

“Phụ vương. Phụ vương.”

“Con là của phụ vương! Là phụ vương!”

“Phụ vương.”

Đôi mắt dị sắc tan rã, Nhiễm Mặc Phong hoàn toàn chìm đắm vào trong vui sướng mà phụ vương đang gây ra cho nó, đây là thân cận mà nó thích.

Nhiễm Lạc Nhân che miệng, ngồi xổm xuống trước cửa phòng tắm, hai gò má đỏ bừng. Động tĩnh ở bên trong càng lúc càng lớn, tiếng kêu của Mặc Phong cũng càng ngày càng làm cho người ta đỏ mặt, Nhiễm Lạc Nhân nhẹ nhàng đứng lên, từ từ rời khỏi phòng tắm. Khi thấy mình đi đã khá xa nơi đó, Nhiễm Lạc Nhân mới ù té chạy, đột nhiên nó va vào trong lòng của một người, nó kinh hách ngẩng đầu lên, thì gương mặt của người nọ cúi xuống.

“Ngô!”

—

Ngay khi Nhiễm Mặc Phong được phụ vương ôm ra khỏi phòng tắm, nó phát hiện Nhiễm Lạc Nhân và Uyên đã biến mất, trong trù phòng, chỉ mới có một con cá đã làm sạch nội tạng. Nó cũng không lo lắng Nhiễm Lạc Nhân sẽ gặp chuyện gì nguy hiểm, bắt đầu cuộn tay áo lên, chuẩn bị cơm trưa.

Người trong trù phòng thay đổi, Nhiễm Mặc Phong ngồi ở trên ghế trong trù phòng, lên tiếng: “Mặc phong.” Đối phương quay đầu lại. “Sau này không được quá thân mật với Nhiễm Lạc Nhân như vậy. Phụ vương không hy vọng sẽ có ai tranh đoạt con với phụ vương. Cho dù con rất quan tâm nó, cũng không cho con và nó quá thân mật như vậy.”

Nhiễm Mặc Phong khó hiểu mà nhìn phụ vương, một lát sau, nó nói: “Phụ vương, Lạc Nhân và Tiểu Hồ giống nhau.”

“Không giống a.” Nhiễm Mặc Phong kiên định nói, “Con trông phụ vương nhìn không ra sao? Nó thích con. Tiểu Hồ xem con là huynh trưởng, nhưng nó không phải vậy!”

Trong đôi mắt dị sắc tràn đầy hoang mang, có phải phụ vương đang hiểu lầm cái gì không?

—

Trên một khoảng đất bằng phẳng cực kỳ kín đáo ở trong rừng, một người mặt đỏ tìm đập chôn mặt vào trong lòng của tên còn lại, cái tai lộ ra ngoài đồ rục. Vạt áo của nó bị cởi ra gần một nửa, trên cổ hiện lên mấy dấu hôn ngằn rõ ràng. Một tay người nọ ôm lấy nó, một tay thì nắm lấy hai tay của nó.

“Lạc Nhân.”

“.....”

Người cúi đầu không muốn ngẩng đầu lên, Uyên thân nhiên nói: “Ta thích ngươi.”

“.....” Đầu Nhiễm Lạc Nhân cúi càng thấp, lỗ tai đỏ đến dọa người.

“Vốn định đợi ngươi thêm vài năm, nhưng bây giờ ta không muốn đợi nữa.”

‘Thình thịch, thình thịch’, tim Nhiễm Lạc Nhân đập thật nhanh, một canh giờ trước nó còn cảm thấy Mặc Phong đã đoán sai, nào biết một canh giờ sau người này lại nói với nó – “Ta thích ngươi”.

“Lạc Nhân.” Uyên buông tay Nhiễm Lạc Nhân ra, nâng đầu của nó lên, làm cho nó nhìn thẳng vào mình. Nhưng Nhiễm Lạc Nhân cảm thấy xấu hổ nên né tránh ánh mắt của y, rũ mắt xuống.

“Lạc Nhân, ngươi thích ta chứ?”

Chần chờ một lúc lâu, Nhiễm Lạc Nhân gật gật đầu rất nhẹ, vẫn luôn nằm mơ, thì chắc là thích đi. Uyên kè sát vào, hôn lên môi nó, hô hấp của nó lập tức dồn dập lên, trái tim như sắp nhảy ra ngoài. Nụ hôn này cũng không sâu, Uyên chú ý từng biểu tình ở trên mặt Nhiễm Lạc Nhân, phản ứng của đối phương có chút ngoài dự kiến của y. Uyên không còn giống như vừa rồi vội vã không yên lòng nữa, mà trở nên cực kỳ bình tĩnh, môi của y nhẹ nhàng trượt lên trên cổ Nhiễm Lạc Nhân, tiếp theo y liền nghe được một tiếng than nhẹ. Miệng y cũng không rời khỏi, mà dần dần đi xuống.

“Ấn.....” Nhiễm Lạc Nhân cảm thấy cả người mình như sắp bị thiêu cháy. Trong đầu hiện ra hình ảnh hoảng thục và Mặc Phong thân cận, tuy chỉ nhìn thoáng qua, nhưng vẫn gây cho nó rung động rất lớn. Tay Uyên tiến vào trong vạt áo của nó, âm âm lạnh lạnh khiến cho nó cảm thấy nhiệt độ trong cơ thể mình tăng vọt. Đây là thân cận sao?

Không có hỏi người này có đồng ý cho mình hay không. Uyên đặt Nhiễm Lạc Nhân xuống dưới thân mình, thoát đi xiêm y của nó. Cho dù người này không thương y, y cũng không đợi nữa.

Ngay khi Nhiễm Lạc Nhân tỉnh lại, xiêm y trên người nó đã được mặc vào. Trong rừng đã trở nên tối sẫm, không khí cũng mát mẻ hơn rất nhiều. Hai chân nó như nhũn ra, cái nơi cực kỳ xấu hổ kia sưng đau sưng đau, mà nó đang nằm đè lên trên người một người, bên tai nó có thể nghe được tiếng tim đập của người nọ. Ý thức được người này là ai, mặt nó lại nóng lên. (=))) cảnh H a)

“Đau không?”

Lắc đầu, Nhiễm Lạc Nhân vui mặt của mình xuống, không biết làm sao để đối mặt với người này. Nó vốn rất hiếu kỳ thân cận rốt cuộc là cái gì, tò mò giữa hai nam tử làm sao để cùng nhau, thế nhưng hiện tại nó không còn hiếu kỳ nữa, mà là mắc cỡ muốn chết đi được.

Phản ứng của Nhiễm Lạc Nhân lại vượt ra ngoài dự đoán của Uyên thêm một lần nữa, y nghĩ rằng người này sẽ nổi giận. Uyên ôm lấy nó, hạ quyết tâm.

“Lạc Nhân.”

“..... Ấn.....”

“Nhìn thấy Tướng quân và Nhiễm Mục Lân..... Ngươi để ý không?”

Đỏ ửng trên mặt Nhiễm Lạc Nhân lui đi chút, nó ngẩng đầu, khó hiểu hỏi: “Vì sao để ý? Hoàng thúc và Mặc Phong đã sớm thân cận a.”

Đôi mắt ôn hòa hiện lên ánh sáng, Uyên ngồi dậy: “Ngươi đã biết?”

“Đúng vậy.” Nhiễm Lạc Nhân giật giật thân mình, nhưng chẳng có chút khí lực nào, nó xụi lơ ở trong lòng Uyên, “Sao thất lưng của ta lại đau như vậy?”

Uyên lập tức xoa nhẹ lên. “Ngươi biết khi nào?”

“Phụ hoàng nói cho ta biết a.” Không rõ vì cái gì mà thất lưng của mình lại đau như vậy, Nhiễm Lạc Nhân tự nói, “Trách không được phụ hoàng luôn không thể ngồi dậy, nguyên lai là vì chuyện này.” Uyên là người ôn hòa như thế mà còn làm cho nó đau đến như vậy, huống chi sự phụ lại là người lạnh lẽo, nhất định sẽ khiến cho phụ hoàng thống khổ hơn nó gấp trăm lần đi. Từ đó suy ra, hiện tại Mặc Phong khẳng định còn đang nằm ở trên giường a.

Sau một lúc thật lâu, Nhiễm Lạc Nhân mới nghe thấy Uyên lên tiếng.

“Lạc Nhân, Tướng quân đối với ngươi mang ý nghĩa gì?” Chẳng lẽ bọn họ đều đã nghĩ sai? Ở nơi Nhiễm Lạc Nhân nhìn không tới, Uyên không sao cười nổi.

“Cha.” Nhiễm Lạc Nhân ngọt ngào cười, ngửa đầu, “Mặc phong là người cha mà ta đã cầu xin Bò Tát đưa tới a.”

Biểu tình của Uyên có thể dùng từ đại ra để hình dung, bàn tay đang xoa ấn ở trên lưng Nhiễm Lạc Nhân dừng lại.

Nhiễm Lạc Nhân hít sâu một hơi, thanh âm đầy buồn rầu, nói: “Trước đây, mỗi ngày ta đều mong phụ hoàng đến thăm ta, thế nhưng phụ hoàng luôn không đến. Có một lần nhũ mẫu trộm dẫn ta ra cung, ta thấy có một bé con nằm ở trong lòng cha nó làm nũng, trên mặt người cha là yêu thương đối với

nó mà hiện tại ta vẫn còn nhớ rõ. Sau khi trở về cung, mỗi ngày vào buổi tối, trước khi đi ngủ, ta đều cầu Bồ Tát nương nương, cầu nàng tặng cho ta một người cha thương ta, kết quả sau khi cầu được một tháng, thì ta gặp được Mặc Phong. Ta muốn cái gì, Mặc Phong cũng đều tìm đến cho ta; ta muốn đi ra ngoài, Mặc Phong liền cõng ta đi ra ngoài; ta muốn trèo cây, Mặc Phong liền dẫn ta đi trèo cây. Tuy Mặc Phong là đường đệ của ta, nhưng ta cảm thấy rằng đệ ấy chính là người cha mà Bồ Tát nương nương đã tặng cho ta. Tuy sau khi ta lớn lên, phụ hoàng đối với ta cũng tốt lắm, nhưng trong lòng ta vẫn luôn cảm thấy rằng Mặc Phong giống cha của ta hơn. Cho nên, ta phải bảo hộ tốt Bắc Uyên, để cho Mặc Phong có thể tự do mà sống cùng một chỗ với hoàng thúc.”

Nói đến đó, Nhiễm Lạc Nhân nhăn mặt nhủ: “Bất quá sau này Mặc Phong cũng đối với Tiểu Hồ tốt như vậy, trong lòng ta rất khó chịu, cảm thấy như cha của mình bị người ta cướp mất.” Trong rừng mờ tối, che khuất đi vẻ mặt của Uyên.

Thấy Uyên này giờ không nói gì, Nhiễm Lạc Nhân ngượng ngùng cười cười: “Ta cũng biết ý tưởng này rất quái lạ a, Uyên, đừng nói cho người khác biết nha, nhất là phụ hoàng và hoàng thúc, chuyện này ta chỉ nói với một mình Mặc Phong thôi. Để cho những người khác biết được, bọn họ nhất định sẽ cười nhạo ta.”

Hai tay Uyên ôm chặt lấy Nhiễm Lạc Nhân, vui đầu hờm vai của nó, nở nụ cười, tiếp theo tiếng cười càng lúc càng lớn.

“Uyên.” Nhiễm Lạc Nhân mắt híp, “Sớm biết ngươi cũng sẽ cười ta, ta sẽ không nói cho ngươi nghe.”

“Không, Lạc Nhân, ta không phải cười ngươi.” Uyên không có ngừng đầu lên, nhưng lại ngừng cười, “Ta đang cười chính ta.”

“Cười ngươi cái gì?”

Lại cười nhẹ hai tiếng, Uyên ngừng đầu, hôn lên môi Nhiễm Lạc Nhân: “Ta cười chính mình rất ngu ngốc.”

“” Người còn muốn hỏi tiếp, miệng đã bị chặn lại.

.

“Mặc phong, đệ nhớ phải về kinh thành thăm huynh nha.” Nhiễm Lạc Nhân ở chỗ của Nhiễm Mục Lâm làm phiên năm ngày mới chịu trở về kinh, nó ôm lấy tiểu phụ thân của mình, không muốn buông tay.

“Ân.” Nhiễm Mặc Phong vỗ vỗ Nhiễm Lạc Nhân, quay đầu lại nhìn phụ vương, phát hiện sắc mặt phụ vương rất bình thường, cuối cùng cũng yên tâm.

“Hoàng thúc, ngài nhớ dẫn Mặc Phong quay về kinh sớm một chút nha.” Nhiễm Lạc Nhân luyến tiếc mà buông Mặc Phong ra, lên ngựa.

“Đã biết.” Nhiễm Mục Lâm vội vàng phát tay, “Sau này không có việc gì thì đừng chạy đến đây nữa, con là thái tử, nên chuẩn bị đăng cơ đi.”(=))))) chưa lẽ)

“Hoàng thúc, Mặc Phong không phải của riêng một mình ngài nha, ngài không thể chiếm lấy đệ ấy.” Nhìn hoàng thúc thè lưỡi một cái, Nhiễm Lạc Nhân ngồi ở trên đùi Uyên, hướng hai người phát tay, nói lời từ biệt, “Mặc phong, huynh đi đây, vài ngày nữa huynh sẽ lại đến thăm đệ.”

Uyên nhìn hai người gật đầu một cái, mang thâm ý mà liếc nhìn Nhiễm Mục Lâm một cái, quay đầu ngựa lại, phóng đi.

“Mặc phong, nhớ về kinh thăm huynh nha.” Ngựa đã chạy xa, Nhiễm Lạc Nhân vẫn cố hét lên dặn dò lần cuối cùng.

“Ta sẽ dẫn Phong Nhi đi du ngoạn, không đến một năm rưỡi cũng sẽ không trở về.” Nhiễm Mục Lâm hét lên, rồi hán nghe từ xa xa vọng tới tiếng bát nấn của người nào đó.

“Hồ, cuối cùng cũng đi rồi.” Tiễn bước được tên ôn thần phiên phức nhất, tâm tình Nhiễm Mục Lâm cực kỳ sung sướng. Ôm lấy con, hán xoay người đi về phía căn nhà nhỏ của bọn họ.

“Phong Nhi.”

“Phụ vương.”

“Nhiễm Lạc Nhân coi con thành cha nó, vậy con coi nó thành cái gì?”

“Hoa Đại, Tăng Đá, Nhánh Cây.”

“A, không tồi.”

Nhiễm Mặc Phong nhớ tới kia mấy con mèo nhỏ đang tạm thời gởi nuôi ở chỗ Tiểu Hồ, quyết định vài ngày nữa sẽ đi thăm “đám con” của mình.

— Hoàn —

Bạn đang đọc truyện *Tác Đồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

